

Giới thiệu Bộ Bộ Kinh Tâm 2

Truyện Bộ Bộ Kinh Tâm 2 của tác giả Ngọc Đóa Đóa tiếp tục những tình tiết từ nội dung với câu chuyện trước đó của Tứ Hi sau khi Nhưộc Hi qua đời. Các bí mật sẽ được khám phá qua lời kể của tác giả khiến cho người đọc cảm thấy hứng thú muốn biết được sự thật.

Được dịch giả Lovethigia với tâm huyết và tốn rất nhiều thời gian để dịch bộ này hi vọng quý độc giả sẽ có những giây phút thư giãn nhẹ nhàng tại trang đọc truyện online nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Thâm Quyển, tháng 10 năm 2006

“Dận Chân, chàng thật sự hận thiếp như vậy sao? Thật sự như vậy...?”

Chàng cuối cùng cũng không tới gặp ta. Chàng nếu tới, cũng chưa chắc đã tha thứ cho ta.

Trái tim đau nhói, muốn kêu lên không được, toàn thân ê ẩm, tứ chi không thể nhúc nhích. Không phải ta đã chết đi rồi sao? Vì sao thân thể còn đau đớn? Vì sao trong đầu ngập đầy ký ức, mỗi chuyện đều nhớ rõ? Nhẹ nhàng khẽ động mấy đầu ngón tay, lập tức cảm nhận sự mềm mại của tấm chăn bông. Trong lòng khiếp sợ, mở to mắt liền thấy trần nhà trắng tinh, đèn điện sáng loá. Ta như tỉnh mộng, nhìn quanh bốn phía: tủ quần áo màu phấn hồng, bàn trang điểm màu phấn hồng, còn có lọ hoa ta thích nhất. Ta hoang mang nghi hoặc: ta đã thực sự trở về là Trương Hiểu rồi sao?

Lặng lặng nằm yên trên giường, không nhúc nhích. Trước mắt ta thoáng hiện từng khoảnh khắc ở cùng hắn, mỗi một chi tiết đều hiện rõ. Bất giác, nước mắt “ào ào” chảy ra. Tâm tư của ta đều lưu lại nơi đó, thì sao phải trở về? Nếu trở về, vì sao những kí ức này không mất đi? Ta làm sao sống tiếp đây?

Ta vẫn lặng lặng nằm đó, con mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà, toàn thân không có bất kỳ cảm giác nào, không biết đây là nét mặt của ta hay của Nhưộc Hi. Bất giác sờ lên cổ, thấy đôi hoa tai mộc lan, bên tai dường như nghe thấy tiếng nói của hắn: “Một ngày nào đó, nàng sẽ tự nguyện đeo nó...”

Ta vội vàng xuống giường, hai chân liền mềm nhũn, toàn thân ngã xuống đất. Hồi lâu giãy giụa tự đứng lên, chậm rãi đi ra trước gương. Trước mắt là hình ảnh ta năm 2005, trước lúc bị ngã vì thay bóng đèn. Có khác chăng trước kia là khuôn mặt đầy sức sống, tinh thần phấn chấn chứ không phải khuôn mặt tiêu tụy, tái nhợt như hiện tại. Cần thận nhìn kỹ đôi hoa tai hoa mộc lan đang đeo, liền cảm giác mọi chuyện không phải đang nằm mơ, Dận Chân thật sự đã từng xuất hiện trong cuộc sống của ta.

Nhìn chính mình trong gương, tâm trí thoáng rời xa hiện tại. Trước mắt dường như hai tròng mắt lạnh lùng đang hiện ra, rồi hình dạng bi thống của hắn càng lúc càng rõ ràng, bên tai cũng vang lên thanh âm bi thống của hắn: “Hôm nay rời xa, trăm nghìn lần không muốn thấy ngươi...”, “ngươi vĩnh viễn không được đụng chạm...”

Vì sao nhất định phải tổn thương hắn như thế? Trái tim bỗng chốc đập liên hồi, đầu óc lập tức trống rỗng, thân thể mềm nhũn. Trong cơn kích động, ta liền đập đầu một cái thật mạnh vào thành giường, máu đỏ thi nhau tuôn ra... cứ như vậy rồi chết đi. Ta quả thật không nên tính lại. Cuộc sống không có hắn chỉ là cái xác không hồn mà thôi.

Tháng năm năm Ung Chính thứ ba, cửa phủ Di thân vương Duẫn Tường

Sắc trời âm u, không khí nặng nề bao phủ như tâm trạng của ta lúc này, trĩu nặng chuyện khó nghĩ. Ánh sáng le lói phát ra từ chiếc đèn lồng trước cửa phủ làm ta chói mắt, phải chú ý.

Ta đứng trước cửa ngập ngừng, không biết có nên gõ cửa? không biết rồi nên nói cái gì? chẳng lẽ nói ta đây là Nhưộc Hi? chẳng lẽ thực sự muốn cùng hắn dây dưa không dứt cả một đời? hắn liệu có tha thứ cho ta? Thế nhưng vì sao ông Trời lại đưa ta tới thời đại của Nhưộc Hi? Ông trời thật khéo trên người. Khi ta tỉnh dậy, bỗng nhiên phát hiện mình đang nằm ở trước cửa phủ đệ của Thập tam a ca.

“Tiểu thư” – Trong lúc ta đang ngẩn ngơ thì phía sau truyền đến giọng nói của Xảo Tuệ. Lập tức nhìn xuống, thấy trên người ta đang mặc bộ y phục màu xanh thêu hoa mộc lan, trong lòng không khỏi một trận cười khò. Ông trời không hiểu đùa giỡn hay có chủ ý, lần thứ hai đến thời đại này, mặc trên người ta là bộ y phục hắn thích nhất, xuất hiện cũng là cửa phủ của người đệ đệ hắn yêu quý nhất. Ta chậm rãi xoay người, thấy Xảo Tuệ mặt mày tái nhợt, chăm chăm nhìn vào ta.

“Ngươi... ngươi... ngươi là ai?” Xảo Tuệ từ trên xuống tới cẩn thận quan sát ta mấy lần, trên mặt biểu lộ nhiều cảm xúc. Ta biết lần này trở về dĩ nhiên đã không còn mang dung mạo của Nhưộc Hi. Nhìn người đã từng thật tình đối đã ta, trong lòng đau nhói, ta nói: «Xảo Tuệ, Thừa Hoan vẫn khoẻ chứ?» Mặc dù biết nàng không nhận ra ta, nhưng ta vẫn ôm chặt lấy nàng.

Xảo Tuệ nhẹ nhàng lách khỏi tay ta, vừa cẩn thận nhìn kỹ ta lần nữa, vừa nói: “Thanh âm dường như là của tiểu thư, thế nhưng... Rốt cuộc ngươi là ai?”

Tại sao lại biết tiểu cách cách nhà ta? Đường như người biết ta, nhưng ta không thể nhận ra người?” Ta biết không thể nào giải thích rõ ràng, như ta nên làm thế nào....

Đứng trong đại sảnh, lặng lẽ nhìn Thập tam đang đến gần, khí nóng dâng trào trong lồng ngực, viên mắt cũng ánh lên nhiệt huyết, hai tay nắm chặt, kiềm chế xúc động.

Đây chính là Thập tam hần tín nhiệm nhất, là người bạn thân nhất của ta ở đây. Lòng ta khẩn trương muốn biết Dận Chân hiện tại thế nào, nhưng giờ khắc này làm sao ta có thể hỏi. Giải thích với Thập tam ta chết đi sống lại nhưng không giữ được tướng mạo của Nhưộc Hi? Mặc kệ lý do của ta chân thực thế nào, hần sẽ đều không chấp nhận.

Nhìn ánh mắt trầm tĩnh của Thập tam loé lên chút nghi hoặc trường phản ứng của ta, ta lặng lẽ lau đi nước mắt, khoé miệng giả vờ tươi cười, chậm rãi quý xuống nhẹ giọng nói: “Gia, nô tỳ là Mã Thái... Hiếu Văn. Vài ngày trước, trong nhà xảy ra biến cố, người mất nhà tan. Mong gia lưu lại nô tỳ, nô tỳ sẽ vô cùng cảm kích”. Nếu ông trời đã sắp xếp cho ta trở lại thời đại này, ở lại phủ Thập tam là tốt nhất, là nơi ta sẽ nghe được tin tức về hần.

Lặng lẽ chờ đợi, Thập tam vẫn không hề mở miệng nói làm ta có chút lo lắng. Nếu hần không lưu ta lại, nơi đây ta cô đơn một mình làm sao đây. Yên lặng ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở hần, thấy trán Thập tam thoáng nheo lại, rồi sắc mặt lại bình tĩnh như cũ.

Một lúc lâu sau, mặt Thập tam lộ vẻ cười yếu ớt nhìn về phía Xảo Tuệ. Xảo Tuệ giữ nguyên nét mặt, đơn giản thuật lại thời điểm gặp ta. Kỳ thực, ta hiểu rõ vì sao Xảo Tuệ lại tiến cử ta, trong lòng chợt thấy ấm áp, khoé mắt bất giác lại rơi lệ.

Sau khi nghe xong, Thập tam nhìn về phía ta phân phó: “Người sau này cùng Xảo Tuệ hầu hạ cho Thừa Hoan cách cách.” Ta cúi đầu lên tiếng, nhẹ nhàng đứng lên rồi đi theo Xảo Tuệ đi về phía hậu viện.

Bước ra khỏi cửa, ta yếu ớt quay đầu nhìn lại, vừa đúng lúc Thập tam nhìn ta dò xét. Ta hướng về phía hần nhợt nhạt cười, rồi vội vã đuổi theo Xảo Tuệ đang bước về phía hậu viện.

Thừa hoan vẫn ở lại khoảng sân cũ trước khi cùng ta vào cung. Ta đứng yên nhìn quanh, đột nhiên bên tai vang lên tiếng đàn tranh êm ái. Nghe giai điệu quen thuộc, ta liền bước nhanh tới, nhẹ nhàng mở cửa. Đứng trước mặt nàng, ta thấy hai mắt Thừa Hoan sưng đỏ, lệ bi thương loang lổ khắp khuôn mặt nhỏ nhắn. Hài tử nhỏ bé, mầu thân đã sớm ra đi, mà hiện tại...

Ta không nhận được nữa, nhẹ nhàng kêu lên: “Thừa Hoan”

“Cô Cô...” Thừa Hoan nhào tới trước mặt ta thì đột nhiên ngừng lại. “Người... người không phải là Nhưộc Hi cô cô”, nói xong, cái miệng cong lên, nước mắt như hai dòng hạt châu thi nhau tuôn chảy. Ta bước lên rồi ngồi xuống ôm chặt lấy nàng, cố sức cắn môi, nước mắt chảy ướt đầm lưng Thừa Hoan. Mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của Xảo Tuệ, cũng không để ý tới bộ dáng của ta lúc này, cứ vậy ôm chặt đứa trẻ ta vẫn luôn lo lắng. Trong lòng ta, Thừa Hoan giống như con ruột của ta vậy.

Trong lòng Thừa Hoan có chút sợ hãi, dùng lực đẩy ra ta rồi chạy tới nép sau lưng Xảo Tuệ, nước mắt lưng tròng lên lút nhìn ta. Xảo Tuệ cũng nhìn ta đầy nghi hoặc.

Thấy biểu lộ của Xảo Tuệ và Thừa Hoàn như vậy, ta tự nhắc nhở chính mình, ta đang không phải là Nhưộc Hi, tất cả đều phải bắt đầu lại. Ta âm thầm thờ dài, đứng dậy mỉm cười với Thừa Hoan rồi nói: “Cách cách, nô tỳ vừa tới quý phủ. Vương gia phân phó nô tỳ từ nay cùng với Xảo Tuệ hầu hạ cách cách.”

Thừa Hoan vẫn nép sau Xảo Tuệ, nhẹ nhàng hỏi thăm: “Người vì sao lại ăn mặc giống như cô cô? Người không phải là cô cô?” Ta đây không có cách nào giải thích rõ cho nàng, đành phải nói: “Đó là do nô tỳ rất thích y phục này, lẽ nào cô cô của cách cách cũng thích y phục như vậy ư?”

Nghe xong, Thừa Hoan chậm rãi từ phía sau Xảo Tuệ bước tới bên cạnh ta, kéo áo ta. Ta lại ngồi xổm xuống, Thừa Hoan liền chui vào lòng ta, lặng lẽ ngả đầu lên vai ta. Ta bối rối một lúc, rồi lên nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Qua hồi lâu, Thừa Hoan ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nói với ta: “Người ôm ta cũng ấm áp như Nhưộc Hi cô cô ôm ta vậy, thật tình Thừa Hoan rất thích, có cảm giác giống như trước đây.” Nghe những lời thật lòng của Thừa Hoan, nước mắt ta một lần nữa lại tuôn rơi.

Từ ngày đi theo Thừa Hoan, ta thường nhớ tới hần, cũng vài lần nghe nói hần giờ cũng khá tốt. Nghĩ tới hoàn cảnh hiện tại, trong lòng chợt thấy có chút trào phúng. Trước đây, lúc nào cũng nghĩ tới làm sao mới rời khỏi hoàng cung. Con tạo xoay vòng, giờ nếu không nhắc, người khác không bao giờ biết được thân phận thực sự của ta, thời đại

Thoáng chốc, ngày mười lăm tháng tám đã tới. Nhìn Thừa Hoan háo hức nhảy nhót, ta không khỏi mỉm cười. Thừa Hoan rất thích cuộc sống trong cung. Thực tình mà nói, cung điện mới chính là nhà của Thừa Hoan.

Thập tam triu mến dõi theo Thừa Hoan. Tận mắt chứng kiến một Vương gia phong lưu tuấn tú đỉnh đặc biến thành một phụ thân từ ai, lòng ta chợt thấy thật vui vẻ, ánh mắt liên tục nhìn về phía hai người bọn họ. Nhìn thấy Xảo Tuệ từ ngoài đi vào, Thừa Hoan nhìn thấy Thập tam rồi kêu lên: “A Mã”. Thập tam lắc đầu nói nhanh “đi thôi”. Thừa Hoan liền vội vàng chạy đi.

Nhìn theo Thừa Hoan chạy khỏi cổng viện, Thập tam liền thu hồi ánh mắt, rồi nhìn thẳng vào ta cười nói: “Hiếu Văn, lần này người theo Thừa Hoan tiến cung, chăm sóc cho nàng thật tốt, hướng nàng học một chút nữ công nào đó.” Ta gật đầu, sắc mặt lộ rõ vẻ mừng rỡ vui thích.

Đang vui vẻ, chợt nhận ra Thập tam đang dò xét nhìn ta chằm chằm, trong lòng cả kinh. Ánh mắt hần như vậy, đã nhìn ra được cái gì. Cũng muốn nói rõ

cho hắn biết ta là Nhượng Hi, nhưng trong lòng ta không chắc hắn sẽ tin. Nghĩ tới đây, khuôn mặt ta sững lại, đứng yên không nhúc nhích.

Thập tam thấy vậy nhẹ giọng nói: “Ngươi chưa từng vào cung. Trong cung có rất nhiều quy củ, ngươi phải chú ý. Ta sẽ bảo ma ma trong cung chỉ dạy cho ngươi một chút. Cố gắng chăm sóc cách cách thật tốt, đừng để nàng cả ngày quấy quít lấy hoàng thượng.”

Ta ngần ra, có chút không không giải thích được. Ở trong cung Thừa Hoan tự nhiên có các ma ma chăm sóc, sao lại cần đến ta. Mà Dận Chân thường ngày ở trong Dưỡng Tâm điện xử lý chính sự, Thừa Hoan làm sao có cơ hội cả ngày quấy quít lấy hắn. Thập tam thấy ta chưa hiểu rõ, khẽ cười: “Ta quên mất, các người lần này đến ở trong Viên Minh viên. Đến đó, người sẽ hiểu rõ ý của ta.”

Ta miên man suy nghĩ. Ánh mắt Thập tam hôm nay có chút kỳ quái, nhưng nghĩ lại cũng không biết nên nói lời gì. Đang ngẩn ngơ, đột nhiên bị đánh lên người một cái.

“Ai da”, ta giật mình ngã xuống đất, không nhớ ra lập tức kêu gọi: “Thập tam gia, ngươi...” Lời thốt ra trong nháy mắt ta giật mình. Ta làm sao vậy, tại sao luôn không nhớ rõ mình không phải là Nhượng Hi.

Thập tam trong mắt loé lên tia nghi hoặc, nhìn ta ngây người, nhưng rất nhanh khôi phục lại thần thái như trước: “Hiểu Vãn, ngươi vào cung thì không nên mặc y phục này nữa”. Ánh mắt hắn dừng lại trên người ta, ta lập tức hiểu rõ ý tứ của hắn.

“Vâng, thưa Vương gia”. Ta dùng thái độ nhẹ nhàng của một nô tỳ trả lời hắn, cố gắng trấn tĩnh bản thân. Dận Chân có người đệ đệ như vậy, ngươi đừng nên vì những huynh đệ khác mà bị tổn thương khổ sở. Ta cùng Thập tam lẳng lặng nhìn nhau đến giây phút, hắn lạnh lùng hỏi ta: “Vì sao ngươi thường mặc y phục này?” Ánh mắt của Thập tam có chút mê mông, ta ngần ngơ. Vì sao ta thích mặc y phục này, đó là bởi vì hắn thích. Cái gì hắn thích thì ta cũng yêu thích.

“Mộc lan hoa... đơn giản nô tỳ thích nhất mộc lan hoa...” ta khê khàng trả lời, rồi xoay người tiến về phía xe ngựa nơi cửa phủ, chỉ là bước chân có chút nặng nề. Ta cũng rõ phía sau có hai luồng ánh mắt đang nhìn ta chăm chú, nhưng ta không thể giải thích.

Thoáng chốc, ngày mười lăm tháng tám đã tới. Nhìn Thừa Hoan hào hứng nhảy nhót, ta không khỏi mỉm cười. Thừa Hoan rất thích cuộc sống trong cung. Thực tình mà nói, cung điện mới chính là nhà của Thừa Hoan.

Thập tam triu mến dõi theo Thừa Hoan. Tận mắt chứng kiến một Vương gia phong lưu tuấn tú dần dần biến thành một phụ thân từ ai, lòng ta chợt thấy thật vui vẻ, ánh mắt liên tục nhìn về phía hai người bọn họ. Nhìn thấy Xảo Tuệ từ ngoài đi vào, Thừa Hoan nhìn thấy Thập tam rồi kêu lên: “A Mã”. Thập tam lác đác nói nhanh “đi thôi”. Thừa Hoan liền vội vàng chạy đi.

Nhìn theo Thừa Hoan chạy khỏi cổng viện, Thập tam liền thu hồi ánh mắt, rồi nhìn thẳng vào ta và cười nói: “Hiểu Vãn, lần này ngươi theo Thừa Hoan tiến cung, chăm sóc cho nàng thật tốt, hướng nàng học một chút nữ công nào đó.” Ta gật đầu, sắc mặt lộ rõ vẻ mừng rỡ vui thích.

Đang vui vẻ, chợt nhận ra Thập tam đang dò xét nhìn ta chăm chăm, trong lòng cả kinh. Ánh mắt hắn như vậy, đã nhìn ra được cái gì. Cũng muốn nói rõ cho hắn biết ta là Nhượng Hi, nhưng trong lòng ta không chắc hắn sẽ tin. Nghĩ tới đây, khuôn mặt ta sững lại, đứng yên không nhúc nhích.

Thập tam thấy vậy nhẹ giọng nói: “Ngươi chưa từng vào cung. Trong cung có rất nhiều quy củ, ngươi phải chú ý. Ta sẽ bảo ma ma trong cung chỉ dạy cho ngươi một chút. Cố gắng chăm sóc cách cách thật tốt, đừng để nàng cả ngày quấy quít lấy hoàng thượng.”

Ta ngần ra, có chút không không giải thích được. Ở trong cung Thừa Hoan tự nhiên có các ma ma chăm sóc, sao lại cần đến ta. Mà Dận Chân thường ngày ở trong Dưỡng Tâm điện xử lý chính sự, Thừa Hoan làm sao có cơ hội cả ngày quấy quít lấy hắn. Thập tam thấy ta chưa hiểu rõ, khẽ cười: “Ta quên mất, các người lần này đến ở trong Viên Minh viên. Đến đó, người sẽ hiểu rõ ý của ta.”

Ta miên man suy nghĩ. Ánh mắt Thập tam hôm nay có chút kỳ quái, nhưng nghĩ lại cũng không biết nên nói lời gì. Đang ngẩn ngơ, đột nhiên bị đánh lên người một cái.

“Ai da”, ta giật mình ngã xuống đất, không nhớ ra lập tức kêu gọi: “Thập tam gia, ngươi...” Lời thốt ra trong nháy mắt ta giật mình. Ta làm sao vậy, tại sao luôn không nhớ rõ mình không phải là Nhượng Hi.

Thập tam trong mắt loé lên tia nghi hoặc, nhìn ta ngây người, nhưng rất nhanh khôi phục lại thần thái như trước: “Hiểu Vãn, ngươi vào cung thì không nên mặc y phục này nữa”. Ánh mắt hắn dừng lại trên người ta, ta lập tức hiểu rõ ý tứ của hắn.

“Vâng, thưa Vương gia”. Ta dùng thái độ nhẹ nhàng của một nô tỳ trả lời hắn, cố gắng trấn tĩnh bản thân. Dận Chân có người đệ đệ như vậy, ngươi đừng nên vì những huynh đệ khác mà bị tổn thương khổ sở. Ta cùng Thập tam lẳng lặng nhìn nhau đến giây phút, hắn lạnh lùng hỏi ta: “Vì sao ngươi thường mặc y phục này?” Ánh mắt của Thập tam có chút mê mông, ta ngần ngơ. Vì sao ta thích mặc y phục này, đó là bởi vì hắn thích. Cái gì hắn thích thì ta cũng yêu thích.

“Mộc lan hoa... đơn giản nô tỳ thích nhất mộc lan hoa...” ta khê khàng trả lời, rồi xoay người tiến về phía xe ngựa nơi cửa phủ, chỉ là bước chân có chút nặng nề. Ta cũng rõ phía sau có hai luồng ánh mắt đang nhìn ta chăm chú, nhưng ta không thể giải thích.

Viên Minh viên. Chân Hi các.

Nhìn toà lâu mới được xây dựng này, bất giác đôi mắt liền ngẩn lẹ. Chân Hi các. Hắn vốn không phải là người đa tình, nhưng tại sao lại công khai cho xây dựng chỗ này? Ta có thể thấy được, hắn thực sự quan tâm đến ta, nhưng vì sao không đến gặp ta lần cuối?

“Hoàng bá bá” – giọng Thừa Hoan tràn đầy phấn khích khiến ta nhìn chăm chăm về phía cánh cổng. Từ lúc bước vào phủ Thập tứ, ta đã không còn nhìn thấy hắn. Hiện tại, hắn trông như thế nào?

Sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt vô thần, thân thể so với trước gầy hơn rất nhiều. Mặc dù trong lòng rất nhiều lần đã hình dung ra dáng vẻ của hắn, cũng rất nhiều lần tưởng tượng ra quang cảnh chúng ta gặp lại, nhưng giờ cái gì cũng không nghĩ ra được. Trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ nhưng giờ đầu óc trở nên trống rỗng. Ta chỉ biết nắm chặt lấy tay mình, nắm đến da thịt bị móng tay cắn sâu làm cho đau nhói, để chắc chắn rằng hắn đang thực sự đứng trước mặt ta. Qua một lúc, thân thể trở lại nhẹ nhàng hơn, nhưng hai tròng mắt vẫn chăm chú nhìn hắn.

Thừa Hoan hô một tiếng, chạy đến ôm lấy hắn. Gương mặt cô tịch của hắn hiện ra một tia mỉm cười, khom lưng ôm lấy Thừa Hoan: “Thừa Hoan đã biến thành một đại cô nương rồi, hoàng bá bá không nhận ra được. Thập tam đệ...”

Ánh mắt hắn nhìn sang Thập tam, rồi dừng lại ở phía ta, lảng lảng quan sát ta một hồi rồi rất nhanh thu lại ánh mắt, chậm rãi buông Thừa Hoan, liếc mắt nhìn Thập tam. Thập tam liếc mắt về phía ta, rồi quay sang Dận Chân mỉm cười giải thích: “Hoàng huynh, đây là cung nữ thiếp thân của Thừa Hoan, thần đệ mới thu nạp ba tháng trước.” Thập tam hiểu rõ Tử ca của hắn đang cần nghe lời giải thích này.

“Thừa Hoan, thích toà lâu này không? Đây chính là nơi ở của Hoàng bá bá và Thừa Hoan.” Dận Chân nghe Thập tam nói xong trên mặt không biểu lộ một chút cảm xúc nào, ôm Thừa Hoan chuẩn bị đi vào. Thừa Hoan vội quay sang hỏi: “Thích. Thế nhưng sao lại ở tại Viên Minh viên? Ở đây Nhưộc Hi cô cô có thể tìm được chúng ta không?”

Sắc mặt hắn trong tích tắc trở nên trắng bệch, ngực ta cũng liên như bị lưỡi dao sắc bén xẹt qua. Ta đưa tay lên ôm ngực, trong mắt trở nên ướt át. Đã lo lắng đến vậy, sao không đến gặp ta lần cuối? lẽ nào người thực sự hận ta đến vậy?

“Thừa Hoan, sao không nhớ kỹ lời A mã dặn người?” Thập tam tức giận trách cứ Thừa Hoan.

Thừa Hoan khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn đứng yên, không biết là đã sai ở đâu. Thập tam đối với nàng trước giờ đều vô cùng thương yêu chiều chuộng. Thập tam cũng chưa bao giờ nghiêm mặt quát mắng nàng như cảnh tượng này. Thừa Hoan hai mắt rung rung, nước mắt rơi lã chã.

Thừa Hoan hai mắt ứa lệ, u uất nhìn về phía Thập Tam, không dám lên tiếng khóc lớn. Ta thấy vậy trong lòng khó chịu. Trẻ nhỏ làm sao biết “chết đi” là thế nào.

Ta bước nhanh về phía trước, ngồi xuống nắm tay Thừa Hoan, nhẹ nhàng vỗ vào má nàng, bối rối nói: “Thừa Hoan, Nhưộc Hi cô cô nhất định sẽ tìm được người. Người nàng yêu thương nhất không phải là người sao? Nhưộc Hi cô cô ở trên trời chắc chắn vẫn dõi theo người.” Thật sự, ta vẫn sẽ nhìn các người, quan tâm các người.

Vừa gặp lại hắn lòng tràn đầy phấn vui thích, mặc dù gặp lại mà không nhận ra nhau, nội tâm đau nhói. Tâm trạng cứ phập phồng biến hoá như vậy, nước mắt không kiềm lại được, đua nhau chảy xuống. Không để ý tới dáng vẻ kỳ lạ, ta ôm lấy Thừa Hoan, che đi nước mắt lưng tròng, bước nhanh vào bên trong viện. Nếu như không nhanh chóng rời đi, ta không biết còn có thể kiềm chế được chính mình, cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp.

Ánh trăng đêm trung thu đặc biệt sáng, toàn bộ sân vườn đều được ánh sáng trong trẻo soi rõ như ban ngày. Đạo bước trong vườn, trận gió đêm thổi tới mặt, chỉ cảm thấy luồng không khí thanh mát sáng khoái, tâm tình nặng nề cũng vì thế nhẹ hơn rất nhiều. Nhìn sang bốn phía, phát hiện khoảnh vườn này chia làm ngoại viên cùng nội viên. Ngoại viên là do vườn hoa cùng đại sảnh tạo nên, còn nội viên cũng chia làm hai phần, Thừa Hoan cùng ta ở trong một phần. Còn ai ở đây nữa? Chắc chắn đây là người hắn rất yêu thích, phải nói là hắn và Thừa Hoan cùng yêu thích mới đúng.

Ta nhẹ nhàng đẩy cửa tiểu viện bước vào. Một gian phòng độc lập được bao quanh bởi hàng bạch ngọc lan. Con đường nhỏ khúc khuỷu quanh co bằng đá cuội dẫn tới gian phòng chính, và dẫn tới hồ nước nhỏ ở hai bên. Càng nhìn càng thấy căn phòng kia quen mắt, nhưng không phải ở trong cung sao? Vì sao lại ở nơi này?

Trong lòng khiếp sợ, kinh ngạc nhìn chăm chăm. Đường như qua một thế kỷ, ta mới phản ứng kịp, chạy về hướng đó, trong lòng tự hỏi chẳng lẽ đúng như ta suy đoán.

Đẩy ra cửa phòng, đồ vật quen thuộc đập vào mắt. Mọi thứ vẫn giữ nguyên vị trí, giường nệm, chăn gối,... tất cả là đồ đạc trong Tây oán phòng trong cung đưa đến. Bởi vì hắn cũng như ta, sâu thẳm trong lòng vẫn quan tâm đến đối phương.

Chậm rãi bước tới trước bàn. Trên bàn là đĩa phù dung cao, món điểm tâm ta ưa thích nhất. Cầm lên một miếng, để vào trong miệng, đến giờ cũng chưa từng nghĩ phù dung cao lại thơm ngon đến vậy.

Đi thêm vài bước, đến cạnh giường, nhìn chăn gối quen thuộc liến lắt lên, chỉ thấy hai cái gối đặt cạnh nhau. Thoáng chốc, lòng ta ngập tràn các loại dư vị cảm xúc, có lẽ nào hắn vẫn thường xuyên ở lại chỗ này?

Nước mắt ta lại tự giác tuôn ra. Ta khẽ ngồi xuống giường, cầm lại tấm chăn, cuộn mình lại trên giường khóc nức nở. Rốt cuộc làm thế nào để cho hắn biết, Nhưộc Hi đang đứng ngay trước mặt hắn đây?

“Hiểu Văn... Hiểu Văn...”

Trong lòng ta đang đau khổ sầu não, đột nhiên nghe tiếng gọi ở bên ngoài. Ta vội vội vàng vàng lau khô nước mắt, bước nhanh ra ngoài. Tiểu cung nữ Cúc Hương đang đứng ngoài cửa viện hướng vào trong tìm kiếm. Cúc Hương là tiểu cung nữ của Chân Hi các, gương mặt tròn trịa, một bên má có lúm đồng tiền, vẻ mặt ngây thơ thuần khiết. Ngày đầu đến đây ta thăm đánh giá nàng, dù là bằng trực giác của người hiện đại 25 tuổi hay là của một cung nữ 19 tuổi, ta tuyệt đối cảm nhận nàng thực sự là một nha đầu không có chút tâm cơ.

Ta bước ra khỏi cửa, nghi hoặc hỏi: “Cúc Hương, cách cách xảy ra chuyện gì?”

Thừa Hoan vốn có ý mang ta vào cung, nhưng ta hướng về phía Thập tam nói: “Hiếu Văn là người mới tới, cũng không nắm rõ quy củ trong cung, nếu người không sợ Hiếu Văn gây hoạ, Hiếu Văn cũng không dám đi cùng nàng.” Thừa Hoan vừa nghe mấy lời này, mặc dù không đồng ý nhưng cũng phải bữu môi đưa Cúc Hương đi cùng.

Thế nhưng ngay lúc này, đáng lẽ các nàng phải ở trong cung, Cúc Hương không nên ở đây. Phải chăng nha đầu kia lại gây ra tai hoạ? Ta cau mày, có chút lo lắng. Cúc Hương để cho ta nhìn nhỏ một hồi, đột nhiên “xi” một tiếng, bật cười, rồi nói: “Cách cách sai nô tỳ về đây lấy quả dâng lên hoàng thượng»

Ta lắc đầu, thờ dài một hơi rồi mới xoay người đi về phía phòng của Thừa Hoan. Cúc Hương đột nhiên lên tiếng: “Hiếu Văn”. Ta ở phía trước liền hỏi: «Chuyện gì?» Cúc Hương dường như nghe không rõ nên không trả lời, ở phía sau không nói gì, ta liền xoay thân lại hỏi: “Chuyện gì?” Cúc Hương lấy tay gãi gãi, bối rối nhìn ta không nói gì. Trong lòng có chút hoài nghi, không thể hỏi nàng, chỉ đứng nhìn nàng. Bị ta quan sát một hồi, Cúc Hương đành nói: “Cho người biết nhé. Tiều viện đằng sau kia không nên bước vào, đó là nơi của hoàng thượng, ngay cả Cao công công cũng không thể vào đó.”

Trái tim ta dường như lại bị ai đánh, thân mình mềm nhũn, bản thân không tự chủ lui về sau một bước. Thấy phản ứng của ta, Cúc Hương vội kéo ta lại nói: “Đừng lo. Không có ai nhìn thấy.”

Ta ngây ngốc đứng sững tại chỗ, trong đầu trống rỗng. Vì sao? Vì sao? không phải là không muốn thấy ta hay sao? tại sao lại làm như vậy? làm vậy không sợ người ta chê cười ư?

Cúc Hương nhìn ta một lúc, sốt ruột nói: “Người ngây ngốc cái gì, Từ Cẩm Thành còn rất xa. Cách Cách muốn người đi theo, Vương gia đã đồng ý.” Ta đồ dân gạt đầu, trở về phòng chuẩn bị lễ vật rồi cùng Cúc Hương ra khỏi vườn.

Thấy ta ngồi bất động trên xe ngựa, thần thái ngơ ngẩn, Cúc Hương cười nhạo: “Người là người của Vương gia, chẳng mấy khi được vào trong cung, nhưng không ngờ người lại khấn trương đến vậy.” Ta bắt gặp ánh mắt trêu chọc của nàng, cũng thần thờ cười theo, nhưng thần hình vẫn ngơ ngẩn, cứng đờ như cũ, trong đầu ta không ngừng nghĩ tới câu nói kia: «...đó là nơi của hoàng thượng, ngay cả Cao công công cũng không thể vào đó.” Đã thâm tình như vậy, sao lại tuyệt tình đến thế? lẽ nào trong lòng yêu vẫn kém hơn hận sao?

Yến hội Trung thu trong cung vẫn như trước, hàng vạn ngọn đèn chiếu sáng như ban ngày, ngân quang tuyệt lãng, châu bảo sinh huy. Nhưng hiện tại cảnh vật như cũ mà người đã đổi khác. Ngày đó, ta là em gái của Bát trắc phúc tấn, mà bọn họ là các A ca của Khang Hi ; hiện tại, ta là tỳ nữ của Thừa Hoan cách cách, mà bọn họ...

Ta đứng hầu phía sau Thừa Hoan, tâm tư phức tạp ngẩng đầu hướng về phía trước nhìn tới. Hắn ngồi ở giữa, phía trái lần lượt là hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp thị, Niên phi, Tề phi, Hoảng Thôi, Hoảng Lịch,... ; phía phải chỗ thứ nhất bỏ trống, thứ nhì là Hi phi, Dụ phi, Thập tam gia, Thập tứ gia, Bát gia...

Nhìn ánh mắt hắn có chút mê mẩn, ta không khỏi có chút hối hận, không biết làm như vậy có đúng hay không. Túi hương này là do ta gợi ý cho Thừa Hoan, đương nhiên túi hương cũng là do ta làm. Ta dùng lụa vàng làm nền, hai mặt đều dùng chỉ tím thêu một đoá hoa mộc lan.

“Thập tam đệ. Thừa hoan thực sự đã trưởng thành, thủ công rất tốt.” Dận Chân một tay ôm lấy Thừa Hoan, một tay cầm túi hương quan sát tỉ mỉ.

“Hoàng bá bá, đây không phải do Thừa Hoan làm, là Hiếu Văn cô cô.” Thừa Hoan vừa nói vừa lấy tay chỉ về phía ta. Lòng thầm hô không xong, tiều quý nha đầu này, ta đã dặn là không được nói rõ do ai làm. Trong nháy mắt, mọi ánh mắt đều hướng về phía ta.

Dận Chân, Thập tứ gia, Cửu gia, Thập gia,...

“Nhược Hi, người đã trở về.” Thập tứ có chút men say, mà ta thì không biết sẽ vào cung nên y phục mặc buổi sáng vẫn chưa kịp thay đổi.

Hắn tập tễnh tiến về phía ta: “Nhược Hi, ta xin lỗi người. Ta thật hồ đồ. Ta sợ người khác chê cười chữ viết của Thập tứ trắc phúc tấn sao giống hệt nét chữ của lão tử. Ta liền đem phong thư khác bao lại bên ngoài phong thư của người. Kết quả, tứ ca cho rằng ta lại viết thơ mắng chửi người, không dụng tới nên không phát hiện ra thư của người. Ta thật hồ đồ, Nhược Hi, ta thật hồ đồ...”

Thì ra là thế. Không phải là hắn không đi, mà là hắn không biết. Về sau nhất định hắn đã đi, ta khẳng định là hắn đã đi. Mất ta ư ả lệ, yếu ớt đưa mắt nhìn hắn, bắt gặp ánh mắt của hắn cũng đang dừng trên người ta.

Bốn mắt nhìn nhau một hồi lâu, ánh mắt chứa đựng nhiều tâm tư phức tạp. Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp thị ngồi bên nhẹ nhàng vỗ lên tay hắn, nhìn hắn mỉm cười. Ta cố lấy lại tinh thần. Ta đang làm gì vậy? Điều gì cũng không phải, đang không là Nhược Hi làm sao có thể trước mặt mọi người nhìn hắn như vậy? Ta lập tức điều chỉnh lại, nhưng trong lòng đã hoàn toàn minh bạch, cho dù Thập tứ đã nói ra như vậy, nhưng hắn đang là Hoàng thượng, hắn có tôn nghiêm không để bất cứ ai phạm tới.

Ta khom người, không để ý tới Thập tam mặt đầy nghi vấn, nhẹ giọng nói: “Vương gia, Thập tứ gia uống say rồi, nô tỳ dìu hắn ra ngoài.” Thập tam gạt đầu một cái, ta liền đi qua đỡ Thập tứ bước ra bên ngoài.

Thập tứ vừa đi vừa nói: “Nhược Hi, ta xin lỗi người, ta đáng chết.” Dù đau như vậy nhưng ta làm sao trách hắn đây.

Ta tập tễnh, chậm rãi đi về Chân Hi các. Đang muốn đi vào trong, thị vệ đã quát: “Ai?” Ta cả kinh, đứng sững tại chỗ.

Nhìn kỹ đây không phải là thị vệ lúc ban ngày, ta khẽ cười: “Ta là người hầu của cách cách vừa tới trong vườn” Hần tí mĩ quan sát ta, rồi phát tay: “Sau này không nên trở về như vậy. Trong vườn không phải ai cũng được phép vào.” Ta gật đầu, cười nói tạ ơn rồi mau chóng đi vào.

Thừa Hoan vẫn chưa ngủ, ngồi trên giường tròng mắt nhìn phía trước. Cúc Hương nhẹ giọng năn nỉ: “Cách cách, người ngủ đi” Thừa Hoan lắc đầu: “Hiếu Văn cô cô còn chưa trở về.”

Ta khẽ ho một tiếng. Cúc Hương ngẩng đầu lên, cao giọng nói: “Hiếu Văn, người về là tốt rồi. Cách cách giao lại cho người đó.” Thừa Hoan nhướng mày lên nói: “Hoàng bá bá uống rất nhiều, phải cho người đỡ trở về.” Ta cảm thấy rất khó chịu và căng thẳng. Một người không thích rượu như hần mà uống say sao.

Hầu hạ xong Thừa Hoan, ta trở lại phòng, nằm ở trên giường lật qua lật lại một hồi mà tâm không hề tĩnh lại. Bước xuống giường, ta thông thả đi ra ngoài.

Thăm thò sâu, ta hướng về phía tiểu viện kia bước tới. Đến bên ngoài cửa phòng, ta đứng lại. Sau một lúc lâu, trong phòng truyền ra tiếng hần nói trong mơ: “Nhược Hi, người hận ta sao?... Người nhất định là hận ta, nếu không người sẽ không đi theo Thập tứ, người sẽ không theo hần?” Tiếng hần càng lúc càng thấp dần, cho đến khi hoàn toàn trở nên tĩnh lặng.

Ta nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chỉ thấy hần đang nằm trên giường, vẫn mặc nguyên bộ cung yển y phục, mày cau, mặt chau, môi mím chặt. Do dự một lúc, ta bước tới bàn rót một ly nước lạnh đem đến bên người hần, cúi xuống khẽ nâng hần dậy, chậm rãi cho hần uống nước.

Ngồi bên cạnh hần, đưa tay chạm nhẹ vào môi hần, chậm rãi phủ người lên ngực hần cho đến khi thấy cay cay mũi, mắt nóng lên. Ta định đứng lên thì hần đột nhiên xoay người lại, ôm ta ở trong lòng, miệng khẽ kêu: “Hi nhi...”

Ta kinh hãi, nhẹ nhàng mở mắt, thoáng ngẩng đầu, nhìn hần thật gần. Hần vẫn chưa tỉnh, nhưng trên mặt lộ ra vẻ cười, khoe miệng còn vương chút nước. Ta thấy âm ỉ, lặng lẽ giữ nguyên tư thế này, đợi hần ngủ say rồi mới tìm cách thoát khỏi hần, trở về phòng mình.

Trong vườn, ngày tháng trôi qua rất nhanh. Thoắt cái, tháng chín cũng sắp qua đi.

Hôm đó, Cúc Hương theo Thừa Hoan tiến cung, Chân Hi các ngoại trừ mấy thị vệ đứng canh ngoài cổng viện, chỉ còn một mình ta.

Chậm rãi đi dạo trong nội viện, ta ngưng thần nhìn gian tiểu viện kia, tròng ngực đập mạnh. Đã một tháng qua, hần hầu như đêm nào canh ba mới về tới. Mỗi lần nhìn tới bóng dáng cô tịch của hần, ta vô cùng khó chịu nhưng chẳng biết làm sao.

Đứng một hồi, ta âm thầm cười khổ rồi xoay người trở về nơi ở của Thừa Hoan. Ta nằm dài nghỉ ngơi trên ghế dài dưới bóng cây.

Được một lúc, ta cảm giác như có ai đang nhìn mình, mở mắt thấy Bát gia cùng Thập tứ gia đang đứng trước mặt ta, yên lặng đánh giá. Hai tên thị vệ phía sau vẻ mặt sợ hãi: “Vương gia, hoàng thượng đã nói rõ, viện này không ai được phép tự do ra vào.” Hai người dường như không nghe thấy, vẫn đứng nhìn ta như trước.

Ta thăm thò dài, đứng dậy thỉnh an hai người: “Nô tỳ thỉnh an hai vị vương gia.” Bát gia trên mặt xuất hiện nét tươi cười, ôn nhu nói: “Đứng dậy.” Thập tứ vẫn đứng thẳng nhìn ta chằm chằm, hay mày cau lại.

Bát gia quay lại, mỉm cười với tên thị vệ: “Người lui ra trước.” Tên thị vệ xoa xoa hai tay, vẻ mặt bất ai. Ta mỉm cười yếu ớt, biết là sớm muộn gì rồi ngày này cũng đến, chỉ là không ngờ lại nhanh đến vậy. Dù sao cũng phải đổi mặt, lại nhớ tới những ngày cuối cùng sống với Thập tứ, ta có chút xúc động.

Ta liền đi qua trước mặt thị vệ, cười nói: “Người ra ngoài trước đi. Vương gia có chút việc tìm ra. Hoàng thượng có trách tội xuống, một mình ta gánh chịu.” Thị vệ sợ hãi nhìn ánh mắt Bát gia, rồi quay sang ta đánh giá. Cuối cùng, đành cắn răng, xoay người đi ra ngoài.

Bát gia tiến lên trước hai bước, ngồi vào ghế, gương mặt hoà nhã mỉm cười hỏi ta: “Người từ đâu đến?” Ta khẽ cắn môi dưới, lặng yên một lúc mới nói: “Nô tỳ là người Tây Bắc”. Sắc mặt Thập tứ thoáng thay đổi, đi tới trước mặt ta nói: “Bát ca, vị cô nương này so với Nhược Hi quả thật rất giống, hôm đó lại mặc y phục giống hệt Nhược Hi, lại càng giống hơn.”

Bát gia cũng biến sắc, liếc mắt nhìn ta, nhân dịp hỏi: “Người trước đây vẫn ở trong Di thân vương phủ?”. Ta thăm cười khổ, chờ đợi trả lời: “Nô tỳ tháng năm năm nay mới tới Di thân vương phủ.”

Bát gia trong mắt buồn bã, Thập tứ cười lạnh một tiếng, trào phúng nói: “Uổng công Nhược Hi tin tưởng hần đến vậy. Vì muốn lão tứ được vui, Nhược Hi vừa đi chưa lâu, hần đã tìm ra người khác thay thế.”

Ta chỉ biết kêu khổ trong lòng. Thập tứ ối là Thập tứ, người sẽ như vậy cả đời hay sao. Ta giờ đã thay đổi dung mạo, còn muốn như trước được chăng? Lẽ nào lòng ta không muốn cùng hần thấu hiểu lẫn nhau, ở gần với nhau? Lần thứ 2 trở về, sao không vứt bỏ thân phận trước đây, những ràng buộc ân oán, chỉ thuần túy sống bên cạnh hần? Chẳng lẽ sở nguyện này của ta không đúng sao?

Không hề do dự, ta ngẩng đầu nhìn về phía Thập tứ nói: “Thập tứ gia, ta là ta, không liên quan tới bất kỳ ai. Người không nên dùng cách nghĩ của mình áp đặt cho người khác.” Hần đang yên lặng nghe ta nói, bỗng nhiên ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn ta, gật đầu nói: “Không mở miệng thì chi giống có năm phần, nhưng giờ thì giống đến chín phần rồi.”

Khẽ giật mình một chút. Hần không hề nói chúng ta giống về dung mạo hay điều gì khác. Ta thăm thò dài trong lòng, ánh mắt bình tĩnh nhìn hần: “Biển người mênh mông, dưới cỏi trời này giống nhau làm sao chỉ có hai người. Nếu như nô tỳ quả thật giống với người hai vị quan tâm, sao không tìm người thân của nàng phân xử, không nên tới đây quấy rối cuộc sống bình thường của nô tỳ.”

Hai người nhìn nhau, Bát gia cười khẩy một tiếng. Thập tứ chậm rãi bước lại gần. Vừa rồi, xác thực ta đã quá to gan nên không khỏi kinh sợ. Thập tứ đứng trước mặt, chăm chú nhìn ta không rời. Âm thầm suy nghĩ một lát, ta khom người thì lễ: “Nô tỳ vừa tới vườn, không hiểu rõ quy củ, trong lời nói có chỗ nào mạo phạm, mong hai vị gia thứ lỗi.” Thập tứ lại tiến lên một bước, tỉ mỉ nhìn ta đánh giá. Sắc mặt ta dần nóng lên, bát gia ta lui về phía sau một bước, Thập tứ liền kéo ta lại.

“Bát ca, Thập tứ đệ”, tiếng gọi của Thập tam vang lên từ phía sau. Ta vội vàng tránh ra, xoay người lại thì thấy Dận Chân cùng Thập tam hai người đứng ở cổng viện, thị vệ kinh hoàng đứng phía sau. Dận Chân liếc mắt nhìn ta, sắc mặt lạnh lùng, Thập tam lại khẽ mỉm cười.

“Thần đệ thỉnh an hoàng thượng.” Thập tứ liền thỉnh an. Bát gia vẫn khẽ mỉm cười, không hành lễ.

Ta khẽ cắn môi dưới, yên lặng nhìn bóng lưng của hai người, trong lòng khó chịu. Sau này sẽ hoàn toàn không còn nhìn thấy họ nữa. Ta nhìn họ đến kinh ngạc, đứng yên tại chỗ, nhìn đến khi bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất mới thu hồi ánh mắt. Ta liền thấy Dận Chân đang nhìn ta chăm chăm suy nghĩ, Thập tam lại lộ ra vẻ lo lắng.

Nhìn ánh mắt hần có chút mê mẩn, ta không khỏi có chút hối hận, không biết làm như vậy có đúng hay không. Túi hương này là do ta gợi ý cho Thừa Hoan, đương nhiên túi hương cũng là do ta làm. Ta dùng lụa vàng làm nền, hai mặt đều dùng chỉ tím thêu một đoá hoa mộc lan.

“Thập tam đệ. Thừa hoan thực sự đã trưởng thành, thủ công rất tốt.” Dận Chân một tay ôm lấy Thừa Hoan, một tay cầm túi hương quan sát tỉ mỉ.

“Hoàng bá bá, đây không phải do Thừa Hoan làm, là Hiếu Văn cô cô.” Thừa Hoan vừa nói vừa lấy tay chỉ về phía ta. Lòng thầm hô không xong, tiểu quý nha đầu này, ta đã dặn là không được nói rõ do ai làm. Trong nháy mắt, mọi ánh mắt đều hướng về phía ta.

Dận Chân, Thập tứ gia, Cửu gia, Thập gia,...

“Nhược Hi, người đã trở về.” Thập tứ có chút men say, mà ta thì không biết sẽ vào cung nên y phục mặc buổi sáng vẫn chưa kịp thay đổi.

Hần tập tễnh tiến về phía ta: “Nhược Hi, ta xin lỗi người. Ta thật hồ đồ. Ta sợ người khác chê cười chữ viết của Thập tứ rắc rối sao giống hệt nét chữ của lão tứ. Ta liền đem phong thư khác bao lại bên ngoài phong thư của người. Kết quả, tứ ca cho rằng ta lại viết thơ mắng chửi người, không đúng tới nên không phát hiện ra thư của người. Ta thật hồ đồ, Nhược Hi, ta thật hồ đồ...”

Thì ra là thế. Không phải là hần không đi, mà là hần không biết. Về sau nhất định hần đã đi, ta khẳng định là hần đã đi. Mắt ta ứa lệ, yếu ớt đưa mắt nhìn hần, bất giác ánh mắt của hần cũng đang dừng trên người ta.

Bốn mắt nhìn nhau một hồi lâu, ánh mắt chứa đựng nhiều tâm tư phức tạp. Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp thị ngồi bên nhẹ nhàng vỗ lên tay hần, nhìn hần mỉm cười. Ta cố lấy lại tinh thần. Ta đang làm gì vậy? Điều gì cũng không phải, đang không là Nhược Hi làm sao có thể trước mặt mọi người nhìn hần như vậy? Ta lập tức điều chỉnh lại, nhưng trong lòng đã hoàn toàn minh bạch, cho dù Thập tứ đã nói ra như vậy, nhưng hần đang là Hoàng thượng, hần có tôn nghiêm không thể bất cứ ai phạm tới.

Ta khom người, không để ý tới Thập tam mặt đầy nghi vấn, nhẹ giọng nói: “Vương gia, Thập tứ gia uống say rồi, nô tỳ dìu hần ra ngoài.” Thập tam gật đầu một cái, ta liền đi qua đỡ Thập tứ bước ra bên ngoài.

Thập tứ vừa đi vừa nói: “Nhược Hi, ta xin lỗi người, ta đáng chết.” Dù đau như vậy nhưng ta làm sao trách hần đây.

Ta tập tễnh, chậm rãi đi về Chân Hi các. Đang muốn đi vào trong, thị vệ đã quát: “Ai?” Ta cả kinh, đứng sững tại chỗ.

Nhìn kỹ đây không phải là thị vệ lúc ban ngày, ta khẽ cười: “Ta là người hầu của cách cách vừa tới trong vườn” Hần tỉ mỉ quan sát ta, rồi phát tay: “Sau này không nên trở về như vậy. Trong vườn không phải ai cũng được phép vào.” Ta gật đầu, cười nói tạ ơn rồi mau chóng đi vào.

Thừa Hoan vẫn chưa ngủ, ngồi trên giường trừng mắt nhìn phía trước. Cúc Hương nhẹ giọng năn nỉ: “Cách cách, người ngủ đi” Thừa Hoan lắc đầu: “Hiếu Văn cô cô còn chưa trở về.”

Ta khẽ ho một tiếng. Cúc Hương ngẩng đầu lên, cao giọng nói: “Hiếu Văn, người về là tốt rồi. Cách cách giao lại cho người đó.” Thừa Hoan nhướng mày lên nói: “Hoàng bá bá uống rất nhiều, phải cho người đỡ trở về.” Ta cảm thấy rất khó chịu và căng thẳng. Một người không thích rượu như hần mà uống say sao.

Ta liền đi qua trước mặt thị vệ, cười nói: “Người ra ngoài trước đi. Vương gia có chút việc tìm ra. Hoàng thượng có trách tội xuống, một mình ta gánh chịu.” Thị vệ sợ hãi nhìn ánh mắt Bát gia, rồi quay sang ta đánh giá. Cuối cùng, đành cắn răng, xoay người đi ra ngoài.

Bát gia tiến lên trước hai bước, ngồi vào ghế, gương mặt hoà nhã mỉm cười hỏi ta: “Người từ đâu đến?” Ta khẽ cắn môi dưới, lặng yên một lúc mới nói: “Nô tỳ là người Tây Bắc”. Sắc mặt Thập tứ thoáng thay đổi, đi tới trước mặt ta nói: “Bát ca, vị cô nương này so với Nhược Hi quả thật rất giống, hôm đó lại mặc y phục giống hệt Nhược Hi, lại càng giống hơn.”

Bát gia cũng biến sắc, liếc mắt nhìn ta, nhân dịp hỏi: “Người trước đây vẫn ở trong Di thân vương phủ?”. Ta thầm cười khổ, dờ dẩn trả lời: “Nô tỳ tháng năm năm nay mới tới Di thân vương phủ.”

Bát gia trong mắt buồn bã, Thập tứ cười lạnh một tiếng, trào phúng nói: “Uổng công Nhược Hi tin tưởng hần đến vậy. Vì muốn lão tứ được vui, Nhược Hi vừa đi chưa lâu, hần đã tìm ra người khác thay thế.”

Ta chỉ biết kêu khổ trong lòng. Thập tứ ơi là Thập tứ, người sẽ như vậy cả đời hay sao. Ta giờ đã thay đổi dung mạo, còn muốn như trước được chăng? Lẽ nào lòng ta không muốn cùng hân thấu hiểu lẫn nhau, ở gần với nhau? Lần thứ 2 trở về, sao không vứt bỏ thân phận trước đây, những ràng buộc ân oán, chỉ thuần túy sống bên cạnh hân? Chẳng lẽ sở nguyện này của ta không đúng sao?

Không hề do dự, ta ngừng đầu nhìn về phía Thập tứ nói: “Thập tứ gia, ta là ta, không liên quan tới bất kỳ ai. Người không nên dùng cách nghĩ của mình áp đặt cho người khác.” Hân đang yên lặng nghe ta nói, bỗng nhiên ngừng đầu, ngưng mắt nhìn ta, gật đầu nói: “Không mở miệng thì chỉ giống có năm phần, nhưng giờ thì giống đến chín phần rồi.”

Khẽ gật mình một chút. Hân không hề nói chúng ta giống về dung mạo hay điều gì khác. Ta thăm thò dài trong lòng, ánh mắt bình tĩnh nhìn hân: “Biển người mênh mông, dưới cỏi trời này giống nhau làm sao chỉ có hai người. Nếu như nô tỳ quả thật giống với người hai vị quan tâm, sao không tìm người thân của nàng phân xử, không nên tới đây quấy rối cuộc sống bình thường của nô tỳ.”

Hai người nhìn nhau, Bát gia cười khẩy một tiếng. Thập tứ chậm rãi bước lại gần. Vừa rồi, xác thực ta đã quá to gan nên không khỏi kinh sợ. Thập tứ đứng trước mặt, chăm chú nhìn ta không rời. Âm thầm suy nghĩ một lát, ta khom người thì lễ: “Nô tỳ vừa tới vườn, không hiểu rõ quy củ, trong lời nói có chỗ nào mạo phạm, mong hai vị gia thứ lỗi.” Thập tứ lại tiến lên một bước, tỉ mỉ nhìn ta đánh giá. Sắc mặt ta dần nóng lên, bát gia ta lui về phía sau một bước, Thập tứ liền kéo ta lại.

“Bát ca, Thập tứ đệ”, tiếng gọi của Thập tam vang lên từ phía sau. Ta vội vàng tránh ra, xoay người lại thì thấy Dận Chân cùng Thập tam hai người đứng ở cổng viện, thì vệ kinh hoàng đứng phía sau. Dận Chân liếc mắt nhìn ta, sắc mặt lạnh lùng, Thập tam lại khẽ mỉm cười.

“Thần đệ thỉnh an hoàng thượng.” Thập tứ liền thỉnh an. Bát gia vẫn khẽ mỉm cười, không hành lễ.

Ta khẽ cắn môi dưới, yên lặng nhìn bóng lưng của hai người, trong lòng khó chịu. Sau này sẽ hoàn toàn không còn nhìn thấy họ nữa. Ta nhìn họ đến kinh ngạc, đứng yên tại chỗ, nhìn đến khi bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất mới thu hồi ánh mắt. Ta liền thấy Dận Chân đang nhìn ta chăm chăm suy nghĩ, Thập tam lại lộ ra vẻ lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Lấy ra một bộ dụng cụ mạ vàng, ta bào mỏng từng lớp băng ra khỏi khối băng. Sau đó, dùng tấm gạc lọc cặn thừa của nước nho, hoà thêm nước rồi đổ vào trong chén. Ta tỉ mỉ làm cho tốt, rồi tự giặt mình, do dự không biết làm như thế có tốt hay không nhưng rồi lại sợ mất đi cơ hội tốt này.

Suy nghĩ một chút, rồi quyết tâm mang nước quả ướp lạnh đi ra. Chưa vào đến nơi, ta đã nghe được giọng hân: “tiên không được tần kỳ trung lễ, thói không được bảo kỳ thân gia, phủ nư quai phương, quân thần lưỡng phụ”, “sát nói tể mà Trường Thành huy, hạt tiêu ý mà đông hôn vong, Hồng Vũ lục khai quốc công thân như đồ dương thi, tinh ban binh khởi mà kim xuyên không tuân thủ, khả thắng khái tai.”

Hân “hừm” một tiếng, lại nói: “lại nói tiếp, người này như mặc khách, coi việc tận tâm tận sức, tiếc thay lại chọn sai chủ tử.” Thập tam tiếp lời: “Hân khổ nhọc cai quản cả một tỉnh, nhưng đang tiếc Niên Canh Nghiêu lại không hiểu nỗi khổ tâm của hân. Bất quá, điều đáng trách của hân chính là, không nên trình tâu những việc như thế này”.

Nguyên do là Niên Canh Nghiêu và Uông Cảnh Kỳ có chút bất hoà. Trước đây đã từng coi qua tư liệu, biết là Uông Cảnh Kỳ có viết ra một quyển sách, cụ thể là vì cái gì thì ta không nhớ rõ. Nói chung quyển sách kia thoỉ phồng sự thật, đồng thời châm biếm tình hình chính trị hiện thời, lời văn quả thật mang ý trách cứ quân chủ.

Đang miên man suy nghĩ, ta lại nghe hân nói: “Hoàng đế múa bút không đến tiền”, “nếu không có kẻ khác chống lưng, một tên mặc khách nhỏ nhoi có mấy lá gan mà dám nói lời xằng bậy, cuồng loạn”

Sau một lúc, hai người nói chuyện đã bót căng thẳng, ta mới nhẹ nhàng đánh tiếng, bước vào trong.

Đi tới trước mặt hai người, ta nhẹ nhàng dâng nước. Ta chuẩn bị cho Dận Chân nước nho, lại thả trong đó một đoá mộc lan, còn chuẩn bị cho Thập tam một chút nước hoa, thả cùng vài đoá hồng mai. So với lần đi tái ngoại năm đó mà so sánh, vẫn là nước quả đồ nhưng chỉ khác chén đựng.

Dận Chân ngưng mắt nhìn chén nước, Thập tam thì nhủ mảy nhìn ta. Ta đứng ở một bên, mắt nhìn chăm chăm quan sát thần sắc của Dận Chân, không biết cuối cùng đang đợi cái gì. Hân ngừng đầu, nhấp một ngụm.

“Cạch”, tiếng thìa rơi xuống bàn, sắc mặt hân tái nhợt, thất thần nhìn ly nước quả. Thập tam lo lắng nhìn hân, ba người lặng yên lúc lâu. Hân ngừng đầu, đứng dậy, đi tới trước mặt ta, dùng tay nâng cằm ta. Ta ngừng đầu, nhìn lại hân, mắt dần nóng lên cho tới lúc nhìn không rõ gương mặt của hân. Hai người cứ đứng như vậy. Hân khẽ thở dài, buông tay rồi bước ra ngoài.

Ta nhắm mắt lại, khẽ cắn môi dưới, nước mắt tuôn rơi. Thập tam vẫn ngồi ngay ngắn, chậm rãi uống từng ngụm. Ta trong lòng thâm trầm, đỡ dần ngay

ngốc nhìn. Thập tam đứng dậy, đi tới, nhìn ta chăm chăm: “Hiếu Văn, nước quả này...”

Lời hần còn chưa dứt, đầu óc ta trống rỗng, nhàn nhạt nói: “Sao vậy?” Thập tam cau mày, nhìn ta chăm chăm hỏi: “Người từ nơi nào đến? rốt cuộc người là ai? Vì sao lại tới phủ của ta? Người đối với hoàng cung dường như rất quen thuộc, so với những người vẫn sống trong cung chẳng có điểm nào khác.”

Ta biết trong lòng hần nghi hoặc, trong lòng ta cũng muốn nói với hần: “Ta là Nhục Hi, là bằng hữu Nhục Hi của hần.” nhưng với hiện thực này, hần nhận định ta là người có dụng tâm kín đáo.

Ta ngẩng đầu, cười khò nói: “Thập tam gia, nếu người tin tưởng ta, cho ta cùng cách cách tiến cung thì cái gì cũng không nên hỏi. Người tin tưởng ta như tin tưởng Nhục Hi. Người người quan tâm cũng chính là người ta quan tâm.”

Đã giải thích không được, vậy thì không cần giải thích nữa. Nhưng cũng vì ta không thể giải thích, nên Thập tam, Thập tứ có những suy nghĩ khác.

Khôn trử cung

Ta đến nơi này đã hơn mười ngày mà vẫn không tìm ra manh mối. Ba ngày sau khi dâng nước quả, hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp thị tới Chân Hi các, nói chuyện hồi lâu cùng Thập tam. Nàng nói là bên người vẫn thiếu một nha hoàn chu đáo tỳ mĩ, khéo tay thông minh. Thập tam đưa mắt nhìn ta.

Ta ở bên hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp thị vốn chỉ là phụng trà, cung không cần ta làm những việc khác. Điều này chứng thực suy đoán của ta, nàng vốn không đơn thuần là tìm một nô tỳ. Dựa vào thái độ của Dận Chân đối đãi với hậu cung, nàng không thể biết được chuyện phát sinh tại Chân Hi các. Trong lễ tiệc đêm Trung thu đó, nhất định nàng đã chú ý tới ta, nhưng rốt cuộc nàng có ý gì thì ta vẫn không biết. Ta vài chục năm ở cạnh Khang Hi, cần thận đề phòng tâm tư của các a ca, nhưng ta chưa từng tí mĩ quan sát nàng. Nàng đối với Nhục Hi là khoan dung, bởi vì nàng biết Dận Chân thật sự yêu thích Nhục Hi. Nhưng hiện tại, ta không phải là Nhục Hi, nàng đối tốt với ta là vì sao? Ta biết nàng yêu Dận Chân, nhưng khi biết một người yêu thương nam nhân của chính mình, là nữ nhân phải làm sao? Ta lúc đầu thật mạnh, không muốn nghĩ tiếp. Bất kể nàng muốn làm gì, ta không phải đang ở đây rất tốt hay sao? Hiện tại hần đang bận việc gì? từ khi tới đây, ta vẫn chưa gặp qua hần.

Tuy nói đã vào thu, nhưng khí trời vẫn nóng nực như mùa hè. Ánh nắng chiếu qua lá cây loé sáng, nhìn rất nhức mắt. Từ Cẩm Thành tường nội cung rất cao, gió cũng khó lọt. Chỉ cần vào ngày nắng nóng, hoàng cung tựa như một cái lồng hấp người.

Bước ra khỏi Khôn Trử cung, ta lững thững tiến về phía Dưỡng Tâm Điện. Ngẩng đầu nhìn bức tường hồng hai bên, ta cúi đầu mỉm cười. Trước đây, chỉ muốn chạy trốn khỏi hoàng cung, giờ lại tự nguyện đi vào.

Nghe tiếng bước chân lại gần, ta ngẩng đầu, trong lòng vừa hồi hận vừa đau lòng, ký ức như hiện về. Biết không thể tránh, ta lập tức tránh sang một bên, khom người: “Vương gia cát tường.”

Bát gia cười yếu ớt: “Người đến Dưỡng Tâm điện?” Ta đứng dậy, mỉm cười nói: “Hoàng hậu có một số việc sai nô tỳ bẩm báo hoàng thượng.” Hần khẽ lắc đầu, cười nói: “Thật sao?” Lòng ta hoảng hốt, vội vàng hỏi: “Thập tứ gia đâu?” Hần thanh đạm nói: “Trở về rồi.” Ta thở dài, cười nói: “Nô tỳ cung tiễn vương gia.” Hần liếc mắt nhìn ta, rồi chậm rãi rời đi.

Hần vừa đi, ta cười khẽ một chút. Thập tứ đã quay về trông lăng rồi.

Ta lặng lẽ, cúi đầu đi tiếp, bỗng đụng phải một người, ngồi luôn trên mặt đất. Trong lòng cả kinh, vốn muốn đứng lên thì nhìn thấy đôi giày thêu màu vàng đang ở trước mắt.

Ta sững người lại, ngồi tại chỗ. “Nô tài to gan, còn không mau tránh ra.” – Cao công công đứng sau hần cao giọng quát khiến ta bừng tỉnh, vội đứng dậy quỳ xuống: “Nô tỳ thỉnh an hoàng thượng”. Hần nhẹ giọng nói: “Đứng dậy đi”. Ta liền đứng lên, lui lại một bên.

Hần đưa mắt nhìn ta, nhàn nhạt hỏi: “Tại sao người lại ở đây?” Ta nói: “Nô tỳ mới vào cung, bị lạc đường.” Hần lặng im một hồi, mãi sau mới nói: “Người nhập cung khi nào?” Ta ngần ra, lập tức hiểu rõ, hần vốn không biết ta tới đây, liền nói: “Nô tỳ tới Khôn Trử cung được hơn mười ngày.”

Hai mắt hần tối sầm lại, lạnh lùng nhìn ta: “Trẫm đang muốn đi Khôn Trử cung, người đi theo.” Hần lại dùng ngữ điệu này, không biết với lời nói vừa rồi của ta có chút hoài nghi hay không. Ta đi theo ở phía sau, nhìn chăm chăm vào lưng hần, trong lòng đau đớn tột cùng. Mỗi ngày, hần phê duyệt tấu chương hơn ba canh giờ, mỗi một việc đều tự mình giải quyết. Khúc mắc của hần không còi ra, là muốn dùng hành động thực tế để cho người ta thấy hần là một hoàng đế tốt.

Cao công công ở bên huých ta một cái, ta nghiêng người nhìn hần. Hần cau mày, nhẹ nhàng lắc đầu, ta nhìn hần vừa cười vừa gật đầu. Một người cung nữ nhỏ nhoi như ta sao có thể nhìn thẳng vào hoàng thượng được đây. Ta cười thâm trong lòng. Một người đã làm nữ quan trong cung vài chục năm không thể vì mấy quy củ này mà đánh mất cái mạng nhỏ.

Ta nằm trên ghế dài, ngắm trời xanh mây trắng xuyên qua kẽ lá, trầm mặc suy nghĩ.

Đây là nơi ở của ta cùng Thuý Trúc. Nàng là nha hoàn bên cạnh Na Lạp Thị, thiếp thân nô tỳ trong phủ Ung Thân Vương, cũng là nữ quan đứng đầu Khôn Trử cung. Tha mặc dù vừa tới Khôn Trử cung, Na Lạp Thị thậm chí không gọi ta đến gặp, mặc cho người an bài. Mặc dù không biết chủ ý thực sự của nàng, nhưng người sáng suốt đều hiểu rõ, thân phận của ta không giống người thường.

Mọi người đều biết ta xuất thân từ Di Thân Vương phủ, nên cũng không có lời bàn khó nghe nào.

Người khác thì không biết sự tình, nhưng Thuý Trúc đi theo Na Lạp thị đã lâu, làm sao không hiểu rõ những suy nghĩ trong lòng Na Lạp thị. Bởi vậy, ta bắt đầu cuộc sống hằng ngày rất dễ chịu, tất cả đều tự nhiên chuẩn bị, không có chậm trễ. Trong cung, mọi người rất khéo léo, tất nhiên đối xử với ta cũng là khách khách khí.

Đã như vậy, ta cũng vui vẻ phối hợp. Đã nhiều ngày bị cảm lạnh, đầu đau nhức, ta liền hướng Thuý Trúc xin nghỉ. Chắc hẳn Na Lạp Thị đã dặn trước, nàng không chỉ vui vẻ đồng ý, thậm chí còn cho ta nghỉ thêm mấy ngày.

Trời xanh mây trắng, trong vắt cao vợi, không khí thanh mát sáng khoái. Một trận gió nhẹ thổi tới, ta nhắm mắt muốn ngủ.

“Àm” một tiếng, cửa viện bị đẩy mạnh bật mở, ta âm thầm thở dài, chưa kịp mở mắt thì bên cạnh đã có người nằm xuống cùng. Ta nhú mày, cẩn thận nói với Thừa Hoan: “Cửa viện sớm muộn gì cũng bị người phá hỏng.” Khẽ nhích người nhường chỗ cho nàng được thoải mái. Nàng ôm lấy ta dịu dàng nói: “Huỷ đi thôi cho người đừng lại. Nhượng Hi cô cô thường nói như vậy.”

Ta lấy ra khăn lụa, thấm mồ hôi trên trán nàng. Nàng ngửa đầu, hướng ra ngoài vẫy tay gọi: “Hoàng Lịch ca ca, người đứng ở cửa làm gì, mau vào đi?”

Thì ra Thừa Hoan không đến đây một mình, đưa mắt nhìn qua thì thấy Hoàng Lịch đang đứng ở cửa, ánh mắt lộ ra tiếu ý, hiển nhiên đứng đó lâu rồi, chỉ là đứng đó nhìn ta cùng Thừa Hoan thân thiết mà không ra mặt. Hoàng Lịch trước mắt ta là thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi, nhìn không ra dáng vẻ tiểu hài tử của hai năm trước. Hắn đã cao hơn rất nhiều, mặt mày có nét giống Dận Chân.

Ta vội đứng dậy, hướng về phía hắc hạ thấp người thì lễ: “Nô tỳ thỉnh an Tứ a ca” Trong lúc đó, Thừa Hoan đã chạy vào trong phòng, đem ra một cái ghế cho Hoàng Lịch ngồi.

Hắn xua tay mời ta đứng dậy, đang muốn mở miệng nói thì Thừa Hoan đến trước mặt ta, ngêng đầu nói: “Cô cô, ta nói là đồ ăn người làm ngon hơn của ngự thiện phòng, Hoàng Lịch ca ca không tin, ta đem hắn đến đây thưởng thức tài nghệ của cô cô. Nói xong, liếc mắt nhìn Hoàng Lịch đứng cạnh, đắc ý cười rộ.

Lần này ta vào phủ Thập tam, Thừa Hoan cũng vừa từ trong cung trở về. Trong phủ tuy nhiều người nhưng đối với nàng mà nói, ngoại trừ Thập tam và Xảo Tuệ, những người khác đều coi nàng là người xa lạ. Tâm trạng của nàng không vui, tinh thần suy sụp, cả ngày bám lấy Xảo Tuệ mà hỏi: “Có đúng là Nhượng Hi cô cô không bao giờ trở về nữa?”. Ta vô cùng đau khổ, không thể làm gì khác ngoài việc dùng những phương thức nấu ăn hiệu đại, dùng hết tâm tư nấu ra những món ăn đa dạng, khiến nàng không còn tâm tư nhàn hạ mà suy nghĩ tới việc khác. Cuối cùng cũng được như ta mong muốn, Thừa Hoan đã dần khôi phục lại dáng vẻ ngây thơ hoạt bát.

Hoàng Lịch cúi đầu, liếc mắt, khẽ cười làm ta bị lay động. Ta nhìn chăm chăm Thừa Hoan mà cười, Thừa Hoan lắc lắc tay áo của ta. Ta ngồi xuống nghe nàng nói nhỏ: “Nếu như hắc công nhận ta nói đúng, hắn sẽ đưa sợi dây kết của hắn cho ta. Dây này là do A Tang làm, là vật hắn quý trọng nhất.”

Ta bất đắc dĩ hướng về Hoàng Lịch thì lễ nói: “Nô tỳ sẽ đi chuẩn bị.” Hắn đưa mắt nhìn Thừa Hoan, cười nói: “Sau này nếu không có người ngoài, không cần đa lễ như vậy. Người ở cùng Thừa Hoan thì sẽ cũng như nhau, nếu không, Thừa Hoan sẽ không được tự nhiên.”

Ta nhẹ giọng nói: “Nô tỳ không dám” Thừa Hoan nhìn hắn, rồi nhìn ta, lại lay lay tay áo nũng nịu nói: “Có gì là không dám chứ. Hắn nếu muốn dùng thái độ A ca với người, ta không chơi với hắn nữa.” Nói xong, nàng trừng mắt nhìn Hoàng Lịch nói: “Ta không chơi với người nữa, người đi đi.”

Ta hiểu tính Thừa Hoan, liền cười làm lành: “Tứ A ca đừng nên để tâm, nô tỳ tuân mệnh.” Hoàng Lịch nhú mày, nhìn Thừa Hoan lắc đầu cười khế. Ta thấy vậy cũng cười cười, trong lòng vô cùng vui vẻ, không uông công ta xấp xếp, đưa Thừa Hoan thân cận với hắn.

Nhìn thức ăn đa dạng, phong phú trên bàn, Hoàng Lịch kinh ngạc. Thừa Hoan đã ngồi xuống từ lâu, đang gấp một miếng cá định đưa vào trong miệng. Nhìn thấy ta đứng ở một bên, nàng liền buông tay, đứng dậy kéo ta ngồi xuống cạnh nàng: “Cô cô, coi như hắn không ở đây, ngồi xuống cùng ta như trước.”

Mấy món ăn ta làm so với ngự trù trong cung khác xa, làm hắn kinh ngạc. Hắn đang ăn một miếng thịt hầm, đặt vào trong miệng. Nghe Thừa Hoan nói, hắn gật gù nói: “Người dùng câu nệ như vậy, nếu không Thừa Hoan sẽ không bao giờ đưa ta tới đây nữa.”

Thừa Hoan đưa tay ra, nói: “Đưa đây”. Hoàng Lịch tự mình cời ra sợi dây kết, đưa qua bàn cười nói: “Người quả thực nói không sai, rất ngon miệng” Thừa Hoan đắc ý cười, tiện tay liền đặt ở trên bàn. Ta cầm lấy trả cho Hoàng Lịch: “Quần tử không lấy vật ưa thích của người khác.”

Thừa Hoan vừa ăn vừa nói: “Ta cũng không phải thấy vật này có gì lạ lắm. Ta chỉ không thích A Tang, không muốn Hoàng Lịch ca ca mang theo đồ nàng tặng.”

Hoàng Lịch không giận, cười nói: “Cũng không phải vật hiếm lạ gì.” Ta mỉm cười, đem đặt lại bên cạnh Thừa Hoan, yên lặng đứng lên.

Trong trời đêm, trăng rằm tròn vành vạnh, đầy trời sao sáng lấp lánh.

Ta gối đầu lên cánh tay, nằm trên cỏ trong Ngự hoa viên, yên lặng nhìn trời, tâm tư không thể nào tĩnh lặng. Lúc chạng vạng, Thuý Trúc trở về phòng không kiềm chế được sự hưng phấn, nói “Hoàng Thượng đến mấy tháng rồi không lật thẻ bài của vị phi tử nào. Nay vừa qua thời gian túc trực bên linh cửu của Thánh tổ gia, liền tới Khôn Trữ cung. Rõ ràng người Hoàng Thượng nhớ nhất là Hoàng hậu nương nương...”

Ta thu hồi tầm mắt, nhìn sang bức tường cung điện,... Bên trong Khôn trữ cung nhất định là ôn hương mê đắm, hoà thuận vui vẻ. Ta cười khổ, lắc đầu thật mạnh, ngăn không cho mình liên tưởng đến việc hắn đang làm gì lúc này. Khẽ cắn môi dưới, âm thầm suy nghĩ. Thời gian túc trực bên linh cửu của Thánh tổ gia đã qua, hắn lần này tới đây là để...?

Ta vừa nghĩ đến đó, trong lòng lại thoáng khó chịu, nhớ lại một chút rồi mô phỏng giọng nói trầm ấm nặng nề của hắn đọc lên bài từ:

“... ”

Mộc lan sớm cắt trên đồi,

Đồng thanh chiều hái bên ngoài bến sông.

Ngày tháng vút đi không trở lại,

Vừa xuân qua đã lại thu sang.

Đoái trông cỏ áy cây vàng,

Sợ con người đẹp muộn màng lỡ duyên!...”

Nước mắt cuối cùng cũng không kiềm lại được, từ khoe mắt khẽ rơi xuống mắt đất. Làm sao bây giờ, nên làm cái gì bây giờ? Hôm nay ta ở Khôn Trữ cung, ngoại trừ gặp mặt Thừa Hoan và Hoàng Lịch, hầu như chưa hề gặp được hắn.

Sao trên trời nhấp nháy như ánh mắt đứa trẻ nghịch ngợm, như đang cười nhạo ta. Ta lấy tay ôm đầu, đau khổ cuộn người lại.

“Người có rất nhiều tâm sự.” Ta hoảng hốt vì đột nhiên có người ở bên cạnh nói chuyện, cả kinh ngồi dậy. Đưa mắt nhìn quanh quan sát, Hoàng Lịch đang ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn ta. Một ngày nay, hắn cùng Thừa Hoan luôn tới chỗ của ta, hai người lúc này đã dần quen thuộc hơn nhiều. Ta yên lòng, cố gắng mỉm cười hỏi: “Sao người lại tới đây?” Hắn liếc mắt nhìn ta nói: “Ngủ không được, ra ngoài dạo một chút.” Nói xong, hắn không nhìn nữa, ngã người nằm ra cỏ. Ta cũng nằm xuống, hai người yên lặng nhìn bầu trời đêm, không nói câu nào.

“Người có chuyện thương tâm?” Hồi lâu sau, hắn khẽ khàng nói ta. Đợi 1 lúc ta vẫn không trả lời, hắn nói tiếp: “Nếu người không ngại thì có thể nói ra, xem ta có thể giúp người.”

Ta có thể nói sao? Chỉ đành cười khổ, ta nói: “Vì sao Tứ a ca lại cho rằng nô tỳ có chuyện thương tâm?” Ở trong cung sống nhiều năm như vậy, tự rèn được khả năng bất luận việc gì cũng không hề sợ hãi, nếu vừa rồi hắn nhìn ra được, ta cũng không thể phủ định hoàn toàn.

Hắn vẫn không nhúc nhích, nhưng hướng về phía trước nhìn chằm chằm: “Mỗi lần Thừa Hoan quần quít lấy người, người tuy là về mặt sủng nịnh, nhưng vẫn vô tình thoát ra thần sắc đau khổ. Đây là cảm giác đau nhức đến từ sâu thẳm trong lòng. Việc gì đã xảy ra? Hay người đã mất đi cái gì? Mặt khác, những lúc người ngồi thất thần cũng là về mặt âu sầu đến tận cùng. Vì sao vậy?”

Ta trong lòng khiếp sợ tâm tư kín đáo của hắn.

Ta yên lặng một hồi, rồi cười rộ lên: “Ta làm gì có tâm sự. Tiểu hài tử không nên quan tâm đến chuyện người lớn.” Hắn xoay người ngồi dậy, hơi giận nói: “Ta lần cuối nói với người, từ sau không được xưng hô với ta như thế, ta đã thành niên rồi.” Ta cúi đầu cười khẽ, hắn nổi giận nhìn ta. Ta đáng bộ tươi cười, khẽ hỏi: “Người có tin người chết có thể sống lại?” Hắn giật mình: “Ta không tin chuyện quỷ thần.”

Ta nhìn chằm chằm ngôi sao sáng chói trên trời, trong đầu trầm suy nghĩ, rồi lầm bầm: “Một tiểu hài tử cũng không tin, huống chi là hắn.” Hoàng Lịch kinh ngạc nhìn ta chất vấn: “Người nói cái gì?” Ta dở dãn cười cười, không nói, mặc hắn dò hỏi lâu, đứng dậy phui quần áo nói: “Đêm khuya trên mặt đất đầy hàn khí, chớ để khí lạnh xâm nhập cơ thể, về sớm thôi.” Nói xong, ta sai bước đi ra.

Giống như ta đã biết trong lịch sử, trong tháng này, Ung Chính vì Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp Thị cử hành đại lễ sắc phong.

Vốn có Na Lạp Thị nên ta rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người, ta cũng vui vẻ chấp nhận. Từ sau đại lễ sắc phong hoàng hậu, hoàng thân quốc thích, đại thần trong triều đều đến đây chúc mừng liên tục không ngớt. Nếu không phải hầu hạ Khang Hi đã lâu, việc đã quen, chứ không người đến người đi, phụng trà như con quay, chỉ sợ ta không làm nổi.

Hôm nay, người ít, Na Lạp thị mệt mỏi, ăn xong bữa trưa liền phân phối công việc cho mọi người, để lại Thuý Trúc ở lại túc trực, mọi người về nghỉ trưa.

Ta nằm trên giường, xoa nhẹ cánh tay, mí mắt dần trĩu xuống.

Khoác áo choàng màu than chì, ánh mắt bàng bạc, hắn từ phía đối diện đi đến. Ta vui vẻ, đón nhận hắn: “Dận Chân” Hắn cung tay gạt ta, lạnh lùng hỏi: “Người là ai mà dám thân nhiên gọi tước danh của trẫm?” Ta lại kéo ống tay áo của hắn, khóc thầm: “Ta là Nhượng Hi, Nhượng Hi của người đây.” Anh mất hẳn lạnh lẽo hơn nữa: “Nhượng Hi đã mất, nàng không muốn trở thành nữ nhân của trẫm.” Nói xong, hắn cười lạnh gạt tay ta ra, đi thẳng về phía trước. Lập tức, một đám thị vệ vây cản ta lại.

—

“Cô cô” Giữa lúc ta tuyệt vọng nhìn bóng lưng của hắn dần trở nên mờ nhạt, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng kêu lo lắng của Thừa Hoan, ta nhìn quanh nhưng không tìm thấy hình bóng của nàng.

Ta kinh hãi tỉnh dậy, thì ra đó chỉ là một giấc mộng. Ta ngồi ở trên giường, trong khoảnh khắc vẫn thất thần. Thừa Hoan kinh hãi, đứng trước giường nhìn

ta chăm chăm, lú lo hô: “Cô cô, người làm sao vậy?”

Ta trong bụng tràn đầy sầu khổ, miễn cưỡng nói: “Không có việc gì. Ta gặp ác mộng thôi.” Thừa Hoan gật đầu, trèo lên giường, ngồi cạnh rồi dùng bàn tay nhỏ bé lau nước mắt trên má ta, động viên: “Người giống Nhượng Hi cô cô. A mã nói cô cô đã đi đến nơi rất xa, không bao giờ trở về nữa... Ta nghĩ nếu người biết Nhượng Hi cô cô ở nơi nào, nói với hoàng bá bá, chúng ta sẽ đem nàng trở về. Người là người Thừa Hoan thích nhất, bọn ta thích, cho nên cô cô cũng nhất định thích người.”

Lẽ nào ta mơ gọi lên tiếng, trong lòng cả kinh, cười hỏi nàng: “Cô cô đã nói gì vậy?” Thừa Hoan nhủ mảy nói: “Cô cô còn gọi Dận Chân. Hẳn là ai vậy?” Ta vỗ khẽ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: “Thừa Hoan, việc ngày hôm nay là bí mật giữa chúng ta, đừng cho ai biết, có làm được không?”

Nàng gật đầu, đột nhiên nhớ tới việc gì, mặt biến sắc, hướng về phía cửa phòng kêu lên: “Hoàng Lịch ca ca, cô cô đã tỉnh, người có thể vào.”

Trong lòng âm thầm cả kinh, không biết hẳn có nghe được chuyện gì.

Thừa Hoan nói được hồi lâu, Hoàng Lịch mới xuất hiện tại cửa. Thấy sắc mặt hẳn bình tĩnh, ta cũng thả lỏng dần.

Hắn liếc nhìn ta có chút tâm tư, đi vào trong phòng, đưa khăn tới, cười nói: “Vẫn chưa tỉnh ngủ?” Ta gật đầu, tiếp nhận khăn lau mặt, rồi nói: “Các người sao lại tới lúc này?”

Hắn liếc nhìn Thừa Hoan, ngồi vào cái ghế trước giường, cười nói: “Hôm nay tới Khô trừ cung thỉnh an. Hoàng hậu nương nương nói đêm nay muốn tổ chức gia yến đơn giản. Nàng liền đem người làm vật quý tiến cống, nói khoác một hồi về những đồ ăn người làm. Vốn hoàng hậu cũng không đồng ý, nhưng nha đầu kia cứ thao thao biện giải, nói món ăn người làm chắc chắn hợp khẩu vị của Hoàng A mã. Nghe nàng nói vậy, Hoàng hậu nương nương đành đồng ý, kêu bọn ta nói với người chuẩn bị sớm một chút.”

Quay lại nhĩ về mặt háo hức của Thừa Hoan, ta đưa tay đẩy trán nàng nói: “Hoàng hậu nương nương đã phân phó, ta chẳng phải không thể kháng chỉ sao.” Nàng vui vẻ, cười ôm lấy cánh tay ta.

Ta cũng cười khẽ, rồi nghiêm mặt hỏi nàng: “Lần này người lại đưa ta ra cược cái gì?” Nàng lấy tay che trán, vui vẻ nói: “Nếu như hoàng bá bá thích, ta đây nhất định sẽ cầu xin cho người quay về Viên Minh viên với ta.”

Thì ra nàng nghĩ như vậy. Nàng đang giương mắt nhìn Hoàng Lịch. Hắn suy nghĩ một hồi, nói với Thừa Hoan: “Hiếu Văn là do Hoàng hậu nói với Thập tam thúc đem về. Nếu phải đi, cũng chỉ có thể là do Thập tam thúc mở miệng.” Nghe vậy, vẻ mặt vui thích của Thừa Hoan liền cương lại, nhẹ giọng cầu Hoàng Lịch: “Người nói với A mã ta một chút, để cô cô theo ta trở về.” Hoàng Lịch lắc đầu: “Thập tam thúc không có cách nào nói với hoàng hậu.”

Thừa Hoan lặng lẽ cúi đầu, không nói một lời.

Thừa Hoan ở bên cạnh Na Lạp Thị, Phúc Huệ một bên chẳng nói gì. Thừa Hoan khẽ cù Phúc Huệ cười khanh khách. Phúc Huệ thở phì phì, trừng mắt nhìn Thừa Hoan. Hoàng Nhật về mặt buồn cười nhìn các nàng chăm chăm, mà Hoàng Thời, Hoàng Lịch đang nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

Ta khom người nhìn thức ăn bày ở trên bàn, trong lòng hơi do dự, hướng về phía chủ vị rồi khẽ cười. Na Lạp thị từ xa liếc mắt nhìn ta, nét mặt đang tươi cười ngẩn ra, ánh mắt dừng lại ở chỗ ta một lúc.

Hoàng Lịch theo ánh mắt của nàng nhìn theo, lại xem xét đồ ăn trên bàn, trên mặt lộ ra dáng vẻ tán thưởng. Ta cười với hắn, rồi xoay người trở về thì bắt gặp Hoàng Thời đang lạnh lùng quan sát ta. Ta cũng nhìn hắn cười lấy lệ, khẽ gật đầu, quay về vị trí của mình.

Trong phòng lại râm ran tiếng nói chuyện, cười đùa. Ta cũng bình tĩnh đứng đợi.

Sau một lúc lâu, giọng Cao Vô Dung truyền tới, Na Lạp thị dẫn mọi người ra nghênh đón tại cửa cung. Dận Chân cùng Thập tam chậm rãi đi đến, mọi người cúi chào rồi ngồi vào vị trí.

Dận Chân ngồi xuống, nhìn thức ăn trên bàn nói: “Thật đúng với khẩu vị của trẫm.” Thập tam gật đầu, cười hỏi Na Lạp thị: “Hương sắc rất tuyệt, không biết vị sẽ thế nào?”

Na Lạp thị đưa mắt về phía ta, cười với Thập tam nói: “Ném thử biết ngay.” Dận Chân trước tiên ném thử một nước tiên đào, Thừa Hoan cầm chặt đĩa theo dõi hẳn. Dận Chân cười rồi nghiêng người phân phó: “Chia thức ăn cho cách cách.” Ta mang qua một cái đĩa nhỏ hình cái lá, đặt nước mật tiên đào trước mặt Thừa Hoan.

Thừa Hoan nhìn ta, bỗng nhiên mở miệng nói: “Hoàng bá bá, đêm nay đồ ăn có ngon không vậy?” Dận Chân nhẹ nhàng ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn Thừa Hoan. Ta đối mặt với nàng, khẽ lắc đầu. Thừa Hoan ngần ngại, cúi mặt bắt đầu ăn. Dận Chân liền đưa mắt nhìn ta, rồi nhìn sang Thừa Hoan, yên lặng đứng lên. Hoàng Lịch xoa bóp mi tâm, lắc đầu chán nản.

Thoáng cái đã qua mùa thu, trời đông giá rét đã tới. Gió lạnh từ phương Bắc thổi về lạnh thấu xương, làm những ý nghĩ trong lòng cũng trở nên lạnh lẽo.

Hoàng quý phi Niên thị bất ngờ qua đời vào cuối năm. Uông Cảnh Kỳ dâng sớ hạch tội Niên Canh Nghiêu, bằng chứng đầy đủ. Dận Chân hạ chỉ cho hẳn tự sát, cửu tộc toàn bộ bị cách chức. Thực tế đã nghiệm chứng lời Thập tam nói năm nào: “Trăng tròn sẽ khuyết, thịnh quá tất suy. Nếu đã cao không thể cao hơn, chỉ có thể đi xuống.”

Hai tháng sau khi Niên phi qua đời thì xảy ra chuyện này. Bọn thái giám, cung nữ trong cung đều cho rằng Dận Chân lãnh khốc vô tình, thăm sát công

thần.

Thực tế là hấn đau lòng, nhưng ai hiểu hấn đây? Một chiến tướng lợi dụng chiến sự nhận hối lộ mưu lợi ích riêng, lạm dụng công quỹ, dùng tiền tài lung lạc binh sĩ khiến binh sĩ chỉ biết đến chiến tướng, không biết đến triều đình; mặt khác, Niên Canh Nghiêu tự cho mình lập công lớn tại Tây Bắc, tàn nhẫn dị thường, giết chóc tùy hứng, bắt đầu cuộc sống xa hoa vô độ. Hấn lại cùng quan viên kết bè đảng, tham ô hối lộ. Vào tháng Giêng năm Ung Chính thứ nhất đã có chỉ dụ, báo cho tuần phủ đề đốc tới bá quan văn võ cần chuyên tâm xử lý chính sự, ngăn chặn tệ nạn hối lộ. Để ngăn chặn hiện tượng quan lại nhận hối lộ, lập nên quỹ Dưỡng liêm, bù thêm vào chế độ lương bổng. Đảng này, Niên Canh Nghiêu là do một tay hấn tiến cử, đào tạo, sự đau lòng của hấn không phải ai cũng có thể lý giải.

Niên Canh Nghiêu là công thần ư? Còn Thập tứ, hấn là ai?

Chậm rãi đi vào Ngự hoa viên, thông thả đi dạo. Trong lúc vô ý thoáng thấy Hoàng Lịch ngồi một mình trong tiểu đình giữa hồ, ta bước về phía đó. Ngồi đối diện hấn, rót một ly rượu đầy đưa lên, thấy hấn vẫn rã rời như cũ, tâm tình rất xấu, ta tiếp tục yên lặng uống rượu.

Sau một lúc lâu, hấn ngưng nhìn mặt hồ, nhìn ta hơi giận nói: “Bọn họ đều cho rằng Hoàng A mã không bao dung đại thần”.

Ta liếc mắt nhìn hấn, hỏi ngược lại: “Từ A ca cũng nghĩ như vậy sao?” Sau khi hỏi xong, ta lẳng lặng nhìn hấn. Hấn hừ lạnh một tiếng, giọng căm hận nói: “Lợi dụng chiến sự nhận hối lộ mưu lợi ích riêng, lạm dụng công quỹ, đây là tội lớn nhất của hấn. Hoàng A mã sau khi kế vị đã hạ xuống 11 chỉ dụ, báo cho văn võ bá quan cần phải chăm lo chính sự, ngăn chặn hối lộ. Nếu không phải hấn có chiến công, hấn làm sao sống được đến hôm nay.”

Ta cười cười nói: “Đó chỉ là thứ nhất. Đáng chết hơn nữa, hấn ở nơi đó xác nhận ‘Phân thiêm tình kỳ chu triệu bá, tông thiên trọng trận hấn chiếu tướng’.” Hoàng Lịch ngẩn ngơ, ngưng mắt chăm chú nhìn ta, vẻ mặt như không tin.

Qua hồi lâu, hấn thờ dài nói: “Những lời này không nên nói lung tung, cẩn thận lại gieo tai họa. Kỳ thực A mã người rất khổ, làm đế vương, người cũng không sai.”

Ta gật đầu, cười nói: “Nếu như hoàng thượng nghe được khẳng định rất vui mừng.” Hấn lắc đầu cười khổ: “Ta cũng chỉ có thể ngồi đây sốt ruột, cũng chẳng giúp gì cho Hoàng A mã được.”

Ta hé miệng cười cười nói: “Vị bất kỳ kiêu, lộc bất kỳ xỉ, người hiểu rõ nhất chỉ có Thập tam gia.”

Hoàng Lịch nhú mày, vẻ mặt không giải thích được nói: “Hiếu Văn, vì sao người gọi Thập tam thúc là Thập tam gia. Người nên xưng ‘Vương gia của ta’ mới đúng?”

Ta ngẩn ngơ, vội nói: “Từ lúc vào phủ đã xưng hô như vậy, đã thành tập quán.” Hoàng Lịch đang định nâng chén, ngưng lại nhìn ta chăm chăm: “Kiến giải của người không giống những gì một nô tỳ suy nghĩ. Người bằng tuổi người chưa chắc đã có cùng suy nghĩ như vậy.”

Dung mạo thì hai mươi, tâm tình thì bốn mươi, huống hồ ta biết lịch sử, kiến giải của ta đương nhiên không phải là điều một hài tử mười bốn tuổi có thể lý giải.

Sau sự việc của Niên Canh Nghiêu, Dân Chân chuyển tới Viên Minh viên, tại đó xử lý chính vụ. Lịch sử nói rằng, Ung Chính đến ở tại Viên Minh Viên là do ngại không khí ẩm ỉ ở trong cung, trong vườn cảnh sắc hợp lòng người, lại tránh được khí nóng mùa hè. Đối với những người biết rõ, Dân Chân cho rằng Càn Thanh Cung, Dưỡng Tâm điện là nơi Khang Hi qua đời, ở trong lòng hấn vĩnh viễn có một vết sẹo, hấn muốn rời xa. Nhưng cũng kể từ đó, Viên Minh viên trở thành ngự viên của hoàng đế.

Sáng sớm, mờ vừa sổ, nhìn tuyết bay là tả từ trên trời xuống, trên cây, nóc nhà, bậc thang... chỉ qua một đêm, Viên Minh viên đã ngập trong tuyết trắng toả ánh sáng bạc, cảnh sắc mê hoặc lòng người.

Ngồi lại chuyện phát sinh trong mấy tháng vừa qua, ta âm thầm cười khổ. Từ phủ Thập tam tới Viên Minh viên, lại vào trong Khôn Trử cung, rồi vừa trước đó mấy hôm, ta bị điển đến Càn Chính điện trong Viên Minh viên. Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, ta đã thay đổi chỗ ở mấy lần.

Nghe Thụy Trúc nói, Cao Vô Dung tới Khôn Trử cung thăm Thập lục A ca, thuận tiện nhắc tới việc cung nữ phụng trà đã vài lần mắc sai lầm, bị trách phạt, vừa lúc nghe nói ở chỗ hoàng hậu có một cung nữ thông tuệ linh xảo.

Ta nghe xong, khẽ cười một tiếng. Ngự tiền phụng trà, không có Dân Chân cho phép, Cao Vô Dung làm sao dám tự ý điều phối người đâu. Chỉ là ta không hiểu, đây là chủ ý của Thừa Hoan, hay chính là ý của hấn. Nếu như không phải Thừa Hoan đề nghị, hấn có ý gì đây?

Trầm mặc một hồi, hít thở thật sâu, ta lấy thêm áo choàng, mở cửa bước ra. Chậm rãi đi trong tuyết, ta qua cửa Hiền Lương, hướng về công nam của Viên Minh viên đi tới. Ra đến công vườn, một lối đi dẫn thẳng tới Sướng Xuân viên.

Còn chưa kịp đi, mấy thị vệ đã quen đã vội bắt chuyện: “Hiếu Văn cô nương. Hôm nay tuyết lớn như vậy, cứ nghỉ ngơi sẽ không tới.” Ta trêu hấn, cười cười, đưa cho hấn một bọc điểm tâm: “Cho các người một chút cao điểm” Bọn thị vệ cười tiếp nhận.

Ta đang mặc bộ y phục màu vàng, áo choàng cùng màu, yên lặng đứng bên hồ. Trên mặt hồ, băng kết thành một lớp mỏng, trên trái tuyết trắng. Gió cuốn tuyết bay, trông rất đẹp mắt. Trong đầu đột nhiên nhớ tới ngày đó cùng hấn trên thuyền, đi giữa lá sen xanh, lòng lại đau xót, bước đi tới cây cầu nhỏ, không biết thuyền nhỏ còn đó hay không?

Đến gần cây cầu nhỏ, cúi người nhìn xuống chân cầu, bỗng trượt chân cả người rơi vào trong hồ, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Đội một hồi, cũng chưa rơi xuống nước, ta cố mở mắt, thoáng cái sững sốt. Hắn đang nhìn ta chăm chăm, ánh mắt nghi hoặc.

Qua một lúc, hắn khôi phục lại nét mặt lạnh lùng, nhàn nhạt hỏi: “Người tại sao tới đây?” Ta bỗng nhiên hoàn hồn, phát hiện hắn đang nâng thất lưng của ta, tay kia bị ta nắm chặt, cả người dán vào trong lòng hắn. Ta vội vàng đứng dậy, bước lui hai bước, phủ phục người nói: “Nô tỳ hôm nay không có việc gì làm đành đi dạo.” Hắn liếc mắt nhìn ta, rồi lại nhìn về phía mặt hồ: “Nói thật đi.” Lòng ta hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Tôi nơi này nhớ lại một chút kỷ niệm”

Trong mắt hắn có một tia sáng loé lên chỉ trong nháy mắt rồi biến mất, trán cau lại chăm chú nhìn ta. Hai người cứ như vậy, lặng yên đứng nhìn. Miệng hắn lộ ra một tia cười: “Người không sợ trẫm.” Ta sững sốt, không ngờ hắn nói những lời này, không thể nghĩ ra phải nói cái gì. Khiến ta như vậy, hắn lắc đầu rồi nói tiếp: “Người rất thích mặc lan hoa?”

Ta suy tư một hồi, cười khỏ thấp giọng nói: “Ta làm sao chỉ thích những thứ này. Ta còn thích mưa bay lát phất, không thích mặt trời chói chang, thích nhất quả nho, thích chó...”

Ta cứ thản nhiên nói, đột nhiên ngẩng đầu, thấy mặt hắn biến sắc nhìn ta chăm chăm. Ta ngẩng đầu, hắn chậm rãi đi tới, dùng cử chỉ như cũ nâng cằm ta chất vấn: “Rốt cuộc người là ai?”

Một chuỗi nước mắt từ từ rơi xuống, ta mỗi chữ mỗi câu đều hướng về hắn nói: “Hoàng thượng có thể tin người chết sống lại hay không?” Hắn trầm mặc nhìn ta một hồi, buông tay ra nói: “Trẫm không tin chuyện quỷ thần.”

Ngũ tạng đột nhiên lạnh giá, đầu óc trống rỗng. Tuy trong lòng đã dự liệu câu trả lời của hắn, nhưng ta vẫn ngồi trên tuyết, càng nghĩ trái tim càng đau nhức, ta đưa tay ôm ngực. Ta rốt cuộc là ai? Nhược Hi, Hiếu Văn, hay là cả hai người?

Ta tập tễnh đứng lên, thất tha thất thểu đi về phía cánh rừng. Tuyết lại rơi nặng hạt, cách vài bước đã không thấy mặt. Đi đến bìa rừng, trên người, trên mặt dính đầy tuyết. Cao Vô Dung đứng ở đó, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, tiến lên nói: “Hiếu Văn, sao người lại ở đây, có gặp nạn...”

Hắn còn chưa dứt lời, Dận Chân đã ở phía sau nói: “Cao Vô Dung, đi chuẩn bị xe.” Cao Vô Dung không lên tiếng, vội chạy đi chuẩn bị. Ta bước chân chậm lại, hắn vượt lên đi trước, tiện đà lướt mắt qua ta. Ta do dự không biết nên chờ Cao Vô Dung hay bước theo.

Hắn quay đầu lại, giọng nói nhàn nhạt: “Nếu như người không cùng đi ra, tin rằng lần sau người không thể lại vào đây được nữa.” Ngẩng lại cũng đứng, ta liền cất bước đi theo hắn.

Tới trước cửa vườn, thị vệ canh cửa sắc mặt hoảng sợ, tưởng ta mạo phạm tới thánh giá. Nhưng rồi thấy ta cùng Dận Chân đi ra, đồng thời lên hai chiếc xe ngựa ở phía trước thì sắc mặt mới dần buông lỏng. Ta quay lại nhìn hai người, áy náy cười cười, hai người liền gục đầu xuống, giả như không nhìn thấy. Ta thâm thở dài trong lòng, thật chẳng biết nên làm sao.

Xe ngựa dừng trước của Hiền Lương, ta vội vàng xuống xe thì phát hiện đằng trước cũng có xe khác đang từ từ đỗ lại. Xe còn chưa dừng hẳn thì mình đã bị vén lên, Thừa Hoan đi ra, thấy ta phấn khởi nói: “Cô cô” Ta đi lên trước, đỡ nàng xuống xe thì nàng đã kéo tay ta tới trước mặt Dận Chân: “Hoàng bá bá, người cùng Hiếu Văn cô cô đi đâu vậy?”

Dận Chân mỉm cười. Ta ngồi xuống nhìn thẳng vào nàng nói: “Cách cách, không được nói vậy.” Thừa Hoan chặc lưỡi, đang muốn mở miệng, thì phía sau đã có tiếng thỉnh an: “Nhi thần thỉnh an Hoàng A mã.”

Ta nghiêng người nhìn qua Thừa Hoan, thấy Hoàng Lịch, Hoàng Trú đã tới. Dận Chân nhìn bọn họ nói: “Vào trước rồi nói.” Nói xong, hắn xoay người đi vào trong, Hoàng Lịch, Hoàng Trú theo sau. Thừa Hoan nắm tay ta, thì thầm nói bên trong chắc chắn có việc thú vị.

Ngồi trên xe ngựa, ta nhớ lại, từ sau hôm đó, việc gì cũng vẫn như trước, hắn thậm chí không có liếc mắt nhìn ta. Ta âm thầm thở dài, ngồi thẳng dậy, mở rèm cửa, qua song nhìn ngắm. Kinh thành tấp nập người qua lại, hàng quán buôn bán sầm uất, quả là cảnh tượng phồn hoa.

Nhớ những năm Khang Hi. Vì Khang Hi vô cùng chú trọng đến việc lưu danh trong lịch sử, rất nhiều việc đều là một mất một còn, tạo nên sự trì trệ hủ bại, không cách nào sửa đổi. Nếu bất đắc dĩ phải xử phạt, thì cũng đem một, hai người ra giết gà dọa khỉ. Mặt khác, chiến loạn ở Tây Bắc khiến gia tăng những khoản chi khổng lồ cho quân đội. Dận Chân kế vị, một quốc gia to như vậy mà ngân khố chỉ dư mấy trăm vạn lượng. Thế nhưng theo những chỉ dụ nghiêm khắc của Dận Chân, sự chấp hành thiết diện vô tư của Thập tam, chỉ trong ba bốn năm đã thu hồi được rất nhiều.

Buông mình, ngã người dựa vào gối lụa phía sau, ta nhắm mắt âm thầm suy nghĩ xem nên làm cái gì. Đây là câu hỏi ta thường xuyên tự hỏi, sớm chiều ở chung, gần trong gang tấc mà không thể gặp nhau. Loại tư vị này có mấy ai hiểu được.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, ta giật mình. Không thể nào nhanh như vậy đã đến cửa vườn, sao xa phu lại cho xe dừng lại. Ta vén góc rèm nhìn ra, thấy người trên xe ngựa đối diện đang bước xuống, là Bát gia, Thập tứ gia và Hoàng Thời.

Bát gia đi trước, vẻ mặt cười nhàn nhạt. Ta đành vén rèm xuống xe, tên thái giám đánh xe chạy lại đỡ ta.

Thấy người trong xe là ta, ba người vô cùng kinh ngạc. Bát gia vẫn khẽ mỉm cười, Thập tứ nhú mày, ánh mắt có vẻ ngờ ngẩn mà Hoàng Thời lại quan sát ta kĩ càng mấy lần, khoé miệng lộ ra tia cười diễn cợt: “Hiếu Văn cô nương đúng là có thể diện, không chỉ cùng Hoàng A mã đi dạo ngắm tuyết trong Sướng Xuân viên, mà hiện tại đi ra khỏi vườn một chuyến cũng rầm rộ như vậy.”

Nghe vậy, Bát gia mỉm cười nhìn ta chăm chăm, nhưng trong mắt có tia lãnh ý. Thập tứ cau mày nhìn ta, ta thản nhiên cười, quay lại hướng Bát gia nói:

“Thừa Hoan cách cách sai nô tỳ về phủ lấy đồ. Nếu Vương gia không có việc gì khác sai bảo, nô tỳ xin đi trước.”

Hoàng Thời sững sốt, hần chưa từng bị ai cư xử như vậy, trên mặt liền biến sắc, đi tới nắm cánh tay ta, giận dữ nói: “Ngươi thật là to gan, dám đối với ta như vậy.”

Cánh tay ta bị hần bóp chặt như muốn gãy ra, liền lạnh lùng nói: “Một người đến phụ thân mình cũng không tôn trọng, có gì lại đòi người khác coi trọng mình?”

Bát gia còn chưa mở miệng, Thập tứ đã đi lên, nắm cánh tay Hoàng Thời quát: “Buông tay.” Hoàng Thời liền buông tay, xoa bóp cánh tay nói: “Thập tứ thúc, người...?” Bát gia lẳng lặng quan sát ta một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Ngươi đi đi”

Ta dạ một tiếng, bước nhanh về phía xe ngựa.

Vừa đi vừa nghĩ, bọn họ tại sao lại thân mật đến vậy? Thập tứ sao lại xuất hiện ở kinh thành? Đang nghĩ tới đó, đột nhiên nhớ lại phim truyền hình có chiếu Bát gia khôi xương khôi phục chế độ Bát vương nghị chính, tính ra có lẽ đã đến lúc, lẽ nào việc phải xảy ra như vậy.

Bị ý nghĩ của chính mình làm cho sững sốt, ta ngây ngốc đứng một chỗ. Qua một hồi thì xoay người nhìn về phía sau, thấy Bát gia và Hoàng Thời đã đi lên xe ngựa, nhưng Thập tứ vẫn đứng tại chỗ nhìn về phía ta, không ngờ tới ta đột nhiên xoay người, trong nhất thời có chút bối rối.

Ta bước nhanh tới trước mặt hần nói: “Thập tứ gia, nô tỳ có câu này chẳng biết nên nói hay không.” Hần ngăn ra: “Nói đi”. Ta vội vã: “Nếu có những chuyện đã thành sự thật, đúng hay sai cũng nên vì những người bên cạnh chừa đường lui, dù sao các nàng cũng ở cạnh ngươi nhiều năm như vậy...”

Nói xong, không để ý tới phản ứng của hần, ta xoay người rất nhanh bước lên xe ngựa, giục tiểu thái giám trở về. Những lời vừa nói với Thập tứ, chắc cũng chẳng có tác dụng nhưng ta cũng chỉ có thể cảnh báo hần như vậy, mong rằng hần có thể hiểu được ý ta.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Cuối đông đầu xuân, mặc dù tiết trời đã ấm hơn nhiều, nhưng những cơn mưa phùn vẫn mang theo gió lạnh, làm gia tăng cảm giác lạnh buốt.

Chân Hi các.

Dận Chân sắc mặt hơi giận, hai tay nắm chặt tay vịn ghế ngồi, ngón tay rắng dùng sức thật mạnh khiến sắc mặt trắng bệch. Thập tam nhú mày ngồi yên ở dưới.

Bát vương nghị chính quả thật đã xảy ra. Bát gia, Cửu ca liên kết cùng kỳ chủ bát kỳ lên diện bực vua thoái vị, mưu đồ tước đoạt hoàng quyền.

Dận Chân vốn là người không để lộ cảm xúc, hi vọng ai ở đâu thể hiện mờ nhạt, nhưng lần này lại hiện ra lộ sắc, có thể thấy việc này đã chọc giận đến hần. Mặc dù nói là do Bát gia, Cửu gia khôi xương, nhưng còn một người nữa đứng đằng sau chưa lộ mặt chính là Long Khoa Đa, cậu của hần và cũng là Cửu Môn đề đốc. Những bí ẩn trong lòng hần lúc này không thể dùng lời mà hình dung được.

Ta cẩn thận, chậm rãi bung trà đặt lên bàn. Ánh mắt hần đầy tia tức giận: “Trẫm từ lúc đăng cơ liền gia phong lão Bát làm thân vương, đối với bọn họ nhường nhịn mấy lần. Vậy mà bọn họ lại bức trẫm.” Thập tam không thể không nghe thấy, thờ dài nói: “Hoàng huynh đừng nên vì việc này hao tâm tổn sức. Chuyện này coi như là đẹp đi nội loạn.”

Dận Chân đập mạnh lên bàn, tách trà vỡ vụn, máu từ ngón tay hần chảy ra. Hần vẫn điềm nhiên như không biết, ta nhíu mày nhìn chằm chằm, trong lòng do dự một lúc rồi từ dưới cầm khăn đi lên, cầm tay hần nhẹ nhàng lau đi vết máu. Tay hần run lên, tim ta cũng đập mạnh nhưng vẫn chăm chú quần khăn cầm máu.

Thập tam sắc mặt từ chỗ khó giải thích, biến thành khẩn trương, lớn tiếng phân phó Cao Vô Dung: “Mau truyền thái y.”

Thái y băng bó xong, Cao Vô Dung cùng thái y đi ra ngoài. Thập tam đưa mắt nhìn ta, khôi phục vẻ mặt điềm đạm. Ta trong lòng căng thẳng, cúi đầu thu dọn mảnh vỡ trên bàn. Dận Chân đột nhiên nói: “Đề đó, đợi lát nữa Cao Vô Dung thu dọn.”

Ta nhẹ giọng vâng một tiếng, lui ra đứng im ở một bên. Ta khẽ ngẩng đầu liền gặp phải ánh mắt của Thập tam, mặt lại nóng lên. Ngay sau đó, ba người lại trầm mặc tĩnh lặng.

Ta đây đang khó xử, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ta không khỏi mỉm cười. Cứu tinh tới.

Thừa Hoan nhanh chóng bước vào, đằng sau là Hoàng Lịch cũng đang tươi cười. Thừa Hoan liếc mắt nhìn ta, rồi hướng về phía Dận Chân. Nàng đứng ở cạnh Dận Chân, cầm lấy tay hần cau mày: “Hoàng bá bá, làm sao người lại bị thương?”

Dận Chân vui vẻ nói: “Không có gì đáng ngại.” Thừa Hoan vừa nghe, buông tay hấn rồi ngồi xuống bên cạnh Dận Chân. Thập tam cười trách mắng: “Thừa Hoan, không nên bướng bỉnh.” Thừa Hoan ngẩng đầu lên nhìn Dận Chân, rồi sợ hãi nhìn sang Thập tam, ngồi yên ở một bên không nói.

Dận Chân cười, ôm Thừa Hoan rồi nói với Hoàng Lịch: “Ngươi đến đây có việc gì?” Hoàng Lịch nét mặt hoảng hốt, trả lời: “Hồi bẩm Hoàng A mã, nhị thần chỉ đưa Thừa Hoan muội trở về.”

Nhìn vẻ mặt xấu hổ của Hoàng Lịch, ta khẽ cười nhìn Thừa Hoan. Tiểu nha đầu chớp mắt, xác nhận đã hiểu ý của ta. Quả nhiên, nàng ngửa đầu nói: “Hoàng bá bá, ta nghĩ để Hằng Lịch ca ca cùng chúng ta dùng bữa.”

Dận Chân cười nói: “Thập tam đệ, ngươi cũng không cần đi, chúng ta cùng nhau dùng bữa.”

Ta bày biện các món ăn lên bàn, trước mặt Dận Chân, Thập tam, Hoàng Lịch, Thừa Hoan.

Thừa Hoan cầm đũa nhìn món ăn trên bàn, cười hỏi ta: “Đây là món ngon cô cô vẫn hay nhắc tới?” Ta gạt đầu, Thừa Hoan hưng phấn nhìn Dận Chân, chỉ chờ hấn gạt đầu. Dận Chân cùng Thập tam đưa mắt nhìn nhau. Thập tam cười nói: “Hoàng huynh, bắt đầu thôi.”

Đang ăn thì không được nói chuyện. Thế nhưng Dận Chân hỏi ta: “Lần trước trong cung của hoàng hậu, thức ăn đều là do ngươi chuẩn bị?” Đang muốn mở miệng xác nhận, Thừa Hoan đã nói: “Hoàng bá bá, đích thực lần trước bá bá ăn rất nhiều.” Thừa Hoan vẫn nhồm nhoàm, nói không rõ lời. Thập tam lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ đầu Thừa Hoan bới rồi nói: “Vừa ăn vừa nói, thật không giống một cách cách.”

Yên lặng nhìn mọi người, ta chợt hoảng hốt, cảm giác mình không phải là Trương Hiểu Văn. Trương Hiểu Văn tuyệt đối không phải là người chăm chồng dạy con. Thế nhưng hiện tại, ta mỗi ngày đều dùng hết tâm tư vì chồng, vì con mà nấu ăn, lúc nào cũng lo lắng cho bọn họ chẳng khác nào một người vợ, người mẹ.

“Hiểu Văn, ngươi làm sao vậy?” Hoàng Lịch đột nhiên lên tiếng, ta “a” một tiếng, chẳng hiểu chuyện gì.

Mọi người đều nhìn ta. Ta ánh mắt hoảng hốt đưa mắt nhìn Hoàng Lịch, Hoàng Lịch nói: “Hoàng A mã đang khen món ăn ngươi nấu rất ngon.”

Ta khẽ đáp: “Hoàng Thượng đã quá khen. Nô tỳ vẫn chỉ là dùng những nguyên liệu bình thường. Chỉ là dựa vào khẩu vị riêng của mỗi người để chuẩn bị, thành ra Hoàng thượng nghĩ nô tỳ nấu ăn ngon.”

Nghe xong lời ta, trong mắt hấn loé lên vài tia sáng, chỉ trong nháy mắt rồi khôi phục về bình thường. Lần này cũng giống như lần trước trong Sương Xuân viên, ta có chút không tin vào mắt mình.

Hắn vốn không tin người chết có thể sống lại, lẽ nào đúng là... Nghĩ tới đây, trong lòng càng thêm trĩu nặng. Hắn sẽ không tin Nhượng Hi đã chết, dù sao hắn cũng không nhìn thấy thi thể của Nhượng Hi. Hắn đã không tin người chết có thể sống lại, đương nhiên cũng sẽ không tin ta là Nhượng Hi. Ta xuất hiện chỉ là việc ngoài ý muốn của hắn.

Tự mình sâu lo, mơ hồ bất an. Tuy rằng không muốn lại cùng bọn hấn dây dưa, tuy biết lúc này bọn họ vẫn chưa tận số, chỉ biết lúc này cái gì cũng không thể giúp, không được giúp. Thế nhưng tâm tư không tự chủ lại trở nên như trwoes.

Sau sự kiện Bát vương nghị chính, đại cuộc của Dận Chân coi như đã định, liền triệu tập Mãn Hán văn võ đại thần tuyên dụ. Tuyên rằng: “Liên thân vương Duẫn Tự ngông cuồng tự đại, trẫm nếu vì thế tiếp tục nhẫn nại, thực hồ thẹn với Thánh tổ nhân hoàng đế linh thiêng.” Sau đó, hấn liệt kê từng tội danh năm đó Khang Hi đã định, sau đã vì hấn mà khoan dung nhường nhịn thế nào, lại giao cho trọng trách. Thế nhưng Duẫn Tự vẫn mang lòng bất mãn, oán hận phi báng, làm nên những hành vi coi thường hoàng quyền. Cuối cùng tuyên bố: “Duẫn Tự vô pháp vô thiên, coi thường tổ huấn, tuyệt tình huynh đệ, là bất trung bất hiếu, đại gian đại ác.” Rồi ra lệnh cách chức kỳ chủ Tương hoàng kỳ, khai trừ tông tịch. Đồng đẳng là Duẫn Đường, Tô Nỗ, Ngó Chiêm cũng đồng loạt khai trừ tông tịch.

Bát gia đảng toàn bộ suy yếu. Long Khoa Đa muốn giữ lại đường lui cho bản thân, chủ động dâng lên binh quyền, xin từ chức thống lĩnh Bộ binh. Dận Chân lập tức đồng ý.

Đầu mùa trung, trong vườn hoa cỏ đua nhau đâm chồi nảy lộc, sắc xuân tươi sáng. Cây hoa chen sắc khắp nơi, từ bờ tường đến hòn giả sơn, cây cầu nhỏ bắc ngang dòng nước trong càng thêm nổi bật. Tất cả đều rực rỡ về tươi sáng, mỹ lệ, xa hoa.

Mưa nhẹ từ sáng sớm, giữa đầu là thấy những hạt mưa bụi lất phất bay khắp bầu trời. Trong lòng sáng khoái, chậm rãi dạo bước, ta cảm nhận được khung cảnh mỹ lệ lãng mạn “mưa nho nhỏ và gió nhẹ tinh tế”.

Gần đến tháng hai, số lần Dận Chân dùng bữa trong Chân Hi các ngày càng nhiều, khiến tâm tình của ta cũng chuyển biến, từ nặng nề trở nên thanh thoát hơn. Ta không còn quan tâm nhiều đến việc làm sao để hấn nhận ra ta. Lần này trở lại với một con người mới, xa lạ và khác biệt, nhiều khả năng sẽ cả đời sẽ không trông thấy hấn được. Nếu là như vậy, thật đúng không bằng chết. Hiện tại, mặc kệ là chuyện gì, dù sao ta cũng đang ở cạnh hấn.

Nghĩ vậy, ta khẽ thở dài, khẽ ngẩng đầu, hai tay giang rộng, đứng yên giữa trời để hưởng thụ sự xoa dịu do những hạt mưa bụi mang lại, lành lạnh nhưng rất sáng khoái.

Bên tai dường như có người “hừ” nhẹ một tiếng, ta giật mình, không biết nơi này lại có người. Giờ đang là lúc thiết triều, đương nhiên lũ thái giám, cung nữ đều vội vàng khăn trương hầu hạ chủ tử ở cửa trước, không nên xuất hiện ở nơi này. Ta vội vàng buông lỏng cánh tay, mở mắt, đối diện với Tam a ca Hoàng Thời đang che ô trú, về mặt giấu cợt nói: “Thật là một nô tài lười biếng.”

Ta cúi người thỉnh an: “Nô tỳ hôm nay không có phiên trực, nên không thể nói là ‘lười biếng’”. Lời vừa nói ra, trong lòng lập tức thấy hối hận. Ở trước mặt hân, cần gì phải phản ứng nhanh như vậy. Thế nhưng lời đã nói, làm sao thu hồi, ta chỉ có cách đứng yên một chỗ, thấp thòm trong lòng.

Nghe ta nói xong, hân đứng yên một lúc, sắc mặt chuyển biến mấy lần, sau cùng tay nắm chặt cán ô, bước nhanh về phía ta. Ta cả kinh, bắt giắc đi lùi mấy bước.

Hân đi tới trước mặt ta, trừng mắt giận dữ với ta: “Người đứng là nô tỳ to gan, thật không biết trời cao đất rộng.” Một lời nói ra mới thấy hân quả thật có chỗ không thể thương nổi. Trước đây mỗi lần đọc sách tới chỗ, Ung Chính muốn Hoảng Lịch lên ngôi được thanh thân thuận lợi, đã bức tử chính con ruột của mình. Mặc dù Ung Chính là bậc đế vương, nhưng ta vẫn không đồng ý với cách làm này, cho rằng còn có những phương pháp khác, đây cũng không phải là cách duy nhất. Thế nhưng hiện tại, mặc kệ nguyên nhân thế nào, Dận Chân đã làm như thế, tất là do không thể nhìn được nữa, bắt buộc phải làm vậy.

Vừa mới nghĩ như vậy, trong lòng tất nhiên giảm bớt bức tức, đối với hân cười nhạt nói: “Hoàng thượng sẽ hạ triều bây giờ, Tam A ca nếu như không còn chuyện phân phó, nô tỳ xin cáo lui.”

Ta nói xong, đứng đợi một chút, vẫn thấy hân không nói gì, liền vội vàng xoay người, đi về hướng Càn Chính điện. Tiếng của hân từ sau truyền đến: “Bồn A Ca chưa cho phép người đi.”

Trống ngực ta lại đập rộn, bước chân bị kiềm hãm, đứng yên tại chỗ, trên người đột nhiên xuất hiện hàn khí.

Mưa lớn dần, tóc ướt đầm dán chặt vào trán nhưng ta vẫn đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích. Hoảng Thời bước nhanh đến trước mặt ta, lấy tay nâng cằm ta ngẩng lên, nhìn ta chăm chăm, tra hỏi giọng căm hận: “Ai cho người cái gan như vậy? là Thập tam thúc, Tứ a ca hay là chính Hoàng A mã?”

Nghe hân gây chuyện, ta âm thầm cười khò, muốn tránh ra khỏi tay hân, thế nhưng nếu làm thế khác nào đổ thêm dầu vào lửa, đành cố nhịn đau, lẳng lặng nhìn hân. Hân gia tăng lực ở cánh tay, rồi nói tiếp: “Người vì sao tiếp cận Tứ A ca?”

Thấy ta không chống cự, hân càng mạnh tay hân, lực quá lớn khiến ta lao đảo, ngã xuống đất. Ta ngao mạn đứng dậy, đối mặt với hân rồi nói: “Nô tỳ xin cáo lui.” rồi xoay người trong nháy mắt, lẹ loi roi xuống.

Mới vừa đi vào trong các, Cúc Hương từ trong hành lang đã gọi nhỏ, kéo ta đi vào trong phòng. Nàng vừa đi vừa liên tục hỏi: “Mặt của người làm sao vậy?” Cúc Hương vốn là người tâm tư đơn thuần, sinh hoạt thường ngày vẫn không cẩn thận, lại được cái tài mồm miệng luyên thoắng. Ta nhân cơ hội tỵ mĩ dận nàng, nhất định không thể nói bậy, tránh gây tai họa. Nàng gật đầu đáp ứng.

Thấy nàng đi xa, ta âm thầm thở dài. Cúc Hương chưa từng trải qua đắng cay biến cố, chỉ qua là nghe người ta nói lại. Nàng nên biết những rắc rối cung đình phức tạp, hung hiểm vạn phần, không có chỗ cho những người tâm cơ đơn thuần.

Đứng trầm ngâm bên lan can, khẽ nín thở nhìn một lát, ta nghĩ tới những lời Hoảng Thời vừa nói.

Mấy hôm nay, quả thật Hoảng Lịch vẫn thường tới nơi này bồi tiếp Dận Chân dùng bữa. Hoảng Thời và mọi người trong hậu cung đều biết, Dận Chân vẫn thường ăn ngay tại Chân Hi các, trong bữa ăn thì những khuôn phép cũ đều được miễn, ăn nói cũng không cần quá thận trọng. Những năm Ung Chính, mặc dù không có tình thế cứu vương đoạt đích, nhưng trong cung có ai không vì quyền thế lợi ích mà sống. Có quyền thì có tranh đấu, có tranh đấu thì có nghi kỵ. Hoàn cảnh nơi đây đặc biệt hơn nhiều, có nghi kỵ thì có sống chết. Ta tuy từ Di thân vương phủ mà đến, nhưng so với mọi người cũng có khác biệt, muốn tìm một tội danh hân cũng không phải là việc khó.

Hôm ấy, ta vẫn ở trong phòng, không đi ra ngoài. Thừa Hoan có đến náo loạn vài lần, thấy cằm ta xanh tím cũng không ta, cứ đòi ta theo nàng ra ngoài. Cuối cùng, nàng đành ở trong phòng cùng ta tập xướng khúc, tập viết chữ.

Cao Vô Dung ở Càn Chính điện cũng sai Tiểu Thuận Tử đưa thuốc trị thương tới, cũng lúc Hoảng Lịch cũng đưa thuốc tới, thành ra có chút ngưng ngưng. Qua hơn mười ngày, cằm ta đã không còn xanh tím như trước.

Hôm nay, ta bắt đầu đến trực tại Càn Chính điện. Ung Chính vẫn đang một mình phê duyệt tấu chương.

Ta dâng lên trà, định đi ra ngoài thì hân đột nhiên hỏi: “Đã khỏi hân chưa?” Ta ngần ra, xoay người về phía hân. Hân vẫn cúi đầu đọc tấu chương, hỏi lại: “Trăm hỏi người đã khỏi hân chưa?” Lòng ta âm áp hơn, khẽ đáp: “Tạ ơn Hoàng thượng đã quan tâm, nô tỳ đã khỏi rồi.”

Hân gật đầu, không nói thêm. Ta hé miệng cười, nhẹ nhàng đi ra cửa.

Đang đi về phía phòng chuẩn bị trà, ta thấy Cao Vô Dung dẫn một tiểu cung nữ đi tới. Ta xoay người thỉnh an: “Hiếu Văn tạ ơn Am ập đã cho thuốc.”

Cao Vô Dung vội vã liếc mắt nhìn ta: “Khỏi là tốt rồi.” Nói xong, lại vội bước về phía đại điện. Ta ngỡ ngàng. Cao Vô Dung vốn là người làm việc luôn nghiêm chỉnh tỉ mỉ, dù núi có sụp cũng không biến sắc mà sao hôm nay lại khẩn trương như vậy. Ta đứng nhìn mãi dõi theo bóng lưng của họ.

Do phải đi quá nhanh, tiểu cung nữ kia lao đảo, thiếu chút là ngã sắp xuống. Cao Vô Dung kịp thời xoay người, đỡ nàng. Cao Vô Dung không cần giúp đỡ một tiểu cung nữ, điều này khiến ta vô cùng kinh ngạc. Ta chú ý quan sát, nàng... tiểu cung nữ này... bóng lưng của nàng rất giống một người, nhưng nàng không phải đã chết rồi sao? Trong lòng khiếp sợ, đầu như có tiếng sấm vang rền, ơ ơ... Chuyện ngày xưa như cuốn phim bỗng tái hiện lại tất cả.

Ta vốn muốn nhân cơ hội bưng trà đi vào, để tìm hiểu rõ ràng nhưng không ngờ Cao Vô Dung đứng ở cửa, nói không cần phụng trà, đuổi tất cả trở về.

Sắc trời tối dần. Biết như vậy là không thích hợp, nhưng ta vẫn đứng lén nhìn về phía đại điện. Khoảng chừng hơn một canh giờ, hai chân ta dần tê nhức, ta vẫn không từ bỏ ý định.

Cuối cùng, Cao Vô Dung lại dẫn nàng trở ra. Nàng hơi cúi đầu, trên mặt tựa như có nước mắt. Ta lại càng thêm nóng lòng, muốn nhìn rõ dung mạo của nàng ta.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, như là hỏi chuyện Cao Vô Dung, chỉ thấy hán gật đầu liên tục.

Quả thật là Lục Vu. Hai tay ta bám chặt vào thân cây, ngăn mình không xúc động mà lao tới. Hán không phải nói Lục Vu đã chết rồi hay sao? Đột nhiên ta lại thấy hận hán. Nếu như nói vì Thập tam mà làm như vậy, nhưng đối với Thập tam và Lục Vu, đây là chuyện thâm đến mức nào?

Nhìn theo bóng của họ đi khuất, ta xoay người, vô lực tựa vào thân cây. Đây là cung đình, chuyện sinh tử không tự mình có quyền quyết định. Một người rõ ràng đang sống, vậy mà một phút sau đã thành cái xác không hồn. Ngược lại, một người được cho rằng đã chết, sau một khắc cũng có thể rõ ràng xuất hiện ngay trước mặt.

Ta chậm rãi ngồi xuống đất, lấy hai tay ôm lấy đầu.

Qua một lúc, ta cảm thấy có tia sáng từ trong rừng hắt ra, vội quay đầu nhìn lại. Một vầng trăng sáng chiếu rõ trong trời đêm, lá xanh theo gió khẽ đung đưa, dưới ánh trăng dường như dát bạc, trông vô cùng đẹp mắt. Chỉ tiếc, trăng tuy tròn, thế nhưng con người có mấy cảnh đoàn viên...

Lại ngồi một hồi lâu, thở thật dài rồi mới đứng dậy. Lúc này mới thấy phía trước có một người. Đến khi nhìn rõ, ta vừa kinh hãi vừa tức giận.

Hán đứng ở đằng sau cây đại thụ, toàn thân bị bóng đêm bao phủ, tuyệt không nhìn thấy được vẻ mặt của hán. Đứng một hồi, hán cũng không nói gì, ta bước đi.

Hán bỗng mở miệng hỏi: “Ngươi vẫn thường đến đây?” Ta dừng bước, quay đầu lại nói: “Hoàng thượng lo lắng điều gì?” Hán làm như khẽ thờ dai, tiếp tục hỏi: “Vì sao ngươi luôn thờ dài?” Ta cười khổ: “Nô tỳ đang cảm thán trăng tròn nhưng người không đoàn viên.” Hán chớp mắt, lại nhàn nhạt nói: “Trăng tròn người đoàn viên là một hy vọng xa vời.”

Ta cả kinh, thì thào nói: “Ông trời tất có sắp xếp, nếu vô tình, dù gần trong gang tấc cũng khó lòng gặp nhau.” Ta là nói tới Lục Vu, cũng là nói tới chúng ta. Hán không nói nữa, xoay mình bước đi. Ta đành bước theo hán đi ra ngoài, hướng về Chân Hi các. Dọc đường, cả hai đều yên lặng, không nói thêm.

Bên ngoài, mặt hồ, mặt đất, lầu đài cung điện,... đều bị ánh mặt trời chiếu sáng chói lọi khiến người ta không mở mắt ra nhìn rõ được.

Hôm nay không có phiên trực, ta nằm nghiêng trên ghế, tay cầm quạt lông, khép hờ hai mắt, trong lòng thầm nghĩ tới chuyện của Lục Vu.

Đang nghĩ tới xuất thần, đột nhiên cây quạt trong tay bị giật ra. Không cần phải nhìn cũng biết là do Thừa Hoan làm. Ta khẽ mở mắt, thấy nàng làm mặt quỷ đứng ở trước mặt, phía sau là Hoàng Lịch cũng đang mỉm cười.

Quan sát ta vài lần, Hoàng Lịch trêu chọc: “Hai cô nương một già một trẻ, chẳng coi trọng đáng vẻ, cứ như vậy hoan hỉ ở chỗ này.” Hoàng Lịch năm nay đã lớn lên rất nhiều, nhìn rất giống Dận Chân.

Ta miễn cưỡng ngồi thẳng dậy hỏi: “Các ngươi lại muốn làm gì?” Hoàng Lịch nhìn Thừa Hoan, cười nói: “Ngươi hỏi nàng đi.” Ta quay lại nhìn Thừa Hoan, Thừa Hoan nắm ống tay áo ta năn nỉ: “Cô cô, chúng ta cùng du hồ” Ta ngần ngại, khi trời này đúng làm ta không khỏi có chút...

Hồ Phúc Hải là cái hồ lớn nhất ở trong vườn. Đứng trên tiểu đình cạnh hồ, ta lặng ngắm lá sen phủ kín mặt hồ, trời xanh nước xanh một màu. Một cơn gió từ phía hồ thổi tới, đem theo không khí mát mẻ, quét sạch cả những tâm tư ảo não.

Ba người lên thuyền, thái giám lái thuyền chậm rãi đẩy thuyền rời bến. Thừa Hoan vẫn liên tục, khi thì nghịch nước, khi thì hát, khi thì tranh chèo thuyền với thái giám... Mấy tên thái giám mặt mày sợ hãi, chỉ e sợ tiểu cách cách được hoàng thượng thương yêu nhất trượt chân ngã xuống nước.

Ta cùng Hoàng Lịch nhìn nhau cười, quay lại khoang thuyền. Hai người nằm cạnh bàn trà, câu được câu không nói chuyện.

Hoàng Lịch nhòm người hỏi ta: “Hiệu Văn, sau này có tính toán gì không?” Trong một chốc, ta không hiểu rõ ý tứ của hán, đành hỏi ngược lại: “Dự định cái gì?”

Hoàng Lịch vẫn giữ tư thế đó, nâng chung trà lên nhấp một ngụm nói: “Ngươi không định cả đời làm nô tỳ đấy chứ?” Hóa ra là hán nói chuyện này. Ta quay sang cười, nhìn đỉnh khoan thuyền nói: “Cũng tốt mà”

Hoàng Lịch ngẩn ra, rồi lại nói tiếp: “Ngươi trong lòng cũng hiểu rõ, tuổi xuân đã đi qua, nữ tử cần lo cho mình một chỗ dựa tốt.” Ta chăm chú nhìn vào mặt hán, trong lòng âm áp nhưng miệng lại nói: “Ta biết, nhưng hiện tại ta cũng đang rất thoải mái.”

Hán nghe vậy, lắc lắc đầu rồi nằm thẳng ra không nhắc thêm nữa.

Hai người lẳng lặng nằm hồi lâu, chợt nghe bên ngoài Thừa Hoan kêu to, ta thấy căng thẳng, vội vã đứng dậy phóng ra phía ngoài. Thừa Hoan đang đứng ở mũi thuyền, chỉ ra phía trước nói: “Là Hoàng bá bá”

Phía trước là một con thuyền lớn, hoàng kỳ tung bay trên mũi tàu. Mép thuyền, trên các hành lang là cung nữ, thái giám lẳng lặng đứng nghiêm trang.

Như nghe thấy tiếng la của Thừa hoan, Cao Vô Dung từ phía khoang thuyền vội bước ra, hướng Hoàng Lịch thi lễ từ xa. Bên này, tiểu thái giám đã nhanh chóng đưa thuyền tới gần thuyền lớn.

Trong khoang thuyền, Dận Chân ngồi chính giữa, hai bên trái phải lần lượt là Hoàng hậu, Tề phi, Hi phi, Hoàng Thòi,... Nội tâm ta đau nhói, lơ đãng nhìn xung quanh: phu thê ân ái, huynh cung đệ kính, nhìn như một bức màn thiên luân đồ.

Ta cười khở trong lòng. Đợi Hoàng Lịch thi lễ xong, Dận Chân trầm giọng hỏi: “Đã sai lão tam đi nói với người hôm nay du hồ mà người đi đâu, giờ mới đến.”

Hoàng Lịch cung kính đáp: “Do là cùng với Thừa Hoan muội ở trong vườn, nên tam ca không thông báo được cho nhị thân. Hoàng Thòi liền nói: “Đứng vậy.” Vừa dứt lời, Hi phi ôn nhu nói: “Thừa Hoan, lại đây.”

Thừa Hoan vui vẻ chạy tới, đứng cạnh nàng. Na Lạp thị điềm tĩnh cười nói: “Hoàng thượng, đã qua thời gian túc trực bên linh cửu của Thánh tổ gia. Đầu xuân đã tuyển tú nữ vào khắp hậu cung, chẳng hay ý của hoàng thượng thế nào?”

Ta bỗng rùng mình, đầu óc trống rỗng, đứng ngây không có ý thức. Dường như có người đang liếc mắt nhìn, ta cắn răng đè xuống mọi cảm xúc, ngăn lại dòng lệ đang trực trào ra. Tuy rằng trước nay thiên tử đều như vậy, nhưng nội tâm là mong muốn hấn sẽ nói lời cự tuyệt.

Dận Chân nghĩ một lúc, nói: “Tuỳ hoàng hậu làm chủ.”

Thủy Trúc nhẹ nhàng huych cách tay của ta, dùng ánh mắt ra hiệu rồi lấy tay chỉ ra ngoài. Tha khẽ gạt đầu, rồi cùng nàng lén lút đi ra ngoài, không để ý tới phản ứng của cung nữ thái giám đứng dọc hành lang, leo lên thuyền nhỏ, dặn tiểu thái giám lập tức trở lại.

Ta chạy ào vào trong phòng, khoá chặt cửa rồi nằm khóc trên giường. Chỉ có vậy mà những uý khuất trong suốt một năm như phát tiết ra hết. Cứ nghĩ là có thể kiên trì chờ đợi, tuy biết tình huống này sẽ không tránh được, thế nhưng vẫn rất đau lòng.

Ngoài cửa sổ, mặt trời lặn, trăng lên, ta khóc khô nước mắt, mở to hai mắt nhìn ra ngoài, ngơ ngẩn ngẩn.

Qua một đêm không ngủ, sáng sớm ra khỏi giường, hai mắt tất nhiên sưng mọng. May mà hôm nay không có phiên trực, bằng không lại phải cố công giải thích. Tiếp tục nằm lại trên giường, đột nhiên nghĩ tới thời gian sắp tới sẽ làm gì.

“Hiếu Văn cô nương có ở trong phòng?” Ngoài cửa, một thanh âm xa lạ truyền tới.

Ta vội vàng trả lời, cấp tốc ra khỏi giường chỉnh trang lại bề ngoài, mở cửa. Một tiểu thái giám đứng ở trước cửa, thấy hai con mắt của ta liền nhảy lùi về sau một bước, rồi nói: “Hoàng hậu triệu kiến người.”

Càng nghĩ càng không có một chút manh mối nào, đơn giản là không nghĩ ra.

Bức màn lay động, ta thấy Thủy Trúc vén rèm che. Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp thị đẹp đẽ ung dung quý phái đi ra, ngồi vào chỗ của mình. Nàng cười yêu ớt, nhìn ta chăm chăm. Mặc dù ta không có sợ hãi, nhưng vẫn đứng bất động tại chỗ.

Nàng vẫn yên lặng không nói lời nào, ta càng không hiểu dụng ý của nàng, chỉ biết cúi đầu, nhìn chăm chăm tằm thắm dưới chân. Mọi người trong phòng đều im lặng, đến tiếng rót nước cũng nghe được rõ ràng.

Một lúc sau, Ô Lạt Na Lạp thị khẽ thở dài, rồi nói: “Không chỉ là hành vi cử chi giống, mà tính tình cũng giống hệt. Thực sự là thiên ý.”

Ta cả kinh trong lòng. Lần trước bị nàng đưa tới Khôn Trữ cung, chẳng qua cũng là chuyện này. Ta âm thầm cười khổ, vốn ta là Nhược Hi, cử chi, tính tình tự nhiên không có gì khác biệt.

Nàng nâng chung trà lên nhấp một ngụm nhỏ, hoà nhã nói: “Hiếu Văn, ngồi xuống đi.” Ta liền thấp người thi lễ, cung kính nói: “Nô tỳ không dám.” Nghe ta cự tuyệt, nàng cũng không nói thêm.

Nàng lại đưa mắt nhìn ta, hỏi: “Hiếu Văn, người đã mười tám phải không?” Lúc này, ta đã hiểu rõ dụng ý của nàng, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Ta nhoen miệng cười, nhẹ nhàng đáp ‘Vâng’ rồi lại đứng đợi như trước. Nàng suy nghĩ một chút, lại nói: “Bản cung cho phép người tìm trong sổ gia môn đại thần đương triều, chỉ cần chưa hôn phối, người tới phủ sẽ trở thành đích phúc tấn. Nếu đã chọn được ai, ta sẽ bẩm lên Hoàng thượng, đưa người rồi cung sớm.”

Thì ra có chuyện như vậy. Nàng muốn loại trừ ta. Nhưng hiện tại, ta phụng trà trước ngự tiền, chỉ có cách này. Đối với nữ tử mà nói, kết hôn là lý do tốt nhất. Huống hồ, đối với một cung nữ tầm thường, an bài như vậy là ân sủng lớn nhất, muốn cũng chẳng thể cầu.

Mặc dù trong lòng âm thầm cười nhạo, ta vẫn mang nét mặt sợ hãi, quỳ trên mặt đất, nói: “Nô tỳ cảm tạ hảo ý của nương nương. Thế nhưng Thập tam gia là ân nhân của nô tỳ, cách cách đang ở tại Viên Minh viên, nô tỳ chỉ mong hầu hạ cách cách thật tốt.”

Câu trả lời của ta vốn trong dự liệu của nàng. Nàng nhẹ nhàng thở dài, nói: “Ngẩng đầu”

Ta thấp thòm trong lòng, chậm rãi ngẩng đầu. Nàng ngưng thần chăm chú nhìn ta, tỉ mỉ quan sát ta. Ta bắt đầu có chút bất an, lo sợ nếu nàng tiếp tục kiên trì, ta phải làm sao đây? ai sẽ ngăn cản?

Nàng điềm tĩnh quan sát ta hồi lâu, rồi lại thờ dài nhẹ như không thể nghe thấy, nhưng miệng lại khẽ mở. Nàng yên lặng đứng dậy, đi vào phía sau. Thủy Trúc liếc mắt nhìn ta bối rối, rồi cũng theo đoàn người lục đục đi vào.

Ta dò dẫm quay lại một lúc, trong lòng đau xót. Lúc lâu sau mới từ từ đứng lên, tập tễnh chậm rãi trở về. Tuy biết tính mệnh không đáng lo, tạm thời cũng chưa có lý do để đuổi ta ra khỏi cung. Nhưng đến một ngày ta sẽ bị phóng thích, đến lúc đó ta nên làm cái gì, nên đi tới nơi nào? Vì sao lại trở về? Vì sao lại thay đổi khuôn mặt mới trở về? ta phải làm sao đây?

Tâm tư rối loạn, trăm mối tơ vò khiến ta suy nghĩ đến kiệt sức, toàn thân mệt mỏi, hai chân không còn chút sức lực nào, không muốn tiếp tục kiên trì. Trong lòng thông khổ, không bằng cứ như vậy buông ta. Có thể toàn bộ nỗ lực rồi cũng trở thành công cốc. Chúng ta vốn đã được định trước, là những người vô duyên. Ông trời đã định sẵn ta và hân chỉ là khách qua đường.

Trong lòng phiền muộn, ta chọn toàn đường nhỏ và yên tĩnh để đi. Qua hồi lâu, đến khoảng vườn trống, tâm tình của ta đã có chút thông nhuận một chút. Hít thở thật sâu, ta ngẩng đầu lên nhìn, đột nhiên không rõ mình đang ở nơi nào. Khẽ thở dài, nhưng vẫn lững thững đi về phía trước. Ký lại chỉ, tắc an chi. Vừa đứng hôm nay, ta không muốn gặp bất kỳ ai.

Chỉ là tùy ý mà đi, đột nhiên ta đi tới một khoảng rừng ở phía trước. Đang là ngày hè, ánh mặt trời xuyên qua tầng lá cây um tùm rọi xuống đất, chỗ sáng chỗ tối loang lổ, có chút thần bí. Ta vui vẻ bước nhanh về phía trước, nghĩ rằng nếu ẩn thân trong đó, tất cả phiền não đều được cất giấu.

Vừa từ ngoài đi vào, trước mắt ta tối sầm, bước chạy chậm lại. Mơ mơ hồ hồ, ta nghe như có tiếng gọi, chợt giật mình xoay người lại, đã thấy ngã rầm xuống đất. Sau đầu đau nhức, trong lòng hoảng hốt, ta đây rốt cuộc làm sao? Ô Lạt Na Lạp thị, trong cung còn biết bao nhiêu người, ta đây dù sao cũng là phụng trả nơi ngự tiền, từ Di thần vương phủ tới. . .

Đầu đau mắt hoa, chỉ hơi di động một chút là cả người đau nhức. Ta cố mở mắt, nhưng mí mắt như bị keo dính chặt lại, không mở ra được.

Tia sáng càng lúc càng yếu, tiếng côn trùng kêu vang nổi lên từ bốn phía. Ta ngẩn ra, rốt cuộc mình đang ở đâu mà lại nghe những âm thanh này. Vừa hoảng sợ, trong đầu ta dần dần lấy lại được sự tự chủ.

Ta tập trung suy nghĩ, đem mọi chuyện trước sau suy ngẫm một hồi. Ô Lạt Na Lạp thị muốn đưa ta ra khỏi cung, đơn giản là vì chuyện ta có nét giống với Nhượng Hi, không muốn để ta tiếp tục hầu hạ bên Dận Chân. Về vị trí hiện tại của nàng mà lý giải, nàng không thể làm thế này. Nếu như không phải là nàng, liệu có phải do đám người bên cạnh hoàng thượng hạ thủ?

Nghĩ một hồi vẫn không ra kết luận, vốn không hề tưởng tượng ra chuyện này. Tư duy dừng lại, đầu lại như bắt đầu đau nhức. Ta chửi thầm kẻ đã ra tay nặng như vậy.

Ta đưa tay lên xoa bóp cổ nhưng cánh tay cũng bủn rủn không có lực, chỉ biết thờ dài, đành cố ngủ một giấc thật ngon. Mong là sau giấc ngủ đó, tất cả việc này đều là mộng, ta vẫn ở tại Viên Minh viên, chưa có chuyện gì xảy ra.

Lần thứ hai tỉnh lại thì đã là giữa trưa. Ta muốn đi ra ngoài dạo vài vòng, bất ngờ gặp lại một người. Đã qua mấy ngày, những lo lắng bất an trong lòng đã dần tiêu trừ.

Dù chưa nhìn thấy người khác, nhưng hàng ngày đưa cơm tới cũng là một tiểu thái giám. Ta cố thử hỏi hán vài câu, liền phát hiện hán bị điếc. Dùng hai tay ra hiệu hồi lâu, trên mặt hán vẫn là vẻ ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Ta cũng chẳng còn biện pháp nào để hỏi chuyện hán.

Dần bình tĩnh lại, đã nhiều ngày trôi qua, ở đây có thái giám, chắc chắn nơi đây vẫn ở trong cung. Nghĩ tới đây, trong lòng giờ buông lỏng mới phát hiện, ta thật là lưu luyến hoàng cung này. . .

Những cơn đau đầu dần biến mất, thân thể cũng trở nên khỏe hơn trước. Đêm xuống, khi côn trùng nhất loạt kêu lên, nhìn quanh giường chiếu cũng tù mù không rõ, ta khẽ thở dài, mở cổng đi ra ngoài.

Bên ngoài, cỏ dại mọc thành bụi, nhìn quanh thì thấy phòng ốc hoa lệ nhưng tràn đầy bụi. Phòng xá tuy nhiều, nhưng tất cả đều tối om, chỉ một vài chỗ lộ ra ánh đèn vàng vọt. Trời tối om, ta cũng có chút sợ hãi, cho đến tận bây giờ cũng không biết trong cung có một nơi như vậy.

Bỗng nghe như có tiếng đàn tranh nho nhỏ theo gió bay tới, trong lòng có chút nghi hoặc, nàng ở đây chăng?

Lắng nghe một hồi, đúng là tiếng đàn tranh, mang theo tâm trạng sầu tư. Bao lâu nay vốn không phải chưa từng nghe qua tiếng đàn tranh nào êm tai đến vậy, nhưng lúc này, tại chỗ này nghe được, đối với ta mà nói quả thật nghe như tiếng đàn từ trên trời vọng xuống.

Ta bước tới hành lang, sờ soạng đi trước, lần theo tiếng đàn tranh bước tới, thất tha thất thểu đi tới gặp một cánh cổng vườn.

Cửa vườn mở rộng ra, tiểu viện đều sạch sẽ, trong viện có một bạch y nữ tử, chuyên chú gảy đàn tranh. Tâm tình như bị mê hoặc, lững lờ đứng đó nghe nàng đánh đàn. Nàng thoạt nhìn trông không giống như đang gảy đàn tranh, mà đang âu yếm cùng người ta tâm sự.

Kết thúc khúc đàn, nàng vẫn giữ nguyên tư thế đó. Qua hồi lâu, nàng khe khẽ thở dài, mang đàn tranh bước vào phòng. Trong phòng sáng rực ánh nến, ta nhìn rõ dung mạo của nàng.

Trong lòng cả kinh, lần trước ở trong cung đúng là ta đã nhìn thấy nàng. Bước vào tiểu viện, đi vào phòng, chăm chú nhìn bóng lưng của nàng, ta nhẹ giọng kêu lên: “Lục Vu”

Thân thể nàng cứng đờ, bối rối đặt bút xuống. Hai người lẳng lặng quan sát nhau hồi lâu, nàng chậm rãi xoay người, khẽ nhíu mày, vẻ mặt khản trương. Sau khi đã tỉ mỉ quan sát ta, sắc mặt nàng trùng xuống, hơi cười với ta, đột nhiên như nói ra điều gì, mở miệng nói: “Cô nương nhận sai người rồi. Ở đây không có ai là Lục Vu.”

Đang muốn mở miệng, ta cũng đột nhiên nhớ ra chính mình cũng không còn mang dáng vẻ của Nhươc Hí, liền nhìn nàng cười nói: “Tỷ tỷ, ta xin lỗi, ta đã nhận sai người.” Lục Vu lắc đầu, trên mặt hiện ra tia cười. Tuy là dáng vẻ tươi cười, theo ý ta, vô cùng thâm. Nàng nói: “Lục Vu là ai? Cô nương là ai?”

Ta thăm đánh giá một lúc, cố gắng tạo ra dáng vẻ ủy khuất, nói: “Ta vốn là người trong Di thân vương phủ, là nô tỳ hầu hạ bên cách cách. Lục Vu là ngọc nương của cách cách. Ở trong phủ, ta đã nhìn thấy bức họa của Lục Vu. Về sau, cách cách theo hoàng thượng vào Viên Minh viên, ta cũng theo vào vườn, hiện tại làm cung nữ dâng trà.”

Lúc nghe ta nhắc tới Thừa Hoan, sắc mặt của nàng liền trở nên trắng bệch. Ta mặc dù có điểm không đành lòng. Nàng đã có thể đi ra ngoài, gặp mặt Dận Chân, chắc chắn nàng cũng trò chuyện được cùng với những người ở bên ngoài. Nếu nàng đã có chủ ý, chắc chắn sẽ không ở nơi này phí hoài năm tháng.

Nàng trầm mặc hồi lâu mới khôi phục được dáng vẻ bình thường. Nàng hỏi: “Ngươi vì sao xuất hiện ở lãnh cung?” Thật đúng với những suy đoán của ta, ở đây thật sự là lãnh cung.

Nếu đã có thể dễ dàng ở trong cung tập kích ta, lại dễ dàng đưa ta tới lãnh cung, chắc chắn người này là người ở trong cung. Nhưng lúc này, đây không phải là lúc nhắc đến. Vì vậy, ta chỉ nói làm sao bị lạc đường, vì sao bị tập kích, và vì sao lại tỉnh dậy ở đây.

Lục Vu nhíu mày nghe xong, khẽ thở dài, mỉm cười nói: “Ngươi đêm nay nghỉ tạm ở chỗ này đi.” Nói xong, nàng chuẩn bị chặn nệm. Ta thăm nghĩ, chắc phải qua ngày mai mới có thể ra ngoài.

Đã nhiều ngày không có chỗ nghỉ ngơi tốt, ta thoải mái nằm ở trên giường. Ta mặc dù đã rất muốn ngủ, nhưng Lục Vu ở bên cạnh vẫn lật qua lật lại. Biết trong lòng nàng muốn cái gì, ta nghiêng người nhìn nàng, cố gắng ngăn cơn buồn ngủ nói: “Không có việc gì làm, ta kể cho ngươi nghe một chút về chuyện của tiểu cách cách nhé.” Không đợi nàng mở miệng, ra bắt đầu nói tiếp, kể Thừa Hoan thông minh thế nào, nghịch ngợm ra làm sao... Lục Vu nghe ta nói, khi thì mỉm cười, khi thì nhíu mày, khi thì... lúc này, trên mặt của Lục Vu tràn ngập hạnh phúc, kiêu ngạo.

Nói một lúc, Lục Vu vẫn nhìn thẳng lên đỉnh màn, không hé miệng. Ta trong lòng đau xót, có chút do dự, không biết có nên nói tới chuyện của Thập tam. Qua một hồi, ta quyết định không nói, nằm thẳng xuống chuẩn bị ngủ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, ta chợt nghe Lục Vu nói: “Vương gia của các ngươi... hẳn khỏe chứ?” ... Đưa mắt nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng nhợt nhạt, ánh mắt rung lên, ta khẽ thở dài: “Nhìn như mọi chuyện đều tốt, thế nhưng ngày ngày cô đơn lẻ bóng, làm sao có thể ‘hào’ được đây.” Nàng vẫn không nói, bồng xoay người lại. Nhìn hai vai nàng rung nhẹ, cơn buồn ngủ thoáng cái tan biến...

Đã qua canh ba, nàng vẫn cuộn chặt người. Ta u ám thở dài, xoay người lại, nhắm mắt cố ngủ.

Tỉnh lại lúc sáng sớm, Lục Vu không còn ở trên giường. Ta lắng nghe thấy có tiếng người nói chuyện, nhẹ nhàng rời giường ghé mắt nhìn qua cửa phòng.

Ngoài sân, Lục Vu đang thấp giọng nói gì đó với một tiểu thái giám. Nàng quay đầu lại, liếc mắt nhìn thấy ta, vội qua loa với tiểu thái giám vài câu rồi phát tay ra hiệu lui. Tiểu thái giám bước nhanh rời đi.

Trước mắt chính là Lục Vu, mặc y phục màu trắng, tinh khiết như tiên tử, trong nắng sớm càng thêm thanh tú, nhỏ bé và yếu ớt. Ta kinh ngạc nhìn nàng, Lục Vu cười nói: “Cô nương vì sao nhìn ta như vậy?” Ta khẽ cười nói: “Một người tương tư, một người nhân sầu. Ngươi dường như rất mong như vậy.”

Ta trêu nàng rồi cười, nàng liền bước ra khỏi cửa, xoay người lại nói: “Ta đi một lúc rồi sẽ trở về.” Ta tin rằng một lúc nữa sẽ có người đến đây.

Do tùy hứng vô thức mà đi, ta mới phát hiện ra chỗ này. Thầm than trong lòng, cung phi cũng có nhiều số phận khác biệt. Được sủng ái dĩ nhiên cảm y ngọc thực, nô tỳ hầu hạ, mà một ngày bị đưa vào lãnh cung, không chỉ là bị dày vò khổ sở, thậm chí bọn nô tỳ, thái giám cũng có thể khinh nhục.

Đột nhiên ta thấy hồi hộp bất an, ngực đánh trống trện ầm ầm, người run lên, trăm vòng trang sức cũng rung rinh theo. Ta thăm nhắc nhở chính mình, chỉ sợ lại giống như lần trước.

Phía sau truyền đến những tiếng bước chân gấp gáp, ta trong lòng vui vẻ, nhanh chóng xoay người lại, mặt lộ vẻ tươi cười mừng rỡ. Nhưng không phải là Cao Vô Dung, cũng không phải là Tiểu Thuận Tử, mà là bốn người lạ mặt.

Trong lòng ta nghi hoặc, nhưng lại nghĩ, Cao Vô Dung và Tiểu Thuận Tử ở trong cung có bao nhiêu ánh mắt nhìn theo, xuất hiện ở chỗ này là điều không thể.

Bốn người đi tới trước mặt, thái giám đi đầu quan sát ta kỹ càng rồi nói: “Chính là Hiểu Văn cô nương?” Ta gật đầu, nhẹ giọng nói: “Làm phiền công công.” Bọn thái giám xoay người bước đi, ta cũng đi theo, một lúc sau đã ra khỏi lãnh cung. Nhìn thấy con đường sạch sẽ, hoa cỏ được chăm chút cẩn thận, ta mừng thầm, thờ phào nhẹ nhõm.

Đi hồi lâu, con đường càng lúc càng thấy lạ lẫm, nhưng vui mừng lúc này lại dần biến mất, hoài nghi lại tăng lên. Nhìn bóng lưng của bốn người, ta phát hiện họ không giống như người ở trong cung. Thực tế, cũng chẳng xác định được họ là thái giám. Càng nghĩ càng thấy không giống, dĩ nhiên là có người giả dạng. Ta phải làm sao?

Ta bước chậm dần, trong đầu xuất hiện rất nhiều chủ ý, nhưng phát hiện ra ta chỉ có một mình, làm sao chống lại bốn người. Ta liên tục nhìn ngó xung quanh, hy vọng nhìn thấy được một người trong cung.

Bốn người như cảm thấy được ý đồ của ta, tên cầm đầu bọn thái giám nhếch miệng cười đi tới trước mặt, nói: “Xin lỗi cô nương.” Nói xong, dùng khăn che lại miệng, mũi của ta. Ta cảm thấy một mùi thơm lạ lẫm, rồi thân mình mềm nhũn ngã xuống.

Một phòng giam xa lạ, bày biện sơ sài, một bộ quần áo sạch sẽ và đồ dùng hàng ngày đặt ở đầu giường. Trong lòng ta chợt thấy nhẹ nhõm, không hề thấp thỏm, đã chuẩn bị cả quần áo và đồ dùng hằng ngày, ít nhất tính mạng sẽ không bị nguy hiểm.

Trải qua mấy ngày, y phục trên người đã nhìn không ra màu sắc cũ. Cầm y phục định thay thì thấy cửa phòng mở ra, một tiểu nha đầu bước vào, vui vẻ nói: “Cô nương đã tỉnh. Để nô tỳ hậu hạ người tắm rửa thay y phục,”

Ta gật đầu mỉm cười, theo nàng đi vào phòng trong. Bồn đã đầy nước ấm, những đóa hoa nhài nổi trắng trên mặt nước, trong lòng lơ đãng, lẽ nào lại là hân.

Ngắm cả người trong nước, ta không ngừng suy đoán. Tiểu nha đầu thấy ta không nói gì, liền hỏi: “Cô nương không thích hoa nhài sao? Đây là do chính vương...”

Nàng nói một nửa, đột nhiên dừng lại. Ta đưa mắt nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng khăn trương, có nét hoảng sợ. Ta liền hỏi: “Đây là nơi nào?”

Nàng ngượng ngùng cười nói: “Cô nương lát nữa sẽ tự hiểu. Nô tỳ tên là Tử Hà, là nha đầu hậu hạ cô nương.”

Ta xua tay cho nàng lui ra. Mấy ngày nay xuất hiện nhiều chuyện, hiển nhiên là bốn tên thái giám giả không phải do Lục Vu gọi tới. Nếu suy nghĩ cẩn thận, cũng không phải do người lần trước hạ thủ. Lần này là ai?

Một việc tiếp theo một việc, mà mỗi một việc đều do những nguyên nhân khác nhau.

Lần đầu tiên, kẻ dám ra tay đối với người bên cạnh hoàng thượng, người này rõ ràng là lỗ mãng ngốc nghếch, cũng không phải là người có tâm tư kín đáo. Trong đầu duyệt qua một lượt, bất giác nghĩ tới một người, liệu có thể nào?

Lần này, người có thể đi lại trong cung dễ dàng, lo liệu lại chu đáo như vậy, khẳng định là người có năng lực không tầm thường. Thật khó mà há giận, nhớ tới lúc trước muốn cùng bọn họ cắt đứt quan hệ cơ đấy. Thật là buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Giả sơn nước chảy, điều ngừ hương hoa.

Mặt trời buổi xế chiều như dát lên cỏ hoa, nhà cửa một lớp vàng nhẹ. Chậm rãi đi trong vườn, đưa mắt nhìn quanh, tuy rằng so với hoàng cung thì không bằng, cũng kém xa cảnh sắc tú lệ ở trong vườn, nhưng đường nét độc đáo, mang một phong cách riêng.

Ta lắc đầu cười khổ, trong lòng càng xác định ý nghĩ của mình.

Ta lững thững thả bước đi về phía trước, mơ hồ nghe thấy tiếng nói ở phía trước, vừa muốn xoay người bỏ đi thì nghe thấy giọng nói quen thuộc của Thập tứ: “Bát ca, nàng và Nhược Hi thật có quan hệ?” Mặc dù ta đã đoán ra từ trước, nhưng chân vẫn như bị đông cứng lại, đứng yên tại chỗ, không thể bước đi.

Qua một lát, vẫn không nghe thấy giọng của hân đáp lại. Ta nhắm mắt nghĩ một hồi, lắc đầu bước đi về phía trước. Giọng của hân lại truyền đến: “Kỳ thực, nàng không thể rời xa Lão Tứ, nếu như không phải vì chúng ta... Là chúng ta nợ nàng.”

Ta lại căng thẳng, lần thứ hai dừng bước, chỉ nghe Thập tứ thờ dài nói: “Đúng vậy, là chúng ta nợ nàng...”

Nghe đến đây, ta có chút vui vẻ, hai tròng mắt lại rung rung, hơi ngừng đầu ngăn cho nước mắt không chảy xuống.

Ta không ngu xuẩn, ích kỷ hay muốn lại cùng bọn họ dây dưa. Chỉ vì một người có nét giống như Nhược Hi, một Vương gia cùng một Bối tử bị giam lỏng lại mạo hiểm, không màng tới thân phận, sai người vào cung làm những việc như vậy, có đáng hay không?

Đờ dẩn đến ngây ngốc, phía sau có tiếng bước chân dội đến. Không thể tránh đi, ta đánh lau khô nước mắt, xoay người thì lễ nói: “Tạ ơn hai vị ân gia cứu mạng.”

Nhìn thấy ta ở đây, Thập tứ thất sắc, Bát gia thần sắc vẫn như thương, nhàn nhạt nói: “Cô nương đã nghe được”. Ta cúi mặt nhìn xuống, nhẹ giọng nói: “Phải, ta đã nghe được.”

Bát gia lại nói: “Người trước đây có biết Nhượng Hi?” Ta ngẩng đầu, theo dõi hần, thần nhiên nói: “Chúng ta có thể nói hiểu nhau như là chính mình.”

Lúc này, ta tâm tư vô cùng bình tĩnh, mà Thập Tứ mang về mặt nghi hoặc, sắc mặt của Bát gia từ kinh ngạc dần chuyển sang lãnh đạm. Bát gia nhìn ta nói: “Theo ta được biết, Nhượng Hi chỉ có Ngọc Đan là bạn.”

Trong lòng biết rõ nhưng lại không thể giải thích, dù sao cũng là do Thập Tứ đích thân lo việc hậu sự của Nhượng Hi, làm sao có thể nói ta chính là Nhượng Hi.

Ta nhợt nhạt cười nói: “Để khỏi phải theo ta, em sẵn sàng lấy cái chết để ra điều kiện, vậy vì sao không thể cùng ta cộng tử đồng sinh?” Đây chính là những lời hần đã nói với ta. Trong chớp mắt, một tia đau thương xẹt qua trong đáy mắt của Bát gia. Hần trầm giọng nói: “Cô nương có thể xướng khúc?”

Ta lập tức hiểu rõ ý tứ của hần, liền nhẹ nhàng mở miệng hát:

“Xinh thay một đóa hoa nhài, xinh thay một đóa hoa nhài, đầy vườn hoa cỏ, chẳng loài nào thơm hơn. Em muốn ngắt một bông cài, mà ngại người coi vườn trách mắng.”

Bát gia lúc này không còn đáng vẻ lãnh đạm như trước, đi tới trước mặt ta, nhìn chăm chú một lát rồi đem ta ôm chặt trong lòng. Hần ôm chặt khiến ta cảm giác khó thở, nhưng lại có cảm giác an bình. Hần ở bên tai ta, nhẹ giọng nói rằng: “Nếu không phải là Nhượng Hi, vĩnh viễn không có người thứ hai nói với ta như vậy.”

Đang nói chuyện, hần buông tay ra, bước đi về phía trước. Thập Tứ vẫn giữ vẻ mặt không thể tin, ngây ngốc đứng tại chỗ nhìn ta chầm chầm. Bát gia dần đi xa, lời nói còn vọng lại: “Thập Tứ đệ, lát nữa đến thư phòng.”

Thập Tứ vẫn ngưng thần nhìn ta chầm chầm, khiến mặt ta nóng dần lên. Trong khoảng thời gian ngắn, ta chẳng biết nên nói cái gì, bắt đầu nói từ đâu, chỉ biết cúi đầu lặng lẽ.

Thập Tứ nhẹ giọng nói: “Cư nhiên có thể làm Bát ca thất thổ, người rút cuộc là ai?”

Nói xong, cũng không chờ ta đáp lời, hần nhìn ta không chớp mắt lướt nhẹ đi qua.

Mấy ngày sau, ta không có gặp lại Bát gia cùng Thập Tứ, chỉ là qua Từ Hà mà biết rằng, đây là biệt uyển của Bát gia. Đã nhiều ngày, rảnh rỗi vô sự, tùy hứng đi lại trong biệt viện, phát hiện nô bộc tất cả đều mang vẻ mặt nghiêm túc, khom mình hành lễ, nội tâm không có chút cảm xúc, là do hần có tình đề như vậy.

Hôm nay, sáng sớm tinh dậy, đẩy cửa sổ ra phát hiện mặt đất ẩm ướt, hoa cỏ cây cối đều đọng lại những giọt nước trong suốt, theo gió nhẹ lay động, lấp lờ chiếu sáng.

Con mưa nhỏ xua đi không khí nóng bức, để lại không khí tươi mát, hạp lòng người.

Ta nhắm hai mắt, tham lam hít đầy không khí ẩm ướt trong lành, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Không như mấy ngày trước tâm trạng rối bời, ta hăng hái chọn qua chọn lại mấy bộ quần áo, cuối cùng mặc lên tấm áo màu vàng tựa ánh trăng đêm, nhìn gương kẻ mây, tỉ mỉ vấn tóc. Cuối cùng, sau một hồi vật lộn, ta đã chưng diện xong.

Từ Hà đẩy cửa bước vào, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nhìn ta chầm chầm, đáng vẻ ngây thơ khả ái, dường như không hiểu vì sao ta đột nhiên hăng hái đến vậy.

Đối mặt với nàng mỉm cười. Nàng liền đi tới trước mặt ta, nhưng con mắt vẫn đảo quanh trên người ta. Ta nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nói: “Tiểu nha đầu, không nhận ra sao?”

Nàng đi quanh người ta hai vòng, dừng lại nói: “Thật là đẹp.” Xem trong mắt nàng lộ rõ vẻ ao ước, ta đột nhiên nảy ra chủ ý, liền tủm tỉm nói: “Ta cũng sửa soạn cho người giống vậy nhé?”

Sắc mặt của nàng lập tức trở nên vui vẻ, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Chủ tớ hữu biệt” Ta kéo nàng đến ngồi trước gương nói: “Hôm nay không nhắc tới quy củ.” Nàng do dự một chút, chớp chớp mắt rồi ngồi lặng yên, mặc cho ta tô vẽ.

Sau một hồi, nàng đứng dậy, trước gương xoay qua xoay lại mấy lần. Ta nghĩ cơ hội đã đến, liền cười cười nói nói dỗ dành nàng: “Từ Hà, chúng ta đi dạo phố nhé!”

Thoáng chốc, nàng còn đang mê man chưa tỉnh, ta đã kéo nàng đến sát cửa ngạch. Nàng vừa lắc đầu vừa xua tay nói: “Không nên, không nên. Vương gia mà biết là phạm tội tội đây...”

Ta vẫn nắm tay kéo nàng đi: “Vương gia có nói không cho chúng ta ra ngoài bao giờ. Hơn nữa, hôm nay thời tiết như thế này, Vương gia sẽ không tới.” Nàng xoay đầu nhìn quanh một lát, sắc mặt từ kiên định dần chuyển sang do dự.

Ra khỏi biệt uyển là tới ngay một ngõ vắng, tuy không có người qua lại nhưng thanh âm âm ỉ cũng vang tới, tuy không có người bán hàng nhưng ta cũng gặp phải mấy người hạ nhân quần áo chỉnh tề, ăn nói khéo léo. Từ Hà cười yếu ớt, thỉnh thoảng đối đáp xã giao với vài người.

Đi hết ngõ, nàng tức giận nói: “Rốt cuộc sẽ đi tới đâu?” Ta đưa mắt nhìn nàng, nàng bĩu môi nói: “Ngoại trừ quanh biệt uyển, đất đai xung quanh cũng là của lão gia, nên trong ngõ kia mới không có đám người hỗn tạp.”

Trong lòng đã nghi ngờ từ trước, nên ta chỉ cười cười, không có nói tiếp.

Vừa thoát ra khỏi, ta thấy vô cùng dễ chịu, đi qua đi lại ngó nghiêng trên đường. Thế nhưng, ta cũng không khỏi lo lắng, đã 10 ngày kể từ khi vào cung yết kiến Ô Lạt Na Lạp thị, trong vườn đang thế nào? hắn có phát hiện ta mất tích rồi không? hắn có phái người tìm kiếm? hay là hắn có chú ý tới, nhưng cũng sẽ không lưu ý? Bên người hắn hiện nay, không chỉ có một người, cần bản một cung nữ nhỏ bé không đáng để hắn bận tâm.

Ta chỉ biết u ám thờ dài, nên làm gì bây giờ? Cầu Bát gia, xin hắn đưa ta trở lại. Nhưng trở về rồi, làm sao giải thích? giải thích chuyện bị người ta đã thương, đem vào lãnh cung?

Ta chậm rãi đi tiếp, liên tục lách qua dòng người trên đường, nhìn theo bộ dạng hưng phấn của Từ Hà. Nàng vui vẻ không ngừng nhìn ngắm hàng hóa hai bên đường.

Ta lắc đầu cười khẽ, đưa mắt nhìn quanh thì thấy cửa hàng phía trước có rất nhiều người đang tụ tập. Ta liền không suy nghĩ, rất muốn chạy tới góp vui. Ta quay đầu lại, nói với Từ Hà: “Chúng ta tới phía trước nhìn.” Nàng nhìn ta với ánh mắt thăm dò, cười gật đầu. Ta kéo tay nàng nhanh chóng đi lên phía trước. Nàng ở phía sau kêu lên: “Tiểu thư” Ta quay đầu lại, lớn tiếng nói: “Ồ đây đông người, người nắm thật chặt, không được rời ra.”

Cố sức len vào bên trong, đủ loại ẩm trà đang được bày ra. Khắp nơi, bao nhiêu là loại trà cụ, các loại làm bằng đất, gỗ, trúc,....

Nàng đang hứng thú ngó quanh, ta bỗng phát hiện một bình trà cổ hết sức trang nhã. Ta cẩn trọng cầm lên, nhìn ngắm với vẻ thích thú. Lần này hai người dạo chơi, đây cũng chỉ là một cửa hàng bình thường, không nghĩ tới sẽ có trân phẩm, thu hoạch lớn thế này. Bộ trà cụ đường nét mềm mại, tinh tế. Chủ quầy hé mắt quan sát ta hồi lâu, biết được ta đã thích, bèn cầm lên cái khay đưa đến trước mặt ta. Ta cẩn thận đặt lại bộ trà cụ xuống giá, lộn ngược khay trà, quả nhiên là đồ quý giá.

Lần này trở lại, ta trong lòng vẫn tiếc nuối, bên mình không có đồ dùng pha trà tốt, không nghĩ tới lại tìm được ở đây. Trong đầu ta lại nhớ tới cái lần hắn, thấp tam cùng ta ngồi trong hoa viên uống trà, liền khẽ bật cười.

Qua một lúc, ta mới phát hiện chủ quầy đang chăm chăm nhìn vào ẩm trà trong tay ta, vẻ mặt nhẵn nại không hề tức giận. Ta vội hỏi giá, lão chỉ vào chỗ đặt ẩm trà. Ra là đã có niêm giá sẵn. 100 lượng tuy rằng quý giá, nhưng ẩm trà loại này coi như khả ngộ không cầu.

Nhiều người xung quanh bàn tán, không chừng ta đang bị lừa. Ta mặc kệ, không để ý tới, đưa chủ quầy gói lại rồi xoay người tìm Từ Hà bảo nàng đưa bạc. Phía sau, đương nhiên không thấy bóng dáng của nàng, lòng ta xiết chặt, nha đầu kia đi đâu mất rồi?

Sau một hồi tìm kiếm, trán ta toát ra mồ hôi lạnh. Phía sau, một nam tử tầm 25, 26 tuổi đang nhìn ta chăm chăm, khiến ta run lên vì sợ. Hắn mặc áo dài màu đen, vóc người cao lớn, gương mặt tuấn tú lộ ra vẻ cười quái dị.

Ta gọi to tên Từ Hà, hướng ra ngoài tìm kiếm. Bên trong, chủ quầy đã gói xong trà cụ, hướng ta hỏi: “Cô nương, có mua ẩm trà hay không?” Ta lắc đầu, trong lòng tuy không nở nhưng cũng chẳng còn cách nào, áy náy nói: “Ta trên người không có tiền.” Mọi người đang đứng xem đều bật tiếng cười rộ khiến mặt ta đỏ lựng, trông ngực đập liên hồi, nhanh chóng từ biệt chủ quầy rồi đi ra ngoài.

Ta lần lại con đường đi lúc trước, vừa đi vừa tìm kiếm Từ Hà. Đi một hồi một lữ, mồ hôi nhễ nhại mà vẫn không có kết quả. Ta thật đau xót, không chỉ nói là quay về vườn, mà giờ quay về biệt viện cũng thành hy vọng xa vời.

Hai chân mỏi nhừ, tưởng như không thể đứng vững. Giữa lúc tuyệt vọng, vai ta bị người khác đập vào khiến ta mừng rỡ, xoay người kêu lên: “Từ Hà.” Thì ra, vẫn là nam tử lúc nãy. Ta cảnh giác lui về phía sau một bước. Thấy ta cử động, hắn mỉm cười, đưa tới một túi nước nói: “Uống nước đi.”

Ta chần chờ không dám nhận, nam tử đó lại cười nói: “Ta không phải là người xấu. Vừa rồi ta làm người giặt mình?”

Thấy ta vẫn mang vẻ mặt nghi hoặc, hắn nói tiếp: “Vừa rồi lúc ở trong quầy, ta biết là người cùng người nhà lạc nhau. Hiện tại, ta đi theo người, là bởi vì nghĩ người cũng không nhận rõ đường đi, lo người không thể quay về nhà.”

Nghe hắn giải thích, ta suy nghĩ một hồi, quả thực là rất khát, liền tiếp nhận túi nước, uống một ngụm rồi mới nói: “Người có biết đường đến Liêm thân vương phủ không?” Biệt uyển kia rõ ràng là ta không biết rõ ở đâu, đương nhiên chẳng thể hỏi người ta. Tuy rằng Bát gia bị giam lỏng trong vườn, nhưng Liêm thân vương phủ chắc chắn có rất nhiều người biết.

Nam tử đó lông mày lập tức cau lại, nói: “Người là người trong phủ?” Ta cúi đầu cười, không trả lời hắn, rồi nói tiếp: “Nếu người không phiền, làm ơn đưa ta tới Liêm thân vương phủ.”

Hắn không thể từ chối, lại tự xác nhận ta là người trong vương phủ, bèn im lặng đưa ta đi.

Đi hồi lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy cửa phủ quen thuộc. Cổng lớn đóng chặt, hai bên có thị vệ canh gác. Ta đứng ở đầu phố, lẳng lặng nhìn. Trước đây quả thật ‘ngựa xe như nước’, hôm nay đúng là ‘cửa trước vắng vẻ’...

Từ cổ đến nay, mặc kệ thời đại làm sao thay đổi, chỉ có 1 việc là không đổi, đó chính là việc nhìn quyền thế tỏ thái độ. Mọi người đối với những người có vị thế, quyền lực thì tiền hô hậu ủng, kỳ thực không phải ủng hộ người, mà là ủng hộ quyền. Đối với người có quyền thì cúi đầu khom lưng, khúm núm, cũng không phải là kính người, mà là trọng quyền. Ta lúc đầu cười khổ, hần ở bên cạnh nhìn ta lạ lẫm, khó hiểu.

Đội bình tâm trở lại, ngẩng đầu nhìn cảnh cổng lớn, bụi bám đầy cho thấy hằng ngày không có người lau dọn sạch sẽ.

Cảnh vật thế lương không gì sánh được, người qua đường dường như đã tránh đi lối khác, để tránh bị dính vận xui, trước mắt đương nhiên không có bóng người qua lại. Lại cười khổ một trận, rồi đột nhiên phát hiện ra một hắc y cô nương đang nép dưới tàng cây, hai mắt dán chặt vào cửa lớn, dáng vẻ vô cùng chuyên chú, cũng không để ý tới hai người chúng ta.

Ta thầm hỏi, nàng là ai?

Cô nương này khoảng trên dưới 20 tuổi một chút, dung mạo vô cùng mỹ lệ, chỉ tiếc đôi mắt xinh đẹp mang theo rất nhiều lãnh ý, nhìn kỹ một chút, là mang theo hận ý. Ta không khỏi bị nàng cuốn hút, cũng chuẩn bị bước qua.

Nam tử bên người ta đột nhiên hỏi: “Người đứng là người trong phủ?” Ta gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu. Tỷ tỷ đã xuống tuổi vàng, ta làm sao còn là người trong phủ.

Nhìn theo ánh mắt của ta, nam tử cũng phát hiện ra hắc y nữ tử, hần bước lên đi trước, ta cũng theo sau. Hần tới trước mặt hắc y nữ tử liền nói: “Sur muội, người lại thế rồi.”

Hắc y nữ tử cúi đầu cười, nhưng nháy mắt đáng cười đã biến mất. Ánh mắt của nàng lướt qua nam tử, xem xét phía sau ta, hỏi: “Nàng là ai?” Nam tử nói: “Một cô nương đi lạc đường...”

Hần còn chưa dứt lời, tiếng vó ngựa gấp gáp từ phía sau truyền đến. Ta xoay người, thấy một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa vương phủ, còn chưa dừng hẳn phu xe đã nhảy xuống, bước về phía cửa phủ. Hần cầm trong tay vật gì đó, giờ ra trước mặt thị vệ canh cửa. Thị vệ lập tức mở rộng cửa. Cùng lúc, Lý Phúc bước ra. Bên này, người trong xe vén rèm bước xuống, ta tập trung nhìn vào, thì ra là Từ Hà. Ta vừa vui vẻ, vừa lo lắng, làm sao để nói với thị vệ, với người trong phủ.

Ta mở miệng kêu lên: “Từ Hà” Nghe được tiếng gọi, Từ Hà xoay người vọt tới, lôi kéo tay áo của ta, khóc nức nở nói: “Tiểu thư, người thế nào lại ở chỗ này? Chúng ta tìm người thật lâu, sau cùng không còn cách nào, mới tìm đến Lý tổng quản.”

Nhìn nàng hai mắt đầm lệ, ta vỗ nhẹ tay nàng an ủi, còn chưa kịp nói gì thì Lý Phúc đã tới, nói: “Nơi đây không thích hợp ở đâu, tiểu thư về nhanh đi.”

Nghe Lý Phúc nói vậy, hiển nhiên đã được Bát gia dặn trước. Ta khẽ cắn môi dưới, mặc nhiên hỏi: “Ta lúc nào...?” Lời còn chưa dứt, ta không thể nói tiếp. Lý Phúc nhẹ giọng nói: “Gia sẽ tìm cơ hội cho người.”

Ta gật đầu, bước về phía xe ngược. Nam tử ở phía sau tiến lên nói: “Cô nương, đây là bộ trà cụ lúc này người đã xem.” Giờ ta mới phát hiện, trong tay hần từ trước vẫn cầm theo bọc đồ. Cảm tạ một tiếng, ta dặn Từ Hà trả tiền. Từ Hà còn chưa lấy ra, Lý Phúc đã đem ra ngân phiếu đặt vào tay nam tử.

Ngồi trên xe, đi về phía biệt viện. Suốt dọc đường, Từ Hà dong dài oán hận không nên mang ta đi ra ngoài. Ta dựa vào nệm không lên tiếng, làm nàng cũng dần mất hứng, không dám nói chuyện tiếp.

Ta tiếp tục nhớ tới nữ tử vừa trông thấy. Ở trong Bát gia phủ, ta chưa từng gặp qua nữ nhân này. Nàng rốt cuộc là ai. Hơn nữa, tia hận trong mắt nàng là vì cái gì? Nam tử kia nói “lạ”, rõ ràng là bình thường nàng hay tới trước cửa vương phủ, vì sao vậy? Hàng trăm nghi vấn không được lý giải.

Còn có Bát gia, nếu như đã biết chuyện ngày hôm nay, tin tưởng mấy ngày tới, hần sẽ đến biệt viện. Lúc đó, làm sao có thể mở miệng, xin hần đưa ta trở về trong vườn.

Ngồi trong tiểu viện, nhìn lên ánh nến đang nhảy múa trên bàn, trong lòng ta hoảng hốt. Trực tiếp nói với Bát gia, liệu hần có giải quyết được chăng?

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng quyết định sẽ trực tiếp nói chuyện. Nhưng hần hiện tại không thể tự do ra vào, không biết bao giờ mới đến đây được. Ta bất đắc dĩ cảm chén trà lên nhấp môi.

Buồng chén trà, tựa lưng vào ghế, bầu trời đêm không trăng không sao, cũng giống như tâm tình của ta vậy, một mảnh u ám.

Cứ thế ngồi yên một lát, lần thứ hai lại thờ dài, sau cùng đứng dậy, thu dọn trà cụ chuẩn bị đi nghỉ. Có tiếng bước chân rất nhỏ từ phía sau truyền đến, ta xoay người lại vừa nhìn, ngỡ ra không chớp mắt, không nghĩ tới bọn họ đến nhanh như vậy.

Bát gia cùng Thập tứ trầm mặc một chút, Bát gia nhìn bộ trà cụ trên bàn, khóe miệng tươi cười nói: “Là vì cái này?” Ta gật đầu: “Đúng, ta rất thích bộ trà cụ này. Người đừng trách mắng Từ Hà, việc này toàn bộ là do ta, nàng không có liên quan tới.”

Nghe vậy, Bát gia cười đậm đậm, không nói gì. Đột nhiên, Thập tứ nói: “Hiếu Văn, có nghĩ là sẽ trở lại vườn không?” Nói xong nhìn ta chằm chằm, ta thật vui vẻ, vội nói: “Tạ ơn vương gia thành toàn.”

Bát gia cùng Thập tứ nhìn nhau. Bát gia trên mặt lộ rõ một tia chán chán, nhưng lại nhàn nhạt cười. Thập tứ cau mày lại, không thèm nhìn ta.

Từ khi nghe được sẽ quay lại vườn, ta không còn tỉnh lặng như trước. Ý tưởng được quay về vườn chiếm toàn bộ suy nghĩ, đã không còn lo lắng tâm tư của hai người trước mắt.

Bát gia chậm rãi nói: “Trở về rồi, đừng suy nghĩ nhiều quá, đừng bận tâm nhiều đến việc của những người khác.” Nói xong, liền xoay người bước ra ngoài, đi tới cửa viện thì dừng lại, nói: “Buổi tối nghỉ cho tốt. Sáng mai, Thập tứ đệ sẽ hộ tống ngươi.”

“Đừng suy nghĩ nhiều quá”, những lời này đúng là vì Nhượng hi mà nói. Hắn có ý tin tưởng nói, “Chúng ta có thể nói chính là một người”, hẳn tin không?

Bát gia đi khuất đã lâu, ta vẫn lặng yên nghĩ tới lời hắn đã nói.

Bên tai hừ nhẹ một tiếng, ta bỗng nhiên hoàn hồn, ngẩng đầu lên bắt gặp Thập tứ đang nhìn ta chăm chăm, bốn mắt nhìn nhau, cũng không lảng tránh. Rốt cuộc, Thập tứ thu hồi ánh mắt, cười nói: “Quả nhiên ngoài sự tưởng tượng, ngoại trừ nàng, còn có nữ tử khác nhìn một nam tử như vậy.”

Ta bất luận thế nào, cũng không thể đáp trả.

Hắn ngồi xuống, nói: “Không mời ta uống trà sao?” Ta lặng lẽ dâng trà, hai người ngồi yên lặng mân mê chén trà, không nói chuyện.

Xe ngựa từ từ rời đi. Thập tứ ngồi bên cạnh, oai phong dựa vào nệm ghế, nhắm mắt lại, không biết là tỉnh hay ngủ. Ta vén rèm lên nhìn, sắc trời còn chưa tỏ. Trên đường, tiếng roi của các phu xe thỉnh thoảng vang lên. Những âm thanh này xác nhận các quan viên đang trên đường vào triều. .

Trong lòng vui sướng, nét mặt tự nhiên tươi cười.

“Thực sự vui vẻ vậy sao?” Thập tứ đột ngột lên tiếng khiến ta sững sốt, buông mình. Không rõ Thập tứ mở mắt từ khi nào, đang nhìn ta chăm chăm. Mặt ta nóng lên, trong đầu ta không có chủ ý, nhưng sự hưng phấn kéo đến, tất nhiên không thể phát hiện Thập tứ đang quan sát.

Thấy ta không nói tiếp, Thập tứ bèn nói: “Mặc kệ ngươi là ai, nếu sau này gặp trở ngại, làm sao đưa tin cho ta. Nếu ở trong vườn ngươi thấy không được tốt, cứ đến tìm ta. Mặc dù ta bây giờ kém xa trước kia, nhưng năng lực bảo vệ cho một nữ tử thì vẫn còn.”

Trong lòng ta vô cùng ấm áp, bất thốt lên: “Cũng là vì Nhượng Hi?” Thập tứ suy nghĩ một lúc, lát sau mới nói: “Ta nợ nàng nhiều lắm, là ta khiến cho nguyện vọng cuối cùng của nàng cũng không đạt được.”

Hắn vẫn vì chuyện ta không thể gặp Dận Chân lần cuối mà canh cánh trong lòng. Trong khoảng thời gian ngắn, ta không biết nên làm gì mới phải. Hắn là bạn ta, cùng ta trải qua những ngày thương tâm nhất, rốt cuộc vẫn khiến hắn phải đau lòng.

Chẳng biết nên làm sao để hắn thấy thoải mái, cũng không biết nên khuyên thế nào, chỉ có cách vì hắn mở ra khúc mắc, làm hắn thôi không phiền não, tự trách mình. Suy ngẫm một hồi, ta nói: “Nếu Nhượng Hi cô nương không chết, nàng sẽ hiểu tấm lòng của ngươi. Nếu như nàng đã chết, trước khi đi nếu thực sự có muốn gặp người đó, là vì nàng không cam tâm, cũng không thể buông ra. Cho dù nàng có gặp được, ta càng thêm không muốn, càng thêm đau lòng.”

Thập tứ nghe ta nói, vẻ mặt như không tin, nhẹ giọng nói: “Nàng thực sự không trách ta sao?” Ta kiên định đáp lại: “Sẽ không trách ngươi.”

Không thể khẳng định chỉ vài câu an ủi mà tâm sự của Thập tứ tiêu tan, nhưng ta cũng chỉ làm được đến vậy. Nô bộc phía bên ngoài nói: “Gia, xe của Di thân vương đã tới.”

Thập tứ lập tức lấy lại tinh thần, nói: “Ngươi hầu hạ tiểu thư sang đó, tìm gặp Di thân vương.”

Ta lặng lẽ nhìn Thập tứ, trong lòng ném đủ cả ngũ vị. Có thể lần này, ta cũng hẳn, kiếp này cũng không thể gặp lại lần thứ hai.

Nhìn ta dáng vẻ bi thiết, hắn mỉm cười nói: “Sau này đừng nhìn một nam tử như vậy. Xuống xe đi.” Ta khẽ nói: “Bảo trọng!” rồi vén rèm lên, bước xuống xe ngựa.

Ven đường đứng là xe ngựa của Thập tứ. Nô bộc đi theo đến bên xe ngựa, nhẹ giọng nói: “Vương gia, mời ngài ra ngoài.” Thập tứ vén rèm nhảy xuống xe, đứng ở trước mặt ta. Ta thi lễ với hắn, hắn nhìn ta không chớp mắt, gật đầu ý bảo ta nhanh chóng lên xe. Nơi này là đường dẫn đến Viên Minh viên, hiện tại là thời điểm thiết triều buổi sáng, mà Thập tứ không thể lộ diện, đây không phải là thời điểm nói chuyện. Vì vậy, nô bộc đỡ ta lên xe, ngồi cạnh Thập tứ.

Qua một chút, Thập tứ từ lúc lên xe không hề hỏi qua, chỉ lặng lẽ nhìn ta. Ta hơi cười nói: “Vương gia, nếu muốn hỏi thì hỏi đi.” Thập tứ nói: “Ta còn có thể tin tưởng ngươi không?” Vẫn thẳng thắn như trước, ta nở nụ cười nói: “Đừng làm ta thất vọng.” Thấy khóe mắt hắn lộ ra vẻ u oán tiêu tụy, ta u ám thở dài. Thập tứ ơi Thập tứ, nếu ngươi biết nữ tử ngươi yêu nhất đang ở trong cung, đồng thời là do Tứ ca ngươi kính trọng nhất an bài, ngươi sẽ thế nào đây. . .

Gió nhẹ thổi, mang theo cảm giác mát lạnh.

Ta đứng ở cửa, lặng yên nhìn sân vườn. Một gốc cây bạch ngọc lan xanh um ngao nghể đứng thẳng. Mặt hồ phẳng lặng, phản chiếu bóng mặt trời, không gian nhuộm hồng ánh rạng đông. Gió thổi qua, nước trên mặt hồ tỏa thành một vòng tròn rung động.

Thân thể cứng đờ, đầu óc trống rỗng. Tiếng chim ở đâu lúi rúi kêu, phá tan sự yên lặng lúc tảng sáng, khiến ta giật mình.

Do dự hồi lâu mới bước nhanh vào trong viện, tới trước cửa phòng. Cước bộ chậm dần, ta nhìn chăm chăm cửa phòng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn trong đầu hoảng loạn. Có đúng hay sai, ta có nên đẩy cửa ra. Cuối cùng, cũng chẳng có đường lui, kết quả ta không thể tự liệu.

Đành vậy, quay đầu trở lại, chỉ ít còn có thể ở lại bên cạnh hắn.

Ta nhắm mắt hồi tưởng lại chuyện mấy ngày vừa qua, cắn chặt răng đẩy cửa mà vào, đi tới ngăn tủ, mở ra, lấy đi bao vải đỏ quen thuộc. Ta chậm rãi mở, lấy ra mũi tên bạch vũ, vỗ về vuốt ve, trong lòng ngập đầy chua xót.

Ta ôm chặt vào trong ngực, quyết định từ giờ về sau, sẽ không bao giờ... che giấu tình cảm của chính mình, không bao giờ nữa... Chúng ta lúc đó quá thật trần đầy yêu thương, không có điều gì hoài nghi. Sinh ly tử biệt tiếc nuối, trong đời một lần như vậy là đủ rồi.

Nhìn ánh mặt trời bên ngoài, chắc giờ này hắn đã hạ triều.

Nội tâm ta thấp thỏm, còn mơ hồ mừng rỡ, lúc này, trong đầu vô cùng khản trương.

Bóng mặt trời dần ngả về tây, ánh sáng dần tắt, tựa hồ đã trải qua hàng thế kỷ, ta vô cùng mệt mỏi.

Theo mặt trời lên cao rồi chậm rãi xuống thấp, trong lòng ta từng lúc như bị ai đó đánh nát, nhiệt huyết cũng dần tắt. Những thất vọng, thương tâm từ trái tim lại trào dâng, từ từ xâm chiếm toàn thân.

Về mặt sâu thẳm cười buồn. Là hắn mãi về triều sự, lo lắng việc thành bại, nên việc ta mất tích với hắn vốn không có quan hệ gì.

Nghĩ đến đó, hai chân không còn đủ sức nâng đỡ trọng lượng cơ thể, nặng nề ngồi trên ghế. Tới lúc này rồi, ta mới hiểu rõ, trước mặt mình chỉ toàn ngõ cụt.

Ghé vào trên bàn, nắm chặt mũi tên bạch vũ, ta khóc mà không ra nước mắt.

Ta lúc này, thật giống như người đứng sát mép vực, tâm tư chìm dưới vực sâu, nội tâm trống rỗng...

Đầu óc ta mê mẩn, thân thể như phiêu dạt giữa không trung, không thể nào nỗ lực trở về với thực tại. Trước mắt chỉ thấy màn u ám, đen kịt như buổi đêm, không tìm thấy đường ra. Trong bóng tối, một bóng người mờ ảo đến gần, ta tiến lên phía trước, nhưng vẫn không thể nhìn rõ mặt hắn. Lạnh quá, lòng ta lạnh lẽo, hắn vẫn không muốn kiếm tìm ta sao?

Dừng ở trước mặt hắn, ta đồ đoán nói: “Là ngươi, Dận Chân...?” Bỗng cảm thấy hắn đang cầm nhẹ bàn tay, ta trong lòng vui vẻ, nắm chặt tay hắn: “Dận Chân, ta là Nhược Hi, ta chỉ bị thay đổi hình dạng, khiến ngươi không biết, ...?”

Tay hắn đột nhiên rút ra, ta cả kinh mà tỉnh.

Thì ra chỉ là mộng, ta vẫn nằm úp sấp trên bàn. Trong bóng tối, ta muốn đứng lên, thân thể liền bị kéo lại. Ta nhắm mắt, thân ta được ai ôm lấy, chậm rãi đi vào phía trong.

Lòng ta kinh hoàng, hắn có nhận thức được hay không? Hắn đặt ta nằm lên giường, chính hắn nằm ở phía ngoài. Ta cố gắng thở thật nhẹ, sợ hắn phát hiện ta vẫn chưa ngủ.

Lặng im nghe tiếng trông canh bên ngoài, đã qua canh ba, mí mắt ta trĩu nặng, đầu óc bắt đầu mơ màng, làm như trở về trước đây, nghiêng người gối lên cánh tay hắn, bàn tay tự nhiên đặt lên ngực hắn.

Cảnh trong mơ quá tuyệt đẹp, khiến ta không muốn tỉnh lại.

Ngày hôm sau tỉnh lại, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Vẫn nằm trên giường, ta nghĩ lại mọi chuyện đã xảy ra hôm qua, dường như là mộng không giống thực.

Đứng dậy, yên lặng nhìn mọi vật trong phòng, ta cảm nhận được hạnh phúc. Những lo lắng, suy đoán trong mười ngày qua toàn bộ được bỏ xuống, cả người dễ chịu, nhẹ nhàng không gì sánh đương. Nghĩ đến đây, ta bật cười, thì ra, ta lại là một nữ nhân dễ thỏa mãn đến vậy.

Lấy tay mon trón đồ vật trong phòng, dường như mỗi chỗ đều lưu lại vết tích của hắn.

Bầu trời trong vắt, nhiều đám mây trắng nhón nhỡ trôi lượn.

Đi trên đường, mặc dù thường ngày không thích nắng to, nhưng ta cũng không cảm thấy chói mắt. Hé miệng cười khẽ, tâm tư thực sự tốt hơn rất nhiều. Xa xa, ta thấy Tiểu Thuận Tử chạy tới, ta liền bước lên vài bước hỏi: “Có chuyện gì vậy?” Tiểu Thuận Tử qua loa hành lễ, vội la lên: “Cao công công tìm người từ sáng sớm, tìm rất lâu mà không thấy cái bóng của người.” Mặt ta đỏ bừng, sáng sớm ta vẫn ở trong căn phòng đó, hắn làm sao có thể tìm thấy.

Tiểu Thuận Tử xoay người bước đi trước, vừa đi vừa nói: “Mấy ngày nay, không gặp người, quay về vương phủ phải không?” Ta sùng sốt, thì ra bọn họ tưởng ta quay về vương phủ, nhẹ giọng đồng ý rồi đi theo hắn.

Thấy đường đi dần đến nơi hẻo lánh, biết Cao Vô Dung có việc trọng yếu hỏi ta, trong lòng âm thầm phỏng đoán, hy vọng lần này không xảy ra việc ngoài ý muốn.

Tiểu Thuận Từ hướng Cao Vô Dung thi lễ, rồi xoay người biến mất.

Cao Vô Dung trầm giọng hỏi: “Hiếu Văn, là ai bắt ngươi?” Hắn vào thẳng chủ đề, ta trầm ngâm hồi lâu rồi nhẹ giọng nói: “Am đật thứ tội, Hiếu Văn không biết.”

Cao Vô Dung lẳng lặng nhìn một hồi, lại nói: “Sau này mặc kệ có việc gì, có người nào triệu kiến ra khỏi vườn, đến hỏi ta trước.” Ta không nói gì, yên lặng gật đầu.

Hắn xoay người bước đi, vừa đi vừa nói: “Sau này hãy chú ý, đừng để người khác phải lo lắng. Nghỉ tạm mấy ngày, không cần vội vàng làm việc.”

Ta chậm rãi quay về, trong lòng nghĩ tới người hắn vừa nói. Người khác là ai? là Dận Chân sao?

Nghĩ vậy, trong lòng tuy mừng rỡ nhưng vẫn còn một chút bất an. Đó chỉ là suy đoán. Nếu thực sự việc này do Hoàng Thôi làm, phải điều tra thế nào? Hoàng Thôi dù sao cũng là con trai của hắn, nên làm sao bây giờ?

Cảm thấy có chút mờ mịt, bất lực, nhưng lại hiểu rõ, mặc kệ Hoàng Thôi đã làm gì, nhưng hắn không gặp phải chuyện gì không may tại lần này.

Chợt nghe phía trước có người nói chuyện, ngẩng đầu nhìn lên thấy Cao Vô Dung đã đi từ lâu, Thập tam cùng Lý Vệ vừa đi vừa thương lượng chuyện gì. Đảo mắt nhìn quanh, thì ra trong lúc vô ý đã đi vào đường đến Càn Chính điện, ta vội khom người lui lại bên đường. Thập tam thấy ta, liền nói với Lý Vệ vài câu. Lý Vệ ôm quyền cáo từ.

Thập tam đi tới, nhìn ta hỏi: “Hôm trước vẫn chưa kịp hỏi ngươi, chuyện gì đã xảy ra?” Ta trầm suy nghĩ, việc này không thể nói ra. Đối với Thập tam, ta không thể giấu giếm chuyện gì, nhưng lại không thể đem phiền phức đến cho hắn. Ta nhìn quanh, cúi mặt đáp khề: “Lạc trong rừng.” Hắn vẫn trừng mắt nhìn ta, hắn đón ta về phía tiểu đình.

Ta khề thở dài, đành tóm tắt lại chuyện bị tập kích nói cho hắn nghe. Hắn không lên tiếng, suy nghĩ một lúc rồi mở miệng nói: “Hoàng hậu triệu kiến ngươi có việc gì?” Ta bất ngờ vì hắn không hỏi chuyện tại sao bị tập kích, nhưng lại hỏi chuyện này. Ta thấy có một chút không thích hợp, ngại ra không trả lời.

Hắn vẫn nhìn ta chằm chằm, ta khề cắn môi, khề nói: “Cũng không có chuyện gì.” Thập tam giương mắt nhìn ta, nói: “Mấy hôm trước, hoàng huynh đã trách mắng hoàng hậu. Mong rằng việc này không liên quan tới ngươi.”

Ta cả kinh trong lòng, hắn đã làm vậy sao? Nếu nói cho rõ, là hắn rất quan tâm. Ta vui vẻ mừng thầm, bất giác nở nụ cười. Thập tam vẫn quan sát, đôi mày dần giãn ra, nói: “Về sau phải xử sự đúng mực, đừng để người ta nắm khuyết điểm.”

Ta nhẹ nhàng cười, gật đầu, trong lòng thấy vô cùng ấm áp.

Trong lòng khề xúc động, một dáng hình chợt hiện lên trong đầu, do dự một lúc, ta ngập ngừng: “Ngạch nương cách cách...” Lời còn chưa dứt, ta liền ngừng lại. Dận Chân làm như vậy, mặc dù ta không hiểu nguyên nhân, nhưng sợ là nếu nói ra, có chuyện gì sẽ dẫn đến cục diện rối ren, làm sao bây giờ?

Về mặt do dự của ta khiến hắn nghi hoặc, hai mày nhíu lại. Ta ngượng ngùng cười, nói lảng: “Cách cách mấy hôm nay không có chuyện gì chứ?” Hắn ngưng mắt nhìn ta, nghi hoặc nói: “Chẳng phải ngươi cùng Thừa Hoan ở chung một các sao?”

Mặt ta nóng lên, trở về từ sáng sớm hôm qua đến nay, ta một mình ở trong nội viện, chưa hề về tới chỗ ở của Thừa Hoan, nên làm sao biết được Thừa Hoan không ở đó. Hai tay nắm lấy nhau ngo ngoáy, hồi hận muốn cắn đầu lưỡi chính mình. Hắn cười rộ lên, đầu ta càng cúi thấp, hắn cười nói: “Trở về đi, Thừa Hoan mấy hôm nữa sẽ trở lại.”

Ta liền xoay người, trở về phòng. Đi một hồi, chợt nhớ đến một chuyện, liền bước trở lại phía Thập tam nói: “Chuyện này có thể đừng để ai biết mà kết thúc, đừng nên tra xuống dưới.”

Thập tam ta mị nhìn ta, nói: “Ngươi biết là ai.” Ta mỉm cười, đáng vẻ sầu khổ, bất đắc dĩ nói: “Ta có thể đoán.”

Hắn híp mắt lại, nói: “Hoàng huynh đã đem chuyện này giao cho Cao Vô Dung, đoán chừng là muốn âm thầm điều tra. Nếu như không phải do nguyên nhân đặc biệt khác, ta sẽ không nhúng tay.” Hắn nói với ta tình hình thực tế, dù sao ta cũng xuất thân là người trong phủ hắn, đường đường một Vương gia tham gia vào việc này không hợp với lễ thường, mà không để ý thì cũng không hợp.

Ta chẳng biết nói gì, chỉ cười khò, ta chỉ không muốn lại thấy cảnh phụ tử bất hòa.

Tuy biết hoàng gia vĩnh viễn không tránh được bi kịch, cũng biết ngày đó sớm muộn cũng sẽ tới, nhưng có thể chậm lại một chút cũng là việc tốt.

Làm con, hắn chống lại ý nguyện của phụ thân. Làm phụ thân, hắn sẽ đi con đường nào đây? Lẽ nào đúng như sử sách đã viết, hắn giam cầm chính con ruột của mình. Nếu vậy, cũng không thể là vì sự kiện này.

Trong nháy mắt, ta đã suy nghĩ được vài vòng, khiến ta bực mình, nhìn Thập tam chằm chằm nói: “Cho dù điều tra ra, cũng chẳng dùng được cái gì, cũng chẳng thể xử lý.”

Thập tam sùng sốt, hai mắt nhìn ta chăm chăm. Sau một lúc, hần lảng đi nói: “Chuyện này ngươi không cần quan tâm, ta sẽ xử lý.”

Ta gật đầu, ánh mắt tê tái. Thập tam ơi Thập tam, giả như có một này, ngươi biết hôm nay ta che giấu chuyện Lục Vu, ngươi có hận ta không? có trách người bằng hữu này không?

Từ hôm đó, ta vẫn nằm trong phòng nghỉ tam. Tiểu Thuận Từ có tới một chuyện, nói Cao công công dặn dò, không cần vội vàng trở lại, điều dưỡng thân thể thật tốt. Cúc Hương cũng được phái tới, nói là cần chiếu cố ta.

Ta xem hai người bọn họ có thái độ khác thường, ngôn ngữ thận trọng, ta bắt đầu đi thờ dài, Cao Vô Dung đã hiểu rõ chuyện gì.

Cúc Hương thấp đèn trong phòng, bày biện đồ ăn lên bàn. Ta một mình buồn bã uống rượu, rồi đi tới trước bàn, trải giấy, mài mực, chăm chú viết: “đi theo nguồn nước chảy, ngồi ngắm mây trời bay»

Ta đã nỗ lực hết sức, cố gắng đến cùng, đây vốn chẳng phải là tính cách của ta, thế nhưng chuyện của chúng ta vẫn không hề tiến triển.

Vẫn cầm bút đứng trước bàn, ta lại suy nghĩ miên man. Đã quan tâm đến như vậy, nhưng sao hai ngày nay không hề gặp mặt. Bởi vì... chính bởi vì khuôn mặt này đã làm hần không thể đi tiếp.

Ngây ngất thất thần nhìn hai hàng chữ, trong lòng tuyệt vọng, dường như thấy áng mây đã bay đi, một chút nhẫn nại cũng không còn. Liệu còn con đường nào khác để đi hay không? Suy nghĩ hồi lâu, vẫn là không thấy một chút gì hi vọng, mong muốn. Tự chính mình đưa mình vào ngõ cụt, nhưng muốn chạy nhưng không thể chạy.

Trong lòng phiền muộn, ta không còn làm được gì khác hơn là viết chữ, hết trang này đến trang khác. Một hồi sau, đã viết được một tập giấy, viết đến hai mắt mờ đi, tay vô lực thì mới ngừng. Ta buông bút, bước đến giường, đầu óc mụ mị, tâm trạng không yên.

Mông lung suy nghĩ, chợt có người nhẹ nhàng đáp lại chặn cho ta. Còn chưa kịp mở mắt, giọng nói của hần vang lên bên tai: “Nhược Hi, là nàng phải không?” Hần không ngừng nói nhỏ bên tai, mỗi tiếng như búa tạ, khiến ta xao lòng.

Tâm tư mơ hồ, hỗn loạn, cố nén xúc động trong lòng, kim nén hơi thở, cố gắng giả ngủ. Hần lại nhẹ vuốt lông mi, vành tai của ta, động tác vô cùng mềm nhẹ.

Tiếng bước chân vang lên, ta vội mở hai hần, lặng lẽ nhìn bóng lưng quen thuộc kia. Hần đến trước bàn, bất động đứng nhìn những trang giấy trên bàn.

Một hồi lâu sau, hần khẽ thở dài, cúi người cầm bút viết, lặng nhìn trang giấy. Hần xoay người về phía ta, ta liền nhắm mắt lại. Hần đi lại gần, nhẹ nhàng vuốt má ta, rồi lại xoay người bước ra cửa.

Ta vẫn không muốn đứng dậy nhìn hần viết cái gì, cũng không suy nghĩ về sau sẽ cư xử thế nào. Hai mắt chong chong nhìn thẳng đỉnh màn, trải qua một đêm không ngủ.

Ngoài cửa sổ, sắc trời còn tờ mờ chưa tỏ, ta đứng lên, nhìn hai chữ viết giống hệt nhau, giống như chỉ do một người viết, ta chỉ biết cười khổ. Cẩn thận gấp từng tờ, ngay ngắn để vào hộp gấm.

Rửa mặt chải đầu, mở cửa phòng bước tới bên hồ, đánh thức tiểu thái giám chèo thuyền đang ngủ gục ở đầu thuyền. Ta sai hần lái thuyền đưa ta đi vòng quanh hồ, sang phía bờ bên kia.

Đứng trên lầu cao, vẻ mặt nghiêm nghị, ta nhìn về phía Càn Chính điện xa xa. Trong điện, đèn đuốc sáng trưng, văn võ đại thần lục đục đi vào đại điện dự buổi triều sáng, cung nữ thái giám đều bận rộn, cẩn thận.

Nghĩ mãi về chuyện mấy ngày nay, Cao Vô Dung sai Cúc Hương hầu hạ riêng cho ta, bọn cung nữ thái giám trong cung đối với ta vô cùng cẩn thận, cung kính. Làm như vậy, đơn giản cho ta thấy thân phận hiện tại của ta không giống với thân phận cung nữ trước kia.

Nghĩ đến vậy, ta bỗng nhiên hiểu rõ. Đêm đó, là chính hần đã ở trong nội viện, bắt gặp ta lại cười khổ lần thứ hai. Ta hiện tại là cung nữ được hoàng thượng “sủng hạnh”, đương nhiên là phải khác với những cung nữ bình thường.

Thế nhưng, trong tình cảnh hiện nay, ta không hi vọng sẽ như vậy. Mang một hư danh như thế, không bằng quay lại làm cung nữ dâng trà như trước kia, lúc nào cũng có thể gặp mặt, trò chuyện cho thỏa lòng tương tư.

Bởi vậy, những phiền muộn trong mấy ngày liền của ta cũng nhạt đi rất nhiều.

Chợt nghe có tiếng bước chân, ta ngẩng đầu, bắt gặp Cao Vô Dung cũng đang mang nét mặt kinh ngạc.

Hần cúi người mờ lờ trước: “Hiếu Văn cô nương, sao lại tới đây?” Nghe hần thay đổi các xưng hô, ta bắt đầu đi mỉm cười, trịnh trọng thi lễ với hần, nói: “Am ật, nô tỳ không dám nhận hai chữ ‘cô nương’, nô tỳ không xứng đáng.”

Hần lách mình tránh ra, sắc mặt hoảng sợ nói: “Cô nương không cần đa lễ với lão nô.” Ta hơi tức giận, không để ý tới hần, hướng về phía phòng chuẩn bị trà đi tới.

Hần liền cản ở phía trước, cúi đầu xá dài nói: “Cô nương không nên làm khó lão nô.”

Ta lạnh lùng đáp: “Nô tỳ đến đây làm việc là đúng với phận sự, sao lại nói là làm khó.” Ta mặc kệ hần, tiếp tục bước đi.

Hần lần thứ hai chặn lại phía trước, quỳ gối trên mặt đất. Lần tiến cung này hần luôn đặc biệt chiều cố ta, khiến lòng ta mềm nhũn, nhẹ giọng nói câu “xin lỗi”, xoay người bước trở về phòng. Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, nước mắt tuôn chảy như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ta ngồi trong sân, nhàn nhã thưởng trà. Con mắt như chăm chú nhìn vào thư phòng, nhưng kỳ thực lại chẳng nhìn về phương nào, yên tĩnh, an bình, ... tâm lặng như nước, đã không muốn cầu, tự nhiên vô cùng bình tĩnh.

Từ ngày đấy, ta vẫn được hậu đãi trong khoảnh các nhỏ. Đọc sách, viết chữ mỗi ngày đều là công việc của ta. Thừa Hoan vẫn chưa trở về, ta mấy ngày rồi không có ai để nói chuyện.

Tiểu Thuận Tử đưa tới cho ta trà vừa được tiến công, nói rằng Cao công công biết Hiểu Văn cô nương thích những thứ này, cố ý sai hần mang đến cho ta.

Cúc Hương hầu hạ bên cạnh ta cũng không còn lúu rúu chuyện trò, bưng trà rót nước, nhất cử nhất động, cử chỉ lời nói đều đúng theo quy củ, chỉ là nét mặt nhiều lúc lộ ra vẻ nghi hoặc. Không rõ Cao công công vì sao lại dặn nằng cẩn thận hầu hạ ta, thế nhưng hoàng thượng vì sao không hệ triệu kiến, thậm chí đặt chân đến thăm cũng không, dù chỉ cách một bức tường, một khoảng sân.

Nắng chiều xuyên qua cành lá chiếu xuống đúng vào mặt. Một tay che mắt, một tay gối đầu, ta muốn ngủ một lát. Đột nhiên, trước mắt sáng ngời, chói mắt khiến ta bỏ tay che mắt. Mở mắt ra liền thấy Thừa Hoan đang đứng trước mặt, cùng Hoàng Lịch khẽ mỉm cười đứng ở phía sau.

Gương mặt nhỏ nhắn của Thừa Hoan đang nhăn lại, cau có, trong mắt ứ lệ. Kỳ thật mấy ngày nay không nhìn thấy nằng, ta cực kỳ lo lắng. Ngồi thẳng dậy, ta đưa tay kéo Thừa Hoan vào lòng, nằng quật cường mở tay của ta, lui về phía sau một bước. Nằng chăm chăm nhìn ta, nước mắt thuận thể chảy xuống.

Ta đứng dậy, cười trên nằng, nằng lại bước lui một bước. Ta ngẩng đầu nhìn Hoàng Lịch, hần lắc đầu cười khê, biểu thị không giúp được ta. Ta ngồi xuống, hai tay mở rộng, chờ nằng.

Nằng đứng một lúc, thoáng cái nhào vào trong lòng ta, ‘oa’ một tiếng khóc lớn. Nằng cố sức ôm lấy cổ ta, khóc rờn nói: “Hiểu Văn cô cô không tốt, giống như Nhượng Hi cô cô, các người cũng không cần Thừa Hoan.”

Khỏe mặt cay xè, nhưng ta cười vỗ về nằng, thoải mái nói: “Ta sao lại không cần Thừa Hoan. Ta vĩnh viễn ở bên cạnh Thừa Hoan.” Hoàng Lịch cất lên tiếng cười rộ, mãi sau mới nói: “Thừa Hoan, yên tâm chưa?” Nằng vẫn ôm chặt cổ ta, không trả lời.

Hoàng Lịch cười lắc đầu, dùng ánh mắt ra hiệu bảo đi ra chỗ khác nói chuyện. Ta gật đầu cười, nhẹ nhàng nói với Thừa Hoan: “Ta không ở đây, Thừa Hoan khỏe chứ?” Nằng lắc đầu, vẫn khóc nức nở trong lòng ta như cũ.

Hoàng Lịch thờ dài, bắt đắ dĩ nói: “Thừa Hoan, ngươi cứ để Hiểu Văn ngồi xỏm như vậy sao? Nghe lời nào, chúng ta ra ngoài.” Ta bắt đắ dĩ ôm lấy nằng, cố hết sức nâng nằng dậy, Hoàng Lịch giúp đỡ lấy nằng, rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Ra khỏi Chân Hi các, hần nhìn ta nói: “Vài ngày trước đã xảy ra chuyện gì? Ngươi đi đâu thế?” Ta âm thầm suy nghĩ, việc này không nên để nhiều người biết, liền cười cười với hần, không nói gì.

Hần lẳng lẳng quan sát ta một hồi, khiến ta hoảng hốt. Hải tử này ánh mắt sắc bén, dường như nhìn thẳng vào đáy lòng người đối diện. Ta đi lên phía trước, hần hừ nhẹ một tiếng nói: “Nghe Thập tam thúc nói, trong phủ có việc, người phải đi về xử lý. Nhưng Thừa Hoan cũng về phủ vài lần, ở trong phủ cũng không thấy ngươi, hôm nay cùng Xảo Tuệ vào trong vườn, cũng không nghe ngươi đã trở lại.”

“Ngươi không ở đây, Cao Vô Dung cho âm thầm cho người ra ngoài, không biết tìm kiếm cái gì. Sau khi ngươi trở về, hần đã cố ý cử một cung nữ chăm lo cuộc sống hằng ngày của ngươi. Không có Hoàng A mã ngầm đồng ý, hần sẽ không làm vậy. Phải chăng, những lời đồn đại kia là thật?”

Ta thực sự kinh hãi, thân thể không ngừng run lên, cố gắng che dấu, cười nói: “Nghe đồn cái gì?” Hần tiện tay kéo tới một tên thái giám, đưa Thừa Hoan giao cho hần, phân phó đưa nằng về Chân Hi các. Thái giám nhanh chóng đưa Thừa Hoan bước đi.

Hần nhìn chăm chăm vào ta, đối diện một hồi, khê ngẩng đầu, nhàn nhạt nói: “Hoàng A mã có yêu một nữ tử, nhưng lại bị Hoàng gia gia chỉ hôn cho Thập tứ thúc. Ngươi cùng nữ tử kia lại giống như nhau.”

Ta không thể tiếp tục bước đi, đứng ngây ngốc tại chỗ.

Hắn vẫn nhìn ta chăm chăm, truy vấn nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ta cố lấy lại tinh thần, dờ dẫm cười cười, không nói được lời nào.

Hắn yên lặng đợi một chút, không thấy ta trả lời, toại thờ dài, thần sắc lo lắng, nhẹ giọng nói: “Hiểu Văn, mặc kệ ngươi là ai, cũng không quan tâm ngươi đã trải qua việc gì, ngươi không phải là nàng. Là do Hoàng A mã không quên được nàng ta. Ngươi dĩ nhiên đã nhìn thấy, trong đại điển sắc phong hoàng hậu, Hoàng A mã hạ chỉ các phi tần hướng Hoàng hậu triều hạ. Dựa theo lệ cũ, kỳ thực cũng phải hướng quý phi chúc mừng. Nhưng Hoàng A mã không cho phép, cũng không nói rõ vì sao, người còn thực không rõ hay sao? Trong cung không phải là nơi đáng mơ ước, bằng không người đau lòng chỉ có chính ngươi.”

Ta nhếch mép cười khô, ta làm sao không rõ ý hắn đã nói. Trong hoàng cung này, chỉ có một vị hoàng đế, một vị hoàng hậu, hắn sẽ không cho các nữ nhân khác trong hậu cung ở bên cạnh hắn. Hắn ở ngôi cửu ngũ, là vua trong thiên hạ, bất luận là kẻ nào cũng không thể ràng buộc được hắn. Hậu cung đối với hắn mà nói, chỉ là vật trang trí.

Ta đưa hai tay ôm mặt, lòng đau như cắt.

Hắn giật lấy hai tay ta, vẻ mặt lo lắng. Mặc dù ta trong lòng buồn khổ, nhưng không muốn biểu lộ trước mặt một hài tử. Ta thần nhiên cười nói: “Tứ A ca, ngươi cho rằng nô tỳ phải nên như thế nào?”

Hắn sững sốt, không nghĩ tới ta bỗng nhiên cười rộ lên. Ta vẫn cười, bước về phía trước. Hắn đuổi theo, trách mắng: “Hình như ngươi rất minh bạch những điều ta vừa nói. Ngươi đừng chê ta múa riu trước mắt thợ, ta đã trở nên nhiều chuyện mất rồi, tham dự vào chuyện của người khác.”

Vốn những điều hắn nói là hợp tình hợp lý. Hắn khiến ta không thể tiếp tục cười. Ta đưa mắt nhìn hắn, khẽ thờ dài: “Ồ trong cung, đi sai một bước cũng liên quan đến tính mạng.”

Lần này ta vô duyên vô cớ mất tích, hắn đã điều tra tỉ mỉ, nhưng rồi ta lại bình an trở về, không biết thập tam làm sao giải thích với hắn ổn thỏa, ta có chút không yên lòng.

Trong lòng vẫn hồi hận, nhiều ngày qua ở trong vườn nhàn nhã, cũng không có nghĩ tới chuyện này.

Trong vườn đã có lời đồn đãi, hắn sẽ không tin. Hắn đã từng thấy chữ viết của ta, hắn đã hiểu nhưng sao vẫn không gặp ta. Vì sao? vì sao?...

Ta đột nhiên có một ý nghĩ, khiến toàn thân ta lạnh toát. Ta bị chính ý nghĩ của mình làm cho sững sốt. Hắn phải chăng cho rằng Thập tam cố ý đưa ta vào trong vườn?

Ta lắc lắc đầu, tự thuyết phục chính mình, tuyệt đối không phải như vậy. Thập tam chính là đệ đệ hắn tín nhiệm nhất, hắn sẽ không nghĩ như vậy.

Hoàng Lịch đã bị ta hù dọa, vẻ mặt kinh ngạc. Ta nhanh chóng lấy lại tinh thần, đau khổ cười nói: “Tứ A ca, ta có thể dựa vào vai ngươi được không?”

Nghe vậy, hắn sững sốt, sững sờ tại chỗ, vẻ mặt không tin. Từ trước giờ hắn chưa từng thấy qua nữ tử to gan đến như vậy. Mặc kệ phản ứng của hắn, ta dựa đầu vào vai hắn, nghĩ chỉ một lúc thôi, đã là rất tốt rồi.

Hắn im lặng, bỗng cười nói: “Có đúng hay không chuyện nữ tử có thể hoán đổi khuôn mặt?” Nghe vậy, đột nhiên ta có chút hoảng hốt, lập tức hiểu ra ý nghĩ của hắn, chợt thấy lòng ảm áp.

Những lời này nghe có vẻ tổn thương người khác, nhưng hắn là có ý khiến ta vui vẻ một chút. Vì vậy, ta ngẩng đầu cười lớn, nói: “Ta rất già hay sao?”

Hắn tiến thêm vài bước, cười cũng rất to, nói: “Đúng vậy, rất già.” Ta chạy đuổi theo hắn, dọc đường cười vui vẻ. Quả thật, hắn khiến ta tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Sức nam tử tốt hơn nhiều, chạy một chút, hắn đã cách ta rất xa. Ta dừng bước, tạm nghỉ một hồi thì thấy hắn cũng dừng lại, ta nhân cơ hội chạy đến phía sau hắn, đẩy mạnh về phía trước, nắm lấy cánh tay hắn, cười nói: “ngươi...”

Ta còn chưa dứt lời, một trận vỗ tay hoan nghênh từ phía trước truyền đến, ta vội buông tay ra, xoay người nhìn lại.

Tam A ca Hoàng Thời mặc trường bào màu trắng bạc, vẻ mặt bốn cột đang đứng đối diện. Bên cạnh hắn còn có một nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn, mày cong miệng nhỏ, vóc người cân xứng, có thể coi như là một kỹ nhân hạng nhất. Tuy nhiên, ánh mắt sắc bén khiến cho gương mặt nàng hung dữ, khiến người đối diện cảm thấy khó chịu.

Ta nhẹ nhàng cười, tiến lên thi lễ, rồi thôi lui đứng nghiêng sang một bên.

Hoàng Lịch nói: “Tam tẩu cũng vào vườn.”

Thì ra là Hoàng Thời đích phúc tấn. Nàng lạnh lùng đưa mắt nhìn ta, sau hướng Hoàng Lịch hơi gật đầu.

Hoàng Thời cũng tà mị đưa mắt nhìn ta, nở nụ cười nhạt, nói: “Nàng đi cùng Hoàng hậu nương nương tới. Ta đã qua thỉnh an. Tứ đệ nếu rảnh rỗi, cũng tới gặp nàng đi.” Ta ngẩn ra, Ô Lạt Na Lạp thị cũng tới vườn.

Hoàng Lịch biến sắc mặt, mỉm cười nói: “Tam ca, ta đi trước tới thỉnh an nương nương.” Nói xong, hắn đi về trước, ta liền đi theo sau.

Đi tới bên cạnh Hoàng Thời, hần hừ nhẹ một tiếng, ta ngẩng đầu nhìn vào mắt hần. Hần đang mỉm cười quái dị, nhẹ giọng nói: “Ngươi nói người đã bị bắt.”

Tin tức này ngoại trừ Dận Chân, Thập tam, Cao Vô Dung cùng chính bản thân ta, ngay cả Hoàng Lịch cũng không biết, quả nhiên là hần. Ta trong lòng tức giận, trừng mắt nhìn hần, rồi đi thẳng về phía trước.

Hần xoay người, lại hừ tiếng nữa, lạnh lùng nói: “Bản lĩnh của ngươi quả không nhỏ, có thể nghĩ ra phương cách thông minh đến vậy.”

Ta dừng lại bước chân, quay lại nhìn hần, cười lạnh một tiếng nói: “Nô tỳ bản lĩnh dù cao đến đâu, cũng không thể hơn được Tam A ca, chỉ là không biết Hoàng thượng nếu biết chuyện tốt là do Tam A ca, Tam A ca làm sao giải thích.”

Sắc mặt hần lộ lên tia giận dữ, hướng ta đi tới. Đích phúc tấn của hần kêu lên ngăn cản: “Gia” Hần liền dừng bước, cắn răng nói: “Ngươi thật ra gặp họa được phúc, tài năng chỉ có vậy mà dám trước mặt bản A ca tỏ vẻ uy phong hay sao?”

Ta nhếch mép mỉm cười, hần đang giận quá, cũng không muốn cùng hần chấp nhậm. Hần vẫn còn ít kinh nghiệm, thủ đoạn của hần đương nhiên vẫn còn kém xa.

Thấy ta xoay người muốn đi, sắc mặt hần thay đổi mấy lần, cuối cùng vẫn cười nhạt, oán hận nói: “Nếu như Hoàng A mã biết chuyện một nữ nhân vui đùa với Tứ A ca, chẳng biết nữ nhân kia sẽ thế nào?”

Thân thể run lên, nhanh chóng quay người lại thì loạng choạng mất đà, té nhào xuống đất, mắt cá chân đau đớn vô cùng.

Hần cười tiến lên, giơ tay đưa cho ta. Ta không nhờ đến hần, cô gắng tự đứng lên, nhịn đau chậm rãi bước về phía trước.

Đi được một chút, thực sự đau không nhịn được, ta ngồi thụp xuống trên mặt đất, kéo tất ra xem thì thấy mắt cá chân đã sưng đỏ.

Ta ngẩng đầu nhìn quanh, Hoàng Lịch đã đi xa. U ám thờ dài, không thể làm gì khác hơn, ta ngồi xuống chờ xem cung nữ thái giám nào đi qua, nhưng chờ mãi vẫn không gặp ai đi ngang.

Cúi đầu ngồi dưới đất, nghĩ tới những lời Hoàng Thời đã nói. Ta tuy lớn hơn Hoàng Lịch vài tuổi, nhưng người Mãn xưa nay không để ý tới những điều này... Ta thấy thật căng thẳng, trong mắt người khác, quan hệ của ta và Hoàng Lịch thật sự tốt ư?

Hình như có tiếng bước chân truyền đến, ta liền ngẩng đầu, thì ra là Hoàng Lịch.

Thấy ta ngồi dưới đất, hần bước tới vội vàng, hỏi: “Làm sao thế? Có thể đi được không?”

Ta hít sâu một hơi, lắc đầu nói: “Không đi được.” Hoàng Lịch nhìn quanh một vòng, cau mày nói: “Những nô tài này... lúc cần tới thì chẳng thấy một ai.”

Hần cúi người nhìn ta, dịu dàng nói: “Ta đưa ngươi trở về.” Lòng ta liền cảm thấy ấm áp, cảm động nói: “Ngươi cố ý quay lại tìm ta.”

Hần sững sốt, không thể giải thích: “Ta đứng đợi ở phía trước, vẫn không gặp ngươi, liền quay lại xem.” Ta cười nói: “Tứ A ca, người đi trước, tìm người sai đến giúp ta.”

Hoàng Lịch làm như không rõ, ta vì sao vui vẻ như vậy, nhìn ta lắc đầu nói: “Ngươi một mình ở lại đây làm sao được. Ta đỡ ngươi đi.”

Ta gõ nhẹ vào trán hần, há mồm nói: “Được một A ca đưa trở về, ngươi muốn ta gặp chuyện không may hay sao?” Hoàng Lịch nghiêng người nghĩ một lúc, rồi nói: “Cũng là ta sơ ý. Ta lập tức tìm người đưa ngươi trở về.” Nói xong, hần nhanh chóng bước đi.

Ta vẫn như trước ngồi dưới đất, lấy tay chống đỡ, cố gượng đứng lên, chậm rãi bước từng bước đi vào tiểu đình phía trước.

Con người ta đã gặp chuyện không may thì tình huống nào cũng có thể xảy ra. Giữa lúc ta gần bước đến tiểu đình yên ổn thì đột nhiên bị vấp, cả người chuẩn bị ngã sấp về phía trước.

Ta nhắm mắt lại, chuẩn bị chịu đau đớn do toàn thân đập xuống đất. Bỗng nhiên, thân thể ta bị kéo lại, tròn mắt nhìn, thì ra là Thập tam. Ta vỗ vỗ ngực, đang muốn mở miệng nói lời cảm tạ, Cao Vô Dung ở phía sau đã lên tiếng: “Vương gia, để nô tài đỡ nâng.”

Cả người ta cứng đờ lại, Cao Vô Dung ở đây, hần nhất định cũng ở đây.

Xoay người, nhìn hần một cái rồi, lập tức lại nhìn xuống, hạ thấp người thì lễ. Con đau dưới chân truyền tới, khiến ta không thể nói chuyện.

Dận Chân trầm giọng nói: “Cao Vô Dung, còn đứng ở đó.” Thập tam khẽ đưa mắt nhìn ta ngụ ý, Cao Vô Dung nhanh chóng lại gần, cẩn thận đỡ ta vào tiểu đình hóng mát.

Dận Chân cùng Thập tam cũng chậm rãi tiếng vào, trước sau ngồi xuống. Dận Chân nhàn nhạt nói: “Ngồi xuống đi.” Ta ngồi xuống, cúi đầu nhìn mặt đất.

Lặng im, không ai nói chuyện, xung quanh một thanh âm nhỏ cũng không có.

Ta lặng lẽ ngẩng đầu. Thập tam điềm tĩnh tự nhiên, lẳng lẳng nhìn con đường phía bên ngoài tiểu đình. Dận Chân trấn cau lại, chăm chăm nhìn chân ta, thấy ta ngẩng đầu, hần mới thu hồi ánh mắt.

Trầm mặc một hồi, ta thật sự nhìn không được, mở miệng nói: “Hoàng thượng, chân nô tỳ thực sự không đau lắm, nô tỳ xin cáo lui.”

Cao Vô Dung nhìn ánh mắt Dận Chân như hỏi ý, liền cẩn thận giúp ta đứng dậy. Ta vừa đứng lên, Thập tam đã mở miệng nói: “Hoàng huynh, thần đệ có chút việc muốn nói với Thừa Hoan, thần đệ đi trước một chút.”

Dận Chân gật đầu, Thập ta đứng dậy bước ra phía ngoài. Cao Vô Dung thấy thế, cũng vội vàng lui bước, vội vã đi theo Thập tam.

Nhìn hai người rời đi, ta dần bình tĩnh lại, ngẩng đầu, nhẹ nhàng nhưng tỏ vẻ tức giận, trong lòng vừa thấy xấu hổ vừa thấy bất an, đột nhiên phát hiện trầm mặc cũng cảm nhận được hạnh phúc.

Tựa như hiện tại, hần đang bên cạnh, dù chưa nói gì, nhưng ta thấy an bình, ấm áp. Nhoen miệng tươi cười, chờ hần nói chuyện thì bỗng phát hiện Dận Chân đang nhìn ta chăm chăm, ánh mắt lộ vẻ dịu dàng, quan tâm.

Đợi ta hoàn hồn, Dận Chân cười cười, hỏi thăm: “Không đau hay sao?”

Nghe hần nhắc tới, vết thương ở chân lập tức khiến ta đau đớn. Gương mặt nhăn nhó: “Hoàn toàn rất đau.” Hần chớp mắt nhìn ta, ngồi xuống cạnh ta, khom lưng nhắc chân ta đặt lên ghế, tinh tế quan sát, mềm mại xoa bóp chỗ sưng đỏ.”

Ta khẽ cắn môi dưới, muốn rút chân về nhưng hần giữ chặt lại. Trong lòng do dự, hần rốt cuộc đang nghĩ thế nào. Hơn nữa, hành vi của hần hôm nay khác hần so với thường ngày.

Hần đang có ý lộ ra ngoài thông tin ta chính là nữ nhân của hần, thế nhưng vẫn không dám tin có phải đúng như vậy.

Hần làm như thế này, rõ ràng trong lòng hần đã có quyết định. Nói cách khác, hần đối với ta, đã có xác định. Nhưng cho đến thời điểm này, kết quả hiện tại cũng không phải là mong muốn của ta.

Nghĩ đến đây, trong lòng mát lạnh, ngưng thần theo dõi hần. Vẻ mặt của hần vẫn lãnh đạm như trước, nhưng khóe môi xuất hiện tia cười.

Đang hồi hộp, xa xa đã thấy Cao Vô Dung mang theo hai thái giám đi tới. Ta đặt chân xuống, nhọt nhọt yêu cầu: “Hoàng thượng, nô tỳ muốn trở về vị trí.” Dận Chân suy nghĩ một chút, nói: “Khi nào chân khỏi hần, nói với Cao Vô Dung.”

Cao Vô Dung tiến lên đỡ ta, ta đẩy tay hần ra, cố chịu con đau, về hòn dỗi bước về phía trước. Cao Vô Dung theo sát bên cạnh ta, lần thứ hai ta lại đẩy tay hần ra.

Nghe tiếng hần than nhẹ ở phía sau, Cao Vô Dung nhẹ giọng nói: “Cô nương...”

Ta vẫn từng bước đi về phía trước. Cao Vô Dung trong lòng sợ hãi, không biết làm gì hơn ngoài việc theo sát bên cạnh ta từng bước. Hai tên thái giám đưa mắt nhìn nhau, không hiểu rõ một cung nữ nhỏ nhoi vì sao ở trước mặt hoàng thượng kiêu ngạo như vậy, ngay cả Cao công công cũng cảm như hần, không dám mở miệng răn dạy.

Về đến phòng, ta ngồi dựa vào ghế, lã chã rơi lệ.

Chúng ta không phải cách xa trời nam đất bắc, cũng chẳng phải chịu sự chia lìa sinh tử. Thế nhưng, hai người dường như bị bức tường vô hình vĩnh viễn chia cắt, không thể vượt qua, cả hai chỉ có thể đứng xa xa mà quan vọng.

Ta đã từng nhìn vào mắt hần, đều cảm thấy được sự ấm áp, mỗi câu hần nói cũng đều cảm nhận được sự triu mến của hần.

Thế nhưng, trừ lần đó ra, chúng ta vẫn như trước đây.

Trăm ngàn thắc mắc không thể lý giải. Ta nghĩ đến tột cùng vẫn không hiểu được nguyên nhân, không hiểu hôm nay còn có điều gì ngăn trở hần.

Rảo nhanh bước về phòng trà, tìm được Cao Vô Dung. Việc đã được Dận Chân đồng ý, hần không dám ngăn trở. Thế nhưng, từ lúc đó, bọn cung nữ thái giám trong Càn Chính điện không còn dám chủ động lại gần ta nói chuyện, mọi chuyện đều cẩn thận và cung kính. Ta ngoài việc phụng trà, những chuyện khác đều không giống như trước.

Tâm sự trong lòng không thể tiêu tan, người cũng trở nên trầm tĩnh, có lúc một ngày đêm không nói chuyện, toàn bộ thời gian dùng để luyện chữ.

Thừa Hoan thấy ta như vậy, cũng không dám tùy hứng nô đùa, mỗi lần bắt gặp ánh mắt của ta đều tỏ vẻ sợ hãi.

Hoảng Lịch trong lúc tình cờ nhìn thấy chữ viết của ta, liền tỏ vẻ thất kinh, không nói một lời, chỉ nhìn ta chăm chăm, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi. Mỗi lần hần tới đều trêu ghẹo ta một chút, dùng kinh phạt khuyên nhủ ta, những mong giúp ta nguôi ngoai. Mỗi lần như vậy, ta chỉ gượng gạo khẽ cười. Xảo Tuệ trông thần thái của ta, càng lúc càng tỏ ra lo lắng, thỉnh thoảng lại than nhẹ một tiếng.

Ta không có tâm trí, cũng không muốn quan tâm tới. Ngoài trừ việc luyện chữ, bất cứ việc gì cũng không làm ta lưu tâm.

Thấm thoát, mùa hè đã qua đi phân nửa, khí trời cũng đã bớt nóng bức.

Ta vẫn như trước, một mình đứng ở trong phòng, tiếp tục luyện chữ, chìm đắm trong tâm sự của chính mình.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng lại gần, ngay sau đó một bát chè hạt sen đặt lên trước mặt. Ta ngẩng đầu, nói cảm ơn với Xảo Tuệ ở bên cạnh, cầm lấy ăn một miếng nhỏ.

Bình thường, mỗi khi tới, Xảo Tuệ luôn than nhẹ một tiếng, rồi xoay người bỏ đi. Nhưng hôm nay, nàng ở lại, không có ý rời đi khiến ta giật mình. Đi tới bàn trà ngồi xuống cạnh nàng, mỉm cười hỏi: “Xảo Tuệ, đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng nhìn ta vài lần, ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi. Thấy bộ dạng của nàng, ta nhẹ nhàng nói: “Xảo Tuệ, có chuyện gì cũng đừng ngại, cứ nói thẳng.”

Nàng suy nghĩ một lúc, nói: “Hiếu Văn, người là do ta bảo lãnh đem vào phủ. Ta không muốn người xảy ra chuyện gì. mấy ngày nay, tinh thần người sa sút, ta có chút lo lắng.”

Ta nén đau khổ, cố gượng cười, lẳng lặng ngồi nghe nàng than thở: “Mặc kệ xảy ra chuyện gì, thân thể do phụ mẫu ban cho, người không thể tự làm mình tổn thương.”

Ta ngồi nghe đến gần người, hỏi ngược lại: “Ta tự làm mình tổn thương thân thể?” Nàng nói: “Mấy ngày này, người đã gầy đi rất nhiều.”

Ta nhoen cười trấn an nàng: “Ta không sao, người yên tâm.”

Nàng đưa tay qua bàn, nắm chặt lấy tay của ta, run giọng nói: “Ta có thể thấy, bộ dạng này của người rất giống với nhị tiểu thư nhà ta trước lúc qua đời. Không ăn không uống, chẳng kể ngày đêm, chỉ lo luyện chữ. Ta thực sự rất quan tâm, yêu thương tiểu thư, có lúc thực sự sợ người cũng giống như nàng, tuổi còn trẻ đã yếu mạng. Ta hiểu không được nhiều lắm, nhưng cũng lớn hơn người vài tuổi. Người sống trên đời, thật sự có rất nhiều điều, nhiều người cần nên trân trọng.”

Ta thấy hai mắt cay xè, xúc động muốn khóc, nhưng cố kìm lại. Mấy ngày nay, ta đã khóc nhiều lắm rồi.

Cố gắng đè xuống những giọt nước mắt, ta cầm chặt lấy tay nàng an ủi: “Ta không có việc gì.”

Mặc dù ta cố kìm nén, nhưng nàng hai con mắt ửng đỏ, ứa lệ nói: “Lỗi tại ta, không tự chủ được đã coi người như tiểu thư của ta. Xảo Tuệ cầu xin người, hãy tỉnh lại đứng lên, được không?”

Thấu hiểu những lo lắng chân tình của nàng, ta gật đầu. Xảo Tuệ ngồi nhìn ta một hồi, nghĩ ta cần có thời gian tĩnh tâm, thò dài đứng dậy bước ra ngoài, vừa đi vừa lau nước mắt trên mặt.

Đi tới trước gương, soi kỹ gương mặt, bất giác cười rộ lên đầy đau khổ. Cầm nhon, hai tròng mắt vô thần, đây chính là ta sao?

Ngồi xuống bàn trang điểm, vẽ lại long mày, xoa lại phấn, cố che đi vẻ mặt tái nhợt tiêu tụy. Xong, ta đứng dậy bước ra ngoài.

Đã quá ngo, mặt trời chiếu chói chang, không có lấy một ngọn gió, vô cùng oi bức. Ta hướng về con đường nhỏ dẫn tới khu rừng từng bước thong thả đi tới, trong đầu miên man suy nghĩ không dứt.

Cố sức lắc đầu, tưởng như muốn bỏ qua tất cả, muốn mình tỉnh táo lại. Tự dối mình, mặc kệ nói thế nào, gặp tình huống như hiện này, so ta với hần, không biết ai tốt hơn ai.

Ngẩng đầu ngắm mây bay, lại cười khổ một mình. Chân ta đã khỏi hần, thực sự khỏe, muốn hần cảm giác được nhưng thời gian qua, hần vẫn như cũ. Cố gắng để hần tự cảm nhận chuyện hiện tại, đột nhiên lại phát hiện, hần mặc dù lãnh đạm, nhưng cũng chẳng muốn vậy.

Thật lâu đứng ngây ngốc tại chỗ, bỗng thấy những tiếng cười nói vui vẻ truyền đến. Ta thu hồi ánh mắt, đưa mắt nhìn quanh thì thấy Dận Chân, Thập tam, Hoàng Thời, Hoàng Lịch, Trương Đình Ngọc đang ngồi trong tiểu đình nghỉ mát đàm luận chuyện phiếm.

Trầm mặc nhìn dáng ngồi ngay ngắn thân quen kia, thấy ánh mắt hần mỉm cười, đang cùng nhi tử đại thần trong vườn hoa tâm tình, trong lòng ta nhói đau. Ta ở trong phòng tự ngược đãi bản thân, còn hần, trước mặt ta là một cảnh quân thần phụ tử mỹ đò.

Mãi theo dõi hần, trong lòng dần tức giận, hần như cũng cảm nhận được, đưa mắt nhìn tới... Ta từ phía này nhìn qua, trừng mắt nhìn hần. Hần nhú lông mày lại. Thập tam, Trương Đình Ngọc theo ánh mắt của hần, nhìn sang thấy nét mặt tức giận của ta, sùng sốt một thoáng rồi xoay người về như cũ.

Bước thêm vài bước, ta nghe thấy tiếng Cao Vô Dung từ phía sau gọi: “Hiếu Văn cô nương.”

Bước chân của ta bị kiềm hãm, cố tình tỏ vẻ giận dữ, nhưng lại nghĩ hôm nay khác với hôm đó, ở đây đang nhiều người như vậy. Nghĩ đến đó, ta xoay đầu lại, nén giận nở nụ cười, tự nhiên tiến lên vài bước phân phó: “Hoàng thượng có gì sai bảo?”

Trong lòng tự trách, tại sao trong lúc vô ý lại tới nơi đây.

Cái này là nông viên do hần lập ra sau khi Thập tam bị giam cầm. Vừa để giữ mình, cũng để cải thiện mối quan hệ với Khang Hi, hần lánh xa triều đình, mở vườn tu hành, tự xưng ‘Phá trần cư sĩ’. Cuối cùng, Khang Hi từ bỏ cảnh giác đối với hần, tán thưởng hần: “Quan tâm tới trẫm, thực tâm yêu trẫm,

tâm tình thuần khiết, có thể nói là tận hiếu.”. Cũng bởi lý do này, nông viên vẫn được bảo trì nguyên trạng.

Cao Vô Dung tiến lại gần, nhẹ giọng nói: “Trương đại nhân đích thực là danh gia phẩm trà. Hẳn từ lâu đã nghe nói người là cao thủ pha trà trong cung, chưa được thưởng thức tài nghệ của người vẫn thấy đáng tiếc. Vừa đúng hôm nay cô nương tới đúng lúc, hoàng thượng cũng vừa sai nô tài tới mời người qua.”

Ta thuận miệng đáp ứng, liền tiến về phía trước. Cao Vô Dung cố ý đi lui lại phía sau nửa bước, theo ta cùng đi. Thầm nghĩ trong lòng, rốt cuộc hẳn tính toán cái gì, ai là chủ tử, ai là nô tài?

Không nói gì, chỉ sợ rằng ta hiện tại, trong mắt chủ tử chỉ là một nô tài, ở cùng với nô tài, ta cũng không xứng làm chủ tử. Cùng lắm, ta chỉ là một tiểu cung nữ được Hoàng thượng tùy hứng ‘sùng hạnh’ mà thôi.

Dần đến gần, nghe bọn họ đàm luận càng rõ hơn. Trương Đình Ngọc nói: “Quốc lấy dân làm gốc, dân lấy ăn làm trời. Hoàng thượng nhìn xa trông rộng, nhìn rõ hơn bọn chúng thần.”

Hoàng Lịch ánh mắt mang vẻ cười, nhìn về phía ta. Hắn tiếp lời: “Hiện tại, người đông mà đất nông nghiệp lại có hạn, lương thực không đủ, dân chúng ăn uống không no nhất định sẽ sinh ra hỗn loạn, triều đình chao đảo.”

Dận Chân mỉm cười gật đầu. Hoàng Thôi ngồi một bên vẻ mặt buồn bã, lạnh lùng đưa mắt nhìn Hoàng Lịch. Hoàng Lịch vẫn hồn nhiên chẳng biết, ánh mắt vẫn dừng lại trên người ta.

Ta nhú mày lắc đầu, hẳn nhướn mi trêu chọc.

Ta quay về phía Dận Chân, hành lễ. Dận Chân âm áp nhìn ta, khẽ cười nói: “Đình Ngọc, cuối cùng người cũng có lộc ăn rồi.”

Trương Đình Ngọc trước mặt ta râu tóc đã điểm bạc, nhưng vẫn chưa già. Ta thấy hắn mang dáng vẻ nho nhã, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén. Thông thường mà nói, nho nhã và sắc bén không thể cùng lúc xuất hiện trên cùng một con người, nhưng lại có đủ trên người hắn. Ta nghĩ, không có gì là không thích hợp.

Trương Đình Ngọc rất nhanh đưa mắt quan sát ta, mỉm cười nói: “Thần chỉ là hưởng theo phúc khí của hoàng thượng. Nếu như bên cạnh hoàng thượng không có một nha đầu chân tay khéo léo, thần đâu có được phúc khí này.” Ta cười thầm trong lòng, công phu vỗ mông ngựa của hắn thật sự là quá khéo léo.

Quả nhiên, Dận Chân cười lớn: “Hiệu Văn, còn không mau ra tay, người không thể làm trăm mất một đấy.”

Nhẹ nhàng đáp trả, ta hướng về phía hắn bước tới chuẩn bị. Ấm trà chỉ đủ pha cho ba người thưởng thức, chỉ là nơi này có những năm người. Ta đưa mắt hỏi ý kiến hắn.

Hắn mỉm cười, nhìn thấy động tác của ta. Thấy ta dừng lại, hắn hiểu rõ trong lòng ta nghĩ gì, khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Bắt đầu đi, không cần tính tới hai vị A ca.”

Ta ngẩn ra, hai vị A ca, đối với hắn mà nói, đó là hai người con trai ruột.

Chậm rãi đứng nửa tay, Cao Vô Dung dừng đợi một bên, sốt ruột ‘a’ một tiếng. Mặt ta liền nóng lên, quay lại góc tiểu đình, điều chỉnh củi lửa, liền ngồi xuống, tỉ mỉ nhìn ấm nước.

Trọng đầu vẫn nghĩ tới lời hắn nói, chợt Trương Đình Ngọc từ phía sau lên tiếng: “Trông thật lạ mắt.” Ta sừng sốt trong lòng, chợt hiểu hắn đang âm thầm nhắc nhở.

Ta cúi đầu nhìn, nước đã sôi vừa đủ, ta thêm vào bạch hạc, hạt sen, ô long, hành y bao trùng... tựa như Hàn Tín điểm binh, hành động liền mạch dứt khoát.

Trông thấy thủ pháp của ta, Dận Chân mặc dù mang vẻ mặt tự nhiên, nhưng ánh mắt mang theo tâm sự không rõ. Thập tam nhăn trán nhú mày, dõi theo vẻ mặt của Dận Chân, rồi giống như vô tình liếc nhìn ta. Hoàng Lịch vẻ mặt đầy tán thưởng, Hoàng Thôi hé mắt nhìn Hoàng Lịch, rồi nhìn ta lạnh lùng.

Trương Đình Ngọc cầm chén, đưa lên mũi, cười hỏi: “Cô nương là người phía Nam?”

Ta âm thầm tự đánh giá, nghe khẩu khí của Trương Đình Ngọc, hẳn dường như đã thấy ra điều gì. Trong trường hợp này, làm sao có thể trước mặt mọi người tranh luận, liền khiêm nhường trả lời: “Nô tỳ là người Tây Bắc.”

Nghe vậy, hắn cười với Dận Chân: “Thần quả thực đã được mở rộng tầm mắt.”

Dận Chân ánh mắt tươi cười, âm âm đưa mắt nhìn ta.

Hoàng Lịch cười nói: “Trương đại nhân, Hiệu Văn pha trà thật ngon.” Ta kinh hãi trong lòng, Hoàng Lịch cũng hiểu rõ những suy nghĩ trong lòng Hoàng Lịch. Mặt khác, hắn cũng hiểu rõ thân phận đặc thù của ta. Thế nhưng hôm nay, trước mặt mọi người nghe ta được khen ngợi, hắn suy nghĩ điều gì.

Lo sợ không yên, trong lòng âm thầm cầu khẩn, lúc này nơi đây, Hoàng Thôi vạn lần không nên tiếp lời.

Ngẩng đầu quét mắt nhìn Hoàng Thời, hần nhìn có chút hà hê. Ta âm thầm thấy không ổn, còn chưa kịp nghĩ cách, hần đã cười nói: “Tứ đệ tự nhiên là biết rõ. Tứ đệ thường ngày vẫn cùng Hiếu Văn quan hệ rất tốt.”

Ta trong lòng căng thẳng, nhìn nhanh về phía Dận Chân, thấy ánh mắt hần lạnh lẽo đang quét về phía Hoàng Thời. Hoàng Thời thấy thế, vội vàng cúi đầu, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Đây chính là sự thực. Trước đây vài ngày, ta còn thấy bọn họ nô đùa trong vườn.” Thanh âm của hần không lớn không nhỏ, nhưng vừa đủ để mọi người nghe thấy.

Trương Đình Ngọc lặng yên thưởng trà. Thập tam nghi hoặc nhìn ta.

Trương Đình Ngọc buông chén trà, nói lảng sang chuyện khác, phân tán suy nghĩ của mọi người, nhưng câu chuyện đã trở nên nhạt nhẽo. Trong khoảng thời gian ngắn, trong đình lại vắng vẻ, ta dò dẫm nhìn xuống chân. Tên tiểu tử Hoàng Thời này, rốt cuộc muốn làm gì.

Lúc này, Thập tam lên tiếng phá tan sự yên lặng: “Hoàng huynh, đã gần tới ngày Trung thu. Tang kỳ của Hoàng A mã đã qua, năm nay đến cùng các vị hoàng thân công thần vui vẻ nào nhiệt.”

Dận Chân thu hồi vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, điềm đạm nói: “Đã qua ba năm tang kỳ, xác thực quân thần nên vui vẻ một phen. Lão Tứ cũng không còn nhỏ, hội yến trong cung lần này để hần học hỏi kinh nghiệm.”

Hoàng Lịch đứng dậy tạ ơn, Hoàng Thời vẻ mặt đỏ bừng, tức giận.

Thập tam trầm mặc một lúc, nhàn nhạt nói: “Hoàng huynh ra đây đã lâu, nói chuyện cũng đã mệt mỏi, chúng thần xin cáo lui.”

Đoàn người nối nhau, đi ra khỏi tiểu đình, ngoại trừ Dận Chân, Cao Vô Dung và ta ba người. Hần vẫn ngồi yên, không có ý đứng dậy.

Lặng im, lại một trận lặng im. Tuy sớm nói đây đã là thói quen, nhưng lại thấy một áp lực bức bách đè nén trong lòng ngực, ta rất muốn lập tức rời khỏi nơi này.

Tâm loạn thì luôn xảy ra chuyện. Giữa lúc ta đang không biết phải làm sao, hần đã quang bát trà trong tay xuống đất, vớ vụn. Hần nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, nhàn nhạt nói: “Muốn làm đích phúc tấn của lão tứ?”

Ta đứng yên tại chỗ một lúc, lấy lại tinh thần, rồi đi tới trước mặt trừng mắt nhìn hần, lớn giọng nói: “Ngươi đã không muốn ta, sao lại còn quan tâm?”

Che miệng cười rộ, tuy cười nhưng nước mắt không ngừng rơi, thân thể run rẩy, chưa từng nghĩ tới một ngày hần nói ra những câu như vậy.

Đây chính là kết quả hần muốn hay sao?

Trong lòng tuyệt vọng, nét mặt sầu thảm, không liếc nhìn hần, bước nhanh chạy ra ngoài.

Chạy thẳng một mạch, một lúc sau mới dừng lại, đứng ở bên đường nhìn thấy một mảnh rừng rậm rạp. Không chút do dự, ta chạy thẳng vào trong. Trong rừng, quang cảnh có chút u ám, chỉ một chút ánh mặt trời len qua đám lá cây đem lại ánh sáng. Ta tìm một nơi sạch sẽ, ngồi xuống đất, nước mắt cố kìm nén hồi nãy tuôn ra ào ào.

Hần nói ta mong muốn trở thành đích phúc tấn của Hoàng Lịch. Hần cư nhiên hỏi ta như vậy, là ý gì?

Ngồi dựa vào gốc cây, đầu ngẩng lên, nước mắt từng giọt từng giọt lặng lẽ chảy xuống.

Ánh hoàng hôn đỏ hồng dần biến mất, thoảng cái trong rừng đã đen ngòm. Ta vẫn như trước dựa vào gốc cây, trong lòng đã trở nên bình tĩnh, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Phải chăng hần đã hiểu rõ, nhưng chờ đến hôm nay mới biểu lộ? Trong lòng hần, ta có chút giá trị nào hay không? Từ sâu thẳm trong lòng ta có thanh âm đáp lại: “Không có. Không có...”

Bên ngoài cánh rừng, một tia sáng mờ nhạt cũng dần biến mất, ta chậm rãi bước ra ngoài, trong đầu vẫn tự hỏi có thực sự muốn đi ra ngoài, làm sao để đi ra ngoài. Hiện tại, ta thăm nghĩ sẽ rời xa tất cả, né tránh hần.

Ven đường có một bóng đen, không rõ là ai, nghe được tiếng động, xoay người về phía ta.

Thì ra là Hoàng Lịch. Ta hướng về phía trước, trịnh trọng vén áo thi lễ với hần, sau đó tiếp tục bước đi. Hần vội vượt lên phía trước, chặn ta lại nói: “Hiếu Văn, ngươi tức giận?” Ta hé miệng cười khê, lắc đầu nói: “Tứ A ca, xin lỗi ngươi, bởi vì nô tỳ không thể tiếp chuyện ngài.”

Ta khiêm cung nói chuyện, muốn bỏ đi. Hần có chút hoảng hốt, ngập ngừng nói: “Ta căn bản không thêm để ý tới những chuyện này, năng cũng không nên tự trách mình. Kỳ thực, hôm nay ta muốn...”

Ta u ám, khê thờ dài, mặc kệ hần suy nghĩ điều gì, nhưng mấy ngày nay hần quan tâm, cố làm cho ta vui vẻ, đây là sự thực, ta không thể trách hần.

Trong lòng đầy những phiền muộn, cũng không muốn biết nguyên nhân hần làm như vậy, ta ngắt lời hần, khê cười nói: “Ngươi thực sự không để ý?” Hần sững sốt, không hiểu nổi trước sau có điều gì, vì sao ta thay đổi nhanh như vậy. Hần quan sát ta một lát, mới nói: “Không để ý.”

Hé miệng cười khê, thăm nghĩ hần bây giờ nói như vậy, đó là do hần còn nhỏ, qua vài năm, chưa chắc đã còn như vậy.

Hai người trầm lặng đi cạnh nhau, trong lòng mặc dù còn những nghi vấn, nhưng ta không nhận được hỏi mỗ câu: “Từ A ca, có khả năng giúp đỡ nô tỳ hay không?” Hoàng Lịch nhoen cười, tà mị đưa mắt nhìn ta, nói: “Nếu như có thể giúp người rời cung, ta sẽ không chối từ.”

Ta một lần nữa kinh sợ. Hải tử này hôm nay cư xử thật khác lạ, không giống với khi xưa, dường như chỉ trong một ngày đêm đã trưởng thành rất nhiều. Những thay đổi này khiến ta vô cùng kinh ngạc, khó lòng mà tiếp nhận.

Nhìn về mặt kinh ngạc của ta, hần cười đắc ý, hai tay chấp sau lưng, uốn ngực khoan tai bước đi vài bước rồi nói: “Người đừng nhìn ta như vậy. Là người cố tình đánh đồng ta cùng Thừa Hoan. Ta đã là một nam tử thành niên, có thể rất nhanh, Hoàng A mã sẽ chỉ hôn cho ta.”

Ta lại thất kinh trong lòng, chuyện hôm nay..., ta không dám nghĩ tiếp.

Nghĩ tới đây, ngực ta lại nhói đau, xích ra xa hần. Hần thấy ta như vậy, nét mặt đang tươi cười liền cứng đờ, cúi đầu suy nghĩ, rồi lại cười nói: “Nếu như sau này, nếu người không tìm được người xứng đáng, bản A Ca nhất định sẽ cho người một danh phận.”

Hần đã hiểu rõ những suy nghĩ, lo sợ trong lòng ta. Hần đã nói như vậy, chuyện hôm nay sẽ không tiếp tục xảy ra.

Thấy hần đáp ứng dễ dàng, ta cũng cố che dấu nụ cười, nói: “Từ A ca, người không chê nô tỳ thật sao?” Hoàng Lịch ánh mắt buồn bã, nhưng lập tức cười to nói: “Người đừng có đắc ý. Bản A ca đối với nữ tử lớn tuổi không có hứng thú. Ta chỉ là cho người danh phận, nếu như không có ai cần người, đừng nghĩ sai lệch.”

Nói xong, hần bước nhanh chạy đi. Vốn đã biết hần sẽ nói như vậy, nhưng vẫn không nhận được cười, vén áo chạy đuổi theo hần.

Không hoàn toàn là ưu, cũng chẳng là sầu, cũng không còn lo lắng, cuộc sống của ta nhàn nhã, dễ dàng hơn. Thà để mọi chuyện như lục bình trôi trên nước, không ràng buộc, không bị ai điều khiển, tùy ý bông bênh trôi, không cần nỗ lực, không cần thay đổi, cũng không còn chuyện lo lắng.

Tại phòng trà của Càn Chính điện, ta chỉ chú tâm chuẩn bị trà nước, không có tâm tư nào khác.

Các cung nữ đều quan sát đánh giá ta. Ta vẫn như cũ, chăm chú đun nước, bỗng những bước chân gấp gấp vội vã truyền đến, ta khẽ cười thầm, lại có người đến thúc giục.

Không xoay người, Tiểu Thuận Tử đã vọt tới bên cạnh, thở hổn hển nói: “Hiếu Văn cô nương, nhanh tay lên một chút, Di Thân vương đến đã lâu rồi.”

Nói xong, hần tự nghĩ giọng điệu có chút nóng nảy, nhìn ta ngượng ngùng cười cười. Ta gạt đầu cười khẽ, bụng khay trà nóng hướng về phía đại điện.

Nhìn thẳng mặt đất, chăm chú cẩn thận, đem nước trà đặt bên cạnh Thập tam, sau đó lui sang một bên, lặng lẽ đứng hầu.

Thập tam nhấp một ngụm nhỏ, rồi nói: “Hoàng huynh, nạn buôn lậu muối ở Chiết Giang ngày càng lan rộng, triều đình nếu như không sớm quản lý, chỉ sợ quan phủ đem thuế khóa đổ lên đầu bách tính. Nay sau sợ là các quan cấu kết, dân chúng lâm than. “Dận Chân sắc mặt ngưng trọng, hơi giận nói: “Bọn buôn lậu muối này, đúng là nên quản cho tốt.”

Hần im lặng một hồi, lại nói: “Lý Vệ là người can đảm, có thể phong là Chiết Giang tuần phủ, chú ý đến ngành muối.”

Thập tam gạt đầu nói: “Thần đề cũng nghĩ chỉ có người này mới có khả năng nhậm chức.” Hai người nói thêm một hồi việc triều chính, Thập tam đột nhiên nói: “Hoàng huynh, ngày mai thần đệ mang Thừa Hoan về phủ ở mấy ngày.”

Dận Chân sắc mặt trầm xuống, cười hỏi: “Trong phủ có việc gì?” Thập tam nở nụ cười: “Cũng không phải là đại sự gì. Hôm tới là sinh nhật của Triệu Giai thị.”

Triệu Giai thị là đích phúc tấn của Thập tam. Từ ngày Thập tam bị giam cầm tại Dưỡng Phong đường, nàng vẫn một mình chống đỡ quản lý mọi việc trong phủ. Mặc dù không phải việc gì cũng thuận lợi, nhưng nàng đã cố gắng rất nhiều. Từ sau khi được thả ra, Thập tam lại bận việc Triều đình, hầu như không có thời gian ở trong phủ, nàng trở thành trụ cột của vương phủ.

Dận Chân nghe xong cười nói: “Ngày mai, trăm sai Cao Vô Dung mang ít lễ vật sang cho nàng. Quả thực, Triệu Giai thị đã vất vả nhiều rồi.”

Thập tam cự tuyệt nói: “Hoàng huynh không cần như vậy.” Dận Chân đứng dậy, bước xuống bậc thềm, đi tới trước mặt Thập tam, vỗ vai hần cười nói: “Không nên từ chối. Người cũng nghỉ thêm vài ngày.”

Thập tam nói: “Thần đệ tuân chỉ.” Hai người cười nói bước ra khỏi đại điện. Thập tam cáo từ, bước về phía cửa Hiển Lương.

Đội Thập tam đi xa, Dận Chân nhìn bóng lưng hần thờ dài, ta cũng thầm thờ dài. Ta bỗng nghĩ tới Lục Vu, trong lòng không giải thích được, hiện tại có người nào có thể đem chuyện của nàng ra đã kích Thập tam. Ta tin rằng không người nào dám làm như thế. Đã như vậy, còn có nguyên nhân nào khác?

Mặc tưởng một hồi, ngoại trừ trong lòng có chút đau thương, cái gì cũng không nghĩ ra được.

Ngẩng đầu nhìn một hồi, ta chạy về phía bờ hồ. Cao Vô Dung đang đứng ở đầu mũi thuyền, thấy ta vội thi lễ, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng đã đội 1 lúc rồi.”

Ta gạt đầu, đi qua cầu tàu bước lên thuyền, phát hiện Dận Chân đang dựa vào ghế mềm, nhắm mắt dưỡng thần. Ta nhẹ nhàng ngồi ở một góc, trầm mặc nhìn ra phía ngoài.

Thừa Hoan ngày mai sẽ ra khỏi vườn, sao ta không nhân cơ hội này đi ra ngoài. Nghĩ tới đây, trong lòng sừng sốt, đã biết không thể xa, thật sự còn muốn chạy?

Trong lòng vẫn đang do dự chưa quyết, ta khẽ căn môi dưới trầm mặc nhìn hấn. Trong lòng còn đang tính toán đi hay ở, đi thì không muốn mà ở thì không cam lòng. Đúng lúc này, hấn đột nhiên mở mắt, ánh mắt như đục rờ tâm tư khiến ta choáng váng. Hấn hơi có vẻ cười, nhưng nụ cười chưa bật ra đã hoàn toàn biến mất. Hấn đưa mắt nhìn ta, nhàn nhạt nói: “Muốn nói cái gì?”

Nghe giọng hấn lạnh lùng tra hỏi, trong lòng giận dữ, lập tức quyết định nên đi. Thiên hạ to lớn, không khó tìm chỗ dung thân.

Tự kiểm chế cơn giận tổng lòng, ta tĩnh thần, đạm nhiên nói: “Nô tỳ xin được cùng Thừa Hoan hồi phủ mấy ngày.” Sắc mặt hấn thoáng thay đổi, nhìn ta nói: “Xảo Tuệ đi theo nàng trở về là được.”

Ta nhoen miệng cười, khiêu khích nói: “Cần Chính điện có ta hay không, cũng không quan trọng.” Hấn đứng thẳng người dậy, trầm mặc nhìn ta, rồi đột nhiên cúi người về phía ta. Ta hoảng hốt, đẩy tay hấn ra, hấn ngã sấp xuống người ta. Ta vội vàng đẩy hấn ra, rồi nhanh chóng đứng lên, lùi ra phía sau.

Hấn thu hồi tư thế, nhìn ta chằm chằm, thanh âm nhẹ nhàng: “Tuy rất khó xảy ra, nhưng ngoài nơi đây người còn muốn chạy đến nơi nào?”

Lòng ta khó chịu, trong mắt có tia lửa giận, ta đã từng quyết định phải lưu tại nơi đây. Từ sau hôm bị giam trong lãnh cung, ta đã nhanh chóng quên đi thân phận của ta ngày hôm nay, cũng quên đi hoàng cung là nơi nào.

Cúi đầu không nói gì, cười khổ, ngồi lại ngay ngắn, tâm tình đã bình tĩnh hơn, ta ngẩng đầu nói: “Nô tỳ chỉ là lo cho cách cách.” Hấn nhìn ta, một hồi đành nói: “Vậy người đi theo nàng đi.”

Khoang thuyền lại rơi vào vắng vẻ, ta chờ dẫn người.

Thân thuyền chấn động, ta đi ra khỏi khoang thuyền, vén rèm lên đợi hấn đi ra. Cao Vô Dung khom người đỡ hấn rời thuyền, ta chậm rãi đi theo phía sau.

Ba người đi vào trong các, đi qua chính sảnh, vào tới nội viện. Ta hướng về nơi ở của mình đi đến, hấn đột nhiên gọi: “Hiệu Văn.” Ta dừng bước, cúi đầu đứng im, nghe hấn nói: “Người nấu một ít đồ ăn cho bữa tối. Cũng lâu rồi, ta chưa được thưởng thức.”

Cao Vô Dung đưa mắt nhìn ta, rồi lại đưa mắt quan sát Dận Chân một cái, rồi nhanh chóng thôi lui ra ngoài.

Dận Chân vẫn nhìn ta, nhưng lạnh lùng nói với Cao Vô Dung: “Ngày mai, Hiệu Văn cũng theo về Di Thân vương phủ.” Cao Vô Dung ngẩn ra, đưa mắt nhìn ta rồi nhẹ giọng đáp ứng, vội vàng bước lui đi ra ngoài.

Ta trở hết tài năng, nấu mấy món hiện đại mang bày lên bàn, rồi lui về phía sau hai bước. Ta thầm nghĩ, đây là lần cuối cùng. Từ nay về sau, mặc dù cùng hô hấp một bầu không khí, sinh sống dưới cùng một bầu trời xanh, nhưng sẽ không bao giờ gặp lại nữa, không nhận thức, không tương phùng... Từ nay về sau, chúng ta hai kẻ xa lạ...

Hấn đến ngồi vào bàn, tưởng như nghe được tiếng lòng ta nói chuyện, nét mặt dờ dờ, nhìn thẳng ta nói: “Mong rằng đây không phải là lần sau cuối.”

Nghe vậy, ta giật mình hoảng hốt, cố gắng che giấu tâm trạng, cười một chút nói: “Hoàng thượng muốn ăn, chỉ cần sai nô tỳ một tiếng là được.”

Hấn nhẹ nhàng cười, quay đi nói: “Ngồi xuống cùng ăn.” Ta mê man trong lòng, tưởng mình nghe lầm. Ta đưa tay sờ lên tai, nhú mào ngưng mắt nhìn hấn. Thấy đang về ta như vậy, hấn cười nói: “Ta không muốn cúi đầu dùng bữa một mình.”

Hấn không xưng “trẫm”, mà dùng “ta” khiến ta ngẩn ngơ. Một hồi sau tự cười giễu cợt bản thân, rất cả đều là giả tượng, không nên suy nghĩ nhiều. Mọi chuyện đều không thể vấn hồi. Ta chỉ là Hiệu Văn, một cung nữ tầm thường, không thể cùng hấn có quan hệ gì.

Ta cung kính cúi thấp người thi lễ, nói nhanh: “Tạ ơn hoàng thượng”, sau đó thản nhiên ngồi xuống. Trán hấn cau lại, đưa mắt nhìn ta, rồi lại mỉm cười nhìn món ăn trước mặt, nói: “Mấy món hôm nay quả thật rất tinh xảo.”

Ta âm thầm bật cười, đương nhiên là tinh xảo, ta đã rất tỉ mỉ cẩn thận chuẩn bị cơ mà, nói: “Nô tỳ rất dễ tâm tới việc nấu ăn.” Kỳ thực, trong lòng không có ý như vậy, chính là muốn nói: “Chỉ cần là chuẩn bị cho người, ta sẽ rất cẩn thận để tâm.”

Mắt hấn lộ ra vẻ trầm thống gì đó, nhìn ta chằm chằm, hấn nói: “Một việc nhỏ nhưng lại rất tinh xảo.” Nói xong, hấn như than nhẹ, rất nhẹ, rất nhỏ như có như không. Câu nói lưu lại trong lòng, tuy nhỏ nhưng với ta tựa như sấm sét, người rung lên, liền gấp một miếng dưa vào trong miệng. Thường ngày, đây vốn là món ta ưa thích, nhưng hôm nay lại mang vị khác lạ.

Đi hay ở, một lần nữa lại khiến ta do dự trong lòng.

Thân thể dần cứng lại, đầu óc có chút chấn động, chiếc đĩa trong tay đột nhiên rơi xuống bàn. Ta cả kinh khôi phục tinh thần, cuống quýt nhìn hấn. Hấn vẫn như trước nhìn ta chằm chằm. Ta vội nhặt đĩa lại, tiếp tục ăn.

Hắn cảm giác được chẳng? Hắn thực sự đang nghĩ điều gì?

Thế nhưng, lúc trước nếu đã có quyết định, sao để lộ ra khe hở. Chẳng lẽ không thể coi mọi việc đơn giản, xử lý ổn thỏa một chút.

Trong đầu lóe lên một ý nghĩ, là do tiềm thức của ta không muốn rời đi. Trong nháy mắt, mọi việc trước mắt ta trở nên trống rỗng, bên tai như nghe tiếng hân than nhẹ. Ta cẩn thận tận tâm trấn tĩnh.

Biết hắn vẫn một mực quan sát chính ta, vội vội vàng vàng ăn cho xong bữa, cúi đầu nói: “Nô tỳ đã dùng xong.” Hắn mặc liểu một chút, dịu dàng nói: “Đi thôi.” Ta đứng dậy, vội vàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ngồi trong xe ngựa, dựa vào gối mềm, yên lặng suy nghĩ.

Thừa Hoàn vén rèm, nửa quỳ nhoài người ra nhìn đường, quay lại khẽ lay ta, nói bên ngoài rất nhiều loại mứt quả, muốn mua một ít...

Thừa Hoàn tiếp nhận gói mứt thị vệ đưa cho, ngồi bên ta cười nói: “Cô cô, quả thực là rất ngon.”

Ta tươi cười, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, nói: “Đêm mai là sinh phần của đích phúc tấn, ngươi nhớ kỹ phải nói điều gì chưa?”

Từ lúc lên xe, ta đã tận tình chỉ bảo cho nàng rất nhiều chuyện, Xảo Tuệ cười ta: “Ngươi còn trẻ, nhưng sao dài dòng như vậy.”

Thừa Hoàn nhăn mặt lại, làm vẻ đau khổ nói: “Cô cô, Thừa Hoàn đã nhớ kỹ. Hơn nữa, nếu ta quên, còn có ngươi bên người, ngươi sẽ nhắc nhở cho ta.” Ta vỗ nhẹ lên mặt nàng, cười cười.

Nàng le lưỡi trêu ta, cúi đầu ăn mứt quả. Ta trầm mặc suy nghĩ, quay qua nói với Xảo Tuệ: “Cần phải dạy cho cách cách một chút lễ nghi.”

Nàng sững sốt, thất sắc: “Hiệu Văn, chẳng phải ngươi vẫn phản đối không muốn cách cách học lễ nghi quá sớm hay sao?” Nàng lắc đầu, lại nói: “Hai ngày nay, ngươi có chút kỳ quái.”

Ta lặng im không nói gì, làm sao để giải thích đây.

Sau một lúc lâu, tâm sự của ta dần biến mất, nhàn nhạt cười nói: “Cũng không có gì, chỉ là cách cách dần lớn, nên học chút lễ nghi, nữ nhi rồi đến lúc cũng phải lập gia đình. Hiện tại, nàng được Hoàng thượng, Vương gia sủng ái, vạn nhất đến một ngày bọn họ đều mất cả thì biết làm thế nào?”

Nàng cuống quýt đứng dậy ngồi xổm trước mặt ta, lấy tay bưng mặt ta quay qua quay lại. Ta hạ tay nàng xuống, thân nhiên cười nói: “Có gì mà ngạc nhiên như vậy, người sống rồi cũng đến lúc phải chết. Có khả năng sống ngàn năm, đó không phải là người, đó là yêu tinh.”

Sắc mặt nàng biến đổi, kinh dị trách mắng: “Ngươi lần sau đừng nói những lời đại bất kính này.” Nàng nhẹ giọng nói với Thừa Hoàn: “Cách cách, những gì hôm nay cô cô nói, ngươi không nên nói lung tung, nếu như truyền ra ngoài, cô cô ngươi sẽ bị mất đầu.”

Thừa Hoàn ngẩng đầu lên, cười nói: “Ta hiểu được.” Nói xong, lại chăm chú ăn mứt quả.

Xe ngựa dần dần chạy chậm lại. Thừa Hoàn ngừng lại, vén góc rèm lên, nhìn cửa phủ tỏ vẻ dò xét, rồi lập tức buông rèm, vẻ mặt đau khổ nói: “Cô cô, chúng ta ở lại chỗ này bao lâu?”

Ta cùng Xảo Tuệ nhìn nhau cười, không nói gì. Thừa Hoàn thấy thế, ngồi yên trong xe ngựa, không muốn đứng dậy.

Ta khuyên bảo một hồi lâu, Thừa Hoàn đứng lên, nắm tay ta, chuẩn bị đi ra ngoài. Vươn tay ra, chuẩn bị vén rèm, rèm đã bị người ta vén lên. Phú Sát thị đang đứng bên ngoài xe ngựa, khuôn mặt tươi cười: “Thừa Hoàn của chúng ta đã trở về. Mấy ngày này, di nương mong ngươi mãi.”

Vừa dứt lời, nàng đưa tay đỡ Thừa Hoàn, Thừa Hoàn vẫn nắm chặt tay của ta, không muốn theo di nương. Ta không động thanh sắc, ngăn nàng lại, đỡ Thừa Hoàn xuống xe, dẫn về phía Triệu Giai thị đang đứng trước cửa phủ, không để ý tới Xảo Tuệ nháy mắt bên cạnh, cũng không để ý tới sắc mặt xấu xí của Phú Sát thị.

Bước mấy bậc thềm, buông Thừa Hoàn ra, mỉm cười thi lễ với Triệu Giai thị.

Triệu Giai thị mỉm cười, nói: “Thừa Hoàn ở trong cung làm phi tần cô nương nhiều.” Ta cười nói: “Sao có thể nói là làm phi tần. Nói cho cùng, ta cũng là từ trong phủ tiến cung.”

Nàng gật đầu cười cười, hướng Thừa Hoan vươn tay. Thừa Hoan cũng như trước, lui về sau khiến Triệu Giai thị có chút xấu hổ.

Phú Sát thị từ phía sau đi tới trào phúng nói: “Thì ra không chỉ có mình ta bị Thừa Hoan sập cửa vào mặt, tỷ tỷ cũng giống như ta. Quả thật, Hoàng thượng đã quá yêu cách cách, không giống với những hải tử ở trong phủ.”

Nàng vừa nói vừa hả hê đưa mắt nhìn ta. Ta lạnh lùng nhìn lại, rồi ngồi xuống đối mặt với Thừa Hoan nói: “Theo ngạch nương vào trong.”

Lục Vu không có ở đây, ta có ý đề Thừa Hoan xưng Triệu Giai thị là ngạch nương. Thứ nhất, Thừa hoan chính là cách cách của Di thân vương phủ, cần một chỗ dựa vững chắc. Thừa hai, nếu có một ngày Lục Vu trở về, Triệu Giai thị yêu ai yêu cả đường đi, niệm tình Thừa Hoan mà thân thiết với Lục Vu.

Thừa Hoan ánh mắt có chút bất mãn, một chút bất an. Ta nghiêm mặt nhìn nàng, khiến nàng ngoan ngoãn ngẩng đầu quay về phía Triệu Giai thị nói: “Ngạch nương, chúng ta vào đi thôi.”

Một tiếng ngạch nương của Thừa Hoan đã xóa đi những bối rối ngượng ngùng của Triệu Giai thị. Nàng cười dịu dàng, nắm tay Thừa Hoan bước vào trong. Phú Sát thị đứng một bên hừ một tiếng, giận dữ liếc mắt nhìn ta, bước vào bên trong.

Xảo Tuệ ở phía sau kéo tay áo của ta, ta đi chậm lại, thấy mặt nàng đầy vẻ lo lắng, nói: “Hiếu Văn, ngươi có chuyện gì? Vừa vào phủ đã đối nghịch với trác phúc tần.”

Ta vỗ nhẹ vào tay nàng, khoe môi nhếch lên tia cười lạnh, nói: “Nàng không xứng đụng tới Thừa Hoan.”

Nàng nghi hoặc nhìn ta. Thấy các nàng đã đi vào đại sảnh, ta vừa đi vừa cười nói: “Có một số việc không cần phải nói rõ.”

Nàng buông lỏng sắc mặt, lắc đầu cười nói: “Ra khỏi cung, người cũng thay đổi, lời nói đều ẩn chứa huyền cơ.” Ta cười cười, không nói tiếp.

Ánh trăng tròn vành vạnh tỏa ra ánh sáng khắp không trung, những vì sao trong đêm tối càng tỏa ra những tia sáng chói mắt.

Nương theo ánh trăng, ta tản bộ trong hoa viên, vừa đi vừa suy tư làm sao có thể không hình không tiếng rồi đi. Ngày ấy, hần cố ý phân phó cho Cao Vô Dung, nói không cần đi theo hầu hạ ta. Ta trong lòng vẫn mơ hồ lo lắng, sợ Cao Vô Dung âm thầm cho người theo sát ta, canh chừng ta.

Đang thất thần suy nghĩ, chợt thấy vai đụng phải vật gì, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là Thập tam.

Hai người đều cùng sùng sốt, lập tức cùng bật cười. Ta nói: “Thì ra không chỉ một mình ta âm thầm đi dạo”. Thập tam lắc đầu khẽ cười nói: “Đụng vào người như vậy là có duyên.”

Nhìn hần nhún vai, ta cười xòa, xoay người cùng hần bước về phía trước.

Thập tam khẽ thờ dài nói: “Hiếu Văn, chưa từng cùng người nói chuyện ti mỉ. Có lúc tưởng như rất hiểu người, nhưng rất nhiều lúc quả thật không thể hiểu người thế nào.” Ta bẽn lễn cười, có chút thất thần nói: “Thập tam gia, không hiểu chuyện gì?” Thập tam chỉ ra tiêu đình phía trước, nói: “Tới phía trước trò chuyện.”

Hai người ngồi trên ghế đá, Thập tam mang vẻ cười trên mặt, mang ánh mắt tìm tòi nghiên cứu chăm chăm nhìn ta. Quả thực ta bị hần dọa cho sợ hãi, lấy tay xoa mặt nói: “Trên mặt ta có vết dơ?”

Thập tam khẽ lắc đầu, nói: “Người đối với mọi việc trong cung, dường như là rất quen thuộc, có khả năng phân tích lợi hại. Loại phản ứng này, không phải tự nhiên mà có, cũng không thể ở bên ngoài rèn luyện mà thành. Ta tra xét mọi người trong cung, tuyệt nhiên không có ai có quan hệ với người.”

Ta cả kinh trong lòng, thật không ngờ Thập tam đã trịnh trọng như vậy điều tra ta. Ta bất đắc dĩ mà nói: “Đã khiến Thập tam gia phí sức như vậy, ta thật có lỗi.”

Thấy ta phản ứng như vậy, ánh mắt hần lộ ra vẻ cười, nói: “Người không biết thật?”

Ta cười nói: “Có gì mà lạ chứ. Nếu như người thực sự muốn tìm hiểu ta, cần gì phải khó khăn như thế.”

Thập tam càng cười to hơn, hần nói: “Lời người nói không làm ta thất vọng.” Ta không cam lòng, cười xong lại tỏ vẻ nghiêm túc hỏi hần: “Vì sao nhất định phải tìm ra lai lịch của ta?”

Hần lắng lắng nhìn ta chăm chăm, ta trừng mắt nhìn lại hần, trong lòng thầm nghĩ, có thể Thập tam biết Dận Chân quan tâm ta, tự nhiên đối đãi với ta thật tốt.

Hần than nhẹ một tiếng, ngừng mắt nhìn ta: “Chỉ vì tính tình, lời nói, cử chỉ của người đều rất giống một người bạn thân của ta.”

Ta âm thầm than khổ trong lòng, nghe lời hần nói mặc dù ta rất cảm động, nhưng cũng không phải là những gì ta muốn nghe. Chưa từ bỏ ý định, ta hỏi ngược lại: “Chỉ như vậy thôi sao?”

Thập tam sùng sốt, suy nghĩ một lúc không nói gì, mãi sau mới nói: “Nàng cũng là người chị dâu ta kính yêu nhất.”

Ta hoảng hốt, cư nhiên há mồm ra nói: “Cảm tạ!” Thập tam sắc mặt căng thẳng, cả kinh đứng lên nói: “Người nói cái gì?” Ta cũng cả kinh, vội nói: “Ta

on người đã nói với ta những chuyện này. Cũng tạ ơn người vì vậy mà đối tốt với ta.”

Thập tam chậm rãi ngồi xuống, nhìn ta một lát mới nói: “Hiếu Văn, chỉ có thể thôi sao?”

Ta đã lờ lòi, chẳng biết hẳn muốn nói tới cái gì, đành im lặng không lên tiếng, ngồi yên chờ hẳn.

Hắn nói: “Người đã dùng cách nào để thay đổi dung mạo?” Ta thoáng rung mình, trên trán lạnh buốt, sững sờ mơ hồ hỗn độn. Nói gì đây? Có thể nói hết ra không?...

Ngay cả Dận Chân cũng mơ hồ không rõ, có thể nói gì với Thập tam đây. Nếu đúng như những gì ta đã lo lắng, hẳn cho rằng ta là do Thập tam cố ý đưa vào trong vườn. Nếu như do Thập tam nói ra ta là Nhược Hi, kết quả sẽ làm sao, ta cũng không thể đoán trước.

Đờ đẫn suy nghĩ một hồi, thấy hẳn vẫn chăm chăm nhìn ta. Ta khẽ cười nói: “Người ta, làm sao có thể thay đổi dung mạo?”

Hắn nói: “Các người, ngoại trừ dung mạo khác biệt, còn những cái khác, theo ý ta, giống như cùng là một người.”

Ta âm thầm khiếp sợ. Thập tam đã nhìn ra được, Dận Chân có thể nhìn không ra hay sao?

Thấy ta yên lặng, hẳn lại nói: “Nếu như người đã có người trong lòng, không nên tiếp tục lại gần Tứ A ca. Có một số việc một ngày phát sinh, không thể vẫn hồi.”

Ta đờ đẫn nói: “Vì sao?”

Hắn nói: “Thí dụ như Hoàng Lịch thích người.”

Ta lắc đầu nói: “Không có khả năng đó.”

Hắn hừ nhẹ một tiếng, nói: “Sẽ có người thay hẳn lưu ý.”

Ta lại run sợ một hồi, linh hội những ý này. Ngẩng đầu, thấy vẻ mặt hẳn như có ý trêu chọc, mặt ta nóng dần lên. Đoạn đối thoại vừa rồi, chẳng phải ta gián tiếp thừa nhận đối với Dận Chân có tình ý hay sao.

Bối rối, ta đứng lên nhìn ra bên ngoài, nói: “Gia, có thể thổi 1 khúc không?”

Thập tam nhẹ nhàng cười rộ, nói: “Người biết ta thổi sáo hay sao?”

Ta sững sốt, biết mình lờ lòi. Vì vậy, vội ho một tiếng, nói: “Là do Thừa Hoan kể.”

Lần này, hẳn không nói gì tiếp, đem cây sáo ra thổi. Tiếng sáo du dương trong đêm tối lại vang lên, tâm tình của ta dần bình phục, nỗi lòng theo tiếng sáo bay đi.

Thổi hết một khúc, hai người lặng lẽ ngồi.

Ta âm thầm đánh giá lời Thập tam đã nói: “sẽ có người thay hẳn lưu ý.” Nghĩ vậy, trong lòng đột nhiên dâng lên một chút sợ hãi. Mấy ngày nay, vẫn sống trong thế giới của mình, bận tâm đến tâm tình của chính mình mà quên đi sự thận trọng. Nơi ta sống, mỗi người đều có những tính toán, lợi dụng và hãm hại. Mặc kệ là ai, thật tình hay giả ý, nói Hoàng Lịch muốn ta, Dận Chân cùng ta vĩnh viễn sẽ không có khả năng lại gần nhau. Làm sao hẳn và nhi tử có thể tranh giành một nữ nhi.

Nhìn Thập tam ngay ngắn ngồi đối diện, thăm ngẫm lại chuyện của Lục Vu, chợt thấy đau khổ chua xót không ngớt.

Một đêm dài không ngủ, ánh sáng bên ngoài còn tờ mờ chưa rõ mặt, ta đã thức dậy mở cửa hóng gió. Bên ngoài cửa sổ, nô bộc đang vội vã đi lại trong tiểu viện, xem ra đã bắt đầu chuẩn bị cho buổi thọ yến tối nay.

Ngẩng đầu nhìn giữa không trung, ngó trời ngắm đất, ngoại trừ hoàng cung, ta thật không có chỗ dung thân được không? Đứng một hồi, âm thầm bật cười, không có thử làm sao biết là không có.

Không hề do dự, đóng lại cửa sổ, ta nhanh chóng rửa mặt, mở cửa phòng bước ra bên ngoài.

Đi tới cửa phủ, chợt thấy Xảo Tuệ đang đi từ ngoài vào. Ta giảm bước chân, nghe nàng nói: “Sớm vậy người định ra ngoài?”

Ta thản nhiên cười nói: “Hôm nay là một ngày nhân nhĩ, muốn đi ra ngoài dạo một chút.”

Nàng lắc đầu, bất đắc dĩ cười nói: “Ra cung mà vẫn giữ tính tình vòng vo như cũ. Đi ra ngoài thì nhớ về cho sớm, đừng gây loạn cho buổi thọ yến, làm đích phúc tấn mất hứng.”

Ta nhẹ nhàng đáp lời, rồi tiếp tục đi ra bên ngoài.

Đi lang thang trên đường lớn, không mục đích. Mãi lâu sau ta ngừng lại, đứng nhìn quanh bốn phía, chẳng biết nơi này là chỗ nào, lại càng không biết

chính xác đang ở đâu. Dòng người qua lại xung quanh như trôi dạt, trong lòng hoảng hốt, đi đâu và phải làm gì để có thể nuôi sống chính mình.

Ta làm kế toán, ở nơi này hiển nhiên là không có đất dựng võ, bất luận một cửa hàng, nhà hàng nào cũng sẽ không dùng một nữ tử để quản lý chương mục. Pha trà? Nhìn quanh bốn phía, bên kia có một quán trà. Nhưng cho dù có, cũng chẳng có chủ quán nào cần dùng nữ tử. Dù thế nào, ta cũng phải thử một lần.

Cất bước đi tới quán trà nhỏ, còn chưa vào cửa, tiểu nhị đã tiến đến chào đón: “Cô nương, bản điểm hôm nay có...”

Nhìn dáng vẻ của hắn, chắc đang muốn diễn thuyết giới thiệu với ta một hồi, nên lập tức chặn hắn lại, cười nói: “Ta không phải đến ăn, không biết...”

Ta còn chưa dứt lời, hắn biến sắc, liếc mắt nhìn ta, vươn tay nói: “Hồi đường sao? Thế mà không nói sớm.” Ta ngẩn ngơ, nhưng lập tức hiểu rõ hắn đang muốn hỏi đường ta. Ta lắc đầu, nói: “Trong tiểu điểm của ngươi có thiếu người hay không?”

Hắn quan sát ta từ đầu tới chân, bĩu môi nói: “Xem ngươi quần áo ngăn nắp, xem chừng cũng là một nữ tử xinh đẹp. Muốn kiếm sống, có thể tới phía trước tìm.” Ta vui vẻ, quay đầu nhìn theo hướng hắn chỉ.

Chếch phía đối diện, biển hiệu “Vân Hương lầu” đập thẳng vào mắt, mấy cô nương trang điểm xinh đẹp, tỏ vẻ yêu mị đứng trước cửa lôi kéo khách. Ta tức giận xoay người lại trừng mắt nhìn hắn, hắn khoanh tay đứng nhìn ta, vẻ giễu cợt.

Ta nghiêng răng cổ nuốt xuống cục tức này, phẩy tay áo rời đi, phía sau vẫn truyền tới tiếng cười của đám đông.

Bước vài bước, ta lại bị người ta đụng vào, toàn thân chao đảo, thậm chí không may. Tình tiết này trong phim truyền hình thường thấy, đưa tay tìm kiếm túi đựng tiền thì quả thật đã biến mất.

Trong khoảng thời gian ngắn, ta đứng sững tại chỗ. Thì ra đất trời tuy lớn, nhưng thực sự là không có đến một tấc đất cho ta có thể đặt chân. Khẽ cười rộ, tới thế gian này, ta đây không có đến một người làm chỗ dựa.

Đầu óc trống rỗng, ta bước loạn đi theo dòng người.

Bóng chiều từ từ ngã xuống, ta bỗng giật mình nhìn quanh, đây là đâu?

Đang ngầy người, chợt nghe phía trước có giọng cười khê, nghe rất quen, dường như đã từng gặp: “Thực sự người có duyên tất sẽ tái ngộ.”

Ta nhìn lên, bắt gặp một gương mặt nam tử trẻ tuổi đang đứng nhìn ta, xác định là hắn vừa nói với ta, ta nghi hoặc hỏi: “Chúng ta có quen hay sao?”

Nam tử kia giương lông mày lên, nói: “Cô nương thật là quý nhân hay quên.”

Nghe lại giọng của hắn, ta đứng là có chút ấn tượng. Cúi đầu suy nghĩ một hồi, chợt nhớ ra, mỉm cười nói: “Đa tạ người lần trước đã dẫn đường.”

Nghe ta nói, nam tử cười to: “Mỗi lần gặp mặt, cô nương đều lạc đường.”

Nghe vậy, vẻ ưu sầu hiện rõ lên khuôn mặt, nam tử thấy vậy vội nói: “Cô nương, không cần lo lắng. Nếu thật như lạc đường, ta cam tâm tình nguyện công hiến sức lực.”

Chẳng biết nên trả lời thế nào, ta chỉ có thể đứng yên, bước về phía trước. Nam tử thấy vậy cũng bước theo phía sau. Một lát, nam tử nói: “Ta là Trương Dục Chi, cô nương có việc gì cần, đừng ngại nói ra, ta có thể sẽ giúp cô tới cùng.”

Ta đành cười trừ, lảng tránh nói: “Ta chỉ nghĩ ra ngoài đi dạo một chút, lại không biết đi đâu. Cứ đi một hồi, thành ra lạc đường.”

Trương Dục Chi nói: “Có một nơi, hẳn cô nương rất thích.”

Đằng nào cũng chẳng biết nên quay về nơi nào, hơn nữa, đi bộ hồi lâu hai chân đã trở nên đau nhức, không còn chút sức lực nào, cười nói: “Làm phiền người dẫn đường. Ta là Mã Thái Hiểu Văn, công tử không cần gọi ta là cô nương.” Hắn gật đầu, hai người cùng đi về phía trước.

Đi sâu vào trong con hẻm nhỏ, một gian nhà cổ kính trang nhã, một tấm biển nhỏ treo cạnh cửa lớn, ta nhẹ nhàng nói: “Cúc Xá. Tên rất hay!”

Hắn cười, đi trước dẫn đường. Tiểu nhị vừa thấy, không cần đợi phân phó, nhanh nhẹn dẫn chúng ta lên lầu hai, tìm một vị trí thích hợp.

Chúng ta ngồi vào chỗ của mình, hắn cười nói: “Nơi này tốt không?” Ta ngó nghiêng quan sát một chút, cười nói: “Ưu tĩnh, thanh nhã, thật khó tìm được một nơi tốt như vậy.”

Thấy hắn cứ nhìn ta ngáp ngừng vài lần, ta liền hỏi: “Ngươi có gì muốn nói?”

Hắn liếc mắt nhìn ta, nghi hoặc nói: “Hiểu Văn cô nương thực sự khiến người ta khó hiểu.”

Ta đã hiểu vì sao hắn lại nói như vậy, khẽ cười một tiếng, nói sang chuyện khác: “Ngươi cứ gọi là Hiểu Văn được rồi.”

Hắn làm như vẫn không hiểu ý của ta, nhưng vẫn nói tiếp: “Người hầu của Liêm thân vương phủ gọi ngươi là tiểu thư, nhưng ngươi lại không thừa nhận là

người trong vương phủ. Điều này vẫn chưa lạ. cả hai lần ta gặp ngươi, ngươi đều một mình đứng ngoài đường.”

Không muốn nói quá nhiều, ta vẫn cười cười không nói. Thấy ta như vậy, hắc ngượng ngừng: “Ta không nên nhiều chuyện như vậy, ngươi đừng trách.”

Ta có chút băn khoăn, cười lạnh nói: “Ta không trách ngươi, là ta không thể nào quay về.” Nghe ta nói xong, hắc mặc dù sùng sốt, nhưng không có hỏi tiếp.

“Tiểu Thuận Từ, sao ngươi lại ở đây?” Giọng nói quen thuộc từ dưới lầu truyền đến, khiến ta kinh ngạc. Ta đứng lên, nhìn Trương Dục Chi phía đối diện cũng đang bước về phía cầu thang. Ta lấy làm khó hiểu, nhưng cũng theo sát phía sau. Xuống đến dưới lầu, thỉnh thoảng phát hiện Tiểu Thuận Từ đang hướng về một lão nhân thấp giọng nói cái gì đó. Thoáng thấy ta bước xuống lầu, nét mặt hắc căng thẳng, xoay người hướng ra phía ngoài đình bỏ đi.

Thì ra là thế. Cao Vô Dung đã sai hắc đi theo ta. Cao Vô Dung làm sao không hiểu rõ ý tứ của hắc. Nếu ta không trở lại, hắc tất sẽ có cách tìm thấy ta.

Vì vậy, ta mở miệng: “Tiểu Thuận Từ.”

Tiểu Thuận Từ cùng lão nhân kia xoay người nhìn lại. Thì ra là Trương Đình Ngọc.

Ta gấp gáp đi về phía trước, tới trước mặt hắc liền vén áo thi lễ, nhẹ giọng nói: “Nô tỳ tham kiến Trương đại nhân.”

Ánh mắt hắc vẫn sắc bén như trước, quan sát ta rất nhanh, cười vang nói: “Vừa thắc mắc vì sao Tiểu Thuận Từ lại ở chỗ này, thì ra cô nương cũng ở đây.”

Ta thấy ánh mắt Tiểu Thuận Từ ở phía sau có chút hoảng loạn, trong lòng không đành, cười nói với Trương Đình Ngọc: “Nô tỳ rất ít khi ra khỏi cửa, bởi vậy hôm nay có ý phiền Tiểu Thuận Từ.”

Tự biết ta nói dối có phần vụng về, Trương Đình Ngọc sợ là đã biết rõ ta không cùng Tiểu Thuận Từ tới đây, nhưng cũng chỉ biết nói như vậy.

Ánh mắt hắc lướt qua ta, chợt ngưng lại phía sau. Trương Dục Chi ở phía sau đã đi tới, khom người nói: “Dục Chi tham kiến cậu.”

Ta giật mình cả kinh, bọn họ là cậu cháu. Hắc quan sát Trương Dục Chi, trầm giọng nói: “Ngươi vì sao lại ở đây?” Trương Dục Chi cung kính trả lời: “Cô nương này muốn tìm nơi uống trà ngon, Dục Chi liền dẫn nàng tới.” Trương Dục Chi quả là người có tâm tư kín đáo, hắc nói mà ta tưởng như hắc đã ngón ngành mọi chuyện.

Nghe vậy, Trương Đình Ngọc cười với ta: “Thế nhưng ở đây vẫn kém xa trà do cô nương pha.”

Trong lòng đã biết kế hoạch trốn đi đã bị phá hủy, tình huống này, không bằng sớm về vương phủ. Đã có chủ định, ta nói: “Ta ơn Trương đại nhân đã quá khen. Nô tỳ đã đi khá lâu, nếu đại nhân không còn điều gì sai bảo, nô tỳ xin được trở về.”

Tiểu Thuận Từ lộ vẻ vui mừng, không ngừng gật đầu.

Hắc liền nói: “Đề Trương Dục Chi tiễn các ngươi trở về.” Ta đành tạ ơn, bước trở ra.

Trải qua chuyện vừa rồi, Trương Dục Chi cũng đã mơ hồ hiểu rõ. Ta biết, lúc này không cần phải giấu giếm thân phận, cười nói: “Ta là người ở trong cung. Lúc trước không nói rõ, ngươi đừng trách.”

Hắc u ám nhìn ta, giọng nói có vẻ phiền muộn: “Ở trong cung, ít ra ngoài, khó trách ngươi luôn lạc đường.”

Ta mỉm cười, không nói. Hắc nói tiếp: “Thân phận của ngươi dường như rất cao.” Hắc xem qua thái độ vừa rồi của Trương Đình Ngọc, sau lại thấy Tiểu Thuận Từ theo sát ta, dĩ nhiên có thể đoán ra thân phận của ta ở trong cung.

Ta không nói gì, trong lòng thầm cười khở, không hề mở miệng. Ba người im lặng suốt quãng đường. Xa xa, trông thấy cửa Di thân vương phủ, ta dừng bước, quay về phía hắc mỉm cười nói: “Cảm tạ.”

Hắc giật mình một chút, nhíu mày nói: “Sao nhanh vậy?” Nói xong, nghĩ những lời này không thích hợp, hắc xua tay nói: “Ý ta là không phải các ngươi hỏi cung sao?”

Sau khi nói lời từ biệt, trong lòng ta có chút kỳ quái, trong nhất thời không thể giải thích rõ với hắc. Buồn bã chớp mắt, lại thấy Tiểu Thuận Từ phía sau lộ vẻ khó xử, ta thờ dãi hỏi: “Cao công công đã dặn ngươi những chuyện gì?” Hắc hoảng sợ, run giọng nói: “Cao công công có nói, nếu như ta để mất cô nương, ta đem đầu phục mệnh.” Nói xong, cả người hắc cũng run lên.

Ta nói: “Ngươi không cần lo lắng. Ngày mai ta sẽ hỏi cung.”

Hắc vui mừng, sụp xuống định quỳ. Ta vội đỡ lấy tay hắc, cười khở nói: “Chúng ta đều là nô tài, không cần phải như vậy.”

Nhìn Tiểu Thuận Từ mang dáng dấp thiên ân vạn tạ, ta thầm thổn thức, kế hoạch trốn đi đương nhiên không thể thực hiện được. Nếu cố tình làm vậy, sẽ liên lụy tính mệnh người vô tội.

Trời tối dần, trong vương phủ những ngọn đại hồng đăng đã được thắp sáng, lung linh rực rỡ.

Ta cùng Thừa Hoan đi vào chính sảnh. Thừa Hoan vừa đi vừa oán giận: “Cô cô ra ngoài sao không rủ ta cùng đi?” Ta mệt mỏi, không muốn nói nhiều, chỉ cười với nàng.

Còn chưa vào đến cửa, những tiếng chúc mừng từ trong phòng đã vọng ra, khiến Thừa Hoan vội vàng im lặng, từ từ bước vào. Ta nắm nhẹ bàn tay của Thừa Hoan, nàng hơi chân chừ, một lát mới buông tay ta, quỳ gối trước mặt Triệu Giai thị nói: “Thừa Hoan chúc ngạch nương phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn, thanh xuân vĩnh trú, vạn sự như ý.”

Ta ở đằng sau Thừa Hoan cũng hạ người thi lễ nói: “Nô tỳ kính chúc phúc tấn Phúc thọ liên miên.”

Triệu Giai thị nhanh chóng đứng dậy, trước đỡ Thừa Hoan, sau nắm tay của ta, kéo về phía bên phải nàng, nói: “Cô nương ngồi đi”. Ta thấy không thích hợp, vội nói: “Nô tỳ không dám”

Nàng nhẹ giọng oán trách: “Chẳng nhẽ cô không nể mặt thọ tinh ta đây hay sao?” Nàng đã nói vậy, ta không thể làm gì khác hơn, đành ngồi xuống chỗ nàng chỉ.

Vừa ngồi xuống, Thừa Hoan đã sà vào lòng ta. Triệu Giai thị thấy vậy, cười nói: “Thừa Hoan ở trong vườn, may là có cô nương bên cạnh.” Ta muốn đáp lời, Phú Sát thị đã cười nhé một tiếng, rồi thề thề nói chuyện: “Còn không phải như vậy hay sao. Đám di nương chúng ta dù có tâm cũng không có khả năng phục dịch nàng ta.”

Ta tức giận trong lòng, đưa mắt nhìn nàng cười nói: “Chỉ cần có lòng, tất là có khả năng. Nếu như không phải nhờ phúc của nương, làm sao cách cách có thể ở lại trong vườn.”

Mọi người che miệng cười khê, Triệu Giai thị ngăn người ra, nhìn ta suy nghĩ. Phú Sát thị sắc mặt căng thẳng, ánh mắt có vẻ hoảng loạn.

Thừa Hoan ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: “Cô cô, chúng ta trở về đi. Các nàng không thích Thừa Hoan.” Giọng nói Thừa Hoan tuy nhỏ, nhưng Triệu Giai thị ở bên cạnh nghe được rất rõ ràng. Nàng dùng ánh mắt nhu hòa nhìn Thừa Hoan, nhưng ngay sau đó thu hồi ánh mắt, hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: “Ngươi ở trong phủ đã lâu sao một chút quy củ cũng không có.” Phú Sát thị khẽ rùng mình, sắc mặt oán giận, trừng mắt nhìn ta, nhưng không dám nói thêm.

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng cười lạnh lạnh, Dận Chân cùng Thập tam đang cùng đi vào, mọi người vội vàng đứng dậy thi lễ, rồi lần lượt ngồi vào vị trí. Ta vốn định lặng lẽ lên ra ngoài, thế nhưng Triệu Giai thị có ý sắp đặt ta ngồi bên phải của nàng. Ta do dự, thân phận của ta sao có thể ngồi ở vị trí đó. Thập tam nhìn ta nói: “Ngươi ngồi xuống đi.”

Ta ngồi xuống, bắt gặp ánh mắt của Dận Chân. Hắn vẫn như trước, sắc mặt lạnh lùng trong trẻo, ẩn giấu nụ cười. Ta bất giác theo dõi hắn, trong khoảng thời gian ngắn, toàn thân bị một áp lực vô hình bao phủ.

Hắn cười nói: “Ngọc Kiều, các ngươi đừng nên câu nệ.” Triệu Giai thị cười trả lời: “Gia không có nói Hoàng thượng giá lâm, chuẩn bị có phần sơ sài.”

Hắn lắc đầu, nhìn Thập tam nói: “Ban thường cho ngươi, mà ngươi chuẩn bị cho Ngọc Kiều có vậy thôi sao?” Hắn thốt ra lời này, Triệu Giai thị vành mắt ửng đỏ, cảm động vô cùng.

Thập tam ở trong triều mặc dù quyền cao chức trọng, nhưng chỉ có lương bổng, không có khoản thu khác. Dận Chân đã ban thưởng, nhưng Thập tam kiên quyết từ chối, tự chuẩn bị thọ yến cho Triệu Giai thị. Hắn hiểu rõ như vậy, than nhẹ một tiếng. Thập tam lắng chuyện, cười nói: “Hoàng huynh, người không cảm đủ, mọi người làm sao bắt đầu?” Hắn khẽ cười, nói to: “Bắt đầu, bắt đầu.”

Ta trầm ngâm suy nghĩ, tỏ vẻ đắm chiêu. Tâm tư ngổn ngang, ta không biết rằng phiền phức đang tới gần. Đột nhiên, mu bàn tay nóng lên, trong nháy mắt, toàn bộ cánh tay đã bị nước canh làm phỏng. Phú Sát thị ngồi bên cạnh thất kinh, trách cứ nói: “Ngươi là tên nô tài không có mắt, dâng canh cũng để bị phỏng.”

Dận Chân, Thập tam trước sau đều rời khỏi chỗ ngồi. Mọi người thấy thế, tất cả đều đứng lên.

Phú Sát thị giật mạnh tay áo ta, khiến ta đau nhói. Dận Chân trầm giọng nói: “Không nên cử động. Cao Vô Dung, đem kéo lại đây.” Nói xong, hắn nghĩ không thích hợp, lại nói: “Ngọc Hiền, đi lấy cây kéo.”

Xem vẻ mặt đắc ý của Phú Sát thị, lại thấy vẻ mặt ủy khuất của tỳ nữ đứng phía sau, ta liền hiểu rõ mọi chuyện. Thì ra, vừa cùng người ta đấu khẩu, lập tức gặp chuyện phiền phức.

Triệu Giai thị nhanh chóng mang kéo tới, nhẹ nhàng cắt tay áo. Cả cánh tay đều nổi lên rất nhiều những bọng nước to nhỏ. Triệu Giai thị lo lắng nhìn Thập tam, nói: “Gia, thỉnh đại phu thôi.”

Thập tam còn chưa kịp mở miệng, Dận Chân đã dứt khoát lên tiếng: “Thập tam đệ, không cần gọi, để nàng theo trầm quay về vườn cho ngự y chuẩn trị.” Thoáng chốc, không gian như ngừng lại, toàn bộ đại sảnh lặng im không tiếng động, Triệu Giai thị đang đỡ cánh tay của ta, cũng có chút rung động.

Cổ nhin con đau nhức, ta yếu ớt nói: “Hoàng thượng, vương phủ cách vườn cũng khá xa, không bằng để đại phu trong phủ khám trước, xử lý vết thương rồi trở lại vườn cũng không muộn.”

Hắn trầm ngâm một lúc, khẽ gật đầu.

Triệu Giai thị lúc này sắc mặt mới trở lại bình thường, đỡ ta chuẩn bị đi ra ngoài. Ngày hôm nay, nàng là Thọ tin, có thể nào khiến nàng vắng mặt. Ta dừng bước, nói: “Nô tỳ tạ ơn phúc tấn. Để nàng đưa ta đi cũng được.”

Ta nhìn về phía tỳ nữ dâng canh lúc nãy, Triệu Giai thị run sợ, cười nói: “Cô nương thật tốt.” Ta nhàn nhạt nở nụ cười: “Phúc tấn đừng nên trách phạt nàng.”

Triệu Giai thị lắc đầu, trên mặt lộ vẻ áy náy nói: “Sẽ không như vậy. Ta đưa người vào để đại phu nhìn một cái.” Nàng chắc cũng đã hiểu, vì sao bát canh nóng lại đổ vào người ta.

Như phũn đem lại cảm giác mát mẻ của mùa thu.

Cánh do tâm mà ra. Tâm vui cảnh vật hoàn mỹ, tâm sầu cảnh cũng bi ai.

Vứt bỏ cây dù trúc, ta cúi đầu, chậm rãi bước đi. Gió nhẹ mưa phũn tầng tầng lớp lớp vây quanh ta.

Cánh tay dù vẫn còn đau, nhưng cũng đỡ hơn trước nhiều. Nghĩ đến chuyện đêm đó, trong lòng liền thấy khó chịu. Sau khi thọ yến của Triệu Giai thị kết thúc, ta theo hần trở lại vườn. Hần lập tức tuyên thái ý một lần nữa khám cho ta.

Từ ngày ấy, thái y hàng ngày đến chẩn trị cho ta, khiến cho mọi người đều phỏng đoán. Ngay cả bọn cung nữ thái giám trong Chân Hi các cũng cùng nhau nghị luận, không rõ hoàng thượng vì sao lại đối xử với một cung nữ như vậy.

Không muốn để cục diện như vậy, ta đã vài lần tìm hần, nhưng đều bị Cao Vô Dung từ chối khéo. Ta vốn định xông vào, nhưng nhìn sắc mặt hoảng sợ của Cao Vô Dung, ta đành quay trở về. Đã không thể đi tìm, đành tùy mọi sự tự nhiên phát sinh.

Chợt nghe có tiếng bước chân rất nhỏ phía trước, ta ngừng đầu. Thì ra là hần, Cao Vô Dung đang giờ ô ở phía sau.

Lại gục đầu xuống, ta hướng về phía khác bước đi, giả như cái gì cũng không biết, cầm cúi đi thẳng về phía trước. Đi một chút, vẫn nghe được tiếng bước chân, làm như không để ý, ta bước đi nhanh hơn. Sau một lúc, tiếng chân phía sau vẫn như bóng với hình. Trong lòng ta hơi giận, phần nộ quay người lại. Chỉ có một mình hần, đang yên lặng đứng đó, Cao Vô Dung không biết đã đi đâu bao giờ.

Ta khề cán môi, im lặng một lúc, rồi quay đầu bước tiếp về phía trước. Đã đối xử với ta như vậy, cần gì phải làm bộ làm tịch.

Mưa càng lúc càng lớn, giọng nói trầm thấp của hần từ sau truyền đến: “Cánh tay người mới khá hơn, đừng để dính mưa.”

Ta nhẹ nhàng cười rộ lên, lạnh lùng nói: “Nô tỳ vô đức vô năng, không dám nhọc lòng Hoàng thượng quan tâm như vậy.”

Hần nói: “Sau này người sẽ hiểu rõ.”

Chân ta như bị kim lại, tâm thần chấn động, lời hần nói có ẩn ý bên trong. Ta xoay người, ngưng thần nhìn chằm chằm nói: “Nô tỳ đã suy nghĩ nhiều lần, muốn biết rõ ngay bây giờ.”

Mặt hần lộ ra vẻ thống khổ, nói: “Sau này không nên xưng là nô tỳ.”

Hần nhìn ta chằm chằm, ta nhìn hần bi ai, từng bước từng bước lại gần, đi tới trước mặt hần. Nước mắt theo nước mưa cùng nhau rơi xuống, nhẹ nhàng nói: “Ta muốn người nói cho ta biết ngay bây giờ. Ta không muốn đợi lát nữa, cũng không muốn sau này.”

Hần đem ô đặt vào trong tay ta, nói: “Người sẽ hiểu rõ thôi.”

Nói xong, không hề nhìn ra, bước nhanh qua bên cạnh ta. Ta xoay người lại, nhìn bóng lưng của hần từ phía sau, một tia tuyệt vọng dần lan rộng.

Mưa to hơn trước, gió thổi mưa bay trong không trung thành một làn trắng bạc, sau đó rơi thẳng xuống. Chỉ một hồi sau, nước trên mặt đất chảy thành dòng.

Ta toàn thân vô lực, ô tuột khỏi tay bay theo gió, xoay tròn giữa không trung. Ta đỡ đầu, chậm rãi một mình đi trong mưa, đầu vẫn nghĩ tới câu hỏi của hần: “Người sau này sẽ hiểu rõ.” Nguyên nhân từ trước đến nay vẫn chỉ là hần, còn nguyên nhân nào khác đây.

Hai mắt bị mưa tạt khiến không thể mở ra được, thân thể như đang bay lên...

Toàn thân đau đớn, khổ sở, lúc thì tỉnh táo, khi thì mơ hồ. Tỉnh táo thì hoảng hốt, mơ hồ thì thỉnh thoảng lóe lên trong đầu những hình ảnh mờ nhạt, đứt quãng.

Mí mắt như có nghìn cân kéo xuống, thế nào cũng không thể mở ra được. Bên tai nghe có tiếng thở dài nhẹ nhàng, khiến lòng ta chấn động, nghệt thờ.

Một bàn tay lạnh lẽo đặt lên trán ta, khiến ta âm thầm cười khổ. Đây chỉ là ảo giác, không phải là sự thật, không nên tỉnh lại, cũng không thể mở mắt. Mở mắt ra, tất cả vẫn như trước thôi.

Giọng nói trầm khàn của hần cất lên: “Nhược Hi, ta đã sai rồi sao?”

“Nhược Hi”, hấn gọi ta là Nhược Hi. Trong đầu ta càng thêm hỗn độn, đau nhức.

Hai tay đã nắm chặt lại, cố gắng trấn tĩnh, thế nhưng vẫn không thể tự chủ, toàn thân run rẩy, giống như đang ở bị đông cứng trong băng lạnh, từ từ ngừng đầu.

Tay hấn rời khỏi trán của ta, vẫn nói giọng khàn khàn: “Nhược Hi, ngươi không thích ở đây, còn muốn một lần nữa rời xa ta. Ta nghĩ ngươi rất thích khoảng sân kia của chúng ta?”

Ta thích, rất thích khoảng sân kia, thế nhưng, ngươi... vì sao ngươi giả bộ như không nhìn thấy ta? Vì sao? Ta đưa tay qua kéo bàn tay của hấn đang vuốt tóc ta, đặt ở trước ngực.

Hấn từ từ hạ tay xuống, im lặng một chút, rồi lại nói: “Ngươi khó chịu, ta làm sao mà không đau lòng. Nhưng ngươi cũng biết ta có nỗi khổ riêng, đều là bất đắc dĩ.”

“Bất đắc dĩ” mấy lời này, khiến ta thêm chua xót. Hấn lo lắng, điều không phải chính là do lo lắng hay sao. Không kìm chế nổi bản thân, cổ họng nghẹn ngào, nước mắt lại tuôn chảy.

Cổ tỏ vẻ ngạo mạn mở mắt, quan sát vẻ mặt tiêu tụy đau xót của hấn, bất động một lát. Hấn nhìn ta, lấy tay lau đi nước mắt trên má.

Lau rồi nước mắt lại chảy, chảy rồi lại lấy tay lau. Hai người cứ thế yên lặng, giữ nguyên điệu bộ.

Sau cùng, hấn bỗng mỉm cười, ôn nhu hòa nhã nói: “Có đúng là không thể lau hết, vậy cũng không thể đi.” Ta run sợ, đột nhiên hiểu rõ ẩn ý của hấn, mặt nóng dần lên, cúi đầu, khẽ khàng đặt vào bàn tay của hấn, nhắm mắt tận hưởng.

Hấn khẽ cười, kéo mặt ta lại gần, nói: “Ngươi tự dần vật bản thân, cũng là dần vật ta. Nếu như yêu thương ta, người cần tự bảo trọng.”

Đang nói, hấn bất ngờ hôn lên trán ta. Rồi ngay sau, tiếng bước chân hấn vang lên, xa dần. Ta hất hăng, mở mắt nhìn quanh. Ngắm lại lời hấn nói, hấn đã thừa nhận ta rồi sao?

Nhìn đỉnh màn, tĩnh tâm suy nghĩ. Mấy ngày nay, chỉ bằng những biểu hiện bên ngoài, nếu như hấn không nhận ra, làm sao ta có thể bình yên vô sự ở lại chỗ này.

“Cho dù khó nghe cũng muốn lời chân thật” câu nói ngày nào vẫn vang vọng bên tai. Ta trong lòng thoải mái, vẻ ưu sầu trong nháy mắt tiêu tan thành mây khói.

Ta đứng dậy, khẽ bóp bả vai đau nhức, đi ra cửa phòng, bước về bên ngoài các. Một tia sáng mờ ảo xuyên qua bóng đêm, từ một điểm nhỏ nhanh chóng thoát ra ngoài, lộ một vẻ sáng rực.

Gió mát phơ phất, đem lại cảm giác mát dịu trên người. Mặc dù đang mặc lớp trang phục nặng nề của phụ nữ Mãn Thanh, ta vậy chậm chậm chạy về phía trước.

Rất xa, trong đám sương tờ mờ có bóng dáng một người, khiến ta kinh ngạc. Nếu không phải những người đã vào triều lúc sớm, làm gì có ai dậy vào lúc này.

Mấy ngày nay, bắt gặp những ánh mắt dị dạng không ít, mặc dù không thêm đề ý nhưng vẫn phải thấy. Ta dừng bước, xoay người định tránh đi thì nghe tiếng gọi của Hoảng Lịch: “Hiếu Văn”

Ta buông lỏng mình, lại gần nói: “Từ A ca, sao sớm vậy?” Miệng hấn mỉm cười, không trả lời mà hỏi lại: “Thân thể đã khỏe chưa?”

Chẳng hiểu vì sao, ta ở trước mặt hấn có thể buông lỏng tất cả. Ta nắm tay, giờ lên, cười nói: “Khỏe như trâu.”

Hấn nhướn mày nhìn ta, sau khẽ than thở: “Cuối cùng cũng đợi được ngươi.” Nói xong, hấn xoay người đi. Ta sững sờ, hài tử này làm sao, liên gọi với theo: “Ngươi có chuyện gấp gì tìm ta?”

Hấn dừng bước, xoay người lại, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Ta hai ngày nay không chớp mắt, giờ phải về ngủ bù, lấy lại cảm giác.”

Ta thăm kinh hãi, có chút bất an, nghi hoặc hỏi: “Ngươi là ở chỗ này đợi ta sao?”

Hấn khẽ thờ dãi, trừng mắt nhìn ta nói: “Chẳng lẽ đợi người khác?”

Ta sững sờ, nhưng chợt hiểu rõ tất cả, dù vài điểm vẫn mơ hồ. Tuy tươi cười nhưng ta mất đi vẻ ung dung: “Ngươi không thể làm như vậy, không thể đứng đây chờ.”

Ánh mắt hấn đắm đuối, khiến ta có chút đau xót. Ta lảng nhìn về nơi khác, nghe hấn hồ hững nói: “Đã nhiều ngày không có ai được xuất nhập Chân Hi các.” Ta khiếp sợ, ngây ngốc sững sờ tại chỗ. Hấn dừng lại nói: “Ngươi quả thật có thể thay thế được nàng.”

Trong lòng vừa vui vừa buồn, nhất thời không thể biện hộ. Đờ đẫn nhìn khuôn mặt của Hoảng Lịch, ta cười nói: “Ngươi nghĩ nàng là một nữ tử thế nào?”

Hắn chăm chú nhìn ta, bình tĩnh nói: “Nàng bề ngoài trong sáng nhưng lạnh lùng, bình tĩnh, nội tâm nhạy bén, có trí tuệ, không thích lễ nghi, rất khó gặp... là một nữ tử kỳ lạ.”

Ta thân nhiên cười, vẫn cúi đầu nhìn xuống ngón chân, không lên tiếng. Hắn nhẹ nhàng nhưng có vẻ tức giận nói: “Ngươi so với nàng còn kém xa. Trong lòng ngươi có nhiều lo lắng. Rõ ràng là nàng ta yêu Hoàng A mã, nhưng lại cố tình đi theo Thập tứ thúc. Ngươi không được quyết liệt như nàng, cũng không giống nàng có một đường lui. Mặc dù là người ngươi yêu thích, thế nhưng gần vua như gần cọp, ngươi phải thận trọng nhiều hơn.”

Nghe hắn nói, ta ngẩng đầu cười nói: “Ngươi đã hiểu, ta cũng không phải là kẻ ngốc. Ta đã từng muốn đi, nhưng vì không thể dứt bỏ. Cho dù những ngày này ngăn ngừa, ta cũng không hối hận.”

Ánh mắt hắn lấp lánh, nhưng sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, nhìn ta chăm chăm. Ta vẫn cười. Ánh mắt hắn lại hiện ra tia thống khổ, nhưng vẫn cười nói: “Ngươi cũng là một nữ tử hiếm gặp.”

Hắn quả thật rất giống với Dận Chân. Đột nhiên, ta nhớ lại lời Thập tam nói đêm hôm đó, tuy có chút không đành lòng, nhưng vẫn cầm lấy tay hắn, hòa nhã nói: “Tứ A ca, trong lòng ta, ngươi cùng Thừa Hoan đều giống nhau, là những hài tử ta lo lắng, quan tâm.”

Về mặt hán căng thẳng, đẩy hai tay ta ra, chấp tay sau lưng, cười nói: “Ngươi đã gọi ta Tứ A ca, như vậy cũng được. Nếu ngày đó thật sự tới, ngươi đối cách xưng hô, vẫn không muộn.” Nói xong, hắn xoay người nhanh chóng rời đi.

Vốn tâm đã lặng nhưng nói chuyện với Hoàng Lịch xong lại thấy gọn sóng. Hắn mặc dù đã thừa nhận ta là Nhượng Hi, nhưng làm sao giải thích chuyện dung mạo ta đã thay đổi? Một chút tự tin trong lòng dần biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Mặt trời dần nhô lên từ phương Đông, tỏa ánh sáng mờ khắp khu rừng. Mặt đất bỗng chói sáng bừng lên. Chim rời tổ, bay ra nghênh tiếp nắng ban mai.

Cố gắng đè xuống những bất an trong lòng, nghĩ tới dáng vẻ của Hoàng Lịch, lững thững thong thả đi về phía trước. Chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, trong lòng phiền muộn, không quay đầu lại, chậm rãi né sang một bên đường.

“Hiếu Văn cô nương càng lúc càng không tầm thường.” Tiếng nói đầy quái khí của Hoàng Thời vang lên ngay bên cạnh, khiến ta tức giận, không muốn một lần nữa nhường nhịn, để hắn càng lúc càng tấn tới.

Ta dừng bước, thi lễ với hắn, hồ hững nói: “Nô tỳ tham kiến Tam A ca, Tam A ca cát tường.” Hắn tà mị đưa mắt nhìn ta nói: “Qua mấy ngày điều dưỡng, sắc mặt cô nương đã trở nên rất tốt.”

Cười nhạt trong lòng, mặt vẫn tỏ vẻ ung dung, cười nói: “Nô tỳ trong lòng tĩnh lặng, tâm tư quang minh, khí sắc tự nhiên tốt hơn.”

Hắn không ngờ tới ta thay đổi thái độ, tuy sừng sốt nhưng trong nháy mắt lại trở về dáng vẻ hung dữ, đe dọa: “Ngươi thật không muốn sống nữa.”

Ta thầm run khẽ, chân đột nhiên cũng thấy đau nhức, trấn tĩnh lại tĩnh thần, yếu ớt cười nói: “Nô tỳ mặc dù mệnh nhỏ như con kiến, nhưng cũng có một A ca chôn cùng, quả là không tệ.”

Ánh mắt hắn tỏa ra tia lửa giận, trong lòng ta có chút hối hận vì mấy câu nói hung ác. Vì vậy, ta lại nói tiếp với giọng thành khẩn: “Tam a ca, lời nô tỳ nói có thể không lọt tai, nhưng cũng là những lời tâm huyết của nô tỳ. Chỉ cần nỗ lực chân chính, nếu không thành công vẫn là địa vị Vương gia tôn quý. Huống hồ, có một số việc, không thể cưỡng cầu, cũng không phải có bề đẳng mà quyết định được. Việc đến mức này, sao không thuận theo tự nhiên. Nô tỳ lời lẽ thô kệch, Tam A ca đừng nên trách cứ.”

Ta thấp thỏm trong lòng, không biết những lời nói ra sẽ có kết quả gì.

Qua hồi lâu, nét mặt hắn không còn nét giận dữ, khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Hắn lạnh lùng nhìn ta nói: “Sau này đừng nên xen vào chuyện của người khác, tránh liên lụy tới tính mạng.”

Ta bất đắc dĩ cười khổ, ở trong lòng hắn, nhất định cho rằng ta ngầm giúp Hoàng Lịch. Ta lắc đầu khẽ cười nói: “Tam A ca đã qua lo. Nô tỳ chỉ mong làm tốt chuyện của chính mình, những việc khác nếu không có liên quan tới nô tỳ, nô tỳ tự nhiên không xen vào chuyện của người khác.” Hắn lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ lời đã nói.” Nói xong, hắn phất tay áo rời đi. Mặc dù lúc này, mặt trời đã lên cao, nhưng sao ta không có chút cảm giác ấm áp, thân thể lạnh ngắt. Tâm tình không vui, ta xoay người trở về.

Vừa đi được vài bước, Cúc Hương đã chạy tới, hớn hớn ôm ngực, cổ nói: “Hiếu Văn, mau trở về.”

Nhìn sắc mặt nàng hoảng hốt, âm điệu lo lắng, ta biết trong các nhất định đã xảy ra chuyện, bèn bước nhanh về phía trước, vừa đi vừa hỏi nàng: “Có chuyện gì?”

Nàng kéo tay ta, nắm chặt nói: “Hoàng hậu đang ở trong các chờ người.” Cảm thấy tay nàng run rẩy, liền vỗ nhẹ trấn an nàng.

Cúc Hương để ta một mình đi vào nội viện. Ta vào phòng của mình, có chút run sợ, không hiểu vì sao Ô Lạt Na Lạp thị không ở chính sảnh.

Xuyên qua tấm rèm mỏng, ta thấy nàng xoay lưng ra cửa, nhìn chăm chăm vào giường của ta. Ta đi tới phía sau của nàng, trong lòng căng thẳng, đầu giường là áo lót của Dân Chân. Nghe qua ý tứ của Hoàng Lịch, Dân Chân hai ngày qua đều ở trong phòng với ta, sáng nay cũng vừa từ phòng ta bước ra ngoài lên thiết triều, quần áo cũng thay ở đây. Ta tỉnh dậy sau, cũng ra cửa luôn, bây giờ mới nhìn đến.

Ta sùng sốt, quỳ xuống thi lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Hoàng hậu nương nương. Nương nương cát tường.”

Nàng làm như chợt bừng tỉnh, quay lại thân trên, sắc mặt có chút vẻ hoảng hốt. Một lúc sau, vẻ đoan trang điềm tĩnh của nàng dần khôi phục.

Nàng quan sát dáng vẻ thông dong của ta một lát, khẽ cười nói: “Hiếu Văn, ngồi xuống đi.”

Ta chẳng biết nàng có ý gì, trong lòng âm thầm suy đoán. Nếu trong vườn đã có lời đồn, lần này nhất định nàng sẽ không làm mai cho ta nữa.

Thấy ta đứng bất động, nàng khẽ thở dài: “Cô nương còn vì chuyện làm mai lần trước mà tức giận?” Lòng ta khẽ rung động, nàng ta không vì chuyện này mà tới đây. Ta yên lặng chờ nàng.

Nàng đứng dậy, kéo ta ngồi sát bên nàng, rồi nói: “Hiếu Văn cô nương, người cũng biết hoàng thượng hai ngày nay không dự triều sớm.”

Ta cả kinh. Dân Chân từ khi kế vị tới này, đều cần mẫn cai trị thiên hạ, không tuần du, không đi săn, mỗi ngày đều lo lắng chính sự, quanh năm không nghỉ ngơi nào. Người đời sau đã nghiên cứu, thống kê, Ung Chính mỗi ngày phê duyệt 10 kiện tấu chương, đều là tự tay phê duyệt, không nhờ qua người khác. Trong mắt thấy cay cay, đột nhiên hiểu rõ nàng vì sao tới đây, cũng hiểu rõ ẩn ý của Hoàng Thôi. Nội tâm mặc dù nổi sóng, nhưng cố giữ nét mặt mỉm cười.

Ánh mắt nàng vẫn ôn nhu, nhưng có thể dồn người ta vào chỗ chết, cất lời lạnh lùng: “Bản cung không hy vọng chuyện này tiếp tục tái diễn.”

Giấu hai bàn tay nắm chặt trong tay áo. Hai ngày nay hẳn không lên triều, những bất mãn ứ khuất giờ này đã được thả ra. Thì ra ta vẫn ích kỷ như trước. Ở bên hắn mà chỉ coi trọng cảm giác của chính mình, chú trọng sự thỏa mãn của bản thân mà không nghĩ tới chuyện của hắn.

Thoáng chốc, ta lộ vẻ hòa thuận vui vẻ, bất giác nụ cười. Nhìn sang, thấy nàng đang lẳng lặng nhìn ta, ta cúi đầu nói: “Không bao giờ phát sinh chuyện Hoàng thượng bỏ triều, hoàng hậu xin cứ yên tâm.”

Nghe ta nói vậy, ánh mắt lạnh thấu xương của nàng liền giảm xuống, vẻ mặt hòa hoãn chút. Nàng lúc này lại trở về một dáng vẻ ung dung nhàn nhã, đoan trang trầm tĩnh của bậc hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.

Ánh mắt của nàng vẫn không rời khỏi khuôn mặt ta, xem một hồi, khẽ thở dài nói: “Thảo nào, quá giống...” Biết ẩn ý của nàng, ta nhợt nhạt cười không lên tiếng.

Nàng mỉm cười nói: “Đường như cô nương bất luận đứng trước kẻ nào cũng không sợ hãi.” Nàng không phải là muốn ta trả lời, nên ta vẫn như trước, không lên tiếng. Nàng nói tiếp: “Hoàng thượng đã quan tâm người như vậy, người hầu hạ ngài cho tốt, không nên kiêu kỳ nhiều thứ, cũng đừng nên để ý tới những lời xằng bậy. Gặp chuyện khó xử, đến tìm ta.”

Những lời xằng bậy mà nàng nói, ý là về những lời đồn về Nhượng Hi. Ta là đương sự, làm sao lại để ý tới những lời này. Nàng đã nói vậy, cũng là thật tâm lo cho ta. Mặc dù không phải, ta vẫn đứng lên, khiêm cung thi lễ với nàng.

Thấy nàng là một hoàng hậu không xoi mói, cay nghiệt, ta có chút khó chịu trong lòng. Nếu cùng hoàn cảnh như vậy, làm sao ta có thể giống nàng, có thể thân nhiên nhìn Dân Chân sùng hạnh một nữ tử khác?

Nghe tới đây, thân thể lại run rẩy một chút. Nàng dường như xem thấu nội tâm của ta, sắc mặt tê tái, cười nói: “Hiếu Văn, người đừng yêu cầu hắn quá cao. Hắn là hoàng thượng, đã định trước sẽ có Tam cung Lục viện. Tự đa tình nhiều, đau đớn cũng càng nhiều. Nàng... nếu nàng không phải quá để ý, sao lại làm khổ chính mình, làm tổn thương đến hoàng thượng.”

Ta chợt thấy khó chịu. Nội tâm nàng quá trong sáng. Nàng có thể làm như vậy, nhưng có thật đúng là không muốn, không nghe, không hỏi hay sao?

Nàng lại nhìn ta một hồi, rồi nói: “Hoàng thượng rất thích người, người cứ an tâm.”

Ta sùng sốt, nàng vỗ vỗ vào tay ta, cười nói: “Bao dung một chút, thấy ít đi một chút, sẽ không còn đau khổ. Hoàng thượng nhìn thì như bạc tình, đó là người khác không hiểu. Kỳ thực, hoàng thượng quá mức chung tình.”

Nàng nói xong, than nhẹ một tiếng, đứng dậy rồi đi.

Trải qua một chuyện, dường như được uống thuốc an thần, tâm tư trong lòng cũng trở nên bình ổn.

Hắn bận rộn thì ta tự đọc sách. Hắn nhàn hạ thì chúng ta hai người ngồi trong sân, phẩm trà do ta chuẩn bị, nói chuyện vui vẻ, bận rộn mà đắc ý.

Tuy rằng mấy ngày hôm nay, hắn vẫn chỉ gọi ta là “Hiếu Văn”, dường như coi ta và Nhược Hi không hề có quan hệ. Ta có chút nghi hoặc, nhưng nghĩ lại, tên gọi chỉ là cách xưng hô mà thôi, chẳng có gì quan trọng, chỉ cần tự hiểu trong lòng.

Mặc dù vẫn thường tự nhắc nhở chính mình, nhưng đôi lúc vẫn thấy trong lòng khó chịu. Nghĩ không thích hợp, mà không thể mở miệng hỏi, luôn dùng ánh mắt ai oán theo dõi hắn. Hắn luôn dùng ánh mắt nhu tình hàm ý ngăn ta lên tiếng.

Ngày hôm đó, rảnh rồi không có việc làm, ta ngồi dưới tàng cây trong tiểu viện lặng lẽ uống trà. Nhớ lại câu chuyện đã nói giữa ta và hoàng hậu, thấy nàng vì Dân Chân mà thay hắn nói chuyện thể thái nhân tình, cũng không có một chút khoa trương, kiêu ngạo. Rồi lại nghĩ, phải chăng hắn vẫn còn nghi ngờ?

Nghe tiếng bước chân quen thuộc truyền đến, vẻ ưu sầu của ta liền biến mất, liền quay đầu lại hỏi: “Hoàng thượng hôm nay sẽ về dùng bữa?”

Lời còn chưa dứt, Tiểu Thuận Tử đã đến trước mặt. Hắn nói: “Hiếu Văn cô nương còn chưa quay đầu lại, sao biết đó là ta?” Ta khẽ cười nói: “Ta có khả năng tiên tri mà.”

Nhìn vẻ mặt mơ hồ của hắn, ta không nhận được, bật cười sảng khoái.

Hắn nói: “Thật chưa bao giờ nói lại ngươi. Cao công công sai ta tới truyền lời, hôm nay Hoàng thượng sẽ cùng Di thân vương tới dùng bữa.” Nói xong, hắn nhanh như chớp chạy đi. Ta vừa cười vừa đứng dậy, đi chuẩn bị bữa tối.

Đội hai người ngồi xuống, ta liền tiến tới rót rượu, rồi lui về sau hai bước, lặng yên đứng chờ.

Dân Chân đưa mắt nhìn ta âm áp, khẽ cười nói: “Ngồi xuống đi, ở đây không có người ngoài.”

Ta nhìn hắn cười, thân nhiên ngồi ở phía dưới. Hắn lại cười chỉ vào chỗ bên cạnh hắn. Ta nhẹ lắc đầu, hắn lặng nhìn ta một lát, ta đành đứng dậy, chậm rãi đi tới ngồi bên cạnh hắn.

Thập tam ban đầu có chút kinh ngạc, quan sát vẻ mặt hai người chúng ta một lát, tựa như hiểu ý, cười với Dân Chân nói: “Hoàng huynh, xin chúc mừng.”

Dân Chân nắm lấy ta ta, cười nói: “Cũng là do công lao của ngươi”

Ta xấu hổ, rút tay lại. Thập tam khẽ cười, không nói gì, cúi đầu chậm rãi bắt đầu dùng bữa. Dân Chân thôi không nhìn ta nữa, mím môi cười khẽ khiến mặt ta nóng bừng.

Tâm tình vui vẻ, đến tiếng chân bước cũng phát ra những âm thanh mềm mại, vui vẻ. Tiếng chân của Cúc Hương ở phía sau thì dồn dập, gấp gáp.

Ta xoay người, liếc nhìn nàng một cái, nói: “Tiểu nha đầu, nếu như ngươi mệt rồi thì trở lại đi, không cần tỏ vẻ như vậy nhắc nhở ta.” Cúc Hương như kẻ trộm bị bắt quả tang, cười cười nói: “Đây là do ngươi bảo ta trở về đây nhé.” Ta bất đắc dĩ gạt đầu, nàng chạy nhanh trở về, dường như sợ ta đổi ý. Ta thờ dài, khẽ lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Gió nhẹ quét vào mặt, ánh trăng dịu dàng toả ánh sáng bạc bao phủ khắp khu vườn.

Ta nheo vào ánh trăng, tìm đến một tảng đá tròn nhẵn bên bờ hồ, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đã nhiều ngày nay hắn mỗi ngày đều trở về tiểu viện, cùng ta dùng bữa, việc triều chính làm như rất nhàn rồi, không có việc lớn nào. Ta khẽ thờ dài, toại nguyện như vậy nhưng vẫn có điểm chưa thoả đáng. Yên lặng nhìn bầu trời đêm, ta tập trung thả lỏng bản thân.

Một tiếng thờ dài rất nhỏ truyền đến, dường như bên cạnh có người. Ta run sợ trong lòng, thăm than thở, thì ra còn có người giống như ta đêm nay không ngủ. Vẫn nhìn trắng sáng, không nhức nhích, mọi người đều có tâm sự sâu tư, mỗi người đều có những điều bất đắc dĩ. Đã không ảnh hưởng đến ta, ta cũng không nhàn rồi quản chuyện của người khác.

Tiếng tiêu nhẹ nhàng theo gió thoảng tới, thê lương, triền miên uyển chuyển, nghe như tiếng khóc. Ta trầm mặc ngồi nghe.

Thập Tam đang một mình ngồi thổi tiêu bên hồ, chìm đắm trong tâm sự của chính mình, dường như không nghe được những âm thanh của thế giới bên ngoài, hai tròng mắt nhìn vô khoảng trống, vô thần. Nhìn hắn, ta thấy giống như một pho tượng vừa mới điêu khắc, không có sự sống.

Tiếng tiêu qua thê lương, không đành lòng, thờ dài một tiếng. Thập tam bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn một hồi, mở miệng nói: “Nhìn dáng vẻ của người, tính toán thời gian, ngươi không phải từ trong các theo tiếng tiêu của ta mà tới.”

Ta định nói tiếp, nhưng vẫn đứng tại chỗ, dáng vẻ bi khổ. Thập tam cười nói: “Ngươi đã đạt được điều mong muốn, tại sao có dáng dấp này, nếu hoàng huynh thấy, khẳng định sẽ rất thương tâm.”

Hắn mặc dù trêu ghẹo ta, nhưng ánh mắt ẩn chứa đau xót. Ta lại gần, ngồi cạnh hắn, há mồm nói: “Không nên chuốc khổ, rõ ràng ngươi không làm được, còn khuyên nhủ ta.”

Hắn ngẩn ngơ, cầm lấy bầu rượu bên cạnh đưa lên miệng, sau cười khổ nói: “Nếu như giữ nàng ở lại bên cạnh, cũng không dám chắc chúng ta có thể ung

dung tự tại, vui vẻ hoàn mỹ, chỉ bằng để cho nàng được tự do.”

Ta nhủ mảy theo dõi hần, hần ngửa cổ uống rượu, rồi ngẩng đầu nhìn trời cao. Ta thôi không phiền hần, hần cúi đầu đưa mắt nhìn ta, rồi lại tiếp tục uống rượu.

Thấy hần lại muốn uống rượu, ta đoạt lấy, nói: “Ngươi vẫn không thể hiểu nữ nhân bên cạnh mình hay sao? Các ngươi sống chung hơn mười năm, không có ngươi, nàng có thể sống hài lòng tự tại hay sao?”

Hần lắc đầu, đau khổ nói: “Chỉ ít, hiện tại nàng vẫn còn sống.” Ta sùng sốt, hần lại nói: “Ta mặc dù là Vương giả tôn quý, nhưng với một số việc vẫn hoàn toàn bất lực. Hôm nay ta phụng mệnh hoàng huynh, thu hồi quốc khố, đắc tội với không ít triều thần. Chúng ta không nên để người ta biết nhược điểm.”

Nghe lời hần nói, từ khi Dận Chân ban chỉ thanh tra thiếu hụt quốc khố, cho đến nay vẫn là Thập tam chấp hành. Trong quá trình Thập tam làm việc, bất luận là địa phương nào, chỉ cần có thiếu hụt, quyết không khoan thứ. Mặc dù có Dận Chân làm chỗ dựa, nhưng quả thật đã đắc tội với không ít quý tộc người Mân cùng quan viên các cấp. Những người này đối với Thập tam vừa oán vừa hận, Thập tam dĩ nhiên không được để những người này biết rõ nhược điểm của mình.

Ta bắt đắc dĩ thở dài, nâng bầu rượu đưa cho hần, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Im lặng một hồi, bỗng nhớ tới một chuyện, liền cười hỏi: “Ngày đó, vì sao để một mình ta đưa Thừa Hoan vào cung, ngươi không sợ ta có dụng tâm khác hay sao?”

Hần lại mang ra một bầu rượu khác đưa cho ta. Ta tiếp nhận, dùng ánh mắt dò xét hần, cười nói: “Ngươi mang theo nhiều như vậy, không phải muốn uống say dưới ánh trăng đây chứ?” Hần gơ bầu rượu lên, ta cùng với hần, hần nói: “Ngươi sao lại hỏi việc này?”

Ta dùng khăn lau rượu trên khoé miệng, mím môi mà cười nói: “Đã sớm muốn hỏi, nhưng chưa có cơ hội.” Hần lắc đầu cười khê: “Dận Chân, Duẫn Tường, Duẫn Tự, Mẫn Mẫn.”

Hần bắt cước giọng của ta, nói lại giống như đúc. Mặt ta nóng lên, lấy tay đập nhẹ hần một cái, hần né tránh, cười ha hả.

Ta nói: “Hôm đó, ngươi cũng có mặt?”

Hần gật đầu, thờ dài nói: “Ngươi vào phủ, ta nghĩ ngươi có gì đó rất giống với Nhược Hi, liền để ý tới nhất cử nhất động của ngươi. Đêm đó, cũng là ta vô ý, trông thấy ngươi một mình uống rượu trong vườn, chợt nghe ngươi đọc lên một chuỗi tên gọi. Tên của chúng ta, ngươi biết cũng được, nhưng còn Mẫn Mẫn, ngươi không thể biết. Ta lấy làm kinh hãi, lại quan sát ngươi thêm vài ngày, rồi mới quyết định như vậy.”

Ta ngây người một chút, cười gơ lên bầu rượu. Thập tam cũng cầm bầu rượu cùng với ta, uống một hớp rồi nói: “Hoàng huynh hiện tại xưng hô với ngươi thế nào?”

Lập tức, lòng ta lại cảm thấy bức tức, sầu bi. Giọng ta khác lạ, nói: “Kêu tên của ta.”

Thập tam nói: “Nếu như không phải lo lắng nhiều chuyện, hoàng huynh làm sao lại như vậy. Hần tuy là Hoàng thượng cao cao tại thượng, nhưng hần cũng có cái khó riêng.”

Ta buồn bã nói: “Mặc kệ hần có chỗ nào khó, nếu có thể nhận ra ta, ta cũng không có cầu gì hơn.”

Thập tam nói: “Ngươi hiểu rõ là tốt rồi. Trong lòng ta vẫn còn nghi vấn...”

Hần còn chưa dứt lời, ta đã biết hần muốn hỏi cái gì. Ta khê thờ dài: “Ngươi không nên hỏi. Ta cũng không rõ chuyện gì xảy ra.”

Mặt trăng lên cao, hai chúng ta đã có chút men say. Ném bầu rượu rỗng xuống hồ, ta cười hỏi Thập tam: “Vì sao hôm nay không hỏi phủ?” Thập tam đưa mắt nhìn ta, có chút do dự trong lòng. Ta mặc dù nghi hoặc, liền nói: “Nếu là chuyện triều đình, có thể không nói.”

Hần gờ trán ta một cái, nói: “Cái bệnh nói một đằng, nghĩ một nẻo của ngươi vẫn còn.”

Ta lấy tay xoa trán, trừng mắt nhìn hần. Thập tam cười cười: “Lần này tổ chức Trung thu đại yến, Hoàng huynh lệnh cho bọn Bát ca, Cửu ca trở về. Cửu ca vẫn không giữ thể diện cho hoàng huynh, vẫn ở bất động không muốn về dự.”

Ta khiếp sợ, bật đứng thẳng dậy, nín thở vội hỏi: “Thế còn Bát gia, Thập tứ gia?”

Thấy thế, Thập tam lắc đầu: “Thập ca, Thập tứ đệ đã đồng ý trở về. Bát ca vẫn không tỏ thái độ.”

Ngực ta như bị hàng nghìn hàng vạn mũi kim đâm, vô cùng đau đớn. Đưa tay ôm ngực, sắc mặt đau khổ. Thập tam cau mày nói: “Thảo nào hoàng huynh không muốn gọi ngươi là Nhược Hi.”

Tâm thần chấn động, thì ra là như vậy, những bản khoản trong nhiều ngày nay đã được mở ra. Thảo nào hần vẫn không tiếp nhận, còn nói sau này sẽ tự ta hiểu rõ. Chỉ cần hần một ngày không thừa nhận ta là Nhược Hi, ta sẽ không có lập trường vì bọn họ mà nói bất cứ điều gì.

Trong lòng buồn khổ, khoẻ mắt cay cay, nhưng tư vị này thật không dễ chấp nhận. Thập tam lẳng lẳng chăm chú nhìn ta, vẫn không lên tiếng, để ta tự bình phục. Thập tam nói: “Tử tẩu, đừng là cho Tử ca lại đau khổ, cũng nên vì hấn mà đừng bận tâm đến người khác.”

“vì hấn mà đừng bận tâm đến người khác”, hấn cũng từng nói qua. Yên lặng suy nghĩ một lại, khẽ thở phào một cái, ngực ta cũng dần dễ chịu hơn.

Thập tam tinh tế quan sát sắc mặt ta, xoay người nhìn mặt hồ nói chuyện: “Hoàng huynh đối đãi với bọn họ như vậy, cũng là do bọn họ gieo gió gặt bão, chẳng thể trách người khác. Nếu như bọn họ không xúi giục Hoàng Thôi, không có ly gián tình phụ tử giữa Hoàng huynh và Hoàng Thôi, sự tình vẫn còn có khả năng cứu vãn. Bọn họ cho rằng tâm kế xảo diệu, có khả năng giấu giếm được Hoàng huynh hay sao?”

Ta cau trán nhìn chằm chằm Thập tam, trong lòng đau thương, cười khổ n: “Bọn họ đã buông tha ngôi vị hoàng đế, Long ý của Hoàng thượng cũng đã vững như bàn thạch, huống hồ Tam A ca cũng chưa làm ra chuyện gì trái đạo. Mấy người bị trọng binh canh gác, phân tán giam cầm, dù có năng lực của trời cũng chẳng làm nên được chuyện gì.”

Thập tam đứng thẳng dậy, nhìn chằm chằm vào ta, hơi giận mà trách mắng: “Buông tha, bọn họ có sao? Trong cung chỗ nào cũng có người của bọn họ. Lần trước người bị trói bắt đi, hoàng huynh lúc đó có bao nhiêu tức giận? Mặc dù lúc đó hoàng huynh có hay chưa nhận ra người, nhưng người của Căn Chính điện mất tích vô hình vô dạng, là ý nghĩa gì?”

Ta trong đầu hỗn loạn phiền muộn, nghĩ lời hấn nói cũng hợp tình hợp lý, không có chỗ nào không thích hợp, nhưng vẫn nghĩ mấy người đang bị giam cầm này là người thân của người, cũng chẳng phải người không muốn thấy họ như vậy hay sao.

Thập tam vẫn chằm chằm nhìn ta, khiến ta sờ ra một lát, không nói gì. Hấn đứng lên, nhìn ta rồi bước về phía con đường nhỏ. Đi được hai bước, liền xoay người lại nói: “Đêm đã khuya, bảo trọng thân thể quan trọng hơn.» Nói xong, xoay người sai bước đi.

Ánh trăng dần về tây, tiếng trống canh từ xa vọng lại, đã là canh ba. Ta chằm chằm nhìn mặt hồ, thất thần suy nghĩ.

Dưới ánh trăng, bóng cây loang lổ trên mặt nước, vẽ ra đủ hình dạng, theo dòng nước chậm rãi dòng đưa...

Ngưng thần suy nghĩ, Dận Chân không có ý đưa bọn họ vào chỗ chết. Lần này, để cho bọn họ quay về kinh tham gia tiệc đoàn viên đêm Trung Thu, có thể chỉ là...

Thờ phào nhẹ nhõm, nhưng lại nghĩ sách sử đã ghi lại, Bát gia trong năm nay sẽ mất tích. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, phát sinh chuyện lớn đến vậy.

Tĩnh tế suy nghĩ hồi lâu, triều đình không xảy ra chuyện lớn nào, vậy là do đâu? Đột nhiên một ý nghĩ loé lên, khiến ta run rẩy, không an tâm ngồi tiếp, đứng dậy đi về Chân Hi các.

Vào đến Chân Hi các, đi qua chính sảnh, đi vào nội viện, đi tới cửa tiểu viện của hấn, dừng lại, hơi do dự trong lòng, rồi đẩy cửa viện đi vào. Trong viện tối om, không một ngọn đèn. Hấn vẫn chưa trở về.

Xoay người, ra khỏi viện, đi trở về phòng, sờ soạn nằm sắp xuống giường. Suy nghĩ mọi khả năng, biết rõ chỉ là suy đoán, cũng hiểu rõ tính tình của Bát gia, đó chỉ là một khả năng rất nhỏ. Nhưng ta không thể nào kiểm chế, không suy nghĩ tới khả năng đó.

Suy nghĩ hồi lâu, bất giác chìm vào giấc ngủ.

Sắc trời còn tờ mờ chưa tỏ, ta bước xuống giường. Cảm giác say vẫn còn, miệng khô đắng. Soi vào gương, ta giật mình khi thấy một gương mặt tái nhợt không có sức sống.

Nhàn nhạt tô son điểm phấn, bước ra khỏi cửa mà lòng vẫn nặng trĩu buồn khổ, rồi lại suy nghĩ vẩn vơ. Ta sợ chú ý của mình, nếu không thành công, không biết mọi chuyện sẽ đi tới đâu.

Lịch sử vốn đã được định sẵn. Ta trở về nơi đây, trong lòng luôn nom nớp lo sợ, chỉ một tiếng động nhỏ cũng giật mình không yên, trĩu nặng những nỗi khổ không biết nói cùng ai. Trước mắt ta hiện lên một trời tuyết trắng xóa, ta cùng nam tử kia phiêu dạt nắm tay song song dạo bước.

Dừng bước chân, khẽ nâng đầu ngắm mặt trời đỏ tươi đang từ từ mọc lên giữa không trung, quá khứ như diễn lại trước mắt: Thập tam mười năm bị giam cầm; Minh Tuệ tự thiêu; Ngọc Đàn chết thảm; Lục Vu bỏ đi...

Trái tim ta như bị ai kéo mạnh, chỉ muốn nhảy tung lên. Toàn thân không còn chút sức lực, dựa lưng vào tường, chậm rãi ngồi xuống đất.

Cho tới nay, mặc dù đã thay đổi thân xác, vốn vẫn cho rằng ta đã thoát ra khỏi những ám ảnh trong lòng, cho rằng có thể dùng một gương mặt mới để đối diện tất cả. Thế nhưng, mỗi khi nhớ lại những thời điểm then chốt, nghĩ về vị trí của ta trước kia, mặc dù đã rất cẩn thận chặt chẽ, lo trước sợ sau, ta vẫn luôn biết trước kết quả cuối cùng, rồi ngập tràn hoảng sợ.

Đầy bụng sầu tư, càng nghĩ trong lòng càng không có chủ ý. Ta như bị đần độn, thân thể như đang bị say thuốc phiện, không tồn tại một chút ý thức nào, chỉ muốn ngủ vùi cho quên hết.

Chẳng biết đã trải qua bao lâu, chỉ cảm thấy cánh tay đau nhức, hai chân tê chồn, ta mới cố mở mắt, ngẩng đầu nhìn mặt trời đã lên tới đỉnh đầu. Ta than thầm trong lòng, dựa tường đứng dậy, chuẩn bị trở về.

“Cứ như vậy mà đi sao?” Thập tam cất tiếng ngay bên cạnh, khiến ta run sợ. Quay đầu nhìn lại, Thập tam đang cười yếu ớt, dựa tường mà đứng.

Nhìn hần cười cười. Hần đi tới, cười nói: “Nghỉ ngơi ở chỗ này, cảm giác có chút ngọt ngào.” Ta trừng mắt nhìn hần, bước về phía trước, vừa đi vừa nói: “Bản lĩnh pha trò của ngươi càng lúc càng tiến bộ, nhìn không ra một Di thân vương tôn quý, dưới một người trên vạn người.”

Thập tam sai bước vượt lên, sóng vai ta mà đi, nghiêng đầu nhìn ta nói: “Canh gác cho ngươi bao lâu, định cảm tạ ta thế nào?”

Ta cười hỏi: “Cuối cùng có chuyện lớn gì xảy ra, khiến ngươi đứng gác đợi ta thức dậy?”

Thập tam khẽ cúi đầu: “Đầu óc ngươi vẫn sáng suốt như vậy, việc này liên quan tới người mà ngươi rất quan tâm.” Ta dừng hần bước chân, nhìn hần hỏi: “Bát gia đã hồi âm?”

Thập tam thở dài, bất đắc dĩ khẽ cười nói: “Mọi chuyện liên quan đến bọn Bát gia ngươi để tâm đến vậy, xem ra sau này ta không nên để lộ tin tức cho ngươi biết. Bằng không, một ngày nào đó, Hoàng huynh nhất định sẽ định tội cho ta.”

Không nghe được đáp án, ta lẳng lặng chăm chú quan sát ánh mắt của hần, không nói chuyện. Thấy ta như vậy, hần bối rối, cười nói: “Sau này đừng nhìn ta như vậy. Nói cho ngươi hay, Bát ca đồng ý tham gia.”

Nói rồi, hần lại dùng vẻ mặt nghiêm túc nói tiếp: “Có một số việc biết rõ không có khả năng thay đổi, cũng không phải muốn là được. Từ nay, chuyện của bọn Bát ca, ngươi nên ít quan tâm, không can dự. Hiện tại không thể so với trước đây, Hoàng huynh đã nắm đại quyền sinh sát, mỗi tiếng nói, cử động của người cũng có thể quyết định sinh tử cho bọn họ. Ngươi nên nói năng thận trọng, không nên mạo hiểm, cũng đừng đẩy hoàng huynh tới chỗ bất nghĩa.”

Tĩnh tế lắng nghe lời Thập tam nói không sót chữ nào, suy nghĩ một lát, thấp người thì lễ nói: “Cảm tạ.”

Hần tránh sang một bên, không nhận lễ rồi nói: “Nếu như là vì Bát ca, không cần ngươi hướng ta hành lễ. Hần chính là anh trai của ta, mà với ngươi vốn không có quan hệ. Nếu như là vì ngươi, lại càng không cần như vậy. Đó vốn là việc ta nên làm. Thế nên, ta không nhận nổi lễ của ngươi.”

Nét mặt ta lộ vẻ tươi cười, bắn khoả câu nói: “Hần chính là anh trai của ta, mà với ngươi vốn không có quan hệ”. Không nói lời nào, chỉ biết cười khổ, dù đã quá hiểu bọn họ, nhưng vẫn hỗn loạn không rõ, không phân biệt được tình cảm của mình trong lúc đó.

Vốn là tình cảm khiến tâm sự người ta trở nên nặng nề. Ta xuy dài xả giận, đồ dẫn đi về phía trước. Từ nay về sau, chính chỉ cần ăn nói cẩn thận hơn, bỏ mặc sự sinh tử của bọn họ. Ta lắc đầu cười khổ, mọi chuyện đều đơn giản như vậy. Ta vốn muốn vĩnh viễn không mở miệng, chỉ cần bọn họ bình an không cực khổ, hài lòng vui sướng với cuộc sống của những người bình thường. Nhưng có khả năng này không?

Thập tam nhủ mảy mảy nhìn ta, ta chỉ biết cúi đầu, yên lặng đi tiếp.

Tiếng bước chân nhỏ nhỏ từ xa truyền đến, ta ngẩng đầu nhìn. Đó là Cao Vô Dung.

Trong giây lát, nhớ tới hôm nay ta có phiên trực, liền bước về phía trước nói: “Am đạt thứ tội, Hiểu Văn đã bỏ lỡ phiên trực.” Cao Vô Dung nào dám trách cứ, hần khiêm cung nói với Thập tam: “Hoàng thượng triệu kiến Hiểu Văn cô nương, vương gia còn việc gì khác cần dặn?” Thập tam lắc đầu, cười nói: “Đi đi.” Ta cười với hần, rồi bước nhanh đi theo Cao Vô Dung.

Đi tới cửa điện, Cao Vô Dung cười nói: “Vạn tuế gia đang chờ cô nương, mau vào đi thôi.”

Ta gật đầu bước vào đại điện. Dận Chân ngồi trên ghế dài, ngưng mắt nhìn ta. Ta mỉm cười, bỏ qua tâm sự trong lòng, thân nhiên cười nói: “Ngươi vì sao nhìn ta như vậy?”

Hần vẫn nhàn nhạt cười như trước, không lên tiếng. Ta thấy bên trong nụ cười của hần có chút bất đắc dĩ, trong lòng âm thầm phỏng đoán, không biết xảy ra chuyện gì.

Ta đi tới trước mặt hần, đứng cạnh ghế mà nói: “Rốt cuộc có chuyện gì khiến vạn tuế gia không thể nói thẳng?”

Hần tĩnh tế quan sát thần sắc của ta. Ta mặc dù ẻo oải, nhưng vẫn yếu ớt thân nhiên cười theo dõi hần. Hần thờ dài, cười nói: “Ta đã lo lắng vô ích.” Ta trong đầu suy nghĩ tới lui mấy lần, vẫn không tự giải thích được, không biết vì sao hần nói như vậy, đành lên tiếng: “Ngươi rốt cuộc lo lắng điều gì?”

Nét mặt hần càng trở nên cổ quái, dù đang cười nhưng có vẻ xấu hổ. Ta gạt mình, nhưng không muốn chờ đợi, tâm tình vốn đã không tốt, hần muốn nói thì tất sẽ nói.

Thấy ta trầm mặc như vậy, hần đột nhiên hỏi: “Vừa đi nơi nào?”

Ta ngẩn ngơ, cười nói: “Không cẩn thận đã ngủ quên.”

Không dám nói với hần một đêm không ngủ, cũng không dám nói những cảm giác vừa trải qua bên ngoài. Ánh mắt hần hết sức cung chiều, ngậm lại hần vì ta mà lo lắng, khiến ta không dám tiếp tục nhìn thẳng. Liếc qua đám tấu chương trên bàn, hần hơi lắc đầu, cố nở ra nụ cười, kéo ta ngồi ở bên cạnh hần rồi tiện tay cầm lên một quyển, cúi đầu xem.

Ngả đầu vào ghế, nhìn hần dùng bút son viết chữ, trong lòng âm thầm suy tư, chẳng hiểu vì sao hần có dáng vẻ như vậy.

Ta nghĩ hồi lâu, vẫn không có manh mối, lấy lại tinh thần, nhìn lại hán đã phê dày đặc cả trang giấy. Ta u ám thờ dài, cảm lấy chén trà của hán nhấp một ngụm.

Hán vẫn cúi đầu viết, nhưng lại nói: “Trung thu, người nên ở lại trong vườn, không nên theo vào cung.” Ta cười thầm một tiếng, chợt hiểu ra vì sao hán có biểu hiện này. Bát trà trong tay khẽ rung lên, nước bị sánh ra ngoài. Ta cố gắng trấn tĩnh, thản nhiên cười nói: “Vì sao?”

Vừa nói ra, ta lập tức hối hận, nhưng không sao rút lại được. Quả nhiên, ta vừa dứt lời, hán buông roi về cười, ngẩng đầu nhìn ta chăm chăm, cười khỏ nói: “Sợ sau khi người trở về sẽ tự ngược đãi bản thân.”

Ta buồn bã theo dõi hán. Trong vườn, hán ở bên ta đã quá lâu, dĩ nhiên ta quên mất hán còn rất nhiều tân phi đội hán ở trong cung.

Khó sở trong lòng, trái tim bị bóp nghẹt, chủ ý tự rút lui lại xuất hiện. Trong một thoáng, ta lại tự cảm thấy hối hận. Sâu thẳm trong nội tâm, ta không nên có nhiều yêu cầu đến vậy, không có nhiều yêu cầu, trong lòng cũng sẽ không vì vậy mà khó chịu.

Trong lòng dù không vui vẻ, vẫn dựa đầu vào vai hán, dờ dẫm nói: “Hoàng thượng đã lo lắng nhiều, nô tỳ sẽ không vượt quá thân phận của mình.”

Thân thể hán cứng đờ, giật lại nhìn ta chăm chăm. Vẻ trầm thống trên mặt hán rút đi, chỉ còn lại sự chua xót. Hán trầm giọng nói: “Là người nhắc nhở ta, nên cho người một danh phận?”

Hán nên biết ta không có ý này. Lòng ta đau nhói, hai mắt nóng lên, trước mắt như có làn sương mờ, ôm hai vai của hán, mỉm cười nà nói: “Hoàng thượng làm vậy, chỉ bằng ban cho nô tỳ ba thước lụa trắng.”

Nói xong, ta vịn vào long ý đứng lên, thối lui về phía sau mà nhìn hán. Lòng quặn đau, đã quên Long ý ở trên cao, dưới chân huyệt hắc, muốn ngã về sau.

Hán nhanh chóng tóm lại tay của ta, nâng ta đứng dậy. Thả y về thống khổ trên mặt hán, trong lòng tuy có chút không đành lòng, nhưng vẫn quật cười đứng nhìn, nước mắt chảy xuống thành dòng. Hán mang ra khăn lụa bên người, nhẹ nhàng lau đi nước mắt, nói: “Ta phải làm sao với người bây giờ?”

Hán than nhẹ một tiếng, ôm ta vào lòng. Ta cố sức tránh ra, nhưng hán đã ôm thật chặt, khiến ta ngoài việc đứng yên chẳng làm được gì khác, thân thể cứng đờ tùy ý hán.

Hán cúi đầu, dựa lên vai ta, hơi thở nóng hổi phả vào bên tai, khiến tim ta đập loạn.

Hán ở bên tai ta nói nhỏ: “Còn sợ hay sao, chúng ta cũng không phải lần đầu tiên như vậy.” Nét mặt căng thẳng, ta không biết có nên tránh đi, hay ôm hán thật chặt.

Hai người lẳng lặng đứng, không biết đã qua bao lâu, bỗng phát hiện hai tay ta đang đặt trên hông của hán. Ta vội buông ra, lui lại phía sau. Mặc dù biết phản ứng đó hết sức buồn cười, nhưng lại nghĩ chỉ có cách làm như vậy.

Hán vừa cười, ta cũng bình tĩnh trở lại. Nếu đã không thể thay đổi, chỉ còn biết thuận theo. Nhắm mắt một chút, thấy trong lòng mơ hồ phát sinh lo lắng có chuyện sẽ xảy ra, nên theo hán vào cung.

Ngoài cửa điện, có tiếng bước chân rất nhỏ. Ta nhìn ra, thấy ánh mặt trời, hán là Cao Vô Dung nhắc nhở hán dùng bữa, ta quýnh lên, đẩy hán ra, đầu biết hán vẫn cố sức ôm, không nghe tới những âm thanh khác.

Cao Vô Dung bước vào, căng thẳng cúi đầu xuống, xoay người nhẹ nhàng thôi lui. Ta nhắm hai mắt lại, nghe bên ngoài điện ‘Oái’ một tiếng, là tiếng rên của Cao Vô Dung.

Ngượng ngùng, muốn giấu mình trong ngực hán, không muốn lại ngẩng đầu lên. Hán nói khẽ bên tai: “Ta nói rồi, không nên lại tự xưng là nô tỳ. Nhớ kỹ, nói một lần, nghiêm phạt một lần.”

Nghe vậy, ta dùng toàn lực đẩy hán ra, thoát khỏi vòng tay hán, cúi đầu chạy ra ngoài.

Thời gian như thoi đưa, thấm thoát đã sắp đến lễ Trung thu.

Trong lòng ta không có một chút cảm giác mừng rỡ, mỗi ngày sự sợ hãi càng tăng thêm một chút, mơ hồ cảm thấy nhất định trong lễ hội đoàn viên đêm Trung Thu sẽ xảy ra chuyện gì đó. Cứ thế, tâm tư lúc nào cũng phiền muộn, tưởng như không chịu nổi, nhưng không biết nên thế nào cho phải.

Ta một mình chậm rãi bước trên con đường nhỏ giữa vườn. Một trận gió thổi đến, ta bỗng thấy lạnh toát sống lưng, ngẩng đầu nhìn vài chiếc lá theo gió rụng xuống, xoay xoay giữa không trung, khoan thai rơi xuống.

Ta đưa tay đỡ lấy một chiếc lá, vô thức cảm trong tay chăm chú nhìn, màu xanh đã biến mất, chỉ còn xác khô vàng.

Dờ dẫm đứng một lúc, trở mình ném đi, những phiền muộn trong lòng nặng nề thêm. Vẫn thong thả bước về trước, không mục đích, thảnh thơi như một kẻ ngốc.

Phía trước truyền đến một tiếng hừ nhẹ. Ta ngẩng đầu nhìn lên, Hoàng Lịch đang từ đối diện đi tới.

Ta mỉm cười nhìn hán, thản nhiên đi qua. Được một lúc, lại nghe tiếng bước chân đang đuổi theo, bất đắc dĩ xoay người dừng lại.

Hắn dừng bước liếc mắt nhìn ta, nhủ mày nói: “Ngươi sợ đang có chuyện phiền lòng?”

Ta có che giấu vẻ buồn bã, cười yếu ớt nói: “Thế nào mà biết?”

Hắn bĩu môi khẽ cười nói: “Trên mặt ngươi hiện rõ như vậy, ta không thấy được có mà thành kẻ ngốc. Ngươi đừng tìm cách nói dối với ta. Tâm tình ngươi tốt hay không tốt, đừng ở trước mặt ta mà cố tình che giấu”

Ta nở nụ cười, từ lúc nào ta học được thói nghĩ một đằng nói một nẻo. Không biết nên giải thích thế nào, ta đành cười khẽ, hông nói chuyện.

Hắn nhàn nhạt cười, nhẹ giọng nói: “Ngươi hãy làm những gì ngươi quyết định.”

Ta kinh ngạc, nhìn hắn không chớp mắt, rồi hiểu rõ ý tứ của hắn, ta cười gật đầu một cái.

Hắn lại nở nụ cười, nói tiếp: “Về mặt sầu khổ vừa rồi của ngươi, ta có nhìn sai hay không? Nếu như ta không lên tiếng, phải chăng ngươi không chào hỏi ta?”

Nghe ngữ khí hơi có vẻ tức giận của hắn, ta chỉ khẽ thở dài. Qua một lúc, vẻ mặt của hắn dịu lại, hơi cười nói: “Ngươi đã thỏa mãn tâm nguyện, vì sao vẫn mặt ủ mày chau?”

Không thể kể ra hết tâm sự, bởi vì người trước mặt ta không phải là đối tượng thích hợp, nhưng vẫn gượng cười. Thấy ta như vậy, hắn lấy lại dáng vẻ tươi cười, một lát sau nói tiếp: “Hiếu Văn, ở đây không có người ngoài thì không nên xem ta như kẻ tiểu bối. Ở trong cung, ta chỉ có ngươi là bạn bè. Ngươi đừng nên lo lắng, chuyện ngươi lo lắng sẽ không bao giờ phát sinh.”

Nghĩ lại lời hôm đó chúng ta đã nói, trong lòng hiểu rõ hắn đã đoán ra điều ta muốn nói. Ngượng ngùng cười nói: “Ta liệu có cái phước làm bạn bè với ngươi hay sao?”

Hắn bật cười, nói: “Vậy ngươi có cho kẻ bạn bè này nói mấy câu được không? Là bạn của ngươi nói chuyện, bỏ quên thân phận Tứ A ca.”

Không nghĩ tới có ngày hắn thân nhiên nói chuyện như vậy, có một chút ý ép buộc. Dù là bất đắc dĩ, ta vẫn khẽ cười nói: “Ngươi suốt ngày mang vẻ mặt sầu khổ, cũng là do tâm tình không tốt. Lẽ nào ngươi không hiểu ‘Nhị kim thức tấn sầu tư vị, khước đạo thiên lương hảo cá thu’ hay sao?”

Niên thiếu bất thức sầu tư vị, ái thượng tầng lầu. Ái thượng tầng lầu, vi phú tân từ cường thuyết sầu.

Nhi kim thức tấn sầu tư vị, dục thuyết hoàn hưu. Dục thuyết hoàn hưu, khước đạo thiên lương hảo cá thu

Văn dịch

Người đang còn trẻ thì không rõ cảm giác ưu sầu, thích đăng cao nhìn về nơi xa. Thích đăng cao nhìn về nơi xa, vì ngâm phú tân từ mà miễn cưỡng nói sầu.

Mà hiện tại nếm hết cảm giác ưu sầu muốn nói rồi lại không nói gì. Muốn nói mà không nói gì, lại chỉ nói: “Mùa thu mát mẻ làm sao!”

Hắn ngẩng đầu nhìn lá vàng trên cây, nói tiếp: “Thu buồn ngươi cũng buồn theo. Hiện tại vừa mới vào thu, ngươi đã buồn đến như vậy, sau này biết phải làm sao?”

Biết là hắn không tin, ta cũng không muốn tận lực giải thích, gượng cười cầu xin nói: “Đến một ngày ngươi cảm nhận được vẻ phong tình của mùa thu, lúc đó lại chẳng đa sầu hơn ca ta.” Lâm đáng vẻ nho nhã, ta không đề ý đến hắn, bỏ đi.

Hoàng Lịch ở phía sau nói với theo: “Nếu như cho rằng ta không thể giải quyết, vậy người trong lòng ngươi sẽ có thể.”

Nghe hắn nói vậy, ta ngăn người một lúc, đột nhiên trong lòng xuất hiện chủ ý mới, vội bước nhanh về phía trước, vừa đi vừa nói: “Cảm tạ, bằng hữu.”

Ánh trăng như nước chảy, lẳng lẳng treo trên nóc các viện, chiếu xuống khắp cảnh cây hoa quả mọng lớp sa lụa mỏng manh. . .

Ta ngẩng đầu ngắm trăng, quần áo chỉnh tề, bưng bình đứng chờ trước cửa viện.

Đợi đến lúc toàn thân ngấm lạnh, hai chân mỏi nhừ, tiếng bước chân quen thuộc mới truyền đến. Ta ngẩng đầu, hắn đang chậm rãi đi về phía ta.

Ta vui vẻ mở lời: “Muộn thế này chàng mới trở về sao?”

Hắn hơi run khẽ, sắc mặt dù vẫn lạnh lùng nhưng ánh mắt lại ẩn vẻ mừng rỡ: “Nàng đang chờ ta?”

Ta nhìn hắn một cái, cười sáng giọng: “Nếu như không phải chờ chàng, ta đã đi ngủ từ lâu rồi. . .”

Hắn nhìn chằm chằm vào mặt ta, nở nụ cười quái dị. Ta sững sờ một chút, nghi hoặc xoa xoa mặt, không biết mặt ta bị dơ chỗ nào?

Hắn giữ tay ta lại, cười hỏi: “Quả thật, nàng chờ ta.”

Bỗng cảm thấy lời hắn nói như ám chỉ điều gì mờ ám, mặt ta lập tức nóng bừng, đẩy tay hắn ra. Chỉ có dưới ánh trăng mờ ảo, ta mới có thể giấu đi vẻ mặt đang xấu hổ, ngượng ngùng.

Hai tai ta đã đỏ bừng, nhưng hắn vẫn nhìn ta cười cười. Ta tránh đi ánh mắt của hắn, nhẹ giọng nói: “Đêm Trung thu, ta sẽ theo chàng vào cung.”

Đợi một lát, hắn vẫn lặng im như cũ, không nói gì. Trong lòng ta mát rượi, hắn không muốn ta theo vào cung, không muốn ta gặp bọn họ. Ta ngẩng đầu, thấy mặt hắn có vẻ căng thẳng, bàng bạc, làm như có cái gì đó không thích hợp. Ta sùng sột, liền hiểu vì sao hắn phản ứng như vậy.

Hắn nắm lấy hai bàn tay của ta, cười nói: “Hiếu Văn, chúng ta...”

Hắn còn chưa dứt lời, ta đã biết hắn định nói gì. Rút mạnh tay lại, ta xoay người chạy vào trong phòng, đóng sập cửa rồi tựa cửa phòng ngồi sụp xuống. Ta cảm thấy có điều gì đó không rõ ràng, còn có sự hoảng loạn.

Sau một lúc, hai má nóng hổi, tự trào phúng chính mình. Ta cũng không phải là chưa từng gặp chuyện như vậy, vì sao ở trước mặt hắn, ta lại e lệ như vậy.

Qua một hồi lâu, ta bình tĩnh trở lại, đi tới trước gương. Trong gương, ta thấy một gương mặt tươi tắn xinh đẹp như hoa đào, hai mắt biết cười, tâm thần liền hoảng hốt. Là ta đây sao?

Ngay người nhìn mình trong gương, chợt nghe có tiếng bước chân trước cửa phòng, lập tức lại hoảng hốt, lại gần bên giường ngồi xuống nói: “Ta đã ngủ rồi, có việc gì mai nói tiếp.”

Bên ngoài phòng lại vắng vẻ, không còn tiếng động. Ta nghĩ hắn đã bỏ đi, ngồi một chút rồi kiểm chế không được, đi tới mở cửa phòng. Hắn vẫn đứng trong sân, hai tay chấp phía sau, khẽ ngẩng đầu nhìn trăng. Còn vài ngày nữa là đến ngày lễ đoàn viên, thế nhưng...

Âm thầm bật cười, ta bước ra khỏi phòng, đi tới trước mặt hắn. Hai người được ánh trăng chiếu vào, hai bóng dần hoà làm một.

Tiếng thở dài của hắn nhỏ như không có, xoay người đi về phía trong phòng. Đến trước cửa, hắn xoay người lại nói: “Còn không vào ư?”

Bước chân ta lưỡng lự, vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ. Hắn bật cười, lắc đầu nói: “Ta sẽ tự chủ, không động đến nàng.” Nói xong, đi thẳng vào phòng. Ta u ám thờ dài, chậm rãi đi theo, ngồi đối diện với hắn.

Hắn tươi cười, cầm lấy ấm trà trên bàn. Trà đã lạnh ngắt. Hắn chuẩn bị uống, ta liền ngăn lại nói: “Trà đã tàn rồi, để ta pha một ấm mới.” Hắn lắc đầu, vẫn cầm lấy, uống cạn, không nói chuyện.

Ta cũng yên lặng ngồi, thấy vẻ mặt hắn bình thản mình ánh nến chập chờn, ánh mắt không có chút cảm xúc. Ta không hiểu vì sao, liền yên lặng theo dõi hắn. Hắn quay lại nhìn ta hỏi: “Nhất định phải đi hay sao?”

Thì ra, hắn tới đây vì chuyện này, ta có một chút thất vọng, nhưng vẫn gật đầu nói: “Chàng không muốn ta đi theo?” Hắn chăm chăm nhìn ta, ta cười cười nhìn lại hắn. Hắn than thở: “Mong muốn là nàng thật lòng muốn đi theo ta, không phải bởi vì người khác.”

Nghe vậy, trong lòng liền cảm thấy hỗn loạn, ngay người, cười dờ dẩn.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Bên ngoài cửa Hiền Lương, xe ngựa xếp thành một hàng dài.

Thừa Hoan nắm tay của ta, nhẹ nhàng lắc lắc vài cái. Ta cúi đầu cười hỏi: “Ngươi nói gì cơ?” Nàng nghe vậy, cảm thấy mất hứng, ra giọng trách mắng: “Cô cô, hôm nay từ lúc ra khỏi cửa viện, người cứ dờ ra, lời ta nói không hề cho lọt lỗ tai.”

Ta cúi xuống xoa má nàng, cười nói: “Không phải ngươi đang nói A Tang ở trong cung thích Tứ A ca hay sao?”

Nàng gật đầu không ngừng, liếc qua mấy người cung nữ, thấy không ai để ý liền hạ giọng nói với về thần bí: “A Tang không biết có chuyện gì. Mấy hôm trước ta đi thỉnh an Hi phi nương nương, thấy nàng lên lút khóc ở chỗ vắng.”

Ta ngẩn ra, ngồi xổm xuống, cũng hạ thấp giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Thấy ta lưu ý, nàng đắc ý cười nói: “Nàng vốn là tú nữ sống trong cung của Hi phi nương nương, được đưa đến hầu hạ Hoàng Lịch ca ca. Gần đây, nàng làm túi thơm, thất lạng, quần áo cho Hoàng Lịch ca ca, nhưng ca ca không dùng. Có lần, ta bắt gặp Hoàng Lịch ca ca đang trách mắng nàng, phải làm

tốt bốn phận, không được có suy nghĩ vượt quá... , cuối cùng, nàng bị trả lại cho Hi phi nương nương.”

Thì ra có chuyện như vậy. Hi phi nương nương đã cố công tìm kiếm một thiếu nữ xinh đẹp, nhưng mọi chuyện không như mong muốn, Hoàng Lịch không những không thích, mà còn đem trả lại.

Ta lúc đầu cười khế, dặn Thừa Hoan: “Không nên nhắc lại việc này.” Nàng thấy vẻ mặt ta nghiêm túc, không phải đang nói chơi, liền gật đầu nói: “Nhất định nghe theo lời người đã nói.”

Ta gõ nhẹ vào trán của nàng, đứng lên, nắm tay Thừa Hoan. Đang muốn lên xe, Cao Vô Dung đã vội vàng bước nhanh tới: “Hiếu Văn cô nương, Hoàng thượng hôm nay hạ chỉ, để cô nương đi theo hầu hạ.”

Đám người xung quanh nhìn ta kinh ngạc, rồi cuống quýt cúi đầu làm như không để ý. Cao Vô Dung bình thân nói tiếp: “Lá trà đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ cô nương.”

Ta gật đầu, cười nói: “Nô tỳ sắp xếp cho cách cách, rồi sẽ qua đó.” Xảo Tuệ từ phía sau ánh mắt tươi cười, đón lấy tay của Thừa Hoan.

Thừa Hoan ánh mắt lưu luyến, muốn đi cùng. Xảo Tuệ khẽ lắc đầu, nàng cuối cùng cũng biết ý, theo Xảo Tuệ đi lên xe ngựa.

Đi theo sau Cao Vô Dung về phía xe ngựa của hần. Ta vén rèm đi vào, thấy hần oai nghiêm tựa vào ghế, nhú mày nhìn chăm chăm vào cuốn sổ con ở trong tay. Ta ngồi đối diện hần, bốn mắt nhìn nhau, yên lặng không nói gì.

Xe ngựa từ từ lăn bánh, ta yếu ớt cười hỏi: “Chàng khát không?”

Hần cầm sổ con đặt lên tủ nhỏ, cười mở rộng hai tay. Ta chân chờ một lát, khẽ nhúc thân một chút. Hần kéo ta vào lòng, ôm chặt ta cười nói: “Lần này trở về, đừng nói chuyện quá khứ được không?”

Ta im lặng một lúc, liếc mắt nhìn hần, khẽ cắn môi dưới gật đầu.

Hần cười ôm ta dựa vào hần, đặt cằm lên đầu ta, nói chuyện giọng than thở: “Ông trời đối xử với ta không tệ.” Cầm tay hần, khẽ xoa xoa, trong lòng do dự nói hay không nói.

Nói, tức là ta thừa nhận lần này vào cung không phải là vì hần. Không nói, chính là không an lòng. Sau một hồi, ta ngẩng đầu nói: “Chàng đáp ứng ta một việc được không?”

Hần nhìn ta, không nói lời nào, ta nói: “Đồng ý với ta một lần, từ nay về sau ta sẽ là con người mới, Nhược Hi cùng tất cả sẽ không có quan hệ.”

Vẻ mặt vui cười của hần đã biến mất, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng. Lòng ta trầm xuống, đáng tuổi cười cũng ngưng lại trên mặt.

Hần nói: “Vẫn là không bỏ được hần.”

Ta buông tay hần ra, thẳng đứng dậy nói: “Hần đã viết bức hưu thư, hoàn thành tâm nguyện của tỷ tỷ. Ta không dám cầu xin gì nhiều, chỉ hi vọng nếu hần có thể được sống, sẽ được sống có tôn nghiêm. Nếu không thể có tôn nghiêm mà sống, hãy để hần sạch sẽ không dấn vạt mà chết đi.”

Sắc mặt hần trầm tĩnh, ánh mắt không biểu lộ chút tâm tình, nói: “Chỉ cần bọn họ an phận một chút, ta sẽ để mỗi người đều có cuộc sống an nhàn của bậc Vương gia, Bối Lạc. Bản thân ta cũng không muốn làm tổn thương đến tính mệnh của bọn họ.”

Trong lòng như trút được gánh nặng, tự mình biết lịch sử vốn đã định, Bát gia bọn họ cũng không phải chết một cách oan uổng. Nghĩ tới đây, ta cười làm lành, tựa đầu vào vai hần, nghịch túi hương bên hông hần, nói: “Vẫn mang theo sao?”

Hần cúi đầu nói bên tai ta: “Ta muốn cả ngày mang theo nàng ở bên người.” Ta cười đánh khế hần, hần ôm lấy ta, hai người yên lặng không nói.

Xe ngựa chạy chậm rồi dừng lại. Ta ngồi thẳng dậy, lấy tay sửa lại tóc, kéo thẳng lại quần áo. Thấy dáng dấp của ta cuống quýt khẩn trương, hần khẽ cười nói: “Không có gì không ổn.”

Ta cười trêu hần, định vén rèm bước xuống thì lại bị hần kéo vào trong lòng. Ta sợ hãi, sáng giọng nói: “Bên ngoài có rất nhiều người đang chờ đón thành giá.”

Hần ngưng cười, thấp giọng nói: “Cứ như vậy mà đi sao?” Hần vội vội vàng vàng khẽ hôn lên má ta, vén rèm. Cao Vô Dung đang đứng bên cạnh xe ngựa, đưa tay đỡ ta. Ta thấy trước mặt là Ô Lạt Na Lạp thị, Hi phi cùng một đám phi tần đứng đó, liền tránh sang một bên, tự mình nhảy xuống xe ngựa.

Dận Chân vừa tiến cung, lập tức vào Dưỡng Tâm điện xử lý công việc. Ta nhàn rồi không có việc làm, tùy hứng đi dạo ngự hoa viên, không ngờ mới bước vài bước, liền gặp Ô Lạt Na Lạp thị cùng mấy vị phi tần.

Không muốn phiền phức, thấp người hướng các nàng thi lễ, muốn lập tức rời đi. Ô Lạt Na Lạp thị cười yếu ớt nói: “Cô nương đã đúng lúc như vậy, không bằng ngồi xuống cùng nhau nói chuyện.”

Cười gật đầu, theo Ô Lạt Na Lạp thị đi vào chòi nghỉ mát. Mọi người lần lượt ngồi xuống, thấy ta đang đứng cạnh Thuý Trúc ở một bên, Ô Lạt Na Lạp thị cười nói: “Hiếu Văn, ngủ đi”

Ta u ám thờ dài, ngồi ở một bên. Vừa ngồi xuống, Tề phi ở đối diện đã nói: “Cò nương quả thật dung mạo xinh đẹp, đáng vẻ đoan trang.” Vừa dứt lời, không để ai nói tiếp, nàng quay đầu lại hỏi Hi phi: “Muội muội, Hoàng Lịch cũng đã mười sáu rồi, đã đến lúc lập Phúc tấn.”

Ta cảm giác lạnh lẽo, hờ hững nhìn Tề phi, thấy nàng đang tươi cười nhìn Hi phi.

Hi phi sắc mặt thay đổi, mỉm cười nói: “Là nên cưới. Vài ngày trước, Hoàng thượng đã nói muốn tự mình thu xếp cuộc hôn nhân này cho hần.”

Tề phi ngẩn ngơ, ta mỉm môi cổ giấu nụ cười. Quả nhiên thời gian tới nàng sẽ là Hoàng hậu, tư duy kín đáo, nhạy cảm khôn khéo, đem chuyện bị khiêu khích hoá thành đơn giản, không để người ta có cơ hội lấn tới.

Nhìn lại Tề phi, nàng đang lộ vẻ phần uất, trong lòng bỗng nhiên hiểu vì sao Hoàng Thời ngôn ngữ bất cần, nóng nảy nông nổi.

Mặt vẫn đang cười nhưng đáy lòng tràn ngập những phiền muộn, không nghĩ tới ngày đầu tiên cung liễn gặp phải chuyện này. Ô Lạt Na Lạp thị đưa mắt nhìn quanh, chúng phi lập tức im lặng. Nàng cười nói với ta: “Hiếu Văn, mấy hôm nay Hoàng thượng ở trong vườn vẫn mạnh khoẻ chứ?”

Ta cười trả lời: “Hoàng thượng vẫn khoẻ.”

Vốn nghĩ tất cả mọi người đều rõ quan hệ giữa ta cùng Dận Chân, nhưng lúc này nghe Hoàng hậu nói ra, trông ngực ta đánh ăm ăm.

Nàng nhàn nhạt cười, kéo tay của ta, nói với mọi người: “Hiếu Văn từ lâu đã là người của Vạn tuế gia.”

Hi phi vẫn giữ dáng vẻ tươi cười, gật đầu nói: “Cuộc sống hàng ngày của Hoàng thượng từ nay sẽ phải làm phiền muội muội.” Dụ phi cũng gật đầu với ta. Tề phi ánh mắt lộ vẻ ghen ghét, lạnh lùng nói: “Hoàng hậu nương nung không nói, chúng ta vẫn là những kẻ gốc sống trong cung, còn không hiểu chuyện gì. Chỉ là, đã lâu như vậy, Hoàng thượng vì sao vẫn không sắc phong?”

Ô Lạt Na Lạp thị mặc dù nhã nhặn lịch sự, nhưng lúc này mặt cũng tái giận, trách mắng: “Chuyện của Hoàng thượng, người quan tâm được sao?”

Tề phi lập tức căng thẳng, trừng mắt nhìn ta, không hề mở miệng. Nàng đối với ta như vậy, cũng là nghĩ ta đang giúp Hoàng Lịch. Ta cố nén lòng, đứng lên nói: “Đi ra ngoài lâu vậy, sợ là Hoàng thượng đã thương nghị xong mọi việc, nô tỳ xin được cáo lui.” Ô Lạt Na Lạp thị cười gật đầu, ta xoay người bước đi.

Ngồi ngáy trong phòng hồi lâu, giật mình nhìn ra, trăng ngoài cửa sổ đã ngả về tây.

Ô Lạt Na Lạp thị vì sao lại có ý ở trước mặt mọi người tuyên bố thân phận của ta, chỉ vì lời nói của Tề phi lúc đó, hay còn ý nào khác. Suy nghĩ hồi lâu, nhưng vẫn không có manh mối, đành u ám thờ dài, không suy nghĩ tiếp.

Dù chưa thấp đèn, trong phòng vẫn sáng như ban ngày. Đứng dậy, ngã vào giường, thân thể mệt mỏi đã lâu, rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm, đêm tối đang dần biến mất, mặt trời đang dần xuất hiện.

Thấy hần đang nằm một bên, trong giấc ngủ mày vẫn cau lại. Ta nhẹ nhàng vuốt nhẹ, hần cả kinh, giật mình mở mắt, nhìn ta không chớp mắt. Hần cúi xuống hôn lên trán ta, nói: “Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Ta cười hỏi: “Vì sao hỏi như vậy?”

Hần cúi xuống nhìn, mặt cười yếu ớt. Ta nhìn theo, thấy một tay ta đang nắm chặt quần áo của hần, bên cạnh còn rất nhiều dấu vết như vậy. Ta vội buông ra, cười nói: “Chỉ là trong lúc vô thức nắm lấy quần áo của chàng, vậy thì sao nào?”

Hần khẽ thở dài: “Bị người nắm chặt một đêm.”

Ta không nói gì, cười cười nói: “Là do từ sâu thẳm, ta không muốn cho chàng rời xa ta.”

Hần khẽ thở dài, kéo ta lại gần, rồi ôm chặt lấy ta, làm như muốn đem ta nhập chung vào hần thành một. Sớm biết bên cạnh hần không chỉ có một mình ta, cũng biết rõ điều ta mong muốn đều không có khả năng thành sự thật. Tự dối bản thân, từ lâu đã chuẩn bị đầy đủ, sẽ không lại để tâm, nhưng đối mặt với nhiều nữ nhân của hần như vậy, ta vẫn không thể thân nhiên ung dung đối mặt.

Cười khò ở trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về ngực hần, hần chậm rãi nói: “Nàng không muốn gặp họ, có thể không gặp, không ai có thể ép buộc nàng, chỉ cần nàng vui vẻ, ta rất am tâm.”

Lòng ta ảm áp, hỏi: “Chàng làm sao biết được?”

Hần lãnh đạm nói: “Nàng đi rồi, hoàng hậu có tới.”

Ngẩng đầu, thấy ánh mắt của hần lộ vẻ thương tiếc, nói: “Ta không muốn nàng không vui.”

Ta khẽ cười, nói: “Ta cũng không để chàng lo lắng.”

Tựa lan can nhìn trời đêm trong sáng, tự kiểm chế những bồn chồn, bất an trong lòng, ta nhắm mắt cố hít thở thật sâu, đem phiền muộn trong lòng tản đi một ít.

Hắn từ phía sau ôm lấy thắt lưng của ta, hoà nhã nói: “Nếu như không muốn đến, đừng nên miễn cưỡng.”

Ta nắm lấy hai tay hắn, nhẹ nhàng nói: “Ta không thể ần núp cả đời, không gặp ai. Nếu đã lựa chọn con đường này, ta nhất định phải đối mặt.”

Hai tay hắn vẫn ôm chặt lấy ta, nhưng đang bế ta lên. Cao Vô Dung từ xa nhẹ giọng nhắc nhở: “Hoàng thượng, đã đến giờ rồi.”

Hắn rời tay khỏi người ta, nhìn ta vẫn đang ngập vẻ u sầu. Bốn mắt nhìn nhau, ta gắng gượng nở nụ cười. Hắn tỉnh táo quan sát sắc thái của ta, ánh mắt nhẹ nhàng ẩn chứa lo lắng, thương cảm còn có nghi hoặc, lặp lại câu nói: “Đừng nên miễn cưỡng.”

Ta vẫn cúi đầu, không dám nhìn thẳng hắn, nói: “Chàng có tin ta hay không?”

Hắn than nhẹ một tiếng, nâng cằm ta lên, nhìn thẳng vào mắt ta nói: “Ngươi đã có chút thay đổi. Trước đây, gặp chuyện như thế này, ngươi nổi giận còn không kịp, làm sao chủ động yêu cầu ta.” Ta hơi luống cuống một chút, cười giục hắn: “Chàng cần phải đi đó.”

Hắn ngưng mắt lại trên người ta một chút, rồi nói: “Ta sẽ phái người đưa nàng đến Khôn Trữ cung gặp các nữ quyến.” Ta nhẹ nhàng gật đầu, cười giục hắn rời đi. Hắng nhịu mảy lác đầu, xoay người đi ra khỏi phòng.

Nghe bước chân xa dần, nụ cười của ta vội biến mất. Tự đáy lòng, ta không biết nên thế nào mới đúng...

Ta thăm thò dài, ngồi lại vào ghế, âm thầm suy tư. Bát gia, Thập tứ ta đã từng gặp lại. Cửu gia, đối với hắn từ xưa quan hệ đã không tốt, huống hồ hắn lần này cũng không có tới. Lão thập cùng Minh Ngọc thế nào cũng có tới. Tại Khôn Trữ cung, ta chỉ có thể gặp Minh Ngọc, cũng không thể nhìn thấy lão Thập.

Suy nghĩ một chút, tâm tư loạn cả lên, liền lắc lắc đầu, không còn muốn nghĩ tiếp. Bỗng nhiên phát hiện có một người đứng ở cửa phòng, trong lòng hoảng sợ.

Bát gia đang yên lặng đứng ở cửa nhìn ta. Qua mắt tháng không gặp, gương mặt tuấn mỹ như ngọc ngày nào đã trở nên đơn bạc rất nhiều, chỉ là tinh thần có vẻ tốt. Ta đứng dậy, kinh ngạc theo dõi hắn, còn tưởng rằng đêm nay không có cơ hội gặp lại hắn, trong phút chốc vừa vui vừa buồn, cảm giác lẫn lộn.

Hắn giữ sắc mặt đạm bạc, chậm rãi đi tới, đến trước mặt ta mới bùng tỉnh, vội làm tư thế thỉnh an.

Hai người ngồi xuống, ta bật thốt lên: “Mấy ngày nay ngươi đã gầy đi rất nhiều.” Hắn nhàn nhạt cười hỏi lại: “Thật không?”

Đã lâu không nghe thấy giọng của hắn, trong lòng dần nhẹ nhõm hơn, nói: “Vốn nghĩ ngươi sẽ không tới tham gia.”

Hắn quay lại nhìn ta, bên môi vẫn là nụ cười điềm đạm nói: “Ngươi có nhiều lo lắng?”

Cố làm ra vẻ bình thản, che giấu tâm trạng, cười nói: “Bát gia tới đây, có chuyện gì vậy?”

Sắc mặt hắn trầm tĩnh như nước, nhìn ta chằm chằm nói: “Ta cũng không muốn tới, nhưng trong lòng có chuyện không hiểu, không thể bỏ xuống được.”

Quả nhiên người đầu tiên đòi biết đáp án là hắn. Chuyện xuyên không trong thế kỷ 21 vẫn là khái niệm không thể giải thích, người ba trăm năm trước làm sao có thể hiểu. Sợ là ta nói ra, hắn sẽ nghĩ ta tâm thần bất thường. Thoáng chốc, trong lòng có thiên ngôn vạn tự, ta vẫn không biết nên bắt đầu từ đâu.

Ánh mắt hắn nghiêm nghị, nhưng nhìn ta chằm chằm, nói: “Ngươi không muốn giải thích? Nhược Hi đúng là không còn trên nhân gian. Nếu vậy, tất cả mọi chuyện từ đâu mà ngươi biết được?”

Giải thích, phải giải thích như thế nào.

Hai con mắt hắn híp lại, gương mặt lộ vẻ mê man, lại nói: “Theo như lời xác thực của mọi người về ngươi, các ngươi quả thật dường như là một người.”

Ta im lặng một chút, nói: “Ta tuy không có dung mạo của nàng, nhưng ta lại mang tư tưởng của nàng.” Mặt hắn lộ vẻ kinh ngạc, có chút không tin. Ta khề thờ dài: “Là do nàng không bỏ xuống được, còn nhiều luyến tiếc, nên mới có thể đưa ta tới nơi đây. Tuy là dung nhan có khác nhau, nhưng những chuyện đã xảy ra với nàng ta đều biết hết sức rõ ràng.”

Về mặt hắn tràn đầy thương cảm, nhắm mắt một lúc, sau mở mạnh ra, cười nói: “không bỏ xuống được, còn nhiều luyến tiếc...”

Trong lòng ta khó chịu, không biết nên nói chuyện gì. Hắn chậm rãi nở nụ cười, sắc mặt dần trở nên bình thường. Hai người im lặng ngồi ngay ngắn không nói gì.

Hắn đưa mắt nhìn ta, nói: “Hiện tại là chính bản thân ngươi, hay là Nhược Hi?”

Hắn còn chưa dứt lời, ta đã nhẹ giọng nói: “Ta vì nàng mà sống.” Vì nàng mà sống, chính vì Hiểu Văn mà sống, kỳ thực vẫn chỉ là một người.

Trên mặt hần lộ ra vẻ đam nhiên tươi cười, chỉ là một cái chớp mắt, tất cả đều biến mất, nói giọng tự giễu: “Người nàng bỏ xuống không được chính là hần. Nếu biết sớm như vậy, năm xưa đừng có chia lìa, kết quả tự tổn thương chính mình.”

Không thể tiếp lời, cũng không thể trả lời. Ta không thể làm gì khác hơn là cúi đầu mỉm cười, về cam chịu.

Hần ngẩn người nhìn ánh trắng bên ngoài cửa sổ, mơ hồ nói: “Quả thật là nàng, cảm giác của ta thật không có sai.” Trong lòng sừng sốt, nhưng lập tức hiểu rõ lời hần nói chính là lời ly biệt.

Hần đứng lên nói: “Không nên bận tâm đến những kẻ vô vị, sau đó nên vì chính ngươi mà sống.” Trong lòng ta xuất hiện cảm giác ấm áp, nhưng vẫn mang nhiều thương cảm. Vì vậy, ta nhẹ giọng đáp: «Những người ta quan tâm, bận tâm đều không phải là kẻ vô vị. Bát gia, ngươi cũng không thể buông, cũng không gì khác ngoài ý muốn tìm một con đường cho Hoàng Vượng. Coi như, ngươi đã không làm Phúc tấn trên trời phải thất vọng.”

Nói xong, trong lòng căng thẳng, thăm nghĩ, không nên tỏ vẻ thông minh đến vậy, liền đưa mắt nhìn qua hần. Nét mặt hần cũng không bi thương, không có biểu lộ gì đặc biệt, chỉ là hơi hột nói: “Thắng bại từ lâu đã định, ta tại sao phải làm những việc vô vị dư thừa.”

Ta trong lòng chợt thấy như được trút đi gánh nặng, nhưng lo lắng mấy ngày nay đã được thả xuống.

Hần đưa mắt nhìn ta, trầm ngâm một hồi, đi tới trước mặt ta, kéo ta vào trong ngực. Ta vốn muốn đẩy ra, nhưng tâm vừa định, thân thể đã cứng lại, yên lặng để mặc hần ôm. Qua một lúc, hần chậm rãi buông ra, đi về phía cửa phòng, trở mắt nhìn theo bóng lưng của hần, phiêu dật, cô tịch và đầy đau khổ.

Ngay người ngắm ánh trắng bên ngoài cửa sổ, tâm tư pháp phòng bất định. Giờ mới chỉ là người đầu tiên, sau đó những người khác sẽ lần lượt kéo nhau đến, ta phải giải thích thế nào cho tốt. Nếu là Dận Chân, ta phải làm sao?

Đầu óc mơ hồ đau nhức, hai mắt tối sầm, dựa người vào cửa. Có tiếng người từ sau nói: “Nô tỳ Thuý Trúc, tới đón cô nương.”

Ta đứng dậy, bước lại gần, nghe nàng nhẹ giọng nói: “Nương nương phải nô tỳ tới đón cô nương.” Ta cười với nàng một lúc, nói: “Cái gì mà xưng nô tỳ, sau này không được nói như vậy.” Nàng nhìn ta trêu chọc, nói: “Giờ sớm luyện tập một chút, sau này đôi giọng đỡ mắc sai lầm.”

Ta khẽ thở dài, theo nàng bước đi. Từng ngọn đèn đỏ thắm được thắp sáng khắp cung điện. Trong lòng vạn phần không muốn, nhưng vẫn cố mà cười, thân nhiên bước đến. Ở Lạt Na Lạp thị đang cười nói với mấy người xung quanh, thấy ta đến liền vẫy tay gọi: “Lại đây ngồi gần tỳ tỳ.”

Ta ngồi xuống, vờ như vô ý đưa mắt nhìn quanh. Những người quen mặt chẳng qua là mấy Thập tam phúc tấn và mấy vị phúc tấn khác, còn lại là những thê thiếp của các đại quan trong triều. Thấy ta thân nhiên ngồi cạnh Ô Lạt Na Lạp thị, đa số đều lộ ra vẻ ngạc nhiên. Các phi tần khác sắc mặt nhàn nhạt, mỉm cười ra ý chào hỏi.

Ngọc Kiều ánh mắt nhìn ta tỏ vẻ quan tâm, dùng ánh mắt nhìn vào cánh tay của ta. Thấy ta mỉm cười lắc đầu, nàng liền cười thoải mái. Chính là bởi vì thái độ của nàng với Lục Vu, trước sau ta vẫn có cảm tình tốt với nàng. Thấy chúng ta nhìn nhau biểu đạt nhiều ý tứ, Phú Sát thị ngồi bên cạnh Ngọc Kiều liền ra vẻ phần uất, ghen ghét.

Ta lạnh lùng nhìn nàng ta. Ô Lạt Na Lạp thị kéo ta cười nói: “Hiểu Văn, đây là Minh Ngọc, là phúc tấn của Thập đệ.”

Ta hơi chấn động, dời mắt qua nhìn. Minh Ngọc mặc y phục màu xanh nhạt đang chậm rãi đi tới. Ô Lạt Na Lạp thị kéo nàng ngồi xuống bên cạnh ta. Ta yên lặng nhìn nàng. Mặc dù là nàng đang tươi cười, nhưng ánh mắt nhiều uẩn sâu. Nàng không biết làm sao xưng hô với ta, chỉ là mỉm cười, ta cũng cười đáp lại.

Âm thầm thương cảm, cũng hối hận không ngót, lẽ ra không nên tới đây. Đúng lúc này, mọi người xung quanh đột nhiên yên lặng, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Tiêu Thuận Từ đang dẫn hai tiểu thái giám đi nhanh tới, xa xa hô to: “Hoàng thượng giá lâm”

Tất cả đều cùng đứng dậy, sắc mặt nghiêm chỉnh. Dận Chân đang mỉm cười đi tới. Cùng mọi người quỳ rạp xuống đất, rồi lại mờ mịt đứng dậy ngồi xuống, trong đầu chỉ còn đọng lại thần thái của Minh Ngọc năm xưa.

Ngồi ở vị trí chủ tọa, Dận Chân lộ vẻ tươi cười, không giống vẻ lạnh lùng như thường ngày. Rượu được ba tuần, hoàng thân triều thần cũng dần thả lỏng, nâng chén chúc tụng lẫn nhau, hành tẩu lệnh trợ hứng. Phía bên nữ quyền, mọi người râm ran lấy trang phục, trang sức làm trọng tâm đàm luận. Mọi người không dám chắc thân phận của ta, ngôn ngữ cũng không quá thận trọng, nhưng cũng chỉ mỉm cười gật đầu chào hỏi ta, không nói chuyện gì khác. Như vậy cũng hợp với ý của ta, vốn là không thích chạy vòng quanh nói chuyện.

Minh Ngọc đơn độc ngồi ngay ngắn, không một người chủ động cùng nàng nói chuyện. Ta lại gần khẽ nói: “Thập phúc tấn.”

Nàng ngẩng đầu, dịu dàng cười nói: “Cô nương có chuyện gì?”

Ta gật đầu, trong lòng do dự, ngập ngừng nói: “Các người vẫn mạnh khỏe cả chứ?”

Nàng cả kinh, bám chặt vào cái khăn tay, im lặng nhìn ta một lát, rồi nhoen miệng cười, lạnh lùng nói: “Vẫn mạnh khỏe, tạ ơn cô nương đã nhớ tới.”

Trong lòng biết rõ nàng đang hiểu lầm, nhưng lúc này cũng không thể làm gì nhiều hơn, đành nói: “Hai người thực sự khỏe?”

Nàng đứng lên, âm điệu nặng hơn một chút, nói: “Chúng ta đều tốt.”

Thầm than trong lòng, câu chuyện đã không thể tiếp tục nói, đành cười trừ: “Xin chuyển lời đến Thập bối lạc, hẳn nên bớt nóng tính, đối xử tử tế với mọi người xung quanh, đừng nên yêu cầu quá cao, nhất định những ngày tháng tới sẽ tốt hơn.”

Nàng ngẩn ngơ, chăm chăm nhìn ta. Ta lặng lẽ đứng dậy, bước ra phía ngoài.

Nằm trên cỏ trong ngự hoa viên, ngắm bầu trời đêm. Trăng tròn như rót tia vàng xuống nhân gian, như thiếu nữ nhu thuận thả mái tóc đen tuyền. Mặt đất lặng yên không một tiếng động, khỏi lên những sợi khói nhẹ nhẹ, đám sương mỏng toả rộng khắp không gian.

Cứ nằm như vậy, những việc phiền nhiễu trong lòng cũng biến mất. Bốn phía yên tĩnh, an tường, hai mắt nhắm lại, hít thật sâu, dường như cảm nhận được hương vị của ánh trăng.

Đầu óc trống trơn, giống như mọi ý thức bị hút ra khỏi trí não. Minh Ngọc cẩn thận như vậy, những ngày tháng qua cũng chẳng thư thái gì.

Qua hồi lâu, trước mắt một mảnh u ám. Giữa ánh trăng sáng, ánh sao như bị lu mờ. Nghi hoặc trong lòng, trợn mắt nhìn, thấy Thập tứ đứng ở trước mặt.

Xoay lưng về ánh trăng, ta thấy không được về mặt của hắn. Ta ngồi dậy, vỗ vỗ xuống đám cỏ bên cạnh. Hắn khẽ cười một tiếng, ngồi xuống.

Hắn nói: “Bát ca đã nói tất cả cho ta biết.” Ta nhẹ giọng ‘uhm’ một tiếng, không nói tiếp.

Hắn lại nói: “Sau này, ta sẽ tận lực bảo hộ ngươi. Ta tuy chỉ là một Vương gia hết thời, nhưng muốn làm chuyện gì cũng không dễ bị ai ngăn trở.”

Hắn là vì muốn chuộc tội mà tới. Ta ngưng thần suy nghĩ một chút, nói: “Các ngươi đều sống cho thật tốt mới là điều ta mong muốn. Nếu như trong cung có cơ sở ngầm của các ngươi, cũng là lúc nên rút bỏ hết. Ngọc Đan là một tấm gương, đừng nên tiếp tục làm tổn thương sinh mệnh người vô tội.”

Ánh mắt hắn lộ vẻ căng thẳng, lạnh giọng trách mắng: “Ngươi quả thật cho rằng hắn sẽ buông tha chúng ta hay sao? Chỉ là ngày hôm nay, hắn vẫn chưa tìm được lý do hợp lý mà thôi.”

Chỉ bằng một lời khuyên bảo làm sao có thể tháo gỡ khúc mắc trong lòng hắn, chỉ đành câm miệng không nói tiếp.

Thấy ta lặng im không nói, hắn khẽ ngẩng đầu, nhìn mặt trăng trên đầu, nói: “Cảm ơn ngươi. Vì có ngươi, nàng đã sống lại trên thế gian này.” Nói xong, hắn đứng dậy, nhanh chóng bước đi.

Thời gian yên lặng trôi qua, ánh trăng dần ngả về tây.

Dưới ánh trăng, bóng khu rừng ngả xuống thành một vết dài, không gian dường như có những hạt mưa lát phát, tựa như sương sớm. Thân thể ta từ lâu đã trở nên ẩm ướt, không còn cảm giác ấm áp, đột nhiên hắt xì, liền đứng dậy trở về.

Vừa phòng khép hờ, ta nhẹ nhàng đẩy ra, trong phòng đã thấp lên một ngọn đèn.

Hắn im lặng ngồi trên giường, nhìn ta chăm chăm. Ta đi lại gần, ngồi ở bên cạnh hắn, nắm tay của hắn. Bàn tay ta lạnh ngắt, làm hắn giật mình, liền đẩy ta nằm lên giường, sau đó nằm ra phía ngoài.

Hắn tỉ mỉ quan sát thần sắc của ta, nói: “Ta đã nói, nàng không cần phải tự miễn cưỡng.”

Ta nắm tay hắn đang đặt ở bên hông, xích lại nằm vào trong lòng, nói: “Việc ta muốn làm, ai cũng không thể miễn cưỡng.”

Hắn cười rộ lên, nói: “Nếu đó là lời nói thật, chỉ là Nhược Hi, vì sao nàng sớm lên ra ngoài?” Tay ta đã ấm hơn nhiều, nghe hắn nói vậy, một lời ta cũng không thể nói tiếp. Vô thức vỗ vỗ thất lung của hắn, thanh âm mơ hồ nói: “Đừng nghĩ nhiều, được không?”

Hắn than nhẹ một tiếng, chăm chú nắm tay ta, hơi thở nóng hổi phả vào cổ ta nhồn nhột, ngứa ngáy. Ta vội đẩy hắn ra, hai tay hắn nắm chặt ta lại, khẽ gọi: «Hi nh!»

Ta a một tiếng, ngẩng đầu, thấy ánh mắt hắn lộ vẻ cười, ảm áp nhìn ta. Ta hoảng hốt, dịch tránh xa hắn, xoay lưng lại. Trong lòng ta có chút không xác định, mơ hồ như có chờ mong. Trong khoảng thời gian ngắn, không rõ ý muốn của hắn thế nào.

Hắn ở phía sau than thở: “Vẫn chưa chuẩn bị tốt hay sao?” Ta thân thể cứng đờ, hắn kéo ta lại gần, ôm ta từ phía sau, lẳng lặng giữ nguyên tư thế này thật lâu.

Đại đội xa mã đang đứng đợi tại cửa Tây.

Ta ngồi trên xe, vén màn lờ đờ nhìn quanh bốn phía. Dận Chân đang đứng nghe Ô Lạt Na Lạp thị nói điều gì đó mà nụ cười có vẻ bối rối, chỉ thấy nàng cứ chỉ tay về quan tâm, hẳn nghe mà đầu gật lia lịa. Lòng ta có chút khó chịu, bất chợt hắn quay đầu nhìn lại, bắt gặp ánh mắt của ta...

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, ta vội chỉnh lại dáng ngồi, làm như đang nhắm mắt dưỡng thần. Đột nhiên cảm nhận có làn khí nóng thờ sát vào cổ, mờ mắt ra ngăn được nụ hôn hắn đang muốn đặt vào má ta. Hắn sượng sùng cười, ngồi thẳng dậy nói: “Chỉ sợ nàng như vậy, ta mới không muốn đưa nàng đi cùng.”

Mặt ta nóng lên, nói: “Ta có chút mệt mỏi thôi mà.” Hắn cười cười lắc đầu.

Càng rời xa hoàng cung, đến gần khu vườn, ta càng cảm thấy vui vẻ hẳn lên.

Hai người sóng vai ngồi cùng một chỗ, hần tiện tay cầm lấy quyển sổ con trên mặt tủ. Ta cười đoạt lấy, cất sang một bên, ôn nhu nói: “Nghỉ thêm một lúc đi, cùng trò chuyện với ta.”

Hần xoa xoa mặt của ta, đang định mở miệng đi đột nhiên xe ngựa ngừng lại, Cao Vô Dung từ bên ngoài nói vào: “Hoàng thượng, phía trước có một xe chở đá làm đường bị đổ, nên tạm thời chưa thể đi tiếp.”

Từ khi Dận Chân ở lại Viên Minh viên, dọc con đường nối giữa Hoàng cung và khu vườn, dinh thự của các vị hoàng thân triều thần đua nhau được xây dựng. Bởi vậy, vật liệu sỏi đá, củi gỗ trên con đường này đã trở thành vật thường gặp.

Hần nhíu mày một chút, nói: “Mau chóng xử lý đi.” Đột nhiên ta cảm nhận có việc chẳng lành sắp xảy ra. Không tự chủ, bất giác ngả vào người hần. Dường như hần cũng cảm nhận được sự bất an trong lòng ta, khẽ cười nói: “Càng ngày, ta càng muốn nằm luôn bên cạnh như vậy.” Nghe hần trêu đùa, ta bật ra một tiếng cười, nhưng trong lòng vẫn có một khối đá lớn đè nặng, không cách nào vui vẻ trở lại.

Thấy ta như vậy, hần cũng yên lặng.

Thời gian trôi đi trong lặng lẽ. Ta nắm chặt tay hần, mở miệng nói: “Hồi cung, ta có chút cảm xúc đặc biệt.” Hần nhìn ta, điềm đạm hỏi: “Nàng đã gặp qua bọn họ?” Hơi do dự một chút, ta nhẹ nhàng đáp: “Đã gặp qua.”

Nghe câu hỏi của hần có chút lạnh lùng, trong nháy mắt, toàn thân ta cũng lạnh toát, giống như bị đông cứng trong băng giá ngày đông.

“Hoàng thượng, Cao công công sai nô tài mang nước trà đến.” Nghe tiếng nói, ta bừng tỉnh qua cơn lo lắng. Hần vén rèm lên, ta thấy một tiểu thái giám đang đứng ở cạnh xe. Ta như có người mách bảo, lập tức kéo mạnh bả vai Dận Chân lại phía sau, cùng lúc, tiểu thái giám lùi chúi thủ từ trong tay áo ra đâm tới. Dận Chân cũng kéo ta lại, hét lớn một tiếng: “Bất thích khách.”

Đám thị vệ bên ngoài nghe tiếng kêu bất thích khách, tiếng binh khí đao kiếm lách cách lập tức vang lên.

Nghe tiếng của hần tràn đầy lo lắng, ta có chút trì hoãn, trêu hần cười cười. Hần đang nhìn chăm chăm vào bụng ta, ta theo ánh mắt của hần cúi đầu nhìn. Một đốm máu đỏ tươi thấm qua lớp áo lông dê đang dần loang rộng, chính giữa cảm một thanh chủy thủy sáng loáng. Vốn định nắm lấy chuôi dao rút ra, nhưng ta không thể gượng dậy.

Cảnh vật trước mắt càng lúc càng tối sầm lại, đến cuối cùng đến một tia sáng cũng không có. Ta chợt thấy mình như bông bèo đứng giữa đám mây. Nhìn những đám mây trắng xung quanh mình, trong lòng ta thấy mừng rỡ, bầu trời quả nhiên đẹp như vậy.

Đưa tay ra ôm mây vào lòng, bước đi trên mây, chậm rãi bước về phía xa xa.

“Nhược Hi, Nhược Hi...” Không biết từ đâu vang lên tiếng người đang gọi, ta dừng lại lắng nghe. Thì ra là Dận Chân. Ta vui vẻ nhìn quanh bốn phía, nhưng không nhìn thấy hần. Ta sốt ruột theo tiếng gọi tìm kiếm.

Đau quá. Ta hít thở một hơi thật sâu, cảm giác đau tràn ngập, ta liền mở hai mắt.

“Thái y, nàng đã tỉnh.” Ta nghe tiếng của hần đang thật gần. Nhìn mặt hần, hai trán nhăn lại, ánh mắt tỏ vẻ đau xót. Ta đưa tay khẽ vuốt vùng trán và lông mày của hần, nhưng lực bắt tông tâm, không cất nổi cánh tay. Ta mỉm cười nói: “Đừng nên đau khổ.” Hần mỉm môi khẽ cười.

Thái y chuẩn mạch xong, nói ta đã qua cơn nguy hiểm, cần nằm yên trên giường tĩnh dưỡng, vết thương sẽ từ từ khép miệng. Đợi thái y lui ra, hần ngồi bên giường nắm chặt tay ta. Ta bỗng dưng nhớ lại chuyện ngày ấy, thân thể run lên. Hần vỗ về ta, nói: “Nàng đừng nên cử động, trách lại rách vết thương trở lại.”

Ta im lặng một hồi, cũng không nhìn được mà hỏi: “Là ai vậy?”

Về mặt hần lạnh lẽo, giọng cảm hận nói: “Kẻ ám sát đã tự cắn lưỡi tự tử, hiện vẫn không rõ ai đã sai khiến hần. Chuyện này, nàng đừng nên hỏi lại.”

Vừa khẽ tựa người, vết thương lập tức đau nhói. Ta yên lặng chịu đựng, ánh mắt hần lộ vẻ lo lắng, buồn bã nói: “Rất đau phải không?”

Ta khẽ lắc đầu: “Không phải là do bọn hần. Bọn họ không biết dùng những thủ đoạn vụng về đến vậy.”

Hần nhìn ta chăm chăm, ôn nhu nói: “Ta nói rồi, ta cũng không muốn làm tổn thương tính mệnh của bọn họ. Nàng hãy an dưỡng thật tốt, mọi chuyện sẽ được điều tra rõ ràng.”

Nằm trên giường dưỡng thương nhiều ngày, mỗi ngày đều tập trung suy nghĩ, một mực khẳng định mọi chuyện không phải là do bọn hần, nhưng rốt cuộc vẫn không có manh mối khác.

Dận Chân ngoài những lúc lâm triều, thời gian còn lại đều ở bên cạnh ta. Tuy rằng như vậy, ta vẫn luôn nghi ngờ. Thập tam cũng có tới một lần, đúng lúc Dận Chân không có ở đó nên cũng không vào. Ta hỏi dò mấy nô tỳ bên người, nhưng các nàng đều áp úng cổ nói sang chuyện khác.

Dận Chân tới ngồi bên giường, dùng lời lẽ nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Nàng vì sao không thể cẩn thận tự chăm sóc chính mình?”

Ta vẫn bướng bỉnh không nói, trong lòng nhiều phiền muộn. Hấn thở dài: “Thập tam một lúc nữa sẽ đến gặp nàng.”

Ta nói: “Hấn tới, thì ta sẽ vui hơn sao?”

Ánh mắt hấn đầy vẻ thương xót, nhưng vẫn hơi giận nói: “Vi bọn họ, nàng nhất định không để ý tới thân thể của chính mình sao?” Hấn đập vỡ chén thuốc đang để trên bàn, phẩy tay áo bỏ đi.

Lại một ngày qua đi, ta vẫn im lặng nằm ở trên giường, bụng vẫn lâm râm đau. Qua mấy ngày lo lắng, nói chuyện nhiều, vết thương dường như lành lại rất chậm.

Cửa phòng mở ra, Thập tam đáng vẻ phong trần mệt mỏi đứng ở cạnh giường, trán cau lại. Ta nhìn đau ngồi dậy, Thập tam đỡ ta tới ngồi ở ghế tựa.

Ta nói: “Cửu gia đã đi?”

Thập tam sững sốt, nghi hoặc hỏi: “Làm sao ngươi biết được?”

Ta đau khổ, lâm bầm nói: “Hấn đã giết bọn họ.”

Thập tam nói: “Hoàng huynh cũng không nghĩ sẽ giết bọn họ. Ngươi bị như vậy, đã điều tra rõ ràng, đúng là thái giám do hấn xếp vào cung đã ra tay.”

Thấy ta có vẻ không tin, Thập tam nói tiếp: “Lần này, mọi chuyện đã điều tra thật rõ, xác thực là thái giám do Cửu ca đưa vào cung đã ra tay. Hoàng huynh đã đồng ý với nàng, không làm tổn hại tính mạng bọn họ, chỉ hạ lệnh nghiêm cần giam lại, cử người canh giữ. Những chuyện còn lại, là do chủ ý của ta. Tắm vài người nhờ Xảo Tuệ đưa cho ta, ta cũng đã giao lại cho Cửu ca.”

Ta cười khổ nói: “Việc này chỉ do một mình hấn làm, còn liên quan tới những ai khác?”

Thập tam lộ vẻ cay đắng, nhún mày nói: “Ngươi vì sao không nhìn rõ. Đối với Bát ca mà nói, việc Tứ ca kẻ vị đã khiến cuộc sống của hấn không còn ý nghĩa. Hấn hôm nay vẫn sống trên đời, chỉ hoàn toàn vì Hoàng Vượng.” Hấn dừng lại một lát, chớp mắt nói: “Kỳ thực, lần này Bát ca vào cung, ta không có thu xếp chu đáo. Theo tình hình của hấn, hấn không nên trở về.”

Sắc mặt ta khê biến, im lặng không nói một lời. Thập tam lắc đầu nói: “Hoàng huynh cũng không trách phạt những người xung quanh, là do tâm tâm niệm niệm nhớ tới chuyện đã đồng ý với ngươi, đây vốn không phải là tác phong của hấn. Nhược Hi, ngươi nên nghĩ cho Hoàng huynh. Buộc hấn bắt lực nhìn nữ nhân mình yêu thương vì mình mà bị thương, hấn khổ sở đến mức nào chúng ta không thể cảm nhận được.”

Lòng ta chấn động, nhắm mắt suy ngẫm, trong lòng có nhiều do dự.

Mỗi lần gặp chuyện, ta chỉ biết trách mắng hấn, nhưng chưa từng lo nghĩ đến cảm nhận của hấn. Có thể hấn cũng rất mâu thuẫn, cũng cần một nơi để chia sẻ, cũng muốn có một người để bộc bạch. Ta tự trách chính mình, trong lòng mong muốn hấn lập tức xuất hiện trước mắt, nhưng trời không chiều lòng người. Từ sau ngày đó, hấn chưa một lần trở lại.

Khí trời càng lúc càng lạnh, một trận gió ngao mạn thổi qua, khiến đám lá rụng bay lên. Đám lá cây nhả nhúm, vàng vàng, vô cùng xấu xí.

Ta chậm rãi bước đi, đập lên lớp ta rụng dưới chân tạo thành những tiếng “xào xạc”. Ta lắng tai nghe, tưởng như tiếng một sinh mệnh đang chết đi. Nghĩ vậy, ta run rẩy, không biết là do vết thương đau nhức, hay là do lồng ngực đau nhức, nhưng chỉ là rất đau, rất đau.

Phía trước có tiếng bước chân hỗn độn vang lên, ta ngẩng đầu nhìn, trong lòng đè lại tiếng cười, có việc như vậy thật sao? Chỉ tùy hứng mà đi, ta cũng có thể vô thức mà đi tới Càn Chính điện.

Trước mặt ta là các đại thần vừa tan buổi triều sớm, tùm nham tùm ba nhỏ giọng đàm luận chính sự. Tuy nhiên, vạn lời như một, tất cả đều nói A Kỳ Na, Tắc Tư Hắc hành vi phạm tội rõ ràng. Ta trong lòng khó chịu, xoay người bước trở về.

“Hiếu Văn” Nghe tiếng Thập tam gọi, ta dừng bước. Thập tam tới gần, tiếng nói nặng nề: “Thân thể còn chưa hồi phục, lại tới đây đứng chờ hoàng huynh. Cứ như vậy đi tới đi lui, chỉ sợ vết thương không thể lành hẳn.”

Ta cười khổ nói: “Ta đâu đi tìm hấn.”

Thập tam ngưng cười, hạ giọng nói: “Còn không phải hay sao?”

Không để ý tới hấn pha trò, ta lộ vẻ sâu thẳm, cười nói: “Ta chính là tới tìm ngươi. Ngươi... có thể đưa ta vào phủ Bát gia?”

Thập tam như hiểu rõ tâm trạng của ta, lẳng lặng nhìn một hồi rồi nói: “Nếu như ngươi thật sự muốn tới, ta có thể mang ngươi đi. Nhưng ta mong rằng đây là lần cuối cùng ngươi vì bọn họ mà tổn hao tinh thần.” Ta đỡ đầu gật đầu.

Nhìn qua phía sau, Trương Đình Ngọc đang tươi cười khẽ gật đầu ra ý chào hỏi, ta gượng cười đáp lại.

Chỉ trong hai năm, Trương Đình Ngọc cùng Thập tam đã trở thành phụ tá đắc lực của Dận Chân. Thập tam thì không cần phải nói. Trương Đình Ngọc được đặc ý như vậy nhưng không cho là vinh quang, luôn cẩn thận chặt chẽ. Lúc này, thấy hấn có ý chủ động, chắc rằng muốn gặp Thập tam. Ta liền

cười nói: “Nô tỳ xin cáo lui.”

Hắn cười nói: “Cô nương đi thông thả.”

Thập tam khẽ nhếch miệng cười, nói: “Ngươi về trước đi, ta sẽ tới đón ngươi sau.” Ta gật đầu, chậm rãi trở về.

Ngày trước hắn ở tại thư phòng, vốn là ghế nệm thêu hoa, mùi thơm nức mũi. Lúc này, hắn ở trong nhà đó, không có cửa hồng ngói xanh, cũng không có hành lang tô điểm, thậm chí không có cả cửa phòng, chỉ có một ô cửa sổ nhỏ. Ta ngập tràn cảm giác bị thương cùng hoảng sợ.

Đứng trước cửa sổ, im lặng nhìn hắn. Hắn đang xoay lưng lại, chấp tay đứng.

Thập tam vỗ nhẹ vào cánh tay, ta liền lấy lại tinh thần. Hắn gọi nhẹ một tiếng: “Bát ca”

Nghe vậy, hắn xoay người lại, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua ta cùng Thập tam. Thập tam đi tới trước cửa sổ, đưa cho hắn một bình sứ nhỏ, nói: “Đây là vật năm xưa Nhượng Hi đã để lại.”

Hắn đưa tay đón nhận, xem xét một lát rồi hỏi: “Nghe nói Cửu đệ đã đi, ngươi như vậy mà... mà vẫn giúp chúng ta. Hoàng thượng sẽ không vì vậy mà trách ngươi chứ?”

Thập tam liếc mắt nhìn ta, khẽ cười nói: “Có gì đệ sẽ bảo với hoàng huynh đây là dặn dò của Nhượng Hi trước lúc lâm chung, huynh ấy cho dù có giận có tức bao nhiêu cũng sẽ nuốt lại vào lòng.”

Bát gia im lặng một chút, lại nói: “Ta đi rồi, còn Hoàng vương...”

Ta nói: “Hoàng thượng sẽ không giáng tội cho hắn.”

Thập tam tiếp lời nói: “Bát ca xin yên tâm, ngày nào đệ còn ở đây, nhất định sẽ không để nó gặp chuyện gì”

Hắn thu lại vẻ điềm đạm thường ngày, đối diện Thập tam lạy dài thì lễ nói: “Tạ ơn Thập tam đệ.” Thập tam ở ngoài cửa giật mình tránh sang một bên, nói: “Bát ca, đừng như vậy.”

Xong lễ, hắn xoay mặt vào tường, không hề quay đầu lại, không hề nói với ta một câu, cũng không nhìn ta một lần. Thập tam ngưng lại một chút, cúi người hành lễ với hắn, rồi nhìn ta nói: “Ta ở trên xe chờ ngươi.”

Ta đầu óc trống trơn, trong mắt chỉ có duy nhất một người, lẩm bẩm: “Đem hắn đi.” Thập tam sùng sốt, ngưng thần chăm chú nhìn ta, làm như không có nghe ta nói. Ta nói lại: “Dù cho hắn phải chết, cũng không thể ở lại chỗ này.”

Ở trong nhà đá, hắn vẫn ngồi thẳng như cũ, nhưng quay đầu lại nói: “Không cần phiền phức như vậy, cũng không nên làm khó Thập tam đệ.” Thập tam lắc đầu rồi đi.

Thời gian từng giọt từng giọt lặng lẽ trôi qua, hai người im lặng không nói được lời nào. Qua hồi lâu, hắn nói: “Vì sao vẫn chưa đi?” Hắn thanh âm trầm mặc, không có một chút khác thường.

Ta nói: “Không còn chuyện gì giao cho ta sao?”

Hắn cúi đầu suy nghĩ một hồi: “Ta đi rồi, nếu như giữ được toàn thân, xin đệ mang tro của Minh Tuệ về chôn cùng chỗ với ta, còn nếu như xương cốt cũng tán thành phần bụi, đành nhờ đệ trộn chung tro cốt của chúng ta cùng theo gió thả đi vậy. Lúc còn sống ta chưa được cùng nàng ngày ngày kề cận, chỉ mong chết rồi có thể làm tròn nguyện ước của nàng.”

Thoáng chốc, trong đầu ta hiện lên hình ảnh một nữ nhân yêu ghét phân minh, nghĩ nàng quyết liệt tự thiêu, cả người chột khẽ rung lên.

Thanh âm có chút nghẹn ngào, cổ kim nén nhưng không như ý nguyện, nói: “Sống cùng giường, chết cùng huyệt. Ta sẽ hoàn thành tâm nguyện của nàng.”

Hắn bất động như cũ, thanh âm mềm mại: “Đi đi, ngươi hãy nhớ kỹ lời ta đã nói.”

Ngắn ra, ta lập tức hiểu rõ ý tứ của hắn. Trong lòng đau xót, ta nói: “Ta sẽ buông ra tất cả, sống thật tốt.” Hắn không hề nói tiếp. Ta theo dõi hắn hồi lâu, thờ dài bước ra ngoài.

Tôi cũng vội vàng, đi cũng vội vã, chỉ là cùng hoàn cảnh nhưng tâm tình có khác biệt.

Bát gia rơi vào tình cảnh này, không bị thương mà thanh thần rồi đi, có chút linh ngộ chết vốn không có gì đáng sợ, đáng sợ nhất là sống không bằng chết.

Ra khỏi cửa phủ, xoay người nhìn lại toà phủ đệ, trong lòng thầm nhắc nhở, từ nay về sau nơi này cùng Nhượng Hi chính là cáo biệt. Nghĩ đến đây, trong lòng có chút không đành lòng, xoay người bước về phía xe ngựa.

Thấy ta đi tới, nô bộc liền đỡ ta lên xe. Đột nhiên ta nhớ tới một người, liền dừng lại nhìn về phía bờ hồ. Cũng vẫn địa điểm đó, cũng vẫn trang phục đó, chỉ duy hận ý trên mặt nàng đã biến mất, thay vào đó là vẻ thê lương. Ta không hiểu vì sao nàng lại như vậy, bước về phía nàng. Cô nương này lần thứ hai nhìn thấy ta, cũng có chút sùng sốt, nhưng làm như đã biết chủ ý của ta, lập tức rồi đi. Tuy có nghi ngờ, nhưng là vì ta đã đứng khá lâu, bụng lại có

cảm giác đau đớn, đành thở dài. Người đã không còn, ân oán tình thù cũng trở thành trời quang mây tạnh, tất cả đều biến thành cát bụi. Vì vậy, ta bước lên xe ngựa.

Thập tam trán cau lại, làm như đang tỉnh dưỡng. Từ từ ngồi xuống, hần gạt mình nói: “Nhược Hi...” Ta chặn lại, nói: “Từ nay về sau, thế gian không còn Nhược Hi. Ta là Hiểu Văn.” Thập tam vui vẻ, chế nhạo nói: “Hoàng huynh cuối cùng đã có thể hạnh phúc.”

Ta cười cười trêu hần, hần liền nói: “Nhược Hy, trước đây ngươi là người tốt, luôn luôn giàu lòng vị tha. Việc của Bát ca lần này, ngươi từ nay không nên lại trách hoàng huynh. Mấy hôm nay, trán của Tử ca chưa từng giãn ra.”

Ta làm ngo, hần lại nói: “Kỳ thực, chuyện sống chết của một người vốn rất đơn giản. Nhưng vì thân phận của chúng ta vốn đặc biệt, nên cũng đã định trước sẽ không giản đơn.” Nói xong, hần khề thở dài.

Thấy sắc mặt hần khác thường, ta nghiêng đầu hỏi: “Hôm đó Trương Đình Ngọc tìm ngươi, cũng là vì chuyện của Bát gia?”

Hần gạt đầu, khề thở dài nói: “Chúng ta chỉ thấy được hoàng huynh đối với bọn họ như vậy, cũng là do bọn họ... Những người khác ngoài cuộc, cũng thấy mưu đồ của bọn Bát gia. Kỳ thực trong chuyện ám sát lần này, ta nghĩ cũng có chút sai lầm, không giống tác phong của bọn hần. Làm như thế, chỉ có thể giải thích, bọn họ đang ép hoàng huynh ra tay, là muốn hoàng huynh mang tội giết cha hại em”

Ta thấy khiếp sợ, choáng váng. Nếu như đúng như Thập tam đã nói, đây là nguyên nhân chính, chẳng phải là nực cười hay sao.

Ngơ ngác ngồi, thật lâu vẫn không lấy lại được bình tĩnh, cười khổ nói: “Trương Đình Ngọc cũng có đề ý?”

Bọn họ là Hoàng tử, từ trên cao bị quăng xuống, quan viên lớn nhỏ đều có thể hạch tội. Nếu đã sống không bằng chết, không bằng tự mình giải thoát. Nhưng thế nào để giải thoát? Tự sát, hiển nhiên là không thể. Đây là do người khác gây ra, phải khiến cả thiên hạ kinh thường. Bức Dận Chân ra tay, nếu đạt được như ý nguyện, vừa được giải thoát vừa có thể vu tội cho Dận Chân.

Trong lòng thống khổ, lộ vẻ sầu thảm, nhìn Thập tam nói: “Ngươi đã biết bọn họ đang tìm cơ hội, vì sao còn muốn làm như vậy, không sợ hoàng thượng trách mắng sao?”

Hần nói: “Hoàng thượng tức giận chẳng qua là vì ngươi bị trọng thương, không phải là vì bọn họ.”

Đã không phân tích đến điểm này, lòng ta rối như tơ vò, nóng lòng muốn còi ra, nhưng càng lúc càng rối, không thể nào gỡ được. Trong đầu hiện lên câu nói: “Trần gian về lại trần gian, đất trở về với đất, thời gian qua đi, sinh mệnh luân hồi, từ nơi nào đến trở về nơi đó, hà tất...”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Bầu trời đêm đen kịt, lấp lánh những vì sao.

Im lặng đứng trong hành lang, hai con mắt nhìn chăm chăm cửa viện. Trở lại vườn ba ngày nay, nhưng ta vẫn chưa từng gặp lại hần. Bỏ lại rụt rè, ta ở đây có ý chờ hần. Có tiếng bước chân rất nhỏ từ xa truyền đến, trong lòng hồi hộp, trước mắt cũng có làn sương mờ.

Dường như hần cũng cảm nhận được sự tồn tại của ta, bước chân chậm lại. Ta đang mừng rỡ, đột nhiên thấy hần lại bước nhanh vào trong viện.

Một giọt lệ từ khoé mắt rơi xuống, có chút tức giận, liền bước xuống theo hần ở phía sau.

Vào nhà, ta đứng trước tấm bình phong, im lặng nhìn hần còi ra áo khoác, nằm lên giường, coi ta như người vô hình.

Tức giận và phẫn nộ trong lòng ta càng lúc càng lớn, rốt cuộc ta giận dữ đi tới bên giường, ánh mắt phẫn nộ nhìn hần. Hần cũng giương mắt nhìn ta. Không kiềm chế được nữa, nước mắt lập tức tuôn ra. Qua một lát, hần khề thở dài, đứng dậy ôm ta đặt vào giường.

Ta xoay người, quay lưng về phía hần, khề nước nờ, trút ra hết những uỷ khuất bao ngày nay. Sau một lúc, hần xoay ta lại. Ánh mắt ta đắm lệ nhìn hần, ánh mắt hần chứa đựng biết bao nhu tình khiến lòng ta ấm áp, những căng thẳng giờ tan biến.

Hần nhẹ nhàng nâng gương mặt ta, ánh mắt hần vẫn chứa chan thâm tình, ta chủ động khề hôn hần. Thân thể hần cứng đờ, một lát sau mới đáp lại.

Môi áp môi, đầu lưỡi của hần đưa vào thật sâu tìm tòi khiến toàn thân ta mềm nhũn, nóng rực. Hần lần còi áo của ta, xoay người lại bắt đầu...

Ánh sáng ngoài cửa sổ vẫn còn tờ mờ朦胧 lung, nghĩ lại chuyện tối qua, ta có chút ngượng ngùng, là do ta tự mình chạy tới tìm hần...

Hai má nóng rực, khề kéo chăn che mặt, bên tai nghe tiếng hần đang cười khề, ta càng giữ chặt tấm chăn. Ta phụng phịu hỏi: “Tối qua vì sao làm như

không có thấy ta?” Hân xì mặt một hồi, bỗng cười to: “Nếu ta không như vậy, làm sao nàng tới đây?”

Trong lòng có chút bức tức, dùng cánh tay đánh hân thật mạnh, hân càng cười thật to. Cười xong, hân ngưng mắt nhìn chăm chăm ta, nhẹ nhàng nói: “Nhược Hi, nàng đói không, ta kêu người chuẩn bị đồ ăn.” Ta đang tươi cười liền cứng lại, nhẹ giọng nói: “Không có Nhược Hi, nàng đã đi rồi. Từ nay về sau ta chỉ là Hiểu Văn, với Nhược Hi không có liên quan.”

Dừng một lúc, hân nói: “Trong tiểu viện này, nàng vĩnh viễn là Nhược Hi của ta.”

Trong miệng âm ừ một chút, hai tay vô thức chậm rãi vỗ về trước ngực hân. Hân liền ôm ta thật chặt. Ta ngẩng đầu nhìn lên, cố gắng tách hân ra rồi đứng lên. Hân ở phía sau cười khổ nói: “Ta muốn nàng vĩnh viễn như vậy.”

Ngồi ở trong sân, nhìn quyển sách đang đọc. Đột nhiên, ánh sáng bị người ta che khuất. Ngẩng đầu lên nhìn, đó là Thập tam. Sắc mặt hân trầm tĩnh, trong mắt ẩn chứa vẻ sầu khổ, ta đóng sách lại hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hân nói: “Hậu sự của Bát ca ta đã an bài thỏa đáng.” Trong lòng thất kinh, ta nghi hoặc nói: “Có phiền phức gì không?”

Sắc mặt hân buồn bã, nghẹn giọng nói: “Đồng huyết an nghỉ, cũng là một hạnh phúc.”

Quyển sách rơi xuống đất, tha run rẩy nói: “Ngươi vẫn muốn như vậy?”

Không đợi hân mở miệng, ta lắc đầu nói tiếp: “Loại việc thế này, ai có thể nhìn rõ được đây.”

Hân vẫn im lặng không nói lời nào, một nỗi bi ai đang dâng lên trong lòng. Trong tình yêu, cảm nhận của mỗi người đều như nhau, không phân biệt nam nữ già trẻ, kiên cường hay nhu nhược. Ta chợt nói: “Nếu như bây giờ Lục Vu quay trở về, ngươi sẽ làm sao sắp xếp cho nàng?”

Hân hít mạnh đầu, kiên định nói: “Cho dù phải lưu lạc giang hồ, quyết không bao giờ rời xa.”

Nhìn ánh mắt của hân mang vẻ tuyệt vọng, trong lòng ta khó chịu vô cùng. Hân không biết người hân yêu đang ở trong cung, hân cũng không biết bạn thân của hân đang che giấu nơi ở của Lục Vu, hân cũng không biết là do Tứ ca hân vẫn tôn kính đã ra tay an bài tất cả.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dựa vào tính tình của Lục Vu, nàng yên lặng ở lại trong cung, có khả năng là do nàng đã cầu xin Dận Chân thu xếp.

Hai người yên lặng một lát, trong lòng đột nhiên có chủ ý, vỗ vỗ vào ghế. Thập tam sùng sốt một chút, làm như trong một ngày đã già đi mười tuổi, vô lực ngồi xuống.

Hân kìm hãm bi thương trong lòng, yên lặng ngồi đó. Ta khẽ thở dài: “Nếu như ngươi cùng nàng lưu lạc giang hồ, nàng có đồng ý hay không? Nếu như không phải nàng thấu hiểu mọi chuyện, nàng sẽ không nhìn nỗi đau riêng mà trốn đi bấy lâu.”

Thân thể hân khẽ run lên, lời ta nói cũng chính là điều hân lo sợ trong lòng. Tuy nói rằng hân không muốn người khác nắm trong tay nhược điểm của mình, trong suốt từng đó năm hân vẫn trầm tĩnh, không ra mặt tìm kiếm, thậm chí không có một mẩu tin tức về Lục Vu. Tâm tính hân xuống thấp, ta thấy vậy không đành lòng, mở miệng nói: “Các ngươi tạo ra một thân phận mới cho một nữ nhân đâu phải là việc ngoài khả năng.”

Về mặt hân đang mê man, chớp mắt một cái lập tức vui vẻ, nhưng trong nháy mắt lại lộ vẻ thất bại, bất lực. Ta hiểu rõ vì sao hân lại phản ứng như vậy, trong lòng buồn bã. Hiện tại, mọi chuyện liên quan tới Di thân vương đều rất nhạy cảm, việc nam nữ cũng không thể tùy ý, phải cân nhắc nặng nhẹ, được mất.

Tựa về phía sau, lẳng lặng chờ đợi. Một lúc lâu sau, hân nhìn ta, khẽ cười nói: “Đường như ngươi đã có dự tính trước cho việc này. Ta phải làm thế nào?”

Sắc mặt hân vẫn trầm tĩnh như nước, chỉ là ánh mắt có chút kích động, thể hiện rõ nội tâm. Ta đưa mắt nhìn hân, tươi cười nói: “Nếu như Hoàng thượng biết Di thân vương mang bệnh nặng, bên cạnh có người nhắc nhở đúng lúc vì sao Vương gia lại mang bệnh. Ngươi nói xem, Hoàng thượng sẽ làm thế nào?”

Hân ngần ngại nhìn ta, bật cười: “Cố can đảm đưa Hoàng huynh vào bẫy, ngươi là người đầu tiên.”

Tập trung suy nghĩ một chút, lại nói: “Việc này muốn thành công phải lưu ý hai điều quan trọng: thứ nhất là bệnh của ngươi không được để bất cứ ai nghi ngờ; thứ hai có tìm được Lục Vu hay không.” Tuy biết Lục Vu đối với bệnh tình của Thập tam sẽ vạn phần lo lắng, nhưng vẫn không thể khẳng định nàng nhất định sẽ đoàn tụ với Thập tam. Dù sao, nàng cũng biết Dận Chân sẽ cho người tận tình chữa trị cho hân. Ta không thể cho Thập tam hi vọng, rồi sau lại thất vọng, sợ hân không chịu được đã kích này.

Hân tươi cười, trầm giọng nói: “Lục Vu sẽ trở về sao?”

Lòng ta trầm xuống, cũng có chút do dự, chẳng biết làm sao tốt. Dù thế nào, vào lúc này, ta không thể rút lui, cười nói: “Nếu như tin ngươi mang bệnh được lan ra, nàng nhất định sẽ trở về.”

Thế sự khó liệu, thăm than lời nói mang đến vận xui, vốn định để Thập tam giả bệnh, cũng không ngờ việc xảy ra thật sự.

Nhìn Thập tam nằm trên giường, trong lòng tự trách bản thân, vì sao nảy ra chủ ý như thế. Nếu như Thập tam thật sự xảy ra chuyện gì không hay, ta quả

thật không thể tự tha thứ.

Thập tam làm như một diễn viên chuyên nghiệp, trong lúc ngủ say vẫn nhẹ giọng kêu lên: “Lục Vu...” Chột dạ, ta thấy Dận Chân nhìn ta dò xét, ta vội quay đầu lảng đi chỗ khác.

Hắn cất giọng nhàn nhạt hỏi: “Thập tam đệ tại sao bỗng nhiên ngã bệnh?”

Ngọc Kiều đứng bên cạnh thê lương nói: “Đã nhiều ngày, tâm tình của gia rất xấu. Sau khi hạ triều, người hay một mình cưỡi ngựa. Chẳng biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên ngã bị thương.”

Thập tam vốn lón lên trên lưng ngựa, làm sao lại có thể ngã xuống. Đến bản thân ta cũng không thể tin, huống chi là hắn.

Vốn nghĩ mọi chuyện không đủ tự nhiên, lúc đi ra xe ngựa, ta nhìn sắc mặt của hắn mông lung, có điều gì đó khó nghĩ. Sau một lúc lâu, không gian vẫn hoàn toàn yên lặng. Ta bắt đầu thiếu kiên nhẫn, trợn mắt lên nhìn. Hắn lặng lẽ quan sát ta, ta cười cười trên hắn, hắn lại nhắm mắt.

Gió lạnh thấu xương, ta quán chần ngồi trên giường, yên lặng suy nghĩ. Chuyện đã cách đây hai ngày, nếu hắn có phát hiện ra chuyện khác lạ, cũng không thể nào để ý tới ta. Ta cũng muốn nói vài chuyện liên quan tới Lục Vu, nhưng lời chưa nói ra đã bị nuốt lại.

Hắn bước vào phòng, cởi áo khoác rồi ngồi ở bên giường. Thấy ta ngồi ngay ngắn, bất động, hắn điềm đạm nói: “Thập tam đệ đã dùng khổ nhục kế.”

Có chút bối rối, ta cười nói: “Chàng đã biết.”

Hắn nói: “Lục Vu đã trở về.”

Đột nhiên nghe được tin tốt lành, ta kéo tay hắn nói: “Thập tam đã khổ tận cam lai.”

Hắn lắc đầu cười khê, thờ dãi: “Mấy ngày nay ta vốn chuẩn bị đi khuyên nàng ta, Thập tam đệ ngã bị thương vừa đúng lúc.”

Trong lòng nhẹ nhõm, thờ phào lẩm bẩm nói: “Sớm biết mọi chuyện thuận lợi đến vậy, ta không phải thấp thòm chờ đợi.”

Hắn cười buồn nhìn ta, nằm xuống nói: “Do lòng tốt của nàng, Thập tam mới xảy ra chuyện như vậy.”

Ta kinh sợ, đột nhiên hiểu rõ vì sao Thập tam lại ngã ngựa. Hắn không thể giả bệnh, chỉ có thể thực sự bị bệnh, là hắn không muốn mang tội khi quân.

Trong lòng có chút bi ai, nhẹ nhàng thờ dãi một tiếng.

Hắn kéo ta nằm xuống, khê cười nói: “Nàng vì người bạn tốt mà bày mưu tính kế với ta.”

Đang ngờ ngẩn, nghe hắn nói vậy, lập tức kéo chăn lên che mặt, xoay người đưa lưng về phía hắn. Hắn cười to, nói: “Da mặt sao lại dày như vậy chứ.” Sau đó, ta bị hắn hôn vào má. Thoảng chói, cảnh xuân kiều điểm trần ngập căn phòng...

Gió thu mang theo hơi lạnh phả lên cảnh vật tiêu điều.

Run rẩy ngồi trên xe ngựa, ta bó gối quần chặt tấm áo choàng quanh người mà vẫn thấy lạnh. Từ khi nghe nói Lục Vu đã trở về phủ, ta rất muốn đi thăm, nhưng Dận Chân lại nói để cho bọn họ một ít thời gian, bởi vậy đến giờ ta mới đi gặp họ.

Tinh thần đang mờ mịt, một cơn gió mới ập đến khiến ta lạnh dựng tóc gáy.

Cúc Hương vội hạ rèm trúc, cười nói: “Ta xem người sắp đóng băng rồi.” Nói xong, mặt nàng liền tái đi vì biết đã lỡ lời. Ta mỉm cười vỗ vỗ vào tay nàng, tỏ vẻ ta không để ý, nàng mới có chút yên lòng.

Khi mới vào vườn, ta vẫn không hiểu vì sao Dận Chân lại để một cung nữ hầu hạ như vậy bên trong Chân Hi các. Qua mấy ngày sống trong vườn, ta hiểu ra dụng ý của hắn. Dận Chân muốn biến Chân Hi các trở thành chốn Niết bàn giữa trần thế, không muốn trong các lại xuất hiện một người như Ngọc Đàn. Cái chết của Ngọc Đàn đã khiến ta bị tổn thương nghiêm trọng, hắn không muốn việc này lại tái diễn.

Ta u ám thờ dãi, dựa vào ghế nệm, mệnh mang sầu. Ta sẽ nói với Lục Vu thân phận của mình thế nào đây. Cho tới gần đây, Dận Chân vẫn chưa hỏi vì sao ta lại biến thành dáng dấp như bây giờ, đương nhiên cũng không biết Thập tam đã nói gì với nàng.

Lo nghĩ loanh quanh, một lát đã thấy xe ngựa dừng lại. Cúc Hương vén rèm lên, bên cạnh xe đã xuất hiện một người nô bộc, đỡ ta xuống xe. Thập tam và Lục Vu đã đứng sẵn ở cửa phủ, đang từ từ lại gần. Ta lặng lặng nhìn hai người. Sắc mặt Thập tam ánh lên vẻ hạnh phúc sáng ngoài, Lục Vu thoảng xuất hiện một chút kinh ngạc.

Thấy ba người đứng ngây ngốc như vậy, Thập tam cười nói: “Chị dâu, mời vào phủ. Giữa trời đông giá lạnh, chị bị tổn thương thì có người sẽ trách mắng ta.” Ta nóng bừng hai má, trừng mắt nhìn hắn, rồi cười nói: “Trước đây mấy hôm không biết là ai mặt ủ mày chau...”

Không chờ ta nói xong, hắn ngắt lời làm lạnh nói: “Chị dâu tốt.” Thấy Thập tam tỏ vẻ ngượng ngùng, ta không đành lòng chọc hắn.

Lục Vu nhìn ta, rồi lại nhìn Thập tam, điểm tình mỉm cười.

Chân màn mang một sắc lam như mặt nước hồ thu, rèm cửa cùng màu khiến cả gian phòng có vẻ thanh nhã mà ấm áp, hương thơm từ lò ấp toả ra một làn khói nhẹ, quanh quần nơi chớp mũi, thật lâu không biến mất.

Ta trầm mặc nhìn Lục Vu, không biết nên nói chuyện từ đâu. Nàng làm như biết suy nghĩ của ta, mỉm cười nói: “Đã nhiều ngày không gặp, cô nương vẫn mạnh khoẻ chứ?”

Ta nhẹ nhàng gật đầu, hỏi: “Thập tam cũng biết là người từ trong cung trở về?”

Nàng dường như đoán trước ta sẽ hỏi câu này, lập tức lắc đầu rồi nói: “Năm đó hoàng thượng tìm được ta, ta thực sự không muốn trở về. Hoàng thượng lại nói thiên hạ tuy lớn, nếu như Vương gia cố ý muốn tìm, hẳn nhất định sẽ tìm thấy. Nếu thực sự không muốn gặp hẳn, chỉ có giấu mình ở nơi mà hẳn không thể chạm tới được, bởi vậy, ta vào sống trong hoàng cung.”

Hỏi hoàng sợ, ta liền hiểu năm đó tìm thấy xác của Lục Vu vì sao gương mặt đó lại bị phá huỷ. Suy nghĩ kỹ một chút, Dận Chân đã an bài như vậy, là vì muốn bảo vệ cho Lục Vu cùng Thập tam. Để mọi sinh hoạt của Lục Vu ở trong tầm mắt, đối đãi nàng thành thực, đợi đến ngày có thể an bài cho hai người gặp lại.

Lục Vu đứng lên, đi tới trước mặt ta, nghiêm mặt nói: “Cô nương, xin nhận lễ của Lục Vu.” Nói xong, nàng cúi thấp mình làm lễ. Ta nâng nàng lên, kéo nàng lại gần nói: “Ta không nhận nổi lễ của người.”

Ta làm mọi chuyện, vốn nghĩ là bồi thường cho Thập tam, muốn giảm đi sự hổ thẹn trong lòng, nhẹ giọng nói: “Vốn là sai lầm của ta.” Lục Vu kinh ngạc, không hiểu lời ta nói.

Trong lòng ta lại thấy day dứt, nếu năm đó không vì tình riêng, không nói với Bát gia những tin tức đó, làm sao lại khiến Thập tam bị giam cầm hơn mười năm, làm sao một chuỗi sự việc đau lòng xảy ra.

Đầy bụng bi thương, nhưng gượng cười hỏi: “Đã đưa Thừa Hoan về phủ chưa?”

Mặt nàng thoáng chốc tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ đau khổ. Sau hồi lâu, nàng trở lại bình thường mới nói: “Lục Vu đã chết, hiện tại ta là Trương Tuệ Chi. Về phần cách cách, ta nghĩ nàng sống ở trong cung sẽ tốt hơn.”

Ý trời trêu người, người yêu nhau trên đời sao không thể sống cùng nhau. Nhiều năm đã qua, nhưng có những chuyện không thể vẫn hỏi. Nhìn Lục Vu, ta hiểu cái cảm giác day dứt dần vạt trong lòng người phụ nữ này. Nàng đã trải qua thiên tân vạn khổ, qua bao nhiêu trở ngại mới có thể cùng người mình yêu kết duyên chồng vợ, nhưng làm sao chịu được nỗi đau cốt nhục chia ly.

Có chút thương cảm, trong lòng khó chịu, nhìn nàng nói: “Người đã quyết định, ta sẽ không nói thêm nhiều. Ta sẽ thường xuyên để Thừa Hoan trở về.” Nàng cúi đầu, dường như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng chỉ thờ dài.

Ta nghi hoặc, nhìn nàng một hồi, nàng vẫn hoàn hảo như trước. Dường như nàng có chuyện khó nói, ta gợi ý: “Có chuyện gì người cứ nói thẳng.”

Khoé miệng nàng như có tia cười mỉm, nói: “Ta hoàn toàn chẳng có quyền để nói thêm điều gì. Sinh ra nhưng không nuôi dưỡng, ta thật có lỗi với Thừa Hoan.” Ta than nhẹ một tiếng, nói: “Người đương nhiên là có thể. Lễ nào người không muốn có người hầu hạ bên gối hay sao?”

Nàng điềm đạm cười, nhẹ giọng nói: “Nếu có khả năng, tương lai nàng không nên gả cho gia đình quan lại vương hầu. Ta không vọng tưởng nàng sẽ được hưởng tôn vinh, chỉ nguyện cầu nàng có cuộc sống bình an vui sướng.”

Lẳng lẳng lắng nghe, một hồi sau ta mới nói: “Chuyện sau này, ai có thể nói trước đây? Mặc kệ sẽ gả cho ai, chỉ cần nàng cam tâm tình nguyện, tất nhiên ta sẽ thu xếp. Việc này không thể do mình ta nói, nhưng chắc chắn nàng sẽ được gả cho người nàng yêu thương, không có đám cưới chính trị ở đây.”

Nàng mãi suy nghĩ, trầm ngâm im lặng, hơi cười nói: “Mong rằng như vậy.”

Bước tới cửa phòng, nàng lại thấp người thi lễ, nhẹ nhàng nói: “Việc của Thừa Hoan, sau này nhờ người lưu ý giúp.” Ta gật đầu đáp ứng: “Không cần tiễn xa.”

Trở ra khỏi cửa viện, dọc theo hành lang, ta đến thư phòng tìm gặp Thập tam. Vừa qua khúc quanh, ta đã thấy Thập tam yên lặng đứng một mình. Một trận gió thổi qua, vạt áo của hắn theo gió lay động. Ta khép lại áo choàng, bước tới đứng cạnh hắn, trên trán: “Dáng vẻ cô đơn chiếc bóng ngày trước nên biến mất. Vì sao lại có dáng vẻ này, nếu Lục Vu thấy sẽ lại đau lòng.”

Hắn ngập ngừng... yên lặng, hơi ngẩng đầu, nhìn mặt trăng, vẫn duy trì trạng thái vừa rồi, nói tiếp: “Lời nói đùa ngày nào giờ đã thành hiện thực. Nỗi khổ ban đầu của người, giờ ta đã cảm nhận được.” Ta cười, muốn tiếp tục trêu ghẹo hắn, nhưng nhìn hắn như vậy, ta không thể mở lời.

Lại một trận gió thổi tới, thổi tung đám lá rụng, ta khẽ run rẩy. Ngẩng đầu nhìn Thập tam, thấy hắn vẫn không nói. Ta xoay mình bước đi, hắn vẫn không thay đổi. Ta cũng có chút lo lắng, nhưng nghĩ giờ Lục Vu đã trở về, chắc không có việc gì lớn.

Đi được vài bước, ta do dự một chút, quay lại nói: “Ta đi đây.” Thập tam đưa mắt nhìn ta, thấy hai tay ta giấu ở trong tay áo, cảm giác sắp bị gió thổi bay đi mất, khẽ lắc đầu nói: “Về thư phòng ngồi một lúc.”

Trong thư phòng, lò ấp đã được đặt sẵn, ta liền ngồi ở bên cạnh, bỏ thêm mấy cục than. Hơi lạnh lập tức bị xua đi, nước mũi không cảm được chảy

ra, ta phải lấy khăn lụa lau đi. Thập tam thấy vậy khẽ cười: “Chẳng biết vì sao Hoàng huynh lại coi trọng người đến vậy.” Ta hát đầu, phản kích nói: “Chẳng biết vì sao Lục Vu lại coi trọng người như thế.”

Tâm tình ta lúc này thật tốt, nhớ tới lúc trước bị người ta gọi “Liều mạng Thập tam muội”. Dáng vẻ tươi cười, đang muốn nói thêm, nhưng bỗng thấy không khí có chút khác lạ, liền ngừng đầu nhìn Thập tam. Hắn đã khôi phục lại dáng vẻ cũ, sắc mặt trầm trọng, trán nhăn lại, làm như đang lo sợ điều gì.

Trong lòng thấy lạ, chẳng hiểu có chuyện gì khiến hắn phải suy tư đến vậy. Nhìn kỹ một lúc, ta thấy hắn vẫn chưa hoàn hồn, lẳng lặng nhấp một ngụm rượu cho ấm bụng.

Một lúc lâu sau, ta nhìn không được liền hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì khiến người như vậy?”

Thập tam thở dài: “Ta rất nhớ quãng thời gian mười năm bị giam cầm tại Dưỡng Phong đường. Mặc dù bị giam cầm, nhưng có Lục Vu ở bên cạnh, nghĩ cũng rất đặc ý.”

Ta lại gần bếp lò, ánh lửa xanh đang nhảy nhót tí tách. Ta đặt ly rượu nóng vào tay hắn, khiến hắn bừng tỉnh, hé miệng cười buồn.

Thảo nào lúc ở trong phòng Lục Vu, ta đã thấy có chút quái dị, nhưng không rõ nguyên nhân. Thấy biểu hiện của Thập tam như vậy, ta liền hiểu rõ. Trải qua rất nhiều chuyện, tài nữ thông tuệ cao quý Lục Vu đã không còn tồn tại, so với Trương Tuệ Chi hiện tại khác rất nhiều, trong lòng đương nhiên là nhiều lo lắng.

Cầm chén rượu trong tay, uống cạn rồi nói với hắn: “Không chỉ có một mình nàng thay đổi, còn có ta, người và cả Hoàng thượng. Trải qua nhiều chuyện như vậy, không thể không thay đổi. Người muốn nàng giống như trước đây, không phải là chuyện một sớm một chiều. Từ nay về sau, nàng tốt hay xấu cũng không thể trở về là con người trước đây. Vậy còn phải xem người muốn gì.” Thập tam nhìn ra, dáng vẻ suy nghĩ, uống cạn rượu rồi lại nói: “Về sau ta phải thế nào?”

Ta nói: “Vì sao nàng lấy tên Trương Tuệ Chi?”

Thập tam nói: “Đây là ý của Hoàng huynh. Hiện tại Lục Vu là cháu ngoại của Trương Đình Ngọc.”

Chợt tỉnh ngộ vì sao nghe cái tên Trương Tuệ Chi rất là quen tai, không biết là có chuyện trùng hợp đến như vậy không.

Mỗi lần nhớ tới hắn, ta liền không thể không nhớ tới nữ tử thần bí kia. Nàng là sư muội của Trương Dục Chi, tất nhiên hắn sẽ biết được thân phận của nàng.

Trong đầu ta liền nảy ra chủ ý, hôm nay vì sao không nhân cơ hội tìm hiểu rốt cuộc nàng cùng Bát gia có quan hệ thế nào. Trong lòng tự dự tính, ngừng đầu cười nói: “Có thể cho ta mượn một người trong phủ?”

Hắn cười quái dị hỏi: “Muốn mượn ai?”

Ta biết hắn đang định trêu ghẹo, liền cười cười nói: “Trước đây ta từng đến một nơi rất thú vị để thưởng trà. Khó khăn lắm mới lại ra ngoài, ta muốn đến đó lần nữa.”

Hắn nhìn ta nói: “Bổn vương cam tâm tình nguyện đi theo người.”

Ta cười nói: “Ta có tùy tiện quen với một người ở đó, làm sao có thể cho người đi cùng. Hơn nữa, ta vừa nghe có người nói Lý đại nhân muốn tới gặp, chuyện công vốn quan trọng hơn.”

Hắn cười cười, nhìn ta nói: “Nếu có chuyện gì sơ xuất, ta phải làm sao?”

Ta đứng lên, kéo lại áo choàng nói: “Đang ban ngày ban mặt, làm sao có chuyện gì.”

Hắn cười rộ, nói: “Người tìm đủ mọi cách để đi tới đó, lại không cho ta đi cùng, không phải có chuyện gì giấu Hoàng huynh đấy chứ.”

Trong lòng hoảng hốt, ta ngao ngễ nhìn hắn, hừ nhẹ một tiếng nói: “Người muốn đi thì cứ đi theo. Ta chẳng có chuyện gì giấu các người.”

Hắn nhàn nhạt cười, bài trí mọi việc, mặc vào áo choàng rồi bước đi ra cửa. Hắn tiện tay đưa thêm áo khoác cho ta, ta đành hỏi: “Người thật sự muốn đi?”

Hắn khẽ cười: “Đương nhiên là thật.”

Nói xong, hắn bước đi thật nhanh, ta bước theo ở đằng sau.

“Vương gia”. Ta ngừng đầu nhìn lên, thấy Lý Vệ đang cùng tổng quản đứng ở phía trước.

Lý Vệ đi tới trước mặt thập tam, ôm quyền nói: “Vương gia đang định ra ngoài?” Thập tam gật đầu, Lý Vệ tỏ vẻ nhấn nhó: “Việc Chiết Giang vô cùng cấp bách...”

Thập tam nhú mày suy nghĩ, rồi nhìn ta nói: “Để quân gia đi theo người” Ta thả lỏng mình, khẽ gật đầu. Thập tam căn dặn quân gia: “Đem theo mấy

người, có chuyện gì lập tức truyền tin cho ta, không được chậm trễ.”

Lý Vệ sững sốt, đưa mắt nhìn ta. Hắn vốn là ngoại thần, chức sắc nhỏ, ít khi tiến cung. Hắn thoáng sững sốt một chút, lập tức làm ra vẻ nhớ ra, cười làm lành nói: “Thì ra là cô nương.”

Ta khẽ cười đáp lại, bước đi ra cửa phủ, quần gia theo sát phía sau.

Cúc xá.

Nhìn quanh khắp lầu một, ta không nhìn thấy hắn, có chút thất vọng trong lòng. Lên lầu hai, từ lúc trời trở lạnh, lầu hai vắng tanh, dường như chỉ có một mình ta. Vẫn không thấy hắn, ta thờ dài, làm sao để có chuyện trùng hợp đến vậy. Thế nhưng, kỳ lai chi, tác an chi, đã đến đây rồi cũng nên ngồi thưởng trà một lúc.

Đang nhàn nhã thưởng trà, ta thấy có tiếng bước chân đang bước lên lầu hai. Đưa mắt ra nhìn, ta thấy rõ một nam nhân, vội vui vẻ kêu lên: “Trương Dục Chi”.

Hắn bước nhanh hơn một chút, đi tới trước mặt ta nói: “Trời lạnh như vậy, sao người lại tới đây?”

Ta cười: “Không phải người cũng tới hay sao?”

Hắn cười thành tiếng. Tiểu nhị này giờ đi theo hắn, cũng vui vẻ tiếp lời: “Trương gia vốn là khách quen của trà quán chúng tôi. Hầu như ngày nào, cũng vào giờ này, cũng ở vị trí này...”

Trương Dục Chi sắc mặt cổ quái, chưa đợi tiểu nhị nói xong, vội vàng trách hắn: “Còn không mau đi chuẩn bị trà.”

Tiểu nhị sững sốt, dường như đã hiểu mình nhiều lời, vội chạy xuống lầu. Trương Dục Chi sắc mặt buồn bã, nhìn ta cười cười.

Chưa kịp hàn huyên vài câu, ta trực tiếp hỏi: “Ta mạo muội hỏi một câu: Sư muội người tên là gì? Nàng cùng với Liêm thân vương phủ có quan hệ gì?” Không ngờ ta lại thẳng thắn đến vậy, hắn ngẩn ngơ một lúc rồi mới nói: “Nàng tên Lữ Lam Hi, nhập môn còn sớm hơn ta, dường như được đưa đến bên sư phụ từ khi còn rất nhỏ. Cha mẹ nàng chưa từng đến gặp nàng, hằng năm sư phụ đều đưa nàng hạ sơn một lần, cũng chưa từng đề cập tới lai lịch của nàng. Nếu nói nàng cùng Liêm thân vương phủ có liên gì đó, thì chỉ là từ khi xuống núi tới nay, mỗi ngày nàng đều đứng trước cửa vương phủ.”

Đến đây vốn nghĩ sẽ được làm rõ nhưng nghi vấn, nhưng sau khi nghe qua những lời này, nghi ngờ của ta càng lúc càng lớn.

Suy nghĩ một lúc, không biết nên làm sao, mỉm cười nói với hắn: “Trà ở đây mặc dù là cực phẩm, nhưng nước pha trà lại kém, thành ra trà pha ra không thể là cực phẩm”

Trương Dục Chi nhấp một ngụm trà, gật đầu nói: “Ta thích nhất là không gian của quán trà này.”

Không nghe được đáp án, những nghi hoặc càng lúc càng nhiều, ngực cảm thấy đau tức, đang muốn mở miệng nói ta phải đi về, trên cầu thang lại vang lên tiếng bước chân vội vàng.

Cúc Hương bước nhanh tới bên cạnh, vội la lên: “Có người ở trong vườn đến đón, xe ngựa đang đợi ở bên ngoài.”

Nàng lộ vẻ kinh hoàng, ta hoảng hốt không biết đã có chuyện xảy ra. Vội vội vàng vàng đứng dậy, ta nói: “Chuyện ngày hôm nay chúng ta nói...” Trương Dục Chi nhìn Cúc Hương, lại nhìn ta, rồi nói: “Không nên làm lỡ chuyện lớn. Người mau đi thôi.” Hắn nói như vậy, dĩ nhiên hiểu rõ ý tại ngôn ngoại. Ta nhìn hắn cười rồi bước nhanh xuống lầu.

Đúng là xe ngựa đang đứng chờ ta, có thêm 1 chiếc khác. Cao Vô Dung đứng bên cạnh làm ta thấy ấm lòng. Đi về phía xe, Cao Vô Dung nhẹ giọng nói: “Trời lạnh, cô nương mau lên xe đi.”

Vén rèm đi vào, ta thấy hắn đang đắm chiêu nhìn ra bên ngoài. Đưa mắt nhìn ta, hắn mỉm cười cổ quái. Ta ngồi cạnh hắn, kéo rèm cửa sổ nhìn ta. Thì ra Trương Dục Chi cũng đã bước xuống lầu, đang đứng ở cửa, nhìn về phía này.

Nhè nhè xì một tiếng, ta giặt tay áo của hắn, mở ra rồi chui vào trong lòng hắn, hai tay lạnh cóng lồng vào bao tay của hắn.

Hắn than nhẹ một tiếng, hướng ra ngoài nói: “Đem vào đây.”

Cao Vô Dung vén rèm đem tới một cái lồng ấp. Hai tay ta vẫn để trong tay áo của hắn, buồn bực nói: “Vì sao lại tới đây?”

Hắn lắc lắc đầu, điềm đạm nói: “Trời đông lạnh, người không ở trong phủ đệ của Thập tam, ta không ngờ nàng lại có nơi khác để đi.”

Thoáng chốc, ta rất cảm động, rút ra hai tay, ôm chặt thắt lưng nói: “Chàng chính sự bận rộn, ta không muốn chàng phiền lòng, cứ nghĩ tới ta.”

Không nói thêm, ta lẳng lặng ở bên cạnh hắn. Dường như hắn cũng bị lây cảm xúc của ta, đem ta đặt lên đùi, hay tay ôm chặt, yên lặng ngồi cạnh ta. Qua hồi lâu, hắn nhẹ nhàng nói: “Sau này dù chuyện gì xảy ra, cũng đừng nên nghĩ đến chuyện bỏ đi. Chân Hi các vĩnh viên là nhà của nàng.”

Ta ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn hắn. Sắc mặt hắn nhu hoà, ánh mắt chứa đựng thâm tình làm say lòng người.

Ta cứ thế ngây người khiến hắn bật cười, dùng cằm gõ vào trán của ta.

Hơi bực mình, ta khẽ tránh người sang một bên. Tưởng ta định rời ra, hắn giữ lại, tự giễu mình: “Ta sợ là nàng lại muốn trốn đi. Hôm nay cũng như lúc xưa, bên ngoài lúc nào cũng có người tiếp ứng cho nàng.” Nhớ tới kế hoạch bỏ trốn lần trước, mặt ta nóng lên, ngượng ngùng cười quẩn rũ.

Hắn hơi lắc đầu, tựa cằm vào vai, hơi thở ấm áp phả vào tai. Ta chậm rãi nghiêng đầu, khẽ hôn lên trán hắn.

Trời âm u, dường như đất trời bị mực nước xóa nhòa một màu. Vừa ăn xong bữa trưa, trong phòng đã phải thắp đèn. Từng trận gió bắc quét hơi lạnh thấu xương qua khung cửa. Khơi lên than trong chậu, cắm chén trà trên bàn nhấp một ngụm rồi tiện tay cầm lấy quyển sách trên bàn.

Dường như có người gõ cửa, hơi lắng tai nghe rồi đứng dậy mở cửa phòng. Cao Vô Dung bím tóc rối bù, đang đứng ngoài cửa. Ta vội nói: “Mời vào.”

Cao Vô Dung vào nhà, không chờ ta mở miệng hỏi, hắn đã nói: “Hoàng thượng từ lúc lâm triều tới giờ vẫn ở trong đại điện, bữa trưa cũng không dùng. Hiện tại bên trong đại điện đã tối om, hoàng thượng vẫn không cho nô tài bước vào cửa. Lão nô sợ hãi, cố ý đến mời cô nương qua đó xem một chút.”

Ta lo lắng hỏi: “Trên triều hôm nay nghị sự chuyện gì?”

Hắn hơi do dự, nhẹ giọng nói: “Thánh tổ gia...”

Hắn ngập ngừng, ta khẽ chớp mắt rồi hoàn toàn hiểu rõ. Ta than nhẹ: “Hoàng thượng chỉ là bận rộn quá mà thôi.”

Hắn ngẩng đầu nhìn ta, rồi cuống quýt nói: “Nô tài xin cáo lui.”

Nhắm tính, còn nửa tháng nữa là tới ngày giỗ của Khang Hi. Lúc này, hắn không cần bất kì ai ở bên cạnh. Hắn chỉ cần được yên tĩnh gặm nhấm vết thương của chính mình.

Hắn vẫn phiền muộn, qua hai ngày mà vẫn chưa từng trở về.

Trong phòng vang lên tiếng bước chân đi qua đi lại, ngoài cửa sổ sương mờ dày đặc. Do dự một hồi, ta mở cửa bước ra phía ngoài. Vừa đi được hai bước, ta phát hiện hắn đang đứng trên con đường nhỏ phía bờ ao, tóc tai bơ phờ, áo theo gió bay phất phới. Hai tay hắn chấp lại phía sau, vô thần ngẩng đầu trầm mặc.

Không biết hắn đã ở đó bao lâu. Ta chạy lại, nắm bàn tay lạnh lẽo của hắn, dường như hắn không còn một chút hơi ấm nào.

Lòng ta đau xót: “Ta không muốn hỏi nhiều chuyện, nhưng hãy để ta cùng chàng chia sẻ niềm vui, nỗi buồn. Ta không phải người ngoài, là Nhượng Hi của chàng. Hai ngày nay chàng không về, ta biết chàng rất khó chịu, không đành lòng để ta khó chịu cùng chàng. Thế nhưng, chàng làm vậy ta rất lo lắng, càng khó an lòng. Chàng đau, ta cũng đau. Đừng nên gồng mình để mọi chuyện trên vai, hay để ta vì chàng cùng gánh một ít.” Hắn run lên, chuyển ánh mắt qua nhìn ta, rồi cùng ta bước về phòng.

Ban đêm, ngay cả trong giấc ngủ, dường như hắn vẫn chưa an lòng

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sau đêm hôm đó, Dận Chân mắc bệnh. Trong lịch sử cũng có nói, hắn là vì bị thương quá độ, lao tâm khổ tứ, cộng với phong hàn nên bệnh không nhẹ, khiến ta vô cùng lo lắng. Thái y chuẩn mạch, sắc mặt nghiêm trọng như có tảng đá nghìn cân đè lên, càng khiến ta không yên.

Dận Chân nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, hôn mê không tỉnh. Ta thay khăn lạnh đặt lên trán hắn nhằm giảm bớt nhiệt độ, hỏi thái y: “Đến bao giờ hoàng thượng mới tỉnh lại?”

Thái y sắc mặt rầu rĩ: “Từ lâu Hoàng thượng đã bị nhiễm khí lạnh trong người, lần này lại mắc phải phong hàn. Tà khí muốn xâm nhập vào cơ thể vốn phải phụ thuộc vào gió độc. Trời đông khí lạnh khắp nơi, tuy nói hoàng thượng nhiễm lạnh, nhưng cũng chưa đến mức hôn mê bất tỉnh...”

Ta xoay người đưa mắt nhìn các thái giám, cung nữ trong các, cắt đứt lời thái y mà nói: “Có thể chữa được hay không?” Nghe giọng nói nghiêm khắc của ta, thái y có phần run rẩy nói: “Thần sẽ cố gắng hết sức để chữa trị. Ban đêm, cần có người bên cạnh, chăm sóc cho Hoàng thượng, cố gắng giúp người giảm thân nhiệt, vì Hoàng thượng mà cố thêm một chút.”

Nghe vậy, ta an tâm hơn, không sốt ruột đến mức nổi nóng với người ta.

Sờ lên trán hắn, vẫn nóng hổi như trước. Ta dặn Cúc Hương liên tục mang tới nước lạnh. Cao Vô Dung thấp giọng dặn dò thái y không được rời khỏi

các, sai người khác tản đi bớt. Sau khi sắp xếp thoả đáng, hắn bước lui ra đến cửa, lẳng lặng cúi đầu nói: “Cô nương, có việc gì xin cứ gọi lão nô.”

Liên tục thay khăn lạnh, nước lạnh, thân nhiệt của hắn dần trở lại trạng thái bình thường.

Cánh tay đau nhức, hai tay đồ lụng, hai vai mỏi nhừ. Bên ngoài cửa sổ, sắc trời dần chuyển sáng, một đêm không ngủ đã qua đi. Mắt ta hơi mỏi, nhấp một ngụm trà cho tỉnh táo. Ta cúi mình xoa trán Dận Chân, cảm giác như thiêu đốt đã không còn, khẽ thở phào nhẹ nhõm. Ta nắm chặt tay hắn, hai mắt nhắm lại.

Không biết đã qua bao lâu, ta giật mình tỉnh lại, lo lắng dụi mắt. Dận Chân đã tỉnh, đang xoay người nhìn ta. Hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau. Ánh mắt của hắn từ bình tĩnh dần trở nên ngập tràn yêu thương. Ta thấy đau xót, nước mắt lại chảy xuống. . .

Hắn đứng dậy, kéo ta ngồi vào giường, ôm ta thật chặt. Ghé đầu vào vai hắn, ta khóc nức nở khiến hắn phải dỗ dành: “Nha đầu ngốc, không phải ta đây đã khỏi rồi sao?”

Ta vốn chỉ là im lặng mà ghen ngào, nghe hắn nói vậy, thoáng cái đã khóc to thành tiếng. Chân tay hắn luống cuống, từ trước tới giờ chưa từng thấy ta như vậy, liên tục lấy tay gạt đi nước mắt trên mặt ta, nhẹ giọng gọi: “Nhưộc Hĩ”

Hắn càng làm như vậy, nước mắt ta càng không cầm được. Cuối cùng, hắn than nhẹ một tiếng, nâng cầm ta lên, ánh mắt chứa chan thâm tình, nhẹ nhàng hôn lên hai má đang đầm nước mắt của ta. . .

Hắn giữ nguyên như vậy, ôn nhu mà say đắm. Ta lúc này cũng không có chút cảm giác ngượng ngùng, đầu óc trống rỗng, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn. Lúc này, đối với ta mà nói, tất cả không còn chuyện gì quan trọng. Quan trọng nhất là hắn đang ở cạnh ta.

Khoé mắt hắn lộ tia cười, lẳng lặng ôm ta thật chặt. Ta yên lặng ở trong vòng tay hắn, về mặt tuy trầm tĩnh nhưng vẫn âm thầm suy nghĩ. Mặc dù biết lịch sử đã định, nhưng chuyện Thái tử hai lần bị phế, Niên Canh Nghiêu kết cục bi thảm, Bát gia Cửu gia qua đời. . . mỗi chuyện đều đã xảy ra khiến người ta không thể không bận tâm. Hiện tại đã là năm Ung Chính thứ tư, nghĩ lại mọi chuyện ta thấy lạnh cả người, mồ hôi lạnh vã ra trên trán, vô thức ôm hắn thật chặt.

Dường như cảm thấy ta có điều khác lạ, hắn cười nói: “Chỉ là bệnh thương hàn thôi, nàng không nên lo lắng.”

Thấy ta vẫn giữ vẻ bất an, không nói thành lời, hắn nói tiếp: “Đừng nghĩ nữa, hay nghỉ đi thôi.”

Ta gạt đầu, nhưng vẫn ôm sát hắn. Hắc khê lắc đầu: “Không phải nàng đã thức cả đêm hay sao?”

Ta nóng bừng hai má, trong đầu nghĩ tới lời thái y căn dặn, ngẩng đầu nói: “Người chàng nóng như lửa tốt, chẳng lẽ muốn ta bỏ mặc chàng hay sao?”

Hắn nằm xuống giường, chừa một khoảng trống bên ngoài, cười cười nhìn ta. Chợt nhớ tới Cao Vô Dung vẫn đứng ngoài cửa, mà chúng ta. . .

Hai má ta lại đỏ bừng, ngó ra cửa dò hét. Hắn cười lớn: “Ta đã cho lui xuống rồi.” Ta quay lại, nằm xuống bên cạnh, ý thức dần biến mất, khẽ nói: “Chàng cũng nghỉ thêm một lúc nữa đi.”

Hắn gạt đầu, rồi nhắm mắt lại.

Tiết trời ẩm áp, ta cùng hắn ngồi trên chiếc thuyền nhỏ, thả trôi theo dòng nước. Mặt hồ lay động, ta mặc áo lụa vàng tươi ngồi ở đầu thuyền, hai bờ sông vắng lại tiếng nhạc du dương như ẩn như hiện. Ta nhìn hắn ngồi đối diện, hắn trêu ta khẽ mỉm cười. Đột nhiên, phía sau hắn một con quái vật dữ tợn nhào lên khỏi mặt nước, hướng về phía hắn. Hắn không kịp đề phòng, vẫn đang cười với ta, nhưng phía sau một dòng máu đỏ tươi đã chảy ta. Ta la lên, nhào tới ôm hắn, nhưng bỗng nhiên hắn biết mất, không còn bóng dáng tăm hơi. Ta gọi lớn: “Dận Chân. . .”

Ta khóc đến đứt gan đứt ruột, khóc đến khi toàn thân một chút sức lực cũng không còn.

Ta chậm rãi mở mắt, nước mắt vẫn đang trào ra, cảnh trong mơ như thực, sinh động diễn ra trước mắt.

Hắn không còn ở bên cạnh. Ta vội vàng đứng dậy, đi rửa mặt rồi chạy ra cửa. Hắn vừa mới khoẻ lại, đã vội vàng lo lắng việc triều đình.

Bước ra khỏi cửa viện, trong đầu vẫn vương vấn giấc mơ kia, chợt nghe phía trước có tiếng bước chân lao xao lại gần. Ngẩng lên nhìn, ta thấy Ô Lạt Na Lạp thị dẫn theo hơn mười người phi tần cung nữ, các nàng chắc vì Dận Chân mà tới. Ta bước lên, thấp người thi lễ. Ô Lạt Na Lạp thị đỡ ta lên: “Muội muội không cần đa lễ.”

Ô Lạt Na Lạp thị lại cười nói: “Hoàng thượng mang bệnh, cô nương đã chịu khổ rồi.”

Ta biết nàng thật tâm nói những lời này, nhưng trong lòng vẫn thấy không vui, đành trả lời: “Cũng là chức trách, đâu dám nói khổ.”

Nàng nắm lấy tay ta, hỏi: “Hoàng thượng bây giờ đã khoẻ chưa?”

Ta gạt đầu: “Đã hạ sốt, giờ đang lâm triều.”

Nàng khẽ than một tiếng: “Hoàng thượng cũng không thương xót bản thân mình. Bệnh nặng vừa mới khỏi, đã vội lo triều sự. Hoàng thượng đã không còn chuyện lo ngại, chúng ta cũng trở về được rồi.”

Ta bắt giác khẽ gật đầu, im lặng một chút rồi nói: “Sau khi Hoàng thượng hạ triều, ta sẽ nói Hoàng hậu đã tới thăm người.”

Nàng điềm tĩnh cười cười, buông tay ta ra: “Muội muội sắc mặt trắng bệnh, trải qua nhiều ngày mệt mỏi, cũng nên nghỉ thêm một chút, đừng để cũng ngã bệnh.” Ta gật đầu khẽ cười. Nàng định xoay người trở về, Tề phi đứng phía sau nhân nhạ nói: “Hoàng hậu nương nương, Nghe nói bên trong các cảnh sắc tú lệ, đã tới đây rồi, muội muội muốn mở rộng tầm mắt.”

Hi phi khẽ chớp mắt, hơi mỉm cười. Dự phi cùng các phi tử khác sắc mặt lộ vẻ chờ mong, như đang đợi xem một màn kịch vui vẻ. Ta thầm thở dài. Lúc này đã bắt đầu vào mùa đông, cây cối hoa cỏ héo tàn từ lâu, chỉ còn một khóm cúc kiêu ngạo tô điểm cho cảnh sắc buồn bã bên trong các, nào có cảnh sắc tú lệ như Tề phi đã nói. Ta không nói thêm, tĩnh lặng đứng tại chỗ, mặt tái nhợt hơi lộ vẻ giễu cợt.

Ô Lạt Na Lạp thị tĩnh tế quan sát thần sắc của ta, sắc mặt cũng trầm xuống. Mặc dù vẫn giữ vẻ tươi cười, nàng lạnh lùng nói: “Viện này không phải là nơi các người tùy ý xem xét, thật chẳng ra gì.” Hi phi khẽ lay động, vẫn giữ vẻ cười nhân nhạ. Dự phi cùng những người khác rung mình, đưa mắt nhìn Tề phi đang cuống quýt cúi thấp đầu.

Ô Lạt Na Lạp thị nhìn ta, cười nói: “Muội muội, trước đây vài hôm, trong cung có một kiện da cáo, để ta sai người đem tới cho muội muội. Da cáo vốn không phải vật hiếm lạ gì, chỉ là mảnh da này trắng muốt, không hề lẫn một sợi màu khác. Ta cũng suy nghĩ nhiều, trong số các tỷ muội, chỉ có muội muội mới có đủ khí chất tài năng mặc nó.”

Thấy Tề phi ánh mắt lộ vẻ oán trách, ta liền từ chối: “Đa tạ hoàng hậu quá yêu. Ta ở trong cung mùa đông rất ít khi ra ngoài, nên để lại cho người cần dùng sử dụng.”

Thấy ta nhún nhường như vậy, các phi tần có vẻ kinh ngạc. Ô Lạt Na Lạp thị cũng có chút sững sốt, không ngờ ta lại từ chối. Thoáng chốc, nàng mỉm cười, nhanh chóng muốn rời đi. Hi phi vẫn đứng một bên lôi kéo ta: “Đây là tâm ý của hoàng hậu, muội muội hãy nhận lấy.”

Hi phi dường như có ẩn ý, khiến ta giật mình. Ta hạ thấp thi lễ, nói: “Đa tạ tỷ tỷ.”

Nghe ta đổi lại cách xưng hô, Ô Lạt Na Lạp thị khẽ run lên, rồi nhanh chóng gượng cười nói: “Chúng ta đi thôi.”

Mỉm cười khẽ gật đầu, các nàng lần lượt rời đi. Đột nhiên, Ô Lạt Na Lạp thị quay đầu nhìn lại nội viện, ánh mắt bi ai khiến ta chấn động, không tự chủ ngồi sụp xuống.

Ta vô cùng khó chịu, biết rằng nữ nhân ở đây vốn không được coi trọng, cũng không cam tâm, xã hội này vốn bất công với các nàng.

Một trận gió lạnh thấu xương thổi tới, khiến ta rung mình. Lo lắng ngẩng đầu nhìn trời, thấy từng khối mây đặc quánh, u ám như đang đổ sập xuống đỉnh đầu. Một lúc sau, mưa phùn đổ xuống, đột nhiên bùng tĩnh, lại nhớ tới giấc mộng hồi sáng. Ta tự trách bản thân, cố sao vì chuyện vô vị tổn hao tinh thần. Ta bước nhanh trở lại phía cổng viện.

Đang vội vã, đi tới trước cửa, Hoàng Lịch đã xuất hiện trước mặt.

Từ sau lần tình cờ gặp mặt trên con đường nhỏ, ta chưa từng gặp lại hắn. Qua mấy ngày không gặp, hắn đã trở nên cao lớn hơn, nhưng gương mặt cũng gầy đi nhiều.

Hai người cùng mỉm cười, hắn tránh sang một bên nhường đường. Ta đi trước vài bước, rồi hỏi: “Người tới đây có chuyện gì vậy? A mã người chẳng phải đang thượng triều sao?”

Hắn nhún mày nói: “Đã hạ triều rồi, A mã đã trở về, người còn không biết sao?”

Ta xoay người, nhìn về phía mái cong của Chân Hi các, lắc đầu. Mưa càng lúc càng lớn, ta ngẩng đầu nhìn: “Chắc đang ở chính sảnh, chúng ta qua đó.”

Hắn gật đầu, đưa mắt nhìn ta nói: “Người chờ ở đây, ta sai người mang ô tới.”

Ta lắc đầu cười: “Không cần phiền phức như vậy, chúng ta chạy nhanh một chút là được.” Nói xong, ta chạy về phía trước, hắn liền đuổi theo đằng sau.

Vừa tới chính sảnh, một bóng người từ hành lang đi ra. Bị đụng bất ngờ, thân mình ta lao đảo, ngã về phía sau, may mà có Hoàng Lịch kịp thời đỡ lại. Ta đứng thẳng lại, nhìn về phía người vừa gây ra tai họa. Hoàng Thời đang lạnh lùng nhìn chằm chằm chúng ta. Ta đau khổ cười, nhẹ lắc đầu rồi bước tiếp về phía trước.

Hoàng Thời lạnh lùng lên tiếng: “Cô nương đã quên lời hôm trước rồi thì phải.”

Việc Tề phi lúc sáng trở lại khiến ta hơi bức, ta xoay người cười lạnh một tiếng: “Mỗi một việc ta làm đều được phân định sẵn.”

Hắn oán giận tiếp lời: “Nhưng xem chừng, hiện tại cô nương chỉ có mỗi việc làm sao hầu hạ Hoàng A mã cho tốt. Những chuyện khác, cô nương đừng nhúng tay vào thì tốt hơn.”

Hắn nói lời này với vẻ hung ác lộ mồm, trong lòng tuy tức giận nhưng ta vẫn thản nhiên nói: “Ta có chuyện gì, làm chuyện gì cũng không khiến Tam A ca cung tay múa chân trách mắng.”

Trần hấn lập tức nổi gân xanh, bước nhanh tới trước mặt ta. Hoàng Lịch vội vàng túm lại tay ta, nói: “Tam A ca, huynh đã vượt quá rồi.”

Hoàng Thôi nhếch mép cười, nói với vẻ trào phúng: “Ta đường đường là Tam A ca, có gì mà vượt quá.”

Ta bắt đầu dĩ nộ nụ cười, khiêm cung thi lễ với hấn nói: “Nô tỳ tình an Tam A ca. Tam A ca cát tường.”

Hoàng Thôi thân nhiên nhận lễ. Ta xoay mình bước vào trong viện, không muốn cùng hải tử đầy đồ kỵ này chấp nhặt những chuyện không đâu.

Vào đến phòng, ta đưa cho Hoàng Lịch một cái khăn đầu lau khô tóc. Ta vẫy lại một tiểu thái giám trong viện, sai hấn đem tới chậu than để sưởi.

Đây vốn là gian phòng của Thừa Hoan. Tuy đạo này nằng ít ở lại đây, nhưng việc quét dọn vẫn được chăm lo chu đáo, sáng sủa sạch sẽ.

Ta ngồi xuống hỏi: “Không phải ngươi đi tìm Hoàng A mã hay sao?”

Hấn ngồi đối diện, đưa mắt nhìn ta: “Tam A ca cũng đang đi tìm. Huống hồ, nhìn thần thái của hấn, sự tình nhất định không thể cứu vãn.”

Tiểu thái giám đã nhanh nhẹn bưng vào một chậu than, đặt giữa phòng rồi nhẹ nhàng lui xuống. Hai người không hẹn mà cùng đem tay hơ trên lửa. Ta hỏi tiếp: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hấn ngưng một lát khiến ta thấy khó hiểu. Ngẩng đầu, ta thấy có chút gì đó mất tự nhiên, bất giác xấu hổ. Hấn đang nhìn ta, nhẹ nhàng nói: “Nhiều ngày qua không gặp.”

Hấn trả lời chẳng phù hợp với câu hỏi, càng khiến ta hoảng hốt, rút tay lại.

Hấn nói lảng: “Dường như ngươi rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.” Trong phút chốc, ta chẳng biết nên nói gì, đành im lặng nghe hấn nói tiếp: “Bất quá, ta xem ra, đây vốn là mong muốn của ngươi?”

Ta thờ dãi một hồi, thân nhiên cười nói: “Là bạn bè nên hiểu rõ như vậy.”

Hấn cười cười. Qua một lúc, hấn chậm rãi nói: “Hoàng A mã lúc lâm triều đã hạ chỉ sai ta chủ trì lễ tế trời tại Cảnh Lăng năm nay.” Ta đột nhiên hưng phấn, thân thể đang lạnh cóng lập tức được sưởi ấm. Hoàng Lịch vẫn chìm đắm trong tâm sự của chính mình, cũng không phát hiện ra, lại nói: “Hoàng A mã ban đầu cũng muốn đích thân chủ trì, nhưng Thái y nói sức khoẻ a mã mới hồi phục, không chịu được cảnh tàu xe mệt mỏi.”

Bình tĩnh trở lại, ta cười nói: “Là Hoàng A mã tín nhiệm, ngươi cố gắng nỗ lực làm cho tốt, không phụ kỳ vọng của Hoàng thượng đối với ngươi.” Hấn khẽ lắc đầu, ta ngẩn ra, nói tiếp: “Kỳ thực ngươi không cần bận tâm tới việc người khác nghĩ gì, chỉ cần làm tốt mọi việc.”

Hấn nhìn ta: “Ngươi chuyển vai thật là nhanh đó. Vừa mới gọi là bằng hữu, chớp mắt đã biến thành vị tiền bối dạy bảo.”

Ta thất sắc, hoảng hốt nhìn ra ngoài.

Hai người lại im lặng hồi lâu. Sau hấn nói: “Ta cũng không để ý tới sự châm chọc khiêu khích của Tam A ca. Ta rất lo cho Hoàng A mã, vừa trải qua một trận phong hàn, nguyên khí đang bị tổn thương. Vài năm nay, Hoàng A mã luôn vì chính sự mà tận tâm tận lực. Tấu chương phê duyệt không bao giờ để sang hôm sau. Nhìn kỹ lại, các bậc đế vương xưa nay chưa có ai như vậy. Càng như thế, tâm huyết ấy tổn hao nghiêm trọng. Ta chỉ sợ cơn bệnh này mới là sự khởi đầu.”

Hấn không biết rằng là do Dận Chân đã chuẩn bị từ trước, nhưng tấm lòng hiếu thảo của hấn khiến người ta phải cảm động. Hai người đều có tâm sự, trong phòng chỉ còn tiếng tí tách của chậu lửa toả ra.

Hấn hít thở thật sâu, đứng lên rồi nói: “Ta đi đây.”

Ta gật đầu, bước ra ngoài. Hấn cầm lấy cái ô do thái giám đưa cho, chậm rãi bước đi trong mưa. Ta đứng yên suy nghĩ. Thì ra Hoàng Thôi tức giận việc tế thiên tại Cảnh Lăng, đồ kỵ với Hoàng Lịch. Đúng lúc hấn đang tức giận, lại gặp ta cùng Hoàng Lịch đi chung, thành ra hiểu lầm càng lúc càng lớn, ... sợ rằng không thể hoá giải.

Ta thờ dãi, bụng dù đi về chính sảnh.

Vừa bước vào hành lang, hạ ô xuống ta nghe tiếng chén trà rơi xuống trong chính sảnh. Ta hoảng sợ, vội đẩy cửa bước vào.

“Từ khi trăm kể vị tới nay, ta mới biết bao vị danh sĩ uyên bác đức độ tới dạy học cho hấn, mong muốn hấn có thể nên người tài đức. Bình thường, hấn cũng không biết kiểm chế, lũng đoạn nơi trường thi, đề xuất bất vương cùng nghị chính... Mọi việc này hấn đều có phần tham dự. Vốn biết hấn bị người ta giật giây, trăm vì tình cha con mà để hấn sống tới hôm nay...” Lời còn chưa dứt, một trận ho khan đã dồn dập vang lên, khiến ta hoảng sợ.

Tiếng của Thập tam trong phòng cất lên đầy lo lắng: “Hoàng huynh, người nên bảo trọng thân thể, không nên vì chuyện thế sự mà quá lo lắng. Hoàng Thôi nhất định sẽ không ra tay đâu.”

Lẽ nào, bọn họ đang nói tới chuyện... Ta không dám nghĩ tiếp, trong lòng khó chịu, không muốn chính mình nghe được những lời này. Ta dừng tay, định quay trở lại.

Dận Chân lại nói: “Năm nay, Nhượng Hi vô cớ mất tích, người âm thầm che giấu sự việc. Việc này là do ai làm, ta tin rằng người đã hiểu rõ. Hắn vốn lòng muốn dạ thú, đầu nớ tới tình thâm ruột thịt. Lần này, nếu hắn thực sự ra tay, trăm quyết không tha.”

Thì ra, việc an bài Hoàng Lịch chủ trì lễ tế thiên là có dụng ý khác, cũng không phải là như ta đã nghĩ do Dận Chân không còn mặt mũi nào diện kiến Khang Hi. Từ chi bất động, đầu óc trì độn, ta nặng nề bước trở về hậu viện. Việc vốn không liên quan, trong lòng ta cũng không hề sợ hãi, đau lòng, nhưng lại thấy tất cả trống rỗng, bi thương.

Mưa dần nhỏ hơn, nhưng từng bông tuyết lát phát nhẹ rơi xuống. Ta đỡ đầu cúi đầu đi tới, con đường thường ngày vẫn đi mang lại cảm giác vô cùng xa lạ.

Bỗng thấy tuyết ngừng rơi xuống, ta hơi giật mình, quay đầu nhìn sang, không biết Tiểu Thuận Từ từ lúc nào đã đứng bên cạnh, dùng ô che tuyết cho ta.

Ta dừng bước, Cao Vô Dung từ phía sau lên tiếng gọi: “Cô nương, hoàng thượng sai lão nô chuẩn bị bữa sáng, có cần dặn cô nương tỉnh giấc thì mời đến dùng bữa.”

Ta xua tay tỏ ý không cần, tiếp tục đi vào sân, chậm rãi đi về phía trước. Tiểu Thuận Từ vẫn như trước từ phía sau giữ ô, ta liền nói: “Lui ra đi”

Hắn xoay người đi, ta vào phòng đóng chặt cửa lại, ngồi xuống trước bàn. Không biết qua bao lâu, thấy nhột nhột trên mặt, nhấc tay lau đi. Thì ra, tuyết trên đầu đang tan ra, chảy xuống khắp mặt.

Nhìn qua song cửa, hoa tuyết đang phát phối bay lượn giữa không trung. Một trận gió lạnh thổi tới, cả người lạnh rung, ta gồng mình chống lại cơn lạnh. Nhất thời, cả người choáng váng. Ta đứng dậy, thay đôi quần áo, nằm xuống nhìn lên đỉnh màn, yên lặng suy nghĩ.

Có tiếng động ở cửa, ta vội vàng nhắm mắt, nằm yên bất động. Hắn đi tới, lấy tay vỗ nhẹ lên mặt ta, hoà nhã gọi: “Nhượng Hi.”

Thanh âm hắn trầm thống, ta thấy khó hiểu, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của hắn.

Hắn cũng đang chăm chăm nhìn ta: “Nhượng Hi, chúng ta sinh con được không?”

Thân thể hắn run rẩy, trong tiềm thức ta cũng nổi lên khát vọng, dù lý trí không cho phép ta như vậy. Ta không thể cho tiểu hài tử của chúng ta tới thế giới này, cả ngày vì quy thể mà âm mưu tính toán, vì địa vị mà mất mạng. Bao nhiêu suy nghĩ nảy sinh trong đầu, nhưng ta không biết làm sao để gạt đi.

Hắn cau mày lại, phờ phạc nói: “Nàng không muốn.”

Ta ngồi dậy, tựa đầu vào vai hắn nói: “Năm ấy thái y đã nói, kiếp này ta không thể sinh con được nữa.”

Từ bản thân ta chỉ có thể nói như vậy, trên mặt hắn lộ ra tia thống khổ, kiềm nén đau đớn: “Ta nghĩ nàng đã thay đổi, là nàng hiện tại có thể sinh cho ta một hài nhi...”

Ta chấn động tâm thần, trong lòng như có tiếng nói, kỳ thực bản thân ta cũng muốn có một đứa con của chính mình. Ta vốn tận lực tránh né ngày này, tránh cơ hội hoài thai một hài nhi.

Hắn ôm ta thật chặt, im lặng một chút, phẫn nộ nói: “Đi ăn một chút đồ thôi.”

Ta lau khô nước mắt, cố kìm nén đau đớn trong lòng, quàng tay ôm lưng hắn thật chặt.

Hai ngày sau khi Hoàng Lịch lên đường, ta theo Dận Chân trở vào hoàng cung, bắt đầu trải qua những ngày đông giá rét.

Tuyết bay là tả suốt ba ngày ba đêm, không có dấu hiệu ngừng lại.

Hôm nay, một mình ta ở hậu cung ngắm tuyết, đưa mắt nhìn trời đất một màu trắng xoá, tâm trạng vui hơn bình thường. Thực sự, nhìn tuyết trắng bay lượn theo gió, vô cùng đẹp mắt.

“Thì ra, cô nương cũng thích thời tiết này.” Ta xoay người lại nhìn, thấy Hi phi đang đứng cạnh.

Ta cười nói: “Ta mặc dù không thích những ngày đông lạnh buốt, nhưng lại thích thú ngắm tuyết rơi.”

Nàng quan sát ta một lúc, nói: “Hoàng hậu nương nương thật có con mắt nhìn việc. Áo choàng này chỉ có người mặc mới phù hợp.”

Ta cúi đầu nhìn lại tấm áo choàng, rồi nhàn nhạt nói: “Đây quả là vật hiếm có.” Mặc dù bây giờ, ta không còn tâm trạng bài xích các nàng, nhưng ta vẫn không thể cùng các nàng thân mật gọi tỷ xưng muội, cũng nói chuyện phiếm như người trong một nhà.

Nàng phát tay đuổi đi cung nữ tùy thân, hai người chúng ta song song đi về phía trước. Nàng nhẹ nhàng nói: “Đa tạ muội muội.”

Ta nhủ thầm, không hiểu rồi đột nhiên mọi chuyện lại sáng tỏ, âm thầm cười khổ nhưng vẫn tươi cười nói: “Không phải người cũng cho rằng ta đã giúp Hoàng Lịch đấy chứ?” Ta vốn tưởng Hoàng Lịch thông minh nhạy bén là do nàng dạy dỗ tốt, hôm nay tỏ mới biết mình sai rồi, nàng cũng giống như những người bình thường khác.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta cũng không cho rằng ngươi đã tận lực giúp đỡ hải nhi này. Ta sở dĩ cảm ơn ngươi, là vì ngươi thật tâm đối đãi với hần.”

Đưa mắt nhìn xuống râu phạt châu trên tay nàng, ta chợt hồi hận, trách mình không thấu hiểu nàng.

Ta lặng im không nói, nghe nàng tiếp tục: “Mấy hôm nay, tinh thần hải tử này sa sút rất nhiều. Sang đầu xuân, hoàng thượng sẽ chỉ hôn cho hần. Làm mẹ, ta muốn hần cưới về một nữ tử hần thật tâm ngưỡng mộ. Muội muội rất đặc biệt, cũng lưu ý cho hần suy nghĩ này.”

Việc này, nàng đã làm cho ta thấu hiểu. Nàng là con người tinh tế lạnh lẽ, không kiêu cách, không hư vinh.

Ta mang nét mặt người, khẽ nói: “Ngươi cũng đừng nên lo lắng. Hoàng thượng chỉ hôn tất sẽ tìm một nữ tử xứng đáng. Tứ A ca vô cùng hiểu thuận, hần cũng biết nên thế nào cho tốt.”

Nàng nhẹ phẩy tuyết trên cánh tay, mỉm cười nói: “Thảo nào hoàng thượng thích ngươi như vậy. Ngươi quả là một nữ tử thông minh hiếm có.”

Trong lòng còn nhiều điều nhưng không muốn nói rõ, nhẹ giọng nói: “Ta cũng ra ngoài đã lâu, giờ cũng nên trở về.” Nàng cũng thấy ta không muốn nói chuyện, liền nói: “Vậy quay về thôi.”

Ta vừa mới quay mình, nàng lại nói: “Nếu như muội muội rảnh rồi, nên qua cảm ơn quà của hoàng hậu. Mặc dù không phải e ngại điều gì, nhưng trong cung vốn nhiều người nhiều chuyện.”

Ta trầm ngâm một lát, nói câu cảm ơn rồi bước trở về.

Qua hai ngày, tuyết vẫn rơi dày như cũ.

Hoa mai trong cung đã sớm nở, khắp không khí tràn ngập hương thơm nhàn nhạt của hoa mai. Trong cung, chỗ nào cũng được bao phủ một lớp tuyết dày, trắng xoá. Gió lạnh khiến những bông tuyết ngưng tụ thành một lớp băng mỏng. Ta dẫn theo Cúc Hương đi dọc hành lang quanh co dẫn tới Khôn Trữ cung.

Cúc Hương vừa đi vừa lầm bầm: “Thuận công công đã chuẩn bị sẵn một cỗ kiệu nhỏ, người sao không dùng mà tự mình đi thế này. Trời lạnh đến đông cứng toàn thân, tự đứng lại đây dọa bản thân mình.”

Đang nói, phía trước truyền đến tiếng cười vang. Ta ngẩng đầu nhìn, thấy một tiểu cung nữ, một tiểu thái giám đang dọn tuyết trong ngõ nhỏ phía trước. Hai người ném tuyết vào nhau đùa giỡn, thỉnh thoảng một người bị ném trúng ngã lăn ra đất. Cúc Hương quên cả oán giận, cũng cười rộ lên.

Thấy chúng ta tới, họ thôi cười đùa, nghiêm túc làm việc trở lại. Ta từ từ đi tiếp, phút chốc đã tới Khôn Trữ cung.

Đưa mắt nhìn quanh, ta thấy Thuý Trúc đang chỉ huy mười mấy tiểu thái giám dọn tuyết. Trông thấy ta, nàng nhanh chóng bước tới, khẽ cúi đầu chào, rồi đi bụi tuyết trên người ta.

Ta mỉm cười hỏi: “Hoàng hậu có ở trong cung?”

Nàng thoáng biến sắc, gượng cười nói khẽ: “Hoàng thượng cũng đang ở đây.”

Thấy nàng như vậy, ta khẽ nói: “Vậy lúc khác ta sẽ tới.”

Lời còn chưa dứt, ta vội xoay người bước nhanh quay về. Đầu óc ta trống rỗng, không muốn biết vì sao hần tới đây. Dù sao, hần cũng là chồng của người ta, chồng của nàng. ... Cúc Hương đi phía sau nói gì đó, ta không nghe thấy, cũng không để ý tới nàng ta.

Tuyết trắng khiến người ta chói mắt. Ta không phân biệt được phương hướng, chỉ biết đi thẳng theo con đường nhỏ. Nhìn kỹ lại, đây là hành lang dẫn tới bờ hồ trong Ngự hoa viên. Toàn bộ khu vườn đã bị lớp tuyết dày bao phủ, trời đất dường như không có giới hạn, đều mờ mịt không ranh giới. Những cành cây bên hồ cũng đều bị tuyết phủ, băng tuyết rủ xuống muôn hình vạn trạng. Mặt hồ đóng băng toả lớp khói nhẹ phiu phiu.

Ta bước đi không có cảm giác, chỉ là chờ đợi, kinh ngạc đứng nhìn cảnh sắc trước mắt. Một trận gió thổi tới, Cúc Hương đứng bên cạnh run lên, thấy ta đang nhìn liền vội cúi đầu.

Thấy nàng nhột nhột vì lạnh, ta nói: “Ngươi về trước đi, ta sẽ về sau.”

Cúc Hương tươi tỉnh, nhưng vẫn lo lắng lắc đầu nói: “Trời lạnh thế này, nô tỳ không thể yên tâm.”

Ta trầm giọng nói: “Về đi.” Nàng thấy vẻ mặt ta cương quyết, không dám nói thêm, hạ người thi lễ rồi chậm rãi xoay người đi ra.

Ta yên lặng đứng, hơi ấm trên người dần biến mất.

Chợt phía sau có tiếng bước chân truyền đến, ta quay đầu lại trách mắng: “Vì sao quay trở lại?” Tiếng bước chân dừng lại, một lò sưởi được đặt vào tay ta. Ta thờ dãi, xoay mặt lại thì gặp Thuý Trúc đang cười nói: “Ngươi cho rằng là Cúc Hương sao?”

Lòng bàn tay lập tức cảm nhận được hơi ấm. Ta mỉm cười gật đầu với nàng.

Bốn thái giám đang đứng cạnh chiếc kiệu nhỏ bên hồ. Thủy Trúc đỡ ta đi tới, nói: “Hoàng hậu nghe nói nàng đã tới, lập tức sai nô tỳ đi đón người. Nếu không gặp được Cúc Hương, ta còn không biết người ở đây.”

Ta hít một hơi thật sâu, bình tĩnh trở lại rồi nói: “Hoàng thượng đi rồi?” Nàng tươi cười gật đầu không nói.

Vừa mới bước vào Khôn Trữ cung, hơi ẩm lập tức bao trùm cơ thể, khoan khoái vô cùng. Mấy cung nữ quần áo nhẹ nhàng trông thấy Thủy Trúc dẫn ta tới, lập tức khom người đứng sang hai bên nhường đường.

Bên tai truyền đến tiếng nói nhẹ nhàng của nữ nhân, bước chân chậm lại, hình như Ô Lạt Na Lạp thị không ở một mình. Thủy Trúc đứng bên cạnh nghi hoặc nói: “Hình như có người vừa tới.” Đã tới đây, ta không còn đường thoái lui, đành mỉm cười chậm rãi bước vào.

Ô Lạt Na Lạp thị ngồi trên ghế dựa, liền kéo ta tới ngồi bên cạnh nàng. Ta khẽ gật đầu mỉm cười chào hỏi mấy người xung quanh. Ta phát hiện ngoại trừ Tề phi, tất cả đều rất lạ mặt.

Mọi người đều có thái độ xa cách với ta, không biết vì nguyên nhân gì. Ánh mắt của các nàng nhìn ta đều mang vẻ tò mò, đánh giá ta từ trên xuống dưới. Cả phòng đều không một tiếng nói, thấy thái độ của các nàng, ta có chút sợ hãi. Ô Lạt Na Lạp thị hừ nhẹ một tiếng, mọi người vội vàng nghiêm trang đáng ngồi, nhưng vẫn không hề có tiếng nói chuyện.

Thủy Trúc dâng lên mấy món bánh. Tề phi nhìn quanh một vòng lớn, rồi nói: “Các muội muội, các muội vẫn mong được gặp mặt Hiếu Văn cô nương, hôm nay coi như đã đạt được ý nguyện.”

Tất cả lại được dịp cùng dò xét quan sát ta một hồi, ta hơi bức mình. Ô Lạt Na Lạp thị cau trán lại, mọi người lập tức thu hồi ánh mắt.

Ô Lạt Na Lạp thị cười nhìn ta, rồi nói với mọi người: “Đây là Hiếu Văn cô nương ở trong vườn.” Các nàng liền cười gật đầu, sau đó Ô Lạt Na Lạp thị chỉ từng người giới thiệu: “Đây là Mậu Tần, Quách quý nhân, A quý nhân...” Tới mỗi người ta đều mỉm cười khẽ gật đầu, kỳ thực trong lòng mơ hồ không biết phân biệt các nàng.

Ta âm thầm thở dài, nghĩ lần này đến đây cũng không chỉ là vì nhận biết các vị phi tử trong cung. Ta điềm đạm cười nói: “Ta tới đây là để tạ ơn Hoàng hậu nương nương đã ban thưởng. Áo choàng lông cáo ta đây rất thích.”

Ô Lạt Na Lạp thị tươi cười nói: “Chỉ cần muội muội thích là tốt rồi. Về sau cứ gọi ta là tỷ tỷ, nghe vậy thân thiết hơn nhiều.”

Ta gật đầu, những gì muốn nói đã biểu đạt rất rõ ràng... Ta ở lại thêm nói chuyện phiếm một lúc.

Đang muốn đứng dậy cáo lui, Tề phi đã cười nói: “Hiếu Văn cô nương có thể không thích hay sao? Áo đó vốn là được làm cho Hoàng hậu mặc đấy.”

Ta cả kinh, đã như vậy vì sao Ô Lạt Na Lạp thị lại đưa cho ta. Thảo nào hôm đó gương mặt Hi phi đầy ảm ý. Ta vội đứng dậy, cung kính thi lễ với Hoàng hậu. Nàng đỡ ta đứng dậy, kéo ta ngồi xuống rồi nói: “Ta mặc vào, phi đi cả tấm áo. Muội muội vốn thanh tao, mặc áo đó vô cùng thích hợp, tôn lên vẻ đẹp của muội muội.”

Nàng nói xong, vỗ nhẹ vào tay của ta. Ta thấy khó xử, nhưng vẫn cười nói: “Tạ ơn tỷ tỷ yêu thương.”

Nàng điềm tĩnh nhìn ta mỉm cười, quay sang chúng phi nói: “Các người lui đi.” Tề phi sắc mặt đỏ bừng, những người còn lại đều cảm như hén, cuống quýt đứng lên lui ra ngoài. Tề phi đứng lên, tuy giận mà không dám nói, do dự một lúc rồi trừng mắt phất tay áo rời đi.

Ô Lạt Na Lạp thị phất tay đuổi bọn họ ra khỏi phòng. Thấy nàng làm vậy, ta cũng không thể mở miệng xin lui. Nàng lẳng lặng nhìn ta, khẽ thở dài: “Mọi việc sau này cứ sai người đến nói với ta là được. Tỷ tỷ biết người không muốn thấy chúng ta. Vừa rồi Hoàng thượng cũng đã căn dặn, sau này không có việc lớn không nên quấy rối người.”

Ta có chút ngượng ngùng, cúi đầu không nói, mọi người giờ đã đi ra ngoài, nàng chắc chắn sẽ nói không ngừng.

Nàng trầm ngâm một hồi, khẽ nhoen miệng cười, nói: “Trong cung cũng giống như long đàm hổ huyệt. Mọi người đều nhìn chăm chăm vào một người, vào vị trí của người khác. Ai ai cũng muốn ăn thịt người nhưng lại sợ bị người ta ăn lại. Hôm nay, các Hoàng tử đều đã lập phủ, các đại thần bắt đầu kết bè phái. Đây vốn không phải là chuyện của hậu cung, nhưng phía sau mỗi hoàng tử đều có phe phái của mình. Hoàng thượng mặc dù đã sớm đề phòng, nhưng vẫn có một số việc không thể phòng. Bởi vậy, hoàng thượng không thể có thái độ xa lánh hậu cung. Hoàng thượng ân sủng một vị phi tần thì với gia tộc của nàng ta mà nói, đó là vinh quang. Hoàng thượng lại cần những gia tộc này...”

Nàng yên lặng nhìn ta một chút, thấy ta thay đổi sắc mặt nhưng vẫn gượng cười, nàng thờ phào nhẹ nhõm nói: “Hoàng thượng vừa tới, ta liền nói với người. Người ở trong vườn thì thôi, nhưng nếu đã về cung, cũng không nên xa lánh hậu cung. Ta cũng vốn định tìm người nói chuyện. Hoàng thượng vừa mới đi, ta nghe Thủy Trúc nói lại. Dù sao người cũng đã tới, vốn định tìm cách... xem ra ta đã quá lo lắng.”

Tìm ta như bị mấy lưỡi dao bén nhọn đâm vào, đau thấu tâm can. Căn răng kim nén, ta đứng lên nói: “Tỷ tỷ, ta đi thôi.” Nàng chăm chăm nhìn ta, không nói tiếp. Ta cũng không chờ thêm, không đợi nàng đồng ý, bước nhanh ra khỏi cung.

Dưới hành lang, Thủy Trúc đang tươi cười đứng đợi. Thấy thần sắc của ta, nàng dừng lại và cười trên mặt, không lên tiếng đứng tại chỗ. Ta muốn cười nhưng cười không nổi, nhanh chóng bước ra khỏi cung.

Bước khỏi Khôn Trữ cung, ta lao đảo bước về phía Dưỡng Tâm điện, nặng nề từng bước một đi về phía trước.

Trong đại điện, đèn đã được thấp sáng choang.

Ta im lặng đứng ở cửa cung, lặng lặng nhìn hấn. Hấn đang ngồi bên bàn làm việc đọc tấu chương, khi thì nhíu mày, lúc thì mỉm cười, ... chăm chú vào công việc.

Đột nhiên, hấn xoa xoa trán, tiện tay ném đi tấu chương trong tay. Cao Vô Dung nhanh chóng chạy tới, nhẹ giọng nói: “Lão nô đã căn dặn Tiểu Thuận Từ tới đón Hiếu Văn cô nương. Chỉ một lát nữa, Hiếu Văn cô nương sẽ tới.”

Hấn gật đầu. Cao Vô Dung dâng lên khay đựng thẻ bài, hấn cũng không nhìn kỹ, tiện tay lật lên một thẻ bài. Ta thân thể mềm nhũn, dựa vào cửa cung, ôm ngực, có chút khó thở. Ta liền cắn mạnh môi dưới, rất đau nhưng ngực còn đau hơn. Tại Khôn Trữ cung ta chịu đựng sự uỷ khuất, giờ phút này, tất cả lại bùng lên.

Cổ họng có chút tanh tanh, ta ôm chặt miệng, tập tễnh bước ra bên ngoài. Vừa ra khỏi đại điện, ta liền thổ ra một ngụm máu đỏ tươi.

Ngây người một thoáng, ta nhanh chóng bước xuống bậc thang. Cao Vô Dung từ phía sau kêu lên hoảng sợ: “Hiếu Văn cô nương.” Ngay sau đó, mấy người khác xuất hiện trước mặt, thấy hình dạng của ta như vậy, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Ta lấy ra khăn tay, lau lau khoé miệng. Khăn tay trắng như tuyết liền lấm chấm nhiều đóa hoa hồng. Dận Chân bước nhanh tới, mở tay ta ra, thấy rõ vết máu trên khăn tay, gào lên một tiếng: “Mau truyền thái y”

Không còn chút sức lực nào, ta ngồi dựa vào lòng hấn, hai mắt tán loạn theo dõi về mặt đầy lo lắng của hấn. Ta tự làm tổn thương chính mình, cũng vô tình làm tổn thương hấn. Ta không hiểu vì sao mình lại có phản ứng như vậy, chẳng lẽ là do cuộc sống trong vườn quá ngọt ngào khiến ta bị mê hoặc, mờ cả mắt, quên đi hấn là Hoàng thượng cao cao tại thượng, quên đi hấn còn có Tam cung Lục viện. Vì sao ta lại không thể chấp nhận những việc này...?

Hấn ôm chặt hai má của ta, khiến ta cảm thấy đau nhức rồi nói: “Không nên lại cắn môi như vậy, Nhưộc Hi. Môi của nàng đã bị thương rồi.”

Hấn bế ta đặt vào giường, đúng lúc Cao Vô Dung dẫn thái y tới.

Thái y ngồi ở đầu giường, cẩn thận nhìn kỹ, nhíu mày nói: “Hoàng thượng, nô tài sẽ khâu lại vết thương. Giờ nô tỳ sẽ cho uống thuốc mê, rồi mới hành sự.”

Hấn trầm thống nhìn ta, khẽ gật đầu. Thái y cầm chén thuốc, chậm rãi đổ vào trong miệng của ta. Lập tức, đầu óc ta dần trở nên hỗn loạn, tri giác cũng dần mất đi.

Mở mắt ra, ngoài song cửa có tia sáng mờ mờ, nhìn lại gian phòng đã thấp lên đèn. Ta mơ hồ không biết bây giờ là sáng sớm, hay là buổi tối. Ánh mắt ta đảo quanh phòng một vòng, liền nhìn thấy một hình dáng quen thuộc đang gục xuống bàn. Chuyện trước kia đột nhiên hiện lại, ta vui vẻ gọi: “Xảo Tuệ.”

Khoé miệng ta vẫn còn vô cùng đau nhức. Xảo Tuệ nghe thấy tiếng gọi, bật thẳng người đứng dậy, sau đó nhanh chóng tới bên cạnh ta, ngồi xuống giường, cầm lấy tay ta mà nói: “Tiểu thư, người đã tỉnh lại, ta lo lắng muốn chết.”

Hai hàng lệ lặng lẽ theo gương mặt chảy xuống. Nàng giúp ta gạt lệ nói: “Tiểu nha đầu Cúc Hương này hầu hạ cũng không nên thân. Nếu không phải do Vạn tuế gia lên tiếng, chắc chắn ả đã bị Vạn tuế gia đánh cho cái mông nở hoa.”

Ta hoảng sợ, muốn ngồi dậy liền ngã lại xuống giường. Xảo Tuệ vừa đỡ ta vừa nói: “Cao công công muốn trách phạt Xảo Tuệ, nhưng Vạn tuế gia căn dặn phải đợi người tỉnh lại. Hơn nữa, ta biết Vạn tuế gia không muốn đụng đến người bên cạnh người.”

Ta nằm ở trên giường, yên lặng suy nghĩ rồi hỏi: “Vì sao người lại ở đây?”

Nàng cười nói: “Hoàng thượng phân phó, từ hôm nay ta sẽ như trước chăm sóc cho người giống như ả chăm lo cho nhị tiểu thư của ta.” Trên miệng nàng nở nụ cười rạng rỡ, nói tiếp: “Mọi việc trên đời thực sự là khó đoán, coi như do ông trời định sẵn, hoàn cảnh của người và nhị tiểu thư nhà ta cũng giống nhau. Hoàng thượng không sắc phong, nhưng lại vô cùng quan tâm, giống như vợ chồng nhà thường dân, cùng ăn cùng ngủ.”

Ta nhìn nàng cười, nhưng trong lòng thấy vô cùng chua xót. Cố gắng kìm nén, ta nói: “Vậy còn Thừa Hoan?”

Nàng khẽ thờ dãi: “Mấy ngày nay cách cách đã hiểu chuyện hơn trước rất nhiều, người cứ yên tâm.”

Xảo Tuệ tuổi tác đã cao, liên tục căn nhắc nói chuyện, ta nghe nhưng không để tâm, con mắt vô thức nhìn ra cửa sổ, sắc trời dường như đã tối hơn trước. Mấy bông hoa tuyết nhẹ nhàng rơi xuống như những vì sao đi lạc. Có tiếng động khẽ nơi cửa phòng, ta đưa mắt nhìn lại, thấy hấn.

Xảo Tuệ ngừng lời, đứng bên cạnh Cao Vô Dung rồi khẽ lui đi ra ngoài. Lòng mày của hấn nhíu chặt, chăm chăm nhìn ta, sắc mặt lạnh lùng nhưng ánh mắt loé lên tia nhìn vui vẻ ấm áp. Ta bỗng dưng nhớ lại chuyện ngày ấy, trái tim lại nhói đau, bất giác đưa tay ôm ngực. Sắc mặt hấn căng thẳng, bước tới ôm ta vào lòng, nhẹ nhẹ giúp ta xoa ngực rồi lo lắng nói: “Tại sao lại khó chịu như vậy?”

Ta không trả lời, chỉ yên lặng nhìn hấn.

Hai người yên lặng hồi lâu, ta đột nhiên nảy ra chủ ý, đưa tay xoa khẽ ngực hấn, rồi do dự không biết có nên tiếp tục đưa tay xuống phía dưới. Hấn vô thức chặn lại, vội nói: “Nhưộc Hi, không nên.”

Ta lại cảm thấy đau nhói, nhưng cố hít thở thật sâu. Hấn lại lắc đầu, đặt hai tay của ta xuống giường. Ta vùng thoát khỏi tay hấn, tiếp tục đưa tay lục lại người hấn.

Hấn hiểu rõ ý đồ của ta, nắm hai tay ta rồi ôm thật chặt, khiến ta c thấy khó thở. Ngay lúc đó, hấn nhanh chóng đặt ta xuống giường, bước nhanh ra ngoài cửa. Ta kêu lên tuyệt vọng: “Dận Chân.” Nghe vậy, bước chân hấn bị kìm lại, xoay người yên lặng nhìn ta. Qua một lúc, hấn khẽ thở dài, đi tới nằm cạnh ta.

Ta ôm lấy cánh tay của hấn, hai gò má nóng bừng. Không suy nghĩ nhiều, ta chậm rãi còi mấy nút buộc trên y phục của hấn. Hấn nắm chặt bàn tay của ta, đưa lên ngực nói: “Nhược Hi.”

Ta ‘a’ một tiếng, nhưng ánh mắt chăm chú nhìn hấn. Hấn lại nói: “Nàng có biết vì sao ta nhận ra nàng là Nhược Hi hay không?”

Ta nhìn hấn, hấn lại cười nói: “Có quá nhiều chuyện giống nhau như nước quả ướp lạnh, bên hồ Sương Xuân viên, còn có phản ứng của nàng khi gặp gỡ Lục Vu, rồi sau khi nàng bị bắt trở về đã cảm mũi tên bạch vũ khốc cả đêm. Lúc đó, ta đã xác thực nàng chính là Nhược Hi, không hề nghi ngờ. Trên đời này, chỉ có một nữ nhân gói đầu lên cánh tay ta mà khốc, rồi ngủ thiếp đi. Đêm đó, mặc dù nàng bất tỉnh, nhưng vẫn gói đầu lên tay của ta, tư thế ngủ giống hệt Nhược Hi. Còn có chữ viết của nàng, đó là do luyện nhiều thành quen, không thể một sớm một chiều mà viết thành.”

Ta cay cay mắt: “Vậy mà chàng vẫn nhẫn tâm để ta một mình khó chịu trong lòng.”

Hấn cười nói: “Không phải chỉ một người thấy khó chịu.” Hấn ngừng lại một chút, nói: “Thực ra, ta cũng có chút ngượng ngùng.”

Hấn nói xong, nở nụ cười tươi rói, khiến ta xấu hổ, vui mặt vào lòng hấn, không chịu ngẩng đầu. Hấn thôi không cười, ôm chặt lấy ta khiến ta giật mình, rồi bất động trong vòng tay của hấn.

Hai người lại im lặng không nói gì. Ta ngẩng đầu nhìn hấn, hấn lại nói: “Về phần nàng đã xảy ra chuyện gì, ta không truy hỏi, chỉ cần nàng ở lại bên cạnh ta là tốt lắm rồi.”

Trong lòng ta hiểu rõ hấn xót thương bản thân ta như thế nào. Không do dự, ta đưa tay xuống phía dưới tìm kiếm, hấn kinh hãi kêu lên một tiếng rồi nói: “Nhược Hi, vết thương trên miệng nàng còn chưa có khỏi.”

Ta khẽ nói: “Chàng không đụng đến là được.”

Hấn bật cười, rồi lật mình lại, bắt đầu... khi thì cuồng dã, khi thì dịu dàng... Ta cũng bỏ đi sự rụt rè, cuồng nhiệt phối hợp cùng hấn.

Kết thúc, ta dịu dàng vỗ nhẹ vào lưng hấn. Hấn cười khẽ bên tai ta, nói: “Còn muốn nữa sao?”

Ta lấy lại ý thức, xấu hổ đưa tay đánh hấn. Hấn mím môi cười khẽ, rồi xoay người nằm xuống giường. Ta kéo chăn đắp lại. Hấn cũng có chút mệt nhọc, hơi thở nặng nề rồi dần đi vào giấc ngủ. Ta mở to hai mắt, yên lặng suy nghĩ, không biết tự mình cùng hấn sinh hoạt vợ chồng trong thời kỳ nguy hiểm, có thể như ý nguyện sinh được tiểu hài tử hay không.

Ta nghĩ lại, vốn là chính mình chủ động trong đêm lục lại người hấn, chủ động mê hoặc. Cuộc sống trong cung đầy cám dỗ mê hoặc, sao ta lại nỡ đẩy hài nhi của mình rơi vào trong chốn nguy hiểm như thế. Thân thể ta khẽ run rẩy, ta có chút hối hận với hành vi vừa nãy.

Nhưng khát vọng là khát vọng, hối hận là hối hận, loại cảm giác này cũng không theo như ý nguyện. Ta liền thở dài, không muốn suy nghĩ thêm.

Đầu óc ta liên tục nghĩ nếu có hài nhi ta đây sẽ thế nào... Ta cũng không ngừng suy nghĩ sách sử có nhắc tới hấn có bao nhiêu nhi tử... Ta cứ mơ màng như vậy, mơ thấy Xảo Tuệ ôm một tiểu hài nhi lại gần. Ta vội vàng vỗ nhẹ Dận Chân rồi nói: “Hài tử tới gặp A mã, cùng ta đứng lên nào.”

Xảo Tuệ cười khanh khách rồi mang hài tử đưa tới, một tiểu nữ nhi xinh xắn như ngọc như phấn hiện lên trước mắt ta. Ta nhẹ nhàng xoa lên gò má mịn màng. Dận Chân ngồi một bên nhẹ nói: “Lan nhi, để A mã bế con nào.” Đang định đưa qua cho hấn, chợt thấy tiểu nữ nhi thân thể dần tan biết, như một làn khói nhẹ tan ra giữa phòng, rồi biến mất không chút dấu vết. Ta khiếp sợ, kêu lên thật to: “Lan nhi, Lan nhi...”

Đột nhiên ta tỉnh lại, trong lòng vô cùng hỗn loạn, cảnh trong mơ diễn lại trong đầu thêm một lần. Ta nhìn ra bên ngoài, đêm tối nặng nề, người có chút cảm giác lạnh. Ta dịch người sát về phía hấn. Trong lúc ngủ mơ, hấn cũng cảm giác được ta đang bất an, liền xoay người lại ôm ta vào trong lòng.

Ta nửa ngủ nửa tỉnh, chợt chòn tới lúc trời sáng tỏ. Nhẹ nhàng rời khỏi tay hấn, đứng dậy rửa mặt chải tóc, mở cửa phòng rồi bước ra bên ngoài. Cao Vô Dung đã đứng đợi trước cửa khiến ta giật mình. Hấn đang đợi Dận Chân lâm triều. Thấy ta rời giường, Cao Vô Dung khom người nói: “Hôm nay đã qua muộn giờ lâm triều một canh giờ, chẳng hay hoàng thượng...” Nhìn ngó lên trời, quả thật đã muộn hơn bình thường một chút, ta xoay người bước trở lại phòng, nhẹ nhàng xoa lên mặt khiến hấn giật mình tỉnh lại.

Đợi hấn lâm triều, ta vô thức bước quanh phòng, miệng lầm nhảm cái tên “Lan nhi.” Ta đã quyết tâm sống ở nơi này, toàn tâm toàn ý đi theo hấn, vì sao không thể quyết tâm vì hấn sinh ra một tiểu hài tử? Nước đến đâu thuyền đi tới đó, cần gì phải bướng bỉnh tránh né. Ta phải chẳng không tin hấn có khả năng bảo hộ mẹ con ta chu toàn? Chỉ cần hài nhi không tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, ta sẽ phải lo lắng điều gì đây?

Nghĩ tới đây, trong lòng ta thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Nhìn ra bên ngoài, tính toán thời gian rồi ta nhẹ nhàng bước ra ngoài. Đứng trước Đường Tâm điện một lúc, bên trong thấy im ắng, đoán chắc đã bãi triều.

Đi vào đại điện, hấn trông thấy liền mỉm cười vẫy vẫy tay. Ta cũng mỉm cười lại gần, ngồi bên cạnh hấn. Nhìn một núi tấu chương trên mặt bàn, ta thờ dài khề lắc dài. Hấn bật cười, điểm nhẹ vào trán ta rồi nói: “Thờ dài là vì đau lòng, còn lắc đầu là sao?”

Ta tiện tay cầm lấy một tờ tấu chương, đưa mắt đọc hàng chữ thật nhỏ. Hấn vừa lắc đầu vừa cười nói: “Không biết nàng cả ngày suy nghĩ những gì?” Ta buông tấu chương xuống, lơ đãng nói: “Nếu như ta sinh được nhi tử, tuyệt đối sẽ không để hấn làm hoàng đế.”

Hấn tươi cười, nhìn ta không chớp mắt rồi ôm ta vào lòng. Ta nhẹ nhàng tránh đi, đưa mắt nhìn chòng tấu chương. Trán hấn nhăn lại, cúi đầu yên lặng đọc tấu chương.

Ban đêm yên tĩnh, có tiếng người nói chuyện thanh âm cực nhỏ. Ta yên lặng lắng tai nghe...

“Đi thân vương đi rồi, tuy có đích phúc tấn che chở, nhưng cũng giống như Lục Vu cô nương ngày trước...” Tiếng Cao Vô Dung mơ hồ truyền đến. ‘Đi thân vương, Lục Vu’ khiến ta giật mình thất kinh, ngẩng đầu nói: “Lục Vu đã xảy ra chuyện gì?”

Cao Vô Dung giật mình nảy người lên, run rẩy đứng im tại chỗ. Ta sốt ruột, lớn tiếng quát hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Cao Vô Dung nhìn Dận Chân, rồi nhìn sang ta, mặt tái nhợt, vẻ mặt đau khổ. Dận Chân đưa tay chặn lại, hấn như được đại xá, xoay người lui xuống.

Ta vô cùng lo lắng, ánh mắt dõi theo hấn...

Hấn nói: “Hôm nay, Lục Vu bị tỳ nữ lỡ tay làm cho bị phỏng. Ngọc Kiều đã tiến cung xin cho ngự y tới thăm bệnh.”

Lục Vu bị nặng, Triệu Giai thị giống trống khua chiêng vào cung thỉnh thái y, có chút không bình thường.

Bị phỏng... ta đột nhiên hiểu rõ huyền cơ bên trong. Thường ngày, Thập tam cùng Lục Vu tình ý kéo dài, các vị phúc tấn khác tất nhiên oán giận. Thập tam đã đi theo Hoàng Lịch làm lễ tế trời được mấy ngày, các nàng tất sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt vời này. Nếu không phải vậy, Triệu Giai thị sẽ không thận trọng như thế. Mặc dù Lục Vu mang thân phận là cháu của Trương Đình Ngọc, một nhân vật trọng yếu, nhưng cũng do ta và Dận Chân đối với nàng thái độ cũng không tầm thường.

Ta khề thờ dài, âm thầm suy nghĩ rồi nói: “Ta sẽ mang Thừa Hoan về Vương phủ ở mấy ngày.”

Hấn gật đầu, tiếng thờ dài như có như không. Nghe thấy, ta bốc lên cơn hoả giận, bực mình nói: “Đều là do đàn ông các chàng gây họa.”

Hấn nhìn thẳng vào mặt ta, im lặng rồi bất đắc dĩ nói: “Nhược Hi, đừng nên như vậy.”

Ta đứng dậy, giận dữ nói: “Ta đi đây.” Hấn ở phía sau than khề một tiếng. Trong lòng ta nhói đau, vội vã bước nhanh ra khỏi điện.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Lục Vu đang nằm nghỉ, hai mắt nhắm chặt, trán cau lại tỏ vẻ đau đớn, nhưng nàng vẫn cắn răng cố gắng chịu đựng. Cánh tay phải đang được băng kín một lớp vải dày, trông giống hệt đòn bánh tét.

Thừa Hoan đang ở cạnh Lục Vu. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhủ lại, hai tay tự đưa lên vỗ vỗ vào mặt mình. Nàng đảo mắt nhìn quanh phòng một lượt, rồi mang tới gương đồng trên bàn trang điểm tới, quan sát kỹ lưỡng, vẻ mặt nghi hoặc rồi xoay người, kéo tay áo ta hỏi: “Cô cô, vì sao...?”

Lục Vu đang nằm đột nhiên mở to hai mắt, hướng nhìn về phía Thừa Hoan, ánh mắt lộ rõ tia mừng rỡ, bình tĩnh nhìn kỹ Thừa Hoan không muốn rời đi.

Thừa Hoan đứng lặng một chỗ, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ. Ánh mắt Lục Vu đang vui vẻ cũng sững lại, rồi sau thể hiện sự thương tâm tột cùng.

Ta nhoen nụ cười, muốn mở miệng khuyên giải thì Triệu Giai thị đã dẫn Ngự y vào tới. Nàng khề gật đầu với ta, rồi tới trước giường nói: “Tuệ Chi, ta đã thỉnh được thái y ở trong cung tới. Người chịu đựng đã lâu, nên để thái y xem một chút.”

Lục Vu điềm đạm nói: “Cảm ơn tỳ tử.”

Thái y nhắc cánh tay của Lục Vu lên, nhìn kỹ hồi lâu nói: “Chỗ bị thương giờ đã thối rữa, chảy nước thấm ướt băng vải. Chắc chắn da thịt đã dính chặt vào vải. Lát nữa cần đem dược liệu đắp vào vết thương, ắt phải giật hết băng vải ra. Phúc tấn còn yếu, đau đớn như vậy sợ không chịu được.”

Lục Vu đưa mắt nhìn Thừa Hoan, khoé miệng cười yếu ớt, khề khàng nói: “Ta sẽ chịu được. Tỳ tử, nhờ tỳ mang cách cách đi ra ngoài, không nên để con trẻ hoảng sợ.”

Thừa Hoan ngẩng đầu yên lặng nhìn ta liếc mắt, nhẹ giọng nói: “Di nương, Thừa Hoan không sợ.”

Thoáng chốc, huyết sắc trên mặt Lục Vu biến mất, tái nhợt, đôi môi run rẩy. Thừa Hoan khấn trương, kinh hoàng nhẹ giọng nói: “Cô cô, Thừa Hoan đã nói sai gì sao?”

Ta hơi lắc đầu, thờ dãi. Thừa Hoan từ nhỏ sống trong cung. Sau khi Lục Vu trở về từ Dưỡng Phong đường, cũng chỉ ở lại trong phủ vài tháng, dĩ nhiên Thừa Hoan sẽ không có khái niệm mẫu thân, càng không có ghi nhớ hình dáng của m thân. Thấy Thừa Hoan như vậy, ta có chút hối hận không đành.

Trời tuy lạnh nhưng trán của thái y lấm tấm mồ hôi. Thái y nói: “Ráng chịu một chút.” Lục Vu cười nói: “Làm phiền thái y, bắt đầu thôi.”

Thái y từ từ mở lớp băng vải, dùng lực mạnh giật ra, lớp vải cùng với máu thịt rời xuống. Cánh tay của Lục Vu huyết nhục không phân biệt nổi.

Ta không dám nhìn tiếp, Thừa Hoan kinh hãi hô to một tiếng, xoay người ôm chặt lấy chân của ta, cũng không dám quay đầu nhìn. Triệu Giai thị hai tròng mắt ứa lệ, hết nhìn Lục Vu lại nhìn sang Thừa Hoan.

Thái y cũng bị Lục Vu dọa cho hoảng sợ, trước giờ chưa từng thấy một nữ nhi kiên cường như thế nên tỏ vẻ ngạc nhiên. Bóc ra lớp vải băng, thái y bắt đầu dùng được liệu rửa sạch và xoa lên vết thương.

Thoa thuốc xong, Thái y nói với Triệu Giai thị: “Vết thương của Trắc phúc tấn không thể băng bó, cần uống thuốc đúng giờ, thoa thuốc ngoài da, tình đường cho thật tốt.”

Lục Vu đã tỉnh táo trở lại, hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào Thừa Hoan.

Thái y đóng lại hòm thuốc, căn dặn: “Phúc tấn không được động chạm cánh tay, cũng không được để cho va chạm lung tung. Tuy đã được thoa thuốc, nhưng sợ là huyết khí chưa thông, cần hết sức chăm sóc. Cách mấy canh giờ, phải cho người thoa thuốc nhẹ nhàng lên vết thương.”

Triệu Giai thị nói: “Ta ơn Thái y đã căn dặn.” Thái y xua xua tay nói: “Sao ta dám nhận chứ.” Hắn đi tới bên cạnh ta, nhìn sang một lát. Ta khẽ gật đầu, lúc này hắn mới xoay người đi.

Thừa Hoan lặng lẽ nhìn Lục Vu, rồi quay lại nhìn ta. Ta nói: “Thừa Hoan, để ta nói Xảo Tuệ trở lại.”

Triệu Giai thị tỏ vẻ căng thẳng, dùng ánh mắt ra hiệu cho ta. Ta đưa mắt về phía Lục Vu, nhưng Lục Vu vẫn yên lặng không nói.

Đi tới gian ngoài, hai người ngồi xuống. Nàng than thở: “Vương gia bị giam cầm suốt mười năm, bọn tỳ muội ở lại trong phủ cũng vô cùng khổ cực. Thế nhưng, sau khi được thả ra, Vương gia chỉ độc sủng một người. Hơn nữa, trong phủ, con cái tuy nhiều nhưng Vương gia chỉ để tâm đến mỗi Thừa Hoan, đương nhiên các nàng cảm thấy khó chịu, không phục. Vương gia dốc toàn tâm vào công việc triều đình, việc nhỏ trong phủ không để mắt tới. Tuệ Chi cho dù gặp chuyện ủy khuất, nàng cũng không nói, Vương gia cũng không biết. Lần này, việc xảy ra hoàn toàn do cố ý, ta cũng đã biết ai là thủ phạm đứng sau màn, nhưng không có chứng cứ. Ta chỉ có thể xử phạt nha hoàn kia. Tuệ Chi một lần nữa gặp chuyện, nhưng cũng không nên gây chiến, cũng không nên nói rõ chân tướng với Vương gia.”

Suy nghĩ trong lòng ta cũng giống như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Sau chuyện ta bị bỏn lẻn trước, Xảo Tuệ cùng với nha đầu kia đã cùng nhau chăm sóc cho Tuệ Chi?”

Nàng im lặng một hồi, cười khổ nói: “Nên để Xảo Tuệ tiếp tục hầu hạ cách cách.”

Ta biết nàng lo lắng điều gì. Ta điềm đạm nói: “Ta sẽ ở lại đây mấy ngày rồi mới hồi cung, Xảo Tuệ sẽ đi theo ta. Không phải ta không tin tưởng các nha đầu trong phủ, chỉ là Xảo Tuệ tuổi tác cũng nhiều, chăm sóc người khác sẽ tỉ mỉ hơn.”

Nàng hơi lung túng, mặt đỏ bừng lên nói: “Vương gia nếu trở về...?”

Ta nói: “Người bị hại đã không truy cứu, ta đương nhiên sẽ không nhiều chuyện mà n lại, Vương gia có trở về cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.” Nàng gật đầu, đứng lên nói: “Ta để Hồng Ngọc ở lại đây.”

Qua vài hôm, vết thương của Lục Vu đã lên vảy. Ta để Xảo Tuệ ở lại chăm sóc Thừa Hoan, rồi mang theo Hồng Ngọc đi ra khỏi phủ.

Ven đường, tuyết đóng dày đến nửa thước, hoa tuyết từ trên trời vẫn bay xuống, rơi vào trên cây, trên nóc nhà,... Giữa ban ngày, ta nhìn không ra cửa hàng, quán rượu, thậm chí đường xá cũng đều trắng loá ánh tuyết, không thể phân định rõ.

Hồng Ngọc yên lặng đi theo đằng sau, hai người đi dạo vô chủ ý.

“Hiểu Văn cô nương.” Một tiếng gọi quen thuộc truyền đến, ta cười thâm trong bụng. Ta cùng hán quả thật là có duyên, mỗi lần ta ra ngoài đều không hện mà gặp. Ta xoay người lại, Trương Dục Chi tươi tắn như mùa xuân đang đi tới.

Ba người vừa đi vừa bàn luận các cửa hàng hai bên, nhưng đa phần là Trương Dục Chi nói còn ta lắng nghe. Qua một lúc, hán ngượng cười vì mình đã vô ý, nói: “Dong dài nhiều chuyện như vậy, cô nương chê cười rồi. Lần này cô nương ra ngoài là vì việc gì? Ta không có làm lỡ chuyện chứ?”

Ta cười nói: “Chỉ là đi dạo, không có việc gì để làm”

Nghe vậy, hắn cười nói: “Đã thế, ta đây sẽ để các người mở rộng tầm mắt.”

Mấy người im lặng ngồi nhìn chậu than nhỏ trước mặt. Hắn thấy ta lộ vẻ tò mò, liền mỉm cười không nói, chỉ là vô cùng thuần thực đảo than qua lại, bắt chuyện cùng ta. Sau một hồi, chủ quán mang tới đặt lên chậu than một nồi to. Nhìn kỹ, thì ra đó là bánh sủi cảo rất bình thường, vốn cho rằng sẽ được thưởng thức món ăn vặt vô cùng đặc sắc khác.

Hắn liếc mắt nhìn ta nói: “Ném thử đi.”

Ta gấp một miếng bỏ vào trong miệng, lập tức cảm nhận được hương vị đặc biệt, liền liên tục ăn mấy miếng, rồi ngẩng đầu nói: “Thật là thơm ngon.”

Bàn bên cạnh xuất hiện mấy người mới tới. Trong lúc vô ý, ta thấy đó là hai thiếu niên vô cùng tuấn tú, khuôn mặt đẹp khiến ta nhận ra đó là nữ cái nam trang. Hai người kêu hai chén, chủ quán vội vã mang tới. Hai người cúi đầu ăn một mạch, ăn xong thì gọi tính tiền, rồi lập tức đi ra. Ta trông thấy vậy thì bật cười, quả nhiên là các cô nương.

Thấy ta như vậy, hắn nhìn theo bóng lưng của hai người họ rồi nói: “Đó là nhi nữ bảo bối của vị đại quan trong triều, chắc vừa lên ra khỏi phủ để tới thưởng thức sủi cảo ở đây.”

Bánh sủi cảo vốn được coi là mỹ thực nổi tiếng của Bắc Kinh.

Sắc trời tối dần, Hồng Ngọc đã đưa mắt ra hiệu cho ta vài lần, nhưng không dám mở miệng giục, vẻ mặt dần trở nên lo lắng.

Ta cười nói với Trương Dục Chi: “Trời đã tối rồi, chúng ta phải trở về phủ.”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời nói: “Để ta tiễn các người một đoạn. Là về Di thân vương phủ phải không?”

Ta nhẹ giọng ‘Dạ’ một tiếng, rồi ba người bước đi.

Cách cửa phủ một đoạn, hắn dừng bước rồi nói: “Phía trước đã là vương phủ, Trương Dục Chi không tiễn thêm.”

Ta nói lời cảm ơn, đang định bước đi thì hắn lại nói: “Nghe nói cung nữ đến năm hai lăm tuổi sẽ được thả ra khỏi cung.”

Ta chẳng rõ hắn muốn nói gì, nhưng vẫn cười gật đầu. Hắn dường như định nói thêm gì đó, nhưng do dự một lúc rồi lại nuốt trở vào, hai tay ôm quyền, xoay người bước đi.

Triệu Giai thị đang ngồi trong chính sảnh, Cao Vô Dung ngồi một bên. Thấy ta đi tới, hắn liền bước lên nói: “Lão nô tới đón cô nương hồi cung.”

Vì có Triệu Giai thị ở đây, ta cũng không tiện hỏi, chỉ nói: “Ta đi thăm trắc phúc tấn, công công xin chờ một chút.”

Cao Vô Dung cười nói: “Cô nương không cần vội, lão nô chờ được, trong cung cũng không có việc gì gấp.” Lòng ta liền được buông lỏng, mỉm cười rồi bước về phòng của Lục Vu.

Thừa Hoan ngồi ở đầu giường, bưng bát thuốc nhẹ nhàng thổi và nói: “Di nương, uống thuốc nào.”

Lục Vu trong mắt tràn đầy hạnh phúc. Ta đứng dựa ở bên cửa, im lặng nhìn một hồi, không muốn quấy rầy cảnh mẫu tử từ từ hiểu trước mắt. Đang định quay đi, Lục Vu đã nhìn thấy, cười nói: “Tối lâu rồi sao?”

Ta đi qua ngồi xuống bên giường, tiếp nhận bát thuốc trong tay Thừa Hoan nói: “Thừa Hoan, theo cô cô trở về.”

Thừa Hoan gật đầu nói: “Di nương, đợi Thừa Hoan trở lại.” Lục Vu gật đầu cười, Thừa Hoan xoay người đi ra ngoài. Lục Vu dõi theo đến khi không nhìn thấy bóng của Thừa Hoan.

Ta nói: “Người có từng hối hận vì đã sinh ra hài tử này?”

Ánh mắt nàng lộ ra vẻ sùng nịnh, cười lắc đầu nói: “Sao lại hối hận được. Nàng là sinh mệnh kéo dài của Vương gia. Nàng kiếp này vĩnh viễn không nên biết ta là ngách nương thân sinh của nàng, vĩnh viễn chỉ gọi ta là Di nương... Cho dù sau này nàng có biết, rồi hận ta, ta cũng sẽ không hối hận.”

Ta yên lặng ngồi trên xe ngựa, trong đầu vẫn vẩn vơ câu nói kia: “Nàng là sinh mệnh kéo dài của Vương gia...”, “ta cũng sẽ không hối hận.”

Thấm thoát, ngày Tết đã gần tới nhưng trong cung không hề có một chút không khí vui mừng nào.

Quả nhiên, mọi việc đã xảy ra đúng với sự ghi chép của các sử gia. Hoàng Lịch trên đường từ lễ tế thiên hồi cung đã bị người do Hoàng Thôi phái tới tập kích. Mấy tên sát thủ đều đã bị Thập tam bắt được, và bọn chúng cũng đã nhận tội. Dận Chân tức giận, phái người giam lỏng Hoàng Thôi, nghiêm cấm canh giữ, lại còn hạ chỉ không cho tiếp xúc với bất kỳ ai.

Con giận của Dận Chân vẫn còn, trong cung ai ai cũng dè chừng, đề phòng cẩn thận, giọng nói cũng khê khàng, chỉ e lỡ lời gây họa.

Hôm nay, ta vốn đang ở trong phòng thêu túi hương cho hắn, nhưng trong lòng phiền muộn không yên khiến tay bị kim đâm vài lần. Ta đặt khung thêu sang một bên, ngoác mắt nhìn cách giúp hắn người giận.

Suy nghĩ một hồi, ta cười tự giễu, hần làm sao lại dễ dàng để người ta khuyên bảo. Điều hần cần là thời gian, thời gian sẽ giúp xoá nhoà đi chuyện này. Ta đứng dậy bước tới cửa sổ, nhìn hoa tuyết theo gió cuốn tung bay khắp bầu trời, đột nhiên cảm thấy mình như hoa tuyết trong gió. Nếu đã không thể nào làm gì khác hơn, sao không thả trôi theo gió trôi đi, gió đưa đến đâu ta ở nơi đó. Cuộc sống trong cung đình lúc nào cũng phải lo lắng cho cái đầu trên cổ.

Một trận gió thổi tới khiến ta rung mình vì lạnh, vội đóng cửa rồi để nguyên y phục nằm xuống giường.

Qua một lúc, cửa phòng khẽ cạnh một tiếng, ta vẫn không nhúc nhích, vẫn nằm yên nhìn đỉnh màn. Hần đi tới bên giường, yên lặng nhìn ta, ánh mắt chứa đầy nội tâm. Ta biết hần vẫn khó chịu trong lòng, liền ôn nhu cười với hần, dịch thân nằm vào phía trong.

Hần cũng để nguyên y phục nằm xuống cạnh ta, yên lặng một hồi rồi trầm giọng nói: “Phải chăng nàng cảm thấy rằng ta đây rất tàn bạo, ngay cả con ruột của mình cũng không nương tay?”

Ta nghiêng người, đưa tay vỗ nhẹ lên mặt hần rồi nói: “Đây vốn là cuộc chiến trong hoàng thất, mọi chuyện đều bất đắc dĩ mà diễn ra, mỗi triều đại đều phát sinh chuyện tương tự. Chẳng không chỉ là Hoàng A mã của hần, chẳng còn phải gánh vác hạnh phúc của bách tính, lo cho cuộc sống của người trong thiên hạ. Chẳng làm như vậy là vì muốn bảo tồn giang sơn Đại Thanh này.”

Hần nắm tay của ta, khoe miệng nở nụ cười buồn nói: “Nàng hiểu như v, ta đã an tâm rồi.”

Nói rồi, hần quay đi chỗ khác, như cười như không. Sắc mặt mặc dù vẫn trầm lặng như mặt nước, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa đau xót. Ta cố gắng xoay hần lại, theo dõi ánh mắt của hần nói: “Nếu như chàng vẫn thấy khó chịu, đừng nên một mình chịu đựng.”

Hần yên lặng một hồi, ôm ta thật chặt rồi nói: “Ta vốn cũng ít con nết dỗi. Tam A ca vốn cũng rất tốt, địa vị của mẫu thân hần cũng rất tôn quý, hần có tham vọng đối với hoàng vị cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Tuy nhiên, hần hành sự lỗ mãng, tâm tư ác độc, lại dễ bị người khác lung lạc, làm sao có thể đảm đương được trọng trách. Hần cũng không có tài năng xuất chúng có thể làm rạng rỡ giang sơn Đại Thanh, ta không thể đem cơ nghiệp tổ tiên giao phó cho hần. Hành vi lúc trước của hần vốn đã không thể chấp nhận, ta cũng đã bao dung. Đến lần này, hần dám hạ thủ với Tứ A ca, ta thật không thể tha thứ cho hần.”

Ta ngẩng đầu nhìn hần nói: “Miệng thì nói không thể tha thứ, trong lòng phải chăng vẫn có chút luyến tiếc. Đã là như thế, sao không giao cho một người tin cậy quản thúc hần, chỉ ít hần cũng sẽ không phải chịu đói chịu rét, chịu nhiều dằn vặt.” Hần ngưng mắt nhìn ta, thật lâu vẫn không nói lời nào.

Dận Chân sở dĩ không sủng ái Hoàng Thời, ngoại trừ là do tư chất và năng lực, còn có một nguyên nhân trọng yếu hơn nhiều. Mẫu thân của Hoàng Lịch vốn xuất thân trong dòng dõi Bát kỳ. Lập Hoàng Lịch làm thái tử, đây là chủ ý đoàn kết tầng lớp quý tộc người Mãn của Dận Chân, ổn định thế cục chính trị.

Trong lập trận ngập tức khí, ta u ám thở dài nói: “Nếu như chúng ta có hải nhi, liệu có thể không đưa vào tông tịch, để cho chúng cũng giống như con cái nhà thường dân khác, không có quan hệ gì tới hoàng cung.”

Hần nghe xong sững sốt, ngồi dậy lật chăn ra, vỗ về bụng của ta tới lui vài lần, sau đó nghi ngờ hỏi ta: “Nàng đã chuẩn mạch chưa? Đã qua một tháng, sao vẫn chưa thấy gì?”

Ta đẩy hần ra, kéo hần nằm xuống rồi nói: “Ta chỉ nói là giả như, nếu như ta đây không cẩn thận sinh ra một tiểu hải nhi.”

Hần nhìn ta chằm chằm, ánh mắt toả ra tia sáng nói: “Nhược Hi, để cho thái y coi mạch một chút. Ta thấy nàng có vẻ yếu hơn lúc trước.”

Ta nhắm mắt, bưng bình nói: “Không nói chuyện nữa, được không?”

Hần xoa má của ta, nhìn chằm chằm, mỉm cười nói: “Có hay không cũng không thừa cơ mà.”

Trong lòng ta vừa thầm mừng rỡ, nhưng cũng có chút phiền muộn. Mừng rỡ là vì hần đã không còn phiền muộn, tức giận, khúc mắc đã được tháo gỡ. Phiền muộn chính là hần không thể cho ta một câu trả lời thuyết phục.

Hần nhìn ta cười quái dị, khiến ta cảm thấy bức mình. Ta cố gắng đẩy hần ra rồi xoay lưng lại phía hần. Hần mạnh mẽ xoay ta lại, khiến ta ngượng ngùng. Hần cười to vài tiếng, rồi ôm chặt ta từ phía sau.

Từ hôm đó, hần dường như cảm nhận được điều gì, mỗi ngày đều sớm trở về phòng, khiến ta không thể tiếp tục né tránh.

Toàn bộ sự việc cuối cùng đã được điều tra rõ. Hoàng Thời bị tước bỏ hoàng tịch, giao cho Thập nhị thức của hần là Duẩn Đào giam giữ. Cũng bởi chuyện này, còn hai ngày nữa là bước sang năm mới, trong cung vẫn không hề có chút không khí vui mừng, bọn cung nữ thái giám đều cẩn thận từ lời nói đến việc làm.

Trong lòng ta vẫn không vui, lững thững đi dạo trong cung.

Bỗng nhiên, tiếng trẻ con đùa giỡn trong trẻo như tiếng chuông bạc truyền đến, giống như giữa mùa đông thấy lò than ấm áp, sưởi ấm toàn thân.

Ta theo âm thanh tìm đến, thấy Thừa Hoan đang cùng một đám trẻ con đạp lên một đôi người tuyết. Ta nhẹ nhàng bước lại gần.

Những hải tử này đều là cách cách, bôi lạc vào cung tham giữ hoàng gia lễ yến đêm trừ tịch. Vừa bước lại gần, Thừa Hoan nhìn thấy đã lao đến ta như một con gió.

Nàng khắp ống quần, giày dép đều ướt đẫm, kết lên một lớp băng mỏng. Hai má của nàng bị hơi lạnh làm cho đỏ ửng. Ta cười trách mắng: “Nha đầu này, càng ngày càng không có dáng vẻ của một nữ nhi.”

Nàng bĩu môi, sau đó cười to nói: “Không giống dáng vẻ nữ nhi cũng là lỗi của cô cô. Cô cô của Thừa Hoan cũng đâu là một nữ nhi gia giáo.”

Nha đầu kia mồm miệng càng lúc càng nhanh nhẩu. Đang trong lúc không biết làm sao, phía sau đã vang lên tiếng cười nhạo: “Thừa Hoan nói không có sai.”

Ta trừng mắt đi tới bên cạnh Hoàng Lịch, cười trách mắng: “Mấy ngày nay không gặp, đã mang dáng vẻ này hay sao.”

Hắn thân nhiên cười nói, hỏi ngược lại: “Dáng vẻ này thế nào?” Thừa Hoan đi tới trước mặt hắn, ngẩng đầu lên nói: “Huynh nói chuyện không giữ lời. Huynh vốn nói khi nào về sẽ tới tìm ta, nhưng giờ mới đến.” Hoàng Lịch nhướng mày nhưng không nói lời nào. Ta cười cười, không thêm nói thêm.

Hắn sau khi từ Cảnh Lăng trở về, ta vẫn chưa gặp hắn, không biết hắn bị thương thế nào. Ta quan sát hắn từ trên xuống dưới vài lần, nhưng không phát hiện ra chỗ nào không thích hợp. Ánh mắt hắn buồn bã, cúi đầu im lặng, đang định nói điều gì đó thì Thừa Hoan đã chen vào: “Cần phải phạt huynh thật nặng mới được.”

Hoàng Lịch lại nhướng mày lên, khoe miệng ẩn chứa tia cười, rồi cố kìm lại, phụng phịu hỏi: “Nghiêm phạt là như thế nào?”

Thừa Hoan dường như đợi điều này đã lâu, lập tức tiếp lời nói: “Nghe các tỷ tỷ nói, năm trước tiết nguyên tiêu khắp kinh thành đều rực rỡ hoa đăng, rất đẹp, so với trong cung có phần đẹp hơn. Huynh đem ta cùng cô cô đi xem được không?”

Ta cùng Hoàng Lịch nhìn nhau cười, hai người hiểu ý không nói thêm. Thừa Hoan ngẩng đầu đợi, có chút không kiên nhẫn nói: “Có đi không đây?”

Hoàng Lịch đưa mắt nhìn ta hỏi ý. Ta suy nghĩ một lát, khẽ gật đầu. Thừa Hoan vừa nhìn thấy, vui vẻ quay lại phía người tuyết nghịch ngợm. Ta nói với theo: “Người nên chuyên tâm luyện đàn một chút.”

Thừa Hoan nhăn mặt lại, ta lắc đầu. Thừa Hoan bước đi thật nhanh, rồi tăng tốc chạy nhanh như chớp, vừa chạy vừa lớn tiếng nói: “Ta trở về luyện tập đây.”

Hoàng Lịch đứng ở phía sau cười to, nói: “Kỳ thực Thừa Hoan nói không có sai. Muội ấy không có chút dáng vẻ của một nữ nhi, phần lớn là do trách nhiệm của người đó.”

Ta lại gần hắn nói: “Bị thương ở đâu vậy?”

Hắn vén tay áo lên, một băng vải thật dài quấn xung quanh từ khuỷu tay tới tận cổ tay, mỉm cười nói: “Chỉ là bị thương ngoài da thịt, không động đến gân cốt, không có gì quan trọng.”

Ta đột nhiên cảm thấy bị thương. Vết thương này là do tình thân trong Tử Cẩm thành vốn không quan trọng bằng quyền vị. Quyền vị khiến người ta không để ý tới tình cha con, không để ý tới tình huynh đệ. Ngòi vị cửu ngũ chí tôn thực sự có sức hấp dẫn lớn như vậy thật sao?

Hắn im lặng nhìn ta một lúc, rồi cười rộ lên nói: “Người có vẻ mặt này là vì ta?”

Ta bật thốt lên: “Người thật có cao hứng đó nha. Tiền đồ sau này vô cùng sáng lạng.” Lời vừa nói ra, ta liền hối hận không kịp.

Sắc mặt hắn trong chớp mắt đỏ bừng, rồi hắn trầm giọng nói: “Thì ra ta trong mắt người vốn tệ như vậy. Địa vị kia có khả năng sai khiến người ta. Người thông minh tất sẽ hiểu cần phải có năng lực thật sự, nếu không cho dù có đạt được, cũng không thể lâu bền. Vừa đúng lúc ta cũng hiểu rõ, biết chính mình cần phải làm cái gì.” Nói xong, hắn tức giận trừng mắt nhìn ta, cư nhiên phẩy tay áo bỏ đi. Ta kinh ngạc, cũng biết là lời nói không cố tình. Ta bước nhanh tới nói: “Là ta đã nói sai, người đừng nóng giận như vậy.”

Hắn dừng lại, xoay người nhìn ta nói: “Có phải người giận quá mất khôn, vì việc này đã làm Hoàng A mã bị thương, tìm không ra nơi trút giận, vừa đúng lúc ta xui xẻo đem đầu chạy đến?”

Ta biến sắc, bị hắn nói trúng tâm sự, mặt mũi đỏ bừng. Ta cúi đầu quay đi, hắn ở đằng sau cười nói: “Lễ hoa đăng tiết nguyên tiêu, ta sẽ bồi thường cho người.”

Thừa Hoan nghiêm khắc trách phạt, hắn nghiêm túc bồi thương, ra cung một chuyến thật là thú vị. Lòng ta từ từ ảm đạm trở lại, thâm nở nụ cười.

Ta chậm rãi trở về, trong đầu nhớ tới lời Hoàng Lịch nói. Hắn nói hắn là người thông minh, nhưng hắn đã hiểu rõ điều gì. Có đôi khi, ta rất khó lý giải những lời hắn nói, lúc khác lại như hoàn toàn không hiểu gì về hắn. Người trước mặt ta chưa chắc đã là con người đích thực của hắn. Lòng dạ hắn dường như rất thâm sâu, nhưng lại giống như một tờ giấy trắng. Sử sách đã ghi lại, hắn là một thiên tử phong lưu, lưu tình khắp nơi. Nhưng cho tới lúc này, từ lúc hắn mười hai tuổi tới nay, hắn chưa từng nhìn ngắm một cung nữ nào. Hi phi vì hắn an bài cung nữ A Tang bên cạnh hắn, nhưng qua mấy năm không hề nghe chuyện tình nam nữ của hắn.

Suy nghĩ mấy vòng, ta vẫn nghĩ không ra nguyên do, liền lắc lắc đầu, nghĩ mình nhiều chuyện cứ mãi suy đoán tâm tư của người khác. Cái bệnh này quá

thật vô cùng khó chữa.

Cao Vô Dung đang từ phía đối diện đi tới, nhìn thấy ta vội chạy tới nói: “Cô nương, hoàng thượng đã sai Tiểu Thuận từ tây môn phòng tìm người, nhưng người lại đang ở đây. Hoàng thượng đang đợi cô nương tại Đường Tâm điện.” Thấy hân lộ vẻ vui mừng, ta đột nhiên cảm thấy buồn bực.

Bước vào đại điện, ta thấy hân ngẩng đầu, khẽ cười với ta.

Đưa mắt nhìn tấu chương trên bàn, ta nói: “Tìm ta có chuyện gì vậy?”

Hân cười nhìn ta, ta bước lên bậc thềm, vòng qua bàn ngồi xuống bên cạnh hân, cười nói: “Gọi ta tới không phải muốn ta nhìn chàng phê duyệt tấu chương đấy chứ?”

Nghe vậy, hân lắc đầu, đặt lại quyển tấu chương, nhìn ta chăm chăm, ánh mắt hoà thuận vui vẻ. Chúng ta nhìn nhau một hồi, sắc mặt dần nóng lên, đành cúi đầu gục lên bàn.

Hân cười khẽ bên tai ta, nói: “E thẹn như hoa, không phải nàng cố ý dụ dỗ ta đấy chứ.” Nghe hân nói vậy, ta nhẹ nhõm hơn nhiều. Đã nhiều ngày qua hân không có thái độ như vậy, liền ngẩng đầu nhìn hân. Hân cũng biết vì sao ta lại như vậy, khẽ cười, với tay lấy một hộp gấm màu tím vô cùng tinh xảo đưa cho ta, đưa mắt ra hiệu cho ta mở ra.

Tất cả đáp án đều ở trong hộp này sao?

Ta nghi hoặc nhìn hân, hân khẽ gật đầu. Ta chậm rãi mở ra. Một đôi hoa tai vô cùng đặc biệt đang đặt trên một lớp lụa trắng.

Nói là rất đặc biệt, vì nó được làm vô cùng tinh xảo, khéo léo, hình dáng giống hệ sợi dây chuyền ngày trước. Sợi chỉ bạc mỏng như tóc xuyên qua một viên ngọc trai xinh xắn, rồi rủ xuống bên dưới. Mỗi sợi tua đều đính một đoá hoa ngọc lan nhỏ nhỏ, từ mọi phía đều thấy một đoá hoa vô cùng hoàn chỉnh, xinh đẹp. Hơn nữa, dương chi bạch ngọc này không hề có một chút dị sắc, đúng là vật hiếm có. Ta nhìn ngắm đây về thích thú, lật qua lật lại, dường như không thể tin rằng ba trăm năm trước, Thanh triều có thợ thủ công làm ra vật tinh xảo cỡ này. Thảo nào, lúc này ta thấy Cao Vô Dung dẫn theo Tôn Thiên Hữu, cung kính như vậy, tin rằng ngoại trừ hân không ai làm được như vậy.

Thấy ta ngạc nhiên nhìn đôi hoa tai, hân mừng rỡ rồi cầm lấy nhẹ nhàng đeo lên cho ta. Ta cảm giác được hân cố tình cọ cọ vào cổ ta, khiến ta nóng bừng hai má. Hân cố kìm nén cười không ra tiếng. Ta lúc này đã đỏ bừng đến tận mang tai, chỉ cảm thấy như bị hoá thiêu, muốn chạy đi thì thấy lỗ tai đau nhói, mới phát hiện hân vẫn chưa đeo được. Suy nghĩ tới hành vi của hân, ta thấy vô cùng ấm áp, vui vẻ.

Hân là hân chưa bao giờ làm chuyện như vậy, loay hoay hồi lâu mới đeo được vào cho ta. Sau đó, hân lui người lại, mỉm cười đánh giá ta một lát, gật gật đầu rồi nghiêm mặt nói: “Quả nhiên xin đẹp rạng rỡ.”

Nghe giọng nói của hân hình như ta vốn vô cùng xấu xí, khiến ta buồn cười, lẽ nào lại đem ra để giải toả bản thân. Nhưng có thể làm hân vui vẻ như vậy, ta cũng phải hợp, cười nói: “Ông trời tạo nên ta xấu xí như vậy, cũng là vì muốn xứng đôi với chàng.”

Hân cúi đầu, lập tức hiểu rõ ý tứ của hân. Hân cười nói: “Nàng nói đúng, xú nữ gả cho tiểu tử như ta, quả thật phù hợp.”

Ta mỉm cười nhìn tấu chương đặt trên bàn, nói: “Chàng mau làm việc đi, nếu không sẽ lại phải thức đêm đó.”

Hân nhìn ta đầy ý vị, mỉm môi cười khẽ, cúi đầu xem tấu chương. Ta đứng lên định bước ra ngoài, hân liền ngẩng đầu nói: “Ồ lại với ta thêm một lúc.”

Ta nói: “Ta đi pha ấm trà.”

Ta bước tới hậu điện, cầm lên một bình trà, uống trước vài ngụm rồi lắc qua lắc lại. Hân nhìn ta lắc lắc ấm trà, khinh hất lắc đầu, thờ dãi.

Ta từng mắt nhìn hân, đứng dậy làm bộ muốn đi ra ngoài. Hân khẽ cười tỏ vẻ áy náy. Biểu hiện của hân làm ta thoải lòng, cười cười ngồi xuống.

Hân lại cúi đầu đọc tấu chương, ta cười cười, thầm cảm động. Đây là một người âm ngoan tàn khốc như mọi người vẫn nói hay sao?...

Đang mãi suy nghĩ, Cao Vô Dung nhẹ nhàng đi vào điện, hành lễ rồi nói: “Hoàng thượng, Thái y đang đợi ở bên ngoài, có cần tuyên triệu luôn không?”

Dận Chân đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng, nhàn nhạt nói: “Tuyên.”

Ta sững sốt, hân vẫn làm như không có gì không thích hợp. Ta đứng lên, đang muốn hỏi thì thái y đã cúi đầu đi vào điện. Ta ngừng lại, dùng ánh mắt hỏi hân, hân nhìn ta nói: “Mấy ngày này, trẫm cảm thấy khó chịu, người xem qua một chút.”

Thái y tiến lên, đặt tay lên cổ tay của Dận Chân, tỉ mỉ xem mạch. Ta chăm chú nhìn thần sắc của thái y, mong muốn từ trên mặt hân nhìn ra một chút manh mối.

Dận Chân vẫn tiếp tục đọc tấu chương, dường như không để tâm đến việc thái y đang chuẩn bệnh.

Thái y lúc đầu nhíu chặt đôi lông mày, rồi từ từ giãn ra, tâm trạng của ta cũng theo đó mà buông lỏng. Thái y thối lui hai bước, khiêm cung nói: “Hoàng thượng thân thể không có gì đáng lo ngại, chỉ là vất vả đã lâu, giấc ngủ không đầy đủ, thân thể hư nhược.”

Dận Chân nghe xong, khẽ hất hàm phản phó: “Nàng cũng có chút không được khoẻ, ngại nhận tiện tới nhìn một chút.”

Thoáng chốc, ta hiểu rõ vì sao hấn lại làm như vậy, bắt đắ dĩ than nhẹ. Thừa lúc thái y cúi đầu bắt mạch, dùng ánh mắt oán giận nhìn hấn. Hấn khẽ cười.

Thái y đứng dậy, quay lại hấn nói: “Cô nương tất cả đều khoẻ, không có chứng bệnh nào.”

Bản thân ta vốn hiểu rõ như vậy, liền tức giận nhìn sang hấn, bắt gặp hấn đang nhìn về phía thái y, ánh mắt có vẻ kích động mừng rỡ. Ta thầm run lên, hơi giận càng lúc càng bốc lên.”

Hấn nhìn ta chăm chăm, hướng thái y hỏi: “Xác định không có bệnh gì?”

Thái y gật đầu, ngẩng nhìn hấn một cái, rồi vội vàng lui xuống phía dưới, hoảng sợ nói: “Là do y thuật của thần không giỏi, vì thần xác định không hề mang bệnh.” Không đợi Dận Chân mở miệng, thái y nói tiếp: “Lần trước cô nương ho ra máu, chỉ là do tức giận quá độ, cũng không để lại di chứng.”

Buổi tối, trời lạnh như cắt da cắt thịt, ta cuộn tròn trong chăn không muốn đứng dậy. Bức rèm che nhẹ lay động, tiếng bước chân rất nhỏ vang lên phía ngoài tấm bình phong. Ta vội rút người sâu hơn vào trong chăn.

Hấn đứng ở bên ngoài, ngưng mắt nhìn ta chăm chăm, nói: “Cho dù không muốn gặp ta, cũng không nên trốn như vậy chứ.” Hấn đi đến bên giường, đưa tay lật người ta thẳng lại.

Mấy ngày qua là tiết đại hàn, khí lạnh khắp nơi, lại thêm độ ẩm rất cao, khiến ta cảm thấy trên người không có chút hơi ấm nào. Ta cũng muốn lại gần hấn để được sưởi ấm, nhưng lại có chỗ không tình nguyện, thế nên liền cuộn chặt thân thể, cuộn chặt thật chặt để chống lại cái rét.

Hấn khẽ thở dài: “Không phải là ta không muốn cùng nàng sinh một hài nhi. Đầu tiên là do ta rất lo lắng tới sức khoẻ của nàng. Thứ hai, chúng ta tuổi tác cách biệt, nếu không có hài nhi, đợi sau khi ta trăm tuổi, ai sẽ lo lắng chăm sóc cho nàng.”

Tâm ta chấn động, nghĩ tới “trăm tuổi” lại thấy bồi hồi không dứt.

Lặng im một lát, ta duỗi mình về phía hấn. Hấn kinh ngạc ôm ta vào lòng, vỗ về lưng ta: “Ta biết nàng lo lắng chuyện gì. Nàng hi vọng người ta sẽ tha cho hài nhi chúng ta một con đường. Nàng cũng biết rõ chỉ có Hoàng Lịch. Hoàng Thời đã không ra gì, Hoàng Nhật thì nhu nhược, Hoàng Lục thì còn quá nhỏ.”

Ta nói: “Ta đã chết qua một lần, nếu đã có thể sống lại làm người, vốn thậm nghĩ sẽ toàn tâm toàn ý ở bên cạnh chàng. Ta cũng muốn vì người mình yêu cùng sinh ra một đứa bé kháu khỉnh xinh đẹp. Thế nhưng, mỗi khi nghĩ tới số phận của mỗi hài nhi sinh ra trong hoàng tộc, ta không còn nghĩ được điều gì khác, chỉ biết lo lắng sợ hãi.”

Hấn cứng đờ toàn thân, ôm ta thật chặt, lặng im không nói.

Giao thừa, vốn là thời điểm chúc mừng gia đình đoàn viên.

Ta đứng ở cửa, nhìn theo hình bóng hấn dần xa rồi, trái tim tràn ngập nỗi bi thương, không kìm nổi lòng, nước mắt lại chảy dọc hai má. Đây là lúc cả gia đình đoàn viên vui vẻ đầm ấm, nhưng đối với những người cô đơn thì lại là lúc tâm trạng lạc lõng, đau buồn nhất. Đột nhiên, ta chợt nghĩ tới việc sẽ không còn gặp mặt song thân được nữa.

Ngon đèn hồng toả ánh sáng dịu nhẹ xuống hành lang theo gió lay động. Từng đợt tiếng cười, tiếng hoan hô từ bốn phương tám hướng vọng tới. Người người đều vui cười hưởng thụ không khí đoàn viên. Ta buồn bã đóng sập cửa lại, muốn tách biệt bản thân với thế giới bên ngoài.

Từ xa, tiếng trống báo canh ba mơ hồ vọng lại khiến ta giật mình. Nhìn gian nhà quanh quẽ, ta thầm cười khổ, trong lòng đối mình: “Là do ngại không muốn đến đó, đừng nên trách người khác.” Ta tiện tay cầm lên khung thêu, làm nốt cái túi hương. Đã không thể đi ngủ, tìm việc làm để giết thời gian cũng là ý tốt. Ta dần dần điều chỉnh lại được sự thanh tĩnh trong tâm hồn, cẩn thận tỉ mỉ thêu từng đường kim mũi chỉ.

Sắc trời bên ngoài dần sáng lên, nhìn lại túi hương đã hoàn thành, ta lại thấy nặng nề như trước. Ta thật không ngờ mình đã thức suốt một đêm trừ tịch, cô đơn một mình chào đón năm mới.

Soi gương về lại lông mày, thoa lại phấn, tinh tế trang điểm lại gương mặt, tươi cười vui vẻ rồi đứng dậy bước ra bên ngoài.

Hoa tuyết lại rơi, vòm trời u ám một màu. Đi một lúc, hoa tuyết đã trở nên nặng hạt, như phấn được rắc từ trên trời rơi thẳng xuống. Lúc này, từ mái ngói hoàng lưu ly, kỳ lân trước cửa viện đến mọi vật đều được phủ một lớp tuyết dày.

Kéo lại tấm áo choàng trên người, ta lững thững đi qua con ngõ nhỏ. Ta ngẩng đầu, nhắm mắt để cho tuyết tùy ý rơi vào mặt khiến hai má đau rát. Một lúc sau, tuyết trên mặt tan ra, chậm rãi chảy vào cổ.

“Hiểu Văn, ngại đang làm gì vậy?” Ta vội mở mắt. Thập tam đang đứng trước mặt, lo lắng nhìn ta. Ta mím môi cười, hỏi lại: “Sức khoẻ Lục Vu đã khá hơn chưa?”

Hấn lẳng lặng quan sát ta nói: “Đến nụ cười cũng thấy đau khổ, lời nói lại không đúng với nội tâm. Ở trước mặt ta, ngại không cần cố tỏ ra mạnh mẽ.” Lời hấn còn chưa dứt, nụ cười của ta đã đông cứng lại.

Hắn nói: “Người có biết, tối hôm qua Hoàng huynh một mình ở lại Dưỡng Tâm điện xử lý chính sự cả đêm. Hiện tại, sắc mặt đang trắng bệch, vẫn tiếp tục phê duyệt tấu chương.”

Ta sững sờ nói: “Không phải tối qua có gia yến hay sao?”

Thập tam nói: “Gia yến kết thúc, Tứ ca chỉ đến Khôn Trữ cung ngồi một lúc rồi trở lại Dưỡng Tâm điện. Điều này vốn không hợp với quy củ. Hoàng huynh vì sao lại làm như vậy, chắc hẳn người tự hiểu rõ.”

Trong lòng ta khiếp sợ, nhưng đồng thời cũng không kiềm chế được niềm vui đang dâng lên. Thập tam thấy thế, mỉm cười lắc đầu.

Ta nóng bừng hai má nói: “Hiện tại, ta thật giống như một đồ phụ.” (Phụ nữ nhỏ mọn, đồ ki, ghen tức)

Thập tam than nhẹ một tiếng, cười nói: “Nếu quả thật người là một đồ phụ thì tốt rồi. Nếu như người lại dùng hết thủ đoạn ra làm mưa làm gió, lẽ nào lại không buộc chặt hoàng huynh bên người được sao? Nhưng người lại ngược đãi chính bản thân mình, biết là tự mình chuốc khổ. Người cũng biết không thể nào thay đổi được tình hình hiện tại, nhưng lại bướng bỉnh không chịu thừa nhận. Cứ tiếp tục như vậy, đau lòng cũng chỉ có người và hoàng huynh.”

Hắn nhìn ta chằm chằm, chậm rãi mỉm cười, im lặng một hồi rồi nói tiếp: “Gia yến này, mặc dù hoàng huynh tiếng cười vang như gió, nhưng nếu tinh tế mà quan sát, ta phát hiện huynh ấy có chút hoảng hốt, dường như là lo lắng cho người. Nghĩ lại, người luôn khó chịu khi đối mặt với hậu cung phi tần, mà Tứ ca thì luôn yêu thương, quan tâm tới người.”

Ta khẽ cắn môi dưới, cúi đầu im lặng suy nghĩ, ta nói: “Ta không đi, khó chịu cũng chỉ có ta và huynh ấy. Nếu như ta đi, chắc gì mọi người đã hài lòng.”

Thập tam khẽ thờ dài, bất đắc dĩ nói: “Cũng là do ta lo lắng cho người cùng hoàng huynh, nhưng người lại không suy nghĩ như vậy. Xem ra, tình cảm của hai người người ta không thể lý giải được, cũng không thể tới được đích.” Ta chợt hiểu rõ vì sao hắn lại nói như vậy. Về u sầu của ta biến mất, nhợt nhạt nói: “Lục Vu đã khỏe hơn chưa?”

Thập tam ánh mắt buồn bã, đang muốn mở miệng thì nghe có tiếng bước chân đang tới gần.

Hi phi cùng mấy vị khác đang tiến lại gần. Mọi người đều chào hỏi lẫn nhau. Hi phi ung dung cười nói: “Cô nương vừa mới khỏe, sao lại ra đây đàm sương dải tuyết?”

Nàng vừa nói vừa phẩy đi tuyết dính trên áo của ta. Ta thân nhiên cười nói: “Ta đã khỏi hẳn rồi, tạ ơn nương nương đã quan tâm.”

Thập tam tiếp lời: “Hoàng tẩu đi đâu vậy?”

Hi phi nói: “Ta tính đi tới Khôn Trữ cung. Thập tam đệ, hôm tới dẫn bọn Ngọc Kiều vào cung một chuyến, đã lâu ta không gặp bọn họ. Còn có, . . . Tuệ Chi nữa, cũng nên đi theo.”

Thập tam mỉm cười gật đầu. Nàng lại xoay sang ta cười nói: “Đã qua mấy ngày, ta vẫn nhớ tới cô nương, muốn tới thăm một chuyến. Hôm nay ngẫu nhiên gặp mặt, ta có chuyện muốn nhờ cô nương cho ý kiến.”

Ta gạt mình, nhưng chợt hiểu ra ý tứ của nàng, nói: “Ai được Tứ A ca để mắt thì sẽ tốt, còn do người khác chọn thì chưa chắc đã hợp ý của hắn.”

Nàng nắm chặt tay của ta, vẫn giữ nụ cười ấm áp nói: “Cô nương rất khéo nhìn người, nếu như đã lọt vào mắt của cô nương, Hoàng Lịch tất nhiên sẽ rất thích.”

Đứng yên nhìn đoàn người dần đi xa, ta có chút bất đắc dĩ, Thập tam nhìn theo nàng, cười nói: “Hoàng Lịch sớm thành hôn cũng tốt. Cứ như vậy, tất cả mọi người sẽ bớt lo lắng.”

Ta cười buồn: “Cũng phải do hắn chọn thì mới tốt. Nếu như phải do người khác chọn lựa hộ, ta cũng không thể hi vọng.”

Thập tam nói: “Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, người vẫn không thay đổi. Mỗi lần gặp phải chuyện tình cảm, người luôn muốn hôn nhân phải xuất phát từ tình cảm đôi bên. Thế nhưng, việc này ở trong cung vốn là điều không thể. Kỳ thực, nhiều lúc ta cũng muốn dứt bỏ tất cả, đem theo Lục Vu ẩn thân giang hồ. Đã sinh ra là nam nhi trong hoàng gia, đâu phải chuyện gì cũng có thể theo ý nguyện?”

Hai người nhìn nhau cười, chậm rãi đi về phía trước.

Ta chớp mắt một cái, nói tiếp: “Mặc kệ là nói thế nào, chuyện sắp đặt uyên ương, ta không muốn làm.” Hắn khẽ lắc đầu, giương mắt nhìn trời rồi nói: “Tuyệt cang lúc cang lớn, trở về thôi.”

Ta khẽ gật đầu, đi về phía Dưỡng Tâm điện. Hắn từ phía sau nói: “Bảo trọng thân thể. Vết xe đổ lần trước, người phải ghi nhớ.” Ta nghe rồi thấy trong lòng ấm áp, nỗi lòng nặng nề đã vơi đi rất nhiều.

Phía trước có tiếng động, ta ngoảnh nhìn theo. Tiểu Thuận tử đang quỳ ở dưới đất, cúi đầu nói: “Cô cô, Hoàng thượng căn dặn, mời cô cô đi Dưỡng Tâm điện.” Hắn thấy ta gật đầu, vội chạy lại đỡ ta cùng đi.

‘Như vậy, mọi người cũng sẽ bớt lo’ – Mọi người đang lo lắng điều gì đây?

Lẽ nào lại lo Hoàng Lịch thích ta, nhưng làm sao có khả năng đó chứ. Đừng nói các phi tần, từ các A ca, Cách cách tới các cung nữ, thái giám cũng đều rõ mối quan hệ của ta với Dân Chân, làm sao Hoàng Lịch có thể không biết được.

Bên trong đại điện, không khí ảm áp như ngày xuân. Ta yên lặng đứng giữa điện, không hề bước lên phía trước. Hắn cũng lặng lẽ quan sát vẻ mặt của ta, trong mắt có ánh lên một tia thương xót. Ta cũng yên lặng theo dõi hắn. Quả như Thập tam đã nói, hắn có vẻ mệt mỏi, sắc mặt trắng bệch. Lòng ta chùng xuống, ngập tràn yêu thương.

Những oán giận buổi tối hôm qua trong nháy mắt biến mất. Ta mỉm cười với hắn, rồi bước lên đứng bên cạnh.

Hắn nói: “Đi đâu mà khiến ta cho người tìm nằng khắp nơi?”

Một đêm không ngủ, cũng chưa ăn sáng, ta cảm thấy khó chịu. Thấy góc bàn có bày một chén trà, ta cầm lấy uống một ngụm lớn. Hắn vui vẻ, kêu lên: “Cao Vô Dung”

Lời vừa dứt, Cao Vô Dung từ cửa đại điện vội vã tiến vào. Hắn nói: “Đưa lên một chút điểm tâm” Cao Vô Dung dạ một tiếng, rồi lập tức rời đi.

Ta kéo tay hắn nói: “Chàng cũng nên nghỉ một lúc.”

Hắn cười nói: “Nàng vừa gặp Thập tam?” Ta gật đầu, hắn đứng dậy, mỉm cười nhìn ta, nhưng vẫn luyến tiếc nhìn đám tấu chương bày trên bàn.

Ta buông tay hắn, liếc mắt nhìn đám tấu chương rồi nói: “Đang nghĩ chuyện gì thì làm nót, rồi trở về nghỉ sau.” Hắn cười cười, than nhẹ một tiếng, rồi kéo ta ngồi xuống bên cạnh hắn. Ta khẽ lắc đầu, lầm bầm nói: “Tựa đâu sánh vai.” (đoạn này ta ko hiểu, chém đó)

Hắn nhú mày, nhìn ta hỏi lại: “Nàng nói gì vậy?” Ta cười nói: “Không có gì.”

Hắn bắt đầu cười khê, tiện tay đưa cho ta 1 quyển tấu chương. Ta sừng sốt, mở ra đọc. Tổng đốc Vân Quý Ngạc Nhân Thái dâng sớ. Ta đọc lướt qua một lần. Ngạc Nhân Thái có nói, ba tỉnh biên giới Vân, Quý, Xuyên không chấp thuận tuân theo những quy định triều đình đưa ra. Để thống nhất quyền lực, thực hiện chế độ hành chính của người Hoa, Ngạc Nhân Thái yêu cầu cho quan lại địa phương tùy cơ ứng biến.

Hiển nhiên, từ xưa, các dân tộc thiểu số tại Vân Nam đều duy trì chế độ Thổ ty thống trị. Mỗi Thổ ty đều có lãnh thổ riêng, dân chúng sống trên lãnh thổ đó, nắm quyền sinh sát trong tay, quan niệm ‘chủ tở phân định, muôn đời không đổi.’

Đến thời nhà Thanh, tất cả đều bị sát nhập, gọi chung là Trung Quốc.

Huống chi hiện tại, thổ ty đều có quân đội của chính mình. Bọn họ lợi dụng binh lính trấn áp dân bản xứ, kháng lệnh triều đình, phản loạn không dứt. Mặt khác, các thổ ty thường xuyên phát sinh tranh chấp, cướp đoạt thôn trại, lạm sát kẻ vô tội, không chỉ có dân phải chịu khổ, hơn nữa cũng ảnh hưởng đến sự ổn định vùng biên cương.

Dận Chân từ khi kế vị đã bắt đầu tiến hành cải tạo chính sách. Năm Ung Chính thứ tư hạ chỉ, chấm dứt binh quyền của các Thổ ty. Đầu tiên khiến cho bọn họ tự động đầu hàng, sau cũng lệnh cưỡng đoạt. Bọn họ chống lại, lập tức dùng quân đội khổng lồ, cùng với các thủ đoạn chính trị để giải quyết triệt để. Tới tháng năm, bình định xong cuộc phản loạn của Thổ ty Quý Châu, thiết lập địa giới hành chính. Không lâu sau, triều đình tuyên bố Quý Châu, Tứ Xuyên... thuộc sự quản lý của Vân Nam.

Thu hồi đất vùng biên vốn dĩ đã giống trống khua chiền từ lâu, nhưng vẫn chưa đạt được hiệu quả như mong muốn. Ta không hiểu vì sao hắn lại có vẻ không yên tâm đến vậy, đây vốn không phải là tác phong của hắn.

Nghĩ đi nghĩ lại, ta đã làm hắn lo lắng, cũng không nên làm vướng tay vướng chân thêm. Ta suy nghĩ một nói nói: “Mọi chuyện có vẻ như không có gì là không thích hợp.” Hắn trầm ngâm một lúc nói: “Ta lo là trong quá trình thực hiện, nếu như không chu toàn, thổ ty các nơi liên thủ, triều đình sẽ lâm vào cảnh lúng túng trong giấc ngoài.” Thật là không thể lường hết mọi chuyện. Vốn nội bộ triều đình đã lục đục với nhau, lại phát sinh chuyện ở nơi xa, nếu như phát sinh phản loạn, cần có kế sách đối phó kịp thời.

Lục lại mọi kiến thức lịch sử có hạn trong đầu, ta vẫn không nhớ ra cách ứng phó.

Thấy hắn nhăn trán suy nghĩ, ta há mồm nói: “Có thể sai người đáng tin cậy bắt nạt ra tay, khiến kẻ địch sét đánh không kịp bưng tai, thật nhanh xuất kích, áp chế các thổ ty. Ai tự động giao nộp con dấu, hoàng thượng hạ chỉ ban cho một chức quan. Còn với kẻ kháng cự chống đối, cử trọng binh bao vây, bắt được sẽ nghiêm khắc trừng phạt, tịch thu tài sản... Những phần tử ngoan cố duy trì chế độ thổ ty, cần bắt đây đi nơi khác, cấp phòng ốc đơn sơ cho bọn họ sống đơn giản qua ngày. Ta thiết lập hệ thống quan lại hành chính, đồng thời sắp đặt quan binh trú lại địa phương, để năng ngừa các Thổ ty không cam lòng thất bại, sinh ra những rắc rối...”

Ta nói liền một hơi, chợt thấy hắn nhìn mình chằm chằm, trong lòng một phen hoảng hốt. Việc chính sự, sao ta có thể nói xen vào. Vội vàng đặt lại quyển tấu chương lên bàn, ta cười nói: “Đây là việc đại sự của triều đình, ta không nên nhiều lời mới phải.”

Hắn mỉm cười, kéo tay ta ngồi xuống cạnh hắn: “Ta phải cảm ơn ông trời hậu đãi đã ban nàng cho ta. Nàng nhìn việc rất thấu đáo, dường như việc gì cũng biết rõ. Nàng nên hiểu, những gì nàng vừa nói, Thập tam cùng chúng ta cũng có nói qua. Cách nghĩ của nàng cũng không thua gì cách nghĩ của đám cựu thần kia.”

Lời hắn nói như sấm vang bên tai, lòng ta kinh sợ, nói lảng chuyện khác: “Chàng tìm ta có chuyện gì?”

Hắn nhìn ta nhàn nhạt nói: “Ngày đầu tiên của năm mới, nàng không muốn ở cùng ta sao?”

Hắn lộ vẻ xấu hổ, lòng ta chậm rãi hướng về. Hắn đối với phản ứng của ta đều hiểu rất rõ. Ta khẽ cắn môi dưới, nói: “Người không ở lại Khôn Trữ cùng hẳn là có lý do.”

Hắn yên lặng xem xét ta một hồi, lắc đầu, cúi đầu mở nắp chuông ra phê duyệt nói: “Chờ ta xử lý xong chuyện khẩn yếu, chúng ta sẽ cùng trở về.”

Hắn đã nhìn rõ tâm sự của ta, cũng biết những lời ta nói không xuất phát từ thực tâm của ta.

Cao Vô Dung dâng lên canh bồ, rồi lặng yên lui xuống.

Ta uống một ngụm canh, hắn đột nhiên nói: “Việc này nói là dễ, nhưng thực tế khi tiến hành sẽ cần một tay chân tin cậy. Nếu như làm sai một việc, có thể sẽ khiến triều đình tổn thất trầm trọng.” Ta u ám thờ dài, đối với chuyện chính sự, hắn luôn luôn quyết đoán. Việc ngày hôm nay, hắn lo lắng như vậy, cũng không thể giải quyết ngay được, ta lắng lắng không lên tiếng.

Đã ăn hết bát canh, ta thấy sắc mặt hắn có vẻ khó kìm nén. Đưa tay nắm tay hắn, hắn liền khép lại nắp chuông, cầm tay của ta đứng lên. Hai người ôm nhau đi ra ngoài.

Ra khỏi đại điện, gió thổi qua khiến cả hai không hẹn cùng rung mình, ta bắt giác ôm chặt lấy hắn. Tuyết đã rơi ít hơn buổi sáng, những hạt tuyết nặng đã biến thành hoa tuyết, nhẹ nhàng bay theo gió. Gió quá lớn, bầu trời đầy hoa tuyết bay, khiến người ta hoa cả mắt.

Hắn vòng tay qua lưng ôm chặt ta. Ta ngửa đầu kiêu mị cười với hắn, thấy trên tóc hắn vương đầy hoa tuyết. Trong lòng ta nghĩ tới một chuyện, liền nói: “Tết Nguyên tiêu, ta sẽ cùng Hoàng Lịch và Thừa Hoan đi ra ngoài xem hoa đăng.” Hắn sùng sốt, rồi nói: “Cũng tốt, nàng đỡ phải...”

Lời hắn còn chưa dứt, ta trong lòng đau xót, cũng không mở miệng đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Chớp mắt một cái, mười ngày đã qua đi nhanh chóng. Hôm nay là tết Nguyên tiêu.

Ta mặc một bộ y phục màu vàng, khoác áo lông cáo bên ngoài, mái tóc đen vấn lên đơn gia. Ta cùng Hoàng Lịch, Thừa Hoan đi ra phố. Mặc dù chúng ta ăn mặc đơn giản, nhưng những người qua lại vẫn dùng ánh mắt nghi hoặc quan sát chúng ta. Nhưng dù sao, hôm nay là ngày hội, gia quyến của các vị đại quan, phú hào trong thành cũng ra phố thưởng hoa đăng, chúng ta như vậy cũng không quá gây chú ý như vậy.

Ta theo ánh mắt của người ta nhìn theo, thấy tám thị vệ trong cung đang tháp tùng phía sau. Bọn họ mặc dù đã mặc thường phục, nhưng vẫn chia làm hai đội đi theo đằng sau, không làm người ta chú ý mới là. Hơn nữa, tám người này vẻ mặt nghiêm túc, căng thẳng, không giống người đang đi du ngoạn.

Ta cười đưa mắt nhìn Hoàng Lịch, hắn cũng cảm thấy không tích hợp, liền hạ giọng dặn dò vài câu. Tám thị vệ lập tức trộn lẫn vào dòng người.

Thừa Hoan vẫn không chú ý tới những việc này, vẻ mặt kinh ngạc nhìn đồng sang tây. Hoàng Lịch cười lắc đầu nói: “Còn một lúc nữa lễ hội mới bắt đầu, người định dẫn chúng ta đi đâu?”

Hoàng Lịch không hề giống với các vị A Ca thời Khang Hi, từ nhỏ đã được ra khỏi cung. Bởi vậy, Hoàng Lịch đối với kinh thành cũng rất xa lạ. Ngẫm lại trong lịch sử, hẳn là hoàng đế thường xuyên cải trang vi hành, nhưng không hiểu sao hiện tại lại có nhiều trưng phản đến vậy.

Ta thừa nước đục thả câu, cười nói: “Tối rồi người sẽ biết.”

Trong mắt hắn xẹt qua một tia kinh dị, nhìn kỹ lại thì thấy hắn vẫn giữ biểu hiện thản nhiên như trước.

Đột nhiên nhớ tới việc Hi phi đã nhờ cậy, ta hơi lo lắng nói: “Người thích một cô nương như thế nào đây? Dù sao cũng đã trưởng thành, cũng nên lập một vị phúc tấn.”

Hoàng Lịch ngẩng đầu, buồn bã nhìn lên trời, trên mặt lộ ra một nụ cười buồn. Lòng ta trùng xuống, dường như hắn đang có tâm sự. Hắn đột nhiên ngừng lại, ngạo nghễ nhìn ta nói: “Không cần người loạn điểm uyên ương.” (đại ý là ghép đôi, làm mai – ta ko biết dịch thành ngữ này)

Không đợi ta nói tiếp, hắn nói: “Nói người định dẫn chúng ta tới sẽ không làm mọi người thất vọng chứ?”

Ta hiểu hắn không muốn tiếp tục bàn luận việc kia, đành thờ dài, đi về phía trước. Ngõ nhỏ đang ở ngay trước mặt, ta nắm lấy tay của Thừa Hoan, cười nói: “Nhanh lên nào, các người sẽ không phải thất vọng đâu.”

Ba người ngồi xuống, Hoàng Lịch hơi nhíu mày nhìn các quầy hàng lộ thiên khắp nơi rồi nói: “Nơi này rất thú vị.” Hắn là người luôn kén chọn trong việc ăn uống, chưa bao giờ được thưởng thức đồ ăn trong quán xá ven đường, về mặt hơi bối rối. Ngược lại, Thừa Hoan đầy vẻ hiếu kỳ, không ngừng nhìn người xung quanh, không có chút vẻ ngượng ngùng của một nữ nhi.

Lão chủ bán bánh sủi cảo trí nhớ rất tốt, đứng bên bếp lửa cười nói: “Cô nương lại đến, còn mang theo người thân?”

Ta mỉm cười, nói: “Đó là do sủi cảo của lão ăn rất ngon.”

Hoàng Lịch yên lặng nhìn ta, hạ giọng cười nói: “Trong cung, ngoài cung, biểu hiện của người hoàn toàn khác nhau.” Ngay sau đó, hắn lớn tiếng hỏi: “Chủ quán, nàng thường đến đây sao?” Chủ quán cười to nói: “Cô nương đến đây hôm nay là lần thứ hai. Nhưng bằng hữu của nàng ta cũng rất hay đến.”

Người chủ quán nhắc tới là Trương Dục Chi. Hoàng Lịch nghe xong khẽ biến sắc mặt, nhìn ta chằm chằm. Hắn đang muốn mở miệng hỏi thì chủ quán đã chỉ tay ra phía trước, nói: “Người xem, mấy vị khách lần trước cũng lại đến rồi.” Ta nhìn theo tay của hắn, nhận ra mấy cô nương cái nam trang lần trước cũng đang tới.

Ta nhớ mạng máng họ là nữ nhi của một đại quan trong triều. Suy nghĩ một lát, ta nhớ ra cái tên “Lý Vinh Bảo” có chút ấn tượng. Trong bản danh sách Hi phi đưa có ta, có tên của hắn, chỉ là không biết Lý Vinh Bảo có mấy cô con gái. Thấy ta vẫn nhìn bọn họ, Hoàng Lịch đưa mắt nhìn theo, nói: “Chẳng qua là hai cô nương mặc nam trang, có gì kỳ quái đâu.”

Ta cười hỏi Hoàng Lịch: “Người có biết Lý Vinh Bảo?”

Hắn nhìn ta dò xét, rồi hạ giọng nói: “Lý Vinh Bảo là người trong gia tộc Phú Sát thị, khi còn nhỏ được ban cho họ Lý trở thành con của tộc Hán. Người này tuy là người Mãn, nhưng lại có phong thái của người Hán, thái độ làm người rất thanh cao, tính cách cao ngạo, nhưng trong mắt của A mã, hắn là một hiền nhân tài tử. Năm Khang Hi thứ năm mươi tám, A Mã tiến cử hắn là đô tổng quản. Hiện tại, hắn đã qua đời. Người sao lại nhắc đến hắn?”

Ta liếc nhìn mấy cô nương, lại hỏi tiếp: “Người có biết hắn có mấy cô con gái không?”

Hoàng Lịch nhàn nhạt nói: “Chỉ duy nhất một nữ nhi, đứng hàng thứ chín trong nhà.”

Nghe hắn nói vậy, ta ngạc nhiên hỏi: “Người rất rõ chuyện của bọn họ?”

Hoàng Lịch buồn bã nhìn ta, khiến ta sùng sốt. Hắn khẽ cười một tiếng nói: “Lúc A mã còn là thân vương, đã từng tới phủ của Lý Vinh Bảo. Tại thư phòng của hắn ta đã gặp cô nương đó đang tập viết. A mã lúc đầu có khen, nói là ‘có phong thái của họ Âu Dương’. Sau khi về phủ, có gọi chúng ta lại răn dạy ‘nếu các người không chịu khó rèn luyện, chỉ sợ không bằng chữ viết của tiểu cô nương chín tuổi’. Người nói xem, ta có thể không rõ được hay sao?”

Thì ra, còn có nhiều chuyện như vậy. Ta đưa mắt nhìn hai vị cô nương đang loay hoay tìm chỗ, quán hôm nay rất đông. Thấy các nàng dường như không còn đủ kiên nhẫn, ta mạnh dạn nói: “Hai vị, nếu không ngại, có thể cùng ngồi.” Vị cô nương dẫn đầu liền vui vẻ, cười với vị còn lại, rồi hai người lần lượt đi tới. Ngồi xuống rồi, vị cô nương đó tự nhiên cười nói: “Cảm tạ cô nương.”

Nàng ăn nói rất thú vị, càng lúc càng thấy hợp ý. Nàng dường như cũng biết chúng ta đã rõ thân phận nữ nhi của các nàng, nên cũng hơi ngượng.

Ta nói: “Ta là Hiếu Văn. Nếu cô nương không chê, chúng ta có thể cùng nhau đi dạo”. Mấy người cùng nhìn nhau giới thiệu. Cô nương đó tên là Phó Nhã.

Hoàng Lịch không quan tâm tới câu chuyện của mấy nữ nhi chúng ta, một mình chậm rãi đi ở phía sau.

Đang nói chuyện, đoàn người đã tới Cúc Xá. Phó Nhã đứng ở cạnh cửa, nói: “Hiếu Văn cô nương quả là người văn nhã, nơi cô nương đến cũng quả thật tao nhã.” Ta khẽ cười nói: “Là do một vị bằng hữu giới thiệu cho ta, ta mới đến có vài lần.”

Hoàng Lịch ở phía sau vẫn im lặng không nói, ta có chút kinh ngạc. Nghĩ một chút, đoán là do hắn nghe được tên của Phó Nhã mới thành ra như vậy. Kể từ lâu hắn đã biết danh sách các nữ tử do Hi phi lập ra, người trước mắt sẽ là một trong những phi tử của hắn, cũng có thể chính là hoàng hậu tương lai của hắn.

Phó Nhã cười nói: “Hiếu Văn”

Ta gạt mình, quay lại nhìn Hoàng Lịch, rồi lại cười nói với Phó Nhã: “Mong rằng nơi này không khiến người thất vọng.”

Nàng hé miệng cười. Ta dẫn mọi người lên tầng lầu hai, thấy chỗ ngồi quen thuộc đã có người khác cùng ngồi, đang than thảm trong lòng thì thấy hắn quay đầu lại. Thì ra là Trương Dục Chi, ta lại cảm thấy phần chân hắn lên.

Dẫn mọi người đi lại gần, cùng ngồi xuống rồi chúng ta lại tự giới thiệu lẫn nhau. Hoàng Lịch vẫn như trước yên lặng không nói, điềm đạm lắng lắng ngồi.

Đối diện Hoàng Lịch một lúc, Trương Dục Chi vẫn không ngừng quan sát hắn. Hoàng Lịch vẫn làm như không biết, ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, câu chuyện mọi người đang đàm luận hắn cũng không quan tâm.

Trương Dục Chi cười nói với Hoàng Lịch: “Công tử chắc ưa tĩnh lặng, không thích nói chuyện.”

Hoàng Lịch quay đầu nhìn lại, miệng khẽ nhếch lên, nhưng nụ cười vừa cố nặn ra lập tức biến mất vào trong vẻ mặt lạnh lùng. Hắn lại quay nhìn ra cửa sổ. Vẻ mặt Trương Dục Chi thoáng hiện lên vẻ xấu hổ. Ta cười giải vây cho hắn: “Tên của hắn là Kim Hoàng, thường ngày rất ít nói chuyện.”

Tên này nghĩ ra cũng phù hợp. Họ Ái Tân Giác La vốn có nghĩa là Kim, tên của hắn cũng có một chữ Hoàng.

Thừa Hoan nhìn Hoàng Lịch, nghi hoặc nhìn ra cửa sổ rồi hỏi: “Hoàng... Hoàng ca ca, khu này khá là yên tĩnh, bên ngoài đâu có gì lạ khiến người chăm chú đến vậy?” Hoàng Lịch khẽ cười, búng mũi Thừa Hoan nói: “Đương nhiên là đang ngắm cảnh rồi.”

Thừa Hoan xoa mũi, rồi bĩu môi. Sau nàng giật giật tay áo của hắn, nhẹ giọng năn nỉ: “Chúng ta ra ngoài đi dạo thôi. Khó khăn lắm mới được rồi..., mới ra ngoài một lần, huynh cho ta đi chơi được không?”

Hoàng Lịch hừ nhẹ một tiếng, lôi kéo tay của Thừa Hoan, rồi đứng dậy kéo nàng nói: “Được, ta bồi thường cho muội.” Nghe giọng nói của hắn có chút khác thường, ta biết hắn có điều không hài lòng, đành mỉm cười ngồi yên.

Phó Nhã mỉm cười để lộ ra hai lúm đồng tiền xinh xắn, cười trêu Hoàng Lịch: “Có thể để Tiểu Trác đưa tiểu thư ra ngoài một lúc.”

Thừa Hoan nhìn Hoàng Lịch, rồi lại nhìn nha hoàn của Phó Nhã, do dự một lát rồi buông tay Hoàng Lịch, chạy sang nắm tay của Tiểu Trác cười nói: “Hoàng..., ca ca cũng nên ra ngoài một chút.” Nói rồi, hai người vui vẻ cùng nhau xuống lầu. Hoàng Lịch khẽ lắc đầu, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trương Dục Chi nhấp một ngụm trà rồi nói: “Tiểu thư khí chất phi phàm, tương lai nhất định không tầm thường.” Ta sững sờ, còn chưa hiểu chuyện gì, Hoàng Lịch đã quay đầu lại nhìn ta cười cười.

Ta không biết giải thích làm sao, dưới thang bỗng nhiên vang tiếng Thừa Hoan cười đùa. Nha đầu kia sao quay lại sớm như vậy. Ta ngó ra coi, thấy Dận Chân đang đi trước dẫu Thừa Hoan, Tiểu Trác đi phía sau, Cao Vô Dung đi sau cùng, đang lục đục đi lên gác.

Ta vô cùng kinh ngạc, buổi chiều nay trong cung có yến tiệc, vì sao hắn lại xuất cung? Suy nghĩ một lát, ta thấy ấm lòng, khẽ mỉm cười đứng lên. Hoàng Lịch sắc mặt buồn bã theo đó đứng dậy. Trương Dục Chi, Phó Nhã nhìn nhau cười, rồi cũng đứng lên đợi.

Dận Chân đưa mắt nhìn Trương Dục Chi một cái, rồi cười với ta. Ta tránh ra nhường chỗ cho hắn, rồi ngồi xuống bên cạnh. Mọi người theo đó lần lượt ngồi xuống. Cao Vô Dung khom người đứng hầu sau lưng Dận Chân.

Dận Chân sắc mặt tươi sáng nhưng lạnh lạnh, có vẻ uy nghiêm trời sinh, lúc này tuy đang cười nhưng mọi người cũng mất đi vẻ tự nhiên ban đầu.

Dận Chân quét mắt nhìn quanh một lượt, rồi dặn Cao Vô Dung: “Lui ra trước đi.” Cao Vô Dung khiêm cung dạ một tiếng, rồi nhanh chóng bước xuống lầu. Trương Dục Chi vốn biết ta là người trong cung, nhìn thấy cảnh này mặc dù có vẻ kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng trở lại bình thường. Phó Nhã mặc dù xuất thân từ gia đình quan lớn, nhưng vẫn có chút rung động.

Thấy vậy, Dận Chân cười nói: “Các người không cần quá câu nệ.” Mọi người lúc đó mới lại nhẹ giọng nói chuyện, Thừa Hoan thỉnh thoảng lại xem ngang chốc cười, khiến bầu không khí sinh động hẳn lên.

Ta nhìn sắc trời bên ngoài, liền nhẹ giọng nói: “Trời đã tối, giờ nên làm gì?”

Ánh mắt của hắn lộ ra vẻ nhu hòa, khẽ mỉm cười: “Ta đã an bài.” Ta cười mà không nói thêm, thầm nghĩ mặc kệ đã an bài thế nào, tối nay người cũng phải dự yến tiệc.

Ta thầm tính toán trong lòng, cảm chén trà nâng lên nhấp một ngụm thì Trương Dục Chi chợt nói: “Lệnh muội phẩm trà vô cùng tốt.”

Ta ngần ngừ, cố nuốt xuống trà trong cổ họng, quay sang bên cạnh che miệng ho khan một hồi. Ta liếc mắt nhìn hắn, thấy ánh mắt của hắn lộ vẻ đùa cợt, liền khinh dị lắc đầu. Thừa Hoan vội đưa cho ta khăn lụa, ta nhận lấy lau lau khoé miệng.

Cũng không thể trách Trương Dục Chi hiểu nhầm. Thừa Hoan gọi ta là cô cô, gọi Hoàng Lịch là ca ca, mà Hoàng Lịch lại gọi Dận Chân là A Mã. Đương nhiên, hắn cho rằng Dận Chân là đại ca của ta.

Trương Dục Chi cùng Phó Nhã đều nhận thấy không thích hợp, cũng không biết nên nói thế nào. Thừa Hoan nhìn mọi người, rồi quay sang ta, nũng nịu cười rộ lên: “Các người nghĩ sai rồi, kỳ thực cô cô không phải là...”

Hoàng Lịch chặn lại, gượng cười nói với ta: “Ngạch nương, A mã rất ít khi ra khỏi phủ. Thời gian không còn nhiều, chúng ta ra phố đi dạo thôi.”

Tiếng ‘ngạch nương’ vừa lọt vào tai, ta ngần ngừ nhìn Hoàng Lịch tỏ vẻ khó hiểu. Thế nhưng, Hoàng Lịch không hề chú ý tới ta, mà rất quan tâm tới Trương Dục Chi. Ta nhìn sang, Trương Dục Chi toàn thân chấn động, lộ vẻ đau đớn. Trong nháy mắt, ta chợt hiểu vì sao Hoàng Lịch có biểu hiện như vậy, cũng hiểu rõ nụ cười hàm ý của Dận Chân.

Ta đứng dậy, nắm lấy tay của Dận Chân, rồi quay qua Trương, Phó hai người nói: “Chúng ta cùng đi thôi.” Dận Chân ánh mắt lộ vẻ sùng nịnh, hoang mang nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ điềm nhiên lạnh lùng, nắm chặt tay của ta rồi dẫn mọi người cùng xuống lầu.

Từ lúc người Mãn nhập quan, diệt Minh lập Thanh, đại kế trị quốc an dân vẫn đều là “Thanh tuý Minh chế”, vẫn cường điệu ‘tường địch Minh lật, tham dĩ quốc chế’. (cả đoạn này ý nói nhà Thanh vẫn chưa có bộ luật riêng, vẫn giữ nguyên những bộ luật, chính sách của nhà Minh) Mặc dù năm Thuận Trị thứ ba đã ban hành “Đại Thanh luật tập giải phụ lệ”, năm Khang Hi thứ tám ban hành ‘hiện hành tắc lệ’, nhưng tất cả đều chỉ được coi là phiên bản kéo

dài của bộ luật thời Minh, không thể coi là Bộ luật Thanh triều. Sau khi Dân Chân kể vạ, hắn đã tập hợp các danh sĩ, bác học nghiên cứu thể cục, tỉ mỉ chỉnh sửa, rốt cục đầu năm nay đã hoàn thành “Đại Thanh luật tập giải”, đây là bộ luật đầu tiên của Thanh triều kể từ khi lập quốc, được coi là bản gốc của “Đại Thanh luật lệ” sau này.

Từ khi ban hành luật mới trên phạm vi toàn quốc, Dân Chân mang tâm trạng vui sướng, khiến những cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh cũng được thoải mái, vui vẻ hơn.

Năm nay, đông tuyết sớm tan, tuy mới là tháng hai nhưng khí trời đã ấm áp hơn rất nhiều. Mấy hôm trước, mưa xuân tầm tã rơi liên tục mấy ngày. Hôm nay, tuy đã tạnh ráo nhưng sắc trời vẫn mù mịt, mặt trời chiếu qua lớp mây dày toả ánh sáng mơ mơ hồ hồ.

Nắm chặt món đồ trong tay, ta lảng lảng đứng trong Đường Tâm điện ôn nhu nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau. Hắn có chút nghi hoặc khi bắt gặp thần sắc ngày hôm nay của ta, liền đứng dậy bước khỏi thềm, ôm lấy ta cười nói: “Vì sao lại nhìn ta như vậy?” Nghe lời hắn nói, ta nóng bừng hai má, khẽ nói: “Ta muốn tặng chàng một món quà.” Ánh mắt của hắn lộ ra tia sáng, nhận lấy hộp gấm trong tay ta mở ra.

Trong hộp gấm là một đôi nhẫn ngọc, trông qua có vẻ rất bình thường. Điểm đặc biệt của đôi nhẫn ngọc này là mặt ngọc bên trên khắc từ một khối ngọc mà ra, nhỏ nhắn xinh xắn, trong suốt như thủy tinh. Giữa mặt ngọc có chạm khắc một cây hoa ngọc lan. Ngọc thạch làm nhẫn cũng trong sáng, sắc ngọc hoà hợp với mặt ngọc, trông vô cùng đẹp mắt.

Hắn nhìn một lát, nhún mày nói: “Vô sự sao lại...”

Hắn còn chưa dứt lời, ta liền làm bộ muốn đoạt lại. Hắn giữ chặt, ta lắc đầu trách: “Ta vì chàng chuẩn bị lễ vật, lại bị nói ra thành như vậy.”

Hắn cười rộ lên nói: “Rất khác biệt, nhưng chỉ có chút khoa trương.” Ta cúi mặt cười, hắn lại nói: “Thế nhưng, ta rất thích.”

Thấy hắn như vậy, ta bật cười. Cười xong, hắn nghiêm mặt nói: “Đây là quà tặng của lễ tình nhân”

Hắn hỏi ngược lại: “Cái gì là lễ tình nhân? Quà tặng có gì đặc biệt?”

Kỳ thực, ở sâu trong nội tâm của ta vẫn luôn khao khát được cùng người ta yêu cử hành một hôn lễ lãng mạn, nhưng ta hiểu rõ kiếp này khó mà hoàn thành tâm nguyện. Bởi vậy, ta chỉ còn biết chấp nhận cuộc sống như hiện nay. Tặng cho hắn cặp nhẫn này, nhưng lại không thể giải thích cho hắn hiểu rõ ý nghĩa của cặp nhẫn. Ta đành giải thích lập lờ: “Lễ tình nhân là một ngày lễ giành cho những người yêu nhau. Nhẫn tượng trưng cho tình yêu của hai người. Nếu như một người không còn yêu nữa, trả lại nhẫn thì người kia sẽ hiểu rõ...”

Về mặt hắn cười cười, nhìn ta chằm chằm nói: “Nghe như nàng đang ám chỉ điều gì đó...”

Biết hắn đã hiểu rõ ý của ta, ta nhẹ nhàng cười nói: “Nhẫn này một khi đã mang vào, suốt đời cũng không được tháo ra.”

Hắn phụng phịu, gật đầu điềm đạm nói: “Ta biết.”

Nói xong, hắn cầm lên cái nhẫn nhỏ lồng vào ngón tay trỏ của ta. Ta đánh vào tay hắn, khiến hắn bối rối. Ta nói: “Cần phải làm như thế này.” Nói rồi, ta cầm lên chiếc nhẫn to, chăm chú lồng vào ngón tay áp út của hắn. Hắn cười rồi nói: “Nàng từ đâu mà biết nhiều việc cổ quái như vậy. Ta nhớ Tây Bắc đâu có lắm quy củ như vậy?”

Ta ngẩn ngơ nói: “Là do chàng lạc hậu quá thôi.”

Hắn không cho là đáng cười, sau đó cực kỳ khéo léo đeo nhẫn cho ta, vừa làm vừa nói: “Cuộc đời này dứt khoát...”

Ta cảm động, nói theo hắn “...không bao giờ hối hận.”

Hắn nắm chặt hai bàn tay của ta, nhìn thẳng vào ta, ánh mắt chứa chan nhu tình. Hai má ta nóng bừng, nhắm mắt cười hỏi hắn: “Còn rất nhiều tấu chương trên bàn, chàng giải quyết đi thôi.”

Hắn cười lớn, ôm lấy ta bước lên bậc thềm, đi tới trước bàn nói: “Lại đây ngồi cùng ta.”

Mấy ngày nay, hai người chúng ta đã quen cùng phê duyệt tấu chương. Ta ngồi một lúc rồi đứng lên, rút ra một trang giấy. Hắn ngẩng đầu lên nói: “Sao không ngồi?”

Ta cười nói: “Ta muốn viết mấy chữ, hai người cùng ngồi làm sao viết được?” Hắn cười, cúi đầu đọc. Ta ngưng thần tập viết.

Đại diện không có một chút tiếng động. Hắn ngẩng đầu, đột nhiên nói: “Nếu vì tuyền phúc tấn cho lão tử, người nghĩ nữ tử như thế nào sẽ thích hợp?” Trong lòng ta nghĩ, nếu là người hắn thích sẽ là rất tốt, nhưng hắn đã thận trọng như vậy, liền khẽ thở dài: “Nếu như chỉ tuyền phúc tấn một cách đơn giản, chỉ cần hắn thích là được. Nếu như còn lo lắng những chuyện khác, nên tuyền người không cần quá coi trọng dung mạo, cốt là trông già dặn.” Hắn cười, khẽ gật đầu. Ta có chút không cam lòng, lại nói tiếp: “Hay chỉ cần hắn thích là được.”

Người Mãn chọn hoàng hậu vốn tuyền người già dặn. Bởi vậy, ngày hôm nay nhìn lại những tấm ảnh thời cuối nhà Thanh, hoàng hậu trông không phải là rất đẹp. Loại trừ lý do thẩm mỹ quan lúc đó không giống người hiện đại, chủ yếu là do truyền thống lập hoàng hậu phải già dặn của người Mãn. Có thể lúc này, Hoàng Lịch đã được bí mật chọn làm người kế vị. Nếu không, Dân Chân sao phải thận trọng như vậy. Hắn không chỉ đang vì Hoàng Lịch mà chọn phúc tấn, hắn là đang tỉ mỉ lựa chọn một quốc mẫu tương lai, một hoàng hậu thống lĩnh hậu cung, bên trong còn mang theo nhiều yếu tố chính trị.

Ta cảm thấy hắn đang chăm chú nhìn ta, ta vẫn cúi đầu viết, nhẹ giọng nói: “Chàng không nên hỏi ta.” Yên lặng một hồi, hắn nói: “Đúng là ta không nên hỏi nàng, nhưng ta ngăn không được ý muốn hỏi nàng. Trong cung, ta còn ai có thể nói chuyện được đây?”

Âm thầm cười khổ, từ xưa đế vương vốn như vậy, làm sao người lại khác được.

Chợt cảm thấy hơi thở của hắn rất gần, bên tai có luồng nhiệt khí. Ta ngẩng đầu, thấy hắn đang nghiêng người nhìn chữ ta viết, nhẹ giọng đọc: “Lan nhi, Lan nhi...” Hắn ngẩng đầu, nhíu mày hỏi: “Nữ tử này là ai?”

Ta cười nói: “Là một người vô cùng quan trọng.”

Hắn tỏ vẻ căng thẳng, yên lặng suy nghĩ một lúc, nói: “Ta chưa nghe nàng nói có người bạn như vậy.”

Liếc nhìn hắn, ta nói: “Đến lúc chàng sẽ biết đó là ai mà.” Trong lòng ta có chút bối rối, nghĩ không ra, đương nhiên người sẽ không muốn, nếu không ta sẽ sớm như ý nguyện.

Ta khe khẽ thở dài, trong đầu lại hiện lên một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn. Hắn nhìn ta suy nghĩ một lúc, nhẹ giọng nói: “Người vô cùng quan trọng của nàng phải là ta, không thể là ai khác.”

Về u sầu của ta biến mất, vui vẻ gật đầu. Hắn lại thở dài, khẽ nói: “Chẳng nhẽ có chuyện luân hồi chuyển thế, có hay không linh hồn bất diệt?” Hôm nay hắn có chút đặc biệt, ta vô cùng kinh ngạc hỏi: “Trong lòng vì sao chàng không vui?”

Lặng im một lát, hắn trầm giọng nói: “Ta đã lệnh cho Thập tam đi lựa chọn tìm nơi tốt để xây lăng mộ cho ta. Lăng mộ của tiên đế ở tại Tuân Hoá, bởi vậy Thập tam cũng tới Tuân Hoá tìm nơi đất tốt.” Ta đột nhiên hiểu ra vì sao hắn lại có tâm trạng như vậy. Hắn không hi vọng sau này sẽ cùng Khang Hi chôn chung một chỗ. Ta yên lặng suy nghĩ một hồi: “Vùng Tuân Hoá cấu tạo địa chất chủ yếu là đất đá, dường như không thích hợp.” Ánh mắt hắn lộ vẻ căng thẳng, nhìn ta.

Không muốn hắn lại chìm đắm trong nỗi bi thương khó xoá, ta đi tới cạnh hắn, kéo tay nói: “Hôm nay là một ngày đặc biệt, ta đã vì chàng chuẩn bị một bữa tối đặc biệt.”

Nhìn mấy món ăn ở trên bàn, hắn nhíu mày nói: “Không khí rất tốt, về phần đồ ăn... Nguyên một khối thịt? nhìn không ra chỗ nào đặc biệt.” Đây chính là sáng tác đặc ý của ta. Tuy rằng nguyên liệu khó tìm, nhưng trong hoàng cung đại nội, không gì có thể làm khó bọn họ. Bận rộn nửa ngày, giờ bị hắn nói như vậy, lòng tự trọng của ta có chút bị xúc phạm.

Ta quay lại nói: “Đây được gọi là món Bít-tết, chỉ ăn trong những dịp đặc biệt.” Nghe vậy, hắn nhìn ta một lúc, nghi ngại nói: “Làm sao để ăn?”

Bởi vì hắn không thích đồ ăn nhiều mỡ, bởi vậy ta cố gắng làm thật ít mỡ, lật tảng thịt bỏ hơi nghiêng cho mỡ chảy hết ra. Ta vốn cho rằng vụn dao nĩa sẽ làm ta tốn rất nhiều công phu, nhưng do Cao Vô Dung nhắc nói, các thầy tu phương Tây đã từng mang tới dao nĩa, chỉ là không biết dùng vào dịp nào. Ta lấy ra, hoàn toàn đúng là đồ chúng ta vẫn dùng.

Ta một tay dao, một tay đĩa, thành thạo xắt một miếng thịt, dùng nĩa đưa vào miệng rồi mỉm cười nhìn hắn. Hắn thấy vậy, cũng thử cắt một chút. Ta khăn trương chờ hắn ăn xong miếng đầu tiên này. Hắn cau mày nói: “Mùi vị có chút cổ quái.” Ta buồn bực, ăn thêm một miếng, thâm than trong bụng. Nguyên liệu đúng là không dùng được, thành ra mùi vị cũng không ngon. Ta buông dao nĩa, xấu hổ cười nói: “Chính ta cũng không hề thấy ngon miệng.”

Ăn xong bữa tối, đêm đã về khuya. Hai người không một lời, ngồi ở bên bàn cùng uống trà. Thấy hắn nhìn ta chằm chằm, ta buông bát, lại trước mặt hắn ngồi xuống. Hắn nắm lấy tay của ta cười nói: “Nhược Hi, nàng luôn làm ta kinh ngạc, luôn làm ta nghĩ nàng không giống những người ở đây. Mấy ngày nay, nàng dường như đã thay đổi rất nhiều.”

Lòng ta kinh sợ, nói quanh co: “Ta từ trước tới nay vẫn vậy, không có thay đổi gì.”

Hắn ngưng mắt chăm chú nhìn ta, hồi lâu sau mới nói: “Sự thay đổi của nàng làm ta vui mừng. Mặc dù trước đây, ta vẫn có khả năng bảo vệ cho nàng, nhưng nàng suốt ngày lo sợ, ta tuy có tâm, nhưng vô lực.” Ta không hiểu, hắn đã nhìn ra điều gì.

Thấy hắn vẫn yên lặng nhìn ta, ta đứng dậy, vòng tay qua cổ của hắn, ngồi lên đùi hắn rồi nở một nụ cười.

Hắn chế nhạo nói: “Còn cái là không thay đổi. Nếu như trước đây, có đánh chết người cũng không chủ động ngồi như thế này.” Nghe vậy, ta cười cực kỳ quyến rũ, lại chủ động dựa đầu vào vai hắn.

Hắn ôm ngang thắt lưng ta, nói: “Nhược Hi, ta đồng ý với nàng, nữ nhi của chúng ta sẽ không cần ghi tên trong ngọc điệp.” Trong lòng ta cả kinh, cuống quýt ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Chàng có thể lặp lại lần nữa không?”

Hắn khẽ thở dài: “Con cái của chúng ta sẽ không phải lưu tên trong ngọc điệp của hoàng gia, nhưng đối với người ngoài, bọn họ vẫn là con cháu hoàng gia, là người của dòng họ Ái Tân Giác La, cuộc sống sẽ không có gì khác biệt. Còn nữa, nếu như nàng sinh được hài nhi, nàng sẽ phải nhận thụ phong, đương nhiên cũng sẽ không cần nhập vào ngọc điệp.” Đây là nhượng bộ lớn nhất của hắn, cũng là điều cực kỳ không phù hợp với quy củ. Ta không nghĩ tới hắn sẽ đáp ứng.

Bản thân ta mừng rỡ vô cùng, nhưng chẳng vì sao, trong lòng có chút đau xót. Nhìn hắn cười, nhưng về mặt có chút gượng gạo, đành im lặng nhìn hắn.

Hắn khẽ cười, đứng lên, từ tốn nói: “Nếu nàng không muốn, thì hãy quên đi, coi như ta chưa nói gì.”

Nghe vậy, ra sững sốt, vội nói: “Kim khẩu đã nói, làm sao thu hồi được.”

Về mặt của hắn lập tức tươi cười rạng rỡ. Hắn cố sức đem ta ôm chặt trong lòng. Hai khuôn mặt áp vào nhau chứa chan hạnh phúc.

Vào tháng ba, các cung viện trong Tử Cấm Thành đều ngập tràn sắc xuân.

Chậm rãi đi dạo trong vườn, để những ngọn gió xuân quạt nhẹ vào mặt khiến ta có được cảm giác nhẹ nhàng, khoan khoái, thông thả thường thức vẻ mỹ lệ của các loài hoa trong vườn. Trong lòng vui vẻ, khoan khoái khiến những bước chân của ta cũng nhẹ nhàng hơn. Chỉ có tiếng bước chân của Xảo Tuệ vang lên bên cạnh, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn ta, hé miệng cười.

Trong mắt ta lúc này tràn ngập sắc xanh của khu vườn, tất cả đều tạo nên một sức sống mãnh liệt. Đi thật chậm, ta hít thở thật sâu tận hưởng cảm giác say mê, chợt thấy một tiểu thái giám đang đứng nhìn về phía ta. Hắn đảo mắt nhìn quanh, rồi biết ta đang nhìn hắn, vội vàng móc ra một vật ném lên mặt đất, rồi nhanh chóng chạy đi. Trong lòng ta kinh hãi, có chút buồn bực còn gương mặt của Xảo Tuệ căng thẳng, nói: “Tiểu thư, hoa ở phía bên kia đã nở, chúng ta qua đó.”

Tiểu thái giám kia rõ ràng là muốn đưa tin tức cho ta. Ta miễn cưỡng đi theo Xảo Tuệ vài bước, trong lòng vẫn do dự, rồi xoay người nhặt lên một túi đựng tiền được làm vô cùng khéo léo, tinh xảo.

Ta lật qua lật lại nhìn kỹ, đây vốn là vật dụng của nữ nhi. Ta mở túi ra, lấy ra một mảnh vải trắng, ngáy dại đọc những dòng chữ trên đó: “Hoàng Vượng đã bị đưa tới Nhiệt Hà sung quân, hy vọng cô nương cứu trợ.”

Trong lòng chấn động, Hoàng Vượng xảy ra chuyện, lưng ta liền lạnh toát mồ hôi lạnh. Hiện tại, người của hắn vẫn có mặt ở trong cung, quả nhiên thế lực không phải nhỏ, cũng không phải chỉ trong một sớm một chiều có thể tan rã. Ta đột nhiên hiểu ra vì sao Dận Chân phải ra tay với bọn họ như vậy.

Ta suy nghĩ kỹ lưỡng, thấy chữ viết trên vải vô cùng xinh xắn, rõ ràng, tinh tế, hẳn là do nữ nhi viết. Nếu đã có khả năng sai thái giám truyền tin, nữ tử này nhất định là người trong cung. Ta thờ dãi, nghĩ lại, lúc đầu cùng Bát gia nói chuyện, chỉ có ta cùng Thập tam biết. Nữ tử này có khả năng tìm được ta, là được Bát gia an bài từ trước.

Tinh thần ta có chút mơ hồ, không thể nào tập trung. Mấy ngày nay, những ý thích của ta chợt xuất hiện rồi nhanh chóng tan đi, lúc nào cũng nghĩ mình đang đứng trước bờ vực, không biết khi nào bản thân sẽ bị rơi xuống đó. Nghĩ tới đây, ta cảm thấy vô cùng khó nghĩ. Dù sao Hoàng Vượng cũng là điều hán lo lắng nhất, mà ta cũng chính miệng đáp ứng hắn. Cát đi tui vãi vào trong tay áo, ta từ từ bước đi.

Xảo Tuệ khẽ ho lên một tiếng, ta ngẩng đầu lên thấy Hi phi đang ở phía trước, trên mặt lộ vẻ tươi cười. Nụ cười của nàng lúc nào cũng tươi tắn như gió xuân. Cô lấy lại tinh thần, ta tiến lên hai bước rồi thi lễ. Nàng cười nói: “Cô nương hôm nay cũng ra ngoài đi dạo, xem ra, chúng ta có rất có duyên.”

Trong lòng ta vốn là phiền muộn, nhưng nghe một hồi những lời khách sáo như vậy, ta càng cảm thấy không thoải mái, chỉ mỉm cười, im lặng không lên tiếng. Nàng lại nói: “Tinh cò gặp mặt, chúng ta có thể đi dạo một chút.”

Ta gật đầu, nói: “Chuyện lần trước nương nương phò thác, xin lỗi ta bất lực.”

Nàng vẫn khẽ mỉm cười, nói: “Là do ta đã làm việc quá bồn phận, hôn sự của hài tử này đâu phải do ta quyết định. Chỉ là...” Lời nàng còn chưa dứt, trên mặt lại nở nụ cười, rồi khẽ thờ dãi, không nói tiếp.

‘Chỉ là’ việc gì? việc này vốn đã được định sẵn.

Ta nói: “Hoàng thượng sẽ vì Tử A ca mà thu xếp một mối nhân duyên thật tốt, tuyển ra một cô nương tài sắc không kém, nương nương không cần lo lắng.”

Nàng trầm ngâm như hiểu rõ, rồi nhìn ta, muốn nói rồi lại thôi. Một lúc lâu sau, trên mặt lại khôi phục nét cười tươi tắn, khẽ gật đầu nói: “Cũng là, ta đã quá lo lắng.”

Hi phi phát tay ra hiệu cho hai cung nữ phía sau lui ra. Xảo Tuệ thấy thế, dùng ánh mắt ra hiệu hỏi ta. Ta khẽ gật đầu, nàng liền xoay người đi. Hi phi nhất định trong lòng cho chuyện, nhưng không biết làm sao mở miệng, ta lại không thể nói rõ, thành ra hai người chỉ yên lặng đi dạo. Một lúc sau, nàng khẽ nói: “Nam tử trong hoàng gia, tối kỵ chính là...”

“Toàn bộ hậu cung đều biết Hoàng thượng đã ban khẩu dụ, bất cứ kẻ nào cũng không được tới làm phiền đến cuộc sống của Hiếu Văn cô nương. Muội muội thể diện thật lớn, có thể cùng Hiếu Văn cô nương dạo chơi tâm tình.” Giọng nói điêu ngoa sắc bén của Tề phi vang lên ở phía trước, ta thầm nghĩ vận khí của ta hôm nay quả là không tốt. Trên mặt hơi lộ ra vẻ cười, ta lẳng lặng nhìn hai người.

Tề phi dường như gầy hơn trước, khuôn mặt lộ ra vẻ mệt mỏi. Nàng vốn là một nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt vẫn xinh đẹp như trước, nhưng ánh mắt đã bớt đi vẻ sắc bén, tay chân có chút chậm chạp nhưng như vậy, biểu hiện có phần dịu dàng hơn trước.

Hi phi bất kể gặp chuyện gì, bên ngoài lúc nào cũng giữ vẻ đoan trang tươi cười, ngôn ngữ cử chỉ tiến lui rõ ràng. Lúc này, nàng vẫn giữ dáng vẻ tươi cười, nói: “Hôm nay, mặt trời ấm áp, ta vốn chỉ định ra vườn đi dạo. Thật tình cờ, ta gặp được Hiếu Văn cô nương. Tỷ tỷ nếu như không có việc khác quan trọng, cũng cùng đi dạo một lúc?”

Tề phi lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người chúng ta, nói: “Thật đúng là tình cờ.” Đích phúc tấn của Hoàng Thôi đứng cạnh nàng cũng nói: “Ngạch nương, chúng ta cũng không có chuyện gì quan trọng, có thể cùng đi một lúc?”

Tề phi sùng sốt, Hoàng Thôi phúc tấn nhìn ta khẽ gật đầu. Nét oán giận trên mặt Tề phi biến mất, nhẹ giọng nói: “Đi một lúc cũng tốt.”

Mọi người đều có những tâm sự riêng, bốn người đều yên lặng không nói chuyện. Ta cũng sắp không còn kiên nhẫn, phía sau lưng đột nhiên nhức mòi, liền bước chậm lại phía sau. Ta đưa tay che miệng ngáp trộm một cái, liền cảm thấy thoải mái hơn trước.

Ta lại cúi đầu yên lặng đi tiếp, đích phúc tấn của Hoàng Thôi đi bên cạnh nói: “Gọi người là cô nương hình như không có thích hợp, nhưng không thể làm khác, mong cô nương đừng ngại.”

Trong chớp mắt, ta ngẩn ra, nhìn thần sắc của mọi người, ta mới biết là nàng đang nói chuyện với ta. Ta cười nói: “Gọi là Hiểu Văn đi.”

Nàng nhìn ta không chớp mắt, dường như muốn từ trên mặt ta tìm được những suy nghĩ khác. Thấy ta vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nàng lại nói: “Gia thường ngày vẫn nhắc tới, sự việc lần này quả thực không phải do hấn sắp đặt, không biết tên cậu nô tài nào đã tự ý làm chủ. Gia vẫn thường tự trách, đã là Hoàng A mã thêm tức giận, nhưng chuyện này là do hiểu nhầm.”

Hi phi đứng bên cạnh thân hình khẽ rung động, nhưng vẫn điềm tĩnh khẽ cười như trước. Chuyện vốn do Phúc tấn của Hoàng Thôi nói, đối với nàng vốn chẳng có liên quan gì. Tề phi nhìn sang Hi phi, sắc mặt lộ vẻ tức giận, hai tay nắm chặt lại. Hi phi chợt bừng tỉnh, phúc tấn của Hoàng Thôi căng thẳng, nhẹ nhàng huých vào khuỷu tay của Tề phi. Tề phi liền thu lại vẻ giận giữ, khôi phục dáng vẻ bình thường.

Ta âm thầm thở dài. Phúc tấn của Hoàng Thôi lại nói: “Hiểu Văn cô nương, việc này đối với gia thật không có quan hệ.”

Ta khẽ nói: “Nữ tử không được tham gia vào chính sự. Đối với chuyện này, ta và người đều bất lực.” Ánh mắt nàng lập tức loé lên một giọt lệ, nhưng biến mất ngay lập tức, mỉm cười nói: “Đây không phải chính sự, mà là chuyện nhà giữa hai cha con. Gia thường ngày có chút ngồng cuồng, có ý vượt quá bốn phận nhưng nếu nói hấn có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, hoàn toàn không thể. Hoàng A mã đối với gia thực là ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’, nhưng dù sao cũng là con ruột của Hoàng A mã, nếu không đâu để Thập nhị thúc quản giáo chứ.”

Hi phi mỉm cười, ta có chút khó xử, không muốn tiếp tục bị lôi kéo vào những chuyện này, đành nhìn bọn họ nói: “Bọn họ tuy là cha con, nhưng lại là vua tôi. Ở trong cung, gia sự cũng là quốc sự, quốc sự chính là chính sự. Chúng ta là nữ tử, không thể nhúng tay.”

Nói xong, ta hướng tới Hi phi, Tề phi mỉm cười, rồi xoay người rời đi.

“Không có chuyện gì là tốt rồi.”

Hai người yên lặng, thông thả cùng bước về phía trước. Ta âm thầm suy nghĩ, việc này ngoại trừ Thập tam, người nào cũng không thể hỏi, cũng không thể nói. Nếu không, ngày sau Hoàng Vượng sẽ càng thêm khổ sở.

Tâm tư đã thoải mái, nét mặt tự nhiên cũng trở về thần thái vốn có. Ta nhìn Hoàng Lịch cười hỏi: “Có chuyện gì mà Tứ A ca lại lo lắng, u sầu đến vậy?”

Nghe giọng điệu đầy vẻ trêu chọc, hấn nhìn ta nói: “Ta đang suy nghĩ, từ lúc nào mà chúng ta lại trở nên bất hoà đến vậy?” Hấn thỉnh thoảng nói như vậy, khiến ta sùng sốt. Một lát sau, thấy hấn có ý khác. Sau chuyện với Dân Chân, bắt chợt đem hấn đặt vào vị trí tiểu bối, vai vế thay đổi, có chút không được tự nhiên. Ta thầm nghĩ, cũng không nên tiếp tục bàn luận chuyện này, liền mỉm cười nói: “Người không có việc gì, cả ngày cứ suy tư điều gì vậy?”

Hấn khẽ ngẩng đầu, thờ dài một tiếng, nói: “Cũng là, toàn chuyện không đâu, ta làm vì còn thời gian quan tâm đến chuyện của người khác.”

Trong lòng ta run sợ, có chút cảm giác như hấn nói trúng tâm sự của ta. Ngẫm lại, Hoàng Lịch mấy hôm nay có chút quái dị, cũng khó trách Hi phi lại lo lắng đến vậy. Ta nói: “Xem ra người có tâm sự chính là người. Đã xảy ra chuyện gì?” Hấn im lặng suy nghĩ một hồi, nói: “Người vừa gặp ngạch nương của ta phải không?”

Hấn nhất định đã gặp qua Xảo Tuệ. Ta mỉm cười khẽ gật đầu. Hấn nhún mày nhìn ta chằm chằm, cũng không nói thêm lời nào. Hấn hôm nay thật quá khác thường.

Chẳng nhẽ chuyện Hi phi nhờ ta đã làm hấn không hài lòng. Ta nói: “Ngạch nương của người vì chuyện hôn sự này rất quan tâm. Vài ngày trước, nàng đã nhờ ta để ý tìm giúp một nữ tử thích hợp. Nhưng ta nghĩ, Hoàng thượng đã nhất định lo lắng, có thu xếp chuyện này, nhưng ta vẫn không ngại nói giúp với Hoàng a mã của người để cưới về một người mà người thấy hợp ý.”

Trán hấn đã giãn ra, nhưng ánh mắt lộ vẻ chán chường nói: “Hoàng thượng chỉ hôn, làm hoàng tử như ta làm sao có thể thương lượng ấy? Cho dù có cố tình chọn lựa được một nữ tử, cũng chỉ có thể để nàng ở trong lòng... Ta không thể đem lại hạnh phúc cho nàng.”

Hấn đang tự mình chìm đắm trong tâm sự, đứng im. Trong lòng ta cũng suy xét, hấn vì sao lại có thể tỏ vẻ thất ý đến như vậy.

Vốn là trời quang đầy nắng, gió nhẹ, hơi thở tràn ngập không khí trong lành của mùa xuân. Chớp mắt một cái, bầu trời đã trở nên u ám, gió lạnh từ bốn phía nổi lên, cảnh liễu bên đường bị gió thổi bạt, cành lá quất quít lấy nhau.

Ta đành cười nói với hấn: “Sau này có cơ hội, chúng ta sẽ nói thêm. Trở về thôi.”

Hấn thờ dài một hồi, dường như bừng tỉnh, nói với ta: “Người là bằng hữu của ta. Trong lòng ta, dù bất cứ chuyện gì xảy ra, cũng không bao giờ thay

đôi. Điều ta mong muốn chính là người cũng như vậy.”

Hôm nay, quả thật hắn không giống với ngày xưa. Ta lặng im theo dõi hắn, vẫn còn chưa mở miệng, hắn đã khinh khỉnh cười, tự giễu nói: “Để người lo lắng lâu như vậy, xem ra ra đành phải chịu sự ép buộc.”

Hắn vốn thông minh hơn người, chắc chắn hiểu rõ thân phận hiện nay của ta, đáng lý không nên như vậy. Ta trầm suy tư, đột nhiên hiểu rõ, vui sướng nói: “Đã là bằng hữu thì không nên phân biệt thân phận tuổi tác. Ta với người tuy rằng có khác biệt, dù gì cũng là trưởng bối của người, nhưng chúng ta vẫn có thể là bằng hữu.”

Một trận gió lớn thổi đến, cây cối bị thổi bật, tóc trên trán ta cũng loà xoà xuống trước mặt, che ngang tầm nhìn. Ta nhận thấy vẻ mặt của hắn có chút không cam lòng.

Hắn nhìn ta vài lần, rồi khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời nói: “Mấy ngày tới, sứ thần nước Nga sẽ tới thương nghị việc giao thương cùng với Hoàng A mã.” Ta giật mình, không biết hắn nói những lời này là có ý tứ gì, nhưng hắn cũng không nhìn ta nữa, bước về phía trước mỗi lúc một nhanh.

Đại Thanh từ khi lập quốc, vùng biển Đông Nam vẫn gió nổi mây phun, những nội tình phức tạp khó mà kể rõ. Từ sau khi Dân Chân kế vị, các hải cảng giao thương với Nam Dương vẫn bị đóng cửa, nghiêm cấm giao dịch thương mại. Cư dân ven biển vốn chỉ có thể khai thác hải sản làm kế mưu sinh, việc ngăn cấm tại các cảng ảnh hưởng nghiêm trọng tới sự phát triển kinh tế. Vì vậy, các quan viên ở vùng ven biển đã đồng loạt dâng tấu, đề nghị xoá bỏ hoàn toàn lệnh cấm giao thương đường biển, cho phép dân chúng trao đổi buôn bán với Nam Dương.

Dân Chân cho rằng ‘cấm biển trừ nghiêm vô khoan, dư vô thiện sách’ (câu này ta không hiểu lắm), cũng chưa phê chuẩn cho phép. Nhưng ông trời cũng giúp sức, liên tiếp hai năm dân cư vùng Phúc Kiến gặp thiên tai, xã hội náo động bất an. Để ổn định, cũng đề tạo kế sinh tồn cho nhân dân, trước đây vài ngày, lệnh cấm giao thương với người Nam Dương đã bị xoá bỏ. Cùng lúc, chế độ tuyển dụng nhân tài cũng có thay đổi, hạ chỉ tìm kiếm người tài ở vùng hải ngoại về giúp triều đình.

Phượng nam vừa xoá bỏ lệnh cấm, phượng bắc đã phái sứ thần thời hiệp đàm thông thương công việc.

Ta trầm hiểu vì sao Hoàng Lịch nói cho ta biết những điều này. Lúc này, Dân Chân đang vô cùng lo lắng. Quốc gia lấy sự ổn định làm quan trọng, mà lúc này, quốc gia trong mắt những cường quốc phương tây là một miếng thịt ngon. Thực dân phương Tây trước nay vốn hung hăng ngang ngược, nếu như các thương gia giờ đây không còn bị hạn chế, quốc gia phải luôn luôn cảnh giác cao độ đề phòng.

Đờ dãn một hồi, sắc trời càng lúc càng âm u u ám. Nhìn những đám mây nặng nề như muốn áp xuống, ta vội bước nhanh về phía Dưỡng Tâm điện. Còn chưa đến nơi, một trận mưa lớn đã đổ xuống, ướt hết toàn thân, khiến cảm giác lạnh lẽo của ngày đông lại tới.

Tay vạt trán che mưa, ta chạy vào trong hành lang của Dưỡng Tâm điện. Lau nước ở trên trán, ta nhẹ nhàng bước vào đại điện thì bỗng thấy đầu choáng váng, đứng sững tại chỗ.

Dân Chân đang ngồi trên án tử (bàn làm việc), Thập tam, Trương Đình Ngọc cùng các vị đại thần ngồi ở hai bên, đang nghị sự. Thập tam lấy tay che miệng, cố nhịn cười. Dân Chân cũng khẽ cười, sắc mặt nhàn nhạt như trước. Trương Đình Ngọc sắc mặt trầm tĩnh, nhắc chén trà lên nhấp. Các đại thần khác sắc mặt kinh hãi, miệng khẽ nhếch lên, đưa mắt nhìn Dân Chân, rồi quay sang nhìn ta.

Ta qua chính ngọ (giữa trưa), bên ngoài điện cũng không gặp Cao Vô Dung đứng gác, vốn tưởng rằng chỉ có một mình hắn, không ngờ các đại thần vẫn đang ở đó. Ta do dự, đứng ở đó không được, lui ra cũng không xong. Trong mắt hắn thoáng hiện ra vẻ tức cười, loé lên một lúc rồi nói: “Hiểu Văn, tới bảo Cao Vô Dung chuẩn bị đồ che mưa.”

Ta liền nhìn quanh, âm thầm đếm số người rồi nhanh chóng quay bước ra bên ngoài.

Tựa vào tường bên hông đại điện, ta ôm ngực, âm thầm tự trách. Mấy ngày nay, càng lúc càng thấy mình bất cẩn, một chút cẩn trọng chặt chẽ lúc trước không còn tìm thấy. Ta âm thầm tức giận, nhưng cũng bước đi tìm Cao Vô Dung chuẩn bị đồ che mưa.

Mặt đất bên ngoài, mưa đã chảy thành những con suối nhỏ. Ta đang muốn xuống thềm, Tiểu Thuận Từ đã dẫn hai tiểu thái giám ôm áo tới và dù che mưa chạy lại. Thấy ta đứng ở đây, Tiểu Thuận Từ buông rơi áo tới, thì lễ rồi nói: “Cô cô, hoàng thượng đang nghị sự, người đợi thêm một lát.”

Ta khẽ gật đầu, hỏi: “Đã đem đủ áo mưa tới tới chưa?”

Tiểu Thuận Từ cười trả lời: “Cô cô yên tâm, đã có đủ.” Nói xong, hắn nhẹ giọng chỉ huy mấy tiểu thái giám mang áo mưa tới hành lang đại điện đợi.

Xong, Tiểu Thuận Từ lại nói: “Cô cô, người tới hậu điện ngồi chờ một lát. Đợi hoàng thượng nghị sự xong, nô tài sẽ đến báo lại.”

Ta nói: “Cao công công đi đâu rồi?”

Tiểu Thuận Từ thấy ta sắc mặt kỳ lạ, liền nén cười nghiêm mặt nói: “Hoàng thượng cùng các đại thần nghị sự từ sáng, cơm trưa cũng không dùng. Hoàng thượng đã sai Cao công công đi chuẩn bị.”

Ta nói: “Hoàng thượng nghị sự, cửa điện sao không có ai đứng hầu?”

Tiểu Thuận Từ ngần ngại nói: “Hoàng Thượng đang nghị sự, bất kỳ ai cũng không được tới gần, cũng không thể đi vào...”

Thấy ta trở nên căng thẳng, hần cuống quít nhẹ giọng, nhìn ta dò xét, đứng yên tại chỗ không nói thêm.

Ta lẳng lặng đứng nép một bên đại điện chờ, có ý nhân cơ hội hỏi chuyện Thập tam, Hoàng Vương rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, phi sao phải đến sung quân ở Nhiệt Hà.

Hai chân ta có chút mỏi mệt, dựa vào khuôn cửa, yên lặng nhìn ra bên ngoài. Mưa bên ngoài đã ngớt, từng sợi nhẹ nhẹ rơi xuống, liên miên không dứt.

Hành lang đại điện đột nhiên vang lên tiếng bước chân lộn xộn, ta vội ẩn mình, chờ tiếng bước chân xa dần mới bước ra. Tiểu Thuận Từ đang đứng trước cửa cung, ta vội vẫy hần lại gần. Hần liền tới trước mặt ta, cung kính hỏi: “Cô cô, có gì cần dặn?”

Ta nói: “Di thân vương đã về chưa?”

Hần nói: “Dạ chưa. Trong đại điện chỉ còn thân vương cùng Hoàng thượng.”

Hai người đang đứng cạnh bàn, dùng bút trao đổi, không nói lời nào. Thập tam nhú mày, khẽ gật đầu. Ta đứng đằng sau một lúc, hai người vẫn không hề nhận ra.

Ta bước lại gần, nhìn lên bàn, thấy ở đó đang bày ra một bức bản đồ. Mặc dù không chính xác, nhưng nhìn đường viền, ta biết đây chính là biên giới của vùng Mông Cổ.

Ta thò người vào xem, hai người ngừng đầu. Dận Chân cười nói: “Vừa ở hậu điện tới?”

Ta ngượng ngùng cười cười, gật đầu. Thập tam đưa mắt nhìn ta, nhin cười. Ta nhớ lại chuyện vừa rồi, hai má nóng bừng, đành xoay người bước xuống thêm, ngồi xuống ghế nói: “Các người cứ tiếp tục trao đổi, đừng để ý tới ta.”

Hai người bọn hần nhìn nhau cười cười, rồi lại cúi đầu quan sát, nghe loáng thoáng những ‘Pra-ha’, ‘sắc lãg cách’, ‘kháp khác đồ’ (ta tìm mãi không thấy bản gốc, không thể tra ra những địa danh này, mọi người thông cảm nha!!!) Nghe một loạt địa danh, ta chẳng thấy chút hứng thú nào, lại không muốn quấy rối bọn họ, đành nhìn về phía sau, ngo quanh chính điện.

Khắp Từ Cẩm thành, sắc màu chủ đạo vốn là hai màu vàng cà hồng. Các cung điện đều lợp ngói vàng và sơn tường màu hồng.

Trong Dịch kinh có nói, vàng là một trong năm màu cơ bản, thường nói ‘màu đen tượng trưng cho trời, màu vàng tượng trưng cho đất’. Theo thuyết Âm Dương ngũ hành, năm màu tương ứng với năm phương ngũ hành đối xứng. Thổ ở giữa, ứng với màu vàng làm chính sắc. Dịch kinh còn nói: ‘Quân tử hoàng trung thông đề ý, chính vị cơ thể, mỹ ở trong đó, mà sương vu tứ chí, phát vu sự nghiệp, mỹ chi tới cùng’ (đoạn này khó hiểu quá – nàng nào giúp tớ với) Sở dĩ từ trước tới nay, màu vàng vốn được coi là màu sắc chính thống, cùng muôn màu hoà hợp, được cho là màu sắc đẹp nhất, hoàn mỹ nhất. Hoàng bào từ lâu vốn là trang phục dành cho các bậc đế vương.

Màu hồng cũng là một trong những màu chủ đạo. Triều Minh đã quy định, phàm những tấu chương dâng lên hoàng đế phải bọc lớp vải màu hồng, xưng là hồng bản. Thanh triều cũng có chế độ tương tự. Tất cả những tấu chương sau khi hoàng đế phê duyệt, nội các sao lại một bản, cũng được xưng là hồng bản.

Miền man suy nghĩ một hồi, mí mắt ta nặng dần, đầu óc hỗn loạn, tựa lưng vào ghế thiu thiu ngủ. Không biết qua bao lâu, ta tỉnh dậy, nhìn tấm lụa mỏng màu vàng đang phủ trên người, đầu óc ta trở nên mụ mị. Đây không phải là đại điện sao? Làm sao ta lại nằm ở đây? Ta im lặng nằm một lát, nét mặt lại dần nóng lên, không phải là do hần ôm ta tới đây chứ.

Mưa đã ngừng lại, nhưng trời đen vẫn nặng trĩu mây đen, tối như mực. Sắc trời nhìn như có thể ập xuống một trận mưa to bất cứ lúc nào. Gió vẫn đang thổi mạnh, mấy ngày âm áp đầu xuân đã biến mất không còn chút dấu vết.

Ta bước vào đại điện, hai người vẫn tiếp tục nghị bàn đại sự. Thấy ta đi tới, trán Dận Chân giãn dần ra, làm vẻ tươi cười, đặt chén trà lên bàn rồi đứng lên. Thập tam cũng khẽ cười, nói: “Làm phiền chị dâu rồi.” Ta đột nhiên hiểu ra vì sao hần lại như vậy, xấu hổ xoay người ra khỏi cửa đại điện, bước trở về gian phòng phía sau.

Từ sau khi Dận Chân kế vị, mỗi khi bàn chính sự, trong đại điện không để lại bất kỳ cung nữ thái giám ở lại hầu trà nước. Đây là luật từ năm đó để lại.

Ta nhẹ nhàng đem đồ ăn vào đặt lên bàn. Dận Chân cười cười nhìn ta. Ta mím môi gượng cười, Thập tam nhìn về mặt chúng ta cười cười. Ta xoay người chỉ món bao tử hầm, lâu bầu vài tiếng rồi quay lại, ngượng ngùng nhìn hai người, bước nhanh về phía cửa điện.

“Cao Vô Dung” – Dận Chân trầm giọng kêu lên từ phía sau.

Cao Vô Dung từ ngoài bước nhanh vào, tới trước mặt ta, phủ phục thân thể nói: “Hoàng thượng có gì phân phó?”

Hần hỏi: “Bữa tối đã chuẩn bị chưa?”

Cao Vô Dung cung kính trả lời: “Nô tài đã căn dặn ngự trù phòng, chỉ đợi truyền lệnh.”

Ta dùng bước xoay người lại, xấu hổ cười. Hần nhếch miệng cười, nói: “Thập tam đệ, để mai nói tiếp. Nếu như không còn chuyện gì, chúng ta cùng ăn tối.”

Thập tam gạt đầu, cười nói: “Cũng tốt”

Trên bàn toàn là những món ta thích, khiến ta phải nuốt nước miếng thèm ă. Dân Chân thấy vậy, cười nói: “Mấy hôm trước nàng vẫn mệt mỏi, cái gì cũng không muốn ăn. Hôm nay lại có phản ứng như vậy, có chuyện gì xảy ra?”

Thập tam cau mày lại một lát, im lặng rồi chợt vui mừng, đặt đĩa lại xuống bàn, kìm không được hưng phấn nói: “Hoàng huynh, không phải là...?”

Dân Chân nhìn mặt ta, lắc đầu nói: “Không phải” Thập tam đáng tuổi cười, cứng đờ, lo lắng nhìn ta, tiếp tục cầm đĩa, yên lặng gấp đồ ăn.

Trong lòng ta hiểu rõ Thập tam muốn nhắc tới điều gì, ta đưa mắt nhìn Dân Chân, lại thấy hắn cũng đang nhìn ta chăm chăm, ánh mắt không có chút cảm xúc. Hắn khẽ cười, ta cũng có chút lo lắng, lẽ nào kiếp này ta cũng vô duyên, không có hài tử.

Hắn ngừng ăn, tỉnh thể nhìn ta, rồi gấp một miếng sò điệp đặt vào trong bát. Bình thường ta rất thích ăn sò điệp, hôm nay ăn vào lại không có chút mùi vị. Ta cố hình dung lại hương vị, tự nhủ đây là món ngon tuyệt vời, muốn nuốt xuống nhưng dạ dày lại cuộn lên một trận, liền phun hết thức ăn trong miệng xuống đất...

Dân Chân ánh mắt đầy lo lắng, gọi Cao Vô Dung truyền thái y, nhẹ vỗ vào lưng ta hỏi: “Làm sao vậy?” Ta lấy khăn lau miệng, xua tay nói: “Không sao.”

Thập tam nghi hoặc nhìn ta, rồi nếm chút thức ăn, nghi hoặc nói: “Món này không có vấn đề gì.”

Rõ ràng ta thấy mùi vị rất khó chịu, sao Thập tam lại nói không có vấn đề gì. Chuyện gì đã xảy ra?

Thái y ngưng thần xem mạch một hồi, nhíu mày đứng lên, nói với Dân Chân: “Cô nương âm hư nội nhiệt, cần phải điều dưỡng cho tốt, bằng không sẽ khó giữ được thai nhi.” Dân Chân vốn đang cau mày lo lắng, mặt mày nhợt nhạt, vừa nghe thái y nói ánh mắt trở nên sáng loáng, không giấu được vẻ mặt vui mừng, nhưng chỉ trong thoáng chốc, sắc mặt liền trùng xuống nói: “Không có khả năng.”

Thái y ngẩn ngơ, vội nói: “Mạch tượng của cô nương có dấu hiệu sanh non, hiện tại vẫn thấy dấu hồng.” Lòng ta kinh sợ, hai tay bắt giắc đặt lên bụng. Dân Chân bật cười, nói: “Xuống phía dưới kê đơn, rồi giao cho Cao Vô Dung.”

Dân Chân lại gần, ôm lấy ta nói: “Nhược Hi, rốt cuộc chúng ta đã có hài nhi.”

Thập tam thấy thế, khẽ gạt đầu, mặt vui cười nhẹ nhàng lui ra ngoài. Đây vốn là khoảnh khắc ta vẫn khát khao, cuối cùng thì ước nguyện đã đạt được, toàn thân kích động. Ta lẳng lặng ôm lấy hắn, tận hưởng cảm giác vui sướng, không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Từ sau hôm đó, các cung nữ thái giám bên người đều nhất mực chăm lo cho ta cùng hài nhi trong bụng, khiến ta không còn chút tự do. Cao Vô Dung đã căn dặn mọi người, nếu để Hiều Văn cô nương có gì sơ xuất, những kẻ hầu hạ bên người sẽ phải lấy đầu bồi tội. Vì thế, ai ai cũng nom nớp lo sợ, cẩn trọng hầu hạ ta. Ta cũng đã mang Cúc Hương trở lại bên mình, kỳ thực trong lòng ta đây rất thích nha đầu này.

Mặc dù cần phải an tâm dưỡng thai, nhưng chuyện tắm giặt hồng trong túi vải kia vẫn hiện lên trong tâm trí của ta. Đã vài lần ta cũng muốn đi gặp Thập tam, nhưng mỗi lần còn chưa bước ra khỏi cổng viện, bọn cung nữ thái giám đã đồng loạt ngăn cản, khiến ta vô cùng ảo não nhưng không thể làm gì khác. Ta đành phải năn nỉ Xảo Tuệ, nhờ nàng đi mời Thập tam tới gặp ta. Mới đầu Xảo Tuệ cũng không đồng ý, nhưng do ta năn nỉ, lại suốt mấy ngày không nói lời nào, nàng biết nếu ta không gặp được Thập tam sẽ không an tâm, nên đành phải đáp ứng.

Nhìn bát canh gà trên bàn, dạ dày lại cuộn lên một trận, nghiêm đầu u ám thờ dài. Mấy ngày nay ta vẫn phải uống canh hầm với thuốc Đông y, khiến ta cứ nhìn thấy là có cảm giác buồn nôn. Ta đứng lên muốn chạy đi, Cúc Hương đã cản lại, quỳ xuống nói: “Tiểu thư, người thương lấy ta, bát canh này đã đổi đến lần thứ ba rồi.”

Nha đầu kia từ lúc trở lại đều theo Xảo Tuệ xưng hô với ta như vậy. Thấy nàng cúi đầu nằm úp sấp, ta thờ dài nói: “Nói ta thương các người, các người cũng thương ta một chút. Vừa nghĩ thấy mùi canh, ta liền cảm thấy khó chịu, không thể nào nuốt xuống được.”

Nàng nghe vậy, im lặng không nói, nhưng cũng không đứng lên. Ta đành ngồi uống, nhịn thờ, ráng uống một hơi. Cúc Hương đứng dậy, cầm miếng bánh trên bàn, đưa cho ta vui mừng nói: “Ăn một chút để nín xuống đi.” Ta xua tay, ra hiệu cho nàng lui xuống.

“Chúng tinh phùng nguyệt – Sao sáng vây quanh mặt trăng, có gì không tốt hay sao?” Tiếng Thập tam từ phía sau vang lên, khiến ta vui vẻ, cười xoay người lại. Hắn đang dựa vào cửa, gương mặt mỉm cười. Ta khẽ lắc đầu nói: “Sao quanh trăng sáng, không phải như hãm trong lao ngục... Là một Di thân vương, ta đây muốn gặp một lần cũng không dễ dàng.”

Thập tam chậm rãi đi vào, ngồi xuống cười to nói: “Người nói ngược. Hiện tại, muốn gặp mặt người còn khó hơn lên trời, thật không dễ dàng.” Ta không

để ý tới lời đùa cợt của hắn, Dân Chân đang không ở đây, ta có thể hỏi rõ chuyện của Hoàng Vượng. Bởi vậy, ta không khách sáo, trực tiếp đi vào chủ đề, nói: “Hoàng Vượng vì sao bị đem sung quân?” Thập tam đang cười cười chột đứng thẳng dậy, chăm chú nhìn ta, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Vì sao ngươi biết chuyện này?”

Ta ngưng mắt nhìn hắn, đứng dậy, lấy ra túi vải đưa cho hắn. Hắn lật qua xem, từ từ rút ra mẩu giấy, thấy rõ lạc khoản cùng con dấu, sắc mặt phát lạnh nói: “Là ai đưa cho ngươi?” Việc này ta vốn cũng không muốn giấu diếm hắn, vì vậy tóm tắt lại chuyện ngày ấy. Hắn nghe xong, nhúu mày ngồi ngay ngắn, im lặng không nói gì.

Ta nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn nói: “Thế lực Bát ca ngày đó rất lớn, ngươi cũng đã tận mắt chứng kiến. Hắn có khả năng lung lạc rất nhiều triều thần, ngươi có từng nghĩ tới là vì sao? Hắn mặc dù thụ phong chức vương, nhưng bổng lộc cũng có hạn, không thể có tài lực vật lực khổng lồ như vậy. Kỳ thực, Bát ca tại kinh thành đã kinh doanh rất nhiều sản nghiệp. Tuy rằng hắn không còn, nhưng sản nghiệp này vẫn đang hoạt động.”

Tranh đoạt trong cung đình chỉ có thành bại, không có đúng sai. Mặc kệ là đúng hay sai, thị phi mọi chuyện, nhưng không nên để Hoàng Vượng phải gánh chịu, dù sao hắn cũng chỉ là một hài tử.

Ta nói: “Những điều này có liên quan gì tới việc Hoàng Vượng bị sung quân?”

Hắn lắc đầu nói: “Sao lại không liên quan. Những người ngày đó bị Bát ca lung lạc, Hoàng huynh đến nay cũng vẫn không có trọng dụng. Các sản nghiệp này nếu không đang nuôi dưỡng bọn họ, bọn họ làm sao lại không sinh sự chứ?”

Ta liền cảm thấy căng thẳng, còn chưa kịp hỏi, Thập tam lại nói: “Hoàng Vượng này, bị đám bộ hạ cũ của Bát ca giật giây, thân nhiên cùng các cựu thần rã tin đồn, nói Hoàng huynh kẻ vị bất chính.” Ta vô lực dựa hẳn vào ghế, Hoàng Vượng quả thật quá hồ đồ. Bát ca hiện đã chết, đám bộ hạ cũ này đâu có vì hắn mà muốn làm chuyện gì. Bọn họ chỉ không cam lòng từ nay về sau cứ xuống dốc như vậy, lại không có can đảm xuất đầu lộ diện, liền đem hắn ra làm bình phong.

Ta chột cảm thấy thương tâm, lại thêm một người trở thành vật hi sinh cho cuộc chiến chính trị. Ngay người một lúc, đành nói với Thập tam: “Lẽ nào Hoàng thượng không nhìn thấy hắn chỉ là vật thế tội? Hay căn bản là muốn trừ cỏ tận gốc?” Thập tam nhìn ta lắc đầu, thờ dài. Kỳ thực, làm sao ta lại không nhận ra. Muốn trừ cỏ tận gốc thì sao lại sung quân, cứ trực tiếp định tội đại bất kính là xong. Nhưng không biết vì lý do gì. Ta cười buồn, nói: “Chúng ta đã đồng ý, sẽ tận lực bảo hộ cho Hoàng Vượng. Bát gia xương cốt chưa lạnh, đã xảy ra chuyện này.”

Thập tam tinh tế quan sát thần sắc của ta, sắc mặt cũng buông lỏng, khẽ thờ dài: “Ta cũng từng đáp ứng với Bát ca sẽ chiều cố Hoàng Vượng, quyết sẽ không nuốt lời. Thế nhưng, để hắn rời kinh không phải là một chuyện tốt hay sao. Cái túi vải này không nói lên điều gì sao? Trong cung hiện vẫn còn người của Bát ca.”

Mặc dù nghĩ không ra một lý do để phản bác, nhưng ta cũng không hoàn toàn tán thành quan điểm của hắn. Ta nói: “Một hoàng tôn đã từng vô cùng hiển hách, sung quân làm sao lại coi là tốt được?” Thập tam trầm giọng nói: “Ngươi cũng hiểu rằng, đó là ‘đã từng’. Ta nếu đã đáp ứng Thập tam, Hoàng Vượng tới Nhiệt Hà, vẫn là trong phạm vi quốc thổ. Với địa vị Di thân vương của ta hôm nay, chẳng nhẽ không lo cho hắn bớt khổ được sao?”

Những lời hắn nói đều là thật. Vì vậy, lòng ta tĩnh lặng hơn rất nhiều. Ta cười với hắn, muốn lấy lại túi vải kia. Thấy vậy, Thập tam cất túi vải vào trong tay áo, nói: “Đề ta cất thì hơn. Nếu hoàng huynh thấy được, làm sao ngươi giải thích?”

Ta cười cười, lẳng lặng nhìn hắn. Hắn khẽ thờ dài: “Đừng nhìn ta như vậy. Ta nói thật đấy. Đầu tiên là chuyện đó, sau là ta muốn tra ra người này là ai? Trong cung có bao nhiêu người của hắn? Vì sao lại biết ngươi? Không đề cho ngươi tự tìm hiểu được, là vì ngươi cần lo lắng cho chính mình, ta không muốn ngươi tiếp tục đề tâm những chuyện này.”

Trầm ngâm một lúc, ta khẽ gật đầu nói: “Đừng nên kinh động nhiều người. Bát gia hiện tại đã không còn, ở trong cung vẫn có người, cũng là vì Hoàng Vượng.”

Thập tam than thở: “Nếu bọn họ là vì Hoàng Vượng thì cũng được, nhưng nếu bọn họ không chỉ nghĩ như vậy... Tạm thời ta sẽ không nói với hoàng huynh. Ngươi có lòng nhân từ quá lớn. Đừng quên, Hoàng Vượng cũng là hoàng tôn. Nếu như hoàng huynh không có con nối dõi hoặc là con nối dõi không thích hợp, hắn sẽ có cơ hội kế thừa đại nghiệp. Mặc dù Bát ca không có ý như vậy, nhưng trong cung có những người như vậy, không khó xảy ra mấy chuyện này.”

Ta trong lòng hoảng sợ, mặc dù biết tương lai nhất định Hoàng Lịch sẽ đăng cơ. Thập tam mặc dù có thể đoán ra, nhưng dù sao cũng không thể khẳng định giống ta. Hắn đã từng là người trải qua cuộc chiến giành ngôi vị, đương nhiên không muốn phát sinh chuyện ngoài ý muốn này. Ta âm thầm thờ dài, việc rời xa cung đình đối với Hoàng Vượng mà nói, quả là một sự lựa chọn tốt. Thập tam sở dĩ không muốn gặp ta, có thể chính là sợ phản ứng của ta như thế này.

Yên lặng đánh giá một lúc, quyết định giao lại chuyện này cho Thập tam xử lý, ta có những tay vào cũng chỉ làm mọi việc rồi thêm. Ta nói: “Cũng chỉ làm được như vậy thôi.”

Thập tam thờ phào nhẹ nhõm, dựa người vào lưng ghế, cười nói: “Sau này mặc kệ chuyện gì, ngươi phải quan tâm đến chính mình đầu tiên.” Ta cười gật đầu. Hắn đứng dậy nói: “Bớt chút thời gian đến gặp ngươi. Giờ ta phải đến gặp hoàng thượng bàn chuyện đại sự.”

Ta cười không nói, khẽ gật đầu, đợi hắn đi tới cạnh cửa, đột nhiên nói: “Có kết quả, tới thông báo với ta một tiếng.” Hắn xoay người lại gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Đại sứ nước Nga tới triều đình hiệp nghị thành công, lên đường rời kinh. Ta cùng Dận Chân trở lại vườn.

Thuế đình cùng với thuế ruộng đất bao đời nay vốn là thu nhập chính của các triều đại phong kiến. Đại Thanh sau khi thành lập, cũng noi theo gương của nhà Minh, dựa theo các suất đình mà phân chia lại ruộng đồng, quy định lại suất đình, có thể dùng bạc để thay cho việc đình dịch (lao động công ích). Triều đình dùng số bạc thu được mướn người đi lính. Bởi vậy, thuế đình chủ yếu áp dụng cho những người có ruộng đất, giảm bớt gánh nặng cho đông đảo nông dân bản cùng.

Tuy là như vậy, nhưng lệ cũ khó bỏ, thuế đình cùng với thuế ruộng đất vẫn song song tồn tại, mọi người có ruộng đồng như vẫn nghèo đói là chuyện thường gặp. Giàu nghèo phân cấp rất khác biệt.

Vào lúc Thanh sơ, chiến tranh liên miên, nhân khẩu giảm mạnh, tiền thuế đình triều đình thu được cũng theo thế giảm đi. Để thay đổi thực trạng này, Khang Hi đã cùng triều đình đưa ra một loạt các chính sách ‘đình tùy lương đi’, ‘dĩ điền tái đình’ nhằm khắc phục phần nào, nhưng vẫn chưa hề giải quyết triệt để.

Dận Chân từ khi kế vị liền bắt tay ngay vào giải quyết việc này, tự tay phê chuẩn các chính sách ruộng đất, cũng đưa ra ‘than đình nhập mẫu’. Đến nay, giai đoạn triển khai dần đi vào nền nếp.

‘than đình nhập mẫu’ đối với nông dân có lợi ích rất lớn, cái tiền khích lệ thuế thân. Nhiều ruộng đất thì phải nộp nhiều thuế, ít ruộng đất thì nộp ít thuế. Việc này đã cải thiện được cuộc sống của nông dân, giải quyết được căn bản của vấn đề.

Nông dân được lợi, đương nhiên người có ruộng đất sẽ bị tổn thất, liền thông đồng phân nhỏ ruộng đất, giấu diếm số lượng thực tế. Dận Chân đã đặt quyết tâm, đương nhiên không thể tha thứ cho những việc phát sinh này. Hắn liền tiếp hạ xuống các đạo chiếu lệnh, ra lệnh cho người trong thiên hạ khai báo những ruộng đất cất giấu, minh bạch sổ sách, không khai man, nếu xét ra quyết không khoan thứ.

Dận Chân cũng càng thêm nỗ lực, thường xuyên rời vườn trở vào hoàng cung. Càng lúc, mỗi đêm hắn lại về muộn hơn một chút, có lúc cả đêm ở lại trong Càn Chính điện.

Cái bụng ngày càng to, ta cũng mập mạp hơn trước. Nhảm tính, hài nhi trong bụng đã được năm tháng. Tuy rằng khiến ta cử động khó khăn, nhưng ta vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc, ngọt ngào. Đặc biệt, mỗi khi vỗ về cái bụng, ta cảm giác được những cử động của hài tử, càng thêm hưng phấn.

Đầu mùa hạ, không khí tràn ngập các loại hương hoa lá cây thơm ngát, đậm đà mà nhẹ nhàng ôn thuận. Ta từ từ đi dạo trong vườn, Cúc Hương đi một bên nhẹ giọng nhắc nhở: “Tiểu thư, trời đã xẩm tối, đường đi khó nhận ra, chúng ta quay về thôi.”

Một con gió thổi tới, mang theo mùi hương thơm ngát của hoa sen, ta liền nói: “Bên hồ sen đã nở rồi sao?” Cúc Hương gật đầu, hơi nhíu mày nói: “Tiểu thư muốn qua đó một lúc, nô tỳ sẽ đem đèn tới.”

Ta gật đầu, nàng do dự một thoáng rồi nói: “Người đừng nên đi đâu, nô tỳ sẽ lập tức quay lại.” Nói xong, nàng chạy đi.

Bên hồ nước trong vắt, giữa đám lá xanh nổi lên từng bông hoa sen nhỏ nhỏ. Trong lòng ta thấy vui vẻ, hít thở thật sâu bầu không khí trong lành. Đột nhiên, từ xa vang lên tiếng nói nhỏ của mấy nữ tử: “Nghe nói các tú nữ được tuyển kỳ này tuy ít, nhưng đều xuất thân danh môn vọng tộc,... Từ lúc hoàng thượng kế vị tới nay, đây là lần đầu tiên tuyển tú... mỗi người đều là quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn...”

Do khoảng cách quá xa, ta không nghe được hết, nhưng dường như trong cung đang tuyển tú nữ. Ta muốn lui về, nhưng bước chân vẫn tự động đi về hướng âm thanh phát ra.

Giọng một nữ tử khác vang lên: “Hoàng thượng cũng nên tuyển tú. Trước nay, người vẫn chỉ sùng ái cung nữ kia. Nàng vốn là kẻ vô danh vô phận, nhưng tự cao tự đại, không coi hậu cung phi tần để vào trong mắt, ta tin là kết cục cũng sẽ không hề tốt. Ta có nghe nói, Ngạc đáp ứng có dung nhan xuất chúng...”

Ta nghe choáng váng, toàn thân ê ẩm như đang nứt ra, thân thể lao đảo bước về phía sau hai bước, cố gắng chống đỡ thân thể. Lấy tay che ngực, khoe mắt cay xè. Hài tử trong bụng dường như cũng cảm nhận được ta đang khó chịu, cũng thôi không quấy đạp lung tung. Cố gắng ngăn không cho nước mắt chảy ra, ta đồ ỉn, xoay người trở về.

Lẽ nào, hẳn nhiều lần trở về cung chỉ là do chính sự cấp bách. ‘Cho dù khó nghe, cũng muốn lời chân thực’. Thì ra, làm không được không chỉ có mình ta, hẳn cũng không thể làm được. Ta cảm thấy tức giận, lấy tay chống thất lưng, bước nhanh về phía trước.

Cúc Hương từ xa chạy đến, kêu lên hoảng hốt: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Ta đẩy tay nàng ra, lớn tiếng nói: “Người nhanh đi chuẩn bị xe ngựa, ta muốn vào cung.” Nàng bị thần sắc của ta dọa cho sững sốt, ngây ngốc đứng một chỗ nhìn ta. Ta quát khê: “Còn không mau đi chuẩn bị.”

Nàng cả kinh, nói: “Tiểu thư, người không nên gấp gáp, ta sẽ đi chuẩn bị ngay. Nhưng người đừng nên đi lại nhanh như vậy, nô tỳ sẽ tìm người đến đón tiểu thư.” Ta gật đầu, nàng mới yên tâm bỏ đi.

Ngồi trên xe, ta vẫn do dự không quyết. Làm như vậy, ta đang muốn điều gì, là muốn xác thực hẳn không làm được, nhưng chính trong lòng cũng cảm thấy mơ hồ, không cam lòng. Ta chỉ muốn xác thực việc tuyển tú trong cung, nhưng dù cho đó là thật, ta phải làm gì đây? Vì sao ta không thể tâm bình khí hoà, trấn tĩnh tự nhiên cùng các nàng chung sống vui vẻ như Hi phi, Tề phi? Ta vô lực dựa vào ghế nệm, nhắm lại hai mắt.

Trong Đường Tâm điện, không có ai.

Tây môn phòng, không có ai.

Đông môn phòng, Cao Vô Dung đang khom người đứng ở cửa buồng. Ta chờ đợi đứng một lúc, đầu khẽ cúi, xoay người trở về. Vì sao ta muốn tới, nếu như không thấy, tất cả mọi việc coi như chưa từng phát sinh, không phải rất tốt hay sao? Nhưng thực sự mọi việc chưa hề phát sinh hay sao? Có khả năng đó sao?

Đờ dãn cúi, ta khẽ ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm, trong lòng ngập đầy bi thương, đất dưới chân dường như nhũn ra, khiến ta đổ nhào về phía trước. Cúc Hương thấy vậy kinh sợ kêu lên một tiếng ‘a’. Ta chống hai tay xuống đất, đỡ lấy thân thể rồi ngồi sụp xuống đất.

Cúc Hương vội vàng đỡ ta, lo lắng hỏi: “Tiểu thư, thân thể có việc gì không ổn hay sao?”

“Cô nương, sao lại ở đây?” Cao Vô Dung cũng đã vội vàng chạy đến, giọng nói bất ngờ, hoảng sợ.

Ta nắm lấy tay của Cúc Hương, rồi đưa tay vỗ nhẹ lên bụng, nói với Cúc Hương: “Chúng ta về thôi.”

Cúc Hương lo lắng nhìn ta: “Về Tây môn phòng trước, để Thái y chuẩn mạch một lúc, sau mới trở lại vườn.” Cao Vô Dung cũng bước tới đỡ lấy ta, nhẹ giọng nói: “Lão nô sẽ đi thỉnh thái y.”

Ta trêu hấn, cười nói: “Hãy lo hầu hạ hoàng thượng cho tốt, còn có, ... Ngạc đáp ứng tư sắc xuất chúng nữa.” Hấn sững sờ, ngẩng đầu nhìn ta, rồi nói: “Lão nô đi mời thái y.”

Dường như khí lực toàn thân của ta bị rút đi đâu mất, dựa người vào Cúc Hương bên cạnh rồi chậm rãi vỗ về lên bụng, nói: “Lan nhi, ít ra ngạc nương cũng còn có con.” Hải nhi trong bụng dường như cũng cảm thấy, không ngừng đập ta.

Giữa hai chân ta có luồng khí nóng, khiến ta cảm thấy có điều không ổn, đưa tay nắm lại vạt áo, liền đứng nguyên tại chỗ, không dám tiếp tục bước đi. Có ánh đèn hành lang chiếu tới, Cúc Hương nhìn vào tay của ta, kêu lên sợ hãi: “Tiểu thư, có máu...” Cao Vô Dung từ phía trước nghe thấy, bước nhanh tới. Ta từ từ ngã về phía sau, ngất đi.

Nằm ở trên giường, ta chờ đợi nhìn thái y. Cao Vô Dung đang đứng đằng sau, mặt đầy lo lắng, liên tục xoa tay vào nhau. Cuối cùng, sắc mặt hấn thay đổi, bước nhanh ra phía ngoài. Ý thức của ta dần trở lại, vội nói: “Cao công công, không nên quấy rầy hoàng thượng. Nếu không, ta sẽ lập tức trở lại vườn.”

Cao Vô Dung chớp mắt đôi môi, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm.

Không muốn hấn phải lo lắng, ta thở dài nói: “Hoàng thượng sẽ không trách tội người đâu.”

Hấn lại gần, đứng cạnh giường nói: “Xin thứ cho lão nô lẩm nhảm, lão nô cũng không phải sợ hoàng thượng trách tội. Chỉ là cô nương không cho hoàng thượng biết như vậy, ngày mai hoàng thượng sẽ nhất định tự trách bản thân. Hoàng thượng đối với cô nương thế nào, cô nương còn không rõ hay sao?”

Làm sao ta không rõ? Cũng vì hiểu quá rõ, ta mới thành ra như vậy, muốn tới để chứng thực địa vị của chính mình trong lòng hấn. Làm như vậy, chính là tự mình khinh bỉ chính mình. Ta biết rõ việc tuyên tử sớm muộn gì cũng phải xảy ra, thế nhưng, cho dù đã hiểu rõ ta vẫn không thể khống chế hành động của chính mình.

Có thể gần đây, hai chúng ta luôn quấn quýt, ngày ngày gần gũi nên đã quên mất hấn là hoàng thượng, đứng trên vạn người. Nghĩ đến đó, ta gượng cười yếu ớt nói: “Sáng mai đợi lúc bãi triều rồi hãy bẩm lại. Người đi đi.” Cao Vô Dung thấy sắc mặt của ta đã khôi phục về bình tĩnh, liền khiêm cung nói: “Nếu có việc, xin để Cúc Hương đến thông báo cho lão nô một tiếng.” Ta khẽ gật đầu, hấn liền xoay người bước ra ngoài.

Lăn qua lăn lại cả đêm, máu đã ngừng chảy, may mắn là thai nhi không làm sao. Nhưng ta vẫn thấy khó chịu, thái y bắt ta nằm yên tĩnh dưỡng một tháng. Điều này có nghĩa là ta phải ở lại trong cung một tháng.

Thái y lui ra, ta thả lỏng thần kinh, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, dần dần lại lịm đi...

Trong mộng, dưới bầu trời xanh, cỏ cây xanh xanh, Dận Chân cười con kỳ mã màu nâu chậm rãi bước đi, trong tay dắt một con ngựa nhỏ màu trắng, trên đó có một nữ nhi đang ngồi ngay ngắn. Dận Chân quay đầu lại, ánh mắt đầy yêu thương, nói: “Lan nhi, chúng ta cùng chạy nhé...” Cổ họng ta bị nghẹn lại, ta luyện tức cảnh trong mơ, không muốn tỉnh lại.

Bên tai có tiếng thở dài, ta bị kéo trở ra, nhưng trong đầu vẫn hiện lên cảnh hai người bọn họ đang giục ngựa chạy như bay trên thảo nguyên, có chút không rõ là cảnh mơ kia có thật?

“Nhược Hĩ” Là tiếng nói của hấn. Ta bừng tỉnh khỏi cơn mơ, mở to hai mắt. Ta thấy hấn đang lo lắng nhìn ta, vừa như thương tiếc, vừa là áy náy, vừa có chút bất an.

Hấn ngồi bên giường, nhìn ta nói: “Vốn ta cũng muốn đợi nàng sinh xong mới nói chuyện. Mùa xuân năm nay trong cung có tuyên tử, nhưng là bổ sung chức vụ của nữ quan, chỉ lưu lại vài người.”

Ta yên lặng, nghe xong liền xoay người quay vào phía trong, giọng nói: “Sau này không cần phiền phức như vậy. Chẳng có thể đem vào trong vườn, hoặc ở lại trong cung, không cần ba lần bảy lượt qua lại hai nơi. Mặt khác, ta biết hay không biết, cũng không quan trọng gì.” Ta hiểu rõ, lời hắn nói là có năm phần thành ý, nhưng vẫn không ngăn được nói mấy lời hờn dỗi, ngôn ngữ không cần thận, nghĩ hẳn không đáng bị đối xử như vậy.

Hắn nói: “Mấy hôm nay, ta nhiều lần hỏi cung, là bởi vì Tây Tạng nội chiến xảy ra, A-Bổ-Ba khởi binh tạo phản.” Ta chần chờ một lát, chậm rãi xoay người lại, cau mày suy nghĩ, rồi lại buột miệng nói: “Đã như vậy, còn có tinh lực...” Lời còn chưa dứt, ta giọng cười nuốt lại vào trong.

Hắn im lặng một lát, ừ ừ nói: “Ta đã phái Ngạc Tề đi Tây Tạng xử lý việc này.”

Ta đột nhiên hiểu ra mọi chuyện. Ngạc đáp ứng kia nhất định là người thân của Ngạc Tề, cũng giống như Niên phi trước kia. Lúc này, vai trò của Ngạc Tề thế nào, Dận Chân nhất định phải nắm chắc.

Ta bỗng nghĩ phản ứng của ta cực kỳ buồn cười, cổ hủ, vì chuyện này mà chút nữa làm tổn thương đến hài nhi trong bụng. Trong lòng ta không còn cảm giác bi thương, chỉ cảm thấy không khí ở đây không hề trong sạch, khắp nơi đều có tức khí, không thể hít thở bình thường.

Một lúc lâu sau, ta nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong ngực thấy dễ chịu hơn một chút, trong lòng nhẹ nhõm thoải mái. Đây là năm 1727, cũng không phải thế kỷ 21. Mà cho dù là ở thế kỷ 21, loại chuyện này cũng không phải là không có.

Hắn nằm xuống, nghiêng người nhìn ta, phả hơi thở ấm nóng về phía ta. Ta xoay người hướng vào trong. Hắn từ phía sau nói: “Nhược Hi, nàng không muốn gặp ta, nhưng không chừng hài nhi lại muốn gặp A mã đó.”

Hắn không đề cập tới chuyện đó thì thôi, nhắc tới rồi thì ta đầy lo sợ, run rẩy toàn thân, ánh mắt đau xót, lệ nhỏ xuống thành hàng, nói: “Là nhi tử của ta, với chàng không hề có quan hệ gì.” Hắn vuốt tóc ta, khẽ thở dài: “Không có ta, nàng làm sao có được nhi tử này.” Ta nằm yên, không nói.

Hắn biết trong lòng ta đã hiểu rõ, cũng biết những mong muốn của ta hẳn không thể đáp ứng.

Hai người im lặng hồi lâu, hắn lại trầm giọng nói: “Trong vườn vĩnh viễn là thế giới riêng của ta và nàng. Người trong lòng ta là ai, nàng cũng hiểu rõ.” Ta xoay người, dùng đôi mắt đắm lệ nhìn hắn. Ánh mắt hắn kiên định, khiến lòng ta ấm áp, áp mặt vào ngực hắn. Hắn kéo tay của ta, khẽ vỗ về bụng ta, nói: “Ta đã sai Tiểu Thuận Tử vào vườn đón Xảo Tuệ. Nàng có tình duyên một tháng này thật tốt.”

Nửa tháng thoáng cái đã qua. Hắn đã căn dặn mọi người, từ nay về sau không nói những lời không nên nói trước mặt ta, cũng không để ta gặp những người không muốn gặp. Chỉ có Hoàng hậu, Hi phi sai người đem đến cho ta một ít thuốc bổ.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Tháng tám, Từ Cẩm Thành bách hoa đua sắc, đua hương. Bầu trời trong xanh cao vút, biêng biếc như ngọc bích, không một gợn mây. Thỉnh thoảng một đôi chim chao cánh liệng qua. Cảnh đẹp thật mê người.

Lúc này, ta đang ngồi trong ngự hoa viên ngắm cảnh, lẳng lặng thưởng thức cảnh sắc xung quanh.

Xảo Tuệ ngồi bên cạnh vừa phe phẩy quạt cho ta, vừa nói: “Tiểu thư, nếu như người có thể sinh ra một tiểu A ca, vậy là quá tốt rồi.” Ta đưa mắt nhìn nàng, khẽ lắc đầu, không lên tiếng. Xảo Tuệ oái ỏi với phản ứng của ta cũng không đồng tình, vẫn tiếp tục nói: “Trong cung chẳng phải đều là mẹ vì con mà quý. Mấy phi tử đang điều võ dương oai đều chẳng phải đã sinh được A ca hay sao?” Ta lẽ nào không hiểu rõ ý tứ của nàng, liền cảm thấy ấm áp, rồi nhẹ giọng nói: “Thánh tổ gia có bao nhiêu con cái, nhưng có kết cục tốt thì được mấy người?”

Xảo Tuệ giật mình, cây quạt trong tay rơi xuống đất, nàng cuống quýt nhìn quanh, hạ giọng nói: “Người còn trẻ, vạn nhất hoàng thượng...”. Ta đưa tay qua, cầm lấy tay của nàng rồi nói: “Những lời này sau đừng nên nhắc lại, tai vách mạch rừng, có người nghe được...” Nàng than nhẹ một tiếng, khẽ gạt đầu.

Lần thứ hai trở về, ta vốn cũng định vì hắn mà sinh một hài nhi. Nếu như hắn mất đi, ta đây còn có lý do để sinh tồn. Ta nghĩ có đúng là như vậy hay không. Cúi nhìn cái bụng đã to vượt mặt, ta biết nên làm gì đây? Tám năm, ta chỉ còn tám năm ngắn ngủi, khi đó đứa nhỏ này cũng chưa đầy tám tuổi, liệu nó có thể sống tốt được không? Ta nhắm chặt hai mắt, trầm tư suy nghĩ, nhưng đều thấy ngộ cụt.

Trên mặt ta lộ vẻ bất thường, Xảo Tuệ lo lắng nói: “Tiểu thư, người làm sao vậy? Những lời này từ nay ta sẽ không bao giờ nói tiếp. Người đừng nên như vậy, còn lo lắng đến tiểu hài tử trong bụng nữa.”

Ta mở mắt, trêu nàng nói: “Đi mang đến đây cho ta ít ô mai, ta sẽ ngồi đây đợi.” Xảo Tuệ do dự chớp mắt, nhưng biết không thể làm gì khác hơn, đành nhanh chóng rời đi. Ta đứng dậy, lững thững chậm rãi bước trong hành lang, yên lặng suy nghĩ.

Một đôi hài trắng xuất hiện ở trước mắt, ta đưa mắt nhìn lên, thấy Hoàng Lịch vẻ mặt cô đơn, đang đứng ở trước mặt.

Ta khẽ cười, nói: “Lâu rồi không gặp.” Hắn dường như cũng muốn gượng cười, nhưng không thể, đành lắc đầu nói: “Ngươi vẫn khỏe chứ?”

Ta biết trả lời thế nào đây? Đầu thế nói mấy hôm nay tâm tình của ta không tốt. Làm sao ta có thể nói những lời này trước mặt hắn đây? Đúng hơn là không biết nên nói thế nào. Lẽ nào lại nói vì A mã hắn có đông đảo phi tần mà phiền não hay sao? Suy nghĩ thoáng qua một lát, ta khẽ gật đầu, nói: “Ta vẫn tốt.”

Hắn cười gượng gạo, theo ý ta, thà không cười còn hơn. Cười mà đau khổ thế, ta thấy mà không đành lòng. Hắn nói: “Nếu tốt, làm sao mãi mới có thể trả lời vậy. Mọi người ai cũng có phiền não riêng, ta cố hỏi cũng không được. Huống hồ, phiền não của ngươi chỉ mình ngươi mới có thể giải quyết, bất luận là ai cũng không thể giúp được.” Đương nhiên, những phiền não của ta là do một người cao cao tại thượng đem lại, chỉ mình ta có thể giải quyết.

Ta thăm thò dài, cười nói với hắn: “Khuôn mặt lộ rõ vẻ âu sầu, ngươi đang gặp khó khăn gì vậy?”

Hắn suy nghĩ một lúc, rồi đưa mắt nhìn dọc theo hành lang, lát sau mới nói: “Ngươi có thể giúp ta từ hôn hay không?”

Hắn đã từng nói, làm hoàng tử, đối với hôn nhân do hoàng thượng sắp đặt vốn không thể có ý kiến, càng không được tỏ ý bất mãn. Hắn đã biết rõ như vậy, tại sao còn muốn từ hôn, lẽ nào đã tuyển phải một nữ tử hắn không vừa ý. Vì vậy, ta nghi hoặc hỏi lại: “Nữ tử gả cho ngươi là con gái nhà nào? Ngươi đã từng gặp qua chưa?”

Hắn quan sát biểu lộ của ta, cười khổ nói: “Chúng ta đều đã gặp qua, huống hồ ngươi và nàng vừa gặp đã thân, vô cùng vui vẻ.”

Ta buột miệng: “Lẽ nào đúng là Phó Nhã, con gái của tổng binh Lý Vinh Bảo?”

Thấy ánh mắt của hắn lộ vẻ hoài nghi, dường như không tin lời ta nói, ta chợt tỉnh ngộ. Chắc chắn hắn cho rằng ta đã biết chuyện việc này.

Ta đưa mắt nhìn hắn, nói: “Chuyện này không phải do ta làm mai, từ hôn cũng không nên tìm ta.”

Hắn lộ vẻ chán nản, mỉm cười nói: “Chẳng phải qua mấy tháng nữa, ta sẽ có thêm một đệ đệ hay muội muội ư?”

Ta nghe vậy liền bật cười, nhưng không để ý tới hắn, thân nhiên nói: “Cảm tình là do tiếp xúc lâu ngày bồi đắp nên. Tuy rằng hôm nay ngươi chưa biết nàng, cũng không thích nàng, nhưng đến lúc sống chung với nhau, thời gian càng dài, tình cảm càng sâu. Nàng sẽ bị ngươi hấp dẫn, và ngươi cũng sẽ phát hiện ra mặt tốt đẹp của nàng. Nam nữ trên đời, có thể nhất kiến chung tình là một chuyện hiếm gặp. Đặc biệt, đối với các A ca, Cách cách trong cung, hôn nhân đâu có quyền tự chủ, không thể muốn kết hôn là có thể cưới, nói gả là có thể gả. Tuy vậy, có thể dần dần thiết lập cảm tình, hoà thuận mà sống đã là một hạnh phúc mỹ mãn.”

Trong đầu ta bỗng nhiên nhớ tới đôi oan gia cứ gặp là cãi, ta cười lên một tiếng, nói: “Thập thúc của ngươi là một ví dụ.”

Hắn ngây ngốc nhìn ta, ánh mắt buồn bã nói: “Ngươi cùng Hoàng A mã, lúc đó cũng là như vậy sao?”

Trong lòng ta như có mũi kim chích vào, khẽ nảy lên. Nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi, ta mỉm cười nói: “Đúng là như vậy.”

Hắn nhoen cười, sắc mặt vẫn lơ lơ mờ mờ buồn. Hai người im lặng đi dạo một hồi, hắn bỗng mở miệng hỏi: “Làm sao ngươi lại biết chuyện của Thập hoàng thúc. Hắn đã rời kinh trước khi ngươi nhập cung mà.”

Ta gạt mình, lại quên mất chuyện này, đành cười che giấu: “Là do A mã ngươi nhắc tới.”

Ánh mắt hắn liền phát sáng, nói: “A mã sẽ không bao giờ nói những chuyện này với ai. Mặt khác, ngươi cũng không phải là kẻ nhiều chuyện.”

Ta thật thất bại, xác thực, Dận Chân không hề làm như vậy, ta cũng sẽ không bao giờ hỏi những chuyện này. Hoàng Lịch không phải là quá mức thông minh, chỉ là lời nói dối của ta quá vụng về. Hai gò má của ta nóng bừng, xấu hổ nhìn hắn cười cười, không nói thêm.

Hài từ trong bụng ta bắt đầu đá đập lung tung. Ta nhẹ nhàng xoa bụng một lát, liền nói: “Nếu có một ngày, ta và A mã ngươi đều mất đi, hài tử này ta giao lại cho ngươi, mong rằng ngươi sẽ chiều cố, nuôi hắn trưởng thành.”

Hắn đứng khựng lại, ta than thầm trong bụng, vẫn tiếp tục đi tiếp. Hắn ở phía sau im lặng một chút, rồi bước nhanh lên chặn ta lại, nói: “Vì sao ngươi lại nói những lời này? Nghe giống như đang là an bài hậu sự. Ngươi vẫn còn trẻ như vậy, hơn nữa Hoàng A mã cũng còn rất khỏe mạnh.”

Ta nói: “Người ta sớm muộn đều đi đến cái đích này, ta chỉ an bài sẵn mà thôi.”

Hắn né tránh ánh mắt của ta, nói: “Nếu như ta không đồng ý?”

Ta cười trêu hắn, thân nhiên nói: “Ta sẽ giao phó cho người khác.”

Kỳ thực, ta hiểu rõ không còn ai có khả năng này. Thập tam ba năm nữa sẽ qua đời. Thừa Hoan là một nhi nữ, sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, đâu thể phó thác cho hắn. Ta bước tiếp về phía trước, hắn ở đằng sau nói vọng lên: “Ta không hiểu ngươi cả ngày suy nghĩ những gì?”

Hắn đuổi kịp ta, bước song song nhưng cả hai đều chìm đắm trong suy nghĩ riêng tư, yên lặng đi tiếp, có chút kính sợ. Chòi nghỉ mát phía trước, bên ngoài lan can trồng có cây hoa lài rực rỡ, dưới ánh mặt trời càng xanh um tươi tốt, xinh đẹp vô cùng.

Hành lang bên trái truyền đến tiếng bước chân vững chãi. Ta xoay người nhìn lại, thấy Thập tam cũng đang bước nhanh tới. Hoàng Lịch bước lên trước thì lễ, Thập tam phát tay nói: “Vì sao ngươi lại ở đây?” Hoàng Lịch nói: “Chúng ta tình cờ gặp, cũng nói chuyện một lúc. Ngạch nương ta dặn hôm nay ta qua đó, ta phải đi trước.”

Thập tam nhìn theo bóng lưng của Hoàng Lịch, rồi lại nhìn sang ta, im lặng một lúc, rồi lấy ra một bọc nhỏ, cười nói: “Là ô mai của ngươi.”

Hai người bước vào đình nghỉ mát, ngồi xuống. Ta cười hỏi hắn: “Hôm nay ngươi rảnh rồi vậy sao? Triều đình không có chuyện gì à?”

Hắn cười, mở ra gói nhỏ, đưa cho ta một miếng ô mai, nói: “Bị người ta nhờ vả, ngươi ăn một ít trước đi.”

Ta nuốt nước miếng, cười nói: “Xảo Tuệ nhờ ngươi?”

Hắn khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu, cười nói: “Ta tới Tây ninh phòng tìm ngươi, vừa hay gặp Xảo Tuệ đang chuẩn bị đồ cho ngươi.”

Ta khẽ cười, cảm động không nói nên lời. Thập tam cũng cười cười, rồi lại nghiêm mặt nói: “Hoàng huynh đối với ngươi thế nào, mọi người trong cung đều hiểu rõ như gương sáng, chẳng có ai mà không hiểu. Thế nhưng, dù sao người cũng là hoàng thượng, có nhiều chuyện bản thân cũng không thể tự chủ. Hoàng huynh muốn làm ngươi bị tổn thương ư? Hoàng huynh đâu muốn, huống hồ ngươi lại đang mang thai.”

Ta giọng cười, nhìn ra bồn hoa bên ngoài, dờ dẫm nói: “Ta vẫn bình thường mà, chẳng nhẽ lại muốn ta đích thân thừa nhận?” Về mặt ta thần tiên, không bọc lộ cảm xúc, không nghĩ tới hắn lại nói những điều này cho Thập tam. Mặc dù, ngày nào ta cũng gặp hắn, nhưng ban đêm ta luôn tìm đủ mọi lý do, không cho hắn vào phòng, đuổi hắn đi nơi khác. Không phải ta bức bội vì hắn, chỉ là mỗi khi gặp mặt ta đều nhớ tới câu nói kia, ngực mơ hồ khó chịu.

Thập tam thấy ta cúi đầu, cười nói: “Ta thật không tin ngươi lại làm như vậy. Đại Thanh từ khi lập quốc đến nay, ngươi là người đầu tiên.” Ta thật xấu hổ, muốn tìm khe nứt để trốn vào, cả giận nói: “Ngươi đến là để chê cười ta?” Thập tam che miệng nhin cười, một lát sau mới nói: “Mỗi lần gặp phải chuyện tình cảm, lý trí của ngươi đi đâu mất, trở nên cô chấp vô cùng. Ngươi cũng sinh ra tại nhà đại quan, hẳn phải hiểu đây là biện pháp an ủi công thần tốt nhất. Hơn nữa, ở cùng một chút không nhất định là...” Thập tam hừ nhẹ một tiếng, ta nét mặt cứng đờ, lúng túng một hồi, không lên tiếng. Ta hỏi lảng sang chuyện khác: “Chuyện Tây Tạng xử lý ra sao rồi?”

Hắn sững sốt, nói: “Đại Lai Thất tế tuổi còn nhỏ, nhưng danh vọng ảnh hưởng lại rất lớn, thế lực phụ tộc cũng không nhỏ. Hoàng huynh có ý định để cho bọn họ chuyển tới nội địa, qua vài năm, đợi Tây Tạng tình thế chuyển biến tốt đẹp, sẽ cho bọn họ trở lại... Nhược Hi... Nhược Hi...” Ta nghe Thập tam kêu lên vài tiếng, ý thức đang phiêu du đột nhiên trở về. Thập tam lại nói: “Vừa rồi ta còn buồn bức, ngươi đột nhiên quan tâm tới chuyện chính sự, thì ra ngươi để cho ta ba hoa mồm mình. Xem ra lúc này, ta đã trở nên thừa thãi. Ta đi vậy.”

Hắn đi được vài bước, rồi xoay người lại nói: “Hy vọng ta không làm nhục sứ mệnh.” Nói xong, hắn sai bước đi về phía trước, gió thổi tung vạt áo. Nhìn bóng lưng tiêu sái của hắn, từ một năm trở lại đây, sau khi Lục Vu trở về, Thập tam dường như trẻ hơn trước, khỏe hơn trước.

Mặt trời dần ngả về tây, hoàng hôn dần phủ xuống.

Một đám nữ nhân nói cười vọng vào lỗ tai của ta, cắt đứt tâm sự của ta. Ta ngoảnh nhìn lại, thì ra là Tề phi cùng với Phúc tấn của Hoàng Thời đang dẫn một đám người lại gần. Xung quanh Tề phi có bốn năm nữ tử trẻ tuổi, nhìn qua trang phục thì đây hẳn là đám tú nữ vừa được tuyển lần này. Ta không kịp nhìn lại thật kỹ, thấy có một nữ nhân vóc dáng cao ráo, mày thanh miêng rộng, vô cùng quyến rũ đang đỡ lấy tay của Tề phi. Mặt mày nàng lộ vẻ rạng rỡ hạnh phúc, khác hẳn mấy người xung quanh.

Nữ tử này ánh mắt lướt nhìn xung quanh, có phần tự cao tự đại. Nàng khinh khinh nhìn ta, rồi cúi đầu nói nhỏ với Tề phi. Ta cũng thu hồi ánh mắt, nhắm thêm một miếng ô mai.

“Cô nương, đã lâu không gặp.” Tề phi đột nhiên lên tiếng, ra đằng ngẩng đầu khẽ cười một chút, bắt đầu tiếp chuyện. Thấy ta không đứng dậy, mấy nữ tử lộ vẻ mặt kinh ngạc. Nữ tử bên cạnh Tề phi liền mở miệng nói: “Ngươi thật to gan, còn không đứng dậy chào hỏi?”

Thấy ta lục đục đứng lên, Tề phi cùng Hoàng Thời phúc tấn liền tỏ vẻ khản trương. Tề phi còn chưa phản ứng, Hoàng Thời phúc tấn đã nhanh nhẹn bước lại, đỡ lấy ta nói: “Cô nương, là do chúng ta chỉ định hỏi thăm một chút, cũng muốn đi ngay. Ngạc đáp ứng mới tới, còn chưa hiểu quy củ, cô nương đừng nên trách tội.” Thì ra nàng chính là nữ nhân kia. Ta ngẩng đầu, lộ vẻ tươi cười ôn nhu, không nhìn nàng mà hướng về Tề phi nói: “Không biết không có tội. Huống chi, nàng ta cũng đâu có nói gì sai.” Mấy tú nữ kia vừa nghe xong, mặt thoáng biến sắc, con mắt đều nhìn vào cái bụng của ta. Ngạc đáp ứng sững sốt, ngay sau đó thân thể run rẩy, lắp bắp nói: “Nàng... nàng... Hoàng thượng đã có khẩu dụ, không thể làm phiền nữ tử này.”

Không để ý tới bọn họ, ta khẽ gật đầu, bước đi ra khỏi đình. Vừa bước tới hành lang, ta liền nghe tiếng Hoàng Thời phúc tấn gọi: “Cô nương, xin chờ một lát.” Ta xoay người lại, thấy mặt nàng uẩn chứa sầu khổ, ta thăm thò dài. Đợi nàng đi tới, ta nói: “Nếu là chuyện của Tam A ca, thứ lỗi ta không thể giúp được gì.” Sắc mặt nàng khẽ biến, viên mắt liền ửng đỏ, mong nước ghen ngào nói: “Ngươi cũng sắp làm mẹ. Tam A ca với hài tử của ngươi vốn là huynh đệ, lẽ nào ngươi lại nhân tâm ch hân biết, A mã hẳn đã bức tử đại ca của hắn.”

Ta thăm kinh hãi, nói: “Tam A ca mắc bệnh thế nào?” Nàng lau nước mắt, thê lương nói: “Tam A ca từ khi bị giam lỏng, tinh thần càng lúc càng sa sút, cả ngày không nói lời nào, càng ngày càng nghiêm trọng. Mấy ngày này ta không thể gặp mặt, chỉ nhận được phong thư do Thập nhị thúc chuyển ra, nói cần nên an bài hậu sự.”

Ta cúi đầu suy nghĩ một lúc. Hoàng Thời cũng không phải là kẻ tâm cơ hung ác, chỉ là hành sự lỗ mãng. Nói cho cùng, là một nam nhân, đó cũng không phải là khuyết điểm lớn. Hẳn dù sao cũng là hoàng tử, đó lại là khuyết điểm hại chết hắn.

Ta vừa nghĩ vừa nói: “Ta có thể vì hấn cầu xin, nhưng hấn phải rời xa cung đình, không thể có lần thứ hai làm hại Tứ A ca hoặc bất kỳ ai.” Nàng mừng rỡ, nói: “Từ nay về sau, chúng ta chỉ là hoàng tử hoàng tôn an nhàn, không tham dự chuyện triều chính.” Yêu cầu này của nàng cũng không phải quá phận, dù sao rời xa hoàng thành, bọn họ cũng không có khả năng sinh tồn. Ta nói tiếp: “Thành bại thế nào, ta không dám khẳng định.” Về vui mừng của nàng biến mất, nhưng vẫn cố thản nhiên nói: “Chỉ cần nguoi mở miệng, cơ hội thành công sẽ không ít. Đại ân này không lời nào cảm tạ hết được, xin nhận của ta một lễ.” Nói xong, không cho ta cự tuyệt, nàng khiêm cung hạ thấp người thi lễ, rồi xoay người rời đi.

Gần đến ngày trăng tròn, ta theo ánh trăng mờ lung chậm rãi trở về, cảm thấy dạ dày trống rỗng, nhưng không có cảm giác thèm ăn.

Con đường đá sỏi phía trước phát ra tiếng lạo xạo, ta ngẩng đầu nhìn lại, thấy Cao Vô Dung đang hấp tấp đi tới. Hấn tới trước ta, khom người nói: “Hoàng thượng đợi cô nương đã lâu.” Ta trầm ngâm, hỏi: “Hoàng thượng mấy hôm nay nghỉ ở đâu?” Cao Vô Dung nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng vẫn phê duyệt tấu chương cả đêm, đến khi nào thực sự mệt mỏi thì nghỉ ngay tại Dưỡng Tâm điện.” Ta khẽ thở dài, bước đi, Cao Vô Dung theo sau trở về.

Ta đứng ở cửa, yên lặng quan sát hấn. Hấn đang khép hờ hai mắt, tay xoa xoa trán ngồi cạnh bàn, sắc mặt nặng nề mà trên bàn bày ra rất nhiều món điểm tâm tinh xảo. Một lúc, hấn đột nhiên mở mắt, chăm chú nhìn vào ta. Ta cúi đầu chậm chậm bước tới cạnh hấn. Sắc mặt hấn nhợt nhạt, mở rộng hai tay. Ta do dự một hồi, rồi ngồi xuống đùi hấn.

Hấn vui mặt vào lòng ta, nói: “Nhược Hi, mỗi lúc ôm nàng như vậy, ta cảm nhận được một cảm giác vô cùng ấm áp.” Ta thản nhiên đưa tay vòng qua cổ hấn, vui mặt lên vai hấn. Hai người đều không lên tiếng, lẳng lặng hưởng thụ thời khắc say mê. Bụng ta đột nhiên sôi lên ung ục, hấn vội nói: “Dừng bữa đi thôi.” Thật vậy, bụng ta đói quá liên sôi lên. Vẫn ngồi trên đùi hấn, ta cầm lên bát canh, uống cạn một hơi, liền cảm thấy dễ chịu.

Hấn vỗ về bụng của ta, khẽ cười nói: “Nàng không chỉ ngược đãi mình ta, còn ngược đãi hài nhi của chúng ta.”

Tâm trạng ta vốn đã bình phục, giờ lại cảm thấy hơi giận, liền khẽ cắn môi dưới, im lặng nhìn hấn. Hấn ôm chặt lấy ta, cười nói: “Vi phu biết tội, đã không gấp thức ăn cho nương tử, thật là hồ thẹn.”

Ta sùng sốt, nhui mày nói: “Mấy ngày không gặp, những lời này có thể nói sao?” Hấn cũng sùng sốt, liền nói: “Là do Thập tam chi ta.” Hấn vừa nói vậy, ta nóng bừng hai má. Nhìn ra cửa sổ, thanh âm nhỏ nhẹ: “Chuyện này cũng là do Thập tam dặn hay sao?” Hấn rời khỏi ta, nhìn chằm chằm nói: “Vẫn không bằng nói thật, nàng nguoi giận đi mà?”

Hấn thấy ta mặt đỏ đến tận mang tai, không nói thêm gì nữa. Ta cầm đũa lên, định gấp đồ thì hấn ngăn ta lại, nói: “Hôm nay để ta gấp thức ăn cho nàng.” Trong lòng ta xuất hiện một luồng hơi ấm, những muộn phiền mấy ngày nay bay lên chín tầng mây.

Ta vừa ăn vừa ôn nhu nói: “Chàng đối với ta như vậy, là vì bản thân ta hay vì con chúng ta?” Hấn ngừng lại, nói: “Là vì cả hai.” Trong lòng ta có chút bất mãn khi nghe hấn nói vậy. Ta vẫn không bỏ ý định, truy hỏi tiếp: “Chỉ có thể nói một người.” Nếu hấn nói là ta, ta không muốn, vì hấn không coi trọng hài tử. Nếu hấn nói hài tử, ta càng không muốn, vì hấn không quan tâm tới ta. Rốt cuộc, hấn không thể... mở miệng trả lời. Hấn lộ vẻ mặt sùng nịnh, khiến ta bị ma lực của hấn lôi cuốn. Hấn ôm lấy ta, đặt ta vào giường.

Hai người nằm cạnh nhau, hấn xoa bụng ta, than thở: “Ta thật hi vọng nàng sẽ sinh cho ta vài đứa con.” Ta hiểu rõ ý của hấn. Con nối dõi của hấn quá thực hơi ít. Nếu như Hoàng Lịch có việc gì ngoài ý muốn, đối với hấn mà nói, tai ương sẽ ập đến. Người có khả năng kế thừa đại nghiệp, từ trước đến nay, chỉ có Hoàng Lịch hội đủ điều kiện.

Ta lặng im một hồi, nghiêng người nhìn hấn, nhẹ giọng nói: “Nghe nói Hoàng Thời bệnh rất nặng.” Hấn nhìn ta, rồi nói: “Nàng không cần quan tâm tới mấy việc này, ta sẽ có an bài.” Ta vẫn nói tiếp: “Hấn...” Ta còn chưa dứt lời, hấn đã cắt ngang: “Ta không muốn nàng liên quan tới mấy việc này, không muốn nàng giống năm đó, lâm vào tình thế khó xử.”

Từ đêm đó, hấn dường như bận bịu nhiều hơn, ta không còn cơ hội đề xuất việc này với hấn, nhưng không muốn sau này hấn phải hối hận. Hấn tuy là đang không thể tha thứ cho Hoàng Thời, nhưng mà khi thực sự Hoàng Thời không còn trên thế gian này, không biết hấn sẽ có phản ứng gì.

Xuyên qua đám mây mù, mặt trời đỏ chói thản nhiên xuất hiện.

Sáng sớm, ta đi dạo trên con đường lát đá, hít thở không khí trong lành, cảm thấy thân thể khoẻ khoắn, nhẹ nhõm hơn trước nhiều. Không biết có phải vì thai nhi quá lớn, vừa mới qua sáu tháng, bụng ta đã to vượt mặt, không thể cử động thoải mái. Ta âm thầm cầu khẩn, mong ông trời phù hộ hàng nghìn lần, mong sao không xảy ra chuyện gì bất trắc...

Nghe tiếng bước chân phía sau, ta xoay người nhìn lại, thấy Xảo Tuệ đang dẫn Thập tam tiến tới.

Thập tam nét mặt khó coi, nói: “Sai Xảo Tuệ đến tìm ta, có việc gì quan trọng vậy?”. Đang định trả lời, ta đột nhiên thấy ánh mắt của hấn lộ ra vẻ lo lắng, liền do dự, đề xuống chuyện của mình, cất giọng hỏi: “Lại xảy ra chuyện gì?” Thập tam than thở: “Ba tháng trước sứ thần nước Nga đã tới đây. Chúng ta cùng thảo ra một số điều khoản về vấn đề biên giới giữa hai nước, nhưng lại không thống nhất được ý kiến. Chúng ta vốn không có bản đồ về đường biên giới, không có căn cứ để làm đưa ra quyết định. Hai vị đại thần do Hoàng thượng cử đến cũng không thống nhất được ý kiến, không biết nên đàm phán tiếp thế nào.”

Liên quan đến lãnh thổ quốc gia, đây quả thực là một việc lớn, ta liền thuận miệng hỏi: “Đại thần được phái đi là ai?” Thập tam nói: “Chính là Long Khoa Đa. Long Khoa Đa cho rằng ‘phía tây giáp với Ô Lương Hải, lấy Ô Lương Hải làm địa giới nhưng đường biên kéo dài không rõ ràng, không thể làm căn cứ xác định biên giới’. Hồ Bì Đồ Đắc lại cho rằng ‘Vùng Ô Lương Hải là nơi dễ dàng phân định biên giới, dựa vào khúc ngoặt của sông chảy theo hướng đông ty, phù hợp với địa thế nước Nga.’ Việc cần thiết hiện tại là phải thăm dò thực tế vùng biên giới Đông Bắc, đây có ảnh hưởng rất lớn tới vận mệnh sau này, rồi sau đó là vùng biên giới phía Tây.”

Tại thế kỷ hai mốt, Mông Cổ không còn thuộc về Trung Quốc, đối với địa danh này ta không rõ ràng lắm, nên nghe rồi cũng không có ấn tượng.

Ta nói: “Long Khoa Đa không phải đã bị giáng chức rồi sao?”

Trên mặt Thập tam lộ ra nét cười, nói: “Hắn vốn quen thuộc các vấn đề liên quan tới người Nga. Đối với hắn mà nói, đây cũng là một cơ hội.” Ta khẽ gật đầu, hắn lại nói: “Tìm ta có chuyện gì?”

Hắn đang bận việc Triều sự, ta tin rằng hắn không có thời gian nghĩ tới mấy chuyện kia, ta liền thân nhiên cười nói: “Ta chỉ là muốn cùng ngươi trò chuyện một lúc, không nghĩ tới ngươi lại bận như vậy.” Hắn nghĩ hoặc nhìn ta, nói: “Thật vậy sao?” Ta cười gật đầu: “Đương nhiên là vậy.” Thập tam cười thành tiếng, nói: “Hoàng huynh vừa hạ triều, đã trở về, là muốn đi tìm ngươi đó. Nếu chỉ là nói chuyện, ta xin lỗi không thể tiếp chuyện. Thương nghị cả một đêm, ta cần nghỉ ngơi.” Nói xong, hắn xoay người bước đi.

Đi vài bước, hắn lại xoay người trở lại, ngưng mắt chăm chú nhìn ta nói: “Chuyện túi vải vẫn chưa có thông tin mới. Trong cung, thái giám cung nữ rất nhiều, ngươi miêu tả lại không rõ ràng. Ta sẽ cố gắng, nếu có tin tức sẽ báo cho ngươi. Ngươi đừng nên lo lắng.”

Nói xong, hắn lại xoay người đi, còn nói: “Lần này ta đi thật.” Ta ‘a’ một tiếng, hắn liền bước nhanh hơn, rẽ vào khúc ngoặt đi mất.

—

Thế sự khó lường, ta còn chưa có cơ hội nói chuyện thêm với Dận Chân, Hoàng Thời đã chết vì uất ức.

Tin tức truyền đến, Dận Chân trong phút chốc trở nên già đi rất nhiều, nhưng hắn vẫn không lộ vẻ đau thương. Hắn càng như vậy, ta càng thấy lo lắng. Trong cung, mặc dù quy củ đã nghiêm ngặt hơn trước nhiều, nhưng xảy ra việc này, mọi người đều hiểu rõ không nên nghị luận, bán tán. Tuy nhiên, những lời đồn đãi ngầm nổi lên từ khắp nơi. Chuyện hoàng thượng bức tử con ruột đã trở thành đề tài nóng hổi. Đến như Hoàng hậu vốn là người dịu dàng, nhân thực cũng không thể đứng ngoài. Bất gặp hai cung nữ đang bàn tán huyên thuyên, nàng lập tức hạ lệnh trừng phạt, nếu còn bắt gặp bất kỳ ai khác bàn tán, không cần hỏi nguyên do, lập tức dùng trượng hình đến chết.

Kể từ đó, mọi người quay ra nói về việc cung nữ bị Ô Lạt Na Lạp thị phạt trượng. Qua một đêm, mọi chuyện dần lắng xuống, phai nhạt dần.

Từ khi Hoàng Thời mất, Dận Chân mỗi đêm đều thức trắng, có đến mấy ngày đêm ở tại Dưỡng Tâm điện phê duyệt tấu chương. Ta đau lòng, nhưng lại không có cách nào giúp hắn.

Nằm ở trên giường, nhìn đỉnh màn, nghe tiếng hắn thở dài bên cạnh. Ta trong lòng đau xót, vuốt ve ngực hắn, theo dõi hắn nói: “Hán Cảnh Đế đã định tội xâm phạm tổ miếu, diệt trừ bọn ác quan cùng thái tử Lưu Vinh, chính là kẻ sách trừ cỏ tận gốc những kẻ cản đường ông kế vị. Đường Thái Tông Lý Thế Dân tại Huyền Vũ môn đã giết chết anh em ruột mà leo lên ngôi vị hoàng đế. Bọn họ không phải là Hoàng đế tốt hay sao? Bọn họ không để lại công lao ngàn đời hay sao? Bọn họ không tạo phúc cho trăm họ hay sao? Bọn họ trong lòng người dân là những vị hoàng đế tốt, người trong thiên hạ ai cũng khâm phục, đều không câu nệ đại nghĩa tiểu nghĩa. Tam A ca chết, có thể chàng tự trách đã không cho đại phu đến cứu đúng lúc. Nhưng liệu bệnh đó có thể chữa hay không? Hắn vốn không có ý nguyện cầu sinh, hắn cho rằng như vậy mới là chuộc đường những lỗi lầm đã gây ra. Chàng đừng nên canh cánh trong lòng. Nói như vậy có vẻ không được hợp tình hợp lý. Nhưng thân thể của chàng liên quan đến cơ nghiệp Đại thanh, nên kính nên trọng thể nào, chàng hẳn biết cân nhắc.”

Ánh mắt của hắn vẫn lơ mơ vô thần, khuôn mặt lộ vẻ đau thương. Ta ôm lấy đầu của hắn, vùi vào trước ngực, vỗ về lưng của hắn. Hắn nói giọng khàn khàn: “Nhược Hi. Tâm tình ta lúc này giống hệt như lúc Hoàng A mã cản ta trước lúc người băng hà...” Lòng ta chấn động, thật không ngờ khúc mắc với một người, lúc này trở thành khúc mắc của hai người.

Nâng mặt hắn lên, hôn lên môi hắn, thế nhưng hắn không có phản ứng gì, cả người cứng đờ. Ta dùng đầu lưỡi tách môi hắn ra, đưa vào trong miệng hắn tìm tòi. Qua hồi lâu, vào lúc ta thả lỏng thì hắn lại ghì chặt lấy ta, nhiệt tình gần như thô bạo, rồi chậm rãi hôn ta.

Tâm tư được thả lỏng, vẻ u sầu đã biến mất.

—

Mặt trời trên cao, chiếu xuống ánh sáng chói chang khiến ta không muốn mở mắt ra. Xảo Tuệ đã bị ta cho lui, giờ một mình ta ngồi dựa lưng vào ghế, có chút buồn ngủ.

“Rầm”. Cửa viện bị người ta mở tung ra, ta sững sốt, không hiểu ai lại lỗ mãng như vậy.

Phúc tấn của Hoàng Thời hai mắt sưng đỏ, cắn răng nói với giọng căm hận: “Vốn nghĩ là ngươi là người tốt, nhưng cuối cùng là một người ti tiện, cư nhiên tự cao tự đại, cũng không nhìn ra ngươi có mục đích gì đây.”

Giọng nàng chanh chua, mới nói vài bước đã tới trước mặt ta. Ta cảm thấy khó chịu, đứng dậy nói: “Xin cô nén bi thương. Ta còn chưa kịp nói với Hoàng thượng, cũng không ngờ Tam A ca đã vội ra đi...”

Nàng ‘hừ’ một tiếng, nhìn ta với vẻ căm hận như cũ, nói: “Gia nói với ta ngươi có dụng tâm vô cùng tốt, sẽ không lưu thù. Hắn đi rồi, nếu như ta gặp chuyện khó xử, ngách nương không thể nói rõ thì ta nên tới nhờ ngươi. Ta bị mù rồi, đã uống công tin ngươi. Nhiều ngày như vậy, ngươi lại nói không có cơ hội nói. Căn bản ngươi không muốn nói. Chẳng lẽ trong bụng ngươi chỉ là một khối thịt thối sao?”

Ta nắm chặt tay, không biết nên nói cái gì, liền nhắm mắt lại, mặc nàng tùy ý nói.

Thấy ta im lặng không lên tiếng, trên mặt nàng lộ ra vẻ cười kì quái, nhìn ta nói: “Từng nghe gia nói một chuyện, thiết nghĩ Hoàng A mã sẽ rất có hứng thú. Ta có cơ hội nghe được, cũng nên nói ra cho Hiểu Văn cô nương hiểu rõ. Vào năm Ung Chính thứ tư, nghe nói cung nữ phụng trà ngự tiền trong cung đột nhiên mất tích, chẳng hiểu sao nàng lại được giấu kín trong biệt uyển của Bát hoàng thúc suốt một thác. Nghe nói, Bát hoàng thúc cùng Thập tứ hoàng thúc ban đêm đã tới biệt uyển, Thập tứ hoàng thúc còn ở lại qua đêm.”

Trong lòng tức giận, ta cười lạnh nói: “Cung nữ kia vì sao mất tích, hoàng thượng từ lâu đã biết là ai làm ra.”

Nàng khẽ ngẩng đầu, cười rộ lên. Sau khi cười xong, nàng nói: “Cung nữ đó thực sự không hề đơn giản, đã vì Hoàng A mã đỡ một đao. Mọi người còn nghĩ là do Bát hoàng thúc bày mưu đặt kế, Cửu hoàng thúc phái người ra tay. Kỳ thực không phải. Hoàng thượng tuy hiểu rõ, nhưng hai vị hoàng thúc vẫn được ban lệnh tự sát. Theo ta được biết, Hoàng A mã tức giận vị hồng nhan.”

Ta nhìn nàng chăm chăm, yên lặng suy nghĩ những lời nàng nói. Nàng biết hết sức rõ ràng, tâm trí đột nhiên hiểu rõ. Choáng váng, ta lùi về sau hai bước, nói: “Thì ra là Tam A ca, hơn nữa đối tượng đúng là hoàng thượng.” Nét mặt nàng có chút điên cuồng, vừa khóc vừa cười nói: “Không sai, là chúng ta. Hắn là đích tử, là con trưởng, nhưng Hoàng A mã luôn thiên vị lão Tứ, chúng ta đương nhiên không phục.”

Một chút thương hại trong lòng ta cũng không còn, ta lạnh lùng nói: “Bọn họ không phải là được ban thưởng tự sát. Độc được là do ta vì bọn hắn mà mang tới. Dù hoàng thượng có giận dữ thế nào, cũng không thể vì hồng nhan mà hại huynh đệ của mình. Còn về những chuyện khác, hoàng thượng lập ai làm thái tử, đó là chuyện hoàng thượng lo lắng, quyết định, không để cho ai nói phục hay không phục.”

Nét mặt nàng dữ tợn, chậm rãi bước về phía ta. Lòng ta kinh sợ, lui về phía sau vài bước. Nhớ tới trong phòng không có ai, ta liền chậm rãi xoay người, bước về phía cổng viện. Nàng vẫn theo sát ta, rồi từ trong tay áo rút ra một cây đao, đâm vào bụng ta.

Cự ly giữa hai người quá gần, ta không thể né tránh, vô thức dùng hai tay che lấy bụng, lớn tiếng kêu: “Đừng”. Toàn thân ta ngã về phía sau, lao đao, trong đầu loé lên cái tên “Lan nhi”

“Keng”, tiếng đao rơi xuống đất.

“A”, tiếng thét chói tai của Hoàng Thôi phúc tấn.

“Thập tam đệ, dẫn nàng ta đi.” Ta giọng nói của hắn.

Thân thể ta mềm nhũn, rơi vào cánh tay của một người, toàn thân ta run rẩy, đôi môi run run, nhưng không nói được một câu. Ngược mắt nhìn lên mặt hắn, rồi tất cả nhòa đi.

Hắn ôm lấy ta, nhưng ta vẫn không thể cảm nhận thêm, chỉ biết hắn đang ôm ta vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Thái y cho ta uống một chút thuốc an thần, rồi bảo Xảo Tuệ chăm sóc ta cho thật tốt. Ta cũng không hỏi thêm, vì nhớ rằng phụ nữ hiện đại trong thời kỳ mang thai cũng không thể dùng thuốc tùy tiện. Dân Chận đối với việc vừa xảy ra, vô cùng lo lắng, nhưng không thể làm gì khác ngoài việc căn dặn xuống dưới, không được đề ta ra khỏi viện.

Ta rất lo lắng, muốn biết chuyện này được xử lý ra sao, Dân chân sẽ xử trí như thế nào đối với Hoàng Thôi phúc tấn. Ta ở trong viện không thể nghe được một chút tin tức nào, cố tình hỏi mọi người xung quanh. Thế nhưng, ta còn chưa nói xong, các nàng đã khom mình thi lễ rồi bỏ đi. Kể từ đó, ta đành tĩnh tâm an nhàn ở trong viện tĩnh dưỡng thân thể.

Hôm nay, ta nằm ở trên giường thư giãn, Xảo Tuệ đang ngồi may quần áo ở một bên. Ta liếc mắt nhìn nàng, bất đắc dĩ cười nói: “Nếu như ta sinh ra tiểu cách cách, không phải là a ca, những quần áo này... người đâu thể dùng được?”

Xảo Tuệ dừng kim, nhìn ta rồi lại tiếp tục, cười trả lời: “Nhìn hình dạng bụng của ngươi, lại thêm dáng đi của ngươi, ta khẳng định sẽ là một A ca. Ta không lầm đâu.” Ta lắc đầu cười, không mở miệng.

“..., đang nghĩ ngợi, ... phân phó, bất kể kẻ nào cũng không thể làm phiền.” Bên ngoài viện truyền tới tiếng nói tranh chấp ầm ĩ.

Lắng nghe một chút, ta định xuống giường. Xảo Tuệ cũng buông rơi quần áo đang cầm trên tay, đỡ ta ngồi lại vào giường, đứng dậy đóng lại cửa phòng, rồi nói: “Cao công công đã căn dặn, nếu như lại đề xảy ra chuyện gì, bọn cung nữ thái giám hầu hạ bên người sẽ cùng với tiểu A Ca... tiểu A ca có mệnh hệ nào, toàn bộ người trong viện sẽ phải đi theo. Ta đã lớn tuổi rồi, sống ít đi mấy ngày cũng chẳng quan trọng gì. Nhưng bọn Cúc Hương đang trong độ tuổi thanh xuân, người cũng nên vì các nàng đó mà nghĩ lại.” Ta khẽ thở dài, tựa vào gối.

“Cầu nô tài, bản cung tới thăm Hiếu Văn, các người lại dám ra sức cản trở.” Ta cả kinh, bên ngoài viện thì ra là Tề phi. Ta liền đứng dậy, bước xuống giường. Xảo Tuệ lại định mở miệng, nhưng nhìn sắc mặt ta lạnh lùng, nàng nuốt xuống lời định nói, theo ta bước ra cửa phòng.

Mở cổng viện, ta thấy Tiểu Thuận Từ đang dẫn đầu hơn mười tiểu thái giám mặc áo đen đang quỳ ở phía trước, còn thêm Tề phi gương mặt đầy vẻ phẫn uất. Nghe tiếng cửa mở, Tiểu Thuận ừ quay mặt nhìn lại, Tề phi cũng nhìn tới. Tiểu Thuận Từ nhướng mày, ánh mắt lộ vẻ bàng hoàng. Ánh mắt Tề phi lộ vẻ phức tạp, như buồn như giận, hỗn loạn...

Ta bước ra công viện, Xảo Tuệ ở phía sau nhẹ giọng nói: “Tiểu thư”. Tiểu Thuận Từ đang quỳ ở phía trước liền đứng lên, bước nhanh tới trước mặt ta, nói: “Cao công công giao cho nô tài, trừ phi có khẩu dụ của Hoàng thượng, bằng không, không kẻ nào được bước vào viện.”

Nhìn ánh mắt Tề phi, ta biết nàng đang cố gắng kiềm chế cơn tức giận. Chuyện này, cũng cần phải nói rõ một lần để chấm dứt, cũng nên cho Tề phi biết Hoàng Thời đã phỉ phai tội gì, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ tâm tính của Tề phi, nếu đột nhiên nói giận sẽ không biết chuyện gì xảy ra. Thật không có cách nào đoán trước. Bởi vậy, cần thu xếp cho thoả đáng.

Ta đau khổ mỉm cười, nói với Tiểu Thuận Từ: “Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Người tới đây.” Tiểu Thuận Từ đưa mắt ra hiệu cho đám thị vệ, rồi bước theo phía sau.

Ba người đi dạo trong hoa viên, một trận gió lùa thổi ra, man mát lạnh lạnh, rất sáng khoái. Trên mặt nàng lộ vẻ phẫn nộ, bi thương. Nàng dừng lại, đối diện với ta, nhìn chằm chằm nói: “Thanh Nặc tính tình giống hệt ta. Cũng là do nó thương tâm quá độ, nếu nó xảy ra chuyện gì, khi đó đám trẻ trong phủ sẽ trở thành cô nhi.” Thì ra, phúc tấn của Hoàng Thời tên là Thanh Nặc, cũng là một cái tên hết sức ôn nhu, nhưng không ngờ tính cách lại cương liệt như thế.

Ta âm thầm thở dài, đang muốn mở miệng nói, ánh mắt nàng đã mê đi, nhẹ giọng nói tiếp: “Năm đó, Hoàng Huy chết yểu, hoàng thượng bi thương khác thường. Lúc đó, Thời nhi mới được bốn tháng, hoàng thượng hầu như mỗi ngày đều ôm chặt lấy Thời nhi, nói là huynh đệ của hân không có phúc...”

Trong lòng ta chấn động, lúc đó Hoàng Thời, Hoàng Quân đều là do nàng sinh ra, có thể thấy được lúc đó Dận Chân đối với nàng cũng vô cùng tốt. Ta khẽ gạt đầu, trong lòng chưa xót khẽ cười. Nàng ‘hừ’ một tiếng lạnh lùng.

Ta sững sờ, ngẩng đầu, đã thấy mặt nàng biến mất về thể lương, mặt hơi giận nói tiếp: “Cũng là hoàng tử, nhưng đối xử thì khác biệt. Hoàng Lịch mọi chuyện đều tốt, Thời nhi làm gì cũng sai, không vừa ý hoàng thượng. Vì sao? Là vì Thập tam đệ đặc biệt chiều chuộng, còn Hiếu Văn cô nương xúi giục bên gối.” (nguyên văn là ‘chăm biên phong’ – ý nói chuyện xúi giục trong lúc giường chiếu)

Xúi giục bên gối, ta có thể hiểu rõ ý nàng nói, nhưng chuyện Thập tam đặc biệt chiều chuộng là thế nào, từ đâu mà nàng lại nhắc tới. Thấy vẻ mặt ta mê man không hiểu, nàng lạnh lùng cười nói: “Ai chẳng biết Thừa Hoan chính là tâm can của Thập tam. Cách cách luôn cùng Hoàng Lịch thân cận, nếu như không phải là Thập tam can đảm, tiểu nữ kia tại sao lại như vậy... Lại thêm Hiếu Văn cô nương, vốn xuất thân từ phủ của Thập tam đệ, tiền cung rồi, vẫn luôn cùng Hoàng Lịch thân thiết.” Ta đột nhiên hiểu rõ, là vì những điều này, lọt vào mắt của các nàng rồi, toàn bộ trở thành âm mưu toan tính.

Nhẹ nhàng lắc đầu, ta xoay người ra hiệu cho Tiểu Thuận Từ thôi lui. Hân lộ vẻ khó xử, do dự đứng tại chỗ. Tề phi lạnh lùng trào phúng: “Cầu nô tài, còn không lui ra. Ta đâu có ăn thịt Hiếu Văn cô nương.”

Tiểu Thuận Từ cúi đầu nhún xuống, vẫn khom người đứng tại chỗ như cũ. Ta u ám thở dài, nói với Tiểu Thuận Từ: “Lui ra”. Tiểu Thuận Từ miễn cưỡng lui ra, rồi đứng từ xa quan sát.

Ta nghĩ thầm, với cự ly ngày, hân sẽ không nghe được điều gì. Thấy ta như vậy, nàng định mở miệng, ta liền chặn lại, nói: “Người cũng biết, năm ngoái hoàng thượng trên đường quay lại vườn đã gặp thích khách. Kẻ chủ mưu chính là Tam A ca.”

Thoáng chốc, mặt nàng trắng bệch như tờ giấy. Một lúc sau, nàng khẽ ngẩng đầu, nói với giọng chắc chắn: “Không có khả năng. Thời nhi tính tình táo bạo, ta cũng biết, nhưng hân không cần phải làm như vậy. Đó là A mã của nó, nó không thể...” Cuối cùng, một chút vẻ trần tình cuối cùng của nàng cũng biến mất, cả người uể oải, thất thần nói: “Hoàng thượng đã tra ra rồi sao?” Phản ứng của nàng không giống như giả bộ, xác nhận không hề biết việc này.

Ta vẫn nói như trước: “Việc này đừng nên nhắc lại, chỉ nên nói với Thanh Nặc... Những điều này đủ để định tội tru di cửu tộc.” Nàng còn chưa lấy lại tinh thần, thì thào nói: “Ta còn mặt mũi gì cầu người giúp, bọn họ quả thật chết cũng chưa hết tội.”

Thanh Nặc tuy là lời nói không cần nhắc, nhưng cũng chưa làm chuyện ác gì, trong lòng mềm nhũn, bắt thốt lên: “Thanh Nặc sẽ không gặp chuyện không gì. Hoàng thượng sẽ không để ý tới nàng, cũng không bận tâm tới đám trẻ nhỏ.” Tề phi sững sờ, nhìn ta không chớp mắt, cười khổ nói: “Người có thể không để tâm tới chuyện cũ Thanh Nặc đã gây ra, tỷ tỷ tạ ơn người. Tuy rằng Thời nhi đã đi, nhưng tội nghiệt của hân quá sâu. Từ nay, ta sẽ làm bạn với thanh đăng cổ Phật, cũng khó mà rửa sạch.” Nói xong, nàng xoay người bỏ đi.

Trong lòng khó chịu, ta đứng im nhìn không chớp mắt, thở dài một cái, rồi bước trở về. Vừa đi, ta đã thấy Cao Vô Dung dẫn hai người vợ vàng đi tới, nghi hoặc nhìn quanh rồi nhìn về Tiểu Thuận Từ. Tiểu Thuận Từ vội rút đầu lại, đưa mắt nhìn ta, không dám mở miệng. Ta hiểu rõ vì sao Cao Vô Dung lại tới đây, trong lòng cảm động. Tiểu Thuận Từ nhìn hai người đứng yên không nói, liền lộ vẻ kính hoàng, nhẹ giọng nói với Cao Vô Dung: “Cô cô ra khỏi viện, nô tài không dám ngăn trở, liền cho người bẩm báo với công công.”

Cao Vô Dung khẽ gạt đầu, nhưng vẫn trừng mắt giận dữ nhìn Tiểu Thuận Từ. Ta đành nói: “Việc này không liên quan tới hân, đừng nên trách phạt hân.” Cao Vô Dung lên tiếng trả lời: “Không dám”

Nghĩ ngợi một thời gian dài, người có chút nặng nề, đi lại càng lúc càng chậm chạp. Cao Vô Dung lo lắng hỏi: “Cô nương, thân thể có chỗ nào không khoẻ? Nô tài có đưa ngự y tới, để hân bắt mạch cho cô nương?” Quả là một người tỉ mỉ, thì ra hân dẫn theo cả ngự y, lo lắng Tề phi sẽ như Thanh Nặc.

Ta cười, nói với hắn: “Ta vẫn khoẻ. Hoàng thượng giờ đang ở đâu?” Cao Vô Dung nói: “Hoàng thượng cùng Di thân vương đang nghị sự tại Đường Tâm điện.”

Ta dừng bước, đứng lại hỏi: “Hoàng thượng xử trí với phúc tấn của Tam A ca ra sao?”

Sắc mặt hắn liền lộ vẻ căng thẳng. Ta phát tay ra hiệu cho đám người phía sau lui ra. Đợi mọi người đi xa, ta lại hỏi: “Ta chỉ hỏi ngươi, tính mệnh của nàng có đáng lo hay không?”

Hắn trả lời: “Hiện này, hoàng thượng luôn lo lắng cho cô cô, vẫn chưa có thời gian xử trí chuyện của nàng ta.”

Đã như vậy, hắn lúc này đang lo việc chính sự, cũng chưa cần lo lắng. Ta liền nói: “Ta sẽ tự trở về. Ngươi đi đi.”

Hắn cúi đầu, nói: “Cô nương, lỗi như...”

Ta dứt khoát: “Lui đi.”

Hắn đành lui vài bước. Ta xoay người bước đi, nhưng đi một lát vẫn nghe được tiếng bước chân xa xa phía sau, trong lòng không đành nhưng cũng không thể làm gì khác hơn, đành mặc kệ hắn.

Thong thả đi dạo trong vườn, nhìn các loại hoa trong vườn đua nhau khoe sắc, muôn tía nghìn hồng. Gió nhẹ thổi vào mặt, chớp mũi ngập đầy hương hoa nhàn nhạt son trà. Ta đảo mắt, lần theo hương hoa đi tới. Nép bên một góc tường, một nhánh son trà thấp bé nhưng dày đặc những nụ hoa trắng nõn. Trong lòng do dự một lát, ta nhìn không được ngắt một bông, nhẹ nhàng đưa lên mũi ngửi, rồi xoay người rời đi.

Một bóng lưng cô tịch ở phía trước khiến ta chú ý, dường như đã từng quen biết. Tinh tế suy nghĩ một chút, liền sững sờ trong lòng, hắn làm sao xuất hiện ở trong cung. Xoay người ra hiệu cho Cao Vô Dung. Hắn thấy vẻ mặt của ta như đang hờn giận, đành xoay người bỏ đi.

“Trương Dục Chi” Ta nghi hoặc kêu lên một tiếng, trong lòng dường như còn không xác định. Người thanh niên đang mặc y phục của thị vệ này lại là hắn sao? Người nọ dừng bước, lặng im một thoáng rồi quay người nhìn lại.

Về mặt cô đơn của hắn trong phút chốc biến mất, sắc mặt lộ vẻ vui thích. Con mắt hắn mở to, nhìn dáng vẻ của ta với cảm giác như ta là người ngoài hành tinh mới tới. Ta cười nói: “Không ngờ gặp lại bạn cũ ở đây.” Hắn nhìn ta, rồi buồn bã nói: “Thì ra là Hiểu Văn cô nương...”

Lời hắn còn chưa dứt, ánh mắt đã dừng ở bụng ta, trong nháy mắt mặt xám như tro. Lòng ta khẽ run lên, hồi tưởng lại chuyện ngày đấy, không ngờ đã vô ý gọi lên một tâm cảm tình. Ta bất đắc dĩ mỉm cười, có chút hối hận vì đã gọi hắn, nhưng lúc này không có khả năng hối lại, đành cười nói: “Tại sao ngươi lại mặc trang phục của thị vệ? Nhìn qua, dường như là thủ lĩnh thị vệ...”

Không chờ ta nói xong, hắn đã ngắt lời: “Là con của hắn?”

Trong lòng nghi hoặc, vì sao hắn lại xưng Dận Chân là ‘hắn’? ta nói: “Ngươi tiến cung bao lâu rồi?”

Thấy ta không trả lời, mà hỏi lại, khiến hắn sững sờ, cười nói: “Ba tháng”

Ta đột nhiên hiểu ra. Lúc hắn tiến cung, chúng ta đã trở về vườn. Mấy ngày nay, Dận Chân chỉ ở lại Đường Tâm điện, ta cũng ở đó, hắn tất nhiên là không có cơ hội nhìn thấy.

Hai người im lặng, đi một lát. Hắn dường như vẫn chìm đắm trong suy nghĩ, im lặng không nói. Ta cũng không biết nên nói từ đâu. Trên đường gặp phải hai tiểu thái giám, khuôn mặt rất quen, hình như làm việc tại Đường Tâm điện. Nhìn thấy ta, hai người lập tức thôi lui tới ven đường, cúi đầu nhường đường.

Trương Dục Chi thấy vậy, bước chân dừng lại, nói nhỏ: “Trong cung ta có nghe chuyện của cung nữ Hiểu văn, thì ra là ngươi. Hắn đã là hoàng thượng, mà thanh niên khí chất phi phàm kia đích thị là Tử A ca. Ta chưa từng hiểu rõ, vì sao cung nữ lại có thể tự tiện ra khỏi cung.”

Ta cảm thấy khó xử, hắn tiếp tục nói như cắt ra đá tảng: “Ta khẩn cầu cậu đưa ta tiến cung... cũng không thể nào... ta không thể tìm thấy ngươi. Cuối cùng ngươi lại ở trong vườn.”

Trong lòng ta hối hận, khó hiểu... Ta có chút bần rùn, thân thể lao đảo, vội vàng trấn tĩnh. Nhìn sang, ta thấy hắn đang giơ hai tay giữa không trung, dường như muốn đỡ ta, nhưng lại thấy không phù hợp. Ta phiền muộn trong lòng, không muốn tiếp tục duy trì bầu không khí quái dị như vậy, bèn nói: “Ta có chút không khoẻ, ta về trước.”

Hắn khẽ gật đầu, ta xoay người bước đi. Hắn lại nói: “Đã coi trong ngươi như vậy, vì sao lại không cho ngươi một danh phận, để ngăn lại lời bàn tán của mọi người trong cung?” Bước chân ta bị kiềm lại, nhưng không muốn nói thêm điều gì. Ta nghĩ việc này không nên nói với hắn, hắn chỉ là một người bằng hữu gặp bên ngoài cung, không hơn. Vì vậy, ta xoay người mỉm cười với hắn, rồi lại bước về hướng Đường Tâm điện. Hắn từ phía sau tiếp tục nói: “Thì ra, ngươi căn bản không thêm để ý những lời này...”

Ta nhẹ nhàng xả giận, quyết định sau chuyện của Thanh Nặc, ta sẽ quay về sống trong vườn. Mới ở trong cung mấy hôm, mọi chuyện cứ lần lượt mà tới, làm cho ta không kịp đối phó, cảm giác thần kinh căng thẳng, đầu ta ong ong đau nhức.

Đầu đau như muốn nứt ra, ta đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương, rồi xoa khắp mắt, lắc lắc đầu. Mỗi một lúc lâu sau, ta phát hiện Dận Chân đã tới, khẽ

mỉm cười, Thập tam đứng bên cạnh hấn nét mặt căng thẳng, cố nhịn cười, che giấu vẻ giễu cợt.

Nhìn bọn họ, ta nói: “Muốn cười thì cười đi, nhịn cười khó chịu lắm.” Thập tam liền cười ra tiếng, Dận Chân cũng cười lớn, rồi quay qua Thập tam nói: “Nghe Cao Vô Dung nói, nàng muốn đi dạo, vốn có chút lo lắng, lại lo người khác động đến nàng. Lúc này ta mới thấy, nàng quả thật rất đặc biệt, xem ra chúng ta đã làm phiền nàng rồi.” Thập tam cười nhìn ta nói: “Đã như vậy, chúng ta trở về thôi.”

Bọn họ một tung một hứng, phối hợp ăn ý vô cùng, ta liền bước mau về trước, nói: “Nếu đã tới, là gì có đạo lý trở lại chứ. Chúng ta ba người, cùng nhau đi thôi.” Dận Chân sắc mặt trầm xuống, nói: “Đừng nên đi nhanh như vậy.”

Ta gật đầu, nhìn về Thập Tam. Thập Tam hồ nghi nhìn ta, sắc mặt chuyển biến, cười nói: “Thừa Hoan bị người nào đó nói cần phải rèn luyện tay nghề nữ công gia chánh. Vài ngày trước, ta đã mời một sư phụ về dạy cho nàng, nhưng thật khó khăn. Ta phải đến nhìn nàng một chút.” Ta còn muốn hấn lên tiếng hỗ trợ, nhưng hấn lại muốn bỏ chạy. Ta liền nói: “Giả mà phải vội vàng. Trước đây ta cái gì cũng không biết, mà giờ có gì làm khó ta được đâu?” Nghe vậy, hấn vẫn thản nhiên xoay người đi, vừa đi vừa nói: “Ta đi trước, không sẽ bị người lợi dụng.”

Cầm gậy thu hồi ánh mắt, ta thấy Dận Chân đang cười cười nhìn ta., dường như đã nhìn thấu trong lòng ta nghĩ gì. Ta né tránh ánh mắt của hấn, nhìn chăm chăm bầu trời xanh, lúng túng nói nhỏ: “Ta đói bụng rồi.” Hấn liền dặn Cao Vô Dung: “Chuẩn bị mấy món ăn ngon miệng, nhiều dinh dưỡng đi.” Cao Vô Dung nhẹ giọng vang rồi nhanh chóng bước đi.

Hấn nói: “Có thể nói được rồi.” Ta nhìn hấn một cái, thấy hấn vẫn lộ vẻ tươi cười, đành thở sâu, cười lạnh nói: “Thanh Nặc vốn cũng chỉ là thương tâm quá độ, hưởng hủ cũng chưa làm ta bị thương. Việc này cũng là do tai sai trước, lúc đầu không nên hứa nhận việc này...” Hấn chặn lại không cho ta nói tiếp, trầm giọng nói: “Chúng ta đừng nhắc tới nữa. Việc này là do người khác dựng lên, bởi vậy, ta cũng không hy vọng Thanh Nặc xảy ra chuyện gì, nếu không ta sẽ không thể nào an tâm cho được.”

Ta khẽ nhướn mày, trở mắt nhìn hấn. Lời hấn nói cũng là lời ta muốn nói, không một chút sai lệch. Hấn nhìn bộ dạng buồn cười của ta, liền cười lớn, lắc đầu nói: “Ta đã thay nàng nói xong, nàng còn muốn bổ sung gì nữa không?” Ta đỡ đầu lắc đầu, cũng không biết phải nói gì với hấn. Hấn lắc đầu cười khẽ, ôm ta đi về phía trước. Đi một hồi, ta đã tỉnh táo hơn, phân tích lời hấn nói, hình như không đạt được mục đích của chính mình. Hấn đối với chuyện này cũng không tỏ thái độ. Ta dừng lại, nói: “Vậy chàng sẽ xử lý thế nào?”

Hấn ôm chặt vai ta, trầm giọng nói: “Xóa tên trong hoàng tịch, nhưng giam lỏng trong phủ của Thập nhị đệ. Nàng ta hành sự có chút cực đoan, nên không để đám nhi tử đi theo nàng ta được.” Ta u ám thở dài, nàng sau này cùng với Hoàng cung không còn quan hệ, nhưng cũng không được tự do tại sinh hoạt, dù sao nàng cũng từng là một phúc tấn. Nàng ta cũng không được chăm sóc con cái cũng mình... Ta vừa định mở miệng, hấn đã chặn lại: “Chỉ là ta không muốn làm thêm một lần.”

Ta không thể làm gì khác hơn, lại lo nghĩ với tính tình của Thanh Nặc, ta không thể chắc chắn nàng sẽ dạy đám con thành bộ dạng gì. Ta khẽ thở phào, cúi đầu nhìn xuống bụng, trong lòng yên lặng nói: “Hải tử, con có nhìn thấy gì không? Người sẽ không oán giận ngạch nương ngay từ đầu đã đoạt quyền lợi làm hoàng tử hoàng tôn của con chứ?” Hấn dường như hiểu rõ tâm sự của ta, cúi người úp mặt vào bụng của ta. Ta có chút hải lòng, dường như lúc này ta và hấn giống như một đôi phu phụ bình thường. Một lát sau, hấn đứng dậy đi một vòng, thấy xung quanh bốn phía không có người, liền nói: “Hải tử này, trưởng thành thế nào ta sẽ không phải lo lắng.”

Ta kiêu ngạo vỗ về cái bụng, nói: “Đó là điều tất nhiên, Lan nhi nhất định sẽ hiểu ta.” Hấn nghiêng đầu, nghi hoặc liếc mắt nhìn ta, nhẹ nhàng nói: “Lan nhi, tên này nghe rất quen...” Một lát sau, dường như tỉnh ngộ, hấn nói: “Người vô cùng trọng yếu của nàng..., xác thực nó rất quan trọng với nàng. Chỉ là, cái tên này hơi có chút mềm yếu. Ta từ lâu đã định, hải tử này sẽ gọi là Hoàng Hấn.” Hấn thật sự mong muốn thai nhi này là một A ca, nhưng ta cũng không nói thêm, ngắt lại mọi chuyện đều có thể xảy ra. Ta nghi hoặc nhìn hấn, không nói gì.

Ta ngồi bên bàn, nhìn Xảo Tuệ lăng xăng thu dọn đồ đạc. Mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện, rốt cuộc cũng được trở về vườn. Ta thấy buồn chán, nói vài câu với Xảo Tuệ, nhưng nàng chỉ đáp chiếu lệ hai câu, không để ý tới ta. Ta biết nàng đang bận rộn, liền thôi không làm phiền nàng thêm.

Ta nhẹ nhàng xoa bụng, khẽ hát vài câu trong bài hát thiếu nhi thời hiện đại. Hát một hồi, hải nhi trong bụng kia dường như có nghe được, an tĩnh ngủ.

Xảo Tuệ quay đầu nhìn ta một chút, ‘xì’ một tiếng rồi bật cười, nói: “Tại sao lại bày nhiều chuyện như vậy chứ. Đó chỉ là một thai nhi, có thể nghe hiểu được sao? Chẳng biết ở đâu học được mấy bài hát cổ quái?” Ta khẽ cự mệnh, mở to mắt nói: “Người chẳng hiểu gì hết. Đây là mấy bài hát dành cho thiếu nhi, từ trong miệng người lại biến thành bài hát cổ quái...” Nghe xong, Xảo Tuệ lại gằn, cẩn thận đỡ ta đứng lên, nói: “Vâng, là do nô tỳ không hiểu, không nên ngắt lời tiểu thư. Ta đang không biết có quên vật gì nữa không. Vườn tuy là không cách hoàng cung xa lắm, nhưng chạy tới chạy lui, cũng rất phiền.” Nàng thận trọng đỡ ta đi dạo ra vườn, ngồi lên ghế xong mới trở lại phòng. Ta ngồi một lúc, rồi đứng dậy bước ra bên ngoài.

Đã vào mùa hè, mặc dù còn chưa đến chính nguyệt, nhưng thời tiết đã oi bức khác thường. Tìm một tiểu đình nghỉ mát ngồi xuống, ta lại nhẹ giọng hát mấy bài hát thiếu nhi. Đây là phương thức dưỡng thai của thời hiện đại.

“Thì ra là Hiểu Văn cô nương. Ta còn đang đoán xem ai đang ở đây ca hát.” Tiếng người ở đằng sau đột ngột cất lên, khiến ta sùng sốt, ngạc nhiên. Trong hậu cung lại có người chủ động chào hỏi ta hay sao. Ta đứng dậy nhìn lại, thấy Hi phi đang đứng ngoài tiểu đình, còn có Hoàng Lịch và Phó Nhã đi theo. Ta khẽ gật đầu, làm tư thế thỉnh an. Đợi mọi người ngồi xuống, ta nói: “Đám nô tỳ đang thu dọn đồ đạc, khắp nơi lộn xộn, ta đánh ra tiểu đình ngồi tạm một lúc.”

Sắc mặt Hi phi vẫn lộ vẻ điềm tĩnh, tươi cười. Nghe ta nói xong, nàng nói: “Nghe hoàng hậu nói lại, các người hôm nay sẽ trở lại vườn. Ta vốn định một mình đi tìm người, nhưng lại nghĩ có điểm không thích hợp. Đã gặp mặt ở đây, ta có vật này muốn tặng cho hải tử của người.” Nhìn nàng lấy ra khoá ngọc trường mệnh từ trong tay áo rồi đặt vào tay ta, ta mỉm cười nhận lấy. Quan sát kỹ một hồi, ta thấy khối ngọc trong suốt, nhẵn nhụi, sáng bóng... Quả thật, đây là cực phẩm. Ta đặt trở lại tay của nàng, cười nói: “Vật này quý trọng quá rồi.” Hi phi đẩy lại tay ta, nói: “Năm đó Thánh tổ gia đã ban vật này cho ta lúc mang thai Hoàng Lịch. Vốn là có hai miếng giống hệt nhau. Một miếng Hoàng Lịch luôn mang theo người. Miếng kia ta vẫn cất kỹ. Hoàng

Lịch vốn rất ít anh em, ta mong rằng cô nương sẽ cho hân một người em trai.”

Nàng đã nói như vậy, nếu ta còn không nhận thì có vẻ như kiêu ngạo quá, đành nói lời cảm ơn rồi cất đi. Phó Nhã từ lúc nhìn thấy ta, vẫn yên lặng cười cười. Lúc đầu Hoàng Lịch đã gọi ta một tiếng ngách nương, nhất định nàng đã hiểu rõ thân phận của ta. Đột nhiên ta nhớ Hoàng Lịch đã từng nói muốn từ hôn, có phải... .

Làm như vô tình ta đưa mắt nhìn hân, chỉ thấy hân đang nhìn ra khoảng không, bèn nâng cằm hướng nhìn lên cây, theo hướng ánh mắt của hân. Đám lá cây rậm rạp, xanh lục phản chiếu ánh mặt trời, loé sáng rất chói mắt, nhưng hân vẫn nhìn không hề nháy mắt.

Ta có chút bất an, nhìn về phía Phó Nhã cùng Hi phi. Hai người vẫn ngồi ngay ngắn, dáng vẻ vẫn nhả an nhàn, nét mặt hơi mỉm cười, tuy nhiên, ánh mắt vẫn ẩn chứa một chút lo lắng.

Ta khẽ cười nói: “Ta cùng Phó cô nương thật có duyên. Không ngờ, chúng ta có ngày gặp lại nhau trong hoàng cung.” Phó Nhã nhoẻn miệng cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, nói: “Nương nương... Cô nương...” Lúc trước nàng nghe Hi phi gọi là Hiểu Văn cô nương, nàng vẫn chưa biết nên xưng hô với ta thế nào, hết nhìn sang Hoàng Lịch rồi tới Hi phi, nét mặt bối rối, ửng đỏ.

Ta hiểu rõ, cười nói: “Gọi ta là cô cô Tuổi của ta cũng đáng là cô cô cũng nàng, huống hồ cũng là trưởng bối của Hoàng Lịch, gọi như vậy cũng là hợp lý.

Hoàng Lịch đưa mắt nhìn ta, vẫn im lặng không lên tiếng nhìn sang hướng khác. Phó Nhã thân nhiên cười nói: “Cô cô, ta đã vài lần đi tới Cúc xá, nhưng chưa từng gặp lại người, vẫn thắc mắc trong lòng.” Nàng nhìn chằm chằm vào bụng ta, rồi nói tiếp: “Cũng không nhớ là người đang mang thai.” Nghe vậy, Hi phi sùng sốt, hỏi: “Các người đã từng gặp mặt rồi sao?”

Ta cùng Phó Nhã kể lại chuyện hôm đó. Hi phi nghe xong, im lặng một lúc, sau mới nói: “Hôm nay, trời càng lúc càng nóng.” Nghe câu nói không liên quan tới câu chuyện, ta thoáng ngạc nhiên, nhìn nàng đang mỉm cười nhìn ta chằm chằm, ta liền nói với Hoàng Lịch: “Đúng vậy. Từ A ca, người cùng Phó cô nương đi lấy một chút nước quả ướp lạnh đến đây đi.” Hoàng Lịch ngạc nhiên, rồi chớp mắt nhìn Hi phi, rồi nhìn ta, sắc mặt liền chuyển về trạng thái bình thản, bật tiếng cười nhỏ. Sau khi cười xong, nói: “Cũng không nên làm đệ đệ bị khát.”

Có thể là do ta đã quá miễn cảm, nhưng nghe tiếng cười của hân, ta nghe ra một chút gì đó khác lạ. Ta khẽ ngẩng đầu, nhíu mày nhìn hân, bắt gặp ánh mắt của hân. Qua ánh mắt, ta tìm thấy một chút tức giận, đột nhiên hiểu rõ, nữ tử trong lòng Hoàng Lịch có thể là... Ta đột nhiên căng thẳng, sống lưng lạnh toát, rồi nhanh chóng lan ra toàn thân.

Đội hai người đi xa, ta vẫn yên lặng ngồi yên. Hi phi gượng cười, nói: “Cô nương đã hiểu rõ những lo lắng của ta?” Ta khẽ gật đầu, nhưng chẳng nghe được tiếng động bên ngoài, tự mình sợ hãi. Ta không ngừng oán hận chính mình, lúc nào cũng nghĩ hân là một đứa trẻ nhưng lại quên mất hân nhiều lần nói hân đã thành niên. Lúc đó nếu ta sớm biết, ta sẽ chú ý cử chỉ ngôn hành, sẽ không để xảy ra cục diện ngày hôm nay, khó có cách giải quyết.

Đối mặt với Hi phi, ta có chút không được tự nhiên, lúng túng chớp mắt, nói: “Hoàng Lịch là một hài tử hiểu chuyện, hân sẽ tiếp nhận Phó Nhã.”

Nàng khẽ thở dài, nói: “Ta cũng mong hân sớm ngày hồi tâm, bằng không sẽ có một ngày...”

Ta hoảng hốt trong lòng, chặn lại lời nói của nàng: “Không có chuyện đó, Hoàng Lịch cùng Phó Nhã khẳng định là một đôi trời sinh.”

Về mặt bất an của nàng biến mất, có một chút thoải mái, nhưng vẫn than thở: “Hoàng Lịch nên nghe những lời này của người.”

Trong lòng ta chưa xốt, hiểu được nỗi thống khổ khi có tình mà không thành đôi, như Mẫn Mẫn, như Minh Tuệ, như tỷ tỷ... Tật không ngờ, một hài tử trong hoàng cung cũng phải chịu nỗi đau khổ như vậy, mà người khởi xướng lại là ta. Hi phi biết rõ lúc này ta cần thời gian suy nghĩ, nàng lặng lẽ nhìn bụi hoa phía trước, không nói thêm lời nào.

Hoàng Lịch đang bước nhanh tới gần, Phó Nhã đuổi theo phía sau, nhưng Hoàng Lịch đi quá nhanh, nàng không theo kịp.

Đội hai người ngồi xuống, Hoàng Lịch đưa mỗi người một chén. Bốn người, ba người có tâm sự, bởi vậy tất cả chỉ yên lặng uống nước, không nói chuyện. Phó Nhã dường như cũng cảm nhận được bầu không khí quái dị, đưa mắt nhìn mọi người, rồi lại cúi đầu nhìn xuống.

Ta ngồi lại đây, tựa như ngồi trên đồng lửa, bèn đứng dậy nói: “Ta nên trở về thu dọn đồ đạc.” Hi phi sùng sốt, trong nháy mắt liền khôi phục dáng vẻ bình thường, tươi cười nói: “Cũng đến lúc về thôi.” Ta không dám nhìn thẳng vào Hi phi, Hoàng Lịch, chỉ khẽ cười với Phó Nhã, rồi chậm rãi bước ra ngoài tiền đình.

Hoàng Lịch ở phía sau cũng nói: “Nhi tử còn một số việc phải xử lý, xin phép được cáo lui.” Bước chân của ta bị kiềm lại, trong lòng âm thầm suy nghĩ. Phó Nhã cũng là một nữ tử thông minh, từ đó tất nhiên sẽ nhìn ra một ít chuyện, tuy không liên tưởng tới ta nhưng cũng đoán ra Hoàng Lịch vốn không có hảo cảm với nàng. Đang âm thầm đánh giá, ta nghe Hi phi khẽ cười một tiếng, nói: “Nhã nhi cũng đã vào cung một ngày một đêm, người nhân tiện đưa nàng ra khỏi cung đi.”

Ta thở dài một hơi, chậm rãi đi về phía trước.

Từ xa, ta nhìn thấy mấy cung nữ đang hái hoa, khiến lòng xốn xang, một tình cảm nhẹ nhàng, ấm áp xuất hiện. Đã có lúc, mỗi mùa ta đều đến đây hái hoa, rồi phơi khô pha trà, làm điểm tâm.

“Cung nữ vẫn chỉ là cung nữ, xuất thân này dù có thể bay lên cành cao cũng không thể hoá phượng hoàng”. Tiếng đùa cợt của Ngạc đáp ứng vang lên từ phía sau.

Ta thấy hơi phiền. Lúc trước có Tề phi, hiện tại có Ngạc đáp ứng nàng tự cao tự đại. Ta thực sự không muốn đối diện với hiện trạng này, khẽ thở dài, bước tiếp về phía trước.

“Xì”, giọng châm biếm, nàng ta nói tiếp: “Quả thật có chút không phóng khoáng.” Ta dừng bước, xoay người lại, mặt mang vẻ cười lạnh im nhìn một đám nữ nhân trước mặt.

Là Ngạc đáp ứng dẫn theo một đám tú nữ thướt tha như liễu rủ mùa xuân. Thấy ta cười tươi như hoa, vẻ đùa cợt của Ngạc đáp ứng đột nhiên cứng đờ lại. Nàng không ngờ ta sẽ tiếp tục giữ vẻ mặt hờn hờ này. Thật lâu sau, nàng vẫn không nói được lời nào, nhưng dường như đã trấn tĩnh lại, ánh mắt vẫn lộ vẻ bất an, giương lên nhìn thẳng vào ta.

Ta khẽ lắc đầu, cười nói: “Kỳ thực, cho dù đậu trên cao, cũng không nhất định tất cả đều là phượng hoàng. Ma tước (là chim gì nhỉ?), Quạ đen chẳng phải cũng đậu trên cành cao hay sao?”

Mặt nàng ta thoáng cái đỏ bừng, tức giận như sóng mây lên, nhìn ta đầy vẻ oán hận. Hai tú nữ bên cạnh nàng nhìn nhau, rồi nhìn sang nàng đầy vẻ trào phúng, có chút hả hê. Mấy người phía sau Ngạc đáp ứng cũng lộ vẻ cười mỉm chi, tỏ vẻ không màng danh lợi, khẽ gật đầu với ta một cái.

Ta mỉm cười nhìn lại nàng, rồi xoay người bước đi. Tú nữ đang đứng cạnh Ngạc đáp ứng nhìn chằm chằm bàn tay ta đang vỗ về trên bụng, nói: “Lâm Doanh, người nhìn chiếc nhẫn trên tay nàng có quen không kia?” Ta giật mình, nhìn lại bàn tay, hiểu ra hàm ý của nàng. Nhẫn này là do ta tự mình thiết kế, chỉ làm có hai chiếc. Nàng thấy quen, nhất định là đêm đó đã nhìn thấy ở chỗ Dận Chân.

Ngạc đáp ứng bước lên hai bước, nhìn chằm chằm vào tay của ta, ánh mắt ban đầu là nghi hoặc, sau đó tỉnh ngộ. Cuối cùng, là nàng thất bại...

Tú nữ vừa nói lúc trước bĩu môi, cười nhạo nói: “Lâm doanh, hoàng thượng cả đêm đều nhìn vào chiếc nhẫn đó, vốn là một đôi với chiếc cô nương đang đeo trên tay. Có thể nói, hoàng thượng mặc dù ở bên cạnh người, nhưng tâm thì luôn hướng về nàng ấy.”

Nghe vậy, toàn thân Ngạc đáp ứng liền rung lên, sau đó cắn chặt răng, dường như muốn đem toàn bộ sự phẫn nộ nuốt xuống. Sau đó, cố làm vẻ cười, nàng vừa lại gần ta vừa nói: “Cô nương, là do Lâm Doanh không hiểu chuyện, lần trước đã xô ngã cô nương, lần này lại khiến người hiểu lầm...”

Khuôn mặt của nàng có thể xoay chuyển nhanh như vậy, ta cũng cảm thấy buồn bực. Nàng đi tới trước mặt ta, tươi cười nhưng ánh mắt lạnh lùng, khiến ta rung mình. Nàng nhìn thẳng vào mặt ta, chậm rãi đi ngang bên người, đột nhiên đưa tay tát thẳng vào mặt ta. Ta bị bất ngờ, đứng không vững, hai tay vội vàng đưa về phía sau, chống đỡ thân thể, ngã ngối xuống đất. Thoáng chốc, đầu óc ta trống rỗng.

Tìm ta đập liên hồi, kinh sợ hồi lâu, rồi tỉnh ngộ, từ từ cố gắng đứng dậy. Đi thử vài bước, ta không thấy có gì không ổn, trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tức giận, ta xoay người lại, sắc mặt lạnh lùng, nhìn quét ra phía sau. Trong mắt nàng ẩn chứa vẻ kinh hoàng, nhưng vẫn kiên cường như trước. Hai người im lặng, giằng co một hồi. Ngạc đáp ứng dường như bị ta dọa cho sợ hãi, tiến lên hai bước nắm lấy tay ta. Ta phát tay áo đẩy ra, lạnh lùng nói: “Ngạc đáp ứng đã quên mất thân phận của mình, quên mất đây là đâu, thậm chí đã quên cả khẩu dụ của hoàng thượng.” Bị ta hời hợt đập liên tiếp, sắc mặt của nàng trở nên trắng bệch.

“Tứ A ca cát tường” Tiếng thỉnh an của mấy tú nữ phía sau cùng vang lên, ta nhìn qua nàng, thấy Hoàng Lịch đang sai bước đi tới, Phó Nhã vẫn đi đằng sau.

Hoàng Lịch nhìn vết bầm trên người ta, hơi giận nói: “Đã xảy ra chuyện gì? Đường đi bằng phẳng như vậy, sao lại ngã được. Nô tài nào to gan như vậy?” Nói xong câu cuối cùng, hắn đã đứng ở trước mặt ta, làm như không hề nhìn thấy Ngạc đáp ứng. Hắn quan sát ta vài lần, rồi quay lại dặn Phó Nhã: “Phó cô nương, cẩn thận đỡ ngạc nương.”

Phó Nhã điềm nhiên đáp dạ, đi tới đỡ ta. Ta mỉm cười nhìn nàng trêu chọc, nàng biến sắc, lấy khăn lụa lau qua mặt của ta. Ta mơ hồ cảm giác đau xót ở trên mặt, nhất định là đã bị móng tay của nàng ta cào rách. Ngạc đáp ứng đứng đối diện sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy. Nàng ta không nghĩ rằng chúng ta có nhiều mối quan hệ tay đưa, cũng không biết rõ thân phận thực sự của ta, cũng không biết ta có ý nghĩa gì với Dận Chân. Các nàng có thể cho rằng ta không có thân phận, chỉ là một cung nữ nhất thời được sủng ái mà thụ thai. Vừa mới rồi, Hoàng Lịch đã gọi một tiếng ngạc nương, rõ ràng ràng cảnh cáo các nàng.

Nghĩ đến đây, ta quyết định không muốn truy cứu thêm việc này, liền gượng cười nói với Hoàng Lịch: “Chúng ta đi thôi, đã đến giờ quay lại vườn rồi.” Hắn đưa mắt nhìn ta, hơi trầm ngâm, trầm giọng nói: “Hy vọng là không có việc gì, bằng không, dù là bất kỳ ai, cũng sẽ phải chịu phạt.”

Sắc mặt của Ngạc đáp ứng càng trắng bệch, không còn chút huyết sắc, không biết là do tức giận hay vì hồi hộp mà toàn thân run rẩy, hai tay nắm chặt chiếc khăn. Ta u ám thở dài, tội gì cơ chứ. Lăn qua lăn lại nửa ngày trời, kết quả cô ta đập phải chính hòn đá của mình đá ra đề phải.

Hoàng Lịch lại nói: “Còn có thể đi tiếp được không? ... hay để ta... người ở lại đây chờ ta, ta sẽ sai thái giám mang kiệu tới.” Nói xong, hắn sai chân bước đi. Kỳ thực, chính ta cũng rất lo lắng, không biết có chuyện gì xảy ra, đành lẳng lặng đứng chờ tại chỗ. Ta nghiêng đầu nhìn Phó Nhã, phát hiện ra sắc mặt nàng ửng đỏ, đang kinh ngạc nhìn chằm chằm dáng lưng của Hoàng Lịch. Ta mừng thầm trong lòng, vốn định ghẹo nàng mấy câu, nhưng trên mặt đau xót, nhẹ nhàng đưa tay lên xoa mặt...

Hoàng Lịch đã đi xa, nàng vẫn ngơ ngác nhìn. Trong lòng ta có chút lo lắng, chỉ lo một tấm chân ý của nàng như nước chảy về đông, đành nói: “Ta đã làm người rồi cung tể rồi?” Phó Nhã trấn tĩnh lại, cúi đầu khẽ nói: “Không đâu, hơn nữa...”

Nàng tuy chỉ nói nửa câu, nhưng ta đã hiểu được ý tứ của nàng, trong lòng càng thêm lo lắng. Ta nhìn nàng, khẽ lắc đầu vừa lúc nàng ngẩng lên nhìn ta,

ánh mắt nhiều cảm xúc, rồi lại cúi xuống.

Chúng ta vẫn thì thầm nói chuyện, không hề để ý tới đám người Ngạc đáp ứng.

“Hiếu Văn cô nương, chúng ta cáo lui.” Ta ngẩng đầu, nhìn mấy người Ngạc đáp ứng lướt qua ta. Tú nữ đi sau cùng hơi cười với ta. Ta mỉm cười đáp lại, khẽ gật đầu.

Nàng ngạc nhiên không chớp mắt, rồi đột nhiên nhẹ giọng nói: “Cảm tạ cô nương.”

Không hiểu vì sao nàng lại như vậy, đang định mở miệng hỏi thì nàng đã thân nhiên bước đi. Ta suy nghĩ, dường như đây là lần thứ hai gặp nàng, lần đầu là lúc các nàng đi chung với Tề phi, chúng ta lúc đó cũng không nói chuyện với nhau. Như vậy, ta cùng nàng ta không có gì liên quan, câu ‘cảm tạ’ kia là vì sao? Suy nghĩ một hồi, ta nghĩ chắc là do nàng ta lo sợ nhiều chuyện quá.

Thở dài một tiếng, Phó Nhã đã khẽ nói: “Cảnh sắc trong cung đều quá hoàn mỹ, khiến người ta say đắm, nhưng người trong cung thật đáng sợ.” Ta cười khỏ, tiếp lời: “Những người sống trong cung cũng có nỗi khổ riêng, không thể nào dứt ra được. Vận mệnh của người không phải do người nắm giữ. Tình cảm của người cũng không đặt vào một người. Tất cả đều liên quan tới rất nhiều người, đều lại là những người người rất quan tâm và lo lắng.” Phó Nhã khẽ nhướn mày, nhìn ta sững sốt. Nàng vốn là người thông minh, hẳn là hiểu rõ hàm ý của ta, chỉ là nhất thời khó tiếp thu, nên mới có vẻ mặt ngờ ngác này.

Im lặng nhìn không chớp mắt, nàng nói: “Người đã nhìn ra.” Ta mỉm cười nhìn nàng một cái, đang muốn nói thì có tiếng bước chân vội vàng truyền đến, bèn nhìn lại thì thấy Hoảng Lịch đem theo hai tiểu thái giám mang theo một cỗ kiệu đang bước nhanh tới.

Phó Nhã lại cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất. Ta có chút hối hận vì đã nói mấy lời đó với nàng. Phó Nhã vốn đang có nhiều ước mơ, chỉ nói vài câu mà hoàn toàn tan biến. Ta vỗ nhẹ tay nàng, nhẹ nhàng nói: “Mấy lời vừa rồi người đừng nên quá để ý. Chỉ cần có tâm, không nên sống quá mệt mỏi.” Nhìn Hoảng Lịch, ta lớn tiếng nói: “Người tiền Phó Nhã rời cung đi, tự ta trở về là được.”

Hoảng Lịch nhúu mày, nhìn sang Phó Nhã rồi cười nói: “Phó cô nương sẽ không nóng lòng quá đâu. Để ta đem người hồi cung thì mới an tâm.”

Phó Nhã cũng ngượng ngùng nói: “Nên để Tứ A ca đưa người trở về.”

Ta hiểu ra, chính nàng cũng không muốn rời cung sớm như vậy, huống hồ Hi phi cũng là vì Hoảng Lịch mà tiếp đãi nàng, tuy là như hiểu nhưng nội tâm vẫn có những suy nghĩ khác... Nếu như thật sự Phó Nhã đã biết chuyện, nàng sẽ cảm thấy thế nào? sẽ xảy ra chuyện lành dữ thế nào, cũng khó mà dự liệu.

Không muốn tiếp tục nói thêm, ta kiên định nói: “Vừa nãy đã kêu là ngạc nương, mà giờ lại không nghe lời.” Những lời này ta dùng thân phận trưởng bối mà nói, khiến Hoảng Lịch sững sốt, yên lặng nhìn ta. Ánh mắt hẳn vừa có vẻ khiếp sợ, vừa đau xót... Cuối cùng, hẳn ngửa mặt lên trời, cười nói: “Nhi thần cẩn tuân lời sai khiến của ngạc nương.” Nói xong, hẳn ngạo nghễ rời đi. Phó Nhã ngẩn ngơ, ta liền cười nói: “Còn không đi theo!” Sắc mặt nàng ửng hồng, nói: “Phó Nhã cảm tạ cô cô.”

Ngồi trên kiệu, trong đầu nghĩ lại ánh mắt vừa rời của Hoảng Lịch. Ta cảm giác buồn phiền, trước có Trương Dục Chi, sau lại là chuyện này. Người trước có thể nói rõ ràng, nhưng Hoảng Lịch thì ta không có cách nào. Dù sao, với Hoảng Lịch, đó là mối tình đầu đời, chỉ có thể tự hấn nghĩ thông suốt, bất kể là ai cũng thể khuyên giải, an ủi. Ta chỉ mong hẳn sẽ sớm hiểu ra.

Một trận mưa lạnh đổ xuống báo hiệu mùa thu sắp trôi qua.

Xảo Tuệ đỡ ta đi dạo, chân đạp lên đám lá rụng trong vườn. Gần tới ngày sinh, càng lúc ta càng cảm thấy bất an. Bụng ta to lắm rồi, hai chân phù thũng, mỗi ngày bắt mạch, thái y đều nhủu chặt lỏng mây tỏ vẻ lo lắng. Mỗi ngày qua đi, ta càng nặng nề hơn, và cũng không thể trấn tĩnh như lúc trước. Không thể làm gì khác hơn, mỗi ngày ta đều cố gắng đi bộ nhiều hơn, mong có thể sinh nở tốt hơn.

Đi một hồi, cả người ta mệt mỏi, thân xác rã rời dựa hẳn vào người Xảo Tuệ. “Chúng ta nghỉ tạm một hồi, lát nữa đi tiếp.” Xảo Tuệ lên tiếng, đỡ ta ngồi nghỉ rồi nói mấy câu chuyện ta ưa thích để giúp ta khuây khoả. Nàng nói một hồi, thấy ta vẫn không yên tâm, nàng yên lặng ngồi nhìn ta một lúc, rồi nói: “Tiểu thư, người không nên lo lắng, bà đỡ trong cung cũng có rất nhiều kinh nghiệm.” Ta vẫn không quan tâm tới lời nàng nói, hồ hững một lúc mới hỏi: “Thập tam gia bao lâu rồi chưa tới Chân Hi các?”

Xảo Tuệ im lặng nhìn ta chăm chú, sắc mặt có chút hờn giận, nói: “Hoàng thượng rất lo lắng, không muốn cho người quan tâm đến những chuyện khác. Hoàng thượng đã căn dặn nhiều lần, không được để người lo lắng vì bất kỳ chuyện gì, vì bất kỳ người nào.” Nghe Xảo Tuệ nói, ta đưa tay sờ lên vết sẹo trên mặt, biết có nói gì nữa cũng sẽ không có tác dụng, nàng sẽ không vì ta mà đưa tin lần nữa. Ta đành nhắm mắt lại dưỡng thần.

Trời cũng thương ta, người ta muốn gặp mới nói đã xuất hiện.

Từ xa đã trông thấy Thập tam đang thong dong bước lại gần. Ngực ta như được cất đi tảng đá nặng, cực kỳ vui vẻ, mỉm cười nhìn Xảo Tuệ. Ta đứng thẳng dậy, Xảo Tuệ lắc đầu, khẽ thở dài: “Chính bản thân cũng không yêu quý chính mình, để người khác sốt ruột cũng vô ích. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, Xảo Tuệ sẽ đi theo tiểu A Ca, đỡ phải chờ đợi lo lắng cả ngày.” Đây là câu nàng thường xuyên nói, ta nghe mãi cũng thành quen. Ta cười nói với nàng: “Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Bụng ta lại hơi đói, người giúp ta chuẩn bị chút điểm tâm.” Xảo Tuệ làm sao lại không nhìn ra dụng ý của ta, vừa lắc đầu nàng vừa nói: “Sao tình tình lại giống nhị tiểu thư như vậy...”

Thập tam mỉm cười nói: “Còn có thể đi hay không?” Ta đứng tại chỗ, kéo cánh tay của hẳn, cười nói: “Có cánh tay này là ta có thể đi tiếp.” Thập tam cười lớn, rồi đi về phía trước, nói: “Cảnh này nghìn vạn lần cũng đừng để hoàng huynh nhìn thấy. Nếu như ánh mắt có thể giết người, thân thể ta sớm đã

bị ánh mắt đó bấm nát mấy lần rồi.” Nói xong, hắn giả vờ nhìn quanh một chút.

Mặc dù yên lặng, nhưng vẻ mặt của Thập tam đều ẩn chứa tia cười. Mấy ngày không gặp, hắn dường như trở lại thời kỳ trước khi bị giam cầm mười năm, trở lại làm Thập tam lang liêu mạng. Bị ta nhìn một trận, Thập tam dường như có chút xấu hổ, sờ sờ mặt, hoài nghi hỏi: “Có gì mà lại nhìn ta như thế?” Ta liếc mắt nhìn hắn, cười chế nhạo nói: “Bảng vàng đề danh, động phòng hoa chúc, mấy chuyện này đối với ngươi vốn chẳng quan trọng gì. Ta không hiểu chuyện gì khiến ngươi cười đến ngây đến si như vậy?” Nghe ta nói vậy, Thập tam khẽ nhủ mảy, nói: “Những cái ngươi nói có gì vui về đâu cơ chứ. Có thể làm ta sáng khoái cả vì tinh thần và thể xác đâu phải là mấy việc thế này.” Dùng ánh mắt dò xét một hồi, ta nói: “Đừng có vội đắc ý. Không phải lúc Lục Vu trở về, ngươi cũng có bộ dạng này hay sao?” Thập tam cười, nghe xong rồi nói: “Ta rốt cuộc đã đợi được ngày này.”

Ta vô cùng cảm động. Lục Vu vốn là người tâm cơ động lòng người, nhưng trong hoàn cảnh này không thể hiểu rõ được tâm tư của Thập tam. Thập tam đã tổn hao không ít tâm huyết, công phu, những mong muốn nàng trở về. Nếu không phải là người trong cuộc, sẽ không có cách nào cảm nhận được những thử thách gian nan, đương nhiên cũng không thể hiểu được Thập tam đang mừng rỡ như điên.

Ta nói: “Ngạc đáp ứng hiện tại ra sao? Chuyện Tây Tạng đã xử lý đến đâu rồi?” Thập tam suy tư một lúc, nói: “Hoàng huynh đã hạ lệnh bãi chức Ngạc Tề, phái Tăng Cách, Mã Lạt đi Tây Tạng sửa lại những sai lầm lúc trước. Lần này phái đi hai vị đại thần, phái quân đội đi theo bảo vệ, nhằm triệt để giải quyết các vấn đề. Về phần Ngạc đáp ứng, Tứ ca cũng có hơi tức giận. Nàng chỉ là mới vừa vào cung, hành vi đã cực kỳ ngang ngược, còn dám nguy hại đến long thai. Nếu không phải là cha nàng vì triều đình mà tận lực, đừng nói Tứ ca có tha cho nàng hay không, Hoàng hậu nhất định sẽ không tha cho nàng. Dù sao, Tứ ca con nói dòng vốn rất ít, đây vốn là tâm bệnh của hoàng hậu.”

Xoa xoa vết thương dài trên mặt, ta hồi tưởng lại chuyện ngày hôm đó.

Trở lại trong viện, Xảo Tuệ đang lo lắng đi lòng vòng trong phòng. Vừa nhìn thấy mặt ta, nàng sợ hãi, liên tục hỏi chuyện gì. Ta không muốn mọi việc lớn ra, bởi vậy chỉ nói là do mình không cẩn thận bị cành cây quệt phải. Xảo Tuệ quan sát tỉ mỉ, rồi một mực khẳng định đây là vết thương do móng tay cào rách. Đến lúc Dận Chân trở về, nàng một mực giữ nguyên ý kiến.

Đến lúc trong phòng chỉ còn ta với Dận Chân, hắn lẳng lặng đứng trước mặt ta, chăm chú nhìn vào vết thương trên mặt, ánh mắt ám áp tình cảm dần biết mất, còn lại là vẻ lạnh lùng hận ý. Ta cực kỳ hiểu rõ thần sắc này của hắn, trong lòng lo sợ, chợt rung mình một cái.

Ta không muốn hài tử chưa được sinh ra đã ảnh hưởng đến sinh mệnh của người khác. Vì vậy ta tiến lên phía trước, cúi đầu đặt lên vai hắn, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi thôi, ta thực sự rất nhớ Chân Hi các.” Hắn im lặng một hồi, ôm lấy thắt lưng của ta, nhàn nhạt hỏi: “Là ai?” Trong lòng căng thẳng, suy nghĩ rất nhanh rồi quyết định ngay sẽ nói thật, việc này không thể nào che giấu được. Huống hồ, tình thế ở Tây Tạng đang vô cùng căng thẳng, hắn sẽ không trừng phạt Ngạc đáp ứng.

Ta ngừng đầu, nhìn hắn nói: “Ngạc đáp ứng.” Hắn vẫn bình tĩnh như thường, hình như trong lòng đã biết là do ai gây nên. Ngẫm nghĩ một hồi, ta cũng rõ nguyên do bên trong. To gan như vậy trong hậu cung, ngoại trừ lúc trước có Tề phi ngôn ngữ không cân nhắc, mọi người đều nhã nhặn lịch sự, là thực nữ thông tuệ. Bởi vậy, ngoại trừ đám tú nữ mới vào cung chưa biết nông sâu, không có ai tới mà trêu chọc ta. Mà đám tú nữ mới tới kia, chỉ có Ngạc đáp ứng được thị tẩm một lần, mà triều đình đang trong lúc trọng dụng người nhà của nàng ta.

“Nhược Hi...” Nghe tiếng gọi của Thập tam, ta bừng tỉnh, nhìn hắn nói: “Chuyện gì?” Thập tam hơi cười, nói: “Ngươi như vừa đi vào cõi thần tiên, ngờ ngợ ngẩn ngẩn. Lẽ nào đúng như hoàng huynh nói, từ lúc ngươi về lại vườn dường như có tâm sự.” Ta ngừng ra, lập tức hiểu rõ ý của hắn. Mấy ngày nay ta luôn nghĩ tới chuyện của Hoàng Lịch. Đây vốn là chuyện không thể giải quyết, cũng là chuyện khiến nội tâm khổ sở, cả người có chút ảm ức.

Ta nói: “Ta đâu có tâm sự gì. Triều đình đang cần dùng Ngạc Tề, bởi vậy Ngạc đáp ứng dù bị cấm túc, cũng đã làm nàng chịu ủy khuất rồi.” Ta thâm cười khổ. Chúng ta vừa quay về vườn, Ngạc đáp ứng đã bị cấm không được rời khỏi chỗ ở dành cho các tú nữ. Nếu như không phải là do Thập tam nói, ta vẫn còn mù mờ chưa rõ. Trong cung vốn là có quy củ, cũng là do nàng gieo gió gặt bão.

Thập tam lắc đầu, đùa cợt hỏi: “Lúc trước là do ai đuổi vào tận trong cung, làm khổ Tứ ca một hồi, để thành ra hình dạng này.” Vết thương đã thành sẹo, ta then quá hoá giận, rút khỏi tay hắn, đứng tại chỗ, trừng mắt nói: “Là ai vì muốn gặp Lục Vu, cố gì giả vờ ngã ngựa.” Thập tam ngưng ngừng cười, nắm lấy tay ta đặt lại lên tay hắn, nói: “Thôi, đừng ở đây.” Hắn lại nói tiếp: “Ngươi cũng không nên lo lắng. Ngạc Tề biết em gái hắn làm ra chuyện ác, đã dâng biểu nhận tội, cầu xin hoàng huynh khoan thứ cho nàng.”

Hai người vừa đi vừa tào lao chuyện phiếm một hồi, ta bần khoản mãi rồi mới hỏi: “Tứ A ca mấy hôm nay có chuyện gì, nhiều ngày nay không gặp hắn.” Nghe vậy, Thập tam ‘xích’ một tiếng, bật cười nói: “Hài tử này dường như đã thay đổi tính tình, thái độ khác thường, cả ngày dạo chơi ngoài cung. Hơn nữa, trong hai tháng hắn đã thu nhận ba người thiếp, khiến hoàng huynh thất kinh, nói cũng không được.” Nói xong, hắn không nhìn được, bật cười ha hả.

Ngực ta nhói lên như bị kim châm, mơ hồ đau nhói, bước chân loạn choạng. Thập tam thấy vậy, nói: “Mệt rồi sao?” Ta vô lực khẽ gật đầu, theo hắn bước về phía Chân Hi các.

Đầu ta nặng trĩu, tự trách chính mình không kiềm chế được tình thế, đành tùy ý bước theo Thập tam.

“Thần đệ tham kiến hoàng huynh.” Nghe tiếng Thập tam lớn tiếng thỉnh an, bỗng nhiên hoàn hồn, ngừng đầu lên thấy Dận Chân đang cười cười nhìn chăm chăm vào tay của ta đang đặt trên tay của Thập tam. Ta cũng nhìn lại, hơi cười. Hắn nói với Thập tam: “Chuyện của Long Khoa đã xử lý thế nào rồi?” Nghe thấy vậy, ta ngăn người ra. Long Khoa Đa không phải đang lo chuyện biên giới hay sao? Đang không giải thích được, Thập tam rút tay ta ra, nói: “Việc điều tra đã dần hoàn tất, chỉ đợi định tội xong nữa thôi.” Ta bước lên trước, ôm lấy cánh tay của Dận Chân, dựa hắn vào người hắn, yên lặng nghe bọn họ nói chuyện.

Thì ra Long Khoa Đa tâng trử ngọc điệp trong nhà, mọi việc bị bại lộ, hồi đầu tháng bảy đã bị triệu hồi về kinh. Nhà bị xét, người bị cấm tham chính,

đồng thời các vị đại thần nghị tội Long Khoa Đa bốn mươi một tội lớn. Cuối cùng, Dận Chân hạ chỉ ‘Miễn tội chết của Long Khoa Đa, giam giữ tại Sướng Xuân viên, vĩnh viễn không được tham chính.’

‘Có mới nói cũ’ vốn là đạo lý thiên cổ bất biến. Long Khoa Đa chỉ vì ủng hộ chính sách Bát vương nghị chính, toàn bộ công lao của hắn bị xoá sạch.

Long Khoa Đa tuy rằng gặp chuyện đáng xấu hổ, nhưng lần này, hắn đã ráng làm hết phận sự, tỉ mỉ điều tra thực địa, có thái kiên quyết yêu cầu người Nga trả lại vùng đất đã xâm chiếm của Mông Cổ. Tại bàn đàm phán, hắn đưa ra vấn đề không chút nhượng bộ, yêu cầu đại sứ của Nga quốc phải tuân theo lễ tiết của triều đình. Thế nhưng, Đổ Tư Sâm với Long Khoa Đa luôn bất hoà, chỉ trích Long Khoa Đa có tư tâm, đối với Long Khoa Đa có thái độ bất mãn, ương ngạnh. Bản thân hắn chưa bao giờ tự mình thăm dò biên giới. Từ lúc Long Khoa Đa trở về kinh, hắn qua loa xem xét địa thế. Lúc trước, suốt hai tháng không thể hoàn thành xong việc đàm phán, từ lúc hắn tiếp nhận, mới trải qua hai lần gặp mặt đã có thể hoàn thành. Ngày mười tám tháng bảy, hội nghị đàm phán biên giới về cơ bản là kết thúc, bản dự thảo đã được ký kết. Tháng tám, hai bên ký hiệp định song phương ‘Hiệp ước biên giới Bồ liên tư kỷ’. Tháng chính chính thức ký ‘điều ước Kháp Khắc Đồ’. Tại lễ ký kết điều ước, tất cả đều bất ngờ về những văn kiện đánh mất quốc thể. Dận Chân tức giận không ngớt. Trong lúc Đổ Tư Sâm cùng với sứ thần Nga quốc ngồi đàm phán, phía Nga xếp quân thành hàng, giương cao đao kiếm. Vì thế, lúc Đổ Tư Sâm đàm phán với Nga quốc luôn giữ thái độ nhượng bộ.

Lịch sử đã bình luận, bản điều ước được ký kết, mặc dù các nội dung giao lưu văn hoá như ngôn ngữ, văn tự, tôn giáo, thủ công mỹ nghệ, y học... đều đạt được sự tiến triển quan trọng, hai bên đều hiểu rõ việc giao thương sẽ tạo nên cảnh tượng phồn vinh, nhưng về việc phân chia biên giới, người Nga cũng đã thu được rất nhiều lợi ích.

Trong những năm Khang Hi, nước Nga đã sai đại sứ cùng với Sách Ngạch Đồ tại Cẩm Tư Khắc ký kết điều ước, đường biên giới xâm nhập vào lãnh thổ nước Nga rất sâu. Vậy mà hôm nay, Đổ Tư Sâm xác định đường biên giới mới, cũng có rất nhiều đoạn thâm nhập vào đất Mông Cổ đến vài trăm dặm, khiến bản đồ Đại Thanh bị thu nhỏ đáng kể.

Đối với việc này, ta có chút chết lặng, chỉ sợ một ngày Dận Chân hiểu rằng vì triệu Long Khoa Đa về kinh mà làm mất quốc thổ, hẳn chắc chắn sẽ lại tự trách bản thân. Ta u ám thờ dài, chợt thấy hai chân tê rần. Khế cự mình thay đổi tư thế, trọng tâm dồn hẳn lên người hắn. Hắn ôm ngang lưng ta, mỉm cười nói với Thập tam: “Chúng ta trở về thôi. Người cùng dùng bữa với chúng ta, còn một chút việc...”

Ta một người nhưng ăn cho hai người. Ta ăn rất nhiều cơm, hai bên xếp đầy thức ăn như núi khiến Thập tam tròn mắt nhìn. Thấy dáng vẻ của Thập tam, Dận Chân cười nói: “Có gì lạ đâu. Như vậy mới có thể sinh ra một hài nhi mập mạp.” Đây là lời hắn thường trêu ta.

Liếc mắt nhìn hắn, ta vừa ăn vừa nói: “Là muốn ta béo phì thì có.” Ta cũng lo lắng sau này thân thể phì non, đã từng không muốn ăn nhiều. Nhưng Dận Chân mỗi ngày đều sai thái y đến chẩn bệnh, ngày ngày nhắc nhở ‘người lớn không sao, còn thai nhi...’ Cứ như vậy, mỗi ngày đều cẩn thận nhắc nhở, nỗi nhiều khiến ta cũng cảm thấy phiền, bắt đầu ăn thật nhiều. Bởi thế, người ta cứ phồng lên như quả bóng. Hắn xoa xoa lưng ta, nói với Thập tam: “Hoàng Lịch gần đây có chút khác thường. Bọn chúng vốn e ngại ta, ngại là hoàng thúc cũng nên quan tâm một chút.”

Một miếng thịt mắc trong cổ họng, nuốt không xuống mà nhả ra không được, khiến ta đỏ bừng cả mặt. Dận Chân thấy thế, kinh hãi, vỗ mạnh sau lưng ta, lớn tiếng kêu Cao Vô Dung: “Cao Vô Dung, gọi ngự y tới đây.” Thấy hắn dứt khoát, ta cố phun ra, nếu để thái y gặp cảnh này, làm sao ta còn mặt mũi để đi ra ngoài. Cao Vô Dung ở bên ngoài đã lớn tiếng đáp dạ, khẩn cấp bước đi.

Hắn vỗ vỗ vỗ trên lưng ta, ta nghĩ nhẹ như vậy thì đâu có tác dụng, muốn hắn đánh mạnh lên một chút, vừa mở miệng đã cảm giác vật lại mắc sâu hơn nữa. Không có cách nào khác, ta cố sức tát hắn một cái, hắn sợ hãi run lên, dường như hiểu ra. Ta cúi thấp đầu xuống đợi. ‘Ba’ một tiếng, hắn vỗ một chưởng thật mạnh xuống lưng ta, ta ‘hồ’ một cái phun miếng thịt ra, gấp gáp thở một hồi, uống một ngụm cách, nghĩ chắc ổn rồi.

Nhẹ nhàng thở hắt ra, rồi ngượng ngùng nhìn bọn họ. Thập tam khẽ cười, nói: “Hoàng huynh quả thật rất nhanh trí.” Ta ngẩng đầu nhìn Thập tam, đang muốn mở miệng, Dận Chân tươi cười, nhìn ta chăm chăm ra lệnh: “Ăn đi, không được nói xem vào” Ta làu bàu trong miệng, không nói rõ lời rồi ngồi xuống ăn cơm.

Thập tam nói: “Hoàng Lịch như vậy cũng không có gì không tốt, an bài cho hắn xử lý một chút chính sự, để hắn hiểu rõ tâm nguyện của bách tính. Về chuyện tình cảm, chúng ta không nên quá lo lắng, lẽ nào người muốn hắn giống như chúng ta. Mà chẳng phải, người muốn hắn sớm tìm được một nữ nhân hợp ý hay sao? Chúng ta đã phải chịu khổ rồi, người cũng không hy vọng hắn cũng như vậy chứ?” Dận Chân nhìn ta, im lặng một hồi, mới nói: “Trước khi hắn đại hôn, không nên như vậy.”

Cơm canh trên bàn ngon miệng như vậy, nhưng vào miệng ta rồi lại nhạt như nước ốc. Ta buông đũa, kinh ngạc chờ đợi, có chút mờ mịt, không biết nên làm gì, trong lòng liên tục oán giận bản thân không cẩn thận. Trong lòng ta vẫn chỉ coi hắn là một hài tử, nhưng trong mắt hắn, ta vẫn là một cô nương trong độ tuổi thanh xuân. Trải qua hai tháng suy xét, ta loáng thoáng nghĩ rằng cũng chưa phải là do hắn yêu thích. Về căn bản, ta khác với các nữ nhân trong cung, đem lại cho hắn cảm giác mới mẻ, khiến hắn có những ảo tưởng như vậy. Ta thờ dài một hồi, thấy nhẹ lòng đi một ít.

Tháng một năm Ung Chính thứ sáu. Từ Cẩm thành.

Ta nằm trên giường, nhìn xuyên qua khung cửa, thấy từng bông hoa tuyết nhẹ nhàng theo gió xoay xoay giữa không trung, rồi từ từ rơi xuống. Vừa định mở miệng nói, bụng ta liền quặn đau một trận, nhin không được cất lên tiếng kêu đau đớn. Xảo Tuệ đứng bên giường chạy nhanh ra, đóng chặt lại cửa sổ, bà đỡ thì chạy đến bên cạnh. Bà ta xóc chân lên nhìn, rồi lại nhìn ta với ánh mắt thương hại, lắc đầu với Xảo Tuệ rồi đi về cửa, vừa đi vừa nói: “Hài tử này thật là gan lì, đã hai ngày rồi vẫn chưa hề có dấu hiệu muốn ra.”

Con đau bụng sinh nở càng lúc càng kịch liệt, các con cũng càng lúc càng mau, hai chân dường như bị người ta đè xuống. Theo tiếng kêu của ta, dường như bên ngoài có tiếng Dận Chân đang trách cứ bà đỡ. Một con đầu thấu tâm can truyền tới, ta thét to một tiếng rồi cả người lịm đi, không còn tri giác.

‘Oa’, tiếng trẻ con khóc đã khiến ta bừng tỉnh từ trong bóng tối. Hình ảnh đầu tiên ập vào mắt ta là vẻ mặt cau có của Dận Chân. Ta yên lặng nhìn hắn,

từng giọt lệ chảy xuống từ khóe mắt. Nét mặt của hắn dần giãn gia, ánh mắt lộ tia mừng rỡ. Hắn bước nhanh tới ngồi xuống giường, nói: “Nhược Hi, con của chúng ta...” Vừa nghe tới đó, ta chợt mình nhìn quanh bốn phía, thất thanh hỏi: “Con đâu rồi?”

Thấy ta thần sắc thảng thốt, hắn cả kinh, tức cười nói: “Sợ con làm kinh động đến nàng, Xảo Tuệ đã đưa ra ngoài rồi.” Thở dài một hơi, ta muốn xuống giường nhưng vừa khẽ động thân người, ta cảm thấy nhẹ nhõm nhiều, có chút không quen. Hắn cẩn thận đỡ lấy ta, đặt ta ngồi dựa trên giường, rồi thuận thế hôn nhẹ lên trán ta. Hắn nói: “Hoàng Hân thật cứng đầu, thế cho nên...”

Theo ánh mắt của hắn mà đoán, ta nóng mặt cười trách mắng: “Không đứng đắn.” Ánh mắt hắn loé sáng, chế nhạo nói với ta: “Đường đường chính chính làm sao sinh được hài nhi.” Ta ngẩn người một lúc, bỗng nhớ ra hắn vừa gọi là Hoàng Hân, lẽ nào lại là một A Ca. Giờ ta mới phát hiện, điều ta mong muốn nhất không phải là việc biết giới tính của hài nhi, chính là muốn biết con có được bình an sinh ra trên cõi đời này hay không. Tuy nhiên, trong lòng ta vẫn có chút hoài nghi, khẽ hỏi: “Là con gái sao?” Hắn tươi cười, vui vẻ nói: “Là một A Ca. Là do trời cũng chiều lòng người mà ban cho.” Ta thăm thò dài, cái gì mà trời cũng chiều lòng người, là trời chiều ý của hắn mới đúng.

Phòng bên truyền tới tiếng khóc trẻ nhỏ, bản năng làm mẹ của ta trỗi dậy, chợt quậy không ngừng, thấy ta như vậy, hắn cười lớn nói: “Xảo Tuệ, bế A Ca vào đây.” Nghe Xảo Tuệ đáp lời, hai mắt của ta dán chặt vào cánh cửa, mơ hồ như nghe được cả tiếng tim đập rộn ràng.

Một hài nhi khuôn mặt như bạch ngọc, xinh xắn đáng yêu xuất hiện trước mắt. Hài nhi đang nhắm chặt hai mắt, miệng mở to khóc lớn. Xảo Tuệ vui vẻ nói: “Tiểu thư, tiểu A Ca tuy vừa ra đời nhưng sắc mặt vô cùng hồng nhuận, so với đám hài nhi mười ngày tuổi cũng không khác biệt gì, không giống các trẻ sơ sinh khác, khuôn mặt nhăn nhoe như người già.” Đây vốn là hiện tượng hết sức tự nhiên, ta đang muốn cãi lại nàng thì Dận Chân đã đưa tay bỗng lấy đứa trẻ, nói: “Đúng vậy. Bọn Hoàng Lịch lúc mới sinh quả thật có dáng dấp giống như Xảo Tuệ đã nói, hài tử này hoàn toàn khác biệt.”

Thấy vẻ mặt hắn tươi cười, lòng ta trùng xuống, nói: “Chàng đừng quên những lời đã nói với ta.” Hắn chợt run lên, hiểu rõ hàm ý ta nhắc tới, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng, nói: “Ta sẽ không quên. Xảo Tuệ, tuyển thêm vài vú em cho A Ca.” Tim ta chợt nhói lên. Quy củ trong cung không cho phép hài nhi đi theo mẹ. Vừa nghĩ đến đó, ta chợt lạnh người, giận mình lần trước không nhớ rõ, bây giờ biết phải làm sao? Làm sao bây giờ?... Đột nhiên ta nghĩ ra, ta vốn không có sắc phong, có thể kiếm luôn làm nhũ mẫu, chẳng phải quá tốt hay sao?

Nhìn hắn không ngừng vỗ về Hoàng Hân, ta thấy trong lòng vô cùng ảm áp. Ta cời áo lót, nói: “Đừng ôm hài nhi vội, đưa cho ta.” Hắn không ngờ ta lại làm như vậy, giật mình đứng yên tại chỗ. Ta yên lặng nhìn hắn. Hắn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh. Khuôn miệng nhỏ nhắn của hài tử không ngừng mút mút, sự kiên định của hắn cũng dần mất đi.

Thấy ánh mắt kiên định của hắn dần nhường chỗ cho sự từ ái, ta nghĩ đây là thời cơ tốt nhất, liền khẩn cầu: “Từ sau đây ta tiếp tục chăm sóc con được không?” Hắn nhìn ta chằm chằm, im lặng một hồi rồi nói: “Hoàng Hân sẽ không được sắc phong làm A Ca, không cần tuân theo quy củ.” Đây là cách duy nhất để không phá vỡ quy củ trong cung. Nghe hắn nói vậy, chính là đã đáp ứng yêu cầu của ta. Ta run rẩy, ôm lấy hài tử từ tay của hắn, nức nở nói: “Lấy được người chồng như chàng, ta vô cùng mãn nguyện.”

Ở cũ, theo như truyền thống, tối thiểu là một tháng. Thật không ngờ, một người sinh trưởng tại thế kỷ hai mươi mốt như ta, sẽ có thể trải nghiệm hết ý nghĩa truyền thống cổ truyền này. Đầu ta được quấn chặt trong lớp vải bó, cả ngày nằm lì trên giường. Ta chẳng thấy việc này có một chút cần cứ y học nào. Thái y cứ sợ mấy chứng hậu sản sẽ phát sinh, bởi vậy tuy rằng toàn thân nhức mỏi nhưng cũng không thể tự tiện bước xuống giường. Hôm nay, ta cùng Xảo Tuệ ngồi nói chuyện phiếm, Tiểu Thuận Từ đứng bên ngoài lên tiếng bẩm báo: “Cô cô, Tứ A ca cùng phúc tấn tới.”

Từ lúc Hoàng Lịch tổ chức đại hôn tới nay, đây là lần đầu tiên ta gặp lại hắn. Ta thấy ánh mắt của hắn sáng quắc, gương mặt dường như gầy hơn trước, nhìn ta có chút không đành. Phó Nhã đứng bên cạnh hắn đang mặc bộ trang phục đồ thẩm của người Mãn, lộ lên nét xấu hổ. Thấy thần sắc của nàng như vậy, ta an tâm hơn một chút.

Bầu không khí có vẻ nặng nề, ta thần nhiên cười, nhìn Phó Nhã ra hiệu cho nàng tới gần rồi nói: “Cô nương đã trở thành nương tử, dáng dấp càng thêm phần quyền rũ.” Về mặt nàng lộ vẻ sùng sốt, gương mặt tươi cười cứng đờ lại, một tia âu sầu xẹt ngang qua mắt. Nàng mau chóng lấy lại vẻ tươi cười, nói: “Ngạch nương lại trên Phó Nhã rồi.”

Ta đưa mắt dò xét Hoàng Lịch, thấy ánh mắt hắn vẫn nhìn quanh, vẻ mặt cô đơn của hắn không chút thay đổi. Ta nói: “Các người gọi ta là cô cô.” Hoàng Lịch tiếp lời, nói: “Người không muốn nhận sắc phong?” Phó Nhã lộ vẻ ngạc nhiên, tỉ mỉ nhìn ta, một lát sau mới nói: “Hoàng A nãi đối với người thật tốt.” Hai mắt Hoàng Lịch tối sầm lại, không nói tiếp.

Ta thấy thật phiền phức, có lẽ phải cùng Hoàng Lịch nghiêm túc nói chuyện một lần. Lúc trước ta vốn nghĩ hắn có thể tự thông suốt, nhưng xem ra là không ổn. Ta khẽ thở dài, quay ra nói với Phó Nhã: “Không cần ước ao, Tứ A ca cũng sẽ đối với người rất tốt.” Trong lịch sử cũng ghi nhận, Càn Long đối xử với vị hoàng hậu đầu tiên vô cùng tôn trọng. Nghĩ đến đây, ta cũng có chút thoải mái hơn. Phó Nhã nhìn Hoàng Lịch, mỉm cười nói: “Gia đối với thế thiếp trong nhà vô cùng tốt.” Ta thấy nàng tuy là đang tươi cười, nhưng sâu trong đáy mắt vẫn có một tia u oán. Cảm giác tội lỗi của ta lại tăng lên vài phần. Ta nắm lấy tay nàng, nhẹ giọng nói: “Thâm cung đại viện nhiều người không khỏi...” Lời vừa nói ra, ta liền hối hận, nhìn ánh mắt buồn bã của nàng, ta đột nhiên nảy ra một ý định.

‘Oa’ một tiếng, Hoàng Hân bên cạnh đột nhiên khóc rống lên. Ta nhẹ nhàng bế lên, khẽ vỗ lưng hắn. Chắc là do hắn đói bụng, khóc liên hồi không ngớt, đầu cọ cọ vào ngực ta.

“Chúng ta về trước thôi, hoàng đệ đói bụng rồi.” Nghe Hoàng Lịch nói vậy, Phó Nhã vội đứng lên thi lễ, theo Hoàng Lịch bước ra ngoài. Nhìn hai người đi ra cửa, ta thở dài một hơi.

Ta chờ dẫn ngắm nhìn tiểu hài nhi vừa ăn xong, cái miệng còn nhóp nhép. Ta nhẹ nhàng đặt hài nhi xuống, lấy chăn bông bọc lại. Đột nhiên có bóng người che mất ánh sáng, nghĩ là Dận Chân đã trở về, ta vội đưa mắt nhìn lại. Ta ngạc nhiên khi thấy là Hoàng Lịch mới quay trở lại. Thấy vẻ mặt của ta như vậy, Hoàng Lịch khẽ cười, nói: “Định tặng lễ vật cho hoàng đệ, lúc này ta quên mất.” Hắn vừa nói vừa cời ngọc bội bên hông xuống, nói tiếp: “Đây là quả

tặng Hoàng gia gia đã ban lúc ta năm tuổi, có thể khử tà cầu phúc.”

Lai lịch của ngọc bội đó ta cũng biết rõ. Năm đó, trong yến hội đêm Trung Thu, Khang Hi đã đề các hoàng tôn thi làm thơ đối câu, Hoàng Lịch được nhiều điểm nhất. Lúc đó, con cháu của Thánh tổ Hoàng đế rất đông, Hoàng Lịch lại đứng đầu, Dân Chân lúc đó là Ung thân vương được nở mày nở mặt trước mặt Khang Hi.

Ta nói: “Ngọc bội đó có ý nghĩa rất lớn với ngươi, làm sao có thể đưa cho Hoàng Hân. Ngươi có tâm là được, không cần khách khí.” Hoàng Lịch im lặng một hồi, nói: “Bởi vì ngọc bội rất quan trọng đối với ta, ta mới muốn đưa cho hoàng đệ.” Hân nói những lời này hết sức thân nhiên, không biểu lộ gì, ngữ khí khiêm cung.

Trong lòng ta hơi thoải mái, nhưng cũng lại thêm một chút khó chịu. Chuyện này dù sao cũng phải có hồi kết, còi chuông phải tìm người treo chuông. Ta do dự một lát, nói: “Ngươi có biết chuyện giữa A mã ngươi cùng Nhượng Hi không?” Hoàng Lịch nhướng mày, nhìn ta nghi hoặc, rồi vén áo ngồi xuống ghế nhỏ, nói: “Cũng biết một chút.”

Hai người cùng im lặng. Ta suy nghĩ một hồi, không biết nên bắt đầu từ đâu. Quan trọng là làm sao có thể giải thích được chính mình là Nhượng Hi, khiến hân tin tưởng. Hiểu Văn trước mắt hân là Nhượng Hi khi trước, mới có thể triệt từ tâm nhiệm của hân.

Ý đã định, ta mở miệng nói: “Triều đại thay đổi, là ai cũng không thể ngăn trở được. Chúng ta đã rõ tất cả mọi chuyện đã phát sinh dưới thời Minh, bởi vì chúng ta là hậu thế. Đương nhiên, hậu nhân cũng sẽ hiểu rất rõ mọi chuyện xảy ra trong thời đại của chúng ta. Đây chính là lịch sử. Chúng ta tồn tại chính là tạo nên lịch sử.”

Nhìn vẻ mặt cứng đờ của Hoàng Lịch, ta thấy tức cười, không biết hân có hiểu rõ ý của ta hay không, nhưng hân cứ nhích lại gần, chăm chú nhìn ta như đang nghe kể chuyện xưa. Ta nói tiếp: “Ba trăm năm sau, Thanh triều không còn tồn tại nữa. Đó là một thời đại mới, nơi đó có đặc khu Thẩm Quyến, có một cô gái tên là Trương Hiểu Văn. Trong một lần vô tình mà chính bản thân cô ta cũng không giải thích được, linh hồn của cô ta đã đi tới đây, nhập vào thân thể của Mã Nhi Thái Nhượng Hi. Nàng vào cung, phụng trà ngự tiền... Nàng ở chốn này hơn mười năm, tất cả mọi chuyện nàng đều chứng kiến, đau đớn. Nàng cũng đã yêu một người ở đây.”

Ta nhìn sang Hoàng Lịch. Hân đang ngồi thẳng tắp trên ghế nhưng thân mình hơi khẽ run lên, định nhắc chén trà trên bàn nhấp một ngụm rồi lại thôi, hai tay nắm chặt lấy nhau, cúi đầu nhìn mặt đất phía trước. Ta biết hân chưa thể tiếp nhận được, nhiều khả năng là hân sẽ không tin. Một lát sau, hân gượng cười, nói: “Trương Tiểu Văn, Mã Nhi Thái Nhượng Hi, Hiểu Văn... tất cả đều có liên quan?”

Lòng ta rồi ren, bao cảm xúc đều hiện rõ trong lòng, chuyện cực kỳ hoang đường như vậy lại phát sinh với ta. Ta hiểu rõ bao nhiêu chuyện phát sinh bên trong, nhưng muốn làm hân tin tưởng thì một chút cũng không có. Ta ngồi thẳng, nhìn hân nói: “Sau khi nhập vào Nhượng Hi, Tiểu Văn đã trở lại thời đại của mình. Nhưng hơn mười năm ở đây, mọi chuyện làm sao có thể dứt bỏ hoàn toàn... Trương Tiểu Văn hay Mã Nhi Thái Nhượng Hi, Hiểu Văn, tất cả đều là ta.”

Hân trở mặt nhìn ta, lẩm bẩm: “Thảo nào, ngươi vừa vào cung nhưng đối với mọi việc trong cung, ngươi đều rất tinh tường. Ngày đó, Thừa Hoan đi tìm ngươi, ngươi nằm mơ kêu lên tặc danh của Hoàng A mã, ta còn tưởng chính mình nghe lầm. Hơn nữa, mỗi lời nói, hành vi của Hoàng A mã đều khiến cho ngươi hồi hộp bồn chồn, vốn ta tưởng rằng Thập tam thúc đã an bài ngươi vào cung, để A mã sớm ngày quên đi Nhượng Hi, chứ không biết được những uẩn khúc bên trong.” Dứt lời, hân thở ra một hơi dài, dường như cũng nhẹ nhõm hơn, cười mà nói: “Hoàng A mã từ lâu đã nhận ra ngươi phải không. Làm nhi tử, ta phải nói, ta không bằng Hoàng A mã. Ngươi ở lại trong vườn, chính là phạm phải điều tối kỵ của hoàng gia. Hoàng A mã làm như vậy, nếu không phải yêu ngươi đến tột cùng, nếu không sẽ không làm thế. Nếu ta không thích Hiểu Văn, ngươi sẽ không nói ra mọi chuyện. Người ta thích chỉ là Mã Nhi Thái Hiểu Văn. Hiểu Văn, Trương Tiểu Văn, Nhượng Hi có quan hệ với nhau thế nào, ta không quan tâm. Bởi vậy, Nhượng Hi cô cô, từ sau không cần lo lắng vì ta.”

Ta thầm suy đoán, không dám tin là hân đã tin. Nhưng nghe được câu trả lời của hân, ta cũng đoán không ra tâm tư hân thế nào. Tim ta đập mạnh, nhìn hân dò xét rồi nói: “Phó Nhã mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng chắc chắn sẽ trở thành một người vợ dịu dàng biết chăm lo gia đình. Nữ tử vào cung, cũng giống như vào chốn lao tù, nếu như không được thương yêu, nàng sẽ phải chịu đau khổ suốt đời.” Nhân cơ hội, ta nói thêm. Hân ở trong lòng ta vẫn là người ôn hoà nho nhã, khôn khéo thông minh, mong là hân hiểu rõ ý tứ của ta, sẽ không uống nổi khổ tâm của ta.

Sắc mặt hân có chút tái nhợt, qua một lúc lâu mới mở miệng nói: “Trăm mối lo không thể giải được hết. Ngươi không giống với các nữ tử khác, thì ra trên thế gian này lại có những chuyện hoang đường đến vậy.” Dừng lại một chút, hân bỗng nhiên nhớ ra, vội vàng nói: “Ngươi vốn là người hậu thế, hân ngươi rất rõ chuyện xảy ra thời đại này. Vài ngày trước đây, ngươi đã đem hoàng đệ giao phó cho ta, vậy Hoàng A mã và ngươi...” Ta gạt mình, từ lâu vốn biết hân sẽ hỏi ta, nhưng không ngờ hân nghĩ đến đầu tiên chính là chuyện của chúng ta. Ta thấy lòng ảm áp, vội nói: “Ta tuy là người đời sau, nhưng chuyện lịch sử ta cũng không nắm rõ. Ta và Hoàng A mã ngươi đã ở độ tuổi trung niên, sớm muộn gì cũng phải ra đi. Hoàng Hân vẫn còn nhỏ, ta vốn không yên lòng. Ngươi đừng nên lo lắng nhiều quá.”

Hân im lặng, lòng mảy mui lại suy nghĩ một hồi. Khôi phục lại vẻ bình thường, hân nói: “Hoàng Lịch đã hiểu rõ ý của cô cô, cũng biết nên làm thế nào. Việc này vô cùng hoang đường, càng ít người biết càng tốt. Trong cung nghiêm cấm mấy việc ma quỷ, đừng để người khác mượn cớ. Mặc dù quy củ trong cung đã được Hoàng A mã chỉnh đốn, tốt hơn trước nhiều, nhưng việc nhiều không thể chuẩn được hết, cẩn thận vẫn tốt hơn.” Những lời này ngắn gọn súc tích, có tình có lý, tất cả đều là suy nghĩ của chính ta, liền thấy vô cùng xúc động. Đã nghiêng ngả như vậy, tảng đá lớn nhất trong lòng đã được trút bỏ. Hân nâng chén trà nhấp một hơi cạn sạch, rồi đứng dậy, đặt ngọc bội bên cạnh Hoàng Hân, cung kính nói: “Cô cô, Hoàng Lịch xin cáo lui.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 16

Bên ngoài cửa sổ, tuyết rơi xuống từng trận lớn. Ta thờ dài một hơi, cuối cùng đã qua một tháng, ta có thể xuống giường được rồi.

Dận Chân đứng phía sau, cười khẽ một tiếng, nói: “Một tháng đã qua, giờ bao nhiêu mong muốn của chúng ta sẽ được đền bù.” Ta thoáng giật mình, rồi lập tức hiểu rõ ý tứ của hắn. Mặt ta dần nóng lên, quay người lại nhìn hắn đang ngao ngễ, dịu dàng nói: “Ồ trước mặt hải nhi, ăn nói chẳng đứng đắn chút nào.” Nghe vậy, hắn lại cười to, bước lên ôm lấy thắt lưng của ta, vuốt ve lên mặt, rồi nói: “Đã làm ngọc nường của người ta rồi, da mặt vẫn còn mông như vậy sao?”

Đưa mắt nhìn hắn, rồi cố gỡ hắn ra, lui về phía sau, ta nói: “Hoàng Hân nhìn thấy bây giờ.” Hắn vừa thu tay lại, ta liền mắt đà dựa đầu vào ngực hắn. Hắn nói: “Hắn chỉ là một đứa trẻ thôi mà.” Ta đang định mở miệng, hắn đã ngắt lời nói tiếp: “Nàng đang nhắc nhở ta, Hoàng Hân cần phải có thêm vài vú em để chăm sóc.” Ta buồn bực, ngược mắt nhìn hắn, liền đẩy hắn ra. Đường như hắn đoán trước ta sẽ có phản ứng như vậy, liền ôm chặt bên hông của ta. Hắn cúi đầu nói khẽ vào tai của ta: “Buổi tối không có nàng bên cạnh, ta cảm thấy thiếu cái gì đó.”

Thời gian vừa rồi, hắn đều ở lại Đông noãn phòng nghỉ ngơi, nhưng vẫn luôn tới thăm Hoàng Hân, quả thật là đã chịu không ít thiệt thòi. Ta cũng như hắn, cũng rất nhớ mong, liền đưa tay lên vuốt mặt của hắn, nói: “Mấy ngày nay chàng đã gầy hơn rất nhiều.” Hắn khẽ nói: “Quốc khổ trông rỗng, vậy mà quan phụ trách dệt vải ở Giang Ninh còn nợ quốc khổ đến mấy trăm vạn lượng bạc. Ta đã đặt ngày bắt hắn trả lại toàn bộ, nhưng hắn vẫn không thực hiện. Hơn thế, trên đường hồi kinh, hắn tiếp tục vơ vét tài sản ở huyện Sơn Đông, quấy rối dịch trạm. Ta hạ lệnh cắt chức của hắn, hắn còn bí mật di dời tài sản. Còn nữa, vài ngày trước, ta nhận được tấu chương tố cáo quan viên trong khổ tuyến cục cắt xét lương thực, ngay dưới chân thiên tử...”

Hậu thế đã đánh giá hắn, trời sinh bản tính hung ác nham hiểm, có thù phải báo. Bản thân ta cũng hiểu rõ, vì sao hắn phải chính đồn lại kỷ cương, nghiêm dụng hình luật. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể làm cho nước giàu, nước có giàu dân mới an, dân an mới có thái bình.

Ta nắm chặt tay, chăm chú nhìn hắn, nói: “Những năm Thánh tổ trị vì, triều đình rối ren, vốn là lớp băng dày ba thước. Đây là vấn đề đã hình thành trong suốt hơn bốn mươi năm. Mới chỉ vài năm gần đây, tình hình đã hoàn toàn đảo ngược.” Âm thầm suy nghĩ một lúc, ta nói tiếp: “Bởi vì có chàng, Đại Thanh nhất định sẽ có ngày khôi sắc.” Dừng một lúc, hắn than thở: “Thôi, đừng nhắc đến những vấn đề này nữa.”

Hắn nắm lấy hai bàn tay của ta, kéo ta cùng ngồi xuống giường, mắt nhìn thẳng vào ta, chiếu ra những tia nhìn nóng bỏng. Bốn mắt nhìn nhau, ta cảm thấy gò mà nóng hổi, thân thể không còn sức chống đỡ. Ta nhắm hai mắt, dựa vào lòng hắn. Hai người lẳng lặng dựa sát vào nhau. Hắn nhẹ nhàng nâng mặt ta lên, con mắt tuôn ra ánh nhìn nhẹ nhàng, tình cảm, ấm áp. Ta giống như cô nương lần đầu biết yêu, ngơ ngẩn nhìn hắn cúi xuống, lúng túng không thể có phản ứng gì khác.

Hắn vẫn ôn nhu như trước nhưng càng lúc càng nồng cháy. Ta thả lỏng theo sự dẫn dắt của hắn, rồi không tự chủ phối hợp cùng hắn. ‘Oa’, tiếng khóc của Hoàng Hân lọt vào tai, khiến ta bừng tỉnh vội vàng đẩy hắn ra, cùng nhìn vào giường. Tiểu tử kia đang hoa chân múa tay, đập tung chăn bông, toàn thân lăn qua lăn lại. Thì ra ta đã quên thay tã cho hắn. Ta cười hết chần tã ướt, để Hoàng Hân nằm vào trong lòng Dận Chân.

Hoàng Hân đã đầy tháng, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần, hai má phúng phính, vô cùng dễ thương. Đại Thanh gia pháp có luật không ôm tôn tử. Dận Chân tuy đã là A mã của mấy A ca, nhưng cho tới hôm nay, chính là lần đầu tiên được bế chính nhi tử của mình. Ta ngồi ở trên giường, nhìn cha con bọn họ, chợt phát hiện Dận Chân toàn thân cứng đờ, tư thế không được tự nhiên.

“Hoàng thượng, Khôn Trữ cung sai người mang tới thuốc bổ.” Ta đang muốn mở miệng nói chuyện, Cao Vô Dung đã truyền báo ở bên ngoài cửa phong. Từ buổi lễ đầy tháng Hoàng Hân tới nay, mỗi ngày ta đều nhận rất nhiều quà tặng, thuốc bổ. Vốn tất cả đều là do Tiểu Thuận Tử trực tiếp thu nhận, lần này do đích thân hoàng hậu trong cung đưa tới, bởi vậy mới có thể mang vào đây. Ta đứng dậy, bước tới trước mặt Dận Chân, nói: “Đưa ta bế nào.” Hắn cẩn thận đưa hải tử sang cho ta, rồi nói: “Vào đi.”

Một cung nữ nhỏ nhắn bước nhanh vào, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Hoàng hậu nương nương sai nô tỳ đưa tới một chút thuốc bổ, đã hỏi qua thái ý, dùng để bổ huyết sau sinh vô cùng hiệu quả.” Ta đang muốn nói chuyện, bỗng thấy nữ tử này trông rất quen, nghĩ một lúc liền nhớ ra chính là Lữ Lam Hi, cô nương mặc y phục đen hồi đó.

Ta lần đầu tiên ở gần nàng như vậy, thấy nàng mày cong my dài, khuôn mặt thanh tú, sắc mặt nõn nà.

Dận Chân hắng giọng khiến ta giật mình, nhìn nàng nhàn nhạt căn dặn: “Lui đi.” Lữ Lam Hi đặt xuống chén thuốc bổ, dịu dàng vén áo thi lễ, rồi xoay người bước đi.

“Lữ Lam Hi” – ta đột nhiên kêu lên một tiếng khiến nàng ta giật mình, bước chân chậm lại một nhịp nhưng rồi bước tiếp thật nhanh đi ra ngoài. Trong lòng ta có chút cảm giác bất an, liền gọi: “Cô nương, dừng chân.”

Nàng xoay người lại, cung kính nói: “Nô tỳ tên là Lam Đông, chờ nghe cô nương sai phái.” Ta tỉ mỉ quan sát nàng thêm lần nữa, tin chắc nàng chính là sư muội của Trương Dục Chi. Ta nói: “Quay về bẩm lại với chủ tử, hôm khác ta sẽ tới Khôn Trữ cung tạ ơn hoàng hậu.” Nàng vẫn cúi đầu như trước, lên tiếng dạ rồi làm như không có gì khác lạ, bước nhanh ra ngoài.

Đây là trận đại tuyết thứ hai trong mùa đông, tuyết rơi không dày như trận tuyết đầu nhưng những bông tuyết rơi xuống theo cái lạnh tê người. Từng bông tuyết to như lông ngỗng bay vòng trên không trung, như những cánh bướm trắng bay lượn, dường như không muốn rơi xuống đất.

Ta đứng trước cửa, ngắm nhìn cung điện lầu các ngập trong lớp tuyết trắng. Xoay người đi tới bên giường của Hoàng Hân, ta tỉ mỉ dặm lại góc chăn rồi

giao lại cho Xảo Tuệ, cùng Cúc Hương đi tới Khôn Trữ cung.

Vừa ra tới ngõ nhỏ bên cạnh Càn Thanh cung, tuyết lại rơi xuống dày đặc, hoa tuyết kết lại với nhau trên không trung, tạo thành những quả cầu tuyết nhỏ rơi thẳng xuống. Tuy rằng ta vốn rất thích ngắm cảnh tuyết thế này, nhưng có chút hối hận, đáng lẽ nên dùng kiệu nhỏ chứ không nên đi bộ thế này. Nhưng giờ nếu ta trở về, tuyết cũng đã rơi xuống khắp người, đành tiếp tục bước về phía trước.

“Cô cô...” Nghe tiếng gọi, ta ngẩng đầu nhìn lại, thấy Tiểu Thuận Từ đang dẫn bốn lực sĩ mang một cỗ kiệu nhỏ bước tới. Đội đoàn người tới gần, Tiểu Thuận Từ nói: “Hôm nay tuyết quá lớn, nô tài sợ cô cô thân thể còn yếu, bởi vậy cố ý mang kiệu tới.” Cúc Hương vừa đỡ ta lên kiệu, một cơn gió lạnh thổi tới, liếc nhìn Tiểu Thuận Từ khẽ rung mình. Nhìn quanh, mặt đất đã đóng một lớp băng mỏng. Ta nói khẽ: “Các người cẩn thận, đừng để bị cảm.” Tiểu Thuận Từ cười hi hi nói tiếp: “Cô cô nói như vậy dọa chết nô tài, nếu như không phải được cô cô chiếu cố, nô tài làm sao có được ngày hôm nay.”

Tiểu Thuận Từ vốn là người của Ung vương phủ, sau khi Dận Chân kế vị mới vào trong cung. Từ khi ta có thai, Cao Vô Dung liền sai hán cùng mấy người thái giám khác theo hầu cho ta. Từ lúc đó, hán trở thành thuộc hạ đắc lực nhất của Cao Vô Dung, vì thế hán thường nói ta là phúc tinh của hán. Tiểu Thuận Từ tuổi vẫn còn nhỏ, gia quy của Ung vương phủ vô cùng nghiêm khắc, đừng nói là người hầu, ngay cả bọn Hoàng Lịch nếu phạm lỗi cũng sẽ bị trừng phạt bằng gia pháp. Thế nên, lúc mới vào cung, hán lúc nào cũng nom nớp lo sợ, e mắc phải sai lầm. Từ lúc vào ở Chân Hi các, quy củ cũng ít hơn nhiều, nhưng như thế ở trong cung cũng không phải là chuyện tốt. Vào dịp khác, ta sẽ lựa thời gian căn dặn thêm cho hán.

Một cơn gió lạnh thổi qua đem theo hoa tuyết ập tới. Ta ngồi ngay ngắn lại rồi cho khỏi kiệu, đi tới Khôn Trữ cung.

Bước ra khỏi kiệu, bước trên lớp tuyết dày, ta chậm rãi đi vào cửa chính. Một đám nô tỳ vẫn đang quét tuyết, ánh mắt mọi người nhìn lên cửa điện, dừng ở chỗ Lam Đông. Dừng chân, ta chăm chú nhìn nàng, thấy ở nàng có điểm gì đó không giống các cung nữ khác, nhưng không rõ là ở điểm nào. Thấy ta dừng lại, Tiểu Thuận Từ bước nhanh tới cửa điện thông truyền, thanh âm hơi cao hơn so với bình thường, nói: “Hoàng hậu nương nương, Hiếu Văn cô nương tới.”

Lam Đông bước xuống thềm, đi tới trước mặt ta nói: “Đường tron, để nô tỳ đỡ cô nương.” Trong tuyết trắng, sắc mặt nàng càng trở nên trong trẻo, thoát nhìn dường như không có chút huyết sắc. Ta nhìn nàng mà không khỏi hoảng hồn, chợt hiểu ra cảm giác nói không nên lời của ta lúc này là gì. Đó là một cảm giác cô tịch đến tận xương tuỷ khiến ta càng khẳng định nàng chính là Lữ Lam Hi.

Ta nói: “Cảm tạ Lam Đông cô nương.” Nghe ta nói vậy, nàng đột nhiên ngừng đầu, sắc mặt trắng thêm một chút, thân thể loạng choạng. Ngày ấy gặp lại, nàng chưa từng nhìn thấy khuôn mặt của ta, nhưng ta biết nàng nhớ rất rõ giọng nói của ta. Chỉ trong một khoảnh khắc, nàng rất nhanh lấy lại vẻ bình tĩnh, mỉm cười nói: “Hoàng hậu nương nương đã dẫn qua nô tỳ, nếu cô nương tới không cần thông truyền, đưa cô nương vào ngay.” Ta đang định mở miệng nói, đã thấy Ô Lạt Na Lạp thị bước xuống bậc thang, nói với ta: “Muội muội, tuyết lớn như vậy, đứng ở đây làm gì? Mau, đi vào phòng thôi.” Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp thị vừa nói vừa nhẹ nhàng phủi tuyết trên người ta.

Vào trong phòng, ta thấy ánh sáng bên trong có chút u ám, nhìn không rõ, mơ mơ hồ hồ. Ngồi vào chỗ, ta nhắm mắt lại một lúc, mở lại ra ta mới thấy rõ ràng hơn một chút.

Nhìn quanh phòng, ta phát hiện đám cung nữ đứng hầu đều là người mới, cảnh tượng giống như trong điện thờ Bồ Tát, lặng ngắt như tờ. Trong lòng khẽ động, ta nói: “Sao hôm nay không thấy Thủy Trúc?” Ô Lạt Na Lạp thị khẽ giật mình, rồi lập tức mỉm cười nói: “Mùa xuân năm nay tuyển tú nữ, Hoàng thượng chỉ giữ lại mấy vị đáp ứng, còn tất cả đều sung làm nữ quan, cung nữ. Vì thế, các người hầu trong cung của ta đều được cho xuất cung sớm.” Ta nhất thời không biết nên nói cái gì, trong phòng nhất thời vô cùng tĩnh lặng, chỉ có tiếng than nỉ lép bép trong lò sưởi.

Vốn biết ta thích vắng vẻ, Ô Lạt Na Lạp thị khoát tay cho mọi người lui, rồi căn dặn Lam Đông: “Bảo trù phòng chuẩn bị canh tao đồ.” Thấy mọi người đều đã đi ra ngoài, nàng mới nói: “Tỷ tỷ cũng không có ý tứ nào khác, nhưng hôm nay muội muội đã nói, tỷ tỷ có lời muốn nói với muội.” Ta thờ dãi một tiếng, rồi nói tiếp: “Hoàng thượng có tính ngưỡng phật, không thích nữ sắc nên cuối cùng, trong lòng hoàng thượng chỉ có Nhượng Hi cô nương và muội. Từng có thời gian, ta vẫn cho rằng muội được ông trời phái xuống thay thế Nhượng Hi cô nương... Hoàng thượng từng có khẩu dụ, trong hậu cung không ai được phép làm phiền muội. Điều đó đã nói lên tất cả. Đối với muội mà nói, chỉ là một chút ân sủng nhỏ nhoi. Nhưng đối với những người khác trong hậu cung, đó chính là mơ ước tha thiết của các nàng... Trong cung, ba năm một lần tuyển tú, vốn là tổ chế, gia mặc dù không muốn nhưng không thể tránh được. Tỷ tỷ cũng mong muội có thể khuyên giải hoàng thượng. Ngươi không có ý định gả muội, chỉ là lúc đó muội đang mang thai Hoàng Hân, sợ muội không chấp nhận được...”

Giọng nàng vô cùng êm ái, ta yên lặng lắng nghe. Nàng quả thật là một hoàng hậu không hề soi mói người khác. Mỗi lời nàng nói, mỗi một việc đều cho thấy nàng đang vì Dận Chân mà lo lắng.

Hai người im lặng một hồi, nàng khẽ thở dài, nhìn thẳng vào ta nói tiếp: “Mặc kệ là Nhượng Hi, hay là muội, đối với gia mà nói, đều là những người vô cùng quan trọng. Tỷ tỷ không hề mong bọn muội phát sinh chuyện gì không hay, nhưng có một số việc đã xảy ra, cũng không thể cứu vãn được. Không cần đến hoàng thượng, ngay cả ta cũng sẽ không để nàng ta làm việc đó lần thứ hai. Tỷ tỷ biết, muội cũng như Nhượng Hi cô nương, đều không muốn tiếp xúc cùng bọn ta. Nhưng hiện tại, gia đã là hoàng thượng, việc tuyển tú là không tránh khỏi...”

Kỳ thực, ta vốn cho rằng chỉ cần không nhìn thấy là có thể vô cùng thoải mái. Loại tâm trạng này, nói cho chính xác, vốn là bịt tai trộm chuông. Ô Lạt Na Lạp thị hôm nay nói chuyện này, là muốn nhắc cho ta nhớ, việc tuyển tú không vì một cá nhân nào mà có thể thủ tiêu, hoặc là cải biến.

Lúc này, ta dời dần ngồi trên ghế, tuy rằng đang nhìn nàng, nhưng kỳ thực là đang nhìn chậu than trên bàn, tai tuy nghe, nhưng chỉ nghe tiếng Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp thị lầm rầm. Trong cung, mặc dù lò than đang cháy rực, nhưng trong lòng ta vẫn cảm thấy lãnh ý gia tăng, liên tục xoay xoay chiếc nhẫn trên tay. Trong đầu ta chỉ nhớ, trong lòng của Dận Chân chỉ có một người. Qua hồi lâu, ta nghe được tiếng than nhẹ, bỗng nhiên giật mình, chỉ thấy Ô Lạt Na Lạp thị đang yên lặng nhìn ta chăm chăm. Thấy ta nhìn lại, ánh mắt u sầu của nàng đột nhiên loé sáng...

‘Choang’, tiếng bát trà rơi xuống đất kèm theo một tiếng quát từ bên ngoài cửa cung truyền tới: “Cái nha đầu này, người tiếng cung lâu như vậy, một chút

quy củ cũng không rõ, bùng bát canh đứng ngoài làm gì. Thật là...” Ngay sau đó là tiếng Lam Hi đáp lại: “Lộ công công, nô tỳ đang chuẩn bị đi vào, không biết công công đang vội và đi tới...” Tiếng nói của thái giám chủ sự của Khôn Trữ cung hoà lẫn vào tiếng của Lam Đông nhỏ dần...

Tiếng rèm bị kéo lên, sau đó một thái giám đi vào, dáng dấp gấp gáp, hơi lảo đảo dựa vào cửa. Hắn quỳ sụp xuống đất, nói: “Hoàng hậu nương nương có chuyện...” Hắn nói được phân nửa, chợt thấy không khí có gì khác lạ, liền ngẩng đầu, thấy ta đứng đó. Hắn trở mắt nhìn Ô Lạt Na Lạp thị, sắc mặt liền căng thẳng, dập đầu nói: “Nô tài tham kiến cô nương.” Ta khoát tay chặn lại, nói: “Công công không cần đa lễ.”

Thấy Tiểu Đường Từ đứng ở đó, tiến thoái lưỡng nan, hai tay liên tục xoa vào nhau, sắc mặt lo lắng, dường như là có chuyện trọng yếu muốn bẩm báo với Ô Lạt Na Lạp thị, lại ngại ta ở đây, không tiện mở miệng. Ta đứng lên, nói: “Tỷ tỷ, muội cảm ơn tỷ tỷ đang ban cho thuốc bổ. Hoàng Hân chắc giờ đã thức giấc, muội muội xin cáo lui.” Khuôn mặt của nàng tái nhợt, nhưng vẫn giữ dáng vẻ tươi cười thanh nhã như trước, đứng lên nói: “Cũng vài ngày rồi chưa gặp Hoàng Hân, hôm khác ta sẽ tới thăm.”

Kéo lại tấm áo choàng trên người, ta từ từ bước xuống thềm. Vẫy tay gọi mấy nô tỳ đang quét tuyết, ta hỏi đường đến gian bếp rồi từ từ bước đi.

Đi được vài bước, Lam Hi đang bùng bát canh đã xuất hiện phía trước. Nàng ngẩn người ra một lúc, rồi lập tức cười nói: “Hiểu Văn cô nương, không phải đang tìm gặp nô tỳ chứ?” Ta chăm chú nhìn nàng một hồi rồi nói: “Lữ cô nương, đã lâu không gặp.” Sắc mặt nàng bình tĩnh, chắc đã sớm đoán ta sẽ hỏi như vậy, liền chăm chú nhìn ta. Nàng làm như vô ý, nhìn quanh bốn phía, rồi tươi cười nói: “Cô nương có nhân lực hơn người. Mới chỉ gặp qua hai lượt, đã nhớ kỹ đến vậy.”

Một trận gió thổi tới, khiến đám tuyết đọng trên cây rơi xuống đĩnh đầu, xuống mặt của ta, lạnh lạnh. Ta âm thầm cảm phục nàng, vẻ mặt trấn tĩnh đến vậy không phải mỗi người đều tự có được. Ta không nói tiếp, chỉ yên lặng nhìn nàng. Nàng lau nước tuyết trên mặt, ánh mắt trở nên u ám, nói rằng: “A Mã ta vốn là quan tứ phẩm trong triều, mà ta là con gái duy nhất, nên phải tham dự tuyển tú.” Dừng một chút, nàng lại nói: “Bước vào cung, khả năng vĩnh viễn không thể ra được. Ta đã cầu xin A mã, cho phép ta được tự do sống bên ngoài trước kỳ tuyển tú. Dù sao ta cũng là tú nữ đang đợi tuyển, đành dùng tên giả bên ngoài là Lữ Lam Hi.”

Giải thích này nghe cũng hợp tình hợp lý, không hề có kẻ hở nào, có thể là do ta đã quá lo lắng. Ta than nhẹ lần thứ hai, loại dư vị này chính ta cũng đã từng trải qua, làm sao không rõ tâm trạng của nàng.

P phía sau có tiếng bước chân đang chạy tới, ta quay lại nhìn thì thấy Tiểu Thuận Từ đang đỡ Xảo Tuệ. Xảo Tuệ nói, giọng oán giận ta: “Tiểu thư, người trở về đi. Đi lâu như vậy, tiểu A Ca thức dậy, khóc tìm ngọc nương này giờ.” Ta chỉ muốn làm rõ thân phận của Lam Đông mà quên đi mất việc này.

Xảo Tuệ hai bên thái dương đã xuất hiện tóc bạc, lưng dường như đã rũ xuống một chút. Mấy năm nay, nàng chuyên tâm chăm sóc cho ta, giờ lại một lòng lo lắng cho Hoàng Hân. Quả thật, nàng đã coi ta là Nhượng Hi. Ta vô cùng cảm động, nói: “Xảo Tuệ, người sai ai tới chẳng được. Tuyết rơi lớn thế này, cẩn thận kéo bị ngã.”

Nghe tiếng rơi ở phía sau, ta xoay người nhìn lại, thấy bát canh đang lăn tròn trong tuyết, táo đỏ văng ra khiến tuyết chỗ đó trong nháy mắt đã tan chảy. Lam Đông sắc mặt ửng đỏ, ngo ngắc nhìn về phía trước khiến ta sửng sốt. Trải qua kỳ tuyển tú, các tú nữ đều đã học qua quy củ, lễ nghi trong cung, nếu không đạt sẽ không có tư cách ở lại trong cung. Lam Đông đã ở trong cung gần một năm, làm sao có thể làm đổ hai bát canh trong một ngày. Rốt cuộc là chuyện gì khiến nàng thất thố đến vậy. Ta theo mắt nàng nhìn lại, phía trước chỉ có Xảo Tuệ và Tiểu Thuận Từ, không có người khác.

Xảo Tuệ bước lên, nhặt bát canh đưa cho Lam Đông rồi nói: “Sau này nên cẩn thận hơn, ở trong cung không giống bên ngoài đâu.” Sau đó, Xảo Tuệ lại giục: “Tiểu thư, mau trở về thôi, tiểu A ca đói bụng rồi.” Ta vẫn ngưng thần nhìn Lam Đông, những nghi ngờ lại trở về. Lần trước, nàng ở trước mặt ta và Dận Chân thông dong ứng đối, cũng là một thị nữ từ liêu lĩnh. Lam Đông cũng cảm nhận được sự b thương, đặt bát canh vào khay, dịu dàng thì lễ rồi theo hành lang quanh co đi khuất.

Vốn chỉ định cùng nàng nói một chút chuyện cũ, không ngờ lại xảy ra chuyện. Trở ra Khôn Trữ cung, đợi người khiêng kiệu đến, ta thấy ở góc cây lớn phía trước có một thái giám đang đứng. Hắn là hân đã đứng ở đây rất lâu, toàn thân đều bị tuyết phủ trắng, tuyết cũng đọng cao như núi trên mũ.

Thấy ta nhìn tới, hân bước lên hai bước, đột nhiên dừng lại, lấy ta một vật từ trong túi đặt xuống đường, rồi nhanh chân bỏ lại. Ta đột nhiên nhớ ra, đang định cản dặn Tiểu Thuận Từ thì hân đã cùng hai lực sĩ khiêng kiệu đuổi theo.

Nhặt lên túi vải, rút tờ giấy bên trong, chỉ thấy có viết: “Xin cứu Thủy Trúc gấp”. Túi vải vẫn giống hệt như cái lần trước, thủ công tinh tế. Thở nhưng lần này, chữ viết khác hẳn nét chữ nhỏ nhắn thanh tú lần trước, hiển nhiên không phải là do một người viết. Mặt khác, cũng không có con dấu của Bát gia đóng trên đó.

Ta giật mình đứng tại chỗ, thật lâu vẫn chưa hiểu ra. Thủy Trúc không phải đã rời cung rồi sao? Người đem tờ giấy này đến là ai? Lễ nào Ô Lạt Na Lạp thị nói dối, nhưng vì sao lại nói dối. Tuy rằng ta cùng Thủy Trúc đã từng ở chung một thời gian, nếu Thủy Trúc thực sự đã phạm phải lỗi lớn không thể tha thứ, ta cũng đâu thể mở miệng nói điều gì, dù sao Ô Lạt Na Lạp thị mới là chủ tử của nàng.

Cầm túi vải trong tay, ta như bị ai đánh tỉnh. Nội dung trong túi vải lần trước có liên quan tới Hoàng Vượng, hơn nữa lại có con dấu của Bát gia. Lần này không có, là do người cất giữ con dấu của Bát gia đã xảy ra chuyện. Đầu ta như bị ai đánh ‘oanh’ một tiếng, chân thối lui một bước, không dám tiếp tục nghĩ tiếp, sống lưng lạnh toát. Đây vốn là điểm mấu chốt mà ta đang tìm kiếm. Thủy Trúc vốn là người của Bát gia, quả thật ta không ngờ tới, Bát gia đã qua đời nhiều năm như vậy....

Ta nở một nụ cười sâu thẳm, không hiểu sao một người vì sao lại có những sắp đặt lâu dài đến như vậy, vì sao không thể dứt khoát, vì sao không để ý tới tính mệnh của những người đang sống? Trước mắt ta một khuôn mặt đẹp như ngọc hiện lên, ánh mắt trong sáng. Hân không phải đã từng nói: “Thắng bại đã định, sẽ không tiếp tục làm những chuyện vô vị” nữa hay sao? Chuyện hôm nay là vì cái gì.

Ta nhìn chăm chăm vào tờ giấy trong tay, sự ngọt ngào tăng dần khiến toàn thân dường như không còn hít thở như bình thường.

Vô trôn tờ giấy rồi ta nắm chặt trong tay. Nhìn lên, ta thấy có bốn người đang lại gần. Tiểu Thuận Từ đi trước, còn tiểu thái giám kia bị hai lực sĩ khiêng kiệu áp tải đi ở chính giữa.

Ta xua tay ra hiệu cho Tiểu Thuận Từ để tên tiểu thái giám lại rồi lui ra xa. Đưa mắt nhìn Xảo Tuệ đứng bên cạnh, ta thấy nàng mấp máy môi, nhưng cũng không nói gì, chỉ lắc đầu rồi cũng lui lại phía sau. Ta đi quanh một hồi, không chủ đích, xuất thần ngắm cảnh tuyết, dường như mong tuyết trắng có thể gột rửa những phiền muộn trong lòng. Đi một hồi, ta quay lại nhìn, phát hiện tiểu thái giám kia đang quỳ trên mặt đất, vẻ mặt nghiêm túc. Đứng yên một hồi lâu, ta vẫn thấy hắn giữ nguyên tư thế đó, liền nói: “Không nói rõ, làm sao ta cứu người được.” Nghe vậy, hắn liền dập đầu lấy ta ba cái, đến khi ngẩng đầu lên, trên mặt hắn đã lấm tấm tuyết trắng, rồi quyết tan theo mặt hắn chảy xuống, từng giọt từng giọt đọng lại trên mặt tuyết.

Hắn dùng tay áo lau đi, vẫn quỳ gối nói: “Thủy Trúc tỷ tỷ đã từng nói, nếu một ngày nàng xảy ra chuyện, ta có thể đi tìm người để nhờ trợ giúp.” Ta không đành lòng để hắn quỳ trên tuyết, đành nói: “Đứng dậy nói chuyện đi. Thủy Trúc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải nàng đã rời cung rồi sao?”

Tiểu thái giám ngập ngừng, không biết có nên đứng lên hay không. Hắn thấy ta sắc mặt bình thản, căn bản không nghĩ tới những nghi thức thế này, bèn đứng sang một bên nói: “Nô tài cũng có nghe Thủy Trúc tỷ tỷ được thả ra khỏi cung. Nhưng trước đó, bọn cung nữ thái giám đồn rằng thị nữ trong cung hoàng hậu mắc tội, bị bắt giam. Nô tài đem lòng nghi ngờ, đi dò hỏi, quả nhiên đó là Thủy Trúc tỷ tỷ. Lúc này, nô tài không có cách nào khác, bèn tìm tới cô cơ.”

Ta ngửa mặt lên trời, từng bông tuyết nhỏ rơi vào trên mặt ta, kích thích thần kinh, ngẫm nghĩ một hồi vẫn không có chút manh mối. Thủy Trúc nhất định đã xảy ra chuyện, nhưng cụ thể thế nào, ta lại không rõ.

Ta vẫn trầm suy nghĩ, việc này hẳn chỉ có thể giao cho Thập tam là thích hợp nhất. Hắn cũng đã từng đồng ý với Bát gia, sẽ bảo hộ chu toàn cho Hoàng Vượng. Tâm tư đã định, ta liền nói với tiểu thái giám kia: “Người về trước đi. Ta sẽ tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra, nếu như có thể ta sẽ giúp đỡ.”

Đi ra khỏi bia rừng, ta thấy Cao Vô Dung đang đứng đợi ở chỗ kiệu nhỏ, đang răn dạy Tiểu Thuận Từ: “Cô nương đi ra ngoài, chuyện quan trọng vậy mà không nói với ta, để ta phải thêm mấy người theo hầu. Hôm nay tuyết rơi lớn như vậy, các người cũng không mang theo dù. Cô nương đang ở cử, thân thể rất yếu nhược, nếu để lại bệnh thì ta hay người sẽ gánh tội đây?” Tiểu Thuận Từ cung kính cúi người vâng vâng dạ dạ, bốn lực sĩ kiêng kiệu càng cúi đầu thấp hơn, thở mạnh cũng không dám.

Đi lên trước, ta nói: “Cao công công, đừng nên trách phạt hắn, là do ta đi rất vội vàng, hắn không kịp xoay xở.” Cao Vô Dung khom người, hơi cúi đầu nói: “Cô nương đã phân phó, lão nô xin lĩnh mệnh. Tiểu A ca khóc lớn đã lâu mà cô nương không trở lại, hoàng thượng sai lão nô đi tìm cô nương. Xảo Tuệ đã về trước, mời cô nương lên kiệu về.”

Từ sau hôm đấy, ta vẫn suy nghĩ mãi không biết có chuyện gì, Thủy Trúc đã làm gì sai mà không thấy xử phạt, chỉ giam cầm một chỗ. Nếu điều tra ra nàng là người của Bát gia, chắc hẳn đã bị đem ra trừng phạt công khai, để cảnh cáo, rằng đe những kẻ khác.

Lo cho Hoàng Hân xong, ta đến trước bàn mở giấy, chậm rãi mài mực. Đã gần một năm nay, ta hầu như không cầm bút, vừa lúc trong lòng có tâm sự, không có cách nào giải sầu, mong rằng luyện chữ sẽ giúp ta trấn tĩnh lại một phần.

Thấm đều mực vào bút lông, ta cố trấn tĩnh, chăm chú viết, yên lặng chìm đắm trong nỗi lòng của chính mình.

‘Cháp, cháp’ – hai tiếng vỗ tay từ phía sau vang lên. Không đợi ta ngừng đầu, Thập tam đã chế nhạo: “Xem ra khó mà phân biệt được chữ viết của người với chữ do Hoàng huynh viết.”

Từ mấy tháng nay, việc xử trí những sai lầm dẫn đến việc Tây Tạng phản loạn đã chiếm hết tâm tư của hắn. Nếu nhưng không nảy sinh ra chuyện của Thủy Trúc, ta cũng sẽ không mời Thập tam tới đây. Mặc dù biết việc này không thể mở miệng nói, nhưng lại nhìn không được, muốn biết rốt cuộc việc gì đã xảy ra. Vì vậy, ta chậm rãi đặt lại bút, yên lặng nhìn chăm chăm Thập tam. Thấy vậy, Thập tam hơi xiu mày, nhìn ta dò xét. Sau cùng, hắn đi tới ngồi xuống ghế, nâng chén lên uống một ngụm trà, rồi mới nói: “Có chuyện gì? Đã lâu rồi ta không thấy vẻ mặt người kì quái đến vậy.”

Ta ngồi xuống đối diện với hắn, nói thẳng vào vấn đề: “Ta đã tìm được chủ nhân của chiếc túi vải.” Thập tam dựa vào lưng ghế, thờ dãi nói: “Người muốn hỏi ta mọi chuyện có phải là do Bát ca an bài hay không?” Không đợi ta trả lời, hắn grọng cười, rồi nghiêm mặt nói: “Người đã sớm chọn hoàng huynh, lòng của người cũng đã dành hết cho hoàng huynh, sao lại còn tiếp tục xen vào những chuyện này? Là do Bát ca an bài thì sao? Mà không phải Bát ca làm thì thế nào? Bát ca đã mất, các nàng ta có làm thì chỉ là những chuyện vô vị. Nhưng với hoàng huynh mà xét, những người này làm hoàng huynh cảm thấy bất an, chúng ta không nên để các nàng tiếp tục tồn tại.” Từng lời Thập tam nói đều là sự thực. Bát gia cùng tỷ tỷ đã mất, Hoàng Vượng cũng ở tận Nhiệt Hà, ta không nên nhiều chuyện, tiếp tục nhúng tay vào những việc này. Tuy chỉ là vấn đề của một cung nữ, nếu ta xen vào, sợ lại trở thành vấn đề triều sự.

Hình ảnh bình tĩnh của Bát gia lúc trước khi đi lại hiện lên, khiến lòng ta khẽ động. Thập tam đã nhận lời chiếu cố cho Hoàng Vượng. Bát gia hẳn đã an lòng, dĩ nhiên hẳn không có khả năng an bài thêm mấy chuyện đại nghịch. Nghĩ đến đây, ta nhẹ lòng hơn nhiều, còn có cảm giác tự trào phúng chính mình. Tự mình phiền não vài ngày, trong giây lát ta phát hiện ra là chính mình lại tự làm khổ bản thân.

Ta thờ dãi một hồi, khẽ cười hỏi: “Làm sao người tra ra được?” Vừa hỏi xong, ta đã phát hiện mình lại hỏi chuyện thừa. Lúc đầu, để tra ra thân phận thực sự của ta, hẳn đã từng đem danh sách cung nữ trong cung ra tra một lượt. Lần này lại liên quan tới Bát gia, hẳn đương nhiên phải rà soát thật kỹ. Ta cười cười, khoát tay áo ra hiệu hẳn không cần trả lời ta.

Hắn lại nâng chén trà lên uống sạch, nhìn quanh nói: “Hoàng Hân đâu? Từ lúc hắn sinh ra, ta mới gặp hắn có hai lần. Ta là hoàng thúc, mà không quan

tâm được tới hần.” Máy ngày nay, Xoá Tuệ thấy ta tâm tình không ổn, bởi vậy, hài tử vừa thức là nàng đã bế sang phòng bên. Ta nói: “Xảo Tuệ đưa đi chơi rồi.”

Dừng lại, ta hỏi thêm: “Vì sao vẫn không xử trí nàng ta. Đây không phải là tác phong của người và Tứ ca.” Thập tam khẽ rung mình, nói: “Chẳng biết trong cung còn bao nhiêu người nữa. Làm vậy, là muốn một lưới bắt hết.”

Ta chợt tỉnh ngộ. Thập tam đầu tiên là tra ra Thủy Trúc, vừa vặn trong cung lại bổ sung thêm một nhóm thái giám, cung nữ và nữ quan. Vì vậy, thông tin Thủy Trúc được thả ra khỏi cung được truyền ra, khiến những kẻ có quan hệ với Thủy Trúc sẽ đi dò hỏi, kiểm tra. Từ đó, hần có thể khoanh hẹp phạm vi.

Nhấp một ngụm trà, ta nói: “Ta muốn gặp Thủy Trúc. Dù sao, lúc ta ở lại trong cung Hoàng hậu, nàng đã chiều cô ta rất nhiều.” Thập tam nhìn ta chăm chăm, im lặng một hồi rồi nói: “Tuỳ ý người, chỉ là đừng nên nhắc lại chuyện này với Hoàng huynh.” Thấy Thập tam không cự tuyệt, ta hỏi thêm chỗ Thủy Trúc đang bị giam, rồi không bàn tiếp đến chuyện này.

Thập tam thấy ta không nói thêm, liền đứng dậy nói: “Ta đi đây. Đã mấy ngày không gặp Thừa hoan, không biết có lại gây ra tai hoạ gì nữa đây.” Hần bước ra đến cửa, rồi quay lại nói: “Mấy ngày nữa, hảo bằng hữu của người sẽ vào kinh.” Ta sững sốt, nghiêng đầu nhìn hần, có chút khó hiểu. Hảo bằng hữu của ta tới kinh thành. Ở chỗ này ta đâu có bằng hữu, mà lại còn không ở kinh thành.

Suy nghĩ một hồi, ta ảo não nói: “Hần còn coi ta là bằng hữu sao?” Thấy bộ dạng của ta, Thập tam tỏ vẻ kinh ngạc rồi tức cười nói: “Đúng vậy, đáng đáp của người đã thay đổi, nàng sẽ không nhận ra người được.” Thập tứ vẫn cho rằng Nhượng Hi đã chết. Ta tuy rằng có ký ức của Nhượng Hi, nhưng trong lòng hần, ta vĩnh viễn chỉ là Hiểu Văn, vĩnh viễn không thể trở thành Nhượng Hi của hần. Làm sao hần có thể coi ta là bằng hữu được đây?

Âm thầm thờ dài một hồi, ta nhún vai với Thập tam rồi than thở: “Hần nhiều năm canh giữ Hoàng lăng như vậy, đã chịu nhiều uỷ khuất.” Nghe vậy, Thập tam nhìn ta, ngồi xuống ghế, khẽ mỉm cười nói: “Người cho rằng ta đang nhắc tới Thập tứ ư?” Ta vô cùng kinh ngạc, lướt một vòng suy nghĩ, rồi vui mừng nói: “Là Mẫn Mẫn, nàng tới đây sao?”

Thập tam gật đầu, nói: “Tây Tạng có chiến sự. Bộ tộc Y Căn Giác La và người Mông Cổ cũng xuất binh. Hoàng huynh đã hạ chiếu thư, chiến sự liền chấm dứt. Vương gia của cả hai bộ tộc lần này vào kinh lĩnh thưởng, hoàng huynh vì người đã lệnh cho Vương Gia bộ lạc Y Căn Giác La phải mang Vương phi đi cùng.”

Ta mừng rỡ vô cùng, chỉ biết ôm tay áo của Thập tam, dồn dập hỏi thăm: “Hần là rất nhanh sẽ tới. Tá ứng vương tử quả thực đã kế thừa vương vị, đã trở về bộ lạc Y Căn Giác La? Mẫn Mẫn chính là Vương phi?” Thập tam cười lớn, nói: “Tá Ứng vương tử đã là Vương gia của bộ tộc Y Căn Giác La. Nhưng người sẽ phải đợi hai tháng hoặc nửa năm nữa.” Nghe xong, tuy ta có chút thất vọng, nhưng lại nghĩ, dù đợi thêm nửa năm, nhưng lại được gặp Mẫn Mẫn, vẫn là chuyện hết sức vui mừng, ta lại vô cùng cao hứng.

Ta liền nhớ lại những ngày ở thảo nguyên kết nghĩa tỷ muội. Đến lúc này, ta mới giật mình phát hiện, mình vẫn luôn mong nhớ người bạn này. Đột nhiên Thập tam la hoảng, chỉ chỉ vào tay áo của ta. Thì ra toàn bộ nước trà đã đổ vào ống tay áo của ta. Ta vẫy vẫy nước ra khỏi tay áo, liền phát hiện Thập tam có dáng vẻ cổ quái. Nghiêng đầu, ngưng thần nhìn hần một hồi, ta đang muốn trêu ghẹo thì Thập tam đã nói: “Lục Vu biết Mẫn Mẫn sắp tới, nói là muốn gặp nàng ta.”

Ta bật cười khiến ngụm trà đang uống dở phun ra, thật không ngờ một người rụt dè dôn hậu như Lục Vu lại có thể đưa ra yêu cầu như vậy. Ta dùng khăn lau miệng, rồi nói: “Người tính làm sao bây giờ?” Thập tam bắt đầu dĩ cười, rồi nói với ta với giọng điệu oán hận: “Nếu không phải chủ ý của người, bày ra một màn múa hát, cũng sẽ không làm cho mọi người ai ai cũng biết.” Ta nhớ tới tiếng sáo du dương của Thập tam khi đó, cùng tiếng hát trong trẻo của Mẫn Mẫn đã lan truyền khắp hoàng thành. Nhưng ta không ngờ chuyện này lại hơn mười năm sau vẫn còn ảnh hưởng tới Thập tam.

Thập tam đứng lên nhìn ra ngoài, rồi nói: “Chuyện này là do người gây ra, đến lúc đó ta giao Lục Vu cho người, người đem nàng đi gặp Mẫn Mẫn.”

Nói đến đây, Thập tam đi thẳng ra khỏi phòng. Ta bật cười, không ngờ có ngày Thập tam cũng gặp phải chuyện này.

Đứng bên ngoài căn phòng cũ nạt, ta không tin rằng trong chốn hoàng cung hoa lệ lại có một chỗ như thế này.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, gió thổi mạnh khiến nơi đây càng thêm vẻ hoang vu. Ta dừng bước, tuyết không buông tha vẫn rơi thẳng xuống, như bao vây lấy ta. Đưa mắt nhìn xung quanh. Nơi đây không giống những nơi khác trong cung, không hề có người quét dọn tuyết, cũng không có người qua lại. Tuyết đóng dày trên mặt đất đến hàng tấc, băng cũng đóng thành từng mảng lớn trên mái nhà.

Trong hành lang, ánh sáng mờ mờ chiếu lên những mạng nhện chằng kín ô cửa sổ cũ nan. Qua song cửa nhìn vào, ta thấy một hình người đang nằm cuộn tròn trên đồng rom rạ, quần áo nhìn không ra màu sắc. Trong phòng, ngoài một chút rom rạ này, chỉ còn hai cái bát trống rỗng bày trên sàn, không có đồ vật gì khác.

Ta khẽ thở dài, đột nhiên nhớ lại những ngày tháng ở trong Hoán Y cục, dù khổ sở nhưng so với nơi này vẫn đầy đủ hơn nhiều. Từ đáy lòng, ta cảm nhận được sự bi thương cho số phận những con người trong thời đại này.

Đẩy cửa phòng đi vào, ta lẳng lặng nhìn nàng. Mái tóc xoã ra che gần hết khuôn mặt, hai tay ôm chặt lấy nhau, toàn thân cuộn lại như một con tôm. Ta không biết nàng đang thức hay ngủ, nhưng không hề có chút động tĩnh.

Ta cởi ra áo khoác, nhẹ nhàng ngồi xuống đắp lên người nàng. Tầm thân nhỏ bé ấy hơi run lên, nhưng vẫn không giãn ra. Ta gạt nhẹ đám tóc rồi bò trên mặt nàng, áp tay vào má nàng. Nàng không ngủ, hai mắt đang mở to nhìn vô thức vào ta, ánh mắt tán loạn mà mê man.

Nàng khẽ mặt nàng lên, ta khẽ gọi: “Thủy Trúc”. Nàng giật mình, rụt sâu người lại, ánh mắt có vẻ kinh ngạc nhìn ta cảm chăm, trên mặt vẫn không có chút phản ứng, dường như vẫn không nhận ra ta. Ta có cảm giác chuyện không hay đã xảy ra, liền lắc mạnh thân thể của nàng, gọi lớn: “Thủy Trúc, ta là Hiếu Văn.”

Nghe vậy, nàng nghiêng đầu nhìn ta, lẩm bẩm: “Hiếu Văn, Hiếu Văn...” Nhưng bùng tỉnh, nàng yếu ớt lắc lắc đầu, đưa tay lên gạt mắt, nhìn ta hồi lâu rồi hai dòng nước mắt xuất hiện.

Nàng cúi đầu nức nở một hồi, rồi ngẩng lên, giọng cười nói: “Hiếu Văn cô nương, nếu sau này em trai ta gặp chuyện gì, hy vọng cô nương nhớ tới giao tình của chúng ta trước đây, giúp hân một lần. Như vậy, dù có chết ta cũng được yên lòng.” Nhìn hai mắt nàng đầm lệ cầu xin, trong lòng ta bối rối, không hiểu vì sao nàng muốn làm những chuyện đó. Cứ sống bình thường, không phải tốt hơn sao?

Ta nói: “Là tiểu thái giám lần trước đã truyền tin lúc Hoàng Vượng gặp chuyện?” Nàng liên tục gật đầu, nói: “Là bởi hân không bị ai canh phòng. Lần này chắc chắn là do hân đến gặp người, nếu không, người cũng sẽ không biết chuyện.”

Ta khẽ ‘ừ’ một tiếng trong miệng, rồi khẽ thở dài, nhìn nàng hỏi: “Hiện tại, người có hối hận không?” Ánh mắt của nàng chợt loé sáng, dường như chỉ trong nháy mắt, vẻ u ám từ lâu đã biến mất. Mặt nàng lộ ra vẻ tươi cười sáng lạn, nói: “Ta làm sao hối hận đây? Từ khi ta bước vào phủ Tứ vương gia, A mã cùng Ngạch nương của ta được được ưu ái rất nhiều.” Những điểm khó hiểu trong lòng ta dường như sáng tỏ hơn một chút. Theo như lời nàng nói, nàng chính là gián điệp của Bát gia, từ rất lâu rồi.

Thân thể nàng vốn suy nhược, nói xong liền vỗ ngực liên hồi, thở hổn hển một lúc lâu rồi mới nói tiếp: “A mã ta có nhiều vợ, ngạch nương ta vốn chỉ là một tiểu tiếp được nuôi bên ngoài. Lúc mới đầu, A mã đối với ngạch nương cũng rất tốt. Từ lúc đệ đệ ra đời, thân thể ngạch nương ta càng lúc càng suy yếu, mang nhiều bệnh, không còn dáng vẻ trẻ trung xinh đẹp. Từ lúc đó, A mã cũng rất ít tới nơi ở của chúng ta. Năm ta mười ba tuổi, sau hơn nửa năm không gặp mặt, A mã của ta tự dung xuất hiện... Từ đó, ta bước vào phủ Tứ vương gia, đi theo hầu hạ Phúc tấn. Ta cũng được biết, ngạch nương đã sống tốt hơn lúc trước rất nhiều.”

“Vương gia đã cho người khác hai con dấu, một con do Lý Phúc cất giữ, luôn ở cạnh Vương gia, một con là do ta cất. Vương gia có ý, nếu ngài và Lý Phúc gặp chuyện, những cửa hàng bên ngoài còn có ta quản lý, có thể vì đảm bảo Hoàng Vượng tiểu vương gia. Ta cũng không ngờ tiểu công tử lại hồ đồ như vậy, bị bọn người đó xúi giục, rơi vào tình trạng nguy hiểm.”

Chuyện này so với chuyện của Ngọc Hoà không có gì khác biệt, đều là gặp nguy gặp người tương trợ. Có khác cũng là Ngọc Đan vì tình và Thủy Trúc là vì hiếu.

Nàng nói xong, cúi đầu im lặng một hồi rồi đột nhiên quỳ xuống trước mặt ta, nắm chặt y phục của ta, ngẩng đầu nhìn ta mà nói: “Ta chỉ có một người em trai này, hoàn toàn trông cậy hân chăm sóc cho ngạch nương, hân không thể có chuyện. Hơn nữa, chuyện gì hân cũng không biết.”

Ta kéo nàng dậy, đỡ nàng cùng ngồi xuống đồng rơm, chậm rãi ôm lấy nàng, đau đớn nói: “Trên trời này, bất luận là một sinh mệnh, dù là cao quý hay thấp tiền, cũng là độc nhất vô nhị. Một khi mất đi, không bao giờ có khả năng xuất hiện một người giống hoàn toàn. Người nghĩ như vậy đáng giá hay sao? Ngạch nương của người muốn người như vậy hay sao? Người thật nhẫn tâm khi để mặc ngạch nương của người biết người vì nàng mà làm những chuyện này. Nếu như can hệ đến em trai người, người có thể an tâm được sao?”

Nghe xong, mặt nàng thoáng tái nhợt, cả người cứng đờ, không nhúc nhích, con mắt cũng không có động. Một lát sau, dường như nàng rất lạnh, toàn thân không ngừng run lên, khoe miệng cũng run run nhưng nàng không khóc, chỉ là sắc mặt cực kỳ đau khổ.

Buông tay khỏi vai nàng, ta chậm rãi đi tới bên cửa sổ, ngắm từng bông tuyết bay tán loạn trong gió.

Qua một lúc, giọng nàng vang lên từ phía sau: “Hiếu Văn cô nương, đừng để cho đệ đệ gặp phải chuyện không may.” Giọng của nàng hết sức bình tĩnh, không có biểu hiện gì của những kích động vừa rồi. Ta xoay người lại, thở dài nói: “Người đã quyết định.” Nàng lộ ra vẻ cười giọng gạo, nói: “Mong cô nương thành toàn, hiếu cho nỗi thống khổ của Thủy Trúc. Mặt khác, con dấu Lý Phúc tông quản đã giao cho, ở trong cung không còn ai đủ tín nhiệm, nên xin người giúp ta bảo quản, chỉ mong tài sản của Bát vương gia không rơi vào tay kẻ khác, đặc biệt không để bộ Hộ sung vào quốc khố. Tuy rằng phủ đệ của A Mã đã gặp chuyện, nhưng sinh hoạt của mẫu thân vẫn như cũ, toàn bộ là dựa vào những cửa hiệu này của Bát Vương gia. Bởi vậy, ta không hề hối hận. Nhờ chuyện lời của ta cho đệ đệ, bảo hân nói với mẫu thân rằng ta đã được Hoàng Hậu gả cho người Mông Cổ, nàng không nên lo lắng quá mức.”

Ta lặng lẽ nhìn nàng, yên lặng nghe nàng an bài hậu sự, ngực có chút khó chịu, đau đớn nhìn một sinh mệnh đang từ từ mất đi. Qua hồi lâu, ta mở miệng nói: “Mong muốn cuối cùng của người là cứ thế này mà chết đi.” Tim nàng đập mạnh và loạn nhịp, trong một thoáng nhẹ nhàng cười nói: “Nay rơi vào cảnh người đi tình tàn canh lạnh, ngoại trừ ta, tin rằng trong cung cũng chẳng còn ai là người của Bát gia”

Nàng nói xong, dường như quyết không bao giờ mở miệng nữa, ngồi dựa vào tường, nhắm chặt hai mắt. Ta chăm chú nhìn con dấu nhỏ trong tay, đưa mắt nhìn nàng rồi bước ra bên ngoài.

Ngày tháng qua nhanh, nháy mắt đã giữa mùa hè. Thịnh thoảng nhớ tới việc của Thủy Trúc, ta vẫn cảm thấy đau lòng, khó chịu. Từ trước tới nay, việc một thái giám, cung nữ chết đi đều là việc rất đời bình thường. Thủy Trúc tự sát qua đời cũng khiến người ta bàn luận vài ngày, nhưng rồi cũng phai nhạt. Thập tam nhìn thấy ta, cũng chỉ nói: “Vây cũng tốt” rồi không nói thêm gì. Sắc mặt Dận Chân cũng trưng xuống hai hôm, nhưng cũng không hỏi thêm điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17

Cây cối trong vườn Viên Minh vốn san sát đan nhau, hầu như che kín cả bầu trời. Tuy nhiên, mấy ngày này mặt trời luôn chiếu những tia nắng chói chang xuống mặt đất, mặc dù ở trong vườn vẫn không cho người ta cảm giác mát mẻ, vô cùng oi bức.

Cây cối âm u che bớt cái nắng buổi trưa, ta đang ngủ mơ chợt giật mình tỉnh giấc.

Mấy ngày nay ta đều chuẩn bị băng đá làm nước giải khát, giúp giải nhiệt khá tốt. Lúc đó, ta đang dựa trên ghế nghỉ, tỉnh dậy thì phát hiện mặt trời đã hơi ngả về tây. Ánh nắng vẫn xiên qua cành lá rậm rạp trên đầu vẫn hết sức chói mắt, liền nhấc lên chiếc quạt dưới chân phe phẩy, khẽ thở dài rồi cầm chén trà lên uống một ngụm. Ta từ tốn đứng dậy, bước vào trong phòng.

Hoàng Hân chỉ mặc một chiếc áo yếm màu đỏ thẫm, nằm ngủ ở trên giường. Cầm lên khăn lụa, ta nhẹ nhàng lau đi nước dãi trên miệng hân, cúi xuống hôn chụt lên trán. Thằng nhóc đó vẫn ngủ say không có phản ứng gì.

Đi tới bàn, ta viết lên giấy báo nơi ta sẽ tới, nhẹ nhàng đặt trên ghế dài chỗ Xảo Tuệ đang ngủ, rồi khẽ khàng bước ra ngoài.

Con đường lát đá đang bị nung dưới cái nóng hơn 40 độ khiến ta bước trên đó mà giống như đang ở trong cái lồng hấp. Bốn phía không có gió, chim chóc trên cây kêu đến khản cả giọng khiến ta cảm thấy phiền phức, bức bối. Vừa đi một lúc, ta đã thấy vô cùng khó chịu, đành rào bước nhanh hơn đi về phía Càn Chính điện, mong rằng ta không bị cảm nắng.

Vừa bước vào hành lang Càn Chính điện, một cảm giác mát lạnh đã ập vào mặt ta, cảm giác vô cùng thoải mái. Đang khát khô họng, nhìn thấy hai cung nữ đang chuẩn bị trà, ta liền bước nhanh vào trong đó, nhắc một chén luôn uống cạn sạch. Hai cung nữ kia vừa trông thấy, đang định mở lời trách cứ liền nhận ra ta, liền khom người thi lễ, rồi lại yên lặng chuẩn bị trà. Mới đầu ta thấy hai cung nữ kia có phần xa lạ, nhưng nhìn kỹ lại thì thấy có nét quen quen. Lắc đầu khẽ cười một mình, vì Hoàng Hân vẫn còn nhỏ, ta không thể rời xa hân, thành ra rất ít đến nơi này.

Không biết trong đại điện còn những người nào, ta đành hỏi: “Hoàng thượng đang nghỉ sự cùng ai vậy?” Một giọng nói thanh tú trả lời: “Khởi bẩm cô nương, Vạn tuế gia cùng Tứ A ca đang ở trong đại điện.” Thì ra Hoàng Lịch đang ở đây. Từ hôm đó, hân chưa tới tìm ta, không biết hiện tại hân thế nào, quan hệ với Phó Nhã ra sao. Ta không biết có đúng với lịch sử đã ghi nhận, Càn Long đối với vị hoàng hậu đầu tiên của hân vô cùng tôn kính. Biết thế nhưng ta vẫn lo lắng, nếu chỉ là kính yêu, thì không phải là tình vợ chồng gắn bó keo sơn say đắm yêu thương, vậy Phó Nhã nên làm gì đây?”

Vốn định nhân lúc Hoàng Hân đang ngủ, ta muốn tạo bất ngờ cho Dân Chân, vốn là ý nghĩ hưng phấn nhất thời, nhưng giờ một chút cũng không còn cảm giác. Ta nặng nề thở dài, ngây ngốc đứng yên tại chỗ, không biết nên làm gì, nói gì để gỡ bỏ khúc mắc của Hoàng Lịch. Đang lúc phiền muộn, cảm thấy như có người đang quan sát, ta liền quay lại, thấy tiểu cung nữ vừa rồi đang lên nhìn ta vài lần. Ta như rơi vào chôn sương mù mờ mịt, ngay cả bọn thái giám trên đại điện cũng không nhận ra ta, năng không nên có biểu hiện như vậy.

Khẽ mỉm cười đánh giá nàng, ta thấy sắc mặt nàng trầm mặc, da trắng như tuyết, mũi nhỏ nhắn xinh đẹp, nhưng trên mặt chỗ má lúm đồng tiền cho vài nốt tàn nhang nhàn nhạt.

Thấy ta nhìn như vậy, nàng không hề hoảng sợ, ánh mắt hơi lộ vẻ cười. Nàng tiến lên vài bước, nhẹ nhàng hành lễ, rồi đứng dậy nói: “Cô nương, người không nhớ ta sao?” Nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, ta dường như có chút ấn tượng, hình như hôm đó nàng đi cùng với Ngạc đáp ứng, người đã nói hai từ ‘cảm tạ’ khó hiểu kia. Nhưng nàng không phải là một đáp ứng sao? tại sao lại phải ở đây?

Nàng dường như biết rõ những nghi vấn của ta, đang định nói chuyện thì tiếng quát mắng của Cao Vô Dung từ bên ngoài vọng đến: “Khúc Linh, con không mau dâng trà, ở bên trong nói chuyện gì vậy?” Nghe tiếng bước chân hân đang bước về phía đại điện, nàng liền quay sang cười áy náy với ta, nói: “Sau này có cơ hội ta sẽ nói rõ.” Dứt lời, nàng tiếp nhận khay trà, nhanh chóng bước về phía đại điện.

Ta tới đây vốn là muốn tìm Dân Chân, liền mở miệng nói với Khúc Linh: “Được, khi nào rảnh rồi chúng ta sẽ nói tiếp, việc trà nước này lúc trước ta cũng có làm qua.” Nàng tất nhiên cũng hiểu rõ mục đích của ta, vì vậy nở nụ cười tươi rói, mang khay trà đi.

Kỳ thực biết được thân phận hiện tại của nàng, ngực ta vốn lại nhói lên, nhưng thấy nàng cười như vậy, ta đột nhiên lại cảm thấy bình thường, một chút ghen tuông nhỏ nhoi với nàng cũng theo đó mà biến mất.

Đi tới cửa đại điện, khẽ gật đầu với Cao Vô Dung rồi ta bước vào bên trong, lập tức nghe được tiếng của Hoàng Lịch: “Hoàng A mã, từ tháng sáu, Điện Văn Kính đã tịch thu của Dịch Thế Hữu gần một trăm bảy mươi lượng bạc, đã trả lại cho người mất của, tước bỏ mũ quan thất phẩm của hân. Gần một tháng nay, Điện Văn Kính đã xử liên ba vụ như vậy, có phần hơi hà khắc. Cứ như vậy, hân sẽ làm sai lệch ý nguyện của triều đình, mất đi tác dụng vốn có.”

Dân Chân liếc mắt thấy ta đang đứng ở cửa, liền vẫy tay ra hiệu ta ngồi sang một bên đợi. Ta chậm rãi bước qua ngồi bên bà trà.

Dân Chân nhíu đôi lông mày, trầm mặc một lát rồi nói: “Mấy năm trước nhân tâm rối loạn, kỷ cương buông thả, quan lại không làm theo phép công, tiểu nhân coi thường pháp luật. Ta đành gia nghiêm luật, chỉnh đốn lại hệ thống chính trị. Qua vài năm, đã thu được không ít đổi mới. Nếu như dân được no ấm, không phải lo trộm cướp đạo tặc, nông dân vui vẻ ruộng cày, thôn xóm không còn than sâu oán khóc, Đại Thanh của chúng ta không phải đến thời thịnh thế hay sao.”

Hoàng Lịch đưa trà lên uống một ngụm, dừng một lúc lại nói tiếp: “Cũng là mong như vậy. Thế nhưng nếu có một biện pháp hợp lý, cần báo danh để triều đình ban thưởng.” Lòng mây Dận Chân từ từ giãn ra, mỉm cười nói: “Mọi việc dù sao cũng không thể buông lỏng, nếu như xuất hiện kẻ nói dối cạy yêu sùng, cần nghiêm khắc trách phạt không tha. Nhưng chuyện này cũng lạ thật, nên thưởng thế nào cho xứng đáng, không nên chỉ là mồi quan sát phẩm.” Hoàng Lịch thấy sắc mặt Dận Chân trùng xuống, bèn đứng lên nói: “Ý của Hoàng A mã nhi thần đã hiểu rõ. Nhi từ hôm nay vẫn chưa thỉnh an ngạch nương, xin phép cáo lui.”

Dận Chân từ tốn nhấp trà, rồi nói thêm “Vài hôm tới, bộ lạc Mông Cổ sẽ triều kiến, con đi chuẩn bị cho tốt.” Hoàng Lịch dạ một tiếng, rồi tới trước mặt ta nói: “Cô cô, Hoàng Lịch xin cáo lui.” Sau đó, hần cung kính làm lễ, rồi bước nhanh ra ngoài. Ta khẽ thờ dài, thật không ngờ hần vẫn như vậy, không tiến bộ chút nào.

Qua một lúc, tim ta vẫn đập mạnh và loạn nhịp, khiến ta không thể nào tập trung tin thần, về mặt thất thần.

Bên tai vang lên tiếng hừ nhẹ, ta liền hoàn hồn, giật mình thấy Dận Chân đi tới từ khi nào, đang đứng cười nhìn ta. Bốn mắt trông nhau, ta thấy trong ánh mắt của hần còn chút nghi ngờ, khiến ta khản trương, lại có một chút bối rối. Hai người yên lặng nhìn nhau một hồi, hần nhoen miệng cười nói: “Tìm ta có việc?”

Nghe hần hỏi vậy, ta nói: “Không có việc gì, chỉ là muốn đến gặp chàng.” Hần mỉm cười lắc đầu, sau đó đỡ ta đứng dậy, hướng về phía án tử (bàn làm việc) đi tới.

Hần ngồi vào ghế, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên chân, dùng ánh mắt ra hiệu cho ta lại gần. Ta liền đưa mắt nhìn mấy thái giám đứng ở cửa đại điện, mặt nóng bừng, lắc đầu với hần. Hần kéo tay ta lại gần, ánh mắt lộ ra vẻ cười, nhưng sắc mặt vẫn nhàn nhạt như trước. Thấy ta không chịu, hần trầm giọng ra lệnh: “Các người lui ra đi.” Nghe vậy, hai gã tiểu thái giám khom người, cúi đầu đi ra ngoài.

Ta đứng ở cạnh bàn, cười nói với hần: “Chàng xử lý chính sự đi, ta sẽ không làm phiền chàng.” Hần đưa mắt nhìn ta, mở ra trang giấy điệp trải lên trước mặt, tươi cười nói: “Hãy chăm chú cho ta một lần, định đoạt mọi việc trước khi người Mông Cổ tới.”

Ta nghi hoặc, không hiểu có chuyện gì cần ta quyết định, liền ngó lên trang giấy trước mặt, thoáng giật mình. Ta vốn nghĩ hần sẽ không nhắc lại chuyện này, thật không ngờ việc vẫn như cũ, chạy cũng không thoát. Một lần tức khí trào lên khiến ta cảm thấy rất khó chịu. Ngẩng đầu nhìn hần, cau mày nói: “Vẫn còn nói chuyện này sao? Hiện tại không phải đang rất tốt hay sao?”

Hần khẽ thờ dài nói: “Hoàng Lịch, Thừa Hoan gọi nàng là cô cô, bọn Tiểu Thuận Tử nghe nói cũng xưng nàng là cô cô, như vậy là tốt hay sao?” Lời hần nói quả giống như tình hình hiện tại, các phi tần trong cung đều gọi ta là ‘cô nương’; bọn Hoàng Lịch, Phó Nhã thì xưng là cô cô; mà bọn Tiểu Thuận Tử vẫn ở cạnh ta thấy ta không phản đối, vẫn xưng ta là cô cô. Nghĩ như vậy, cũng có một chút không hợp lý. Đây vốn là một xã hội tôn trọng tôn ti trật tự, không thể gọi loạn lên lâu ngày như vậy.

Ta vốn quật cường không tiếp nhận thụ phong, tưởng hần hiểu ý của ta mà buông ta. Nữ nhân của hần đông đảo, vốn không chỉ có một người, đây là chuyện không thể thay đổi. Nếu như không có ý chỉ của hần, chỉ sợ ta gặp bất kì ai, dù là phi tần hay một đáp ứng nhỏ bé, ta đều phải cung kính hành lễ, đâu thể tự do tự tại như bây giờ.

Hơn nữa, đây vốn là chuyện ta đã đồng ý, cũng đã nghĩ thông suốt. Lúc trước vì đang mang thai Hoàng Hần mà không muốn thụ phong, nhưng Dận Chân cũng đã hứa hẹn, đồng ý để Hoàng Hần không nhập gia phả, cũng nên thoả mãn ý nguyện của hần.

Ta từ lâu đã định trước, quyết ý sẽ cùng hần sống trong vườn, không nề hà thân phận, việc xưng hô có đáng gì? Thấy hần hết lần này qua lần khác nhân nhượng ta, ta cũng không nên ích kỷ. Cho ta một danh phận, chính là nói với người ngoài ta và hần thân mật thế nào. Ta không làm sao khiến hần phật ý.

Những hờn dỗi trong lòng ta đã biến mất, ta liền bước tới đứng cạnh hần, thân nhiên nói: “Chàng đã chọn được hay chưa?” Hần yên lặng nhìn ta, trên mặt lộ vẻ cười, ta nhẹ nhàng ngồi lên đùi hần. Hần vòng tay ôm ta vào lòng, cầm dựa trên vai ta, chỉ vào trang giấy nói: “Cái này nhé.”

Ta nhìn theo tay hần, ba chữ ‘Lan quý phi’ đập vào mắt. Hần chỉ cũng đúng là cái mà ta đang nghĩ tới, là chúng ta có linh cảm.

Số phận của ta từ lúc nhập cung đều có liên quan tới cây mộc lan. Những năm Thánh tổ, hần tặng ta cây trầm mộc lan, quyết định đại sự của chính mình, ... Khi ta quay trở lại tương lai, đôi hoa tai mộc lan vẫn theo ta về Thâm Quyển, rồi lại cùng ta trở lại đây một lần nữa.

Im lặng một hồi, ta vươn tay xoay xoay chiếc nhẫn mộc lan trên tay hần, mở miệng ngâm:

Bá Dung nhớ cha ta thuở nọ,

Vốn dòng vua về họ Cao Dương.

Tháng giêng đầu tiết xuân sang,

Cời đòi ta xuống giữa đường ngày Dần.

Buổi trứng nước ân cần chăm sóc,

Biết bao nhiêu khó nhọc công cha.

Chữ hay kén đặt cho ta:

Tên là Chính Tắc, tự là Linh Quân.

Trong ta đã mười phần lộng lẫy,

Chải chuốt càng thêm nẩy xinh tươi.

Sói ngàn nhài bãi khoác ngoài,

Tết lan thu lại làm đai đeo thường.

Sợ chẳng kịp ta càng mê mãi,

Tuổi xanh nào có đợi gì ai.

Hắn trở tay nắm tay ta thật chặt, tiếp lời ngâm:

Mộc lan sớm cắt trên đồi,

Đồng thanh chiều hái bên ngoài bến sông.

Ngày tháng vút đi không trở lại,

Vừa xuân qua đã lại thu sang.

Đoái trông cỏ áy cây vàng,

Sợ con người đẹp muộn màng lỡ duyên!

Tuổi đang trẻ nét quen cần rồi,

Thế mà không đổi sửa cho đành.

Ngựa hay cười lấy, đi nhanh,

Lại đây ta chỉ cho mình đường quang.

Hai người im lặng một hồi, hắn nói: “Nhược Hi, có nàng cùng Thập tam đệ bên cạnh, ta vô cùng yên tâm. Mấy năm trở lại đây, Thập tam đệ mặc dù thay đổi rất nhiều, nhưng nàng vẫn như trước đây không hề thay đổi.” Dựa đầu vào vai hắn, hắn thổi một hơi khí nóng vào tai ta, khiến ta nhin không được, muốn đứng lên.

Hắn ôm chặt, nắm chặt tay ta, khiến lòng ta ấm áp, ngập tràn hạnh phúc. Từ lúc Hoàng Hân ra đời, tâm tư của ta đều hướng về đứa nhỏ kia, dường như rất lâu chúng ta không yên lặng ở cạnh nhau, im lặng tận hưởng hạnh phúc.

Hơi ấm của chúng ta lan toả, vây quanh khiến chúng ta không cự mình, thân mật hưởng thụ. Ta ngồi trong lòng hắn, cảm nhận được những thay đổi trên cơ thể hắn, hai má nóng bừng, khiến toàn thân ta cũng dần nóng lên.

Giương mắt nhìn ra cửa đại điện, trong đầu ta có một chút tỉnh táo, cười thầm trong lòng. Trong lúc này mà ta vẫn có thể suy nghĩ rõ ràng như vậy, nếu Dận Chân biết ý nghĩ của ta chắc chắn sẽ thương cho ta một cái bạt tai.

Ta quay đầu, đang muốn nói vài câu để thay đổi trạng thái hiện nay, nhưng bất ngờ hắn cũng xoay mặt khiến hai chóp mũi chạm vào nhau, tư thế vô cùng kích động. Tâm tư bị kiềm hãm, những lời đang muốn nói liền được nuốt vào, tư duy trong đầu cũng ngừng lại, cả người ngơ ngác như đi lạc, trong mắt chỉ có ánh nhìn nóng bỏng của hắn.

Gương mặt ta như bị thiêu đốt, tư duy trì độn, mơ mơ màng màng, bên hông bị hai bàn tay của hắn ép chặt. Mặt hắn cúi lại gần hơn, bờ môi nóng hổi áp lại, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi rách hai hàm răng của ta...

Tìm ta đập mạnh, có thể nghe được rõ ràng, nhưng trong đầu không hề có suy nghĩ kháng cự, chỉ thấy nhẹ nhõm như lông chim bay giữa không trung...

“Hoàng thượng, băng trong đại điện cần thay đổi.” Nghe tiếng của Cao Vô Dung, ta hoảng hốt, cuống quýt đẩy hắn ra, nhanh chóng đứng lên, bước tới ngồi xuống ghế gần nhất, bồi rối nâng trà lên giả vờ uống.

Dận Chân liếc mắt nhìn ta, sắc mặt tối sầm lại, làm ra vẻ giận, trầm giọng nói: “Vào đi”. Cao Vô Dung dẫn theo vài tên nô tài khênh vào một chậu băng. Thấy sắc mặt Dận Chân khác thường, hắn khẽ khàng nhắc ‘nhanh lên’. Mấy tên nô tài nhanh chóng bưng lên chậu băng cũ, rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Ta thờ dãi một hơn, nghĩ mình thật vô ý, liếc mắt nhìn hắn thì thấy hắn đang yên lặng nhìn ta chằm chằm, ánh mắt vẫn như cũ. Bị hắn nhìn như vậy một hồi, mặt ta lại nóng bừng lên. Ta từ từ đứng dậy, nhìn tấu chương xếp cao như núi trên mặt bàn, do dự nói: “Sợ là Hoàng Hân đã thức, ta đi về trước.”

Thấy bộ dạng ta như vậy, hắn cười đầy hàm ý, bước lại gần nói: “Phải vậy không?” Ta khẽ ‘a’ trong miệng một tiếng, ngờ ngác không rõ ý tứ của hắn.

Hắn lại gần, xoa xoa vành tai của ta, cười nói: “Đã bị nàng bỏ rơi lâu lắm rồi, hôm nay nàng đã chủ động tới tìm, ta làm sao khiến nàng thất vọng được.” Nghe vậy, ta chưa kịp phản ứng, đã bị hắn ôm vào ngực. Hắn cười ha hả, bế ta lên bước nhanh vào căn phòng nhỏ phía sau.

Chỉ sau vài ngày, chiếu chỉ sắc phong đã được mang tới. Ngay lập tức, mọi người ào đến chúc mừng không ngớt, làm phiền ta đến mấy ngày mà ta không cách nào né tránh.

Sáng hôm nay, ta dậy sớm rửa mặt chải đầu, trang điểm mặc quần áo, đeo trang sức... Ta như một bức tượng, ngồi đó mặc cho mấy người Xảo Tuệ loay hoay. ‘Ái’ – Ta kêu to lên một tiếng, da đầu bị các nàng giật mạnh đến tê dại, chẳng hiểu ai phát mình ra mấy kiểu vấn tóc phức tạp này. Xảo Tuệ cuống quýt gỡ tay ta ra, nói: “Khó khăn lắm mới chải được vào nếp, đừng làm lộn xộn cả lên, nếu không sẽ phải làm lại từ đầu đó.”

Nhìn vào gương đồng, ta thấy ‘da mặt trắng nõn, mày cong tựa con tôm, má hồng môi đỏ’. Phục trang thế này, ta không nhớ đã qua bao lâu rồi. Ta xoa xoa khuôn mặt, nhẹ nhàng cười ý nhị.

Về căn bản, ta không muốn vào cung. Thế nhưng mấy ngày nay, phi tần hậu cung đến chúc mừng rất đông. Hơn nữa, ta cũng đã nhận thụ phong, vào hàng Chính phẩm phi tần cùng với Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp thị, nếu như vẫn không đến thỉnh an Hoàng hậu, đó cũng là thất lễ. Ta mặc dù chẳng để ý mấy việc này, nàng cũng không vì thế mà giận ta, nhưng nàng đang cai quản hậu cung, ta cũng không nên làm mất uy tín của nàng.

“Tiểu thư, xong rồi”- Xảo Tuệ nhẹ nhàng nhắc nhở ta. Ta bừng tỉnh, nhìn chằm chằm vào gương. Do dự một lúc, ta mở hộp trang điểm, lấy ra cây trâm và đôi hoa tai ngọc lan đưa cho Xảo Tuệ, nói: “Đeo vào cho ta.”

Đợi một lúc, thấy Xảo Tuệ đứng phía sau vẫn không hề động đậy, ta bèn quay lại, thấy Xảo Tuệ tái nhợt nhìn cây trâm. Ta chợt hiểu vì sao nàng lại có phản ứng như vậy. Từ lúc lại có cây trâm, ta chưa từng đem ra, bởi vậy Xảo Tuệ mới có dáng vẻ như vậy. Ta xoay người, cầm lấy tay nàng, nhẹ nhàng nói: “Trong lòng ngươi, ta cùng Nhượng Hi có khác biệt sao?”

Xảo Tuệ run sợ, nét mặt già nua hiện lên vẻ cười đau khổ, nói: “Tiểu thư của ta là một người đáng thương.” Trong lòng ta đau xót, không biết làm thế nào giúp nàng khuây khoả. Nếu như nói thật mọi việc, nàng chắc chắn đã nghe hiểu. Dừng một chút, nàng đưa tay lau mắt rồi nói: “Trong ngày đại hi, đừng nên nói những lời này. Tiểu thư không đi được đến đích, người có, ta cũng vui vẻ được rồi.” Ta than thở: “Cảm ơn ngươi, Xảo Tuệ”. Nét mặt nàng vẫn vương nét ưu thương, gượng cười nói: “Nhanh lên nào, kéo trễ giờ tiến cung.”

Sửa soạn xong xuôi, Xảo Tuệ quan sát ta kỹ càng, rồi mới cười thoải mái.

Đang định ra cửa, tiếng truyền dẫn của Tiểu Thuận Tử đã vang lên: “Hoàng hậu nương nương giá lâm” Lời chưa dứt, Ô Lạt Na Lạp thị đã chậm rãi bước vào. Ta vội khom người thi lễ. Nàng đã ta dậy, cười nói: “Chúng ta là chị em, đừng nên dùng những nghi lễ xã giao này. Ngồi xuống đi.” Nàng nắm tay ta đi về phía trước, rồi cùng ngồi xuống. Không đợi ta mở miệng, nàng khẽ mỉm cười, nói: “Đã mấy ngày không có gặp Hoàng Hân, chắc đã lớn hơn rồi?” Ta khẽ cười, nói: “Muội đang định vào cung thỉnh an tỷ tỷ, nên đã sai nô tỳ đưa Hoàng Hân đi rồi.”

Nàng cười nói: “Ta cũng vốn định sai Tiểu Đường Tử tới nói với muội, mấy ngày nay bận rộn, không cần phải chạy qua chạy lại trong vườn trong cung. Nhưng lại thấy, chúng ta mấy hôm rồi cũng chưa gặp mặt, vừa lúc trong cung cũng không có việc gì khẩn cấp, nên ta tới đây thăm muội.” Vẻ mặt nàng vẫn tươi cười điềm tĩnh như trước, tĩnh lặng như nước hồ, không lộ ra biểu hiện vui buồn, không thể cho người ta nhìn thấy nội tâm thực sự của nàng. Đã như vậy, ta cũng không muốn để tâm tìm tòi nghiên cứu. Rót nước dâng lên cho nàng, ta cười nói: “Muội vốn là nên sớm đến bái kiến tỷ tỷ.”

Mấy hôm nay, việc nhiều khách đông, liên tục nói qua mấy câu khách sáo, vốn không phải là con người thực sự của ta. Thế nên, nói xong cái câu kia, ta không biết nên nói tiếp thế nào.

Hai người im lặng một hồi, nàng nhấp một ngụm trà, hơi cười nói: “Trà muội muội pha quả thực rất khác biệt.” Ta cười thầm, ta chỉ tùy tiện mà rót trà, nàng lại khen ta như vậy. Dù là trà ngon hay dở, chẳng qua chỉ chênh lệch một chút, làm sao vì người pha mà có vị đặc biệt. Nàng vốn là có lời muốn nói, mà ta thân phận hôm nay có khác, nên không biết bắt đầu thế nào.

Trên đầu mang quá nhiều đồ trang sức, cổ ta có chút nhức mỏi, bèn đưa tay xoa gáy. Nàng thấy ta như vậy, liền nói: “Thân phận giờ đã khác, hành động cũng nên cân nhắc, quy củ hơn.” Nghe vậy, tay ta dừng lại giữa chừng, không biết nên đưa ra hay rút lại. Lời nói của nàng rõ ràng có hàm nghĩa, chẳng lẽ muốn ta ở lại trong cung.

Về mặt Ô Lạt Na Lạp thị thoáng xuất hiện vẻ do dự, nhưng chỉ trong chớp mắt. Nàng tiếp tục nhìn ra cửa sổ, nói tiếp: “Có muội ở bên hoàng thượng, ta cũng yên tâm rất nhiều, nhưng cũng không nên khoa trương, sửa sang nhiều như vậy.” Thì ra đây chính là việc nàng khó mở miệng. Nếu đúng là việc này, thì cũng không thể trách được nàng. Vì sao lập nên viện này, các này, vì sao Dân Chân lại ở đây, trong lòng mọi người đều hiểu rõ. Chỉ là ta không rõ nàng muốn ta như thế nào.

Đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy ánh mắt nàng vẫn không biểu lộ cảm xúc, chỉ có tim đập mạnh và loạn nhịp, chăm chú nhìn vào chén trà trước mặt. Qua một lúc lâu, nàng vẫn không trấn tĩnh được tâm tình. Ta cũng không nói chuyện, yên lặng ngồi đợi.

Mãi sau, nàng chậm rãi nói tiếp: “Ta sẽ căn dặn phủ nội vụ phái người sửa sang lại một chút theo đúng quy cách nơi ở của một Quý phi, rồi sẽ nói thêm với Hoàng thượng. Ý của muội muội thế nào?” Ta nhấp một ngụm trà, đứng lên, thân nhiên cười nói: “Bất quá chỉ là một nơi để ở. Tỷ tỷ đã quan tâm như vậy, xin để tùy theo ý của Hoàng thượng.” Nàng cũng đứng lên, gượng cười nói: “Nếu chỉ là một chỗ để ở, hoàng thượng sẽ không tốn quá nhiều tâm tư như vậy.”

Lòng ta chấn động, nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, cảm giác đau lòng từ đầu lại đột ngột xuất hiện, bùng lên không thể kiềm chế.

Trời lúc này mặc dù đã vào thu, nhưng tiết trời vẫn chưa mang về lạnh. Có vài trận mưa to, nhưng chỉ là giội bớt cái nóng, còn mặt trời vẫn chói chang, khiến các loài hoa cỏ trong vườn không được rục rờ.

Ta nửa nằm nửa ngồi trên ghế dài, phe phẩy quạt. Chậu băng để trong phòng không cần được khí nóng, không khí trong phòng mang nhiều hơi nước, khiến người ta cảm thấy bức bối hơn.

Dận Chân tuy chấp nhận đề nghị của Ô Lạt Na Lạp thị, nhưng cũng không ngừng lại việc xây dựng, sửa sang. Có điều, lấy Chân Hi các làm trung tâm, quy hoạch lại xây dựng thêm một vài phòng ốc. Phủ nội vụ đến hỏi ý kiến của ta về nội thất, nói là do hoàng thượng căn dặn, tất cả đều làm theo ý kiến của Lan quý phi. Chỉ cần không phải rời khỏi Chân Hi các, ta thấy vô cùng vui vẻ, nào còn tâm trạng nghĩ ngợi nhiều. Vì vậy, ta miễn nguyện theo Dận Chân trở về cung, thân thiện hữu hảo cùng mọi người, rồi lại quay về vườn.

Khê phe phẩy quạt, yên lặng suy nghĩ đến ngáy ngốc. Ta vào cung đã hơn một tháng, vẫn ở lại Tây Noãn phòng, tuyệt nhiên không có một người đến hỏi thăm. Có đôi lần ngẫu nhiên gặp vài vị phi tần, nhưng chưa kịp nói gì, các nàng đã tránh đi, tránh ta như tránh mảnh thú vậy.

Trong thâm tâm ta vốn vẫn muốn được sống thanh tịnh, nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn. Trước kia, mỗi lần hồi cung, hoàng hậu thường ba lần bảy lượt cho người đi qua hỏi thăm, vô cùng ân cần. Lần này thì rất khác thường. Ta nhớ lại hôm thấy, vẻ mặt của Ô Lạt Na Lạp thị rất đau khổ, nàng như muốn dùng một lưỡi dao sắc bén đâm vào người ta. Nghĩ tới đây, ngực ta đập mạnh, toàn thân phát khí lạnh từng đợt. Ném đi cay quạt, thổi một chút trà cho đỡ nóng rồi uống một hơi cạn sạch. Miệng ta cảm thấy khô đắng, rất bỏng nhưng càng lúc càng thấy lạnh.

“Nương nương, Khúc Linh cầu kiến.” Nghe giọng nói ngọt ngào của Khúc Linh vang lên, ta hít một hơi thật sâu, cổ trềnh tỉnh rồi mới nói: “Vào đi.”

Ngoài cửa có tiếng động, rồi nàng rón rén bước vào. Toàn thân nàng mặc một bộ y phục thêu hoa trắng, đường viền màu xanh, tóc đen chải vuốt kỹ lưỡng. Nàng duyên dáng đứng ở trước mặt ta, yêu kiều như một đoá sen mới nở.

Nàng khom người thỉnh an, dịu dàng nói: “Khúc Linh thỉnh an nương nương. Nương nương cát tường.” Ta khoát tay chặn lại, bảo nàng đứng dậy, rồi chỉ vào ghế nói: “Ngồi xuống đi.” Nàng mỉm cười: “Tạ ơn nương nương cho ngồi.” Nói xong, nàng cúi người cảm ơn, rồi khẽ ngồi vào ghế, không hề khiếp sợ.

Ta nhấp trà, nói: “Hôm nay không có phiên trực sao?” Nàng cúi đầu, chỉnh lại quần áo, ngẩng đầu cười nói: “Vâng.” Thấy trán nàng lấm tấm mồ hôi, ta lấy quạt đưa cho nàng. Nàng run run tiếp nhận cây quạt, nói: “Nương nương quả thật rất tốt.” Ta cười hỏi: “Vì sao người lại trở thành cung nữ?”

Nghe vậy, nàng hơi do dự, dường như muốn lựa lời, lát mới nói: “Thứ cho ta nói thẳng, Khúc Linh không muốn chết già trong cung, bởi vậy mới không chuyên tâm tuyên trạch.” Ta nhớ lại chuyện xưa, yên lặng hồi lâu rồi hỏi tiếp: “Người đã được phong là đáp ứng, đã nhập gia phá hoàng tộc, làm sao có thể trở thành cung nữ?” Nàng nhìn ta, mỉm cười nói: “A mã ta cầu xin Hoàng hậu nương nương. Ban đầu nương nương không đồng ý. Đột nhiên, không biết vì sao, nương nương lại chấp thuận.”

Ta run rẩy, hiểu rõ ý đồ của Hoàng hậu, có thật tâm đồng ý để nàng ta ra khỏi cung hay không? Nếu như không phải vậy, làm sao lại an bài cho nàng phụng trà bên cạnh hoàng thượng.

Đang nghĩ đến ngáy người, ta đột nhiên bừng tỉnh, tự nhủ không được suy nghĩ nhiều, cứ để mọi chuyện thật tự nhiên.

Một lát sau, ta tươi cười nhìn Khúc Linh, thì thấy tim nàng đập mạnh và loạn nhịp, đang nhìn ta chăm chăm, trên mặt lộ vẻ lo lắng. Chắc là phản ứng của ta đã khiến nàng sợ, ta vội nói: “Ta có chút mệt mỏi”

Nàng hơi đỏ mặt, đứng lên bước đi. Đột nhiên, nàng xoay người lại, ngồi xuống nói: “Chỉ lo nói chuyện, ta quên mất việc chính.” Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, rồi hạ thấp giọng nói nhỏ: “Nghe các tỷ tỷ trong cung nói, vài ngày trước hoàng hậu có tới vườn thăm nương nương, trở về cung rồi liền ốm không dậy nổi, bây giờ vẫn chưa khoẻ. Trong cung có lời đồn, là vì hoàng hậu can thiệp vào sân viện của nương nương, nương nương không thích, tỏ vẻ chống đối, khiến một người dịu dàng nhàn thực như Hoàng hậu cũng tức giận mà mang bệnh. Còn nói, mọi người trong cung nếu lời lẽ, cử chỉ xúc phạm đến nương nương, đều sẽ gặp tai hoạ, như Ngạc đáp ứng hay Tề phi. Mọi chuyện đều rất khoa trương, hiện thực như ai cũng mắt thấy, tai nghe.”

Một lời chấn động, muốn đứng dậy nhưng hai chân run rẩy không chút sức lực, bèn nhắc chén trà định uống thì sẩy tay, toàn thân ướt đẫm. May cũng chén trà cũng đã nguội, ta không bị bỏng.

Khúc Linh cuống quýt đứng dậy, rút khăn lụa trên người nhẹ nhàng lau áo cho ta, rồi lui lại phía sau, chậm rãi quỳ xuống nói: “Việc này cũng là do nô tỳ nghe lời đồn thổi, mạo muội nói với nương nương, là vì cảm tạ ân tình của nương nương. Nếu như Khúc Linh có nói sai, cũng xin nương nương tha tội.”

Ta im lặng ngồi nghe, yên lặng suy nghĩ. Hoàng cung đại nội, phi tần tranh đấu thời đại nào cũng có, muôn hình vạn trạng, nhưng đưa lời đồn đãi hoang đường như vậy, có chút khác thường. Theo như tính cách của Ô Lạt Na Lạp thị, ta tin chắc không phải do Khôn trử cung truyền ra.

“Nương nương không cần lo lắng, là nô tỳ đã nhiều chuyện.” Ta nghe giọng nói của Khúc Linh đầy vẻ lo lắng, thấy nàng vẫn đang quỳ gối, ta thở dài một hơi, chỉ mong đứng như lời nàng nói, việc này chỉ bởi vì Hoàng hậu ngã bệnh không đứng lúc... Ta đứng dậy đỡ Khúc Linh đứng lên, rồi hỏi: “Người nói là cảm tạ ân tình của ta là ý gì?”

Nàng nói: “Tề phi là di của ta, Tam phúc tần Thanh Nặc là chị họ của ta. Từ sau khi các nàng gặp chuyện, ngách nương ta đã vào cung gặp đi. Hôm chúng ta gặp mặt, di đã kéo tay của ta mà nói ‘vào cung rồi, nhất định thay di tìm cơ hội báo đáp Hiếu Văn nữ quan’”

Ta tỉnh ngộ, hiểu rõ vì sao hôm nay nàng đến nói những lời này.

Khúc Linh lại khom người, nói: “Nếu như nương nương có chỗ cần dùng Khúc Linh, xin cho người đến báo với nô tỳ, nô tỳ nhất định sẽ tận sức. Nô tỳ xin cáo lui.” Ta khẽ gật đầu với nàng, rồi nhắm mắt lại.

Trời mưa to, gió mát qua cửa sổ lùa vào phòng, thổi bay màn cửa, những tua rua trang trí cũng theo gió mà lắc lư.

Ta chậm rãi bước đến trước cửa sổ, nhìn chăm chăm ra bên ngoài. Từng sợi từng sợi từ trên trời rơi xuống tựa mặt đá vỡ tan như những hạt ngọc trai vương vãi trên mặt đất.

Một trận gió thổi tới, thổi tung màn mưa, hắt những tia nước nhỏ xíu đập vào mặt ta, mang cảm giác lạnh lẽo khiến ta không kim được, khẽ rung mình, cảm thấy có điều gì đó không hay sắp xảy ra. Cảm lấy cây dù cạnh cửa, ta đội mưa bước nhanh về hướng Khôn Trữ cung.

Vừa ta khỏi phòng được vài bước, Xảo Tuệ toàn thân ướt đầm đã chạy đến trước mặt. Nàng nói: “Tiểu thư, Hoàng hậu xảy ra chuyện rồi. Các thái y đều không còn phương cách chữa trị. Hoàng thượng vừa đến đó rồi.”

Trong lòng ta mê loạn, đầu ong lên như bị ai đánh. Ô Lạt Na Lạp thị cũng giống như Niên phi năm đó, ta không hề có ấn tượng về sự ra đi này. Ta ráng bước nhanh hơn nữa. Vừa bước vào Khôn Trữ cung, ta mơ hồ nghe thấy tiếng than khóc, liền hoảng hốt, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Ta đứng sững tại chỗ, nhẹ buông tay, chiếc ô theo gió mà xoay tròn trên không. Lắng tai nghe thật kỹ, lại dường như không hề có tiếng động nào. Ta chậm rãi bước về chính điện.

Tâm cung của Ô Lạt Na Lạp thị trong ngoài đầy áp người, mặc dù có thấp đèn nhưng không khí vẫn mang vẻ u ám nặng nề. Cố gắng định thần, ta nhìn kỹ có bảy tám thái y, vẻ mặt nghiêm trọng không còn chút máu, người mất mạch, người chế thuốc, người châm cứu. Dận Chân, Hi phi đứng ở vòng ngoài, vẻ mặt cũng vô cùng khản trương. Đứng khuất trong góc tối bên ngoài phòng, các A ca cùng mấy vị đáp ứng đang đứng ngóng đợi tình hình.

Ô Lạt Na Lạp thị hai má ửng hồng, miệng khẽ nhếch lên, ngực khẽ phập phồng khó nhọc.

Thấy ta đi vào, mọi người đều hướng về ta đánh giá, quan sát. Ta có chút khó chịu, lặng lẽ đi vào, đứng cạnh Hi phi, nói: “Tỷ tỷ, là vì Hiếu Văn đã chống đối người hay sao? Nếu đã như vậy, Hiếu Văn xin nhận lỗi trước tỷ tỷ.” Nàng cố gắng mở mắt, hơi ngẩng đầu một chút, dường như muốn lắc đầu nhưng lại không đủ lực. Nàng gắng sức như vậy, lại thêm lo lắng trong lòng, sắc mặt hồng hào vừa rồi đột nhiên trắng bệch.

Thái y bên cạnh hô lên một tiếng kinh hãi. Ô Lạt Na Lạp thị nhú mồm, hơi thở càng lúc càng gấp gáp, tiếng hít thở cũng nặng nề vô cùng. Ta kinh hãi, không dám tiếp tục nói, sợ rằng nếu nàng xảy ra chuyện không hay, mọi người ở đây đều thấy là do ta nói những chuyện khiến bệnh tình nàng thêm trầm trọng.

Dận Chân bước tới bên cạnh, đỡ ta nói: “Hiếu Văn, nàng bình tĩnh lại đi.”

Ta dờ dẫm nói: “Bệnh của hoàng hậu rốt cuộc là thế nào?” Thái y gần nhất xoay mặt lại nói: “Khởi bẩm nương nương, mạch tượng của Hoàng hậu cho thấy không phải là đã mắc bệnh nan y. Thân thể ngaoif yếu đuối, hư nhược, hỏa nhiệt trong người không thể phát tán, lại thêm tâm bệnh...” Nghe hẳn nói một hồi triền miên, ta đang định cắt ngang thì Dận Chân ở bên đã trầm giọng trách mắng: “Không cần dài dòng, chỉ cần nói làm sao để chữa?”

Mấy vị thái y run run quỳ xuống, cúi đầu sát đất. Vị thái y vừa nói tiếp tục: “Nô tài mấy hôm nay vẫn dùng được liệu tan đờm, theo lý thuyết sẽ cải tiến được bệnh tình. Tuy nhiên, hoàng hậu nương nương càng lúc càng nặng thêm, khiến chúng nô tài không thể nào lý giải được nguyên nhân.” Hẳn nói xong cũng phù phục người xuống. Bên ngoài điện nghe có tiếng khóc khe khẽ.

Dận Chân hừ lạnh một tiếng, mọi người càng thêm căng thẳng, tiếng khóc cũng ngừng bật. Hẳn nói: “Đứng dậy, cố gắng thêm một chút, giúp nàng tan đờm là được.” Chúng thái y đồng loạt đứng lên, cau mày, vây lấy giường bệnh trao đổi kế sách.

Ô Lạt Na Lạp thị mặc chứng đảm, nhưng loại bệnh này đúng ra mùa đông mới gặp phải. Hiện tại, trời mới lập thu, sao lại có khả năng mắc bệnh?

‘Choang’ một tiếng, mọi người quay ra thấy vị thái y vấp ngã ngồi dưới đất, mặt xám như tro, bát thuốc đang điều chế cũng rơi xuống đất vỡ tan. Dận Chân toàn thân run lên, đi tới ngồi bên đầu giường, nghe hơi thở của Ô Lạt Na Lạp thị, mặt biến sắc quá lớn: “Còn không mau cứu người!”

Đầu óc ta trống rỗng, đầy đám thái y sang một bên, ngồi xuống giường, lấy khăn lụa trải lên mặt hoàng hậu, khẽ nâng đầu nàng lên, không do dự cách khăn áp miệng giúp nàng hô hấp, nhưng vẫn không được.

Ta ngẩng đầu nhìn về mặt Dận Chân đang vô cùng kinh ngạc. Ta thê lương nói: “Hoàng thượng, tỷ tỷ muốn nghe chàng nói chuyện, để tỷ tỷ biết trên đời này còn có người lưu luyến tỷ tỷ.” Hẳn kéo tay hoàng hậu, nắm chặt nói: “Tiểu Uyển, nàng còn nhớ không? Hôm chúng ta thành thân, ta gạt ra khăn hi...”

Nước mắt từ đầu tuôn ra ướt đầm cả khuôn mặt, tập trung lắng nghe những lời hẳn đang kể, bất giác cười buồn, không biết đây vốn là xã hội gì, ta là ai.

Khăn lụa rơi khỏi mặt nàng, khiến hẳn cùng nàng mất đối mắt, nàng cố gắng hô hấp. Không biết có phải ta đã dùng chính xác, những lời Dận Chân vừa nói đã phát huy tác dụng. Thấy cổ họng nàng có chút động tĩnh, ta vội vàng đỡ nàng dậy, vỗ mạnh vào lưng nàng. Một ngụm đàm lớn từ trong miệng nàng rơi ra.

Đỡ nàng nằm xuống, ánh mắt nàng dần mê man, dừng lại ở trước mặt Dận Chân, khe khẽ nói: “Gia, là chàng sao?... Tiểu Uyển sẽ không rời xa chàng..., ta sẽ luôn ở cạnh chàng.”

Nghe vậy, Dận Chân nắm tay nàng thật chặt, như là muốn Ô Lạt Na Lạp thị cảm nhận sự tồn tại của hân.

Ta nhìn về phía hai bàn tay nắm chặt nhau kia, lặng lẽ đứng dậy, bước ra bên ngoài, cả người phiêu diêu không chút cảm nhận. Đột nhiên, ta như nghe có tiếng gọi: “Nhược,..., Hiểu Văn”

Là tiếng gọi của nàng sao? Nhưng sao lại xa như ở tận chân trời, như có như không.

Ta vẫn chậm rãi bước về phía trước. Trước mặt ta xuất hiện mấy vị cung nữ xa lạ, chỉ thấy các nàng khẽ cử động, nhưng không hề nghe thấy tiếng nói.”

Đi một hồi, rút cuộc không còn nhìn thấy ai. Y phục ẩm ướt dán chặt vào da thịt, khiến ta không muốn bước tiếp. Ngẩng đầu nhìn lên, gió mang từng hạt mưa đập vào mặt, từ từ theo má rơi xuống, không biết là nước mưa hay là nước mắt.

Đang muốn đi tiếp, cánh tay của ta bị ai đó giật lại. Tim đập mạnh và loạn nhịp, ta nhìn lại, bắt gặp một khuôn mặt lo lắng. Ta dụi mắt, cười tự giễu bản thân, rồi tiếp tục bước đi.

“Hiểu Văn, ngươi làm sao vậy?” Hân nắm tay ta thật chặt, lắc lắc toàn thân, dường như muốn ta khôi phục thần trí. Ngực ta đau nhức, nhưng không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Ta thân nhiên cười nói: “Ta làm sao vậy? Ta căn bản không phải là ta. Ta đang làm sao vậy?” Nói xong, ta cười lớn, vùng ra khỏi tay hân, đi về phía trước.

Đi một hồi, ta vẫn nghe tiếng bước chân phía sau. Ta dừng bước, xoay người lại, cau mày nói: “Tại sao ngươi cứ như âm hồn đi theo ta vậy? Ta chỉ muốn yên tĩnh một mình, không được sao?” Hân yên lặng nhìn ta, khẽ khàng than thở: “Từ xưa đến nay, trong cung là nơi các thế lực chính trị cùng nhau tồn tại, cân bằng các thế lực là quy tắc tối cao. Nếu như quy tắc này bị người phá vỡ, mặc kệ là ai, mọi người sẽ cùng tập trung chú ý vào người đó. Ngươi đã ở trong cung vài chục năm, ngươi nghĩ ngươi có thể thực sự an tĩnh mà sống hay sao?”

Trong lòng ta bị thương, lẳng lặng đứng tại chỗ, nước mắt rơi lã chã. Những lời này, lẽ nào ta không hiểu?

Suy nghĩ hồi lâu, trong đầu vẫn rơi vào chốn mộng lung, nước mắt từ từ chảy ra, giọng cười mà nói: “Ta phải làm sao bây giờ?” Hân nhú mày, ánh mắt lộ ra vẻ thương hại, chậm rãi nói: “Xuất cung, hoặc là trở về thời đại của Trương Tiểu Văn.” Lặng yên một cái, hân lắc đầu, cười khổ nói tiếp: “Nhưng cả hai cách này ngươi đều không làm được. Ngươi đã yêu quá sâu, xa rồi Hoàng A mã, ngươi có thể sống được sao?”

Toàn thân ta run rẩy, nắm chặt hai tay. Hai người cứ như vậy đứng ở trong mưa. Một lúc sau, nỗi lòng cũng đã nhẹ bớt. Hân nói đúng. Rời xa Dận Chân, ta còn có thể sống hay sao? Đáp án đã vô cùng rõ ràng. Giọng cười, ta nói: “Ngươi trở về đi. Ta cũng trở về.” Ánh mắt hân khẽ loé lên, bước lên trước, nghi hoặc nói: “Trở về thật sao? Ngươi sẽ tiếp tục đứng ở trong mưa?” Ta cố gắng nhếch miệng cười, không nói thêm, xoay người đi về phía trước.

Tiếng mưa rơi ào ào vẫn không thể át được tiếng chân ở đằng sau. Ngực ta vốn đã như bị một khối đá lớn đè lên, vô cùng khó chịu, lại bị hân theo sát như thế, càng thêm phiền phức. Nhưng hân cũng là vì có lòng tốt, ta không thể làm gì khác hơn, thờ dãi quay lại nói: “Ta không sao đâu, ngươi trở về đi.”

Nước mưa theo vạt áo của hân chảy xuống thành dòng, toàn thân đã ướt đẫm nhưng hân vẫn không để ý. Sắc mặt hân trầm trọng, ánh mắt loé sáng. Thấy ta xoay người lại, hân mở miệng hỏi: “Hiểu Văn, ngươi cứ sống như vậy, có thể sung sướng sao?”

Không chờ ta mở miệng, một tiếng ‘cạch’ nhỏ vang lên, ta đưa mắt nhìn ra phía sau hân. Một chiếc ô đang rơi chổng ngược trên mặt đất, theo gió lăn tròn. Ta căng thẳng, bước qua Hoàng Lịch, phát hiện Phó Nhã đang bị thương, sưng sờ ngậy ngậy đứng một chỗ. Nhìn thấy ta, nàng vô cùng sửng sốt. Ta không thể lý giải cho nàng hiểu, cũng ngây ngốc kinh ngạc.

Thấy ta như vậy, Hoàng Lịch xoay người. Thấy rõ là ai, hân vẫn đứng một chỗ, nhàn nhạt nói: “Có việc gì vậy?” Phó Nhã lập tức hoàn hồn, khom người nhặt lên cây dù, yếu ớt nói: “Vừa nãy thấy gia đi mà không mang theo dù, lo lắng gia bị lạnh... Ta không biết nương nương cũng ở đây, để đem thêm chiếc dù nữa...”

Thấy nàng bình tĩnh nói một hồi, che dấu thật tốt tâm sự của nàng, ta đành để xuống vẻ sầu khổ, cười nói: “Chúng ta không nên tiếp tục đứng dưới mưa thế này, quay về thôi.” Hoàng Lịch đưa mắt nhìn ta, rồi nhìn sang Phó Nhã nói: “Quay về thôi.”

Nàng khẽ khẽ đáp tại, bước nhanh đưa dù tới trước mặt ta, mỉm cười nói: “Chúng ta về cũng rất gần, nương nương dùng chiếc ô này đi.” Ta cúi đầu nhìn khắp người, còn có thể ướt hơn được sao, đâu cần phải dùng ô của nàng. Ta cười, lắc đầu, xoay người nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Mưa qua đi, mặt trời toả sáng, gió nhẹ qua song lùa vào phòng mang theo hương vị đặc trưng của mùa thu.

Hai vị Vương gia dẫn người vào kinh, Dẫn Tường, Dẫn Lễ, Hoàng Lịch, Hoàng Nhật cùng các vị vương gia, bồi lạc cung nghênh đứng đợi ngoài cửa

cung. Dọc đường từ cổng thành dẫn tới hoàng cung, các vị nhạc sư tấu lễ nhạc. Thái giám dẫn truyền hô to: “Vương gia bộ tộc Mông Cổ tới!” “Vương gia bộ tộc Y Cấn Giác La tới!” ... Đây là nghi thức vô cùng long trọng, từ trước tới giờ chưa từng có. Đối với hai vị Vương gia mà nói, đây chính là ân sủng lớn lao vô cùng.

Tiếng thông truyền càng lúc càng tới gần, ta nôn nóng không ngồi yên được, đứng lên bước dạo vòng quanh, rồi lại ngồi xuống trước bàn trang điểm, soi vào gương đồng mấy bận, rồi gỡ cây trâm trên đầu xuống, mở hộp trang sức do dự một hồi. Dận Chân đang ngồi uống trà liếc mắt nhìn ta trong tấm gương, xem ta hoa chân múa tay với mấy cây trâm.

Hắn đứng lên, nhìn vào hộp đồ trang sức, mang ra cây trâm ngọc lan, nhẹ nhàng cắm vào búi tóc. Nhìn chúng ta trong gương, hắn nói: “Có đẹp hay không?” Nhìn về mặt của hắn trong gương đồng, ta trầm mặc một hồi rồi nói: “Nếu như chỉ cần bản thân thích là được, không để ý tới người khác thích gì, thì đó có phải là hạnh phúc không?” Sắc mặt hắn liền tối sầm lại, nói giọng khàn khàn: “Đã vài ngày trôi qua, cũng nên hết giận rồi mới phải.” Viên mặt ta nóng lên, gượng cười mà nói: “Là tự ta chuốc khổ, ở trong cung nhiều năm như vậy, vẫn không thể buông ra, không quý trọng những gì đang có, cũng không hiểu nỗi khổ của người khác, rồi tự làm khổ bản thân.” Hắn chau mày, lắc đầu thờ dài, từ phía sau choàng tay ôm hai vai ta, nói: “Còn nói không tức giận, ta thành ‘người khác’ từ khi nào. Nhược Hi, từ sau sẽ không xảy ra việc này nữa.”

Ta đứng lên, xoay người, nắm tay hắn, ngẩng đầu lên nhìn rồi nói: “Cũng may, bệnh tình hoàng hậu đã có chuyển biến tốt đẹp, lời đồn đãi cũng không còn. Độc hường sủng ái, khó trách làm gai mắt người khác. Ta mặc dù buồn bực, trong lòng cũng tự hiểu rõ.” Hắn ôm chặt ta vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng ta, nói: “Xử phạt cần nghiêm khắc, nếu không sẽ loạn.”

Trong khoảnh khắc ta có chút mê nam, lời hắn nói nghe khác thường, trong lòng tập trung suy nghĩ cẩn thận một hồi, ngẩng đầu kinh ngạc nói: “Là nàng ta sao? Nàng không phải đang bị giam giữ hay sao? Tại sao có thể làm ra những việc này?” Hắn khẽ thờ dài: “Chuyện ở Tây Tạng đã xử lý xong, Ngạc gia coi như đã có công lớn.” Ta âm thầm thờ dài, người trong cung đều biết rõ, cho rằng Ngạc Tề đã lập đại công, Ngạc đáp ứng sẽ tiếp tục hưởng ân sủng. Nàng mặc dù đang bị giam, nhưng người khác vẫn có thể vào thăm như thường.

Ta lắc đầu, cười khổ. Nàng ta quả nhiên hồ đồ, tâm tư thiên cận, vào cung đã hơn một năm, lẽ nào không biết, từ Ung vương phủ vào đến hoàng cung, đã có mấy vị phúc tấn, rồi phi tần, vì tranh giành tình cảm mà gặp chuyện không hay.

“Hoàng thượng, hai vị Vương gia đã vào tới cửa cung.” Cao Vô Dung từ bên ngoài nhắc nhở.

Hắn vỗ nhẹ lên lưng ta, ta lại dùng lực kéo lại một chút, rồi mới buông tay, mỉm cười mà nói: “Ta sẽ tới Khôn Trữ cung.” Hắn chăm chú nhìn ta một hồi, rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay ta, khoe miệng như cười, ánh mắt vui sướng. Ta cũng cười cười, nói: “Đi nhanh đi, đừng làm lỡ chính sự.”

Hắn cười: “Cùng nàng ở cùng một chỗ, cũng chính là chính sự.” Ta sùng sốt, không nghĩ rằng có lúc nghe hắn nói những lời này. Trong lòng ấm áp, ta kiễng chân, hôn nhẹ vào má hắn, rồi chạy vội đi.

“Nhược Hi” – hắn gọi từ phía sau khiến ta nao nao, xoay người lại hỏi: “Chuyện gì?” Hắn ôn nhu cười nói: “Đừng nên lo lắng. Với tính tình của Mẫn Mẫn, dù không nhận ra nàng, các nàng cũng sẽ rất nhanh trở thành bằng hữu.”

Mỉm cười ‘vâng’ một tiếng, ta xoay người bước đi, trong lòng vô cùng cảm động. Đơn giản, hắn luôn luôn hiểu rõ tất cả những suy nghĩ của ta.

Thong thả đi về phía Khôn Trữ cung, dọc đường nhân tiện chào mấy câu cùng Cúc Hương. Tiểu nha đầu này nói mấy câu khiến ta vui vẻ, che miệng cười. Đúng lúc, Ngạc đáp ứng từ trước mặt lại gần, phía sau là hai thái giám, sắc mặt nghiêm trang. Nhìn thấy ta, ba người cuống quýt tránh sang một bên, nhường đường. Ta nhìn thẳng vào nàng, chậm rãi bước tới.

Nàng cúi người thỉnh an, đang đứng thẳng dậy thì đột nhiên quỵ sụp xuống, hai tay úp trên đất, nước mắt lưng tròng nói: “Nương nương, nô tỳ đáng chết. Nô tỳ đã làm sai, cũng đã bị giam cầm lâu như vậy, thỉnh nương nương tha lỗi cho nô tỳ.” Nói xong, nàng lại dập đầu, cả người phủ phục trên mặt đất. Ta dừng lại, đứng yên trước mặt nàng, đề xuống ý định đỡ nàng đứng dậy, nhân dịp nói: “Hiện tại, không phải người đã được thả ra rồi sao?” Nàng ngẩng đầu, nước mắt ướt đầm gương mặt, nức nở nói: “Đông Lam cô nương truyền lời Hoàng hậu, ca ca nô tỳ hôm nay tiến cung, cho phép nô tỳ được gặp mặt ca ca, cũng không phải nô tỳ đã được thả ra.”

Ta cũng có chút xao động, vốn là từ nữ hoa ngọc bị giam cầm trong nhà nhỏ, không phải là một hai ngày, mà đã mấy tháng trời. Ác cảm với nàng cũng vui bớt, ta cúi đầu thờ dài nói: “Người đứng lên đi.” Nàng ngẩn ra một lúc, dường như không tin, sắc mặt nghi hoặc, rồi chậm rãi đứng dậy.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau một hồi, nàng nhẹ nhàng nói: “Nương nương tha lỗi cho nô tỳ?” Ta nhìn đám hoa héo rũ bên đường, nói: “Đã biết là sai, tại sao sai càng thêm sai. Ở trong cung, hi ngôn thị phi, đều chẳng phải do những kẻ tự cho là thông minh gây nên sao?” Nàng khẽ cười, cúi đầu vâng vạ, hờ hững nói: “Nô tỳ từ trước giờ tính cách ngay thẳng, lời nói khó nghe, có sao nói vậy, không hề để tâm suy tư cân nhắc. Lần trước, nô tỳ đến thăm, lời nói có thể khiến nương nương hiểu lầm, nên mới nói như vậy. Lời thỉnh cầu tha lỗi vừa rồi, nô tỳ xin thu hồi. Nô tỳ cáo lui.”

Hai gã thái giám đứng phía sau tức giận, một người mở miệng mắng: “Đã mang tội, còn dám chống đối nương nương...” Không chờ hắn nói xong, ta lạnh giọng ‘hừ’ một tiếng, về mặt nghiêm khắc. Hắn thấy vậy dừng lại, lập tức cúi đầu lùi sang một bên. Ta liếc mắt nhìn, lớn tiếng nói với bọn thái giám: “Dù thế nào, nàng cũng vẫn là chủ tử, không được phép nói năng vô lễ.”

Hai người thái giám cùng quỳ ngay xuống, đồng thanh nói: “Nô tài không dám.” Ngạc đáp ứng lộ vẻ kinh ngạc, nhìn ta khó hiểu, rồi sau đó cúi đầu bước đi.

—

Mới tiến vào cửa cung, ta đã nghe tiếng oanh yến riu rít. Hít thật sâu một hơi, nhoen miệng cười rồi ta chậm rãi bước vào điện.

Hai má hồng nhuận, tóc mây bóng mượt. Ta đứng ở cửa điện chăm chú nhìn Mẫn Mẫn. Nàng một thân y phục Mông Cổ, ung dung, đẹp đẽ, quý phái ngồi bên cạnh Ô Lạt Na Lạp thị. Trong trí nhớ của ta, khuôn mặt xinh đẹp sáng khoái, hoạt bát khi xưa giờ đã trở nên đoan trang, lịch sự.

“Nương nương cát tường.” Tiếng mọi người thỉnh an vang lên khiến ta giật mình. Cho các nàng đứng dậy, ta nhìn quanh một lượt. Tất cả phi tần trong cung, các vị phúc tấn trong các vương phủ đều tới. Ta bước lên, thi lễ trước Ô Lạt Na Lạp thị. Hoàng hậu đứng dậy, kéo tay của ta, mỉm cười nói: “Đây là Vương phi Mẫn Mẫn của bộ tộc Y Cấn Giác La. Hoàng thượng lúc thấp tuổi tiên đế ra vùng tái ngoại đã từng gặp mặt, có nói qua Vương phi cười ngựa rất giỏi.” Mẫn Mẫn tiếp lời, cười nói: “Nữ nhân trên thảo nguyên, tất cả đều rất giỏi cười ngựa.” Ta mỉm cười, vừa mở miệng đã thấy nàng vẫn sáng khoái như trước.

Ô Lạt Na Lạp thị mỉm cười, quay sang hỏi: “Hiếu Văn, người cười ngựa được chứ?” Cảnh tượng ta cùng Mẫn Mẫn cùng nhau cười ngựa, phóng như bay trên khắp thảo nguyên ngày xưa lại hiện lên trong đầu, khiến ta cười tươi mà nói: “Hiếu Văn cũng theo vài vị sư phụ, mặc dù không bằng Vương phi, nhưng cũng không tệ lắm.” Ô Lạt Na Lạp thị có chút suy tư, đưa mắt nhìn ta, dường như trong lời ta nói khiến nàng mừng rỡ, khó giải thích.

Nghe vậy, Mẫn Mẫn rung mình, yên lặng nhìn ta, ánh mắt có chút phức tạp, hoang mang. Một lát sau, nàng nhẹ giọng nói: “Người là Lan quý phi, hoàng đế...” Nàng ngừng lại giữa chừng, nhìn mọi người rồi có chút xấu hổ, lãng sang chuyện khác: “Làm sao nương nương biết cười ngựa thua Mẫn Mẫn?” Nghe nàng hỏi như vậy, ta cũng sững sốt, lúc này mới có chút phản ứng. Mẫn Mẫn năm đó đưa ngựa cùng với Nhưộc Hi, không phải là ta với khuôn mặt Hiếu Văn lúc này, vội nói: “Từng nghe Hoàng thượng nói qua, năm đó cách cách cười ngựa vô cùng hoàn mỹ, kỹ thuật điêu luyện, là bông hoa đẹp nhất trên thảo nguyên.”

Mẫn Mẫn lặng lẽ nhìn ta một hồi, mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Nương nương chắc cũng từng nghe, Mẫn Mẫn cũng có một vị tỷ muội tốt. Nàng từng được mấy vị Vương gia, bồi lạc cùng nhau chỉ dạy, cười ngựa không kém gì ta.” Nàng vừa dứt lời, mấy người đang nói chuyện đột nhiên dừng lại, mấy người hơi biết chuyện thì nhìn Mẫn Mẫn lo lắng, rồi nhìn qua ta. Mấy vị phúc tấn trẻ tuổi hiểu kỳ nhẹ giọng bàn tán, suy đoán là ai mà có thể diện lớn như vậy.

Ta vô cùng cảm động, rồi lại vô cùng chua xót, hai cảm giác đan xen vào nhau, hơi khó chịu, viền mắt hơi nóng lên, từ đáy lòng muốn thoát lên ‘ta là Nhưộc Hi’. Nhẹ nhàng hít thở thật sâu, nắm chặt bàn tay, khiến lòng bình thản, mỉm cười nói: “Vương phi nói về Nhưộc Hi?”

Trong phút chốc, không khí như ngưng lại, trong phòng không một chút tiếng động, chỉ có tiếng gió lùa qua song cửa. Thấy các nàng nghẹn giọng trân trối nhìn mình, ta khẽ cười, nhìn chăm chăm Mẫn Mẫn. Ánh mắt nàng vẫn bình thản, chỉ là hơi thở dài một chút, hơi cúi đầu rồi nâng trà lên nhấp.

‘Nhưộc Hi’ – cái tên do chính mình nói ra, khiến ta có chút kinh ngạc, trong lòng thầm đánh giá, không ai mở miệng trước để phá vỡ không khí kì quái này.

Không khí trầm mặc đè lên mọi người, Hi phi cười nói với Ô Lạt Na Lạp thị: “Những chuyện này, không nói nữa... Xin Vương phi nói một chút về phong tục trên thảo nguyên được không?” Ô Lạt Na Lạp thị nhấp ngụm trà, ngọt giọng rồi mới nói: “Cũng tốt. Từ lúc hoàng thượng kế thừa đại nghiệp, quốc khố trống rỗng, không muốn để cho các châu huyện dọc đường vì tiếp giá mà thêm thiếu hụt, tăng gánh nặng thêm cho bách tính. Có đến vài năm, chúng ta chưa có ai bước tới vùng tái ngoại.”

Nếu như không tận mắt nhìn thấy, sẽ không thể tưởng tượng ra cảnh hoàng gia đi tuần phô trương xa hoa thế nào. Những năm Khang Hi, bốn lần đi tuần Giang Nam đều dùng hàng tơ lụa của Giang Ninh dựng rạp tiếp giá, tiêu tốn hơn ba trăm vạn lượng bạc. Vì số thiếu hụt quá lớn, liền tiếp ban chỉ dụ, gióng trống khua chiêng thanh tra thuế ruộng, khiến nông dân lầm than. Từ sau Ung Chính lên ngôi, người tập trung chấn chỉnh triều cương, giảm bớt lễ nghi, giảm bớt gánh nặng cho trăm họ.

Chìm đắm trong suy nghĩ riêng một hồi, ta ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt của Mẫn Mẫn. Nàng đang kể chuyện lễ nghi mừng năm mới của người Mông Cổ, nói Mông Cổ có nhạc khí gọi là Mã đầu cầm (đàn đầu ngựa)...

Bên tai ta dường như nghe thấy tiếng nhạc du dương của Mã Đầu cầm, nhắm mắt suy tư, cảm giác như đang đứng giữa thảo nguyên bằng phẳng, cười tuần mã rong ruổi đến tận chân trời...

“Cách cách, để nô tài thông truyền một tiếng, người khoan đi vào” – Tiếng Tiểu Đường Từ nhỏ ngoài điện khiến ta hoàn hồn. Vừa mở mắt, Thừa Hoan đã chạy vọt tiến vào.

Hi phi nhẹ nhàng lắc đầu, vẫy tay kêu nàng lại gần. Thừa Hoan thi lễ có lệ với mọi người, rồi bước tới đứng giữa Hi phi và ta. Hi phi dùng khăn lụa lau mồ hôi trên trán của nàng, cười nói: “Đã thành đại cô nương rồi, vẫn còn cầu thả như vậy, chẳng ra dáng gì hết.”

Thừa Hoan quay sang cười với ta, nhẹ giọng hỏi: “Cô cô, Vương phi là bằng hữu với Nhưộc Hi cô cô sao? Ngọc bội là do Vương phi đưa cho Nhưộc Hi cô cô sao?” Ta xem thì thấy nàng có ý cảm theo ngọc bội, liền khẽ gạt đầu.

Nàng cầm ngọc bội trên tay, đi tới trước mặt Mẫn Mẫn, đoan đoan chính chính thi lễ, nâng chén trà đưa tới trước mặt Mẫn Mẫn. Mẫn Mẫn ngẩn ra, nhìn vào ngọc bội, yên lặng không nói lời nào.

Một lát sau, Mẫn Mẫn rón rập, tiếp nhận chén trà, uống một ngụm rồi đặt lên bàn. Nàng nắm tay Thừa Hoan lại gần, nói: “Là do Nhưộc Hi tặng con phải không? Con là nhi tử nhà ai?” Thừa Hoan lau nước mắt cho Mẫn Mẫn, nói: “Là do cô cô tặng con. Con là Thừa Hoan, con gái của Di Thân Vương.” Mẫn Mẫn cầm ngọc bội, kéo Thừa Hoan vào lòng, rồi nói: “Thì là con là con gái của Thập tam. Ngạch nương con tên là Lục Vu?” Hai mắt Thừa Hoan tối sầm, nàng nói: “Trong lòng Thừa Hoan, Nhưộc Hi cô cô và Hiếu Văn cô cô đều là ngạch nương.”

Trong lòng ta đau xót, nhìn về phía Lục Vu. Sắc mặt nàng trắng bệch, môi khẽ rung lên, thần sắc khiến người ta nhìn thấy không đành lòng. Hai tay nàng

run rẩy, dùng khăn che miệng, cúi đầu xuống. Triệu Giai thị ngồi bên cạnh, nắm chặt lấy tay nàng, khẽ gật đầu nhìn ta.

Sương Xuân Viên nằm ở phía Tây của Ngự hoa viên, có cây hoa xanh mượt, trăm hoa rực rỡ, hươu và ngựa vẫn được nuôi thả, nhón nhơ trong vườn. Cảnh sắc tuy kém xa so với bãi săn bắn ở thảo nguyên, mệnh mông rộng lớn, núi non trùng điệp nhưng cũng là một cảnh tượng đặc sắc.

Ta ngồi tựa vào gốc cây, nhàn hạ nhìn trời mây xanh biếc, bất giác nhoèn cười. Ta vốn định nhân cơ hội này, để Lục Vu và Thừa Hoan gần gũi nhau, nhưng Thừa Hoan cả ngày lại quần lấy Mẫn Mẫn đòi đua ngựa, không có lúc nào rỗi. Nghe có tiếng bước chân tới gần, ta nhìn lại, Dận Chân và Cao Vô Dung đang tới gần. Ta vẫn ngồi yên, nhìn hẩn mỉm cười. Cao Vô Dung thấy vậy, liền đứng lại rồi xoay người lảng đi.

Hắn đi tới trước mặt, nhìn ta nói: “Hai ngày nay khiến ta mệt muốn chết.” Ta ôm lấy lưng hắn, nhìn và nói: “Hoàng hậu vừa mới khoẻ lại, không thể vất vả quá độ, chẳng nên quan tâm đến tỷ tỷ nhiều hơn một chút. Ngoài ra, Hi phi cùng Phó Nhã cũng giúp được không ít việc.” Hắn nhìn ta chăm chăm, ánh mắt vui vẻ, hoà thuận, thân tình. Lặng yên một hồi, hắn khẽ gọi: “Nhược Hi”. Ta ‘a’ lên một tiếng, hắn đã ngồi xuống bên cạnh, vỗ nhẹ má ta, khoé miệng tươi cười.

Một lát sau, hắn nói: “Từ khi có Hoàng Hãn, nàng đã thay đổi rất nhiều. Mặc dù lần này phần lớn là vì Mẫn Mẫn, nhưng nàng cũng đang rất vui.” Nhẹ nhàng dựa vào ngực hắn, ta khẽ than thở: “Trước đây, ta chỉ mong ở trong một tiểu viện nhỏ, thanh tịnh, tùy sở thích mà sống. Lần này trở lại, ta đã tìm được Chân Hi các, đúng với sở nguyện. Từ khi có Hãn nhi, ta cũng khoan dung hơn trước. Đó là bởi vì, ta không thể thay đổi một số chuyện, đành phải tự thay đổi chính mình.” Hắn dịu dàng ôm chặt lấy ta.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau một hồi, hắn nói: “Nàng cùng Mẫn Mẫn vẫn chưa có tiến triển?” Ta thờ dãi, rầu rĩ nói: “Toàn bộ sự chú ý của Mẫn Mẫn đều dành cho Thừa Hoan.” Hắn bật cười, nhẹ nhàng vỗ lên lưng ta mà nói: “Đó không phải là điều nàng mong muốn hay sao?” Ta ngẩng mặt, cười nói: “Thật sự, bọn họ cũng thật có duyên.” Hắn lắc đầu, mỉm cười không lên tiếng.

Một trận gió thổi tới, hắn lại ôm ta vào lòng chắn gió. Ta nói: “Mẫn Mẫn tâm tư đơn thuần, nếu không nói rõ, mặc dù nàng có thể cảm nhận được, cũng sẽ không tin ta là Nhược Hi. Dù sao, có một số việc rất khó để giải thích.” Hắn đang định nói tiếp, chợt nghe có tiếng bước chân.

Tiểu Thuận Từ sắc mặt trắng bệch đang chạy lại, thở dốc một hồi rồi lắp bắp nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, Tứ A ca, ..., Tứ A ca bị ngã ngựa...”

Dận Chân nhướng mày, sắc mặt tối sầm, cánh tay đang quàng trên vai ta đè nặng xuống, lạnh giọng hỏi: “Tứ A ca bị thương thế nào?” Tiểu Thuận từ đã bình tĩnh lại, hơi thở cũng điều hoà, cúi đầu nói: “Trong lúc săn bắn, vòng vây càng lúc càng chặt. Tứ A ca cùng vương gia Mông Cổ, các vương tử khác chuẩn bị bắn tên. Đúng lúc đó, hươu mẹ đột nhiên vọt mạnh khiến bầy ngựa hoảng sợ, hất Tứ A ca xuống. Tứ A ca cũng là người tập võ, liền nhảy xuống đất nên xương cốt không bị tổn thương. Lúc nô tài tới, có nghe thái y nói, có thể bị bong gân.” Nghe vậy, ta thấy nhẹ nhõm hơn, vội vỗ vỗ cánh tay của hắn, nhẹ nhàng nói: “Cùng tới xem thôi.”

Hắn im lặng một chút, nhìn chăm chăm Tiểu Thuận Từ nói: “Lúc đó, Di thân vương ở đâu?” Tiểu Thuận Từ vội vàng trả lời: “Vương gia có ở đó. Lúc Tứ A ca nhảy xuống thì bị khறு chân, ngã trên mặt đất. Đúng lúc, ngựa vọt nhảy qua người Tứ A Ca. Vương gia ở một bên, dùng roi quần lấy cổ ngựa ngăn lại.” Dận Chân cũng thở phào một hồi, sắc mặt trở lại bình thường.

Hắn nắm tay của ta, kéo tay áo lên, thấy một đường lằn rõ trên cổ tay. Hắn nhẹ nhàng xoa tay cho ta, nói: “Ta sẽ tới lều của người Mông Cổ nhìn qua một chút, nàng về trước đi.” Thấy ta khẽ gật đầu cười, hắn nhanh bước đi, Cao Vô Dung đã theo sát phía sau.

Ta tới trước mặt Tiểu Thuận Từ, nói: “Đứng lên đi. Hiện tại, ai chăm sóc Tứ A ca?” Tiểu Thuận Từ đứng lên, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, nói: “Có Hi phi cùng Tứ phúc tấn.”

—

Ta vén rèm đi vào trong lều, thấy Hoàng Lịch ngồi dựa trên ghế mềm, hay tay chấp sau đầu, con mắt khép hờ không biết đang thức hay ngủ, chân phải đặt dưới thảm, mắt cá chân sưng đỏ. Phó Nhã đang ngồi dưới thảm, chăm chú nhẹ nhàng xoa thuốc mỡ. Nhìn quanh lều, chỉ có hai người bọn họ, Hi phi cũng không ở đây. Do dự một lúc, nghĩ bản thân không nên nói chuyện thì tốt hơn, xoay người bước trở ra. Chưa ra tới cửa, một người chạy sộc vào.

“Cô cô, người cũng ở đây?” Thừa Hoan nắm lấy tay ta bước vào bên trong. Nghe tiếng, Hoàng Lịch ngồi thẳng dậy, yên lặng dò xét ta.

Phó Nhã buông hộp thuốc, thẳng đứng dậy, định hành lễ với ta. Ta bước nhanh vào, đỡ nàng đứng lên, mỉm cười. Nàng đưa mắt nhìn ta, cúi đầu, lấy tay lau khoé mắt, rồi ngẩng đầu nói: “Thái y dặn nên nghỉ ngơi mấy hôm.” Thấy hai mắt nàng ửng đỏ, hiển nhiên vừa nãy đã khóc. Lòng ta cũng chua xót, nàng thật tâm yêu thương Hoàng Lịch. Thật là ‘thần nữ hữu tình, tương vương vô mộng’

Ta thờ dãi, bước tới cạnh nàng, lấy khăn trong chậu mang tới lau nước mắt cho nàng, cười nói: “Tiếp tục xoa thuốc đi.” Thừa Hoan đang đứng yên một chỗ, hi hi cười nói: “Đại tẩu thật là yêu thương, lo lắng cho ca ca.” Phó Nhã mặt ửng hồng, đưa tay làm vẻ muốn đánh Thừa Hoan. Thừa Hoan tránh sang một bên, nắm lấy tay Hoàng Lịch, tiếp tục ghẹo Phó Nhã: “Đại tẩu đừng xấu hổ mà.”

Ta vui vẻ mỉm cười nhìn các nàng, trong lúc vô tình nhìn qua Hoàng Lịch. Hắn vẫn giống lúc nãy, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt nhàn nhạt, không chút tình cảm. Ta vô cùng bối rối, không biết nên xử lý thế nào. Vốn hắn đã hiểu rõ thân phận, tình cảm của ta. Hắn vẫn cẩn thận lời nói cử chỉ, giữ đúng khuôn phép, không có lời nói, hành động vượt quá thân phận. Thế nhưng, hắn càng như vậy, ta càng hoảng sợ.

—

Ánh trăng sáng tỏ, chiếu một làn sáng bạc xuống cỏ cây trong vườn. Trong rừng, hoa cúc đại nỏ rộ, toả hương thanh mát, trong hơi gió lạnh lạnh đêm khuya truyền đi khắp không gian. Mặt hồ bị gió thổi xao động, nhẹ nhẹ rạo rạt, như mộng ảo tiên cảnh.

Nghĩ lại dáng vẻ hồi chiều của Hoàng Lịch, lại nghĩ tới việc Mẫn Mẫn đang lảng tránh mình, ta cảm thấy vô cùng phiền muộn. Ta thở dài, bước đi thong thả, lững thững bước vào hành lang dài bên hồ.

“Là Lan quý phi?” Một giọng nói nhẹ nhàng thanh tú vang lên.

Ta ngẩn ra, bừng tỉnh khỏi tâm sự riêng, theo âm thanh nhìn tới, đột nhiên thấy vui vẻ. Mẫn Mẫn đang đứng dựa lan can ngắm cảnh dưới trăng. Ta bước nhanh lại gần, hai người yên lặng một hồi, ta kéo tay nàng khẽ gọi: “Mẫn Mẫn”

Người nàng khẽ run lên, hẩy mạnh tay của ta, đứng yên nhìn ta chăm chăm, dường như không tin ta có thể xưng hô với nàng như vậy. Ta gượng cười, lẳng lặng đợi nàng mở miệng. Sau một lúc lâu, nàng chậm chạp nói từng chữ: “Ngươi biết chuyện của ta cùng Nhượng Hi?” Ta hít thở thật sâu, nhìn thẳng nàng nói: “Ta chính là Mã Nhi Thái Nhượng Hi.” Tim nàng đập mạnh và loạn nhịp, vẫn nhìn ta không nhúc nhích. Một lát sau, nàng trào phúng nói: “Ngươi cũng nói chuyện như vậy với hoàng đế hay sao?”

Ta buồn bã cúi đầu, nhẹ nhàng cười khổ. Trong lòng nàng, hôm nay ta dựa vào tâm cơ, dùng thủ đoạn tranh giành sự sủng ái của Dận Chân, là một nữ tử nông cạn. Một người tâm tư đơn thuần như Mẫn Mẫn, cũng có khả năng nghĩ những chuyện như vậy, những nữ nhân trong cung, tất cả đều nghĩ ta như vậy.

Ta ngẩng đầu, sống mũi cay cay, cổ họng nghẹn đắng, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn, không biết nên mở miệng thế nào, sắc mặt thảm thiết chứa chan tình cảm nhìn nàng chăm chăm. Nhìn ta cười có chút ngây dại, Mẫn Mẫn chau mày, hơi giận nói: “Vì sao không nói gì? Lẽ nào không phải ngươi lợi dụng Nhượng Hi để đoạt sủng ái của hoàng đế sao?”

Trong lòng ta đau đớn, ôm lấy tay nàng, nhìn nàng nói: “Tỷ tỷ, chúng ta đã trải qua bao nhiêu chuyện, tỷ quên hết rồi sao!...”

Đây là những lời nàng đã viết trong thư gửi đến sau khi ta vào phủ của Thập tứ. Ta nói những lời này, hi vọng nàng có thể tin ta. Nàng vừa nghe đã đẩy ta, bước về phía sau, hai tay nắm chặt lan can, vẻ mặt khó tin.

Nước mắt lặng lẽ rơi, chảy vào miệng ta mặn đắng. Ta nghẹn ngào nói tiếp: “Ta sống trong thế giới của chính mình, mỗi ngày qua đi đều tận hưởng hạnh phúc. Đã qua nhiều năm như vậy, tâm tư ta chưa bao giờ bình thản, yên vui đến vậy...”

Nàng buông tay, chậm rãi bước lên từng bước, lấy tay sờ soạn mặt ta, lẩm bẩm: “Làm sao có thể? Có khả năng...?” Tự nói một hồi, ánh mắt nàng loé lên, nghi hoặc nói: “Ngươi đã ở trong phủ Thập tứ trước khi nhập cung?”

Nhìn thần sắc của nàng, bán tín bán nghi, không có cách nào tin tưởng hoàn toàn. Ta nhẹ nhàng cười, lau đi nước mắt, nói: “Mẫn Mẫn, Thập tứ không phải ánh trăng của ta, cũng không phải là ngôi sao. Chúng ta là bạn bè tốt. Thư từ của chúng ta, chắc chắn sẽ đến tận tay của ta, tuyệt không mượn tay kẻ khác để làm chuyện hại người.”

Nàng nhìn kỹ ta một hồi, rồi nói: “Chuyện năm đó ta cũng sai người đến tìm hiểu, xác thực Nhượng Hi đã mất, lẽ nào có sự hiểu lầm ở đây. Dung mạo của ngươi chỉ là một nữ tử hơn hai mươi tuổi, không thể là Nhượng Hi.”

Ta lần thứ hai cười khổ, không biết cần phải giải thích với nàng thế nào, có thể khiến nàng tin tưởng.

Hai người đứng im nhìn nhau. Một lúc lâu sau, Mẫn Mẫn mở miệng nói: “Vẫn còn ngươi? Ngươi đã quên hấn, đã quên ánh trăng, đi tìm một ngôi sao?” Ta ngẩn ra, nghiêng đầu ngắm nhìn một lúc, trong giây lát nhớ ra, nàng đã từng nói câu này. Việc này liên quan tới Bát gia, cho dù có từ trong miệng Nhượng Hi biết nghe được điều gì, cũng sẽ không biết việc này.

Ta tiến lên nắm tay nàng, nàng đã thôi không đẩy ta ra, nhìn ta nghi hoặc.

Ta mỉm cười, nói: “Đúng vậy. Ta sẽ mở to hai mắt đi tìm. Chỉ cần một vì sao thuộc về ta, ta sẽ không bỏ qua.” Mẫn Mẫn biến sắc, trong mắt ứa lệ, quan sát ta hồi lâu, rồi ôm chặt ta, khóc ròng mà nói: “Nhượng Hi, vì sao ngươi lại biến ra thế này. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, vì sao bọn họ lại nói ngươi đã chết?” Ta cũng ôm lấy nàng, nước mắt cũng tuôn ra, vừa khóc vừa nói: “Ngươi không cần lo lắng, mặc kệ hình dạng ta thay đổi thế nào, ta vẫn là bằng hữu Nhượng Hi của ngươi.”

Khóc một lúc, chúng ta đi theo hành lang, thì thầm to nhỏ, tâm sự thân tình.

Nàng khoác tay ta, nắm chặt tay, khoe mắt tươi cười nói: “Ngươi đã tìm được?” Hơi giật mình một chút, ta chợt hiểu hàm ý của nàng, trong lòng ấm áp, thân nhiên cười nói: “Phải, ta tìm được rồi. Ta mặc dù không phải là ánh sao duy nhất của chàng, nhưng chàng là ánh trăng duy nhất của ta.”

—

Dưới ánh đèn chập chồn chiếu sáng trong phòng, ta mỉm cười nhìn Dận Chân đang ngủ. Ta nhẹ nhàng đắp chăn cho hấn, khiến hấn tỉnh dậy, mở mắt ra, mỉm cười hỏi: “Nàng cũng Mẫn Mẫn đã nhận nhau rồi sao?” Ta hé miệng cười, gật đầu, thấy vẻ mặt hấn có chút mệt mỏi, xoa xoa mặt hấn nói: “Trời vẫn còn sớm, chúng ta ngủ tiếp thôi.”

Ánh mắt hấn ẩn chứa hàm ý, hai tay đưa ra sau đầu tháo trâm bạc của ta. Nét mặt ta nóng lên, mái tóc xổ xuống như suối.

Hấn cười lớn, ôm lấy ta, cười nói: “Nhượng Hi, mấy ngày nay chúng ta chưa mặc áo ngủ rồi.” Ta có may mắn bộ áo ngủ theo kiểu đáng hiện đại, dùng tơ lụa tốt, mặc trên người như không mặc gì, vô cùng đơn giản thoải mái.

Lúc này, con mắt hắn nhìn ta đầy thâm tình. Tay hắn lướt một đường nhẹ nhàng dọc sống lưng của ta, khiến ta cả người tê tê, thân thể mềm nhũn, cùng hắn bước lại giường...

Trời dần tắt nắng, màn đêm lặng lẽ bao trùm...

Ta cùng Mẫn Mẫn nắm tay nhau, đứng nhìn lửa trại, nhìn nhau mỉm cười. Mẫn Mẫn nắm chặt tay của ta, nghiêng đầu nói: “Ta nhớ tới quãng thời gian tuyệt đẹp năm đó ở vùng tái ngoại.” Ta vỗ nhẹ lên tay của nàng, cười nói: “Đúng vậy.”

Hai người nhìn nhau cười, sau một hồi, nàng nhìn ta chăm chăm, nghiêm nghị hỏi: “Nhược Hi, ngươi thực sự hạnh phúc sao?” Ta hơi giật mình, rồi chợt hiểu ra ý tứ của nàng, gượng cười nói: “Ta vẫn không hi vọng sẽ sống trong bức tường hoàng cung suốt đời, nhưng khi rời xa thì như người tàn phế, sống không bằng chết. Cuộc sống hôm nay, tuy nói có những phong ba bất ngờ, nhưng ta vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp, hạnh phúc.” Nàng mỉm cười, rồi nhẹ giọng nói: “Hắn cũng hạnh phúc sao?”

Ta lại giật mình, rồi mới hiểu ‘hắn’ là ai. Ta kéo tay nàng, nhìn nàng cười nói: “Tả Ưng không tốt sao?” Nàng cuống quýt lắc đầu, nắm tay nhìn ta chăm chăm, hạ thấp giọng nói: “Tả Ưng đối với ta vô cùng tốt, ngươi không nên suy nghĩ nhiều. Ta chỉ... ta chỉ muốn biết hắn có được đắc ý hay không.”

Thấy bộ dạng hoảng loạn của nàng, ta ‘xi’ một cái. Thấy thế, nàng giật mình, đưa mắt nhìn ta. Ngay sau đó, nàng lừa tay vào nách ta, lớn tiếng nói: “Ngươi dám ghẹo ta?”

Hai người cười đùa như trẻ nhỏ, như năm đó trên thảo nguyên. Náo loạn một hồi, hai người lại nằm trên cỏ, lặng im ngắm bầu trời đầy sao. Mẫn Mẫn nói: “Trương Tuệ Chi là sủng thiếp bên cạnh Thập tam sao? Lục Vu đâu? Giờ nàng thế nào? Có thể chịu được sao?”

Thì ra, nàng lo lắng chính là việc này. Ta thờ dài một hơi, đem chuyện Lục Vu thay tên tì mi kể lại một lượt. Mẫn Mẫn cười nói: “Ta còn tưởng Thập tam là kẻ bạc tình, có mới nói cũ.”

Đột nhiên, ta nảy ra một chủ ý, đứng bật dậy, nói với Mẫn Mẫn: “Ngươi có muốn gặp nàng không?” Mẫn Mẫn đứng dậy, lớn tiếng cười nói: “Một kỳ nữ như vậy, vì sao không gặp. Chỉ là... Thập tam có thể hay không...” Chưa nói dứt, ta lớn tiếng cười ha hả, tà ngạo nói tiếp: “Hắn không muốn thì đã sao?” Mẫn Mẫn bên cạnh ta cũng nói: “Chỉ mong Lục Vu không chê ta là người tái ngoại thô lậu.”

Đi được mấy bước, ta thấy có bóng người lơ mơ lại gần. Người đó dáng vẻ tư lự, không chú ý tới mọi việc xung quanh, dường như chính là Lục Vu. Đợi nàng tới gần, ta khẽ gọi: “Phía trước là Tuệ Chi?” Nàng giật mình, ngừng bước, đưa khăn lụa lên lau mắt, rồi cúi người hành lễ: “Tuệ Chi tham kiến nương nương, tham kiến Vương phi.”

Ta bước lên nâng nàng dậy, phát hiện khăn tay của nàng đã ướt đẫm. Ta rút khăn đưa cho nàng, nàng khẽ bước lui, đưa mắt lướt qua ta và Mẫn Mẫn, cúi đầu nói: “Tuệ Chi xin cáo lui.”

Ta thờ dài, nói: “Không nên thương tâm như vậy. Thừa Hoan trưởng thành sẽ hiểu rõ khổ tâm của ngươi, nàng sẽ không trách ngươi. Hiện tại, tuy rằng giữa các ngươi có khoảng cách, nhưng vẫn còn được gặp mặt.” Nàng nghe vậy liền thờ dài, xoay người bước đi.

Mẫn Mẫn khó hiểu, nhìn ta rồi nhìn Lục Vu bước đi, nghi hoặc hỏi: “Nàng làm sao vậy?” Ta mỉm cười, đi tiếp về phía trước. Mẫn Mẫn liền đi theo, túm lấy ta, buồn bực nói: “Nàng không thích ta?” Ta lắc đầu nói: “Nàng có một số việc không thể thông suốt.” Thấy vẻ mặt Mẫn Mẫn vẫn chưa hiểu, ta khẽ cười.

Tình cảm là do tiếp xúc lâu ngày mà nảy sinh, không thể từ bên ngoài mà tác động vào. Thừa Hoan từ nhỏ đã rời xa Lục Vu, làm sao có cảm giác thân tình. Bởi vậy, chuyện này mọi người đều thấy bất lực, nhiều lời cũng là vô ích, chỉ làm tăng thêm phiền não.

—

Cuối thu, khí trời mát mẻ, trời cao mây trắng...

Giữa không gian cây cỏ xanh mướt, ta cùng Mẫn Mẫn, con trai lớn của nàng là Tá Đặc, Thừa Hoan, bốn người cùng phóng ngựa như bay. Được một lúc, ta cảm thấy tức bụng, chắc là do ăn no, bèn gọi lớn rồi kìm ngựa chậm lại. Mọi người dừng lại một lúc, ta và Mẫn Mẫn cho ngựa thông thả đi về lán nghỉ. Tá Đặc đưa mắt nhìn Thừa Hoan, rồi hai người nhanh chóng vút đi.

Mấy ngày nay, Thừa Hoan luôn ở cạnh Mẫn Mẫn. Mẫn Mẫn cũng chỉ dạy cho Thừa Hoan nhiều về thuật cưỡi ngựa, nên Thừa Hoan tiến bộ rất nhiều.

Đang cho ngựa chậm rãi rảo bước, chợt nghe có tiếng vỗ ngựa lại gần, thì ra là nô bộc bên cạnh Tá Ưng. Hắn nhảy xuống ngựa, thi lễ rồi nói: “Vương phi, Vương gia mời người về nghỉ sự.” Mẫn Mẫn nghe vậy quay lại cười với ta, rồi nhanh chóng giục ngựa phóng đi.

Ta ngồi thẳng dậy, nhìn Thừa Hoan càng lúc càng xa, trong đầu lại nghĩ tới về thê lương của Lục Vu. Ta xúc động, cho ngựa đi về phía lều của Thập tam.

Đi được một quãng, phía sau có tiếng gọi: “Hiểu Văn”. Ta kìm cương, xoay người lại, nhìn thấy Hoàng Lịch đã đuổi tới. Trong đầu ta đang nghĩ tới chuyện của Lục Vu, không biết hắn đi theo từ lúc nào. Ta khẽ thờ dài, từ chuyện trong mưa lần trước, hắn luôn gọi thẳng tên của ta.

Ta khẽ cười, nhàn nhạt hỏi: “Chân đã khỏi hẳn chưa?” Hắn gật đầu, chậm rãi cho ngựa đi bên cạnh ta. Trong lòng ta tự nhủ, ngay hôm nay, ta cần kết thúc mọi chuyện. Hai người đi tới bãi rừng, rồi cùng xuống ngựa.

Lặng im một lúc, hần xoay người nhìn ta, nói: “Hiếu Văn, người tới từ tương lai, có thể biết mọi chuyện về chúng ta... những chuyện sử quan có ghi lại?” Lòng ta trùng xuống, ngẩng đầu nhìn hần, nói: “Ta không có hứng thú đối với lịch sử, bởi vậy không biết rõ. Ta chỉ biết đại thể lịch sử như vậy, còn chi tiết thì ta không rõ.”

Sắc mặt hần tối sầm, rồi ngẩng mặt cười hai tiếng, nhìn về phương xa nói: “Mọi chuyện đều đã định trước, Phó Nhã là đích phúc tấn của ta, ta cũng được định sẵn không chiếm được người trong lòng của ta, thậm chí một tia cơ hội cũng không có. Đã như vậy, cần gì phải quan tâm, cần gì phải sống khổ như vậy.”

Trong lòng ta hoảng loạn, không muốn đề vấn đề này tiếp tục ảnh hưởng đến cuộc sống, liền trấn tĩnh nói: “Ở đây, không có Hiếu Văn, chỉ có Nhượng Hi. Ta vĩnh viễn là ngách nương của người, là thê tử của A mã người.” Hần cúi đầu cười cười, rồi lại ngẩng đầu, vỗ ngực nhìn ta nói: “Từ nay về sau, Hiếu Văn sẽ ở chỗ này.” Nói xong, hần nhảy lên ngựa, nói: “Nhi thần xin cáo lui.” Trong chớp mắt, hần đã phóng đi, không còn bóng dáng.

Ta hơi khó chịu, không còn tâm trạng để tới gặp Thập tam, đành đi về.

Cao Vô Dung đang đứng bên ngoài trướng, thấy ta tới gần, liền nhanh chóng cúi người thi lễ. Ta gật đầu, vén rèm đi vào. Dân Chân đang ngồi bên bàn trà, đang đọc tấu chương, mảy cau lại. Thấy ta bước vào, hần mỉm cười. Ta nén lại vẻ sầu khổ, giọng cười nói: “Tuổi tác chẳng tha cho ai. Mới cười ngựa một hồi, thân ta đã muốn rời ra từng mảnh.”

Hần nhượng này, dường như muốn nói gì đó, nhưng rồi lại lắc đầu, khẽ thở dài. Biết rõ vì sao hần lại như vậy, ta bật cười, chỉ vào phía sau tấm bình phong nói: “Ta không có chuyện gì đâu. Chẳng tiếp tục chuyện của chàng đi, ta nghỉ ngơi một chút.” Nói xong, ta đi thẳng vào phía sau, nằm xuống giường, kéo chăn che mặt, trong đầu nghĩ tới bộ dáng vừa rồi của Hoàng Lịch, trông ngực đập thành thịch.

Chấn động nhiên bị kéo xuống, Dân Chân đã ngồi bên cạnh, lẳng lặng nhìn ta. Ta ngẩn người, làm vẻ cười hỏi: “Có việc gì sao?” Hần cúi xuống sát mặt ta, nhìn một hồi mới nói: “Đã xảy ra chuyện gì?” Ta hoảng hốt, vội la lên: “Nào có việc gì. Ta vừa cười ngựa, lâu ngày nên không quen, người có chút nhức mỏi.” Hần nhìn ta, rồi ôm ta vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Không muốn nói sao?”

Ta đẩy hần ra, ngồi xuống, khẽ nói: “Không có việc gì.” Hần lắc đầu: “Còn muốn giấu ta?” Vừa muốn nói, hần lại tiếp: “Khó nói lắm sao?” Ta thở dài, làm mặt tươi cười, lắc lắc cánh tay hần, nũng nịu nói: “Thật mà, mí mắt ta không mở ra được rồi.” Nói xong, ta ngập dài một hơi. Hần nhìn ta, rồi đẩy ta vào phía trong, nằm xuống nói: “Ta cũng mệt mỏi, ngủ một lúc cũng tốt.”

Về mặt hần quả nhiên mệt mỏi, trán vẫn nhũn lại, không biết là vì chuyện gì. Ta gột đầu lên tay hần, rồi nhòm lên xoa trán của hần. Hần bật cười, nắm tay của ta, nhẹ nhàng nói: “Nhượng Hi, đừng nao loạn, ngủ một lúc đi.” Một lát sau, ta đã nghe tiếng hần thở đều đều bên cạnh.

Cuộn tròn trong lòng hần, ta lẳng lặng nghĩ lại mọi chuyện, rồi cũng từ từ chìm vào giấc ngủ.

‘A’ lên một tiếng, ta giật mình choàng tỉnh, nhìn bên cạnh không thấy ai. Đang định ngồi dậy, ta nghe giọng hần lạnh lùng vang lên: “Thật sự có chuyện này sao? Cho tới thời điểm này, Nhạc Trung Kỳ vẫn chưa dâng sớ lên triều đình, bọn họ muốn tạo phản?”

Ta giật mình, chợt nhớ những năm cuối thời Ung Chính, các thổ ty mưu phản. Thế nhưng, rốt cuộc có chuyện gì khiến Dân Chân tức giận như vậy. Tim ta đập loạn, mờ to hai mắt, yên lặng lắng nghe.

“Thăm từ báo về, Nhạc Trung Kỳ đang thẩm tra kẻ truyền tin là Trương Hi, nói là muốn tra ra những kẻ đồng đảng, rồi sẽ đem tất cả bọn họ tâu lên. Người nay vốn là một Hần thân được trọng dụng, những đại thần người Mãn từ lâu đã có hiềm khích, hoàng thượng nên bình tĩnh tra xét lại cho kỹ. Nếu chuyện này là thực, sẽ đem hần xử trí thoả đáng, không để cho kẻ khác vu oan trung thần.” Thập tam rành mạch đáp lời.

Dân Chân vốn là rất sáng suốt, biết đề bạt người tài, dùng người đúng chỗ. Lúc mới kế vị, không vì bè đảng Bát gia tranh đoạt hoàng quyền, đã phong Duẫn Lễ làm Vi Quận vương, cho tham gia chính sự. Mặc dù lúc đó có ý định chia rẽ thế lực của Bát gia, nhưng Duẫn Lễ đã thật tâm ra sức, năm Ung Chính thứ ba được khen tặng ‘hết lòng vì nước, thanh liêm chính trực’, được hưởng bổng lộc của bậc thân vương. Năm Ung Chính thứ năm, Duẫn Lễ được phong Vi Thân vương. Năm Ung Chính thứ hai, Hần thân Nhạc Trung Kỳ được phong Uy Chiêu tướng quân, thống lĩnh năm nghìn kỵ binh, hành quân tới thành Tây Ninh, lập được đại công. Nhạc Trung Kỳ từ khi xuất chinh liên tục giành được Uy Chiêu tướng quân, thống lĩnh năm nghìn kỵ binh, hành quân sáu mươi vạn dặm đất vùng Thanh Hải, nhập vào quốc thổ. Nhạc Trung Kỳ mưu kế thần kỳ, biết làm gương động viên binh sĩ lập chiến công. Dân Chân ban thưởng tước tam công, hoàng bảo. Năm 1725, Nhạc Trung Kỳ được thăng Tổng đốc Tứ Xuyên – Thiểm Tây, nhậm chức đại tướng quân.

Càng nghĩ, ta càng không hiểu chuyện Nhạc Trung Kỳ liên quan tới chuyện gì. Hần vốn là một chiến tướng, đang xuất chinh tại vùng Ứng Hoà. Trong ấn tượng của ta, năm nay vẫn không có chiến sự. Yên lặng nghe ngóng một hồi, hai người đã thôi bàn chuyện triều đình, ta đứng dậy bước ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Dưới đất trải một lớp thảm dày, khiến người ta bước lên vừa thấy êm ái, vừa không phát ra tiếng động. Ta bước tới ngồi xuống cạnh bàn trà, lặng yên quan sát.

Trên bàn tấu chươg xếp cao từng chồng, bên trái là chưa được phê duyệt, bên phải xếp những tấu chươg đã được Dận Chân xem xong. Thập tam cúi đầu đọc một bản tấu, nói: “Hoàng huynh, từ khi Phúc Kiến cấm giao thương với người Tây dương, dân chúng và người Tây vẫn tìm cách qua lại, quan lại xử lý chiếu lệ. Tiếp tục kéo dài, sợ là không thể quản nổi.”

Thấy hai người lại muốn tiếp tục bàn chuyện chính sự, ta đứng lên định bước ra khỏi lều. Vừa đi, Dận Chân đã gọi lại: “Nhược Hi”. Xoay người nhìn lại, Dận Chân hơi cười nói tiếp: “Nàng pha trà cho ta đi.”

Thập tam cũng nhìn ta, cười nói: “Làm phiền chị dâu.” Ta lườm hần một cái, rồi nhanh chóng vén rèm bước ra. Cao Vô Dung đứng bên ngoài đã nói: “Trà đã chuẩn bị sẵn, nô tài đem vào ngay.” Nói xong, hần liền đi vào trong. Ta đành quay trở lại lều, ngồi bên cạnh Dận Chân, đợi Cao Vô Dung.

Trong lúc vô tình, ta nhìn lên bàn thấy có một bản tấu chươg, đề chữ “mật” màu đỏ vô cùng nổi bật. Ta có chút kinh ngạc, cúi đầu đọc ‘Khởi bẩm hoàng thượng, Tổng đốc Thiểm Cam Nhạc Trung Kỳ trên đường hồi kinh có tiếp nhận một bức thư, nội dung liên quan tới văn chươg tả đạo, âm mưu đoạt binh quyền thực hiện ý đồ phản Thanh’

Từ khi nhà Thanh thành lập, để có thể thống trị các tộc người, mặc dù vẫn tiếp tục sử dụng những chế độ cũ của nhà Minh, nhưng đã có nhiều cải cách, bỏ đi nhiều hủ tục. Từ sau năm Khang Hi năm mươi mốt, phạm liên quan tới việc cơ mật, từ quan tới dân đều có thể tự mình viết tấu chươg. Sau khi Dận Chân kế vị, không chỉ ra nghiêm lệnh, còn tăng thêm số lượng tai mắt ở khắp nơi, có tới hơn nghìn người. Cứ như vậy, số người có thể thượng tấu càng tăng, càng khó che giấu những việc làm bất chính, bởi vì nếu không tâu sự thật, tất có người khác tâu lên. Trong phạm vi các quan viên cai quản, nếu không tâu lên sự việc, những người khác tâu lên, tất bị phạt vì không làm tròn trách nhiệm.

Ta khẽ bật cười. Đừng nói Nhạc Trung Kỳ không có ý định, dù có đi chăng nữa cũng không dễ dàng để cho người khác biết được, lại còn nói là liên quan tới văn chươg tả đạo, lại còn lợi dụng binh quyền trong tay...

Nghĩ tới đây, ta chợt tỉnh ngộ, toàn thân run rẩy, hiểu ra Dận Chân tức giận Nhạc Trung Kỳ như vậy là do đâu. Ta cứ chờ, việc gì tới cũng phải tới, là vụ án văn tự, đòi nào cũng có. Thanh triều dưới thời Khang Hi thì có vụ thảm án trấn động Trang gia Minh sử án.

Vụ án văn tự, đòi nào cũng có. Thanh triều dưới thời Khang Hi thì có vụ thảm án trấn động Trang gia Minh sử án.

Minh sử án bắt nguồn từ vùng Triết Giang Ô Trình. Thương gia Trang Đình Long trong lúc vô tình phát hiện ra bản thảo Minh sử do Chu Quốc Trinh biên soạn, liền bỏ tiền mời về rất nhiều danh sĩ cùng biên tập, viết ra lịch sử nhà Minh từ thời Thiên Khải tới lúc Sùng Trinh tự vẫn. Việc vốn không có gì, nhưng trong sách lại có ý trách cứ người Mãn, lại viết rõ tục danh của liệt đại tổ tiên nhà Thanh, đây là điều tối kỵ, phạm vào tội chết. Hơn nữa, trong tác phẩm không dùng niên hiệu của Thanh triều, vẫn tiếp tục sử dụng niên hiệu của các triều Minh để liệt kê các sự kiện lịch sử. Sách hoàn thành, Trang Đình Long đã qua đời. Nếu lúc đó, Đình Long chỉ lưu giữ cho bản thân, thì không phát sinh chuyện. Nhưng cha của Đình Long là Trang Duẩn Thành vì thương con, liền in ấn phát hành rộng rãi, rồi cuộc vì nhân sĩ triều đình tố cáo. Trang Duẩn Thành bị bắt giải về kinh, chết trong ngục. Trang Đình Long chết còn bị quật mộ đốt xương. Những kẻ tham gia biên tập, khắc bản in, xuất bản, bán sách, mua sách... tất cả đều bị xử tử. Bởi chuyện này, đã có hơn bảy mươi người bị xử tử, đầy ra biên ải, sung quân mấy trăm người.

Tại Vân Nam, Ngô Tam Quế bị tiêu diệt, bọn thuộc hạ đã công bố một văn bản, có ý nhắc tới niên hiệu Vĩnh Lịch và triều đại nhà Minh ở phương nam, vạch trần sự việc Khang Hi giết chết Minh thái tử, đứng trên cương vị triều thần nhà Minh kể lại các sự kiện thời cuối Minh đầu Thanh, đối với triều đại nhà Minh ở phương Nam có ý đồng tình, ủng hộ. Bởi vậy, văn bản này cũng bị cho rằng mang tư tưởng ngôn từ ‘đại nghịch’. Kết quả, mấy trăm người, kẻ sống bị xử tử, kẻ chết bị quật mộ, nam nhi trên mười sáu đều bị giết, nữ nhân bị đầy làm nô tì, những kẻ trong dòng tộc bị sung quân tới vùng Hắc Long Giang.

Cả hai vụ án đều là bởi vì biên soạn lại lịch sử triều đại cũ mà mang họa. Khang Hi vốn chuyện bé xé ra to, nhưng cũng là để uy hiếp những thành phần trí thức người Hán mang tư tưởng phản Thanh phục Minh. Vụ án lần này, cũng là có kẻ mượn hơi những trọng thần đang nắm giữ binh quyền, hi vọng dùng binh quyền để lật đổ triều đình. Tuy rằng bọn họ vẫn chưa hành động, nhưng đối với Dận Chân, Thập tam, đây là chuyện mưu phản cần dẹp trừ.

Vùng Triết Giang có ‘Đông Hải phu tử’ Lữ Lưu Lương. Sau khi nhà Minh diệt vong, vốn có tư tưởng Hán tộc phản Thanh phục Minh, nhưng tranh đấu thất bại, Lữ Lưu Lương lui về ở ẩn, dạy học qua ngày. Đời sau có người đề cử ông ra làm quan, nhưng ông kiên quyết cự tuyệt, sau lui vào trốn trong chùa, viết sách thiền. Trong sách vốn có nội dung phản đối sự thống trị của nhà Thanh, nhưng sau khi hoàn thành, không có lưu truyền ra ngoài. Lữ Lưu Lương sau đó qua đời. Ở Hồ Nam, Tăng Tĩnh vô tình đọc được áng văn của Lữ Lưu Lương, đối với học vấn của ông vô cùng kính nể, liền phái học trò là Trương Hi đi tìm kiếm các bản thảo của họ Lữ. Trương Hi vừa tới Triết Giang, không chỉ tìm thấy nơi bản thảo được cất giấu, mà còn tìm thấy hai học trò của Lữ Lưu Lương. Trương Hi cùng hai người này nói chuyện rất hợp. Hần trở về báo lại cho Tăng Tĩnh, Tăng Tĩnh cũng vô cùng quý trọng hai người. Cả bốn người cùng chung chí hướng, lại gặp thời loạn không thể đắc ý, bèn bàn với nhau tìm cách lật đổ triều Thanh. Tăng Tĩnh có nghe Tổng đốc Thiểm Cam Nhạc Trung Kỳ vốn là người Hán, dòng dõi Nhạc Phi, hiện đang nắm giữ binh quyền, rất được trọng dụng. Hần nghĩ nếu có thể khuyên Nhạc Trung Kỳ phản Thanh, hi vọng thành công rất nhiều. Tăng Tĩnh bèn viết một phong thư, sai Trương Hi đi tìm Nhạc Trung Kỳ. Nhạc Trung Kỳ nhận được thư, giả vờ nhận lời với Trương Hi. Vì vậy, bọn họ liền nói ra hết những chủ trương kế hoạch với Nhạc Trung Kỳ. Nhạc Trung Kỳ lập tức dâng tấu lên Ung Chính, báo cáo âm mưu phản loạn. Ung Chính đã hạ lệnh nghiêm khắc điều tra. Lữ Lưu Lương mặc dù đã chết, nhưng vẫn bị quật mộ trừng phạt, người nhà và học trò của Lữ Lưu Lương đều bị tịch thu gia sản, kẻ giết kẻ bị đầy sung quân.

Ta dò dẫm suy nghĩ, không biết Lữ Lưu Lương thật sự có một cháu gái, tên Lữ Tử Nương. Những chuyện đã sử này rốt cuộc đúng hay sai.

“Nhược Hi, nàng làm sao vậy?” – bên tai ta văng vẳng giọng nói đầy lo lắng của hần, ta mơ hồ nhìn lại.

Về mặt hần vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt hàm chứa nhiều lo lắng, ta nói mà như đang ngủ mơ: “Hần có cháu gái hay không?” Hần nhú mày, đưa mắt nhìn Thập tam, ánh mắt chuyển từ lo lắng sang nghi hoặc. Hần nắm chặt tay của ta, hỏi: “Là ai có cháu gái?”

Ta như bình tĩnh, đau thương cuộn sóng trong lòng. Hiện tại là năm Ung Chính thứ sáu, chỉ còn bảy năm nữa chúng ta sẽ vĩnh viễn xa cách. Đột nhiên ta thấy ớn lạnh, đầu nặng trĩu, không thể suy nghĩ thêm, lẳng lặng nhìn theo hấn.

Sắc mặt Thập tam hiện rõ vẻ kinh ngạc, buông tấu chuông xuống nói với Dận Chân: “Hoàng huynh, Nhựt Hi có chút bất thường.” Dận Chân khẽ gạt đầu, nhìn xuống bản tấu chuông trên bàn, ôm chặt vai ta trầm giọng nói: “Nhựt Hi, nàng sợ điều gì? Nàng đã biết chuyện gì?”

Ta cố lấy lại tinh thần, nhưng đau thương trong lòng vẫn khiến khoé mắt ứa lệ thành hàng. Lịch sử đã được định trước, có thể thay đổi được không?

Dận Chân chăm chú nhìn ta, nhẹ nhàng lau nước mắt trên má, quay đầu nói với Thập tam: “Từ khi trầm đấng cơ, chưa từng trở lại bãi săn bắn, các bộ lạc Mông Cổ hằng năm cũng không tới triều kiến.” Hấn lại quay sang nhìn ta, ánh mắt không hề thay đổi, mày chau lại, tuy nhìn ta chăm chăm nhưng nói tiếp với Thập tam: “Đi chuẩn bị cho thật tốt, bữa tối nay có Tử A ca cùng hai vị Vương gia, không được để bọn họ có gì sơ xuất.” Thập tam nhìn ta, đứng lên rồi bước ra bên ngoài.

Dận Chân vẫn im lặng nhìn ta, một lát sau bình tĩnh trở lại, hấn mới nói: “Nàng rõ cuộc lo sợ điều gì? Những năm phụng trà bên cạnh tiên đế, nàng quanh năm ưu tư, hành động cẩn mật như đi trên băng mỏng, lo trước sợ sau. Vừa rồi, nàng đọc tấu chuông rồi thần sắc thay đổi. Nàng sống trong cung, sao biết được họ đang tấu điều gì? Nàng đã biết chuyện gì? Nhựt Hi, chúng ta chẳng phải đã giao hẹn, luôn thẳng thắn nói thật mọi chuyện hay sao?”

Ta ngẹn ngào, không biết phải nói gì. Làm sao có thể bình thản nói cho hấn rõ mọi chuyện được đây? Ta vốn đã biết trước kết cục cuối cùng, nhưng làm sao có thể nói rõ đây?

Ta ngừng đầu nhìn hấn, nước mắt lưng tròng nhưng giọng cười mà nói: “Ta sợ chính là ‘văn tự ngục’. Văn nhân mặc khách viết sách, chính là muốn lưu truyền sự học tới hậu thế, sợ sẩy một chút lại mang hoạ sát thân. Bọn họ cũng không phải cố tình viết ra những hàm ý oán hận hay chế giễu chê bai...”

Nét mặt hấn không biểu lộ tâm tình, chỉ im lặng nhìn ta. Một lát sau, tay hấn ném mạnh tấu chuông trong tay, thản nhiên hỏi lại: “Nàng đang nhắc tới ‘văn tự ngục’?”

Ta khẽ cắn môi, suy nghĩ một lát, cầm tay hấn nói: “Ta cũng không muốn xen vào chuyện triều đình. Ta rất sợ có kẻ cắt câu bẻ chữ, gò ép ý nghĩa rồi mật báo tranh công. Hoặc có người ôm hận thù mà hãm hại, vu oan. Thế rồi gây nên cảnh giam cầm oan uổng, những kẻ có học trong thiên hạ bất an, chỉ e vô tình rơi vào lưới văn, liên lụy bất ngờ. Đến lúc đó, thiên hạ sẽ không còn thái bình, một số kẻ có dã tâm nhân cơ hội chống đối triều đình, chửi mắng thiên tử...”

Hấn nghe ta nói xong, sắc mặt có vẻ thoải mái hơn một chút, thở dài nói: “Người có biết bọn họ nói những gì hay không? Giết cha, hại mẹ, giam hãm anh em, giết trừ trung thần, ưa sùng nịnh... đồ lên đầu ta đủ loại tội lớn.”

Lòng ta trùng xuống, đây vốn là điều hấn kiêng kỵ nhất. Hấn im lặng một hồi, ánh mắt càng lúc càng lộ vẻ bi thống, nắm chặt tay nói: “Những lời này... đều là những lời ngông cuồng của bọn sĩ phu, dùng văn chương biểu lộ sự căm hận đối với triều đình, mang ý tưởng nhớ tới triều trước. Đại Thanh ta thành lập cũng gần trăm năm, đến nay vẫn không thể giải quyết triệt để. Ta mong muốn ta có thể chấm dứt mọi chuyện.”

Trong lòng ta đau xót, hấn đã quyết tâm, ta không thể nói thêm. Ta luôn kỳ vọng những chuyện đã xảy ra mà ta biết chỉ là chuyện hư cấu, căn bản là không có thực. Tất cả chỉ là dư thừa. Ta âm thầm thở dài, tuy không thể hy vọng như vậy, nhưng làm sao cho ổn... Lần tới gặp Thập tam, ta sẽ nhờ hấn điều tra thêm, mong có thể đề phòng trước mọi chuyện.

Hai mày của hấn dần giãn ra, khẽ cười nói: “Việc này nàng đừng nên lo lắng, đoán trước đoán sau. Nàng hiện tại vẫn đang rất yếu, nên lo làm sao điều dưỡng thân thể thật tốt, rồi sinh thêm cho ta mấy hài tử béo tốt mập mạp.”

Ta sùng sốt, tuy bức tức nhưng thấy trong lòng ấm áp. Hấn không muốn cùng ta thảo luận tiếp chuyện này, cũng không muốn ta vì thế mà lo lắng. Ta nhoen cười, đánh nhẹ hấn nói: “Chàng nghĩ ta là heo sao?”

Hấn vẫn tươi cười, ôm ta nói: “Nếu vậy đã tốt, ta cũng muốn có nhiều con cái.”

Hai người tạm gác đi tâm sự trong lòng, nói giỡn vài câu. Ta lẳng lặng dựa đầu vào vai hấn, trong đầu trống rỗng. Hấn vỗ nhẹ lên lưng ta, nhẹ nhàng nói: “Ta rất sợ mỗi khi nàng bộc lộ vẻ mặt cô độc bất lực này. Mỗi khi nàng có dáng vẻ này, ta luôn cảm thấy bất an, nghĩ nàng sắp rời xa ta. Nhựt Hi, nàng đừng nên lo lắng những chuyện của triều đình, nàng chỉ cần chăm sóc Hoàng Hấn và ta, làm một người vợ tốt của ta, một người mẹ tốt của các con. Những chuyện khác, nàng không cần lo lắng, cũng không nên hỏi.” Ta dựa đầu vào vai hấn, vòng tay ôm lấy hấn, dịu dàng nói: “Ta cũng mong như vậy, không phải lo lắng điều gì. Tuy nhiên, làm sao cho vẹn toàn đây?”

Hấn than thở: “Nhựt Hi, mỗi người đều phải tự chịu trách nhiệm với việc mình làm. Bọn họ đã muốn để lại văn chương, thì cũng nên đưa ra những nhận xét khách quan, đúng với mỗi thời đại. Ta sẽ cho người điều tra cẩn trọng, không để xảy ra cảnh lưới văn rậm rạp, tù oan khắp nơi.”

Nếu như ta sinh ra trong triều đại này thì thật tốt, không biết trước kết cục của mỗi người, cũng sẽ không phải lo lắng, hao tổn tâm cơ đến vậy. Ta hy vọng không xảy ra việc hậu nhân của Lữ Lưu Lương truy sát báo thù, như vậy dù có Lữ Tử Nương, ta cũng không lo nàng sẽ xuất hiện.

Chuyện văn tranh cãi trong lòng, không thể giải trừ hoàn toàn. Mỗi ngày, ta đều lo lắng, luôn nghĩ tới vụ án của Tăng Tĩnh, Lữ Lưu Lương. Mỗi ngày, ta đều ở trong trạng thái yên lặng nghe ngóng tiến trình phát triển của vụ án.

Ta nằm trên giường, hai mắt mở to, ngơ ngác nhìn đỉnh màn.

Một tiếng ‘hừ’ nhẹ vang lên, ta nhìn sang thấy Dận Chân đang đứng đó tươi cười, im lặng quan sát ta. Ta cũng nhoen cười, cố làm vẻ tươi tỉnh, nhưng

vẫn duy trì dáng vẻ cũ, mặc hấn quan sát.

Hắn than nhẹ một tiếng, ngồi xuống cạnh ta nói: “Nhược Hi, mấy ngày nay nàng làm sao vậy?” Ta lẳng lặng nhìn hắn, hỏi: “Nhạc Trung Kỳ đã dâng lên tấu chương mới chưa?” Nụ cười của hắn ngừng lại, sắc mặt trở nên nghiêm túc, ánh mắt dần trở nên lãnh đạm, trầm giọng nói: “Nhược Hi, nàng không nghe lời ta sao? Ta không hi vọng nàng quan tâm tới chuyện triều chính.”

Trong lòng ta nhói đau, nắm lấy tay hắn, cười khổ mà nói: “Ta chỉ muốn biết chuyện này mà thôi.” Ánh mắt hắn trở nên nhu hoà, khẽ lắc đầu nói: “Đôi lúc, ta thật không hiểu nàng đang nghĩ điều gì. Tấu chương của Nhạc Trung Kỳ đã tới, có nhắc tới một kẻ tên Trương Hi. Tên này đã cầm một phong thư, chặn kiệu của Nhạc Trung Kỳ giữa đường. Nhạc Trung Kỳ đã sai tuần bộ bắt hắn lại điều tra. Tên này cũng có khí chất, dùng cung hình tra tấn thế nào cũng không chịu nói thật. Sau đó, Nhạc Trung Kỳ dùng kẻ giả chấp nhận, làm minh ước, nguyện ý cùng khởi sự. Trương Hi tin là thật, liền đem toàn bộ mưu kế nói ra.”

“Mọi chuyện đều do Tăng Tĩnh, người Vĩnh Hưng, tỉnh Hồ Nam, thầy của Trương Hi chủ mưu. Hắn vốn là học sinh, tài học kém cỏi nên bị trượt khoa thi, liền về quê dạy học, từ bỏ nghiệp thi cử. Hắn thất vọng sinh ra buồn chán, thường ngồi quán trà lượm lặt thông tin, biết được Đông Hải phụ tử Lữ Lưu Lương thả cạo đầu đi tu cũng không làm quan triều đình thì tỏ vẻ kính ngưỡng. Lữ Lưu Lương ngày thường vẫn thường tỏ vẻ phẫn uất, viết ra những lời văn ‘tà đạo’, còn Tăng Tĩnh lại tham vọng, muốn tiến hành phản loạn. Hắn liền phái học trò là Trương Hi đi tìm kiếm bản thảo của Lữ Lưu Lương.”

Nghe đến đây, ta cảm thấy bất an, do dự một hồi mới nói: “Chàng định xử lý gia tộc họ Lữ thế nào?” Hắn thần nhiên nói: “Định tội phản nghịch.” Ta sợ hãi, vội vàng nói tiếp: “Hắn đã chết nhiều năm như vậy. Người chết hết tội, sao không để mọi chuyện qua đi?” Sắc mặt hắn tối sầm lại, ánh mắt sắc lạnh, hơi cười mà nói: “Năm Khang Hi thứ năm, hắn cự tuyệt ra dự thi, từ bỏ nghiệp thi thư. Năm Khang Hi thứ mười bảy, mười chín, lại tiếp tục từ chối đề cử, xuất gia làm sư, ẩn cư tại núi Huyền Diệu, ở trong gian nhà trúc mà dạy học. Các tác phẩm của hắn, lời văn nhiều chỗ phỉ báng Hoàng A mã. Có thể thấy, hắn vô cùng ngoan cố, dùng lời văn khuyến khích kẻ đọc sách đối nghịch với triều đình. Nếu như triều đình không có kẻ sách cu toàn, sau này không thể nào khống chế được đám sĩ tử trong thiên hạ.”

Ta than thầm trong lòng, không thể tìm ra cách xử lý, liền kéo chăn trùm kín đầu. Qua chăn, ta nghe hắn thở dài nặng nề.

Trong lòng đã biết rõ sự tình, ta càng thêm lo lắng, nhưng không có cách nào thả lỏng, liền tục tự hỏi ‘làm sao bây giờ?’

Đột nhiên ta nảy ra một ý, lật chăn ra rồi reo lên một tiếng. Hắn vẫn ngồi ở chỗ cũ, kinh ngạc nhìn ta. Ta nhìn hắn cười cười, xuống giường rồi đi ra ngoài. Hai mày hắn cau lại, nói: “Hai ngày sau, hai bộ lạc sẽ rời đi. Mẫn Mẫn đã cho người tới tìm nàng mấy lần.” Ta ‘a’ lên một tiếng, có ý đã nghe rõ, rồi chạy nhanh ra ngoài, nói vọng lại: “Ta đi tìm nàng đây.”

Ta giục ngựa phi nước đại, đi rất xa mới nhìn thấy Thập tam và Lục Vu đang ngồi trên lưng ngựa. Ta nhìn theo hai người, thấy Thừa Hoan và Tả Đặc đang phóng ngựa như bay, bụi cuốn theo cuộn cuộn. Ta chợt cảm thấy chua xót, u ám thờ dài rồi rạp người xuống lưng ngựa, tăng tốc chạy về phía hai người.

Nghe tiếng vó ngựa, hai người xoay người lại, rồi cùng xuống ngựa. Ta cũng nhảy xuống, đứng đối diện với Lục Vu, khẽ mỉm cười rồi nói với Thập tam: “Ta có vài chuyện cần bàn cùng ngươi.” Lục Vu gượng cười, nói với Thập tam: “Gia, thiếp tập cười ngựa thêm 1 lúc.” Thập tam đưa mắt nhìn ta, rồi hướng Lục Vu ôn nhu dặn dò: “Cho ngựa đi chậm một chút, nàng mới tập chưa lâu.”

Thập tam dõi theo Lục Vu đi xa dần, rồi quay người lại hỏi: “Chuyện gì?” Ta ném dây cương cho hắn, nghiêm mặt nói: “Muốn ngươi tìm hiểu một người trong gia tộc Lữ Lưu Lương, là một nữ tử.” Về mặt tuổi cười của Thập tam khựng lại, hắn nhìn ta chằm chằm, hồi lâu mới nói: “Hắn phạm phải là tội lớn đại nghịch, danh sách con cháu thân thích, đệ tử của hắn sẽ được tri phủ các địa phương liệt kê, tấu báo triều đình.” Ta lắc đầu, hít thật sâu một hơi rồi mới nói: “Ngươi phải một người đang tin, tra rõ Lữ Lưu Lương có một cháu gái, tên gọi Lữ Tứ Nương. Ta tin là có.”

Mặt hắn lộ vẻ nghi ngờ, nhìn ta nhàn nhạt hỏi: “Rất quan trọng?” Ta gật đầu, nói tiếp: “Chuyện này chỉ có ta và ngươi biết.” Thập tam yên lặng suy nghĩ, không lên tiếng. Một lúc lâu sau, hắn nói: “Vi sao không thể cho Hoàng huynh biết? Lữ Tứ Nương là ai?” Ta cũng không chắc người này có tồn tại, làm sao có thể nói rõ cho hắn hiểu.

Thấy ta cúi đầu không nói, Thập tam cười lớn: “Nhìn bộ dạng ngươi lúc này, ai nhìn thấy sẽ cho rằng ta đang bắt nạt ngươi. Ta không hỏi nữa. Có điều, ngươi ở trong thâm cung, làm sao biết được người này?” Ta gượng cười, nói lảng sang chuyện khác: “Mấy ngày nay, Lục Vu đều như vậy hay sao?”

Thấy ta nói chuyện khác, hắn khẽ lắc đầu, nhìn về phía Thừa Hoan ở rất xa, trên mặt lộ ra vẻ khó xử: “Thừa Hoan vẫn sống trong cung, Lục Vu ít có cơ hội gặp mặt. Lần này, ta mang nàng theo, chỉ mong họ có thêm cơ hội gần gũi. Thế nhưng, qua mấy hôm, Thừa Hoan vẫn không có chút cảm tình nào với nàng, khiến nàng vô cùng khó chịu, lúc nào cũng muốn nhìn theo Thừa Hoan.”

Hắn thờ dài, rồi quay sang ta mà nói: “Vài ngày trước, ta định đem Thừa Hoan về phủ ở lại mấy hôm, nhưng nàng không muốn làm Thừa Hoan không vui, đã ngăn cản ta.”

Ta nghe xong, không biết nên nói cái gì, chỉ lẳng lặng đứng. Hắn cũng cảm thấy khó chịu, không nói tiếp. Hai người đứng một lúc, Thập tam đột nhiên cười rộ khiến ta ngẩn ngơ nhìn hắn. Hắn cười xong, lớn tiếng nói: “Ta rất nhớ chuyện năm đó cùng ngươi uống rượu, ca hát. Khi đó, không có phiền não, không có ưu sầu, không có trách nhiệm. Tất cả, tùy theo ý thích mà làm, du ngoạn mọi nơi.”

Ta nhớ lại vài lần say rượu trước đây, cũng cười lớn, những lo lắng mấy ngày nay đều biến mất. Ta nắm lại dây cương, nói lớn: “Hiện tại không có rượu, hơn nữa chúng ta cũng vào tuổi trung niên, ca hát say mềm cũng không phải việc tốt.” Thập tam cười khúc khích, nhìn quanh rồi cười to: “Là ngươi cho rằng mình vẫn còn trẻ, ta thì đã già rồi. Ở trước mặt hoàng huynh, ngươi có dám nói vậy không?” Ngạo nghễ nhìn hắn, không để ý tới lời trêu chọc của hắn, hất đầu về phía hai con ngựa và nói: “Đưa ngựa xem sao?” Hắn cười to, sáng khoái nói: “Có gì mà không dám.”

Chúng ta nhảy lên lưng ngựa, đang định bắt đầu thì thấy hai con ngựa trắng đang chậm rãi lại gần. Nhìn ra, Mẫn Mẫn đang vui vẻ trò chuyện cùng Lục Vu, ta kinh ngạc, quay lại trêu Thập tam. Sắc mặt hần tỏ vẻ ngượng ngùng, ngơ ngác nhìn hai người, không có phản ứng gì. Ta khẽ cười, thúc ngựa đi về phía hai người.

Mẫn Mẫn thấy ta, cũng kéo cương bước nhanh tới trước mặt, lớn tiếng nói về oán giận: “Mấy hôm nay ngươi làm sao vậy? Ta có tìm ngươi vài lần, Cao công công đều nói ngươi không khỏe.” Nàng tuy là trách ta, nhưng lại vô cùng quan tâm, ta khẽ cười: “Không phải ta đang tới tìm ngươi hay sao?”

Mẫn Mẫn liếc về phía Thập tam, có chút không hài lòng: “Còn nói là tìm ta, nêu ta không tình cờ gặp Lục Vu, cũng không biết ngươi đang ở đây.”

Thập tam chậm rãi lướt qua chúng ta, đứng song song với Lục Vu. Ta cười với Mẫn Mẫn, nói: “Vừa rồi ta đang nói Vương gia đi tìm ngươi đưa ngựa.” Thập tam nhún mày, nghiêng đầu nhìn Lục Vu. Lục Vu đang gượng cười, khiến hần... .

Mẫn Mẫn quay đầu nhìn lại Thập tam cùng Lục Vu, cười to nói lớn: “Tốt, mấy hôm nay ta chưa từng cười ngựa một cách sáng khoái.” Thập tam chau mày lắc đầu, Lục Vu liền nói: “Gia, ngại đi thôi, thiệp sẽ đứng đây đợi.”

Mẫn Mẫn nghe xong, nghi hoặc nhìn Lục Vu, rồi lại nhìn Thập tam. Thập tam giục ngựa lên trước, nói: “Nàng mới học cười ngựa thôi.” Nghe vậy, Mẫn Mẫn cười cho qua, đưa ngón tay vào miệng hực một hơi dài dài.

Một lát sau, Tá Đặc cùng Thừa Hoan phóng ngựa trở về, theo thứ tự chào hỏi mọi người. Tá Đặc cung kính hỏi Mẫn Mẫn: “Mẫu phi gọi nhi tử có chuyện gì?” Mẫn Mẫn nhìn Lục Vu, căn dặn: “Phúc tấn cười ngựa chưa lâu, các người ở lại đây chăm sóc Phúc tấn.” Thừa Hoan mỉm cười nhìn Thập tam, rồi nhìn sang Lục Vu, về mặt do dự, ta cũng dặn: “Thừa Hoan, ngươi cũng ở lại đây.”

Lục Vu nét mặt vui vẻ, đưa mắt nhìn Thập tam. Thập tam khẽ gật đầu, rồi nói với Thừa Hoan: “Ngươi cùng đại vương tử chỉ dẫn đi nương cưới ngựa.” Thừa Hoan khẽ đáp ứng, nhưng về mặt tối sầm lại. Tá Đặc đứng cạnh Thừa Hoan cao giọng nói: “Y Đặc nhất định không phụ sự kỳ vọng của Vương gia.” Thập tam gật đầu, tỏ vẻ tán thưởng.

Tiếng roi quất lên, ba kỵ mã giục ngựa phóng đi, cả ba không ngừng tăng tốc. Đầu óc ta trống rỗng, chỉ nghe tiếng gió thổi vù vù bên tai, hưởng thụ cảm giác vui vẻ do tốc độ đem lại. Qua một hồi lâu, ngựa đã thấm mệt, ba người liền kìm cương chậm dần lại.

Cuối cùng, ba người đứng trên sườn núi cao. Ta cùng Mẫn Mẫn đưa mắt nhìn nhau, rồi lập tức cùng cười lớn. Thập tam nghiêng người, khẽ lắc đầu, nhưng vẫn không nói.

“Vương gia.” Một giọng nói lo lắng từ sau vang lên, cả ba quay lại nhìn. Tiểu Thuận Tử đang phóng ngựa lại gần. Hần tới trước mặt, nhảy xuống ngựa, cuống quýt thì lễ rồi nói: “Hoàng thượng triệu Vương gia về gấp. Hiện tại, Hoàng thượng đang ở lầu chính đợi Vương gia.” Thập tam biến sắc, khẽ gật đầu với chúng ta, rồi nhanh chóng rời đi.

Mẫn Mẫn xuống ngựa, ta cũng theo nàng. Hai người tới giữa bãi cỏ ngồi xuống. Nàng hỏi: “Mấy hôm trước đã xảy ra chuyện gì?” Ta nhìn nàng cười, khẽ lắc đầu. Nàng thở dài, nói: “Nhược Hi, thân phận ngươi so với trước đây, không thể so sánh. Chuyện của ngươi, ta cũng không tiện hỏi. Thế nhưng, ngươi đã là vợ của hần, không nên tham lam quá. Ngươi chỉ cần chăm sóc con cái thật tốt, tận tâm với hần, đừng nên để ý những chuyện vặt vãnh trong cung, để hần chuyên tâm xử lý chính sự là được.”

Ta ngần ra, nhìn nàng có chút khó tin những lời này là do nàng nói ra. Ta vỗ vai nàng, cười rồi nói tiếp: “Ngươi đừng nên cười ta, ta dù sao cũng kết hôn sớm hơn ngươi vài năm, chuyện phu thê ta cũng hiểu hơn ngươi.” Ta cười nói: “Ta không sao, ngươi đừng nên lo lắng.”

Mẫn Mẫn ôm chặt tay ta, nói nhỏ: “Nhược Hi, ta rất thích Thừa Hoan.” Ta ngần ra, có chút không hiểu được ý tứ của nàng. Nàng cười nói: “Ta muốn để nó làm con dâu của ta.”

Ta nằm dài trên cỏ, yên lặng nghe Mẫn Mẫn nói. Hiện tại, Thập tam chỉ còn sống thêm một năm nữa. Nếu lúc này, Thừa Hoan theo Mẫn Mẫn về Mông Cổ, nếu tương lai, có ngày Thừa Hoan biết Lục Vu chính là mẹ ruột của nó, sẽ chẳng phải là điều hối hận cả đời hay sao. Thế nhưng, nếu một ngày, nàng không có chúng ta che chở, nàng có thể giống như hiện tại, tự do tự tại hay không. Người trong cung vốn là chúng tinh phùng nguyệt – sao quanh trăng sáng, vì chúng ta mà đối tốt với nàng. Đề nghị của Mẫn Mẫn có thể xem là một biện pháp tốt.

Thấy ta suy nghĩ không nói, Mẫn Mẫn nhìn ta nói: “Mấy hôm nay ta chú ý quan sát, ta phát hiện Thừa Hoan cũng có vẻ rất thích Tá Đặc.” Nhớ tới ánh mắt đầy tán thưởng của Thập tam vừa rồi, ta cười nói: “Chỉ cần bọn họ thích nhau, ta nghĩ Thập tam và Lục Vu sẽ không phản đối.”

Mẫn Mẫn nhìn ta, nói với giọng oán trách: “Về chuyện của Thừa Hoan, ta nghĩ ý kiến của ngươi cũng giống như ý kiến của Thập tam vậy. Tuy nói Thừa Hoan là con của bọn họ, nhưng Thừa Hoan là do một tay ngươi nuôi dưỡng. Nhược Hi, không phải ngươi ngại con của ta không tốt, không xứng với Thập tam chứ?”

Thấy bộ dạng thất vọng của nàng, ta có chút không đành lòng, nhưng dù sao, đây cũng là việc lớn cả đời, không thể vội vàng đưa ra ý kiến. Mặt khác, mẹ con Thừa Hoan cũng cần nhận nhau, trước khi Thừa Hoan rời khỏi kinh thành.

Ta ngồi xuống, nắm tay Mẫn Mẫn mà nói: “Mẫn Mẫn, nếu như Thừa Hoan rời đi ngay, đến một ngày nàng biết rõ mối quan hệ thật sự với Lục Vu, chỉ sợ nàng sẽ đau thương, hối hận cả đời.” Mẫn Mẫn cười nói: “Ngươi cũng không nên lo lắng. Ta từ lâu đã nói với Tá Ưng để cho Tá Đặc ở lại kinh thành học tập vài năm. Vài ngày trước, ta cũng đem hôn sự nói với Tá Ưng, hần cũng rất hài lòng.” Ta nhìn kỹ Mẫn Mẫn, tìm tìm cười. Mẫn Mẫn cau mày, nhìn ta một lúc, đột nhiên đánh mạnh ra một cái, nói: “Làm sao thế? tại sao lại nhìn ta như vậy?” Ta khúc khích cười, che miệng nói: “Là ngươi muốn Tá Đặc đi ở rể hay sao?” Nàng giật mình, im lặng một lúc, hai má ửng đỏ, khẽ khàng nói: “Có gì là không thể. Thừa Hoan tính tình hồn nhiên, ngay thẳng, không cậy gia thế hiển hách, được hoàng đế sủng ái mà kiêu ngạo. Đừng nói Tá Đặc vô cùng ngưỡng mộ nàng, ta cùng Tá Ưng cũng rất hài lòng.”

Ta mỉm cười, trong lòng vô cùng vui vẻ. Ta vốn có chủ ý không muốn Thừa Hoan học tập quy củ quá sớm. Hai năm gần đây, nàng lớn dần, các mama trong cung cũng bắt đầu chỉ dạy cho nàng, nhưng ta cũng quản không nghiêm, là mong nàng có thêm chút thời gian vô tư lự, vui sướng mà sống. Ta cũng mơ hồ lo lắng, trước là do tính nàng như vậy, sau là do ta không dạy nàng quy củ, không biết có làm hại nàng. Hôm nay, lại chính bởi vì tính cách của nàng như vậy, lại khiến Tá Đặc quan tâm ưa thích.

Thấy ta mỉm cười, Mẫn Mẫn cười tươi, nói: “Người cũng nên vui vẻ đi thôi. Tâm tư của người, làm sao ta không hiểu. Ta không phải vì không thể gả cho Thập tam mà cười con gái hân về làm dâu. Thừa Hoan là một cô nương tốt, bằng không, Thập tam có đến một nghìn nhi nữ, chúng ta cũng sẽ không mở miệng cầu thân.”

Nghe vậy, ta cười lớn tiếng rồi đứng dậy, không ngờ nàng ta có suy nghĩ như vậy. Mặt nàng đỏ bừng, đứng lên, nhanh chóng bước đi, ta liền đuổi theo nàng.

Đuổi kịp, ta nắm tay cũng nàng, cười nói: “Đêm nay ta sẽ hỏi qua ý của Thập Tam.” Nàng tươi cười, liên tục gật đầu.

Màn đêm từ từ buông xuống. Trong trường, các cung nữ đang thu dọn bàn ăn, rồi lần lượt lui ra. Trong lòng vẫn canh cánh chuyện của Thừa Hoan, ta vội chỉnh sửa lại y phục rồi bước ra ngoài.

Bên ngoài trường, Tiểu Thuận Tử đang đứng đợi. Thấy ta, hân liên cúi rạp người, cung kính nói: “Nương nương, trời đêm rất lạnh. Vạn tuế gia đã căn dặn, nương nương ra ngoài cần mặc thêm áo.” Ta vô cùng xúc động, lần trước ra ngoài với Triệu Mẫn về, toàn thân ta lạnh cóng. Lần này, hân lại căn dặn đám nô tài như vậy. Ta quay trở lại trường, mặc thêm tấm áo da báo rồi mới đi tiếp.

Tới bên ngoài doanh trường của Thập tam. Bọn thị vệ bên ngoài thấy ta liền khom mình hành lễ, rồi lớn tiếng thông truyền. Nha hoàn bên cạnh Lục Vu vội vàng vén rèm đón ta vào trường. Nàng cung kính thi lễ, ta chưa kịp nói gì thì Lục Vu cũng đã bước tới.

“Không biết nương nương tới, thành ra không chuẩn bị cơm tối.” Ta đưa mắt nhìn, thấy trên bàn có bày mâm cơm nhưng chưa ai động tới. Ta ngồi xuống, cười nói: “Ta đã ăn rồi, người ăn trước đi, để Hồng Ngọc mang trà cho ta là được.” Ta còn chưa nói xong, Hồng Ngọc đã mang trà tới, nói: “Nghe nói nương nương vô cùng sành trà. Trà nô tỳ pha nếu không hợp khẩu vị, mong nương nương thứ lỗi.” Nói xong, nàng đem trà nóng đặt trước mặt ta.

Ta đưa tay ra hiệu cho Lục Vu ngồi xuống, rồi nâng chén lên nhấp một ngụm, mùi thơm ngát khó cưỡng. Ta mỉm cười nói với Lục Vu: “Chủ tử lịch sự tao nhã, tiểu tỳ thông minh cẩn thận.” Hồng Ngọc nghe xong cười tươi như hoa, Lục Vu nhìn nàng khẽ gật đầu. Hồng Ngọc hiểu ý nhanh chóng rời đi. Lục Vu lúc này mới ngồi xuống, mỉm cười rồi khẽ nói: “Nương nương đã quá khen.” Ta thấy, nàng tuy là tươi cười, nhưng ánh mắt vẫn lộ vẻ cô đơn. Ta khẽ thở dài.

Hai người im lặng một hồi. Ta nhấp thêm một ngụm trà, rồi nói: “Lục Vu”. Nàng ngẩng đầu, cười nói: “Nương nương có gì căn dặn?” Thấy nàng ngồi nghiêm túc ngay ngắn, lời nói luôn hợp quy củ, ta thờ dài rồi nói tiếp: “Lục Vu, người nhất định phải nói chuyện như vậy sao?”

Nàng hơi giật mình, che miệng cười rồi nói: “Thật không biết từ bao giờ ta trở thành như vậy.” Ta cũng căng thẳng, chúng ta đều đã lớn, không phải những cô nương ngây ngô năm đó. Chúng ta cũng đã biết che dấu cảm xúc, trở thành những người tâm tư thâm tàng bất lộ. Một cô nương thông minh như Lục Vu, làm sao không hiểu điều này. Quan sát hành động, lời nói của nàng mấy hôm nay, ta biết trong lòng nàng đang vô cùng nhức nhối.

Ta nhìn nàng chằm chằm, rồi nói: “Chúng ta cùng uống rượu?” Nàng suy nghĩ một chút rồi đưa mắt nhìn ta, sau bước ra bên ngoài trường.

Lúc trở vào, nàng cầm theo hai vò rượu. Ngồi xuống, nàng cười nói: “Nghe gia nói, tửu lượng của cô nương rất tốt.” Ta đặt trà xuống, cũng cười nói: “Thập tam có nói thêm, tửu lượng của ta không những tốt, mà phong cách uống rượu của ta cũng tốt vô cùng. Lần này, người nên chuẩn bị cho tốt, kẻo bị ta đánh gục.” Nàng cười lớn, nói: “Chưa từng nghe gia nói như vậy.”

Hai người vừa uống, ra vừa nói vào chủ đề chính: “Thập tam cùng Hoàng thượng đang tiếp đãi hai vị vương gia. Ta vốn có chuyện định bàn với hân, nhưng nghĩ lại, nên nói với người thì tốt hơn.” Ta dừng một lát, thấy nàng tỏ vẻ chăm chú lắng nghe, ta tiếp tục: “Người đừng nên tự mình làm khổ bản thân, rồi có ngày người và Thừa Hoan sẽ nhận nhau thôi.”

Nàng đánh đổ chén vò rượu trên bàn, sắc mặt tái nhợt, tim đập mạnh, bối rối nhìn ta. Ta nâng vò rượu lên, nhìn rượu chảy lênh láng trên bàn, chảy xuống ướt người nàng mà nàng vẫn làm ngơ.

Một lúc sau, nàng cắn chặt môi dưới, hai mắt ứa lệ, thê thảm gượng cười mà nói: “Để nàng biết ngách nương của mình là một kẻ mang tội, chẳng phải làm hại nàng hay sao?”

Ta lắc đầu, than thở: “Lục Vu, đó là chuyện những năm đời Thánh tổ. Triều đình hôm nay, mọi chuyện đều do Hoàng thượng chủ trì. Sẽ không ai vì chuyện này để làm hại tới Vương gia, người đừng lo lắng như vậy. Hơn nữa, cuộc sống luôn biến đổi khôn lường, không biết lúc nào cũng ta phải rời bỏ thế giới này. Đợi đến tận lúc đó, hải tử mới biết sự tình, người nghĩ làm sao nàng chịu nổi, làm sao đối mặt được đây?”

Nước mắt Lục Vu đua nhau rơi xuống. Nàng lấy khăn lau, nước mắt lại rơi, lau mãi một hồi đành thôi. Nhìn xuyên qua màn lệ, nàng đau khổ nói: “Cô nương chắc cũng biết, mấy ngày trước đã điều tra ra một kẻ tên gọi Tăng Tĩnh. Không phải hân cũng vì thư họa mà mang tội hay sao? Tuy nói là hân gieo gió gặt bão, nhưng triều đình sớm muộn gì rồi cũng sẽ xử lý đích đáng. Chúng ta đều hiểu, nếu như sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của Thừa Hoan, ta đây cam tâm để nàng hận ta, ta tuyệt đối không nhận lại nàng.”

Ta lại thờ dài, không biết phải dùng lời lẽ nào để thuyết phục nàng. Cũng đã là mẹ, ta hiểu quyết định của nàng. Nếu như ta không có Hoàng Hân, ta sẽ

không cảm nhận được tâm tư này của nàng.

Ta cảm vò rượu, rót đầy hai chén, nói: “Ta hiểu ngươi, cũng hiểu vì sao ngươi lại quyết định như vậy. Lục Vu, nhân cơ hội này, chúng ta nên sáng khoái hát lớn một trận.” Nàng lau khô mắt, gạt đầu cảm, nâng chén lên nói: “Chúng ta rất khó có cơ hội ở cùng nhau thế này, dường như đã trở về thời gian trước đây.”

Ta cũng nâng lên một chén, thấy nàng đã có vẻ say, ta liền nói: “Lục Vu, ngươi muốn khóc thì khóc đi, đừng nên kìm nén như vậy.” Nàng nâng bình rượu lên, uống một hơi cạn sạch, rồi úp mặt xuống bàn, khóc lớn: “Mấy năm nay, ta biết gia luôn muốn làm cho ta vui vẻ. Ta hiểu tâm tư của chàng, ta cũng đã nỗ lực điều chỉnh, ... Thừa Hoan ở trong cung, các ngươi đều tận tâm đối xử thật tốt với nàng. Thế nhưng, lúc nào trong lòng ta cũng tưởng tượng ra, ta và gia, cùng Thừa Hoan, ba người một nhà, ... Nhưng làm sao ta nói với gia chuyện này đây? Với tính tình của gia, chàng nhất định sẽ đưa Thừa Hoan về phủ, cùng nhận lại ta. Đừng nói thân phận ngày hôm nay của ta không cho phép, mà nàng trở về rồi có thể sống không suy nghĩ như khi ở trong cung được không? ...”

Lời của nàng càng lúc càng yếu, rồi đến lúc hoàn toàn không thành tiếng. Ta khẽ cười một tiếng, đưa tay vỗ lên trán, thấy thoải mái hơn, liền ngẩng đầu nhìn nàng, lâm lâm: “Tại sao ngươi lại khổ như vậy? Thập tam mà biết, hẳn nhất định sẽ rất đau lòng.” Nói xong, ta chậm rãi đứng lên, muốn dìu nàng đi vào giường.

“Đề ta đỡ nàng.” Tiếng Thập tam đột nhiên vang lên. Ta quay lại nhìn, thấy Thập tam đang nhủ chặt đôi mày, vẻ mặt buồn bã, ánh mắt chăm chú nhìn Lục Vu, không chớp mắt. Ta đứng tại chỗ, gạt đầu, nói không rõ ràng: “Cũng được, Lục Vu cần không phải ta. Ta đi thôi.”

Thập tam chậm rãi đi tới cạnh Lục Vu, vừa đi vừa nói: “Cảm ơn Tứ a, cảm ơn Tứ tẩu đã cho ta hiểu tâm sự của nàng.” Ta có chút men say, đầu óc cũng trở nên mơ hồ, mơ màng hỏi thăm: “Sao ngươi lại gọi là Tứ ca? không phải là Hoàng huynh sao? Hơn nữa, hẳn cũng không ở đây, sao lại nói cảm ơn hẳn?”

Bên ngoài trướng có tiếng than nhẹ, ta nhủ mắt nhìn, Dận Chân đang chậm rãi tiến vào. Ta cười hi hi, bước nhanh đến cạnh hẳn, nói nhanh: “Thật tốt, ta còn đang buồn vì không biết khi nào chàng trở về.” Bước chân ta không vững, lao đảo một hồi rồi ngã vào hẳn.

Hắn ôm lấy ta, lắc đầu rồi bế ta lên. Ta vòng tay ôm lấy cổ hắn, dựa đầu vào vai rồi lú lo nói: “Ông xã, anh không phải là Hoàng thượng, anh là ông xã của em. ...” Hẳn đã bước ra bên ngoài, nghe những lời ta nói có phần kinh hoàng, liền nhẹ giọng khẽ nói: “Nhược Hi, có gì đợi chúng ta về tới nơi đã.” Ta ‘a’ lên một tiếng, rồi ngủ luôn trên tay hắn.

Được hẳn đặt xuống giường mà ta vẫn ôm chặt lấy cổ hắn, hẳn cúi người nói: “Nhược Hi, buông tay nào. Ta lấy cho nàng nước giải rượu.” Ta thực ra cũng đã hơi tỉnh, nhưng mấy ngày nay buồn bã, muốn mượn cảm giác say để làm tới. Ta lại nhắm mắt, mỉm cười mê hoặc: “Ta không cần nước giải rượu, ta chỉ muốn được ở cùng với ông xã của ta thôi.”

Hắn thờ dài, đành nằm xuống bên cạnh ta, đối mặt với ta. Vẻ mặt hắn trầm tĩnh, ánh mắt xuất hiện vẻ khó hiểu. Ta cảm thấy hoang mang, vỗ nhẹ lên má hắn, im lặng một hồi rồi nói: “Ánh mắt chàng cho thấy chàng đang lo lắng.” Hẳn gỡ tay của ta, rồi nắm chặt lại, nói: “Nhược Hi, nàng vẫn không hiểu trong lòng ta đang nghĩ gì sao?”

Ta nhìn hẳn, gượng cười nói: “Làm sao lại không. Chàng là thiên tử cao cao tại thượng, ta không thể yêu cầu chàng chuyện gì, vì những chuyện chàng đang gánh vác đã quá nhiều rồi. Thế nhưng, chàng cũng nên khoan dung hơn, vì chính sự, cũng là vì ta. Bởi vì, ta rất sợ, đột nhiên có ngày chàng rời xa ta, đến lúc đó ta sống trên thế gian còn có ý nghĩa gì nữa. Nếu cả hai chúng ta đều đi, Hoàng Hãn sẽ phải làm sao? Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, ta đều khiếp sợ, đêm không ngủ được.”

Ánh mắt hắn càng lộ rõ vẻ lo lắng. Hẳn choàng tay ôm chặt ta vào lòng, rồi tới tấp hôn lên trán, lên mắt, chớp mũi của ta, cuối cùng dừng lại trên môi. Ta cắn nhẹ môi dưới của hắn, hắn cau mày than đau một tiếng, rồi tiếp tục hôn ta, vừa ôn nhu vừa mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Đầu ta đau như muốn vỡ tung ra, mồm miệng khô nứt. Ta cố gắng nuốt xuống, nhưng cơn khát vẫn khiến ta vô cùng khó chịu.

“Nhược Hi, uống chút nước đi.” Ta nghe giọng hắn nói chuyện, liền cố gắng mở mắt. Hẳn đang ngồi trên giường, vẻ mặt chăm chú quan tâm. Ta định ngồi dậy, nhưng toàn thân bủn rủn không có chút lực, người ngã về sau. Hẳn lắc đầu, đặt lại chén trà trên bàn, dịu dàng nâng ta ngồi lên, đặt ta dựa vào lòng rồi nâng chén trà ghé vào miệng ta.

Ta uống một ngụm lớn, liền cảm thấy dễ chịu hơn, lúc này mới nói: “Đã mấy giờ rồi?” Hẳn cất đi chén trà, hai tay ôm ta, ôn nhu nói: “Hiện đang là chính Ngọ.”

Ta giật mình, quay người lại, nhìn hẳn nói: “Vậy sao chàng vẫn còn ở trong trướng? Ngày mai, hai vị Vương gia Mông Cổ đã rời đi, giờ không phải đang tổ chức đại yến hay sao?”

Hắn mỉm cười, nhìn thẳng ta nói: “Bà xã thân yêu của ta vẫn chưa ra khỏi giường, làm sao ta dám rời đi.” Câu nói dịu dàng tình cảm do hắn nói ra, dường như có chứa chút giận hờn. Ta nhìn sang, thấy sắc mặt hắn vẫn trầm tĩnh ôn nhu như trước, ta khẽ thở dài, sau đó sáng giọng nói: “Miệng mồm dẻo quẹo”

Ta chợt nhận ra có chút khác biệt, trong đầu duyệt qua một lượt, những việc tối hôm qua lần lượt hiện ra. Hình như ta đã từng mở miệng gọi hắn là ‘ông xã’, thế nhưng chưa từng nói qua cái từ ‘bà xã’ này, làm sao hắn biết được đây?

Ta nhìn hắn, ngượng ngùng hỏi: “Chàng vừa gọi ta là gì?” Hắn liền mỉm cười, rồi lại nói: “Bà xã, nàng không thích ta gọi nàng như thế sao?” Ta mơ hồ như vẫn nằm mơ, không biết lúc uống say đã nói những gì?

Ta nhìn trộm hắn, đúng lúc hắn cũng mỉm cười nhìn ta. Ta lại nói: “Đêm qua, ta đã nói những gì?” Gương mặt hắn trở nên khó coi, rồi cũng không kiềm chế được, cất tiếng cười lớn.

Cười xong, hắn vỗ má ta, vui vẻ nói: “Nàng nói rất nhiều.” Ta lập tức cảm thấy căng thẳng, khẽ cắn môi dưới suy nghĩ, không ngờ mỗi lần say rượu, ta đều nói ra rất nhiều chuyện không nên như vậy.

Ta đang ngây người, hắn nhẹ nhàng đỡ ta nằm xuống. Hai người yên lặng một hồi, hắn thở dài: “Nhược Hi, từ nay, nếu trong lòng nàng có tâm sự, phiền nào gì thì nàng phải cho ta biết.” Ta im lặng hồi lâu, rồi nhẹ nhàng nói: “Ta biết rồi.”

Ta yên lặng suy nghĩ, có chút hối hận vì đã uống say. Ta nghiêng người, nhìn hắn: “Trong lúc say, nó có nói điều gì, chàng đừng để tâm nhé.” Nghe xong, hắn cười nói: “Phong tục ở Tây Bắc thật hay. Lần đầu ta nghe thấy, vợ chồng với nhau có thể xưng hô ‘ông xã’, ‘bà xã’.”

Ta sùng sốt: “Là phong tục của Tây Bắc?” Hắn cười một tiếng, nói: “Còn không phải như vậy sao? Là chính nàng nói với ta, ở chỗ của nàng, vợ thì được gọi là ‘bà xã’, chồng thì xưng là ‘ông xã’.” Ta mỉm cười, hỏi tiếp: “Còn gì nữa không?” Hắn vuốt tóc ta, nói: “Còn chưa đủ sao? Đúng là, say rồi mới nói lời thật.” Nghe vậy, ta liền cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng mặt hắn dường như đang trêu chọc ta, ta liền kéo chăn đắp kín người, quay mặt đi không nói tiếp.

Một lát sau, ta đột nhiên nghĩ đến chuyện đại yến, liền nói: “Còn ở đây sao? Buổi đại yến còn đang đợi chàng đó.” Hắn vừa nhắm chặt hai mắt, vừa nói: “Đã đổi sang tổ chức vào buổi tối. Trong đêm tối, ta sẽ cho đốt lên một đồng lửa lớn, tạo bầu không khí thảo nguyên.” Hắn nói một hồi, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. Ta khẽ kháng kéo chăn đắp cho hắn, rồi nhẹ nhàng bước xuống giường.

Vừa vén rèm bước ra, Tiểu Thuận Tử đã nhanh chóng nói: “Nương nương, Cúc Hương đã chuẩn bị sẵn bữa sáng cho người, nô tài sẽ bảo nàng dâng lên.” Ta cũng đang rất đói bụng, liền nói: “Không cần, để ta tự đi. Hoàng thượng tỉnh lại, người bẩm với hoàng thượng, ta đi tìm Thừa Hoan.”

Đi được vài bước, ta liền thấy Thừa Hoan đang cười một con ngựa trắng, phía sau là Tá Đặc cười một con màu nâu, hai người phi ngựa trên đồng cỏ. Ta đứng ngắm nhìn vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc của Thừa Hoan, hưởng thụ cuộc sống vui sướng không lo không buồn.

Nhìn thấy ta, Thừa Hoan liền đưa tay vẫy ta, gọi to: “Cô cô” rồi giục ngựa về phía ta. Nàng xoay người nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, ném đi dây cương, rồi vui vẻ nói: “Cô cô, đã nhiều ngày không được gặp cô cô.” Tá Đặc cũng xuống ngựa, cúi người hành lễ, rồi dắt cả hai con ngựa đi trước.

Ta rút khăn lau mồ hôi trên trán Thừa Hoan, phát hiện miếng ngọc bội lạ trên cổ nàng. Ta cầm lấy, quan sát kỹ, thấy dường như không phải là một khối ngọc nguyên, tuy chất ngọc tương đồng, nhưng hoa văn không đúng. Ta hơi bối rối, mỉm cười nhìn Thừa Hoan rồi cất lại miếng ngọc.

Thừa Hoan cúi đầu nhìn ngọc bội, hai má ửng đỏ, ngượng ngùng nói: “Cô cô, là do Tá Đặc tặng cho ta, ta cũng tặng cho hắn một miếng.”

Ta mỉm cười, vừa đi vừa hỏi nàng: “Thừa Hoan, con có cuộc sống của một người kỵ mã rong ruổi dưới trời cao đất rộng này không? Cô cô nói không phải là một tháng, không phải là một năm, mà là cả đời.” Thừa Hoan vẫn ngây thơ nhìn ta nói: “Cô cô, như vậy chẳng phải là quá dài hay sao? Một tháng này, con rất rất hạnh phúc.”

Ta đứng lại, nhìn về phía Tá Đặc, rồi cúi xuống nhìn nàng nói: “Thừa Hoan, con thực sự thích cưỡi ngựa cùng với Tá Đặc sao? Người khác có thể cùng cưỡi ngựa cùng con được không? Hay con thích cuộc sống trên thảo nguyên?”

Thừa Hoan nhún mày, rồi cúi đầu suy nghĩ. Phía xa, con ngựa trắng ‘hí’ lên một tiếng dài, Thừa Hoan liền nhìn sang, rồi ngượng ngùng nói: “Cô cô, Thừa Hoan thích được cưỡi ngựa cùng Tá Đặc.”

Ta mừng thầm, như cất được hòn đá trong lòng. Ta cười nói: “Cô cô hiểu rồi, con đi mau đi.” Thừa Hoan nghe vậy, liền xoay người chạy đi, nhưng ngừng lại nghi hoặc hỏi: “Cô cô vì sao hỏi con như vậy?” Ta khoát tay ra hiệu cho nàng. Thấy ta như vậy, nàng lại chạy đi.

Trong lòng ta đã dễ chịu hơn, lập tức cảm thấy đói bụng, liền bước về phía lều của Cúc Hương.

“Nương nương”, một giọng nói quen thuộc gọi ta. Ta nghi hoặc xoay người lại, thấy một thị vệ đang đứng đó, là Trương Dục Chi.

Ta hơi giật mình, không biết vì sao hắn lại xuất hiện ở đây. Lần này, phụ trách bảo vệ tại Sướng xuân viên đều là thị vệ được cử tới từ Viên Minh viên, vòng ngoài là các tinh binh của sáu doanh trại lớn. Điều nhiều quân như vậy, thứ nhất là tăng cường an ninh, bảo vệ cho hoàng thượng, thứ hai là nhân dịp luyện binh. Ta không ngờ lại gặp hắn ở đây, mỉm cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Hắn nhìn ta, vẻ mặt nặng nề không tỏ chút mừng rỡ, nói: “Viên Minh viên đang thiếu vài thị vệ, nô tài được cử từ trong cung tới tăng cường. Sau khi người Mông Cổ rời đi, nô tài cũng sẽ quay về vườn.”

Thì ra là thế, ta đột nhiên liên tưởng đến một chuyện, liền hỏi: “Sur muội người cũng đang ở trong cung, người biết chứ?” Hân gật đầu nói: “Ta vốn không ngờ lần này nàng tới kinh thành là tham dự tuyển tú.” Ta lại giật mình, nghĩ phải có chuyện hân mới tới tìm ta, liền đứng chờ hân.

Hân cúi đầu suy nghĩ một hồi, hai mày nhíu lại, khó khăn nói: “Người chưa từng học qua y thuật, không biết có hiểu những điều ta nói hay không...” Hân dừng lại một lúc, rồi nói tiếp: “Có một vài vị thuốc, đối với bệnh nhân ra rất có ích, nhưng khi kết hợp với nhau, tuy không tạo thành độc tố, nhưng lại tạo ra chứng bệnh khác. Nói cách khác, kể cả ngũ cốc hoa màu, đều có hai mặt tốt xấu, có thể khiến người ta sinh bệnh. Sur muội ta học võ công tuy không đến đâu, nhưng kiến thức này lại được sư phụ ta chân truyền.”

“... mấy hôm nay vẫn dùng thuốc tan đờm, theo lý thuyết có thể làm đờm rút đi, nhưng nương nương lại càng thêm trầm trọng...” Ta nhớ lại những lời hôm đó Thái y đã nói, trên người toát ra mồ hôi lạnh, lẽ nào lần đó không phải là hoàng hậu mang bệnh. Hoặc là, nàng có mang bệnh, nhưng lại sinh thêm bệnh trong quá trình điều trị. Liệu có người ở giữa động tay động chân, khiến bệnh của nàng nặng thêm.

Từ trước tới nay, ta chưa hề nghĩ tới tình huống này. Trong phim truyền hình cũng chiếu mấy người trong cung cũng thường dùng thuốc đã thương người khác. Thế nhưng, vốn đều là do các nữ nhân đó ghen ghét đố kỵ mà sử dụng thủ đoạn. Lữ Lam Hi vốn không phải phi tần trong hậu cung, nàng không nhất định phải dùng thủ đoạn này.

Suy nghĩ hồi lâu, ta không nghĩ ra vì sao nàng lại làm vậy. Ta ngẩng đầu hỏi: “Người hoài nghi nàng đã hạ độc Hoàng hậu.”

Hân nhìn ta, nói: “Ta không hoài nghi điều gì, chỉ muốn nói cho người biết, nàng vốn là một cao thủ dùng thuốc, chỉ sợ thái y trong cung cũng không sánh được với nàng.”

Hân nói xong liền khẽ mỉm cười. Trong lòng ta rối loạn, không biết Lữ Lam Hi muốn làm cái gì, hay tất cả chỉ là chuyện trùng hợp, do Trương Dục Chi đa nghi mà thôi. Suy nghĩ một hồi, bụng ta quặn lên một cơn, ta nhăn mặt xoa bụng một hồi.

“Người làm sao vậy?” Trương Dục Chi lo lắng hỏi. Ta lắc đầu nói: “Không có gì.”

Hân im lặng một hồi, nhìn ta chằm chằm rồi nói: “Nương nương... Hiểu Văn, ta vẫn mong có cơ hội nói chuyện cùng người. Thấy người hạnh phúc như vậy, ta rất vui.” Ta thăm thò dài, đang muốn nói chuyện thì hân lại tiếp: “Hân... hoàng thượng đối với người rất tốt. Đêm qua, ta thấy hoàng thượng bế người trở về lầu...” Lời còn chưa dứt, hân đột nhiên quỳ trên mặt đất: “Nô tài Trương Dục Chi khấu kiến Hoàng thượng, Vương gia.”

Ta xoa người, nhìn thấy Thập tam đang cầm lồng thức ăn, cùng Dận Chân đang chậm rãi đi tới. Dận Chân nói lớn ‘đứng lên’, Trương Dục Chi đứng dậy rồi nói: “Nô tài xin cáo lui.” Dận Chân đưa mắt nhìn hân, rồi quay sang ta cười cười, nhưng vẫn hỏi: “Người là thị vệ trong vườn?” Trương Dục Chi cung kính xác nhận. Dận Chân phát tay cho lui, hân nhanh chóng rời đi.

Thập tam nhìn quanh, rồi hỏi ta: “Thừa Hoan lại cười ngửa đi đâu rồi?” Ta gật đầu, nói: “Vừa mới cùng Tá Đặc rời đi.” Thập tam nhìn ra đồng cỏ, khẽ thở dài. Bụng ta đột nhiên sôi ùng ục một hồi, ta cúi đầu bẽn lẽn cười cười. Thập tam nhìn Dận Chân, vẻ mặt tức cười, đưa cặp lồng cho ta, rồi nói: “Thần đệ xin cáo lui.”

Ta cố gắng kìm con đói, khẽ nói với Thập tam: “Người đừng đi, ta có chuyện muốn nói cùng người.” Thập tam thoáng giật mình, rồi lại cười nói: “Hoàng tẩu nên đi ăn trước đã.” Nói xong, hân quay người bỏ đi, cách một đoạn thì đứng lại ngẩng đầu nhìn về phía xa. Ta mở cặp lồng, cầm ăn hai miếng bánh hoa quế, lập tức cảm thấy dễ chịu.

Ngẩng đầu nhìn, ta thấy Dận Chân đang cau mày, bốn mắt nhìn nhau không chớp mắt. Hân khẽ thở dài: “Sao không đi ăn ngay?” Ta mỉm cười, nói: “Vốn định đi dùng bữa, vừa hay lại gặp Thừa Hoan và Tá Đặc. Ta cũng vốn định tìm nàng, liền đứng lại nói một hồi.”

Hân nhẹ giọng nói: “Gặp được Thừa Hoan sao?” Ta có chút ngỡ ngàng, thấy ánh mắt của hân có vẻ tức giận, chợt hiểu ra hàm ý của hân. Ta khẽ cắn môi dưới, nhìn hân một hồi rồi nói: “Trên đường về ta tình cờ gặp hân. Trước đây cũng không biết hân ở trong vườn.”

Hân yên lặng nhìn ta, ánh mắt tức giận biến mất, cười cười cúi xuống lấy bát chè sen trong cặp lồng đưa cho ta, nói: “Nàng ăn thêm vài miếng đi.” Ta tiếp nhận bát chè, hân đẩy lại cặp lồng, rồi nhìn về phía Thập tam.

Ta thu dọn cặp lồng, đứng nhìn Thập tam, rồi nói với Dận Chân: “Tá Đặc muốn ở lại kinh thành học hỏi thêm. Chàng nên cử người chăm sóc, chiếu cố cho hân.” Nụ cười trên môi hân biến mất, nhìn ta chậm rãi nói: “Trong lòng nàng đã chọn ai rồi?” Ta gật đầu, nói: “Dinh thự của Thập tam ở gần Viên Minh viên nhất, cho dù là vào cung hay vào vườn vô cùng thuận tiện.” Hân ngưng thần nhìn ta một hồi, rồi gọi lớn: “Thập tam đệ”

Thập tam đi tới trước mặt Dận Chân, cúi đầu nói: “Hoàng huynh có gì căn dặn?” Dận Chân cười nói: “Nhược Hi có chuyện nhờ người, đề nàng nói cho người đi.” Thập tam mỉm cười nhìn ta, ta liền nói: “Việc này nếu như hoàng thượng phê chuẩn, người phải cảm ơn ta đây.”

Thập tam nhướng mày, mỉm cười gật đầu. Ta nín cười, nghiêm mặt nói: “Ta để cho Tá Đặc đi theo người học hỏi thêm, Thừa Hoan cũng theo trở về phủ mấy hôm. Người dặn Lục Vu phải chú ý tới bữa ăn, cuộc sống hàng ngày của bọn họ. Thế nhưng, việc này đừng để cho các phúc tấn khác xen vào. Ta không muốn vì thân phận đặc biệt của Tá Đặc khiến Lục Vu bị thương tổn.”

Khuôn mặt âu sầu của Thập tam lập tức biến mất, thay bằng vẻ mặt hoan hỉ. Hân khom người vái chào Dận Chân, giọng nói run rẩy: “Thập tam tạ ơn hoàng huynh thành toàn.” Sau đó, hân hướng sang ta nói: “Tạ ơn tâm ý của hoàng tẩu.”

Ta không biết việc này có thể hoàn thành tâm nguyện cho Lục Vu hay không. Thế nhưng, nàng sẽ có cơ hội ở cùng Thập Tam, Thừa Hoan, ba người sống cùng nhau dưới một mái nhà. Thừa Hoan mặc dù cũng có cảm giác thân thiện với Lục Vu, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, có thể chưa hiểu được chuyện ái

ình. Ta không mong muốn áp đặt tình cảm cho Thừa Hoan, cũng không muốn sau này nàng phải hối hận. Ta hy vọng hàng ngày nàng cùng Tá Đặc gặp gỡ sẽ làm hai bên này sinh cảm tình sâu sắc. Ta cũng mong muốn, hai năm cuối cùng của Thập tam sẽ có Thừa Hoan ở cạnh.

Thế nhưng, Tá Đặc dù sao cũng là Vương tử Mông Cổ, thuộc dòng tộc hiển quý. Để Lục Vu chăm sóc, chiếu cố hẳn, không biết có đưa tới tai vạ cho nàng, ta rất lo lắng.

Dận Chân trầm ngâm một hồi, nhìn ta rồi nói với Thập tam: “Công vụ của ngươi vô cùng bận rộn. Ta từng nghĩ để Tá Đặc đi theo Hoàng Lịch. Thế nhưng Nhược hi đã nói, quả thực mấy năm nay Lục Vu đã chịu nhiều ủy khuất, để Thừa Hoan trở về cũng tốt. Nhưng các ngươi phải nhớ cho kỹ, Lục Vu đã mất.” Thập tam vui mừng gật đầu: “Thần đệ đã biết”.

Dận Chân lẳng lặng nhìn ta, căn dặn Thập tam: “Ngươi về trước đi.” Thập tam vái chào Dận Chân, lập lại ‘cám ơn Hoàng huynh thành toàn’ rồi nhanh chóng sai bước đi.

Nhìn theo bóng lưng của Thập tam, trong lòng ta vô cùng vui vẻ. Bên tai chợt nghe một tiếng ‘hừ’ nhẹ, quay lại thấy hắn đang mỉm cười nói: “Vì sao là không nói rõ với Thập tam?”

Thấy hắn đã hiểu rõ ý của ta, ta liền nắm lấy tay hắn, chậm rãi vừa đi vừa nói: “Tá Đặc rất thích Thừa Hoan, chính là tâm hồn trong sáng hào sảng của nàng. Ta không muốn để nàng phải quyết định trong khi tuổi còn nhỏ, gây thương tổn hồn nhiên như lúc này. Ta mong muốn đợi nàng lớn hơn một chút, hiểu rõ chuyện tình cảm và mong muốn cuộc sống của chính mình, rồi quyết định. Bởi vậy, ta không nói rõ với Thập tam, không muốn bọn họ ngay từ đầu đã ấn định vị trí đặc biệt của Tá Đặc với Thừa Hoan. Cuộc sống vốn ngắn ngủi, không mong Thừa Hoan phải tiếc nuối.”

Hắn căng thẳng nói: “Ngươi để cho hai người bọn họ cùng trở lại, bọn Thập tam và Lục Vu sẽ hiểu mục đích của ngươi.” Ta cười cười, nhìn hắn nói: “Cũng chẳng còn cách nào khác. Nếu như không để Tá Đặc theo Thừa Hoan trở về, Thừa Hoan chấp nhận hay sao? Nếu như Thừa Hoan không vui, Lục Vu cũng không thể hài lòng. Các nàng đều không vui, việc Thừa Hoan trở về cũng chẳng còn tác dụng.”

Hắn nhìn ta, khẽ cười rồi lắc đầu. Hắn gọi: “Nhược Hi”. Ta ngẩng đầu nhìn hắn: “Có chuyện gì?” Hắn nói: “Nàng đừng uống thuốc nữa. Chúng ta sẽ lại có thêm một hài nhi. Từ khi có Hân nhi, tâm tư của nàng, tất cả đều dành cho Thừa Hoan và Hân nhi. Ở bên cạnh nàng, ta cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng, thoải mái, đây là điều trước kia ta không hề cảm nhận được.”

Toàn thân ta cứng đờ, tâm tư trĩu nặng. Ta không biết sau này xảy ra chuyện gì, vẫn không mong có thêm hài nhi. Bởi vậy, ta vẫn dùng thuốc để tránh thụ thai.

Thấy ta không trả lời, hắn nhẹ nhàng thở dài, cầm tay ta đi về phía trước.

Ta cúi đầu đỡ dẫn đi theo Dận Chân. Một tiếng cười khẽ vang lên ở phía trước, ta ngẩng đầu thấy Mẫn Mẫn đang đứng bên ngoài trường. Nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng, ta có chút sững sờ rồi chợt hiểu vì sao nàng ta lại như vậy. Ta nắm chặt tay Dận Chân, khẽ nói: “Đội Hân nhi lớn hơn chút nữa đã nhé.” Ánh mắt hắn nhìn ta vừa kinh ngạc, vừa vui mừng, hắn khẽ gật đầu rồi nói: “Lát nữa cùng ta dùng bữa.” Nói xong, hắn khẽ gật đầu với Mẫn Mẫn, rồi quay trở vào trường.

Mẫn Mẫn lại gần, nhìn ta rồi cười nói: “Nhược Hi, hắn đối với ngươi cũng thật tốt.” Ta mỉm cười, kéo tay nàng hỏi: “Tìm ta có chuyện gì vậy?” Ánh mắt nàng buồn bã, cúi đầu nói: “Ngày mai ta đã phải rời đi rồi, chẳng biết khi nào mới có thể gặp lại.”

Nghe nàng nói vậy, ta cũng khẽ thở dài. Lịch sử có ghi nhận, trong thời gian Ung Chính tại vị, không lần nào du hành nơi tái ngoại, cũng không nhắc tới việc triều kiến của Vương gia các bộ lạc. Mà nếu như Vương gia các bộ lạc có vào kinh, cũng không có khả năng mỗi năm đều có bộ tộc Y Cẩn Giác La.

Một lúc sau, nàng cố giấu đi vẻ buồn bã, giọng cười nói: “Nhược Hi, chúng ta tạm thời quên đi thân phận, sẽ giống như trước thích cưỡi ngựa rong ruổi trên đồng cỏ.” Trong lòng ta cũng đột nhiên dâng trào hào khí, lớn tiếng nói: “Được.”

Chúng ta hai người cưỡi hai con ngựa trắng thông dong đi dạo. Đột nhiên, Mẫn Mẫn hô lớn một tiếng, hai chân thúc vào bụng ngựa. Con ngựa bị đau, phóng vọt lên như một mũi tên. Đang ngồi trên lưng ngựa, nàng đột nhiên xoay người nhảy xuống ngựa trong khi tốc độ không hề chậm lại, chỉ thấy chân trái nàng khẽ điểm xuống đất, toàn thân lại bật lên, ngồi vững vàng trên lưng ngựa.

Ta lớn tiếng khen ngợi, cúi rạp xuống phóng tới chỗ Mẫn Mẫn. Mẫn Mẫn nhìn ta cười hỏi: “Ngươi thấy sao?” Ta gật đầu tán thưởng, nàng lại nói: “Ngươi có dám làm vậy hay không?” Ta ngao ngễ nhìn nàng nói: “Có gì mà không dám chứ.”

Nói xong, ta kéo cương giục ngựa phóng đi. Ta cười lớn, tay phải cầm cương như ôm sát cổ ngựa, tay trái vung roi, ống tay áo theo gió bay phấp phới. Ngựa phóng càng lúc càng nhanh, gió hất vào mặt lạnh lạnh. Mẫn Mẫn vẫn đang hào hứng hô to, đột nhiên biến đổi tư thế, thoáng cái đã thấy nàng hai chân đứng trên lưng ngựa. Đây là lần đầu tiên ta thấy nàng cưỡi ngựa như vậy, vô cùng thích thú. Thấy nàng mỉm cười nhìn ta thách thức, ta lập tức xoay người mấy vòng trên lưng ngựa. Hai kỹ mã xinh đẹp cùng phóng như bay...

Hai người cưỡi ngựa cười lớn một hồi, Mẫn Mẫn lớn tiếng hỏi: “Nhược Hi, bức tường Tử Cấm Thành không thể trói chân buộc tay được ngươi. Ngươi vẫn giống như lúc trước.” Ta vô cùng xúc động, nhìn nàng trả lời: “Ngươi cũng vậy, không hề thay đổi.”

Vô tình ta đưa mắt nhìn về phía sườn núi đối diện, thấy Phó Nhã cũng đang ngồi trên lưng ngựa quan sát chúng ta, còn có một cung nữ đang núm cổ ngựa, ngẩng đầu thỉnh cầu nàng ta điều gì đó.

Ta xoay người ngồi lại, kéo cương kim ngựa dừng lại. Mẫn Mẫn thấy ta như vậy, cũng xoay người ngồi lại, nhìn theo ánh mắt của ta rồi nói: “Là Tứ phúc

tấn.” Ta khẽ nhủ hai mày. Sắc mặt Phó Nhã tái nhợt, thần sắc cũng có điểm khác lạ. Mẫn Mẫn nhìn ta nói: “Ta quay lại doanh trại, ngày mai đã khởi hành, ta còn chút chuyện dặn lại Tá Đạc.” Ta khẽ gật đầu, nằng liễn quay ngựa rời đi.

Ta giục ngựa đi về phía Phó Nhã, “... Phúc tấn, người không thể cưỡi ngựa được. Dù người có đánh chết nô tỳ, nô tỳ cũng không buông tay. Người không vì bản thân mình, cũng phải vì hài nhi trong bụng.” Ta chợt thất kinh, từ trước vẫn chưa nghe ai đề cập tới chuyện này, lẽ nào nằng vẫn giấu mọi người. Phó Nhã thấy ta tới gần, gượng cười với ta rồi quay lại trách mắng nha đầu kia: “Lui ra, ta tự biết cân nhắc.”

Nha đầu kia dường như vẫn không an tâm, còn muốn nói nữa. Ta mở miệng nói: “Còn muốn tâm sự chuyện gì nữa?” Tiểu nha đầu quay đầu lại, thấy ta cuống quýt hành lễ. Ta phát tay cho nằng lui ra. Ta xoay người xuống ngựa, ném dây cương đi. Phó Nhã cũng đã xuống ngựa. Nằng khom mình thi lễ, ta vội đỡ nằng lên rồi nói: “Đang mang thai, không cần để ý tới những nghi thức này.”

Hai người im lặng một hồi. Ta nghiêng người quan sát nằng một lúc. Thân thể nằng có hơi mập hơn một chút, quần áo cũng rộng rãi, nhưng nhìn không ra là người đang mang thai. Thấy ta như vậy, mặt nằng liễn ửng đỏ, cúi đầu. Ta khẽ thở dài, hỏi nằng: “Ngươi vì sao không nói ra? Mang thai là chuyện vui.”

Hai mắt nằng đột nhiên tối sầm lại, im lặng một lúc mới nói: “Gia có thực sự vui sao?” Ta nghiêm giọng hỏi: “Hắn đang ở đâu?” Nằng vẫn thản nhiên, nhẹ nhàng đáp: “Hiện gia đang ở trong lều.” Ta nhìn nằng nói: “Hắn là A mã của hài nhi ngươi, sao có thể không vui. Giờ chúng ta về thôi, ngươi đi nói với hắn.”

Nằng lắc đầu: “Hiện tại ..., hiện tại không thích hợp.” Ta nghi hoặc hỏi: “Có điều gì không thích hợp?” Nằng cười khổ, nói: “Ông Triết Du đã tới. Gia hiện đang ở trong lều cùng nằng.”

Thấy sắc mặt nằng trắng bệch, ta thăm chua xót, nỗi đau của nữ nhân trong cung, chẳng ai có thể thay đổi. Ta cầm tay nằng, hỏi: “Vì sao nằng ta lại tới?” Phó Nhã khẽ trả lời: “Nằng ta nói hài nhi trong bụng nhớ A mã, liễn theo Hoàng hậu nương nương tới đây.”

Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp thị muốn tới đây, đã cho người đến thông báo cho Dận Chân. Ta thật không ngờ lại là mưu kế của thị thiếp Hoàng Lịch. Ta lắc đầu khẽ cười, nói: “Ngươi đã suy nghĩ quá nhiều cho hắn rồi. Đạo vợ chồng không phải là như vậy. Những lúc thích hợp, giận giữ làm náo loạn một chút cũng rất có lợi cho việc bồi dưỡng tình cảm.”

Nằng im lặng một chút, liễn theo ta đi về lều của Hoàng Lịch. Trước lều không có một ai cánh gác, ta nghĩ là do Hoàng Lịch cho lui. Sắc mặt nằng có chút u ám, đầu cúi thấp xuống đất. Ta vỗ nhẹ lên tay nằng, rồi ra hiệu bảo nằng vào trong. Mặt nằng tái nhợt đi rồi lắc đầu. Ta liễn vén cửa lều, kéo tay nằng đi vào.”

“Ta còn tưởng là ai, thì ra là Phúc tấn. Ngươi xem, ta thân thể nặng nề như vậy, không thể hành lễ được rồi.” Nghe vậy, ta nhướn mày, thì ra đây chính là Ông Triết Du ngang tàng, ương ngạnh.

Ta đứng bên ngoài đợi một hồi, không nghe thêm được thanh âm nào khác, đột nhiên cảm thấy tức giận. Hoàng Lịch ngang nhiên để cho đám thị thiếp coi thường Phó Nhã. Ta giận giữ vén rèm, bước nhanh vào trong. Phó Nhã đang ngồi ngay ngắn trên ghế, trên mặt không lộ chút gì bất thường. Ông Triết Du đang nằm trên giường nhàn nhã ăn điểm tâm.

Nằng ta chưa bao giờ gặp ta, mà ta hôm nay lại đang mặc trang phục cưỡi ngựa khiến không thể nào nhìn ra thân phận của ta. Vì vậy, nằng vẫn nằm yên như cũ.

Ta nhìn quanh, thì ra Hoàng Lịch không ở trong trường, tức giận trong lòng cũng giảm bớt. Phó Nhã đứng lên, cười nói: “Gia vừa mới ra ngoài. Nương nương không cần lo lắng, Nhã nhi có thể xử lý thật tốt.”

‘Choang’ một tiếng – đĩa điểm tâm trên giường rơi xuống đất vỡ tan. Ông Triết Du bật dậy, run sợ đi tới, khom mình hành lễ: “Triết Du thỉnh an nương nương. Nương nương cát tường.” Ta liếc mắt nhìn nằng, cũng không cho nằng đứng dậy, cười nói với Phó Nhã: “Nghe ngạch nương ngươi nói lại, ngươi cũng là một tay pha trà rất khéo. Chẳng hay hôm nay ta có lộc thưởng thức được chăng? Nhân tiện, ta có thể chờ Tứ A ca về.”

Hai người đi tới ngồi xuống ghế. Phó Nhã nhìn sang Ông Triết Du vẫn đang khom người, nhìn ta lo lắng nói: “Nương nương...” Không đợi nằng nói xong, ta ngắt lời: “Ta đang đợi trà của ngươi.”

Đợi Phó Nhã pha trà xong, ta nhấp một ngụm rồi nhìn sang Ông Triết Du. Trên thái dương của nằng bắt đầu lấm tấm mồ hôi, khẽ cắn môi dưới cố chịu đựng. Tuy ta biết đang mang thai rất khổ cực, ta cũng có chút không đành lòng, nhưng hôm nay nhất định phải để cho nằng ta hiểu thế nào là quy củ. Nghĩ đến lúc nằng ta sinh ra nhi tử đầu tiên cho Hoàng Lịch, những ngày tới Phó Nhã sống sẽ không yên ổn.

Phó Nhã nhấp nhòm ngồi không yên, ánh mắt hết nhìn qua ta rồi lại nhìn sang Ông Triết Du. Ta thờ dài nói: “Ta vốn cũng không có tư tưởng phân biệt tôn ti, nhưng có người nếu không hiểu chuyện, ta cũng sẽ khiến nằng hiểu rõ, thế nào là thân phận của một Phúc tấn, thế nào là thân phận của một thị thiếp.”

Ông Triết Du ánh mắt lộ vẻ căng thẳng, nhìn về phía cửa lều rồi thở nhẹ một tiếng, ngồi bệt xuống đất. Phó Nhã nhìn theo nằng, vừa nhìn ra cửa lều sắc mặt đột nhiên trắng bệch, đứng sang một bên ngơ ngác.

Ta quay người nhìn ra thấy Hoàng Lịch đang đứng ở cửa lều, không chút biểu cảm lạnh lẽo nhìn Ông Triết Du. Ta lần thứ hai bội phục tâm cơ của nữ tử này, khẽ cười nói: “Lại đây ngồi xuống.” Ta cũng quay sang nói với Phó Nhã: “Ngươi cũng ngồi xuống.” Hoàng Lịch chậm rãi đi tới, ngồi bên cạnh Phó Nhã. Ta hừ nhẹ một tiếng, lạnh giọng ra lệnh cho Ông Triết Du: “Ngươi lui ra trước.” Nằng ta ngẩng đầu nhìn Hoàng Lịch đầy vẻ uỷ khuất. Thấy hắn không có phản ứng, nét mặt nằng chuyển sang tức giận, phần nộ tự mình đứng lên, chậm rãi bước ra ngoài.

Thấy hai người bọn họ, một người đậm nhiên một người hoảng sợ, ta hít một hơi thật sâu rồi nói với Phó Nhã: “Người nói, hay để ta?” Nàng nhìn Hoàng Lịch, rồi nói lí nhí: “Gia, ta đã có mang.” Hoàng Lịch chấn động, một lát sau mới hỏi: “Mấy tháng rồi?” Phó Nhã hai mắt ửng đỏ: “Đã gần bảy tháng.”

Ta đang uống trà, nghe vậy nuốt vội xuống. Phó Nhã đang mang thai bảy tháng, mà bụng vẫn nhỏ như vậy. Sắc mặt Hoàng Lịch cũng trắng bệch, thanh âm có chút lo lắng: “Vì sao người không nói sớm? Đạo này thân thể người suy nhược, vừa rồi nha hoàn nói lại, người còn đi cưỡi ngựa?” Nước mắt nàng đã chảy dài, nghẹn ngào không nói nên lời. Ta lắc đầu, mũi có chút cay cay, liền nói: “Nhã nhi, người ra ngoài trước đi.”

Ta nhìn hần đảo chén trà, nói: “Ta mặc kệ người có thích Phó Nhã hay không, cũng không quản việc người sùng ái thị thiếp. Nhưng người không thể để các nàng coi Phó Nhã như không tồn tại, cũng không để ý tới tôn nghiêm của Phó Nhã như thế.” Hần nhấp một ngụm trà, con mắt nhìn xuống bàn, im lặng một hồi rồi nói: “Chuyện này về sau người đừng nên lo lắng.”

Nghe được câu trả lời muốn nghe, trong lòng ta thoải mái hơn một chút. Về mặt hần vẫn thân nhiên như cũ. Ta đứng lên nói: “Ta đi trước.” Đi được vài bước, hần đột nhiên nói từ phía sau: “Trên lưng ngựa, người rất đẹp.”

Bước chân ta bị kìm lại, toàn thân lao đảo, trong lòng vô cùng phiền muộn. Ta xoay người lại, nhìn hần nói: “Tại sao người vẫn cố chấp như vậy?” Hần ngẩng đầu, đáp trả bằng quơ: “Người không phát hiện ra sao? Đôi mắt của Triết Du rất đẹp.”

Ta trong lòng kinh sợ, suy nghĩ một hồi, hai tay nắm chặt kim chế nói: “Người nhất định khiến ta phải khó chịu hay sao? Người không muốn thấy ta được yên ổn hay sao? Người nhất định không thể đặt xuống hay sao?” Hoàng Lịch đứng lên, vãi dài nói: “Ngạch nương, người hiểu nhầm rồi. Ta thật tâm khen ngợi tài cưỡi ngựa của người.” Mặt ta nóng dần lên, ý của hần chỉ có vậy thôi sao? Nhìn ánh mắt hần hồn nhiên, không giống như giả bộ. Ta liền cười một tiếng, nói: “Thân thể của Phó Nhã hư nhược, người nên chăm sóc nàng cho tốt.”

Hần khẽ thở dài: “Ta sẽ đối xử tử tế với nàng.” Ta gạt đầu, cất bước hướng ra ngoài.

Giữa bãi cỏ trống, một đồng lửa lớn được đốt lên, chiếu sáng cả một vùng.

Ta ngồi bên phải Dận Chân, đưa mắt nhìn về mặt thương cảm của Mẫn Mẫn dành cho Tá Đặc, ta âm thầm thở dài. Ta khẽ lay Dận Chân, rồi dùng ánh mắt ra hiệu mình muốn đi ra ngoài. Hần khẽ nhăn trán một chút, rồi khẽ cười gạt đầu. Ta vừa đứng lên, Ô Lạt Na Lạp thị ở đối diện cười hỏi: “Muội muội, có việc gì vậy?” Ta khẽ trả lời: “Muội đi thay áo.” Nói rồi, hai người nhìn nhau cười, ta liền rời đi.

Đi một lúc, ta ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao. Những ngôi sao nhấp nháy như ánh mắt tinh nghịch của trẻ nhỏ. Ta im lặng ngắm một hồi, trong lòng đột nhiên nhớ Hoàng Hãn, có chút hối hận đã để hần lại trong cung. Tuy rằng Xảo Tuệ chắc chắn sẽ toàn tâm toàn ý chăm sóc cho hần, nhưng vào lúc này, trong lòng vẫn nhớ hần vô cùng.

Một tiếng bước chân nhỏ vang lên, khiến ta giật mình. Xoay người lại nhìn, một tiểu thái giám đang đứng cách ta hai thước.

Trong lòng ta nghi hoặc, mở miệng hỏi: “Người ở trong cung nào? Vì sao tới tìm ta?” Tiểu thái giám hai chân mềm nhũn, phủ phục trên mặt đất rồi mới trả lời: “Khởi bẩm nương nương, nô tài là người trong cung hoàng hậu. Nô tài tới đây đã được một thời gian, đợi mãi mới có thể một mình gặp nương nương.” Hần nói xong, vắn cúi đầu rồi lấy ra một túi vải giờ lên cao dâng lên cho ta.

Tiếp nhận túi vải, trong lòng ta đã biết là do ai đưa tới, nhưng không biết lại có chuyện gì. Thấy hần vắn quỳ trên mặt đất, ta nói: “Người quay về trước đi.” Hần đứng dậy, cung kính bước lùi vài bước rồi mới xoay người chạy đi. Cầm túi vải, ta kinh ngạc suy nghĩ. Từ lúc nhận con dấu nhỏ từ chỗ Thủy Trúc, ta luôn giấu kĩ dưới đáy hòm, chưa từng nghĩ tới việc xuất cung xem xét việc kinh doanh của các cửa hiệu.

Một tiếng ‘nương nương’ kéo ta trở lại hiện thực. Trong bóng tối, Trương Dục Chi đang yên lặng đứng đó, không biết đã đứng được bao lâu. Gió đêm thổi tới có chút lạnh, ta không kìm được khẽ run lên. Hần lại gần nói: “Người quay trở về lâu đi, ban đêm gió lạnh.”

Ta gạt đầu, cất bước trở về. Vừa đi vài bước, ta liền nghe hần than nhẹ: “Hôm nay ta tới đây vốn là để cáo biệt.” Ta ngẩn người, nghi hoặc hỏi: “Không phải người cũng về vườn sao? Người phải hỏi cung à?” Hần cúi đầu, im lặng một lúc rồi khẽ cười nói: “Cũng không phải hỏi cung. Là rời cung.”

Trong lòng mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng ta vẫn nói: “Đối với người, ra cung cũng không phải là chuyện xấu. Người vốn là người học võ, đáng ra nên hành hiệp trượng nghĩa, không nên giam mình trong cung đình. Những quy củ trong hoàng cung theo thời gian sẽ làm người mất đi chính khí.”

Hần hơi ngẩng đầu, yên lặng nhìn bầu trời, lúc lâu sau mới nói: “Ta đã mua lại Cúc Xá. Sau này nếu nương nương có việc gì...” Nói đến đây, hần liền nhìn xuống, lắc lắc đầu rồi nói tiếp: “Sau này có rời cung, nhớ tới người bạn này, người biết phải đến chỗ nào.”

Ta nhìn hần mỉm cười: “Quán trà đó quả thật khiến người ta khó quên. Mấy ngày trước, người còn nói muốn vào vườn, làm sao lại thay đổi ý định?” Hần khẽ thở dài, gượng cười nói: “Hình như nương nương đã quên ta có một người cậu đang là trọng thần trong triều đình.” Giọng hần nói có ẩn chứa tâm sự không giải thích được, nhưng ta cũng ‘khúc khích’ cười. Hần nhìn ta một lúc, rồi xoay người bước đi thật nhanh. Một trận gió thổi tới, ta liền kéo lại áo khoác, bước nhanh trở về.

Cúc Hương đỡ ta ngồi xuống bên cạnh Dận Chân. Ta mỉm cười với Ô Lạt Na Lạp thị và Hi phi. Dận Chân nhìn ta ánh mắt vô cùng ấm áp khiến ta nóng người, đưa tay nắm chặt tay hần.

Hần quay lại nhìn thẳng, rồi cất giọng nói lớn: “Vương tử Tá Đặc muốn ở lại kinh thành học tập một thời gian, trẫm đã ân chuẩn. Từ sau, Tá Đặc sẽ học tập trong vườn, cuộc sống ăn mặc hằng ngày sẽ do Di thân vương trách phúc tấn Trương Thị thu xếp.” Việc này vốn cũng không cần hần tự mình hạ chỉ, nhưng làm vậy vốn ban cho Lục Vu một ân sủng đặc biệt. Ta vô cùng vui vẻ, nhưng cũng có chút lo lắng, không hiểu lý do gì Dận Chân lại làm như vậy, có ý tứ gì chẳng. Nghĩ đến đó, ta khẽ thở dài, hy vọng là bản thân suy nghĩ quá cẩn thận.

Hai bộ lạc Mông Cổ lần lượt rời khỏi kinh thành, ta cũng theo Dận Chân trở về Viên Minh viên.

Đứng ở trước cửa, nhìn tám biển trên cửa vườn, trong miệng thầm đọc ‘Hạnh hoa xuân quán’. Ta có ch hoảng hốt, đây là Viên Minh viên bao gồm hơn bốn mươi thắng cảnh hay sao. Ta vốn vẫn cho rằng khung cảnh này đều được xây dựng dưới thời Càn Long.

Thấy phản ứng của ta như vậy, Dận Chân đứng bên cạnh nói: “Thế nào? Nàng không thích sao?” Ta lắc đầu, bước vào trong sân, quả thực cảnh sắc rạng rỡ mà thanh nhã. Quanh co lối nhỏ, một mảnh phong cảnh điển viên. Ta hào hứng đi lên toà lầu cao chót vót, nhìn quanh bốn phía, trên dưới sắc màu rực rỡ, phía đông lầu các soi bóng mặt hồ, phía tây thôn dã, vườn rau quán rượu...

Nhắm mắt lại, ta hình dung lại cảnh sắc khu vườn, hít thở cảm nhận hương vị trong lành. Hắn đứng phía sau ôm ta vào lòng, dựa đầu lên vai ta, nhẹ giọng ngâm vài câu từ. Ta mở mắt, nhìn cảnh sắc đẹp như tranh trước mặt, dịu dàng nói: “Sinh ra ta là cha mẹ, hiểu ta là Dận Chân” Giọng hắn căng thẳng, nói nhẹ bên tai: “Nàng thích là tốt rồi.” Ta thờ dãi khẽ nói: “Khu vườn đẹp vô cùng. Ta rất thích nơi này.”

Cả hai cùng chìm đắm trong khung cảnh hữu tình, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Đột nhiên, ta sợ hãi, gạt tay hắn ra, xoay người nhìn hắn đầy oán giận: “Không phải chàng đã nói không động tới Chân Hi các hay sao?” Hắn nhìn ta chằm chằm, rồi lắc đầu, kéo tay ta dẫn xuống lầu, đi dọc theo con đường nhỏ quanh co.

Từ xa ta đã nhìn thấy khoảnh sân quen thuộc, khẽ khàng nói: “Con đường có chút xa lạ.” Hắn cười khẽ nói: “Trong vườn có bao nhiêu tiểu viện, tất cả đều đã được thay đổi, chỉ trừ có chỗ này. Để Chân Hi các không phá vỡ cảnh quan khu vườn, quả thật mấy người thợ đã tốn không ít tâm tư.”

Ta bước nhanh hơn đi vào trong viện, quan sát một hồi, quả thật không có gì thay đổi.

Cửa phòng của ta lúc trước đột nhiên mở ra, Xảo Tuệ đang bế Hoàng Hân bước ra. Nhìn thấy ta, Xảo Tuệ mừng rỡ bước tới, vui vẻ nói: “Tiểu thư, người đã trở về. Tiểu A ca đã lớn hơn trước rất nhiều. Nô tỳ và tiểu A ca cũng mới trở về. Phòng của tiểu thư giờ đã dành cho tiểu A ca rồi...”

Nghe Xảo Tuệ nói liên hồi, ta đón lấy Hoàng Hân. Ta cẩn thận bế hắn lên, quan sát thật kỹ, quả thật hắn đã lớn hơn trước nhiều. Tiểu tử kia hai mắt tròn xoe lạng lẹ quan sát ta, dường như không nhận ra. Nghĩ đến đó ta có chút phiền muộn. Tiểu tử kia đột nhiên nở nụ cười, ta chưa kịp vui mừng thì hắn đã nắm chặt tóc của ta, ra sức giật mạnh, trong miệng la lên những thanh âm hung phấn ‘a a’.

Rất vất vả ta mới gỡ được tay của hắn, bế hắn nằm nghiêng trong lòng, để tay hắn rời xa phạm vi gương mặt cho an toàn. Dận Chân đứng ở cửa viện, ánh mắt lộ vẻ vui mừng quan sát hai mẹ con. Xảo Tuệ thấy hắn liên khom người cúi đầu rồi nhẹ nhàng lui xuống.

Hắn đi tới, đón lấy Hoàng Hân, nhẹ nhàng giơ hắn lên cao. Ta có chút hoảng sợ, đang định nói vài câu trách mắng thì Hoàng Hân đã cười lớn ‘khanh khách’.

Đứng dưới tàng cây, im lặng nhìn, trong lòng có chút thê lương, hạnh phúc này chỉ ngắn ngủi vài năm thôi sao? Ta bước lui về phía sau, dựa vào thân cây, lặng lẽ quan sát hai cha con chơi đùa.

Khi chơi đùa với Hoàng Hân, sắc mặt hắn tươi vui khác hẳn vẻ mặt lạnh lùng hằng ngày. Hai cánh tay nhỏ bé của Hoàng hân liên tục quơ trên không trung, miệng vẫn liên tục cười hi hi.

Viên mặt ta nóng lên, liền cúi đầu lau đi nước mắt. Ngẩng đầu lên nhìn, ta thấy hắn đang ôm Hoàng Hân nhìn ta lộ vẻ suy nghĩ. Ta đi tới cạnh hắn, nói: “Bụi trên cây rơi xuống, bay vào mắt ta.” Sắc mặt hắn trở nên trầm tĩnh, nhìn ta một lúc nói: “Mấy hôm nay, vì sao nàng suy nghĩ nhiều vậy, lúc nào cũng lơ đãng xuất thần. Nhược Hi, nàng lo lắng điều gì?”

Ta đưa tay về phía Hoàng Hân, gượng cười nói: “Ta lo lắng điều gì, chẳng phải chàng sẽ biết ngay hay sao?” Hoàng Hân nhìn ta, rồi lại nhìn về phía Dận Chân. Khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười, ôm chặt cổ Dận Chân. Ta thờ dãi, nhìn bọn họ rồi quay người bước vào bên trong.

Vừa rời đi, hắn gọi giật lại, giọng nặng nề: “Nhược Hi” Ta dừng bước, xoay lại nhìn. Trán hắn giờ đang cau lại, yên lặng đứng đó quan sát ta một lúc rồi nói: “Nàng đừng khóc nữa.”

Ta cảm động, gượng cười định nói vài câu trấn an hắn. Đột nhiên, Cao Vô Dung vẻ mặt đau buồn, đang bước nhanh tới. Thấy thần sắc của hắn như vậy, ta cảm thấy bất an, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ta bước lại gần Dận Chân, đưa tay về phía Hoàng Hân. Lần này, tiểu tử kia đã chịu cho ta bế. Dận Chân nhìn Cao vô Dung, sắc mặt vẫn trầm tĩnh, nhàn nhạt hỏi: “Có chuyện gì?” Cao Vô Dung hai mắt đầm lệ, quỳ gối trên mặt đất, vừa khóc vừa nói: “Lục A ca đã qua đời.”

Lục A ca vốn là hài nhi duy nhất của Niên Phi, năm nay tròn tám tuổi. Từ sau khi Niên phi qua đời, hắn do hoàng hậu chăm sóc ở Khôn Trữ cung. Ô Lạt Na Lạp thị chưa từng nuôi con, nên đối với vị A ca này luôn luôn sủng ái, chăm sóc cẩn thận. Thường ngày, sức khoẻ Lục A ca cũng rất tốt, cũng chưa từng nghe Ô Lạt Na Lạp thị nói hắn có chuyện gì.

Trong lòng ta như nhũn nhối, ngây ngốc nhìn Dận Chân. Hắn đứng đó, hai tay nắm chặt, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt bi thương. Hắn chậm rãi hỏi: “Chuyện xảy ra thế nào?”

Cao Vô Dung dùng tay áo lau nước mắt, khẽ trả lời: “Do rơi xuống nước.”

Chương 21

Dận Chân đã vào cung lo thu xếp mọi chuyện.

Sáng nay, ta tỉnh giấc thấy đầu đau nhức nên vẫn ngồi trên giường suy ngẫm. Trong phòng hoàn toàn yên ắng.

“Nương nương, nô tỳ vừa từ trong cung trở về, có chuyện quan trọng cần bẩm báo.” Ta đang lo lắng, nghe tiếng Cúc Hương nói bên ngoài, ta chợt hoảng hốt, nhanh chóng chạy ra mở cửa.

“Nương nương, hoàng thượng ở tại Tây ninh phòng, hai ngày nay không ăn cơm, cũng không triệu kiến một ai. Hoàng hậu cũng lâm bệnh. Cao công công dẫn nô tỳ bẩm với nương nương, mời người vào cung.” Cúc Hương đứng ở cửa nói một hơi, ta càng nghe càng đau nói. Hắn vốn hiểm con nói dối, lại từng kẻ mất đi, nỗi đau này sợ là sẽ khiến hắn suy sụp.

Ta bước ra khỏi phòng, nói nhanh: “Mau chuẩn bị xe, chúng ta vào cung.” Cúc Hương do dự nói: “Nương nương, cần sửa soạn lại trang phục một chút.” Ta ngăn người, giờ mới để ý vẫn đang mặc áo ngủ. Ta liền quay trở lại phòng, để Cúc Hương đơn giản sửa soạn lại.

—

Bên ngoài Tây ninh phòng, một đám đại thần đang quỳ, giọng Trương Đình Ngọc sang sảng: “... Hoàng thượng tâm thần nghìn vàng, quan hệ tới giang sơn Đại Thanh, xin người bảo trọng.” Hắn vừa dứt lời, đám đại thần đã đồng thanh hô to: “Chúng thần cầu xin hoàng thượng lấy giang sơn xã tắc làm trọng. Chúng thần cầu xin hoàng thượng lấy giang sơn xã tắc làm trọng...”

Thanh âm càng lúc càng to, nhưng bên trong Tây ninh phòng vẫn yên ắng không tiếng động.

Cao Vô Dung đứng ngoài cửa phòng, vẻ mặt đau khổ, vừa thấy ta hắn liền trở nên vui vẻ, đi nhanh tới nói: “Nương nương, hoàng thượng hai hôm nay không ăn cơm, cũng không cho nô tài vào trong hầu hạ.”

Ta âm thầm thở dài. Hoàng Thôi, Phúc Huệ, hai năm mất đi hai người. Nỗi đau xé ruột này đâu chỉ một hai câu khuyên nhủ là tiêu trừ được.

Chăm chú nhìn cửa phòng đóng chặt, ta cũng đau nhói, liền hỏi: “Di thân vương đâu rồi?” Cao Vô Dung trả lời: “Vương gia đang đi thu xếp mọi chuyện trên triều. Mặt khác, chuyện Lục A ca rơi xuống nước cũng do vương gia tự mình điều tra.”

Ta bàng hoàng, lẽ nào chuyện Lục A ca rơi xuống nước không phải là chuyện ngoài ý muốn. Ta liền hỏi: “Đã có tin tức gì chưa?” Cao Vô Dung trả lời, giọng run run: “Nô tài không nghe thêm được tin tức gì khác. Chuyện này Hoàng thượng đã lệnh cho Vương gia điều tra, bất kể là ai cũng không được nhúng tay.”

Ta đưa mắt nhìn mọi người, liền căn dặn Cao Vô Dung: “Bảo bọn họ rời đi.” Cao Vô Dung cung kính nói ‘ạ’ rồi đi tới bên cạnh Trương Đình Ngọc nói nhỏ một hồi. Có một người xoay mình lại nhìn ta, là Quả thân vương Duẫn Lễ. Hắn đứng dậy đi tới trước mặt ta, chào hỏi xong lại nói: “Hoàng tẩu vào an ủi hoàng huynh đấy ư?”

Ta gật đầu nói: “Các người đều trở về đi, cứ như vậy ta e mấy vị lão thần sẽ không trụ được.” Duẫn Lễ than thở: “Thần đệ sẽ nói bọn họ trở về. Thần đệ muốn tới Khôn Trữ cung. Phúc Huệ gần như là con đẻ của hoàng hậu. Hắn đi rồi, sợ là hoàng hậu thương tâm muốn chết.” Nói xong, hắn thở dài một hơi rồi đi về phía các đại thần.

Đội mọi người im lặng lần lượt rời đi, ta liền nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, nhìn quanh. Dận Chân đang ngồi xoay lưng về phía cửa, cả người không chút sứt mẻ, chỉ có mái tóc hơi rối. Đứng nhìn dáng ngồi ngay ngắn thẳng tắp của hắn, những nỗi bi thống hai ngày nay không thể kiềm chế, nước mắt ta đua nhau chảy thành dòng.

Đứng một lúc, ta gạt đi nước mắt, cố kiềm lòng đi tới ôm chặt hắn, áp mặt vào lưng hắn, nhẹ nhàng nói: “Đừng cố kìm nén như thế, hãy phát tiết những khó chịu ra ngoài đi.” Hắn vẫn ngồi bất động như cũ, ta khẽ lay người hắn và nói: “Chàng dần vật như vậy, Phúc Huệ có thể sống lại được sao?”

Ta cảm nhận được thân thể hắn rung lên, tám lưng cũng trùng xuống. Ta đi tới trước mặt hắn. Ánh mắt hắn chưa bao giờ trầm thống đến vậy, dường như muốn nứt ra. Ta ngồi thấp xuống, vỗ về gương mặt của hắn, nước mắt lại tuôn rơi.

Hắn yên lặng một hồi, rồi đưa tay lau nước mắt cho ta. Sau đó, hắn chậm rãi đứng lên, không nói một lời từ từ nằm xuống giường. Ta muốn chuẩn bị một chút đồ ăn nhẹ cho hắn, liền nhanh chóng rời phòng đi về phía ngự thiện phòng.

Một lúc sau, ta bưng một bát cháo kê thanh đạm vào Tây nôan phòng, nhưng phát hiện hân đã ra khỏi giường.

Bước ra khỏi cửa, ta đi về phía Đường Tâm điện.

Cao Vô Dung đứng bên ngoài cửa đại điện nhanh chóng bước lên, tiếp nhận khay cháo, rồi định hành lễ. Ta xua tay bảo hân ngừng lại, rồi hỏi: “Trong đại điện có những ai?” Hân liếc mắt vào bên trong, thấp giọng trả lời: “Di thân vương.” Ta nhận lại khay cháo, bước vào trong điện.

“Đội thuyền xuất dương đã chuẩn bị xong, chỉ còn đợi lệnh của hoàng thượng.” Vừa bước vào đại điện, ta nghe được tiếng của Thập tam. Dận Chân đã trở lại dáng vẻ bình tĩnh thường ngày, nghe xong nhàn nhạt nói: “Vây hạ chỉ, ngày ba tháng này khởi hành.” Nói đến đây, hân lại nhíu mày, dáng vẻ bình tĩnh biến mất, lạnh giọng hỏi: “Tra được chuyện gì rồi?”

Thập tam suy nghĩ một lúc, trầm giọng nói: “Vài ngày trước, Phúc Huệ thỉnh thoảng nói cá trong hồ rất đẹp. Hôm phát sinh chuyện là lúc Hoàng hậu nương nương hồi cung. Thần đệ đã tra xét lúc đó trong vườn, các cung nữ và thái giám đều ở xa, bên cạnh Phúc Huệ chỉ có hoàng hậu nương nương cùng nha đầu Lam Đông. Phúc Huệ ngã xuống nước, Lam Đông là người đầu tiên nhảy xuống nước cứu, sau đó bọn thái giám cũng xuống hồ, nhưng cứu không kịp. Khi tìm thấy Phúc Huệ, hân đã tắt thở.”

Lam Đông, cũng là Lữ Lam Hi. Cả hai lần bọn ta gặp chuyện không hay, cô ta đều có mặt. Đây là việc trùng hợp, hay là do nàng ta gây ra.

Ta đứng yên tại chỗ, suy nghĩ hồi lâu. Nếu như là do nàng ta gây ra, làm nhiều chuyện như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Chắc hân nàng có lý do của mình. Nhưng nàng hận chuyện gì mà khiến nàng phải giờ nhiều thủ đoạn khôn ngoan như vậy? Là nhằm vào Ô Lạt Na Lạp thì sao? Hay... Ta không dám nghĩ tiếp.

“Nhuộc Hĩ” Tiếng gọi của Dận Chân khiến ta bừng tỉnh, thảm hoảng hốt nhưng định thần lại mới nói: “Ta mang cháo tới đây. Hai ngày nay chàng không ăn cơm, nên dùng một chút cháo nhuận trước.”

Ta đặt cháo ở trên bàn, nhìn hai khuôn mặt trầm tĩnh trước mắt. Ta quả thật suy nghĩ quá nhiều, nhưng vì sao lại xảy ra việc này? Vì sao những ngày an bình lại luôn ngắn ngủi như vậy? Nhưng tỉnh tã nghĩ lại, ta lắc đầu cười khổ, trong cung từ xưa đều xảy ra những chuyện này, không thể hỏi ‘vì sao’.

Đột nhiên nghĩ trong đại điện im ắng lạ thường, ta nghi hoặc nhìn hai người. Sắc mặt Dận Chân vẫn bình tĩnh như cũ, nhìn ta chằm chằm. Thập tam cũng nhìn chằm chằm vào một góc, không hề nhúc nhích.

Dận Chân thấy ta hoàn hồn, chậm rãi nói: “Nàng về trước đi.” Ta im lặng nhìn hân, biết hân muốn bàn thêm chuyện với Thập tam, không muốn để ta biết. Ta liền cúi đầu, thờ sâu rồi nói: “Dù trong lòng chàng có khó chịu đến thế nào, chàng cũng nên biết tự quý trọng bản thân, đừng để những người yêu thương chàng phải đau lòng.” Ánh mắt hân loé lên một tia ấm áp, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng như băng đóng vạn năm, khiến cho người ta không dám đối mặt.

Ta cố chấp đứng nguyên tại chỗ. Hân thở dài, nhắc bát cháo lên ăn. Ta liền bước ra khỏi đại điện.

Ra khỏi đại điện, ta bước về hướng phòng pha trà. Trong phòng, một cung nữ lạ mặt đang thiêu thiêu ngủ, một người khác đang chăm chú đọc sách.

Thấy có người vào, cung nữ đang ngồi ngẩng đầu nhìn, thì ra đó là Khúc Linh. Nhìn thấy ta, nàng cuống quý hành lễ. Ta phát tay nói: “Pha cho ta chén trà. Sau đó, người ra ngoài nhìn, nếu thấy Di thân vương ra khỏi đại điện thì quay về báo với ta.” Nàng ‘vâng’ một tiếng, rồi nhanh chóng pha trà đặt bên cạnh ta, rồi chạy nhanh ra ngoài.

Nhấp một ngụm trà, cảm nhận mùi hương ngào ngạt khiến ta ngạc nhiên. Khúc Linh cũng là một tay pha trà giỏi. Đứng dậy lật xem quyển sách nàng vừa đọc, tựa sách “Trà kinh” lọt vào tầm mắt. Ta khẽ thở dài, trong đầu lại nhớ tới những chuyện trước đây.

Đang ngơ ngẩn, Khúc Linh lại gần nói: “Nương nương, Vương gia đã rời khỏi đại điện.” Ta đứng dậy, đưa sách trà cho nàng rồi nói: “Pha trà chỉ cần hợp với khẩu vị của mỗi người, như vậy là tốt nhất.” Nàng tươi cười, cúi đầu hành lễ nói: “Đa tạ nương nương đã chỉ giáo.” Ta gạt đầu, nhìn cung nữ chưa tỉnh giấc kia nói: “Tĩnh thần không tĩnh táo thì làm việc sẽ không chu đáo. Làm việc trước mặt hoàng đế, không được phép phạm sai lầm.” Nói xong, ta rời đi.

Thập tam đang thông thả ra khỏi Đường Tâm điện. Ta đuổi theo, bước đi song song cùng hân.

Hai người yên lặng hồi lâu, hân mới nói: “Chờ ta có chuyện gì?”

Ta gạt mình, ngẩng mặt lên nhìn hân. Hân lại nói: “Cung nữ phụng trà thấy ta ra khỏi cửa liền xoay người chạy đi, rồi người lại tới, còn không phải chờ ta hay sao?”

Ta thăm cân nhắc, rồi nhin không được phải hỏi: “Cung nữ Lam Đông kia không có gì bất thường chứ?”

Thập tam dừng bước, nhíu mày nói: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

Ta than thở: “Lam Đông trước khi vào cung có tên là ‘Lữ Lam Hi’. Nàng ta từng bái sư học qua võ và y thuật, là sư muội của Trương Dục Chi. Mặc dù võ công của nàng ta không tốt, nhưng thân thủ cũng đã hơn người bình thường rất nhiều. Đồng thời, y thuật của nàng vô cùng cao minh. Đối với dược vật, thực vật tương sinh tương khắc nghiên cứu rất sâu. Về phương diện này, thái y trong cung cũng chưa chắc bằng nàng.”

Thập tam trầm tư suy nghĩ, nói: “Lẽ nào người lại nghi ngờ, lần trước hoàng hậu lâm bệnh là do nàng ta động tay động chân. Ý là, cũng bởi vì nàng mà

hoàng hậu mới mang bệnh dài ngày đến vậy.”

Ta khẽ lắc đầu nói: “Ta không thể khẳng định, chỉ là hoài nghi mà thôi. Có thể là hoàng hậu thực sự sinh bệnh, chỉ là trong lúc thái y trị bệnh, nàng ta động tay khiến bệnh của hoàng hậu thêm nặng mà thôi.”

Thập nghe ta nói xong, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Hoàng huynh có biết không?” Ta thờ dãi nói: “Chuyện Phúc Huệ lần này, ta cũng không thể khẳng định, làm sao có thể nói cho chàng biết. Huống hồ, ta đã hai lần nhìn thấy Lữ Lam Hi trước của phủ Bát gia. Nàng ta cùng Bát gia có quan hệ gì, ta cũng không biết được.”

Nghe vậy, Thập tam lắc đầu, cười nói: “Nàng ta không phải người trong phủ bát ca, người không cần lo lắng.” Ta nhìn hần, hỏi: “Làm sao người khẳng định?” Hần than thở: “Bát ca đã qua đời nhiều năm, cho dù có lúc nhớ tới nhưng hiện nay triều đình đã định thế cục, cũng sẽ không tiếp tục hành động. Mặt khác, nếu là sự thật, người cũng không dễ dàng biết được chuyện này.”

Ta yên lặng suy nghĩ hồi lâu, rồi gật đầu công nhận Thập tam đã nói đúng.

Thập tam lại nhướn mày, trầm giọng nói: “Dù không tra ra được điều gì, nàng ta cũng không thể ở lại Khôn Trữ cung. Hơn nữa, một nữ tử trẻ tuổi đối với võ công, y thuật cảm thấy hứng thú, cũng đã là quá khác thường.” Hần dừng một chút, lại nói tiếp: “Nhưng dù sao, lần này Lam Hi cũng đã lập được công lao, cần phải ban thưởng. Nàng ta mới vào cung, chắc cũng nhớ tới A mã, ngạch nương.”

Ta suy nghĩ rồi nói: “Người hoài nghi thân phận của Lam Đông?” Thập tam nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Nếu như quả thật Lam Đông có vấn đề gì, nàng ta nên vì Phúc Huệ mà đền tội.”

Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm về mỗi việc mình làm, đây là chuyện hiển nhiên, không có gì đáng suy nghĩ hay tranh cãi.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, ta có chút do dự rồi lại hỏi: “Ta đi rồi, hoàng thượng sai người làm việc gì?” Thập tam nhìn ta, nhàn nhạt nói: “Nếu như cái chết của Phúc Huệ là việc ngoài ý muốn, những cung nữ thái giám từng xem cá với Phúc Huệ, ngoại trừ tổng quản Khôn Trữ cung và Lam Đông, toàn ộ tuần táng (chôn cùng).”

Ta hoảng sợ, dừng bước, đưa tay ôm lấy ngực, có chút hồi hận đã hỏi chuyện này.

Thập tam cũng dừng lại, nhìn ta nói: “Nhược Hi, việc này với người vốn không có liên quan, người đừng nên hỏi tiếp. Hiện nay, người chỉ cần chăm sóc hoàng huynh và Hoàng Hần thật tốt, đừng nên suy nghĩ những việc khác.”

Ta không đành lòng, nhưng cũng không biết phải nói thêm điều gì. Thập tam thấy thế, than thở: “Người ngày nay đã có Hoàng Hần. Phúc Huệ thì vừa xảy ra chuyện. Ta biết thái độ làm người rõ ràng của người, người sẽ không đành lòng thấy người vô tội bị liên lụy. Thế nhưng, dụng tâm kín đáo bên trong thế nào, người chắc chắn đã rõ.”

Tâm tư hỗn loạn, ta cũng cố gắng không nghĩ tới những chuyện trong cung. Ta mỉm cười nói: “Tả Đặc sống trong vườn Giao Huy có quen không? Thừa Hoan thế nào?”

Thập tam thả lỏng người, nói: “Tả Đặc thích nghi rất tốt. Thừa Hoan thì cả ngày chỉ thích chơi đùa cùng Tả Đặc, không thích chơi cùng đám trẻ trong phủ. Lục Vu đối với Thừa Hoan cũng rất chu đáo. Theo lý mà nói, Thừa Hoan nhất định phải có cảm giác mới phải, nhưng vẫn lạnh lùng với Lục Vu như trước, thậm chí, ta còn nghĩ nàng còn có ý chống cự.”

Ta nhíu mày, nói: “Thừa Hoan thông minh hoạt bát, người đừng quá lo lắng, nói cho Thừa Hoan mọi việc, để các nàng mẹ con nhận nhau.” Thập tam mỉm cười, lắc đầu nói: “Hiện tại tuy rằng Lục Vu rất đau lòng, nhưng dù sao chúng ra cũng đang ở cùng nhau, Thừa Hoan cũng đang sống bên cạnh Lục Vu. Ta không muốn mạo hiểm, dù sao thân phận của Lục Vu cũng không cho phép. Thứ hai, ta không biết Thừa Hoan có chấp nhận việc mẹ đẻ mình vẫn còn sống nhưng chưa từng chăm sóc ngày nào. Nếu như Thừa Hoan không hiểu, sẽ có hai người phải đau khổ. Nếu như nói ra thân phận của Lục Vu, việc gì sẽ phát sinh, ta không thể đoán trước.”

Ta cúi đầu cười khổ, rồi thờ dãi nói: “Các người cứ nghĩ như vậy sẽ không làm tổn thương Thừa Hoan. Đến khi Thừa Hoan biết rõ mọi chuyện, nàng sẽ trách các người, vì sao không nói cho nàng biết sớm.” Nói xong, ta giật mình thấy Thập tam nhợt nhạt đứng đó. Ta khẽ cười rồi xoay người bước đi.

Bước vào Dưỡng Tâm Điện, ta thấy hần đang ngồi trước bàn, bất động nhìn vào một góc, mày chau, thần sắc đau khổ. Ta đứng chờ ở giữa điện, trong lòng tuy đau nhức không ngớt, nhưng lại không có cách nào khiến hần bớt khổ sở.

Đứng một lát, về u sâu giảm bớt, lý trí dường như trở lại. Ta từ từ đi tới bên cạnh hần, dựa vào vai hần. Hai người im lặng một hồi. Mãi sau hần mới nói: “Nàng về trước đi, ta muốn ngồi một mình.”

Ta ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, vẻ đau khổ trong mắt hần đã biến mất, chỉ còn lại ánh nhìn lạnh lùng kiên định. Ta trở nên căng thẳng, loại thần sắc này rất lâu rồi ta chưa có thấy.

Ngưng thần nhìn hần một hồi, trong lòng tuy biết đây không phải thời cơ tốt nhất, nhưng ta vẫn xúc động nói: “Người chết đã chết, cho dù là hần trượt chân ngã xuống nước, hay là có kẻ cố ý, chúng ta có làm bất cứ việc gì Phúc Huệ cũng không thể sống lại được.”

Hần nhìn ta chằm chằm, ánh mắt sắc lạnh. Thần trí ta có chút hoảng loạn, cố nói thêm: “Ta không nói rằng là không truy tố, mà là cần phải điều tra tỉ mỉ, tra cho rõ chân tướng. Nếu như có kẻ cố ý gây ra, xử phạt hần thế nào cũng là thích đáng. Nhưng nếu chỉ là trượt chân ngã xuống nước, nếu như bắt cả đám nô tài đó chôn cùng...”

Ta nói chưa xong, hắn đã ngắt lời: “Việc này nàng không cần lo tới.” Ta cúi đầu, đột nhiên phát hiện trong hai ngày này, bím tóc của hắn đã lấm tấm sợi bạc.

Trong phim truyền hình đều có chuyện nhân vật chính thương tâm quá mức, trong một đêm râu tóc bạc trắng, ta vốn nghĩ là chuyện phim. Thật không ngờ, việc này là có thực. Trong lòng đau xót, ta nắm lấy tay hắn, quan sát gương mặt nhợt nhạt, nhìn hai mắt hắn trầm tối mà vô cùng thương cảm. Lúc này, hắn đang bị thương tột cùng.

Sau một lúc, hắn cũng nắm tay ta nhẹ nhẹ, hơi cười nói: “Nhược Hi, ta biết nàng muốn nói điều gì. Chỉ là những việc này,... đám nô tài quả thật đã không tận lực chiều cổ Lục A ca.” Không đợi ta mở miệng, hắn lại nói: “Ta còn có chút việc chưa xử lý xong, nàng đi trước đi.”

Ta rút tay ra, trầm ngâm một hồi nói: “Ta chỉ không hi vọng người vô tội thì bị mất mạng, còn hung thủ lại ung dung lột lưới.” Nói xong, ta nhìn hắn nhợt nhạt cười, rồi xoay người bước đi.

“Nhược Hi” Nghe hắn gọi, ta dừng bước, xoay người lại, lẳng lặng nhìn hắn. Hai người nhìn nhau một hồi, hắn lại nói: “Đi đi!” Nói xong, hắn lại cúi xuống, không nhìn ta. Ta cảm thấy khó hiểu, không biết vì sao hắn lại như vậy. Đứng nghĩ một lúc, ta xoay người chậm rãi đi ra ngoài.

Khôn Trữ cung.

Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp thị nằm trên giường, ánh mắt tàn mạn, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhìn chăm chăm lên đỉnh màn, hoàn toàn bất động. Ta ngồi ở trên giường, nhẹ nắm lấy tay nàng. Nàng chậm rãi đưa ánh mắt dờ dẩn nhìn sang ta, thê thảm cười nói: “Lục A ca đã trở về chưa?”

Ta sùng sốt, dường như nàng đang không được tỉnh táo. Phất tay ra hiệu cho Tiểu Đường Từ, thái giám tổng quản Khôn Trữ Cung lại gần, ta hỏi nhỏ: “Nương nương mấy ngày nay vẫn như vậy sao?” Hắn buồn bã, đau khổ trả lời: “Nương nương cũng có lúc tỉnh táo, nhưng phần lớn là mơ màng như hiện tại.”

Ta chau mày nghĩ thầm, toàn bộ mọi chuyện trong hậu cung hoàng hậu đều xử lý rõ ràng ngăn nắp, nàng không thể xảy ra chuyện gì được. Ta yên lặng nhìn hoàng hậu. Trong khi đó, hoàng hậu vẫn mê man, nói: “Hắn vẫn chưa trở về sao?” Ta lắc đầu. Sắc mặt hoàng hậu càng trở nên trắng bạch, chậm rãi nhòm người dậy nói: “Mau sai người đi tìm hắn về đây.”

Ta cẩn thận đỡ nàng nằm xuống, dặn Tiểu Đường Từ: “Các người lui ra trước.” Đợi đoàn người nối đuôi nhau đi ra, ta nhìn thẳng vào mắt hoàng hậu nói: “Tỷ tỷ, người có nhận ra muối không?” Ô Lạt Na Lạp thị nhìn ta, tim đập mạnh một hồi, rồi từ hai tròng mắt đột nhiên nước mắt đua nhau chảy xuống thành dòng. Ta khẽ lau nước mắt cho nàng, vừa lai vừa nói: “Tỷ tỷ, muối biết trong lòng tỷ rất đau khổ. Lục A ca nào có khác gì con ruột của tỷ. Thế nhưng, người cũng đã mất, tỷ không ăn không uống dần vật bản thân mình như vậy, liệu có thay đổi được gì?”

Đôi mắt đầm lệ của nàng vẫn liên tục nhìn ra ngoài, giọng nói bi thương: “Từ khi Hoàng Huy chết yểu, ta không thể tiếp tục mang thai, hoàng thượng bởi vậy vẫn luôn trách ta. Niên phi mất đi, hoàng thượng thương hại ta, giao Lục A ca cho ta nuôi nấng, vậy mà ta lại không chăm sóc cẩn thận. Hoàng thượng vốn có ít con, Lục A ca nay lại mất đi, nghiệp chướng của ta thật quá nặng nề.”

Ta từ tốn khuyên nàng: “Hoàng thượng tuy ít con, nhưng từ xưa tới nay, ngôi vị hoàng đế chỉ dành cho một người, con cái đông cũng không hẳn là chuyện tốt. Xa thì không nói, như ngay chuyện những năm Thánh tổ, hoàng tử tranh đoạt, khóc lệt bi thảm thế nào, chúng ta đều đã từng trải qua thời kì đó, tỷ hẳn cũng hiểu rõ. Tỷ đừng nên vì chuyện này mà tự trách bản thân vì chuyện không sinh được nhi tử. Chuyện Lục A ca mất đi cũng là chuyện ngoài ý muốn, chúng ta cũng không mong muốn như vậy. Nhưng chuyện đã xảy ra, chúng ta không thể sống mà trách cứ bản thân. Nỗi đau mất con, hoàng thượng là người đau đớn nhất. Vì thế, tỷ tỷ nhất định phải kiên cường đứng lên, vì hoàng thượng mà chăm lo hậu cung thật tốt, đây mới là chuyện chúng ta cần làm.”

Hoàng hậu ngừng khóc, vịn tay ta đứng dậy. Ta cảm tấm áo khoác mỏng ở chân giường phủ lên người nàng. Hoàng hậu nhìn ta, yếu ớt nói: “Muội muội so với ta sáng suốt hơn nhiều.” Thấy nàng đã khôi phục lại lý trí, ta liền hỏi: “Chuyện hôm đó xảy ra thế nào?”

Ô Lạt Na Lạp thị kéo lại áo choàng, trán nhú lại, ánh mắt đau buồn kể: “Ngày ấy, Lục A Ca náo loạn chạy tới chỗ ta, nói cá trong hồ rất đẹp. Lúc đó, ta cười hắn, nghĩ giờ đã cuối thu, cá từ lâu đã ẩn mình dưới chỗ nước sâu, làm sao còn thấy được. Hắn lại nói tận mắt hắn đã nhìn thấy, còn nói mấy hôm trước ta không khoẻ, không thể đi cùng hắn. Vì vậy, ta đồng ý đi cùng hắn ra hồ xem cá.”

“Lúc đó, chúng ta cùng đi trong hành lang, bước vào tiểu đình bên hồ. Dựa vào lan can nhìn xuống, quả thật đúng như lời Lục A ca nói, trong hồ có rất nhiều cá, mà không hề giống như loại cá trước đây chúng ta đã xem. Bởi vì thích câu cá, nên Lục A ca sai Tiểu Đường Từ đi lấy cần câu. Tiểu Đường Từ đi được một lúc, chuyện đã xảy ra.”

Hai tay nàng run rẩy, ta liền vỗ nhẹ an ủi nàng. Đợi cho nàng bình tĩnh trở lại, ta hỏi tiếp: “Lúc đó trong tiểu đình, lúc xảy ra chuyện thì mọi người đang làm gì?”

Hoàng hậu ngưng một hồi, rồi chớp mắt nói: “Bọn nô tài đều ở bên hồ. Ta, Lục A ca, Lam Đông ở trong tiểu đình. Lúc đó, ta cùng Lam Đông đang nói lại chuyện ngày trước, không để ý nên không biết vì sao Lục A ca lại rơi xuống nước. Lam Đông cũng nhảy xuống hồ để cứu, nhưng vẫn bị chạm một bước.”

Nàng lại nói tiếp với vẻ buồn đau sâu thẳm: “Giả như ta có thể đổi mạng cho Lục A ca thì tốt biết bao.” Lòng ta trùng xuống, nắm chặt tay nàng mà nói: “Tỷ tỷ đừng nên nghĩ như vậy. Đã bao nhiêu năm rồi, dù là ở Vương phủ hay trong cung, tỷ đều tận tâm tận lực vì hoàng thượng mà suy nghĩ. Trong lòng hoàng thượng, bất kỳ ai cũng không thể thay thế được tỷ tỷ.”

Hoàng hậu giật mình, kinh ngạc nhìn ta nói: “Thực sự là rất giống. Nhiều năm qua, ta luôn có một câu hỏi, là người cùng Nhượng Hi có quan hệ thế nào. Dựa vào tuổi của người mà nói, người chưa từng trải qua những năm Thánh tổ như người vừa nói.”

Ta đây chỉ muốn khuyên giải hoàng hậu, không để ý đã lỡ lời nói ra sơ hở như vậy. Thế nhưng, thân phận Nhượng Hi ta không muốn lại nhắc tới. Ngập ngừng một lúc, ta đành nói lảng: “Tỷ tỷ, Nhượng Hi qua đời đã lâu, không còn ai có quan hệ gì với nàng.” Hoàng hậu cũng gượng cười, nói: “Tỷ tỷ đã nhiều lời rồi.”

Ta cũng nhìn nàng cười, đang định nói tiếp thì Lam Đông đã đứng ngoài cửa nói vọng vào: “Nương nương, thuốc của người đã sắc xong.”

Ta ở cạnh giường, đỡ nhẹ người hoàng hậu, rồi tiếp nhận chén thuốc trong tay Lam Đông, chậm rãi giúp nàng uống thuốc. Thuốc này dường như rất đắng, hoàng hậu khê chau mày, những vẩn rắng uống một hơi hết sạch. Cầm chén thuốc đưa lại cho Lam Đông, ta nhón một khẩu đường đưa cho hoàng hậu. Hoàng hậu ăn rồi, cơ thể mới thả lỏng thêm đôi chút. Ta nhẹ nhàng đặt nàng nằm dựa vào gối.

Hoàng hậu mỉm cười nói: “Làm phiền muội muội rồi. Ta đây thân thể ngày một suy nhược, năm nay bị bệnh tới hai lần. Lần trước, nếu không nhờ có muội muội, chi sợ từ lâu ta đã không còn trên thế gian.” Ta nắm lấy tay hoàng hậu, lắc đầu nói: “Tỷ tỷ đừng nói gở. Lần trước chỉ là chứng đơn đơn giản, đâu phải bệnh nặng.”

Hoàng hậu nắm chặt tay ta, gượng cười nói khẽ: “Hiểu Vãn, ta biết muội mong được đơn giản yên tĩnh sống ở trong cung, không màng mọi chuyện. Thế nhưng, nếu như ta mất đi, trong hậu cung này ta chỉ yên tâm tin tưởng có mình muội.” Nghe nàng nói, ta vô cùng căng thẳng, im lặng một hồi mới nói: “Tỷ tỷ sẽ không có việc gì đâu, tỷ đừng nên suy nghĩ bậy bạ.”

Nàng lắc đầu, lại nói: “Thân thể của ta, ta rõ ràng hơn ai hết. Ta sợ rằng chẳng còn bao nhiêu thời gian. Tuy nói phi tần trong cung đa số là từ trong phủ chuyên vào, đi theo hoàng thượng đã lâu nhưng khả năng của các nàng không đảm nhiệm được trọng trách lớn như vậy. Hi phi tuy nói tâm địa lương thiện, xử sự công bằng nhưng phật tâm của nàng quá lớn, sợ là không trấn áp được mọi người. Đám người Tề phi, ta càng không phải nói tới.”

Nghe hoàng hậu nói ta cũng khê thờ dài, đoán đo nói: “Muội là người mới tới, lại không hiểu chuyện. Những gì tỷ tỷ làm được, muội chưa chắc có thể làm được.”

Hoàng hậu là người thông hiểu chế độ, quy định của Đại Thanh, toàn tâm toàn ý vì Dân Chân mà tuyển tú, chưa từng oán hận đối phương để mình có đơn phòng trống. Loại biểu đạt này, ta làm sao có thể như nàng được.

Hoàng hậu chăm chú nhìn ta một hồi, khê nhắm mắt, thờ dài mà nói: “Làm sao ta mới có thể yên tâm được đây?” Ta gượng cười: “Tỷ tỷ nên an tâm dưỡng bệnh, đừng nên suy nghĩ nhiều như vậy.”

Nàng ngẩng đầu, nhẹ nhàng cười: “Là ta đã làm mọi chuyện trở nên nghiêm trọng, muội muội đừng trách. Dựa theo tính tình của muội muội, làm sao vì cái danh xưng này tranh đoạt.” Nàng khê ho vài tiếng, rồi nói tiếp: “Ta đang suy nghĩ, trong cung chỉ có mình muội mới có thể làm tốt, siêng năng công bằng xử lý sự tình, bởi vì muội toàn tâm toàn ý yêu hoàng thượng, không có bất kỳ tạp niệm nào khác. Lúc muội mới vào cung, cũng giống như Nhượng Hi cô nương, muội không muốn tiếp xúc cùng chúng ta. Thế nhưng, trải qua bao chuyện, muội thật sự làm ta tin tưởng, yêu mến.”

Ta mỉm cười, không nói. Hoàng hậu vỗ nhẹ lên tay ta: “Thôi, không nhắc tới những chuyện này. Vài ngày trước, ta đã may một ít quần áo cho Hoàng Hãn, vốn định tự mình đem qua bên đó, không ngờ...” Vành mắt của nàng lại đỏ lên, nàng cố kìm nén rồi nói: “Lam Đông, mang qua đây.”

Lam Đông từ trong hòm lấy ra bọc quần áo, hai tay dâng lên trước mặt ta. Ta tiếp nhận, phát hiện vài bộ đồ tuy đơn giản nhưng thủ công tinh tế lạ thường. Ta cười nói: “Không ngờ tỷ tỷ lại khéo may vá đến vậy.” Nàng cũng xem qua cái áo, ánh mắt dịu dàng chưa từng thấy, nhẹ nhàng nói: “Trước lúc hoàng thượng kế vị, trong phủ việc thu chi tiền bạc quản rất nghiêm, không giống các phủ thân vương, bối lạc khác. Bởi vậy, mấy vị nương nương từ trong phủ chuyên tới, đều như ta, may vá rất khéo.”

Bên cạnh chợt vang lên tiếng ho rất nặng, quay lại nhìn thì Lam Đông đã quỳ trên mặt đất: “Xin nương nương thứ tội. Lam Đông xin được lui ra trước.” Sắc mặt nàng tái nhợt, thân thể yếu ớt, ta liền hỏi: “Người vẫn đang mang bệnh sao?”

Lam Đông càng cúi thấp người: “Nô tỳ biết tội.” Lúc này, hoàng hậu đích thân đỡ nàng đứng dậy, quay sang nói với ta: “Lục A ca rơi xuống nước, nàng nhảy xuống cứu thành ra bị cảm lạnh. Ta vốn định cho nha đầu này nghỉ ngơi mấy hôm, nhưng nàng sắc thuốc rất khéo, đành để nàng gắng gượng chăm sóc cho ta, không thể trách nàng được.”

Sắc mặt Lam Đông vẫn trầm tĩnh, nhìn không thấy vẻ kiêu ngạo siểm nịnh, nhìn qua còn thấy dáng vẻ tư thái của một vị tiểu thư lá ngọc cành vàng. Ta khê thờ dài, những hoài nghi về nàng càng tăng thêm, mơ mơ hồ hồ, không thể khiến ta nghĩ tốt về nàng được. Vì thế, ta lại buột miệng hỏi: “Người bị rất tốt phải không?”

Lam Đông giật mình, nhìn ta khê trả lời: “Khởi bẩm nương, Lam Đông có thể bơi, không dám nói là tốt.” Lời của nàng khiêm tốn cung kính, lại rõ ràng rành mạch, ta chỉ cười hỏi tiếp: “Lúc đó người có biết vì sao Lục A ca lại rơi xuống nước không?”

Lam Đông nhìn thẳng ta mà đáp: “Lúc đó, A ca vẫn tựa vào lan can ngắm cá. Nô tỳ đang nghe Hoàng hậu nương nương nói mấy chuyện khi còn ở Ung thân vương phủ, không rõ vì sao A ca lại rơi xuống nước.”

Sắc mặt Lam Đông bình tĩnh lạ thường, dường như chuyện nàng đang kể không hề có chút liên quan nào. Ta quan sát Lam Đông một lúc rồi nói: “Theo lý, người mới rơi xuống nước sẽ không thể chìm xuống đáy ngay lập tức.” Lam Đông ngẩn ngơ, nhìn ta rồi khê nhắm mắt nói: “Quả thật, Lục A ca không phải chìm xuống đáy hồ ngay lập tức. A ca vừa rơi xuống nước, nô tỳ lập tức nhào xuống. Nước hồ rất lạnh, vừa nhảy xuống nô tỳ liền bị chuột rút. Nô tỳ gắng gượng bơi tới bên cạnh A ca. Vừa ôm lấy A ca, thật không ngờ A ca ôm chặt cổ nô tỳ, kéo tay của nô tỳ khiến nô tỳ không thể bơi tiếp, cả hai

cùng chìm xuống dưới.”

Hai người cùng rơi xuống nước, nhưng nàng vẫn sống còn Lục A ca đã mất, ta lại càng thêm nghi ngờ: “Nhưng ta nghe nói, lúc cứu được A ca, hẳn chỉ có một người, hơn nữa đã tắt thở?” Lam Đông ngẩng đầu, nhìn thẳng ta: “Không sai, hai người cùng chìm xuống đáy nước, nhưng không hiểu vì sao A ca lỏng tay ra, nô tỳ lúc đó không còn chút sức lực...”

Ô Lạt Na Lạp thị khóc nức nở, đứng bên cạnh. Ta thăm thò dài, lau nước mắt cho hoàng hậu rồi nói với về áy náy: “Đã làm tỳ tỳ thương tâm rồi.” Hoàng hậu gượng cười, nhìn Lam Đông nói: “Nha đầu kia lúc cứu được, cũng chỉ còn chút hơi thở. Mấy hôm nay cũng nhờ có nàng chăm sóc, nếu không phải nàng cũng biết một chút được lý, ta không thể hồi phục nhanh như vậy.”

Ta nao nao, hoàng hậu cũng biết chuyện, lẽ nào phán đoán của ta đã sai. Ta cười cười với Lam Đông: “Ngươi rất thích nghiên cứu được lý?” Nàng cúi đầu, rành mạch trả lời: “Ngạch nương của nô tỳ vốn rất yếu đuối, khi còn bé nô tỳ thường xuyên chứng kiến con bệnh của ngạch nương. Bởi vậy, nô tỳ lập chí học y thuật bằng được, mong là được chăm sóc ngạch nương thật tốt.”

Nghe Lam Đông nói xong, ta thở nhẹ một hơi, chỉ mong mình đã lo lắng dư thừa, nàng chỉ là một cung nữ bình thường. Ô Lạt Na Lạp thị quay đầu nhìn Lam Đông, cười nói: “Lam Đông, ngươi lui ra trước đi.” Lam Đông sắc mặt bình tĩnh, mỉm cười khom người làm lễ, rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Xem tình hình, hoàng hậu vô cùng sủng ái Lam Đông. Hoàng hậu nói khẽ: “Hiếu Văn, nếu như có ngày tỳ tỳ chết đi, muội hãy để Lam Đông vào Viên Minh viên hầu hạ muội. Nha đầu kia mặc dù lãnh đạm như vậy, nhưng tâm tính vô cùng tốt.

Ta thăm thò dài, không biết làm sao để từ chối hoàng hậu. Nhưng nghĩ lại, chỉ vài năm nữa Lam Đông sẽ đến tuổi rời cung. Mặt khác, nếu như Thập tam điều tra rõ, nàng thực sự có vấn đề gì, sợ là nàng ở trong cung cũng chẳng được bao lâu. Ta vỗ nhẹ lên tay hoàng hậu mà nói: “Tỳ tỳ sao hôm nay cứ nhắc mãi tới chuyện này. Người đừng nên lo lắng quá như thế.”

Nhìn hoàng hậu có vẻ mệt mỏi, ta đỡ nàng vào giường, đắp chăn cho nàng rồi đứng dậy nói: “Tỳ tỳ nghỉ ngơi thật tốt, muội đi trước, sẽ trở lại thăm tỳ sau.” Nàng vươn tay cầm tay của ta nói: “Chuyện của hoàng thượng, nhờ muội thay ta chăm sóc.” Ta gật đầu, xoay người bước đi.

Bước ra cửa Khôn Trữ cung, vừa ngẩng đầu ta đã thấy Lam Đông đứng đợi ở ven đường. Ta ngăn ra, rồi lập tức hiểu dụng ý của nàng. Chắc hẳn nàng cảm nhận được sự hoài nghi của ta. Thật là một nữ tử thông minh.

Lam Đông khom người hành lễ, đứng dậy nói: “Nô tỳ muốn nói chuyện cùng nương nương.” Ta mỉm cười, khẽ gật đầu. Nàng nhìn quanh rồi nói: “Nô tỳ muốn tìm nơi yên tĩnh cùng nói.” Ta vẫn mỉm cười như cũ: “Chúng ta vừa đi vừa nói.”

Nàng hơi lùi lại sau ta một chút, hai người cùng đi. Lam Đông nhìn thẳng về phía trước, lúc sau bật cười một tiếng rồi nói: “Nương nương lẽ nào không muốn biết lúc đó nô tỳ đang nói chuyện gì với Hoàng hậu sao?” Ta vẫn toàn tâm để ý tìm hiểu vì sao Lục A ca lại rơi xuống nước, không quan tâm đến vấn đề này. Các nàng lúc đó rất đề tâm vào câu chuyện, nên Lục A ca rơi xuống nước mà không ai biết. Nghe cách nàng nói, chuyện này với ta hẳn có chút liên quan. Ta khẽ cười nói: “Ta đối với chuyện của mọi người từ trước tới nay không hề hứng thú. Lam Đông cô nương muốn nói, ta sẽ lắng nghe, nếu như không muốn nói, ta sẽ không miễn cưỡng.”

Nàng ngừng một chút, chớp mắt nói: “Hoàng hậu nương nương đang kể chuyện với nô tỳ, từ lúc người được gả cho hoàng thượng. Lúc đó, nương nương rất hạnh phúc.” Bước chân ta chậm dần lại, rồi dừng hẳn hỏi nàng: “Vì sao lại nói những chuyện này?” Sắc mặt Lam Đông vẫn bình tĩnh, nói tiếp: “Sau đó, hoàng hậu nương nương nhắc tới Nhượng Hi cô nương. Nàng ta là em vợ của Liêm thân vương, đồng thời là người tâm phúc trước mặt hoàng thượng. Đó là một nữ tử hết sức đặc biệt.”

Trong mắt nàng mơ hồ loé lên một tia căm hận, khiến ta vô cùng kinh ngạc. Yên lặng quan sát nàng, một lúc nàng mới nói tiếp: “Hoàng hậu nương nương nói, chưa bao giờ hoàng thượng quan tâm đến một nữ tử như vậy. Hoàng thượng đối với Nhượng Hi cô nương vô cùng... Rồi sau đó, nương nương lại vào cung. Ngôn hành cử chỉ của nương nương giống Nhượng Hi cô nương đến mức nào. Sau này, không cần hoàng hậu nương nương nói, toàn bộ mấy nghìn người trong cung đều hiểu hoàng thượng đối với nương nương thế nào, đối với các phi tần khác ra sao.”

Ta nhìn nàng chăm chú nói: “Những lời ngươi vừa nói, đều là vì hoàng hậu nương nương?” Lam Đông thoáng giật mình, ánh mắt nghi hoặc nhìn ta. Ta khẽ cười một tiếng: “Nếu như là vì hoàng hậu nương nương, ta rất mừng nương nương đã không ủng hộ công thương người đến vậy. Thậm chí, chuyện sau này của người, bọn ta cũng đã thay ngươi thu xếp. Thế nhưng, ta vẫn muốn biết, vì sao ngươi lại nói những lời này với ta.”

Thần sắc nàng bỗng nhiên biến chuyển: “Cái gì sau này?” Ta liếc nhìn nàng, chậm rãi đi trước, vừa đi vừa nói: “Hoàng hậu nói, nếu như bệnh lần này không qua khỏi, để ngươi đi theo ta về Viên Minh viên.” Lam Đông yên lặng, khẽ than thở: “Hoàng hậu quả thật đối với nô tỳ rất tốt. Vừa này nô tỳ nói, hoàn toàn là vì hoàng hậu nương. Nương nương thân thể suy yếu, sợ là không còn được bao lâu.”

Hai người dừng chân, nàng lại khẽ nói: “Nương nương có từng hoài nghi nô tỳ không tận lực cứu Lục A ca?” Ta lắc đầu, nói: “Ta chỉ muốn biết rõ hơn, không có ý nào khác.” Nàng ngừng lại đáng vẻ tươi cười: “Có thể là do nô tỳ đã suy nghĩ quá nhiều. Chuyện đã xảy ra, nô tỳ không muốn giải thích nhiều. Nương nương thân phận cao quý, lời nói có thể quyết định chuyện sống chết của nô tỳ. Không có chứng cứ rõ ràng, kính xin nương nương cần thận, nô tỳ không muốn liên lụy tới người vô tội.”

Ta bình tĩnh nhìn nàng nói: “Có làm hay không, trong lòng ngươi rõ ràng. Chuyện hôm nay ngừng ở đây.” Ta xoay người bước đi vài bước, rồi quay lại, thấy Lam Đông vẫn đang kinh ngạc nhìn ta. Thấy ta bỗng dưng quay lại, nàng cả kinh nói: “Nương nương còn chuyện gì căn dặn nô tỳ?” Ta nhìn nàng, nghiêm giọng nói: “Cô nương hiểu rõ được lý, hẳn hiểu rõ quy luật tương sinh tương khắc. Ta mong rằng trong việc ăn uống của hoàng hậu, không gặp phải những chuyện này.”

Lam Đông nhíu mày: “Là sư huynh nói với nương nương. Nô tỳ thật không ngờ... Từ trước tới nay, lời nói, cử chỉ của sư huynh đều vô cùng cẩn

trọng, rất ít nói chuyện với người ngoài. Thế nhưng, nương nương yên tâm, nô tỳ hiểu rõ những việc này, không để hoàng hậu gặp chuyện.” Nói xong, nàng cúi người thi lễ, rồi nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Tẩy noãn phòng

Ánh trắng sáng như dát bạc chiếu vào phòng. Trong phòng, đèn chưa được thắp lên. Nhìn xuyên qua ánh sáng mờ ảo, ta thấy hân đang đứng bên cửa sổ, ngửa đầu ngắm trăng rằm.

Ta nhẹ giọng sai người đi thắp đèn, lại dặn Cao Vô Dung cho người mang com canh vào bày biện. Đợi mọi việc thu xếp xong, đám nô tài lần lượt lui ra, ta đóng lại cửa phòng, đi tới lẳng lặng đứng bên cạnh hân.

Qua một lúc, một trận gió lớn thổi tới mang theo cảm giác mát lạnh, khiến ta không kim được hắt xì một trận. Hân nghe thấy vậy liền thở dài, đóng cửa sổ lại, xoay người đi tu ta tới ngồi xuống. Ta nói: “Uống một bát canh nóng cho ấm người nhé.”

Ta múc đầy một bát canh, đặt ở trước mặt hân. Hân lắc đầu nói: “Nhược Hi, ta không muốn uống. Nàng ăn trước đi.” Ta buông bát đặt xuống, buồn bã nói: “Nhìn chàng chìm trong nỗi đau như vậy, làm sao ta có thể nuốt trôi đây. Ta đã cố ý dùng mấy vị thuốc bổ nấu canh. Mấy hôm nay, sắc mặt chàng tái nhợt, mấy vị này có tác dụng bổ khí dưỡng huyết, chàng uống nhiều một chút, không làm sao có sức xử lý việc triều chính.”

Hân thở dài một hơi, nhàn nhạt nói: “Ta cùng nàng dùng một chút vậy.” Hân nâng bát canh lên, nhưng hồi lâu vẫn không uống một ngụm, ta trông vậy mà đau xót vô cùng, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, từng giọt từng giọt rơi vào bát canh. Ta cắn môi dưới, cố kìm nén không bật ra tiếng nước nở. Lục a ca vốn không phải con đẻ của ta, nên ta không thể hiểu được nỗi đau đứt ruột này. Thế nhưng, ta cũng đã là mẹ, ta cũng hiểu mất đi con cái, bậc cha mẹ sẽ thế nào. Hân vốn bi thương vạn phần, nhưng vẫn cố kìm nén.

Chợt nhận ra bộ dạng của ta, hân nâng mặt ta lên. Thấy ta nước mắt ràn rụa, hân liền chau cặp lông mày, nhẹ nhàng vỗ về: “Nhược Hi, nàng có thể tới Khôn Trữ cung an ủi hoàng hậu, ta rất vui. Nàng lo lắng cho ta, trong lòng ta hiểu, nhưng quả thật ta vô cùng khó chịu.”

Nước mắt vẫn như trước tuôn chảy, ta nhắm chặt mắt lại, cố không cho nước mắt trào ra. Giờ phút này, làm sao ta có thể khóc trước mặt hân đây. Ta cần giúp hân vượt qua nỗi đau này. Ta nhẹ nhàng lau khô nước mắt, cúi sát mặt hân, mỉm cười nói: “Chỉ cần chàng có thể kiên cường đứng lên, ta làm điều gì cũng xứng đáng.”

Hân chăm chú nhìn ta hồi lâu, ta cũng nhìn lại hân, mặt vẫn gượng cười yếu ớt. Một lúc lâu sau, hân khẽ thở dài, ôm ta vào lòng. Hai người như vậy hồi lâu, hân bỗng nhiên nói: “Vi ta là hoàng đế, vì trăm dân bách tính, trăm nhất định sẽ kiên cường đứng lên, chăm lo thiên hạ giang sơn muôn đời trường tồn.”

Ta dựa đầu vào vai hân, khẽ gật đầu.

—

Đầy cửa sổ, gió mát lập tức ủa vào mặt, khiến ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng.

Cửa phòng bật mở, Cúc Hương bung một chậu nước bước vào. Đặt chậu nước xuống, nàng khẽ nháp ướt khăn rồi đi tới cạnh ta nói: “Nương nương, người rửa mặt đi.” Ta hít một hơi thật sâu luồng không khí trong lành, cầm lấy khăn mặt rồi hỏi: “A ca đã tỉnh lại chưa?” Nàng cười nói: “Vẫn chưa tỉnh. Nghe Xảo Tuệ cô cô nói, A ca còn ngủ thêm một hồi lâu nữa.”

Sáng nay ngủ dậy, tinh thần Dận Chân đã khá hơn rất nhiều khiến tâm trạng của ta cũng thoải mái hơn. Sau đó, hân lên triều nghị sự, ta còn nằm thêm một lúc nữa mới tỉnh, cũng may là vẫn còn hít thở được một chút không khí trong lành buổi sớm.

Ta nhanh chóng rửa mặt, súc miệng rồi ngồi trước gương vấn lên một kiểu tóc đơn giản. Sửa soạn xong, ta vội vàng đứng dậy bước ra bên ngoài. Cúc Hương đứng trước cửa trần trối nhìn, ngập ngừng hồi lâu mới nói: “Nương nương, người như vậy mà ra ngoài sao? Trông người như vậy không phù hợp với thân phận.” Ta vẫn bước đều, khẽ cười nói: “A ca nếu thức dậy, tới ngự hoa viên tìm ta.”

Chậm rãi đi trên lối nhỏ trong vườn, gió thổi khiến ta cảm nhận được hơi lạnh. Gió mang theo hương thơm của cây cỏ trong vườn, dường như có vị thơm của trái cây. Không khí buổi sớm thật khiến người ta sáng khoái.

Trời dần sáng lên, bầu trời có vẻ u ám nhưng lại rất cao. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh thẳm, ta thở dài một hơi, những u uất lắng đọng bao ngày qua giờ cũng theo hơi thở đó ra ngoài. “Nương nương” – một tiếng kêu sợ hãi từ phía sau vang lên, ta nghi hoặc quay lại nhìn.

Tiểu thái giám kia trông rất quen mặt, nhưng ta không nhớ ra hân là ai. Thấy sắc mặt ta mê man suy nghĩ, hân hai tay dâng lên một phong thư, quỳ xuống

nói: “Nô tài là em trai của Thủy Trúc.” Ta bưng tỉnh, nhớ tới hôm đó Thủy Trúc xin ta cứu một tiểu thái giám.

Ta cho hắn đứng dậy. Hắn khom người đứng sang một bên, nhẹ giọng nói: “Nô tài đã đợi nương nương mấy ngày.” Đột nhiên, ta nhớ tới túi vải hôm trước nhận được ở Sướng Xuân viên. Trở về Viên Minh viên, lại gặp chuyện Lục A ca rơi xuống nước chết đuối, ta đã quên chưa mở túi vải xem bên trong có cái gì.

Hắn vẫn đứng đợi ta lên tiếng, im lặng len lén quan sát biểu hiện của ta. Thấy ta nhìn hắn, hắn hoảng sợ, vội vàng cúi đầu xuống nói: “Có một vị tên Lý Phúc ở ngoài cung đã nhờ cậy nô tài.” Hắn nói xong, vội vàng lấy ra phong thư, hai tay cung kính đưa lên cho ta. Ta nhận lấy, mở ra đọc:

‘Lão nô như đèn dầu sắp cạn. Nếu cô nương vẫn còn nhớ tới ân tình của Vương gia, mời cô nương nhanh chóng ra cung gặp lão nô. Lão nô ở tại Xa Ngọc điểm Lý Phúc.’

Ta suy nghĩ một hồi, nhưng không tìm ra chút manh mối nào. Lần trước Hoàng Vượng gặp chuyện, ta đã nhờ Thập tam đưa hắn đến Nhiệt Hà, hết sức chiều cổ đến hắn. Mặc dù sinh hoạt có kém hơn cuộc sống của vương tử bối lạc trong kinh, nhưng cũng là tiêu điều tự tại. Bây giờ, Lý Phúc cầu kiến, không biết còn chuyện gì chưa xong.

Trầm tư một lúc, ta hỏi hắn: “Ai đưa cho ngươi phong thư?” Hắn run rẩy, hai tay xoa xoa bối rối nói: “Khởi bẩm nương nương, nô tài không biết người chuyển lời là ai, cũng không biết Lý Phúc là người phương nào. Người truyền tin kia cầm theo cây trầm của mẹ nô tài, nói là mẹ nô tài nhờ người đem phong thư tới. Nô tài cũng đã hỏi hắn, vì sao lại biết mẹ nô tài, nhưng hắn cũng nói là không quen biết với bà, chẳng qua đã nhận ngân lượng thì làm giúp.”

Thủy Trúc đã nói thật, quả là hắn không biết rõ ràng mọi chuyện. Ta nhìn hắn, thờ dài mà nói: “Ngươi lui ra, từ nay về sau, không nên đề chuyện này tiếp diễn.” Hắn cuống quýt lên tiếng trả lời, rồi quay người chạy đi.

Ta càng nghĩ càng hoảng hốt, ngơ ngác đứng ngây tại chỗ. Một lúc lâu sau ta mới bừng tỉnh, phát hiện mặt trời đã lên cao. Ta thăm thờ dài, cúi mặt suy nghĩ tìm cách xuất cung. Khi tìm được cách, ta liền quay bước trở về phòng.

Chưa bước vào trong phòng, tiếng cười ‘khanh khách’ của Hoàng Hân đã vang lên. Ta thờ phào nhẹ nhõm, đợi trấn tĩnh lại rồi mới bước vào bên trong.

Hoàng Hân đang bị Dận Chân ôm chặt trong lòng. Hắn ngồi trên giường, cảm một khối vàng khua khua trước mặt Hoàng Hân. Hoàng Hân đã gần tròn một tuổi, tay chân đã vô cùng linh hoạt, hai cánh tay nhỏ xíu giơ lên cao, miệng ‘bi bô’ nhìn Dận Chân. Dận Chân vui vẻ nói: “Gọi Hoàng A mã, a mã sẽ cho con.” Ta đứng ở cửa, thầm vui mừng, hắn rốt cuộc đã vượt qua.

“Tiểu thư, đừng làm cho A ca cảm lạnh.” Xảo Tuệ đứng phía sau đột ngột nói. Ta quay lại nhìn, xua tay cho nàng đi ra, rồi đóng cửa lại. Ta đi tới bên giường, nói: “Hắn nhi còn chưa được một tuổi, làm sao đã biết gọi A mã.”

Ngồi xuống cạnh Dận Chân, cảm lên mấy bộ quần áo trên giường, ta ôm lấy Hoàng Hân để mặc thêm vào cho hắn. Vừa bị ta ôm lấy, Hoàng Hân đã khóc toáng lên, vờn cánh tay nhỏ bé về phía Dận Chân, vừa khóc vừa kêu: “a.., u..” Dận Chân ngăn ra, sau đó cười nói: “Nhi tử của chúng ta chỉ thích chơi với a mã thôi.” Ta gật đầu, cười nói: “Hai tháng nay, con đã lớn hơn trước nhiều.”

Dận Chân vẫn tươi cười, ôm con nhìn ta. Hai người im lặng nhìn nhau một hồi, tiểu tử kia luôn miệng ‘a, a’ trong lòng hắn. Dận Chân cười khế, rồi đưa lệnh bài trong tay cho hắn. Ta khế thờ dài: “Vật quý trọng như vậy, sao lại cho con chơi. Chàng chiều con như vậy, sớm muộn gì cũng làm hư con mất thôi.”

Hắn vẫn cười như trước, nhẹ nhàng nói: “Hắn nhi còn chưa được một tuổi. Đợi đến khi con lớn hơn một chút, sẽ vẫn ôn võ luyện. Đến lúc đó vẫn còn không biết thế nào là đúng, là sai, ta sẽ nghiêm phạt. Lúc đó, dù ai xin cũng không được.”

Vừa dứt lời, Hoàng Hân đã giơ lệnh bài lên, ném ra ngoài ‘keng’ một tiếng. Ta ngạo nghễ nhìn hắn nói: “Xem con của chàng phá ghê chưa.” Hắn nhìn ta cũng bật cười, thần nhiên nói: “Án sáng xong, ta sẽ qua Khôn Trữ cung.”

Ta cúi xuống, vô thức xoay xoay chiếc nhẫn, cố gắng nén chua xót trong lòng nói: “Chàng qua đó, chính miệng nói với Hoàng hậu, chàng không trách người. Như vậy, những gút mắc trong lòng hoàng hậu mới có thể cởi ra, sức khỏe mới khá lên được.” Hắn đi tới bên cạnh ta, vỗ vai ta nói: “Chỉ có nàng thấu hiểu tâm tư của ta.” Ta nhẹ nhàng dựa vào người hắn, tùy ý hắn xoa xoa trên vai.

Thơm khê hai má Hoàng Hân, ta đưa hắn cho Cúc Hương rồi quay sang dặn: “Trời chuyển mùa, ngươi nói Xảo Tuệ cô có ngâm một ít ngân nhĩ rồi nấu với đường phèn, táo đỏ cho tiểu A ca uống nhé.” Cúc Hương nhận lệnh rồi bế Hoàng Hân đi ra ngoài.

Ta thông thả đi dạo trong phòng, nội tâm vẫn rối bời, không thể bình tĩnh suy xét cho kỹ.

“Nương nương, nô tài Tiểu Đường Tử xin gặp.” Ngoài cửa phòng, Tổng quản thái giám Khôn Trữ cung gọi vào khiến ta giật mình, thầm nghĩ Dận Chân vừa mới đi khỏi, chắc chưa tới Khôn Trữ cung được.

Tiểu Đường Tử khom người đi vào, nói: “Hoàng hậu nương nương sai nô tài tới mời nương nương tới Khôn Trữ Cung.” Ta vô cùng kinh ngạc, gượng cười hỏi: “Có chuyện gì vậy?” Hắn cười nói: “Hôm nay có phúc tấn của Di thân vương. Quả thân vương cùng tiến cung vẫn an Hoàng hậu. Hoàng hậu nương nương biết nương nương cùng Di thân vương phúc tấn vốn có giao tình rất tốt, nên sai nô tài mời nương nương qua gặp mặt.” Thì ra là chuyện này, ta cười nói: “Ngươi về bẩm với nương nương, ta sẽ qua ngay.” Hắn vâng dạ, rồi vội vàng đi ra.

Vừa tới Khôn Trữ cung, ta liền nhìn thấy Lam Đồng đứng ở dưới sân. Vừa thấy ta, nàng liền bước tới, cúi người hành lễ. Ta gật đầu, thấy lòng mảy Lam

Đồng khế giắt giắt, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói tiếng nào. Ta nhìn nàng một lúc, rồi bước lên thêm đi vào phía trong.

Ô Lạt Na Lạp thị nửa nằm nửa ngồi trên ghế dựa, Dận Chân ngồi một bên nói chuyện với nàng. Ta vội nhìn quanh, phát hiện trong phòng chỉ có hai người bọn họ, không còn ai khác. Vì thế, bước chân ta chậm lại, có chút xấu hổ, không biết nên nói điều gì.

Đang do dự, ngập ngừng xoay người bước đi thì có tiểu thái giám chạy vào báo: “Hoàng thượng, nương nương, các vị nương nương đã tới rồi.” Đột nhiên ta hiểu ra vì sao Lam Đồng lại có phản ứng như vậy, thầm cười khở, chậm rãi xoay người đi vào trong phòng.

Khuôn mặt tái nhợt của Ô Lạt Na Lạp thị thoáng có sắc hồng, nhìn ta rồi lại lo lắng nhìn Dận Chân. Dận Chân lại đang nhìn thẳng vào ta, ánh mắt ôn nhu trìu mến. Ta đưa mắt nhìn hắn, rồi nhìn sang hoàng hậu, khoẻ miệng tươi cười, bước lên phía trước, cúi người hành lễ. Ô Lạt Na Lạp thị ngồi thẳng lên nói: “Muội muội đã lễ rồi.” Sau đó, sai tiểu thái giám phía sau: “Mang ghế mời nương nương ngồi.”

Đội Hi phi, Dụ phi tiến vào, mọi người chào hỏi xong ta mới từ từ ngồi xuống. Ta nhìn hoàng hậu hỏi: “Tỷ tỷ đã khoẻ hơn chưa vậy?” Ô Lạt Na Lạp thị thân nhiên nói: “Ta đã đỡ hơn nhiều, đã có thể xuống giường.” Ta liền vui vẻ nói: “Vậy muội an tâm hơn nhiều.”

Hi phi ngồi một bên cũng cười nói: “Đại phu chữa bệnh, ngoài việc chuẩn mạch bốc thuốc, cũng còn cần nói tới chữ duyên. Xem ra, lần này thái y trị bệnh cho tỷ tỷ, y thuật cũng rất cao minh.”

Ta cúi mặt lắng lắng nghe mọi người nói chuyện, vẫn cảm nhận được Dận Chân vẫn đang nhìn mình, nhưng không ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Đột nhiên, ta nghĩ rằng mấy ngày nay lo lắng đều là chuyện dư thừa. Lục A ca rơi xuống nước, dù là vì nguyên nhân gì, lịch sử đã ghi nhận hắn sẽ chết vào năm nay. Ô Lạt Na Lạp thị sinh bệnh, dù ta không đến khuyên giải nàng, nàng cũng không xảy ra chuyện gì. Tất cả mọi chuyện, mỗi chuyện mỗi chuyện đều phát sinh theo những gì đã định sẵn trong lịch sử. Dù có thể ngăn cản, cũng không thể thay đổi kết quả. Đã vậy, tại sao ta không an nhàn sinh sống trong tiểu viện kia, an nhàn không để tâm tới mọi chuyện xung quanh không phải tốt hơn sao.

Mê mải theo suy nghĩ riêng, ta giật mình nghe tiếng của Dận Chân: “... trẫm đã mất đi một đứa con, không muốn mất thêm một hoàng hậu hiền thực. Nàng nên nghĩ thoáng một chút, điều dưỡng sức khoẻ cho tốt.” Ô Lạt Na Lạp thị nghe vậy, cảm động nghẹn ngào nói: “Thần thiếp đã phụ sự nhờ cậy của hoàng thượng, cũng thật có lỗi với Niên muội muội.” Mọi người khóc thút thít, nghẹn ngào một lúc rồi Hoàng hậu mới nói: “Thần thiếp mong rằng hoàng thượng sẽ có thể vượt qua.”

Dận Chân im lặng rồi đứng lên, đưa mắt nhìn một vòng rồi nói: “Trẫm còn tấu chương cần xử lý, các người ở lại nói chuyện đi.” Ô Lạt Na Lạp thị đứng dậy, Dận Chân vỗ nhẹ trên vai nàng, nói: “Nàng cứ nằm nghỉ, không cần hành lễ.”

Đội Dận Chân bước ra khỏi phòng, mọi người bắt đầu tranh nhau nói chuyện. Ta yên lặng lắng nghe, trong đầu tiếp tục suy nghĩ khiến tự mình hoảng hốt. Lục A ca mới là người đầu tiên, sau đó sẽ là Thập tam, Ô Lạt Na Lạp thị... mỗi năm đều có một người thân rồi bỏ hân mà đi...

“Cô cô, Thừa Hoan đã tới.” Nghe được tiếng của Thừa Hoan, ta giật mình tỉnh lại. Giờ mới phát hiện nhóm người Thập tam phúc tấn đã tới.

Mọi người lại chào hỏi một lúc, rồi đám phúc tấn mới ngồi xuống. Ta nhìn Lục Vu mỉm cười, nàng cũng khẽ gật đầu. Ta nhìn sang Thừa Hoan ngoan ngoan đứng bên cạnh, cười nói: “Càng lớn càng hiểu quy củ, hiểu chuyện hơn trước.” Thừa Hoan viên mặt đỏ lên, khẽ nói: “Thừa Hoan sợ nói sai, sẽ khiến Hoàng hậu nương nương đau lòng.”

Trong lòng ta vừa nao nao, vừa mừng rỡ, yên lặng quan sát Thừa Hoan. Đứa trẻ này đã thực sự trưởng thành, nói chuyện đã biết cân nhắc nặng nhẹ. Không hiểu trở về phủ mấy hôm, Thừa Hoan đã trải qua những gì mà dường như đã trưởng thành hơn trước nhiều.

Ta nắm tay Thừa hoan, nghiêm mặt nói: “Cứ nói ra những gì người muốn nói, thế là được.” Thừa Hoan do dự một chút, rồi đi tới bên hoàng hậu, nhu thuận thi lễ rồi đứng sang một bên. Ô Lạt Na Lạp thị mỉm cười, vỗ vỗ lên ghế nói: “Thừa Hoan, ngồi xuống đây.”

Thừa Hoan ngồi cạnh Ô Lạt Na Lạp thị, quay đầu nhìn ta, ta khẽ gật đầu với nàng. Thừa Hoan nhấp ngừng một chút, ôm lấy Ô Lạt Na Lạp thị, giọng nói nghẹn ngào: “Nương nương không nên thương tâm, Hoàng Huệ đệ đệ tuy rằng không phải là con ruột của nương nương, nhưng vốn không có gì khác biệt. Vài năm nay, hắn luôn ở cạnh làm bạn với nương nương, giờ đây hắn rất đau lòng. Khi Nhục Hi cô cô rời con mà đi, con cũng rất đau lòng. Thế nhưng dù đau lòng đến mấy, nương nương cũng nên cố gắng vượt qua, vì còn rất nhiều người quan tâm đến nương nương, như là Thừa Hoan, còn có Hiếu Văn cô cô.”

Dừng một chút, Thừa Hoan hạ giọng nói tiếp: “Kỳ thực, Hoàng Huệ đệ đệ trong lòng rất muốn đoàn tụ với ngạch nương của hắn. Vì thế, chúng ta không nên vì hắn mà đau khổ quá nhiều. Hắn vốn rất nhớ ngạch nương của hắn, muốn đi gặp ngạch nương của hắn. Hiện tại, hắn nhất định đang vô cùng hạnh phúc.”

Ta ngẩn ra, nhìn Lục Vu ngồi ở phía đối diện. Lục Vu khẽ cắn môi dưới, hai tay giấu trong tay áo, hai bàn tay nắm chặt. Triệu Giai thị ngồi bên cạnh vỗ nhẹ lên cánh tay của nàng an ủi. Lục Vu cười đau khổ, cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất.

Ô Lạt Na Lạp thị yên lặng một hồi, vỗ lưng của Thừa Hoan, cười nói: “Thực sự là một đứa trẻ hiểu chuyện.” Triệu Giai thị cười nói: “Cảm ơn nương nương đã khen ngợi, còn không phải là do công lao của nương nương cả sao. Thừa Hoan sống nhiều năm trong cung như vậy, rất ít khi hờn phủ, nếu không phải nương nương có cách quản giáo, hải từ này làm sao có thể hiểu chuyện như vậy.”

Ô Lạt Na Lạp thị đứng thẳng dậy, cười nói: “Ta cũng thích đứa trẻ này vô cùng.” Ngày sau đó, nàng chuyển sang hỏi Thừa Hoan: “Con có bằng lòng đến Khôn Trữ cung ở cùng ta không?” Ta cảm thấy lo lắng, Thừa Hoan hồi cung là do ta khổ tâm sắp đặt, muốn trước khi Thừa Hoan rời khỏi kinh thành, cũng là trước khi Thập tam qua đời, cả nhà bọn họ ba người có thể đoàn tụ. Thế nhưng, lại xảy ra chuyện này, trong lòng thầm ân hận đã để Thừa

Hoan tới an ủi Hoàng hậu.

Thực lòng, ta không muốn lại để Thừa hoan nhập cung. Hít một hơi thật sâu, đang muốn mở miệng, Triệu Giai thị đã từ tốn lên tiếng: “Hoàng hậu nương nương, sợ rằng không được, việc Thừa Hoan hồi phủ là do ý chỉ của hoàng thượng.”

Ô Lạt Na Lạp thị khẽ cười: “Ta vốn đã quên mất chuyện này.” Nàng cầm tay Thừa Hoan, hỏi: “Thừa Hoan, chỉ cần con đồng ý, ta sẽ nói với Hoàng thượng một câu.” Thừa Hoan đưa mắt nhìn Lục Vu nói: “Nương nương, đợi hai ba năm nữa được không? Tá Đặc hiện vẫn đang ở trong phủ, hắn ở đây vốn không quen biết ai, cuộc sống cũng lạ lẫm. Đợi khi nào hắn quay trở về Mông Cổ, Thừa Hoan nhất định sẽ vào cung hầu hạ nương nương.”

Ô Lạt Na Lạp thị cười nói: “Thật là một đứa trẻ ngốc, hai năm nữa con làm sao còn vào cung được nữa. Đến lúc đó, sợ là muốn gặp con ta cũng phải đợi một năm rưỡi mới được.” Thừa Hoan ngẩn ra, ngỡ ngàng không hiểu. Ô Lạt Na Lạp thị cười lớn: “Vương phi của bộ tộc Y Cấn Giác La muốn làm thông gia với Thập tam vương gia. Thừa Hoan à, phúc khí của con không nhỏ đâu.”

Thừa Hoan sắc mặt đỏ bừng, xấu hổ che mặt nói: “Nương nương ghẹo Thừa Hoan rồi.” Mọi người cùng vui vẻ cười theo, Hi phi nói: “Cô nương lớn đều phải lập gia đình. Nha đầu này trước đây luôn đi theo Hoàng Lịch như hình với bóng. Gần đây, người không ở trong cung, ta có chút không quen. Hai năm sau, người đi theo tiểu vương gia của bộ tộc Y Cấn Giác La về Mông Cổ, lúc đó thật là muốn gặp cũng khó.”

Triệu Giai thị trù mền nhìn Thừa hoan: “Con gái lớn, cuối cùng cũng phải lập gia đình. Chỉ là, Vương gia hắn rất đau khổ.” Thừa Hoan đỏ mặt đứng lên, bước tới bên cạnh ta nói khẽ: “Cô cô, đừng cho các nàng nói nữa, mắc cỡ chết được.” Ta thấy mặt nàng đã đỏ bừng như hoa đào, khẽ thở dài: “Người phải quý trọng hai năm này, có một số việc nếu bỏ lỡ, vĩnh viễn không thể bù đắp.” Thừa Hoan ngẩn ngơ, nghi ngờ nói: “Cô cô, vì sao lại nói như vậy.”

Ta cầm lấy tay Thừa Hoan, đưa mắt nhìn Lục Vu, lại thở dài lần nữa.

“Muội muội?”. Không biết từ bao giờ ta lại tự lự, hoảng hốt bất định, gạt mình trả lời Hi phi: “Tỷ tỷ có chuyện gì vậy?” Hi phi mỉm cười, nhẹ giọng hỏi: “Muội muội đang suy nghĩ việc gì khó giải quyết sao? Ta thấy trán muội chau lại.” Ta lắc đầu nói: “Đêm qua muội ngủ không được, người có chút mệt mỏi.”

Hi phi ôn hoà nói: “Chúng ta lâu rồi chưa gặp mặt, sẽ ở đây hàn huyên hồi lâu. Muội muội mệt rồi, xin phép hoàng hậu về nghỉ trước đi.” Thừa Hoan bên cạnh cũng nói: “Đúng lâu, lâu rồi Thừa Hoan cũng không gặp Hoàng Lịch ca ca và tẩu tẩu, ta sẽ đi cùng cô cô.”

Sương sớm đã tan hết, ánh nắng đưa nhau nhảy nhót trên đám lá cây ngọn cỏ, chiếu xuống những tia ấm áp. Nhìn Thừa Hoan liên tục nói cười bên cạnh, ta khẽ thở dài.

Thừa Hoan nghiêng người nhìn ta, nghi ngờ hỏi: “Cô cô, vì sao hôm nay người luôn thở dài, Thừa Hoan đã làm sai việc gì sao?” Ta lắc đầu: “Con không làm sai điều gì. Mấy ngày nay, người trở về phủ, có hài lòng không?” Thừa Hoan im lặng một hồi rồi nói: “Con hiểu cô cô muốn hỏi việc gì. Cô cô đừng nên lo lắng, con biết cần phải làm gì.”

Ta dừng bước, lẳng lặng nhìn Thừa Hoan. Khuôn mặt Thừa Hoan trầm tĩnh, ánh mắt trong suốt. Một lát sau, ta khẽ xoa đầu nàng, gật đầu. Thừa Hoan gượng cười, rồi xoay người rời đi.

Ta ngồi trong sân vườn, vừa chăm chú đọc sách, vừa thanh nhả thưởng trà.

Tiếng cười của Hoàng Hân thỉnh thoảng lại vang lên khiến ta vô cùng vui vẻ, nghiêng người nhìn Hoàng Hân đang chơi đùa với Xảo Tuệ, có chút ngẩn ngơ, ấm áp trong lòng.

Sau khi tới Khôn Trữ cung, ta ở lại Tây ôn phòng, toàn tâm toàn ý chăm lo cho cuộc sống hiện tại, phát hiện ra cuộc sống thư thái nhàn hạ này giúp tâm tư của ta tĩnh lặng hơn trước nhiều.

Ta khẽ mỉm cười, nhìn chằm chằm hai người bọn họ. Xảo Tuệ đưa mắt nói: “Tiểu thư, nước sôi rồi.” Ta ‘a’ lên một tiếng, rồi cuống quýt đứng dậy, nhắc nắp vung thấy bọt nước đã xuất hiện. Ta cẩn thận hót bọt nước, khẽ đặt hai nhúm trà vào bên trong rồi lại đẩy vung, tiếp tục đun..

Xảo Tuệ lắc đầu, cười nói: “Nương nương cũng giống hệt tiểu thư nhà ta, uống trà thôi cũng phức tạp như nhau. Trước đây, để pha trà, tiểu thư cũng liên tục nhiều ngày luyện tập. Chẳng lẽ, thay đổi phương pháp, thay đổi nước thì trà có thể pha ra vị khác hay sao?”

Nghe vậy, ta bật cười ‘khúc khích’, nói: “Trong trà có chứa hương thơm được tẩm ướp, tùy vào chất nước mà tiết ra, nước không tốt thì pha trà không thể ngon được. Sắc hương vị của trà đều phụ thuộc vào nước dùng để pha mới có thể phát huy được hết sự đặc sắc. Trà thứ phẩm nhưng nếu biết cách pha, chất trà bậc lộ đầy đủ thì có thể biến thành trà ngon thượng phẩm. Ngược lại, nếu trà cực phẩm mà không biết cách phát, tính năng không phát huy được hết, thì cũng trở thành thứ phẩm”.

“Vị trà phát huy được là nhờ nước. Người biết pha trà, lựa chọn nước để pha trà luôn cực kỳ cẩn trọng, đó là vì chất nước quyết định trà pha có ngon hay không. Người đã từng nghe ‘Long Tỉnh trà diệt hồ bảo thủy’ (trà Long Tỉnh phải uống với nước Hồ Bảo vậy mới gọi là ‘trà thủy song tuyệt’), ‘Dương Tử Giang trung thủy Mộng Đình Sơn thượng trà’ (lấy nước dòng Dương Tử để uống trà trên đỉnh Mộng Sơn). Đây đều là những loại nước và trà kết hợp với nhau tốt nhất.”

Ta nói một tràng dài, quay sang thấy Xảo Tuệ đang ôm Hoàng Hân ngủ say, nhìn chằm chằm cổng viện.

Dận Chân đứng ngoài viện môn, trên mặt lộ vẻ tươi cười. Xảo Tuệ ôm Hoàng Hân đứng lên, khẽ khom người thi lễ rồi lui xuống. Hắn chậm rãi bước tới, ngồi phía đối diện ta.

Ta nhắc ấm đun nước, rồi nhẹ nhàng châm vào chén trà. Ngẩng đầu cười, ta nói: “Ôn vua mưa móc, đồng cam cộng khổ.” Hấn nhếch miệng cười, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, lại cười nói: “Ngụ ý không sai, nhưng trà so với trước đây hình như hơi kém.” Ta thờ dài, cay mảy hỏi: “Thực sự là không ngon?”

Hấn vỗ nhẹ lên trán ta, rồi lại cầm lên quyền sách trên bàn, khẽ nói: “Vị trà không được đậm.” Ta ‘a’ lên một tiếng, nâng chén lên nhấp một ngụm, quả nhiên hấn nói không sai, xác thực là hơi kém.

Hấn tiện tay lật vài tờ, nhàn nhạt cười nói: “Mấy ngày nay, nàng đang có tâm sự.” Ta gật đầu, nhìn hấn nói: “Tất cả là tại chàng. Ta trước đây tốt, hay như hiện tại mới tốt?” Hấn ngẩng đầu, nhú mảy hỏi: “Nàng bây giờ và trước đây, có gì khác nhau?”

Ta xoa xoa lên mặt, cau mày nói: “Là ‘sắc mặt thay đổi’”. Nghe vậy, hấn bật cười, nhìn ta chăm chăm: “Sắc mặt lúc đầu của nàng đầy lo lắng, bởi vì trong đầu nàng có những tư tưởng khác biệt so với những người con gái khác. Ta lo lắng đến một ngày, nàng sẽ rời bỏ ta.”

Hấn lại mỉm cười, yên lặng quan sát ta một hồi rồi lại nói: “Sắc mặt sau này của nàng bình thản hơn rất nhiều, tuy rằng nhiều lúc nàng nói và làm những việc nàng không muốn. Nhìn nàng như vậy, ta rất đau lòng. Mỗi lần nhìn nàng tự ép bản thân phải thay đổi, ta đều tự trách bản thân.”

Ta lẳng lặng nhìn hấn, dường như có luồng hơi ấm chảy trong lòng. Thời gian qua ta một mình đau khổ, nhưng hấn cũng cảm nhận được nỗi khổ của ta. Hai người nhìn nhau một hồi, hấn nói: “Ta chỉ cần nàng trở về là chính nàng, thế là tốt rồi.” Ta gật đầu, sắc mặt của hấn được thả lỏng, lại nâng chén trà lên uống.

Ta ngả người dựa vào ghế, thấy vô cùng thoải mái. Đưa tay lên che ánh nắng lọt xống qua tàng cây, ta nhú mắt hỏi: “Thập tam đã trở về chưa?”

Đợi một lúc, vẫn không nghe thấy hấn trả lời, ta nghi hoặc mờ mắt ra, đã thấy hấn hai tay nắm chặt tay ghế cầu ta, cả người ngã xuống người ta. Ta nóng bừng mặt, muốn đứng lên liền thấy hấn cúi mặt sát xuống mặt ta. Ta liền đưa tay, đẩy hấn xa ra một chút, nói: “Cửa viện vẫn đang mở đó.” Hấn cười lớn, rồi thu mình đứng thẳng dậy.

Hấn chậm rãi ngồi xuống, nhìn chăm chăm về mặt đang xấu hổ của ta, rồi vươn tay định ôm lấy ta. Ta vội vàng đưa mắt nhìn ra công viện. Hấn mỉm cười lắc đầu, thu tay lại, tựa lưng vào ghế rồi lim dim hai mắt. Ta khẽ cắn môi dưới, hơi trầm ngâm những vẫn đi ra đóng cửa lại. Xoay người, ngồi lên đùi hấn.

Hai mắt hấn vẫn nhắm lại, nhưng tay đã ôm lấy lưng ta, kéo ta nằm dựa vào ngực hấn. Hai người cứ im lặng, một lúc sau nghe thấy hơi thở đều đều của hấn. Ta thầm thờ dài, hấn đã quá mệt mỏi rồi. Ta khẽ nhắc tay hấn, khe khẽ đứng dậy.

“Thập tam hôm nay đã lên đường tới Giang Nam.” Hấn mở to hai mắt: “ước chừng đi hơn một tháng sẽ trở về.” Ta ngẩn ra, nhìn hấn hỏi: “Vài hôm trước, chàng đã nói là sẽ phải thị lang Vương Ki, Bành Duy Tân đi Giang Nam rồi, sao đột nhiên lại cừ Thập tam?” Hấn cau trán, thờ dài nói: “Thanh lý các khoản nợ, không phải một sớm một chiều có thể thành công. Nếu ta không để Thập tam đi trước lập ra quy củ, khó tránh việc quan lại địa phương, hào phú nông thôn hời lộng các quan từ kinh thành tới. Nếu như để bọn họ thống nhất lợi ích, các khoản nợ kia sẽ không đến được quốc khố, chính sách này của triều đình cũng không còn tác dụng.”

Ta gượng cười, nhưng vẫn không cam lòng: “Quả thân vương Duẫn Lễ không dùng được sao?” Hấn lại nhắm mắt, nhàn nhạt nói: “Triều đình, ngoài Thập tam không còn ai phù hợp.”

Ta cũng tự hiểu tình hình thực tế hiện nay, trọng trách này chỉ có Thập tam mới đảm nhận được.

Khi Dân Chân mới kế vị, tài chính hỗn loạn, nền kinh tế suy yếu. Để chấn hưng kinh tế, việc đầu tiên là phải chỉnh đốn hệ thống tài chính. Nhiệm vụ chiến lược này, hấn đã giao cho Thập tam, lệnh cho Thập tam làm Tổng lý Bộ hộ, tam khổ sự vụ, nắm giữ tài chính của triều đình, ‘rà soát thuế ruộng’ trên toàn quốc. Trong vài năm qua, toàn bộ tình lực của Thập tam đều trút ra vì đại nghiệp tài chính kinh tế của triều đình. Thập tam đã khổ tâm quản lý, ‘kiểm tra sổ sách tỉ mỉ, xuất nhập hợp lý, kiên quyết dẹp trừ những điểm bất hợp lý’. Qua hai năm, quốc khố đã đầy ắp, thực lực đất nước tăng lên nhiều. Dân Chân hạ chỉ ban cho hấn điển trang, thưởng hai mươi ba vạn lượng bạc. Thập tam đã dâng tấu không nhận thưởng, hoàng thượng ra dụ vài lần, cuối cùng hấn chỉ nhận hai mươi ba vạn lượng bạc.

Yên lặng hồi lâu, quay lại nhìn hấn đã chìm vào giấc ngủ, đôi mày còn cau lại. Ta thầm thờ dài.

Ta ngồi lại vào ghế, trà đã nguội lạnh, nhưng ta vẫn cầm chén lên xoay xoay tư lự.

“Hoàng thượng, nô tài có việc bẩm báo.” Tiếng Cao Vô Dung ngoài cửa đột nhiên vang lên, khiến ta giật mình nhìn hấn đang say ngủ.

Cao Vô Dung đã theo hầu Dân Chân nhiều năm, nếu như không có chuyện quan trọng, hấn sẽ không đột nhiên cầu kiến như vậy. Ta vội vàng đứng dậy, mở cửa viện. Cao Vô Dung đang đứng bên ngoài, nói: “Nương nương, tri phủ hai tỉnh Quảng Đông, Phúc Kiến có bản tấu gấp.” Ta tiếp nhận tấu chương, bảo hấn đứng chờ tại chỗ.

Ta khẽ lay tay hấn, hấn giật mình ngồi dậy: “Có việc gì?” Ta gật đầu, đưa tấu chương cho hấn. Khuôn mặt hấn nặng nề, chăm chú đọc. Ta đứng một bên, thầm suy đoán việc gì đã xảy ra.

Một lát sau, trán hấn dần ra khiến ta thờ phào một hơi, xem ra chuyện cũng không rắc rối mấy. Hấn nhìn bản tấu chương, khẽ cười nói: “Nếu như tất cả các tỉnh của Đại Thanh, ngôn ngữ đều được thống nhất thì nàng thấy thế nào?” Ta liền nói: “Đương nhiên là rất tốt. Nếu như ngôn ngữ thống nhất, sẽ không còn bị cản trở bởi ngôn ngữ, việc thông thương sẽ không còn khó khăn, học sinh cũng dễ dàng giao lưu trao đổi. Đây đúng là việc tốt ích nước lợi dân.”

Hắn mỉm cười, nhìn ta rồi gọi Cao Vô Dung vào căn dặn: “Nói với Trương Đình Ngọc, triều đình sẽ không thay đổi chỉ dụ đã ban. Triều đình còn có thể hạ thêm một đạo chỉ khác, nếu như học sinh hai tỉnh đó không học tiếng phổ thông, khoa cử tám năm sau sẽ bị đình chỉ.”

Cao Vô Dung đáp ‘dạ’, rồi lập tức đi ra. Ta có chút run sợ, phản ứng trước quyết định của hắn. Hắn đã lệnh cho nhân sĩ vùng Mân Việt học tiếng phổ thông. Nhưng ba trăm năm sau, cùng duyên hải Đông Nam vẫn có rất nhiều người nói tiếng Việt, xem ra quyết định này không thu được thành công lớn.

Im lặng một hồi, ta phát hiện ra hắn đang quan sát mình. Hắn khẽ hỏi: “Trăm phương ngàn kế nghĩ cách để Thập tam và Thừa Hoan ở cùng nhau, vốn là một ý tốt, nhưng hắn đi thể này Lục Vu sẽ càng thêm đau khổ.”

Ta ngẩn ra, lập tức hiểu rõ ý của hắn, mỉm cười nói: “Tuy rằng các phúc tấn của Thập tam đối với Lục Vu có những bất mãn, nhưng đã có thánh dụ của chàng, ta tin rằng các nàng không dám lỗ mắng. Hơn nữa, Lục Vu cũng sẽ không tranh chấp những chuyện vô vị đó. Lục Vu chỉ cần cùng Thập tam và Thừa Hoan sống chung với nhau, đã là hạnh phúc lớn nhất rồi.”

Hắn nhoen miệng cười, cúi đầu định uống trà. Trong lòng ta đột nhiên không kìm được, lẩm bẩm: “Chuyện sinh ly tử biệt ở đời, đều là vì đâu?” Hắn ngưng lại, nhìn ta nói: “Nhược Hi, vì sao nói những lời này?”

Ta ngơ ngác nhìn hắn: “Nếu như một ngày Thập tam đột nhiên mất đi, chỉ ít cũng có thời gian sống cùng Lục Vu và Thừa Hoan làm kỷ niệm đẹp.” Khuôn mặt hắn dần trở nên nghiêm nghị, lặng lẽ nhìn ta, ánh mắt lạnh lùng: “Nàng đừng nói bậy. Thập tam đang cường tráng, sao đột nhiên lại mất đi được.” Hắn bình tĩnh một chút, rồi nói tiếp: “Sau này đừng nói những điều xấu này. Khi trăm mới kế vị, tài chính hỗn loạn, quốc khố trống rỗng. Trẫm... ta nếu muốn đổi mới chính trị, thì không thể dựa vào một lời nói suông. Hoàng A mã để lại một Bộ hộ, bao năm qua ‘quốc khố thiếu hụt mấy trăm vạn lượng’, thuế ruộng thiếu thốn, tệ nạn tham nhũng kéo dài. Thập tam đệ đã tốn bao công sức chỉnh lý tài chính, thanh tra thuế má, vì thế mà thức khuya dậy sớm xử lý công việc. Trước khi Thập tam đảm nhiệm, án tử tồn đọng cao như núi. Hắn đã kiên quyết bỏ đi lệ cũ, ban thưởng cho những quan viên có tinh thần sáng tạo, xử lý công việc đúng kỳ hạn, chỉnh đốn lại phương thức làm việc của các quan. Hắn đã khéo léo, đem lại hiệu quả không ngờ. Chỉ sau bốn mươi ngày, mấy nghìn vụ án cũ đều được xử lý, sắp xếp hoàn chỉnh. Ta sẽ không để hắn đi sớm như vậy, ta cần hắn, giang sơn này cũng cần hắn.” Hắn nói cực nhanh, gương mặt đỏ hồng.

Ta dờ dẫm mỉm cười. Thập tam chưa tới ba năm đã điều tra ra nguồn gốc thiếu hụt của ngân khố, đồng thời bắt kẻ là vương công đại thần, quý tộc quan lại, chỉ cần có liên quan tới sự thiếu hụt của quốc khố, hắn đều trừng phạt nghiêm khắc, không khoan nhượng. Ngoài tình cảm anh em, chỉ kẻ tới công lao và thành tích của một đại thần như Thập tam, Dân Chân cũng sẽ vô cùng tiếc thương khi hắn rời xa.

Ta không thể lý giải, lịch sử đã ghi lại, Thập tam mất đi đã khiến hắn đau thương vô tận. Hắn đã tự mình đi tới tế điện, tự mình chủ trì tế lễ, ban dụ: “Di thân vương mất đi, trong lòng trẫm vô cùng bi ai, ăn không thấy ngon, ngủ cũng không yên. Vương đã phụng sự triều đình suốt tám năm, là hiền vương luôn trung thành với quốc gia, triều đình.” Hơn nữa, sau khi Thập tam mất ba ngày, hắn ban dụ: “Phàm các cáo biểu điển lễ có xưng danh của Di Thân vương, dùng nguyên tên gọi trước đây.” Như vậy, “Duân” đổi lại thành “Dân”, khôi phục lại tên cũ “Dân Tương” của Thập tam, không tránh kị húy tên hoàng đế.

Nhìn hắn đang trầm tư, trong lòng ta dâng lên nỗi đau thương, đột nhiên trong lòng nặng nề suy nghĩ. Ta làm sao có thể nói tới chuyện này, dù sao cũng là chuyện sống chết, đã không thể thay đổi thì nói ra, cũng chỉ làm thêm một người thương tâm.

Ta lẳng lặng hồi lâu, đột nhiên nhớ ra một chuyện. Vì bệnh tình của Ô Lạt Na Lạp thị, ta đã bỏ quên chuyện của Lý Phúc.

Trong viện vắng lặng, không có một chút tiếng động, mà hắn vẫn đang ngồi bất động như trước, đột nhiên rung mình vì lạnh. Ta đứng lên, muốn đi vào phòng.

Hắn ngẩng đầu, bình thản nói: “Nhược Hi, lại đây.” Ta bước tới, đứng trước mặt hắn. Hắn kéo ta ngồi xuống đùi hắn, nói: “Tuy nói sống chết do số, nhưng ta không muốn nàng hay thập tam ra đi trước ta.”

Ta khẽ thở dài, nhẹ nhàng dựa vào ngực hắn.

Hai người im lặng một lát, ta nói: “Ngày mai, ta sẽ tới thăm Lục Vu.” Hắn vỗ nhẹ lưng ta, nói: “Cũng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Sáng sớm, không khí còn mờ sương, người đi lại trên đường phố còn rất ít.

Một cơn gió lạnh ulla vào cửa xe, Cúc Hương rút tay vào trong áo, nhẹ giọng nói: “Nương nương, người buông mình xuống, đừng để bị cảm lạnh.” Ta gật đầu, ngã người dựa vào phía sau, đưa ra địa chỉ của Hê xa ngọc khí rồi nói: “Căn dặn bọn họ, tới cửa hàng ngọc trước.”

Cúc Hương tiếp nhận, có chút do dự nói: “Chúng ta không tới Giao Huy viên sao?” Ta nhắm mắt lại, khẽ nói: “Đi cửa hàng ngọc trước, tới vườn sau.”

Yên lặng ngắm bốn chữ lớn “Hề xa ngọc khỉ” treo trước cửa, trong lòng có một cảm giác khó tả.

“Nương nương... công tử, quán còn chưa mở cửa, chúng ta đi thôi. Di thân vương phủ không thiếu mấy thứ này.” Cúc Hương ở phía sau nói. Ta cúi đầu nhìn mình trong bộ y phục nam nhân, âm thầm cười khổ, để ra khỏi cung, ta đành phải cải trang như vậy.

Xoay người nhìn vài tên thị vệ đứng phía sau, ta khẽ thở dài nói: “Cúc Hương, người dẫn bọn họ tới quán trà nghỉ tạm, đến giữa trưa thì quay lại đón ta.” Cúc Hương lộ vẻ kinh hãi, nói: “Như vậy sao được. Nếu như xảy ra chuyện gì, nô tài hồi cung... hồi phủ làm sao giao phó.”

Ta nghiêm mặt, Cúc Hương đành chặc lưỡi, về mặt bất mãn lui đi. Cửa lớn mở ra, ta xoay người nhìn hai tiểu nhị đang ngồi ngủ mở cửa hiệu.

Ta thận trọng bước vào trong cửa hiệu. Một gã tiểu nhị nhìn thấy nhanh nhẹn lại gần nói: “Công tử, ngọc trong cửa hiệu chúng tôi đều là hàng thượng đẳng, mời người xem qua, nếu có vật nào hợp ý, tiểu nhân sẽ lấy cho người xem.” Ta lắc đầu, nói: “Ta tìm Lý Phúc.”

Hắn sững sờ, quan sát ta một lượt rồi nói: “Xin chờ một lát” rồi nhanh chóng đi vào bên trong. Sau một lúc, từ bên trong một đại thúc bước ra, cũng quan sát ta từ trên xuống dưới, nghi hoặc hỏi: “Cô nương tìm ông chủ có chuyện gì?” Ta lấy ra con dấu nhỏ, hắn tiếp nhận nhìn một hồi, ôm quyền nói: “Tiểu nhân là Lý Dục, là trưởng quỹ của cửa hàng. Xin mời vào trong.”

Ta theo hắn đi vào bên trong. Đằng sau cửa hàng vốn là một khoảnh sân nhỏ, cũng giống như kiến trúc Tử hạp viện tại Bắc Kinh. Lý Dục dẫn ta đi vào một gian phòng.

Lý Phúc đang nằm trên giường, nét mặt tiêu tụy. Thấy ta đi vào, hắn loay hoay muốn đứng dậy, nói: “Lão nô sợ là không thể hành lễ với tiểu thư được.” Ta lắc đầu, ý bảo hắn không cần đứng dậy. Hắn thở hổn hển, lôi ra một hộp gấm, chậm rãi mở rồi đưa cho ta: “Đây là sản nghiệp của Vương gia, còn có ba toà nhà trong tay Thủy Trúc. Vương gia đã từng căn dặn, nếu như... không sao, đều giao lại cho tiểu thư.” Ta yên lặng tiếp nhận, bên trong hộp gấm chứa những khế ước các cửa hàng.

Lý Phúc lại nói: “Sản nghiệp của Vương gia đa phần là các cửa hàng ngọc, ngoài ra còn có các quán rượu, phân bố ở kinh thành, Hàng Châu, Tế Nam. Mỗi cửa hàng đều có một trưởng quầy, Lý Dục là đại trưởng quầy. Mỗi cửa hàng đều do trưởng quầy một mình quản lý, cuối năm giao lại lợi nhuận. Ngọc của chúng ta đều là hàng thượng đẳng, người mua đều là các đại quan, quý nhân, phú hộ. Vì vậy, mỗi cửa hàng đều kiếm được tiền.”

“Tiểu thư thân phận hiển tại vô cùng tôn quý, cũng không có khả năng thường xuyên ra ngoài lộ diện. Người nên tìm một người đáng tin cậy đến tổng điểm này qua sát là được. Các trưởng quầy đều là những người Vương gia đã tỉ mỉ tuyển chọn. Vương gia có ơn với bọn họ, nên bọn họ rất mực trung thành.”

Trong lòng thế lương, ta gượng cười nói: “Ta sẽ đem những vật này giao cho Hoàng Vượng.” Lý Phúc lắc đầu, vẻ mặt đau thương: “Hôm nay, những vật này đều là của tiểu thư, tiểu thư tùy ý xử trí. Thế nhưng, công tử kiếp này sợ là cũng không thể trở về, tiểu thư không cần giao cho hắn. Lão nô không muốn sản nghiệp Vương gia để lại bị mất đi. Nếu không nhờ có tiểu thư, công tử hôm nay sao có thể yên ổn sống tại Nhiệt Hà, không cần lo nghĩ. Vương gia người có biết, cũng sẽ an tâm. Lý Dục vốn là bà con với ta, đối với ngọc cũng nghiên cứu nhiều, tiểu thư có gì nghi vấn, đều có thể hỏi hắn.”

Lý Dục được nhắc tới, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Ông chủ có việc xin căn dặn.” Ta khẽ gật đầu, nhưng vẫn không biết nói gì, chỉ cảm thấy vô cùng thế lương. Hắn đã khổ tâm kinh doanh nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn là một nắm đất như nhau. Theo lời hắn nói, hắn chỉ là vì vị trí kia, đã không có cái vị trí đó, tất cả đều không còn ý nghĩa.

Trong phòng yên ắng, Lý Phúc đành nói: “Dục nhi, người dẫn tiểu thư ra ngoài xem hàng hoá.” Ta gật đầu, buồn bã đứng lên, xoay người bước về phía cửa. Tiếng thì thảo của Lý Phúc ở phía sau vang tới: “Vương gia, tiểu thư trong lòng vẫn nhớ ngài.” Bước chân ta chậm lại, thân trên lao đảo nhưng vẫn cố bước đi.

Trong lòng u sầu, đầu óc như có màn sương che phủ, yên lặng nghe Lý Dục giảng giải: “Ngọc trong quán chúng ta chủ yếu là ngọc phi thủy. Phi thủy là vua trong các loại ngọc. Phi thủy ánh lên sắc hồng, xanh lục, tím, vàng, lam, trắng, đen nên còn được gọi là Thất sắc ngọc. Trong các loại phi thủy, đứng đầu là ngọc lục bảo, hoàng dương lục, xanh táo, xanh biếc... Tùy theo độ trong suốt của sắc ngọc, người ta...”

‘Ba’ – một tiếng động từ phía sau vang lên khiến Lý Dục giật mình, xoay người lại nhìn.

Nhìn khối ngọc trong suốt rơi trên mặt đất, bên cạnh là một vị công tử, Lý Dục vẻ mặt tiếc hận nói: “Ông công tử, ngọc bội này là cực phẩm, người không nên như vậy.” Ông công tử kia khoát tay nói: “Tỷ tỷ của ta đã sinh hài nhi cho Tứ A ca, cửu cửu (ông cậu) ta đây muốn tặng cho cháu trai một món quà. Ai ngờ các người có mắt không trông, đưa cho bản công tử một món đồ thứ phẩm đến vậy. Ta không ném nó vỡ, hoá khí của ta không giải được.”

Ông Triết Du đã sinh hài nhi cho Hoàng Lịch, mà hắn lại họ ông, lẽ nào thật sự là em trai của ả. Chỉ là nhìn dáng vẻ hắn như vậy, cũng không thể là người tốt.

Lý Dục dường như rất quen với hắn, nghiêm mặt nói: “Ông công tử đại hỷ. Ta sẽ tìm một khối ngọc thật tốt cho người. Thế nhưng khối ngọc đã vỡ kia, phiền công tử đền bù cho bốn tiệp.” Tên kia lạnh lùng nói: “Người biết Tứ A ca là ai sao? Người không đưa ra ngọc tốt, làm bốn công tử nổi giận lại còn dám đòi bạc sao, người thật là chán sống rồi.”

Hắn nói to mồm trắng, ngoài cửa rất nhanh một đám đông tụ lại xem náo nhiệt. Ta khẽ thở dài, lui lại phía sau, ẩn mình bên trong.

Lý Dục dường như đã quen với phát sinh dạng này, ra hiệu cho đám thuộc hạ đi tới đám đông bên ngoài để trấn an bọn họ. Hắn quay người lại nói to: “Ông công tử, thường ngày người lui tới, Lý mỗ tiếp đón cũng vô cùng chu đáo. Thịnh thoảng người cần vài thứ, Lý mỗ cũng tặng cho công tử mà không hề lấy bạc. Nhưng miếng ngọc này vốn là cực phẩm, Lý mỗ không thể có câu trả lời cho ông chủ.”

Lý Dục hơi nhìn sang ta, ta gật đầu. Hắn lại nói: “Nếu như công tử không mang theo ngân lượng, Lý mỗ sẽ để bọn tiểu nhị theo người về phủ lĩnh.”

Lúc này, đám đông ngoài cửa đã tản đi, chỉ còn một thanh niên chậm rãi bước vào, không để ý tới chuyện đang xảy ra, chăm chú ngắm hàng. Một lát sau, hắn ngẩng đầu nói: “Chường quý, khối ngọc này bao nhiêu?”

Họ Ông kia vừa nghe thế, vẻ mặt tức giận, xoay người quát: “Mắt mù rồi sao, không thấy chường quý đang tiếp ta sao?” Người nọ nhìn ngọc bội một hồi, rồi chậm rãi xoay người. Ông công tử vẻ mặt liền tái nhợt, run rẩy đi tới trước mặt người nọ, quỳ xuống: “Nô tài tham kiến chủ nhân.”

Lý Dục sắc mặt căng thẳng nhìn về phía ta, ta khẽ lắc đầu, ý bảo hắn đừng để ý tới ta. Người nọ gật đầu, quay sang nói với Lý Dục: “Người đứng lên đi. Vừa nãy nghe chường quý nói, người đến đây mua đồ, nếu như không đem theo ngân lượng thì sai tiểu nhị trong quán theo người về phủ lấy, đừng để làm mất mặt chủ nhân của người. Ông chủ ở đây vốn là bằng hữu của ta, sau này nên khách khí một chút.” Đợi người nọ đi khuất, Ông công tử oán hận đứng lên, nói ‘xui’ rồi tức giận nói Lý Dục: “Trong phủ sẽ có người mang ngân lượng tới.”

Lý Dục than khẽ: “Không ngờ ngày đầu tiên đã để ông chủ thấy tình cảnh này.” Ta lắc đầu, nói: “Mọi việc trong quán toàn quyền người xử lý, ta sẽ không phá người tới. Thịnh thoảng, ta sẽ tới xem. Sau này, nếu còn xảy ra chuyện này, không cần khách khí, cứ trực tiếp báo quan. Còn nữa, không cần gọi ta là ông chủ, gọi tiểu thư được rồi.”

Hắn lộ vẻ khó xử, nói: “Tiểu thư, chúng ta mở hàng buôn bán, khó tránh sẽ phát sinh những việc như vậy. Nếu mỗi chuyện đều báo quan, làm sao có thể làm tốt.” Ta gượng cười: “Ta là người thường, người là người trong nghề, mọi chuyện đều do người cân nhắc mà giải quyết. Nếu như không giải quyết được, thì đi báo quan, sau đó là tới Giao Huy viên tìm Di Thân vương.”

Kỳ thực, Lý Phúc xuất ra mấy cửa hàng này, ta đã có dự định. Tất cả cửa hàng cửa hiệu, đều sẽ do Thập tam quản lý, đưa vào quốc khố.

Lý Dục có chút sững sốt, sau đó cúi đầu đáp ‘vâng’

Suốt một buổi sáng, ta nghe qua ‘ngoại da, thể nước, địa truong, hãm hại khẩu, tiểu sắc’... đều là những từ ngữ chuyên môn của ngọc phi thủy, làm ta mông lung.

Một bóng dài kéo trên mặt đất, một người đang đứng ngoài cửa, chắn ánh sáng khiến nhìn không rõ mặt. Lý Dục liền đi ra tiếp. Nhìn người vừa tới, ta cả kinh: “Người vì sao lại ở đây?” Lý Dục nhìn ta: “Công tử đây vốn là chỗ quen biết của ta.”

Hoàng Lịch đưa mắt nhìn Lý Dục, rồi nhàn nhạt hỏi ta: “Đã xong chưa?” Hắn đứng ngoài cửa, nghe Lý Dục gọi ‘tiểu thư’ cũng không có chút phản ứng khác lạ. Ta thăm thò dài, gật đầu với hắn. Hắn lại cười nói: “Đối diện có một quán trà, vị cũng không tệ.” Ta cười gật đầu, hai người cùng xoay người bước đi. Lý Dục bước ra ngoài hỏi: “Công tử đang nói tới ‘đình sương lâu’?” Hoàng Lịch gật đầu. Lý Phúc ghé tai ta nói nhỏ: “Tiểu thư, quán trà đó cũng là của chúng ta. Có chuyện, người đưa là con dấu nhỏ kia là được.” Ta gật đầu, rồi theo Hoàng Lịch bước ra ngoài.

Đình sương lâu

Ta yên lặng ăn, nhưng lại chẳng cảm nhận được mùi vị. Hoàng Lịch rõ ràng đã hiểu mọi chuyện, bởi vậy, thêm chuyện này ta cũng không lo lắng gì. Thế nhưng, hải tử này càng lớn càng khiến người ta khó hiểu. Hiện tại, hắn đang ngồi trước mặt ta, chậm rãi nhàn nhã uống trà, ăn bánh hoa quế, nét mặt trầm tĩnh không chút biểu cảm, dường như chẳng quan tâm tới chuyện vừa xảy.

Ta khẽ thờ dài, buông đũa, trên mặt lộ vẻ cười, nói: “Ta cũng phải đi rồi, Cúc Hương sắp đến đón ta.” Hắn khoát tay, mắt nhìn thẳng ta cười khẽ: “Nương nương trong hậu cung muốn ra ngoài phải đến Nội phủ lập hồ sơ, không dễ dàng. Hiện tại, thân phận của người không thể so với trước đây, rất nhiều đại thân, vương công đã biết mặt. Vạn nhất, người bị bọn họ nhìn thấy, khó tránh khỏi bị đàm tiếu.”

Nói xong, liền nhìn sang chỗ khác, tiếp tục uống nước. Hắn nói không sai, muốn ra khỏi cung phải tới Nội phủ lập hồ sơ. Tuy rằng ta đã nói qua với Dận Chân, nhưng dù sao cũng không hợp quy củ. Ta gật đầu, đột nhiên nghĩ ra hắn đang cúi đầu, không nhìn thấy được động tác của ta. Vì vậy, ta lại nói: “Đúng vậy.”

Ta từ từ đứng lên, đang muốn rời đi thì đột nhiên nhớ tới chuyện gã họ Ông vừa rồi, lại ngồi xuống. Im lặng một hồi, Hoàng Lịch ngẩng đầu nói: “Người muốn hỏi gã họ Ông kia có phải là em trai của Triết Du, là em vợ ta?” Ta khẽ gật đầu. Hắn cau mày, nói: “Hắn quả thực là em ruột của Triết Du. Ta thật không ngờ hắn lại kiêu ngạo, ngang tàng đến vậy. Đợi Triết Du qua tháng, ta sẽ trách cứ hắn, quản thúc hắn trong nhà.”

Nét mặt hắn xuất hiện tia tức giận, ta khẽ thờ dài: “Vị công tử vừa rồi là ai?” Hắn im lặng một lát, đến lúc khôi phục về bình tĩnh mới mỉm cười nói: “Đấy vốn là một người bạn của ta, hôm nay chúng ta tình cờ đi dạo ở kinh thành, vừa mới đến đây, chợt nghe nói em vợ Tử A ca gây nháo loạn ở chỗ này. Ta thật sự kinh ngạc, có kẻ dám dựa vào ta ở đây dương quái tác quái, liền tới đây xem.”

Hắn ngừng lại một chút, rồi nói: “Nhìn thấy người ở trong, ta vốn định ngăn lại, nhưng rồi bảo vị bằng hữu kia diễn một hồi trò hay, nhân dịp giáo huấn hắn một phen. Nhân thế, ta mới biết bộ mặt thật của tên cầu nô tài đó.”

Nhớ tới hình dáng họ Ông kia, ta lắc đầu, cố nén cười mà nói: “Trước đây, ta từng nghĩ nói ‘cầu nô tài’ quả thực là vô nhân đạo, không nghĩ tới lại có kẻ còn kém hơn thế một bậc.” Nghe ta nói vậy, hắn bật cười khúc khích, vừa cười vừa nói: “Người đầu giống như một nữ nhân bốn mươi tuổi chứ.”

Ta cười theo, thấy vẻ mặt hân hoan về vui sướng. Ta trầm ngâm một hồi, rồi nói: “A Mã người sở dĩ có thể yên tâm vào việc triều chính, đó là bởi vì hậu cung có một vị Hoàng Hậu nương nương nhân thực, vì người mà cai quản tất cả sự việc trong hậu cung.”

Hắn sững sốt, đáng tuổi cười sững lại trên mặt, yên lặng nhìn ta chăm chăm. Một lúc sau, hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Ngạch nương đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Theo như nhĩ tử thấy, A Mã không chỉ vì có một Hoàng hậu nương nương nhân thực mới có thể như vậy.”

Lời hắn nói ý tại ngôn ngoại, nhưng ai nghe thấy cũng hiểu rõ. Ta khẽ cắn môi, đau khổ cười, đứng lên, yên lặng đi ra.

“Những cửa hàng này, đừng cho nhiều người biết. Gần đây trong cung xảy ra nhiều chuyện như vậy, tuy nói không điều tra được nguyên nhân, nhưng người cũng nên cẩn thận một chút. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, cũng vì chính mình mà chuẩn bị đường lui.” Hắn nhân nhạ nói từ phía sau, ta ngừng chân, quay lại nhìn hắn đầy nghi vấn: “Vì sao lại nói như vậy?”

Sắc mặt hắn đã trở nên hoà hoãn một chút, khẽ thở dài: “Ngoại trừ bổng lộc triều đình, ta đâu còn nguồn thu khác, cũng không còn chỗ dựa là người anh rể Bát vương gia như lúc trước. Hoàng Hân tuổi còn nhỏ, sau này có xảy ra chuyện gì, còn có những chỗ này làm chỗ dựa.”

Ta nghĩ thêm về lời hắn nói, nhin không được liền hỏi: “Người biết ta đang làm gì sao?” Hắn nhìn ta liếc mắt, nhân nhạ cười nói: “Cúc Hương lúc nào tới?” Ta nhìn ra ngoài, lại ngồi xuống nói: “Vẫn còn một chút thời gian.”

Khuôn mặt hắn nghiêm nghị, trán lộ vẻ kinh ngạc, im lặng suy nghĩ rồi mở miệng nói: “Tuy rằng thập tam thúc không điều tra ra được, những mọi chuyện đều có liên quan tới Hoàng A mã. Người vừa rồi cũng nói qua, Hoàng hậu nương nương nhân thực, vì Hoàng A mã đã tốn không ít khổ tâm chăm lo hậu cung. Nếu Hoàng hậu nương nương xảy ra chuyện gì, người có nghĩ tới Hoàng A mã sẽ thế nào không? Mặt khác, con nôi dôi A mã vốn đơn bạc, Hoàng Huệ vừa qua đời, đối với A mã cũng là đã kích không nhỏ.”

Ta khẽ rung mình, toàn thân run rẩy, cảm giác sợ hãi quen thuộc này lại ập đến. Ta nói: “Người nói Thập tam thúc không điều tra ra cái gì, là A mã người nói, hay là do người đoán?”

Hắn khẽ nhếch miệng cười: “Bọn họ không nói cùng người, vốn là không muốn người phải lo lắng. Nếu như việc đó thực sự là có kẻ ra tay, hẳn nhất định phải là người sống trong hậu cung. Hơn nữa, thân phận sẽ không phải là rất cao nên mới có thể ra khỏi cung, tới trong vườn. Thế nhưng, người này vẫn không điều tra ra được, nên người ở bên cạnh Hoàng A mã phải rất cẩn thận.”

Không thể không tin lời hắn nói, ta yên lặng không nói nên lời.

Hai người lặng lẽ theo đuôi ý nghĩ riêng. Mảnh cửa rung lên, một tiểu nhị dẫn hai người đi tới. Ta nhìn sang, thấy Lý Dục và Cúc Hương đang đứng ở cửa. Lý Dục hơi khom người, Cúc Hương vẻ mặt đầy lo lắng. Vừa thấy ta, sắc mặt nàng liền được thả lỏng, bước nhanh đi tới.

“Công tử, người...” Đột nhiên, thấy người đối diện là Hoàng Lịch, Cúc Hương ngăn ra, trong nháy mắt liền nói: “Nô tỳ Cúc Hương xin thỉnh an Tứ... công tử”. Hoàng Lịch gật đầu. Cúc Hương im lặng đi tới phía sau lưng ta. Lý Dục phát tay, tiểu nhị vội vàng lui ra ngoài. Lý Dục tiến lên nói: “Công tử, người trong phủ của cô nương này tới tìm, tiểu nhân đưa tới đây gặp mặt.” Ta cười nói: “Người trở về đi.” Hắn ôm quyền, cung kính khom người bước lui ra ngoài.

Trong lòng bi thương, không còn tinh thần để tới Giao Huy viên, đành quay sang căn dặn Cúc Hương: “Chúng ta đi về.” Cúc Hương liền hỏi: “Không tới Giao Huy viên nữa sao?” Ta gật đầu, nặng nề nói: “Nô tỳ đi xuống trước, căn dặn bọn họ chuẩn bị thật tốt.”

Ta đứng dậy, chăm chú nhìn hắn. Hắn vẫn thản nhiên ăn uống. Ta thuận miệng hỏi: “Người không trở về cung sao?” Hắn ngẩng đầu, nhìn ta nói: “Ta tới thăm Thập tứ thúc.” Ta ngạc nhiên nói: “Người đi thăm hắn? Hắn không phải đang ở Cảnh lăng sao?”

Hắn lắc đầu: “Thập tứ thúc đã về đây hai năm rồi, vẫn ở kinh thành, chỉ là người sống ở trong vườn nên không biết đây thôi.”

Ta cười khổ trong lòng, thật là vì sống ở trong vườn nên không biết tin tức này sao? Hắn sợ ta ‘nói thầm bên gối’, làm cho hắn không vui thì có.

Ta ngẩng đầu, cười lớn nói: “Chúng ta cùng đi.” Hắn lẳng lặng nhìn ta, một lúc lâu sau gật đầu.

Đứng trước bậc tam cấp, ta yên lặng quan sát điện các trước mặt. Cửa lớn có treo tấm biển gỗ mộc viết ba chữ Hán lớn ‘Thọ Hoàng điện’. Toà điện lợp lớp ngói hoàng ngọc lưu ly đã bạc.

Kinh ngạc đứng tại chỗ, Hoàng Lịch bên cạnh cũng không nói lời nào, đứng im. Một trận gió thổi tới, lá rụng trên mặt đất theo gió bay lên. Tâm trạng thế lượng, giờ tay lên, một chiếc lá vàng rơi vào lòng bàn tay, chưa kịp nắm lấy, lá cây lại theo gió bay đi.

Ta khẽ thở dài, Hoàng Lịch khẽ nói: “Chúng ta vào trong, ngoài này gió lớn.” Ta gật đầu.

Phía tây truyền tới tiếng bước chân đạp trên lá khô xào xạc, một thị vệ đang sai bước tới. Nhìn trang phục của hắn, đúng là thị vệ trong cung. Hắn bước tới, nhanh chóng phủ tay áo, quỳ xuống thi lễ: “Ty chức tham kiến Tứ A ca.” Hoàng Lịch khoát tay, lạnh giọng hỏi: “Nô tài Thọ Hoàng điện càng lúc càng to gan làm càn. Giờ là lúc nào rồi mà trong viện vẫn còn nhiều lá rụng như vậy. Nếu như mỗi điện mỗi cung các người đều quản lý không tốt như vậy, các người có mấy cái đầu đây.” Thị vệ kia run rẩy: “Ty chức đáng chết, ty chức sẽ phái người đến quét dọn ngay.”

Ta dờ dãn cười. Một đại tướng quân oai phong凛冽, đã không còn chiến trường. Một hoàng tử kiêu căng tôn quý, đã rời xa chính trường. Giờ, hắn bị giam cầm trong Thọ Hoàng điện, hay bị giam tại Cảnh lăng, đối với hắn vẫn là như nhau.

Ta vẫn chăm chú nhìn ba chữ lớn kia, nhát nhát hỏi: “Thập tứ bối tử giờ đang ở đâu?” Thị vệ kia vừa nghe tiếng của ta, toàn thân run rẩy: “Quý phi . . . , khỏi bẩm quý phi nương nương, Thập tứ bối tử đang múa kiếm ở hậu điện.”

Ta nhanh chóng bước về phía hậu điện.

Thập tứ dựa người ở hành lang, trường kiếm dựa bên người đồ xuống, nhưng hần vẫn không thèm để ý, chỉ là nhìn vào khoảng không. Ta lẳng lặng đứng nhìn hần, mà hần vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, nét mặt một biểu hiện bất thường cũng không.

Hoảng Lịch bên cạnh bước lên trước. Thập tứ nghe được tiếng bước chân, đưa mắt nhìn sang bên đây, nhìn về phía Hoảng Lịch.

Bỗng, sắc mặt hần thay đổi, ánh mắt dừng ở bên cạnh ta. Một lúc lâu sau, hần khẽ cười nói: “Ngươi đã tới.” Ta gật đầu, mắt nhìn có chút không rõ, cười lên một tiếng: “Ta đã tới rồi.” Hần nhìn ta, nhưng lại nói với Hoảng Lịch: “Hoảng Lịch, vì Thập tứ thúc, vào nhà trong mang ra ba chiếc ghế.”

Hoảng Lịch im lặng nhìn ta, rồi đi lấy ba cái ghế. Đợi Thập tứ ngồi xuống trước, Hoảng Lịch tới ngồi bên cạnh Thập tứ.

Ta quan sát một hồi, nhát nhát hỏi: “Gần đây ngươi thế nào?” Nói xong ta mới thấy hối hận, hần chỉ mỉm cười, lại hỏi tiếp: “Giờ ngươi mới biết tin sao?” Ta thở dài, dù sao cũng là anh em cùng mẹ, hần vẫn là em ruột của Dận Chân.

Thấy ta gật đầu, hần ngửa đầu cười dài. Cười xong, hần lạnh lùng thốt lên: “Hần không muốn ngươi gặp ta?” Ta giật mình, trong lòng hiểu rõ đối với hần, ta không phải là Nhưộc Hi. Vì vậy, ta lắc đầu, đau khổ cười nói: “Chúng ta chỉ có thể nói những chuyện này sao?”

Thập tứ tà nghệ nhìn ta, đưa mắt nói: “Về điểm ấy, các ngươi giống nhau y như đúc. Trong lòng các ngươi, chúng ta dù thế nào cũng kém xa hần.” Ta hồ hững ngồi xuống bên cạnh Hoảng Lịch, cười nói với Thập tứ: “Hoảng Lịch vừa có thêm một A ca.” Sắc mặt thập tứ liền giãn ra, nhìn Hoảng Lịch nói: “Nhi tử ngoan, trọng trách gánh vác giang sơn cần có người kế thừa.” Hoảng Lịch cười cười, không lên tiếng. Thập tứ lại cười hỏi: “Khỏe không?” Ta gật đầu, hần khẽ thở dài: “Hần đối với ngươi có tốt không?”

Ta lại gật đầu, hần mỉm cười, sắc mặt bình thản, không hề mở miệng nói. Trong chốc lát, ba người im lặng ngồi.

Sau một lúc, hần lại khẽ hỏi: “Hần làm sao xử lý việc Tăng Tĩnh?” Ta liền cảm thấy căng thẳng, hần cũng biết chuyện này, ta nhìn hần đầy vẻ kinh ngạc, nhưng hần lại bình thản nhìn lại ta.

Ta thở dài một hơi, vẻ mặt bình thản, quan sát hần rồi nói: “Ta cũng không biết chuyện trên triều đình.” Trán hần nổi gân xanh, nét mặt dường như hơi giận: “Các ngươi không nói, ta cũng biết, ‘muru phụ, bức mẫu, thí huynh, đồ đệ, tru trung . . .’”

Ta lắc đầu, chặn hần lại nói: “Muru phụ, bức mẫu, tự trong lòng ngươi hiểu rõ. Chuyện năm đó, quả thực Thánh tổ đã truyền ngôi cho hần. Nhưộc Hi cô nương lúc đó cũng ở trong Càn Thanh cung đã chứng thực. Về phần bức mẫu, hai ngươi là anh em cùng mẹ, năm đó Đức phi đối với ngươi thế nào, đối với hần thế nào, ngươi trong lòng còn không rõ sao? Đức quý phi có từng thật tâm đối đãi với hần sao? Thí huynh, đồ đệ, không phải ngươi đang sống ở đây rất tốt sao?”

Thập tứ ngẩng ra, lập tức lớn tiếng hỏi ta: “Không nói tới ta và Thập a ca, Bát ca Cửu ca thế nào?” Những bi thương lúc trước thoáng cái đã biến mất, cả giận: “Bát gia trước khi chết ta đã từng gặp, hần cũng cam tâm tình nguyện. Về phần Cửu gia, vốn là có nhân ắt có quả, hần cũng không hẳn là chết trong tay Tứ ca của ngươi. Thí huynh, đồ đệ, hần chưa từng muốn tại Huyền Vũ môn trực tiếp giết huynh đệ mình. Mặt trác, tru trung, những kẻ này ý vào công lao quyền lực, làm xằng làm bậy, tham ô chuyên quyền, nếu như nói là trung thần thì mới là trò cười của thiên hạ.”

Thập tứ lạnh lùng nhìn ta chăm chăm, ánh mắt loé lên sự phẫn nộ, ta thở sâu một hơi, cười khổ rồi nói: “Chúng ta nhất định phải tranh luận những việc này sao?” Hần nhìn ta một hồi, oái hận nói: “Hần thực sự tốt vậy sao?” Ta bất đắc dĩ thở dài, đứng dậy muốn rời đi.

Đi hai bước, trong lòng ta thấy khó chịu, lẽ nào từ nay về sau, sẽ không gặp hần nữa? Nhịn không được, ta quay đầu nhìn lại, thấy Thập tứ trầm tư suy nghĩ, ta đành cười khổ tiếp tục rời đi.

“Nhưộc Hi.” Tiếng Thập tứ gọi phía sau đầy do dự, ta ngẩn ra, liền dừng bước, chậm rãi xoay người. Thập tứ sắc mặt nghiêm nghị, ánh mắt mơ hồ hàm chứa khát vọng. Thấy ta xoay người lại, trán hần liền giãn ra, cười rộ lên một tiếng. Ta cười cười, đi tới ngồi lại chỗ cũ. Hần ngưng thần nhìn ta, rồi từ từ đứng lên bước tới trước mặt ta. Hần nhìn ta chăm chăm khiến mặt ta nóng bừng, giờ tay định đẩy hần ra. Hần phát tay ngăn tay ta lại, đưa tay nâng cằm ta lên, muốn nhìn cho kỹ. Hoảng Lịch thấy thế đứng bật dậy, cau mày nói: “Thập tứ thúc đừng vô lễ, nàng hiện giờ là Quý phi của A mã.”

Trong lòng ta đột nhiên hiểu rõ những suy nghĩ trong lòng hần. Ta đẩy ta hần ra, nói: “Ngươi tưởng rằng ta đã dịch dung hay sao? Hơn nữa, thân thể của nàng là do dịch thân ngươi hoá táng, vì sao lại có suy nghĩ này?” Thập tứ đưa mắt nhìn Hoảng Lịch, rồi lại nhìn ta nói: “Việc này ngoại trừ Nhưộc Hi, những người khác không thể nào nói rõ.”

Hoảng Lịch nghe vậy, sắc mặt tối sầm, chậm rãi ngồi xuống, cúi đầu không nói thêm lời nào. Thập tứ quay sang nhìn ta, rồi lại nói với Hoảng Lịch: “Ngươi lần này tới đây, cũng không phải chỉ để thăm ta, ngươi đi làm việc của mình đi.” Hoảng Lịch nhìn ta, đứng dậy bước ra bên ngoài.

Thấy Thập tứ vẫn nhìn ta chăm chăm, tiếp tục suy nghĩ, ta thở dài, dựa người vào ghế, im lặng quan sát. Hần nhìn ta một hồi, đứng dậy nói: “Ta cho ngươi xem vài thứ.” Ta ngẩn ra, hần đã sải bước đi trước.

Ta yên lặng đi theo hần, qua Hưng Khánh các, cuối cùng tới một gian phòng. Ngẩng đầu thấy hai hàng lông mày của Thập tứ giương lên, khoé miệng có dấu nụ cười. Ta không hiểu, kinh ngạc quan sát giát phòng trước mặt.

Hắn quay đầu lại nhìn ta, rồi tiến lên mở cửa phòng. Ta tuy có chút nghi hoặc, nhưng trong lòng cũng có chút hiếu kỳ, chẳng biết hắn định làm gì.

“Điều, đèn lồng, ngọc bội...” trên chiếc bàn dài bày đủ thứ đồ vật. Vừa liếc mắt nhìn, ta giật mình, nhú mày nói: “Mấy vật này...” Hắn nhìn ta chăm chăm, trầm mặc suy nghĩ, chân mày cau lại. Thấy thần tình của hắn như vậy, ta tỉnh té nhìn lại một lần.

Đèn lồng này nhìn có chút quen thuộc. Ta lại gần, cầm lên xem. Thập tứ ở sau lưng hừ lạnh một tiếng, nói: “Người nhớ kỹ lại xem.” Nghe hắn nói như vậy, ta đột nhiên hiểu ra. Ta xoay người, bật cười nói: “Vị Thập A ca tặng ta lồng đèn này, Thập phúc tấn đã làm náo lên một trận, tại sao ta không nhớ rõ chứ.”

Thập tứ sắc mặt tối sầm lại, than thở: “Mấy thứ này đều đem tới từ phủ Bát ca. Bát ca từng nói, tuy tứ ca phong hắn là Liêm thân vương, đây chỉ là việc tạm thời. Đợi khi thiên hạ đã ổn định, việc xét nhà niêm phong phủ cũng là chuyện sớm muộn. Vì thế, Bát ca đã đem những vật dụng của người và tỷ tỷ thu thập lại. Đồ của tỷ tỷ người đã cho mang trở về Tây Bắc, đồ của người đem đến giao cho ta.”

Tay ta run rẩy, đèn lồng trong tay rơi xuống đất. Thập tứ nhìn ta, cúi người nhặt để lại lên bàn, nhàn nhạt nói: “Đây là do Bát ca biết người thích loại đèn lồng này, nên đã đặc biệt sai Lý Phúc tìm tới.” Nói xong, hắn lại quay người đi tới ngăn tủ, mở lấy ra một hộp gấm.

Hắn đưa cho ta, ta tiếp nhận nhưng dường như hai tay nặng nghìn cân, thế nào cũng không thể nhấc tay lên mở. Hắn lắc đầu, tiến đến mở ra hộp gấm rồi đặt ở trước mặt ta. Trong hộp gấm để một lớp ta lụa mềm mại, dường như bọc vật gì đó quý giá. Ta xúc lên, một vòng đeo tay bằng ngọc xuất hiện. Vòng tay vốn được đan bằng những sợi tơ vàng, khâu vào hai tượng người bằng ngọc, hình dạng vô cùng đặc biệt. Vòng ngọc này nhìn qua cũng biết đây chính là vật thượng phẩm.

Ta chưa từng nhìn qua vòng tay này, huống hồ trong phủ Bát gia cũng không thiếu những vật thể này. Ta cầm lên, im lặng nhìn ngắm hồi lâu, bỗng nhiên phát hiện có khắc hai chữ “Nhược Hi” rất nhỏ. Lòng ta cảm thấy căng thẳng, vốn đây là làm cho ta sao?

Thập tứ đứng một bên, thấy ta ngây ngốc không nói lời nào, hắn thở dài rồi nói khẽ: “Nghe Bát ca nói, tỷ tỷ người cũng có một vòng tay như thế. Tuy rằng nàng vô cùng quý trọng, thường xuyên đem ra ngắm nhưng vẫn chưa từng đeo vào, Bát ca không hiểu nguyên nhân vì đâu. Vật này của người, là do người mang tới từ Tây Bắc, chắc hẳn đây là phong tục ở nhà các người.”

Lòng ta rung động. Tỷ tỷ yêu quý vật này đến vậy, nhưng ở trong vương phủ chưa từng đeo lên. Không phải là nàng không muốn đeo, mà là nàng không muốn đeo tại vương phủ. Hai vòng tay này đến từ Tây Bắc, nói không chừng là di vật của mẫu thân Nhược Hi để lại, đưa cho hai nữ nhi làm vật hồi môn. Tỷ tỷ sợ dĩ không mang theo, bởi vì trong lòng nàng không muốn gả đến Bát phủ.

Ta khẽ thở dài, nắm vòng tay trong tay ôm vào trong ngực, nhoen cười nói: “Chúng ta đi thôi.” Thập tứ không nói gì, lại đi về phía ngăn tủ, lấy ra một chiếc hộp nhỏ, mở ra rồi đưa ra một vật nói: “Nói là vật hồi cố chủ cũng được, nói là ta tặng người cũng được, nói chung là của người.”

Ta cúi đầu nhìn, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, cười nói: “Tại sao người lại nói như vậy, đã là vật trả lại cho chủ, làm sao lại đưa cho ta?” Thập tứ nhìn ta, đưa chiếc hộp tới rồi nói: “Nói là vật hồi cố chủ là vì người làm ta cảm thấy người chính là Nhược Hi. Nói là tặng cho người, ai biết được rốt cuộc người là ai. Làm gì có chuyện người đã gần bốn mươi, mà khuôn mặt chỉ như hai mươi thế này. Huống hồ, như lời người đã nói, Nhược Hi là do chính tay ta hoá táng.”

Ta nhìn hắn, thấy trong mắt hắn lộ lên tia vui vẻ. Ta lắc đầu nói: “Thật không ngờ người còn giữ.” Hắn cười cười, rồi hừ lạnh một tiếng, cả giận nói: “Còn nữa, trên danh nghĩa người vẫn là phúc tấn của Thập tứ A ca này, hắn cư nhiên đem hết các đồ vật của người đi, kể cả giấy và bút mực cũng không để lại. Nếu như không phải lần đó người ngã ngựa, ta làm sao còn giữ lại một đồ vật của người làm kỷ niệm được.”

Trong lòng ta trào dâng nhiều cảm xúc, muốn nói nhưng chưa biết phải mở miệng từ đâu, trong lòng vô cùng khó chịu. Im lặng một hồi, ta đặt chiếc hộp xuống, quan sát hắn một hồi. Ta khẽ thở dài: “Thời cuộc đã đổi, những lập trường của người cũng nên thay đổi, điều chỉnh lại tâm tính, sống cuộc sống hiện tại cho thật tốt là được.”

Thập tứ im lặng lắng nghe, lạnh lùng nói: “Người không cần khuyên ta, hắn là dạng người thế nào, ta và người đều rõ.” Ta có chút giận giữ, không hiểu vì sao hắn lại cứ bướng bỉnh như vậy, cũng cười lạnh nói: “Mọi chuyện đều không phải như người nghĩ. Hẳn một lòng vì nước, không vì đẹp lòng người khác để thu phục nhân tâm; Hắn đưa ra những chính sách mới, đối với dân tộc là có ích nhưng lại kích lòng giới quý tộc. Trong thâm tâm, hắn yêu thương nhất là người em trai cùng mẹ, thế nhưng trời sinh tính cách của hắn cô tịch, nên hắn không bao giờ biểu lộ, để cho người khác tự cảm nhận.”

Thập tứ giật mình, thật lâu mới bình tĩnh. Hắn lắc đầu, cổ nờ nộ cười, nhìn ta mà nói: “Những vật này đều là của người, người muốn mang đi thì mang, để lại thì để lại.” Ta giật đầu, cầm lấy hộp gấm nói: “Tất cả ta để lại đây, ta sẽ còn đến tìm người.”

Hắn lắc đầu, nói: “Hắn sẽ không cho người tới lần nữa.” Ta sừng sốt, hắn lại nói: “Gió to khiến đám bèo tấm trôi dạt. Tăng Tĩnh đã mang án tử nhưng cần phải để phòng cẩn thận nhưng vẫn phải để phòng cẩn thận. Đám văn nhân không giống binh thường, tuy nói Đại Thanh chúng ta quốc gia ổn định, không sợ những người đọc sách này, nhưng văn nhân vẫn viết theo tâm tình, dư luận của bách tính. Tuy nói cường chế là biện pháp bậc minh quân không muốn sử dụng, nhưng liên lụy đến những chuyện thế này, cường chế chính là biện pháp hữu hiệu nhất.”

Ta ngo ngác nghe hắn nói, có chút không tin những lời này là do hắn nói. Thấy biểu tình của ta như vậy, ánh mắt hắn loé lên, vội đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Để cho người ta biết hắn yêu thương người đệ đệ như ta đến vậy, ta cũng sẽ không biết thân biết phận nữa.” Trong lòng ta vô cùng vui vẻ, kim chề cười mà nói: “Người nghĩ được như vậy là tốt rồi.”

Thập tứ trừng mắt nhìn ta, đang muốn nói tiếp nhưng thấy Hoàng Lịch đang lại gần.

Hoàng Lịch nhìn chiếc hộp trong tay ta, mỉm cười nói: “Thập tứ, lúc khác ta sẽ trở lại tìm thúc. Ngạch nương đã đi từ sáng sớm, chúng ta cũng nên đi rồi.” Thập tứ nhìn ta, nhường lông mày, nhàn nhạt cười nói “Nhược Hĩ”. Ta ngừng lại, cầm chiếc hộp trong tay đưa cho Hoàng Lịch, đi lên trước nắm lấy tay hắn. Toàn thân hắn cứng đờ, lập tức vươn hai tay ôm ta một chút. Hai người đứng đối mặt, ta nói: “Hiện tại, ta đang sống những ngày nhàn hạ thoải mái.” Hắn gật đầu, cười cười nói: “Mong muốn Hoàng hân có thể giống người nhiều một chút.”

—

Trời rét đậm, không khí lạnh lẽo và khô ráo, không hề có dấu hiệu tuyết sẽ rơi.

Ta ngồi trong phòng, bếp lò đặt xung quanh, yên lặng ngáy giấc. Ta vốn định đợi Thập tam trở về, hỏi thêm một chút chuyện của Thừa Hoan. Đợi hán một thời gian dài vẫn không thấy hán ở đâu, liền sai Tiểu Thuận Tử đi tìm, mỗi lần trở về hán đều nói ‘Di thân vương nói, đợi nghị sự xong sẽ tới’. Nhưng cho tới giờ đã hơn nửa tháng, ta vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng hán.

Ta thầm thở dài trong lòng, chẳng hiểu trên triều lại xảy ra chuyện gì. Gần một tháng nay, sắc mặt Dận Chân trầm ngâm, trán cau lại, ta hỏi hán vài lần nhưng hán đều né tránh.

Một trận gió nổi lên, ta nghe được tiếng bước chân lại gần. Nhìn ra cửa phòng, Tiểu Thuận Tử đang cúi đầu bước nhanh tới, khom người thi lễ rồi cười nói: “Nương nương, Di thân vương đang cùng Vương Quốc Đồng đại nhân nghị sự. Nghị sự xong người sẽ tới, Vương gia sai nô tài tới thông báo cho nương nương.” Ta gật đầu, thuận miệng hỏi: “Không phải hán đã tới Triết Giang rồi sao? Về kinh hồi nào?” Tiểu Thuận Tử cũng nói: “Vương đại nhân vẫn chưa trở lại kinh phục chức. Năm ngoái, hán đã trở thành Tuần phủ Hồ Nam.”

Ta ngẩn ra, ‘Hồ Nam’, trong lòng kinh sợ, đứng thẳng dậy, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Vương gia đang nghị sự chuyện gì?” Tiểu Thuận Tử kinh hãi, lui về sau hai bước, ngẩng đầu nhìn ta, nhẹ giọng nói: “Tại Hồ Nam có người biên soạn tục sử.”

Trong lòng ta thầm cười khở, hai tên thư sinh làm lỡ việc khoa cử của toàn bộ học sinh của tỉnh Hồ Nam. Năm nay, Triết Giang văn hoá phát đạt, quan viên rải rác trong ngoài triều, mặc khách trong các nha môn. Hiện tại đang tiến hành phân chia lại ruộng đất, thân hào trong nông thôn tích cực phát đối. Triều đình sai Uông Cảnh Kỳ đến điều tra, phát sinh án mạng khiến Dận Chân tức giận vô cùng. Dận Chân từng nói ‘Triết giang phong tục đơn giản’, liền phát Quang lộc tự khanh, Nam học chính Vương Quốc Đồng làm Ngự sử tới Triết Giang quan sát việc hiệu chỉnh tục sử, tra hỏi phong tục Triết Giang. Đám nho sinh tại Triết Giang xóc nổi rầm rĩ làm loạn. Bởi thế, quan viên Triết Giang đều dăng sớ, khiến Dận Chân lại càng thêm tức giận, ngưng kỳ thi hương thi hội tại Triết Giang. Đám kẻ sĩ tại Triết Giang nói ‘văn chương có thể kiến người tin theo, vì nghĩa lớn ngăn cho vương thường không bị huỷ hoại’. Vương Quốc Đồng đến nhậm chức, đến phủ huyện Triết Giang, triệu tập quan viên phát biểu đạo Khổng Mạnh, tuyên bố thánh dụ, chỉnh đốn đám nhân sĩ Triết Giang. Sử viết kẻ sĩ Triết Giang ‘run rẩy lật đật đập đầu tạ ơn.’

Tiểu Thuận Tử lẳng lặng đợi một lát, thấy ta mãi suy nghĩ không nói nên lời, hán khẽ tâu: “Nương nương, nô tài xin cáo lui.” Ta than nhẹ một tiếng, hỏi: “Còn có chuyện gì khác?” Tiểu Thuận Tử khẽ run lên, thanh âm run khẽ: “Có kẻ nói đương kim thiên tử hành vi trị quốc bá đạo, không theo lối Nghiêu Thuấn. Bởi vậy, hoàng thượng thiết lập Hồ Nam tục sử, lại còn nổi lên đám Tra Tự Đình, Uông Cảnh Kỳ...”

Hán không nói hết, quỳ xuống, run run: “Nương nương, đừng nên hỏi nô tài, nô tài không thể biết nhiều hơn.” Ta gượng cười, cho hán đứng lên, thấy vẻ mặt hán đầy vẻ hoảng sợ. Ta phát tay bảo hán lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Tiểu Thuận Tử đi rồi, ta ngồi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra một manh mối.

Ngồi yên một chỗ, ngực ta đau nhói, suy nghĩ hỗn loạn. Ta đành đi tới bàn viết, trải giấy, chậm rãi mài mực. Cầm bút, không tự chủ ta tiện tay viết mấy chữ ‘Lữ Lưu Lương’, ‘Lữ Tử Nương’. Án Tăng Tịnh vừa xử lý xong, ba chữ ‘Lữ Tử Nương’ xuất hiện như đâm vào tim ta, làm ta hoảng sợ vạn phần.

Viết hồi lâu, phía sau đột nhiên có luồng gió thổi tới. Ta liền cảm thấy vui mừng, xoay người thấy Thập tam đang mỉm cười bước vào. Hắn nhìn mấy chữ ta vừa viết, có chút giật mình, lập tức nét mặt nghiêm lại, nói: “Ta đã điều tra những người trong phủ Lữ gia, không có người này.”

Ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn còn một chút lo lắng, liền hỏi tiếp: “Tất cả mọi người, dù không ở trong Lữ phủ, nhưng vẫn là người nhà họ Lữ.”

Thập tam nhấp một ngụm trà, nhíu mày nhìn ta nói: “Quả thực là không có người này. Rốt cuộc, à là ai, người làm sao lại biết đến à?”

Ta cười cười nhưng không nói. Thập tam thấy vậy lắc đầu, cũng không nói, tiếp tục uống trà. Một lúc sau, hán nhìn ta nói: “Lữ Lưu Lương có bảy người con, nhưng không có con gái. Ngoại trừ con trai cả của hán đã chết, sáu người con còn lại cũng đều không có con gái. Vì thế, không có ai là Lữ Tử Nương theo như người nói.”

Ta gật đầu, nhìn hán cười cười. Thập tam vẫn bình thản uống trà, dường như là rất khát. Ta cười hỏi hán: “Phải nói nhiều lắm sao?” Hắn gật đầu, uống

thêm một ngụm rồi mới thở dài: “Đại Thanh ta vốn không phải là tộc Hán, nhưng từ khi nhập quan, dân chúng sống tốt hơn nhiều so với những năm Sùng Chính, vậy mà người Mãn chúng ta vẫn không thể làm họ tin ph.”

Ta nghe vậy ngẩn ra. Thập tam mấy năm nay đã trưởng thành, biết cân nhắc nhiều, rất ít khi nghe được những lời cầu nhàu của hắn như vậy. Quả thật, hắn đã vì đại cục mà tổn hao không ít tâm lực.

Ta trầm ngâm hồi lâu, cười nói: “Dân chúng chỉ cần cơm no áo ấm, họ vốn không để ý hoàng đế là người Hán hay người Mãn. Những suy nghĩ dạng này chẳng qua là do đám sĩ phu cổ chấp, lớn tiếng đề cao sĩ khí, tự soạn một ít văn chương hoài niệm triều đại cũ, rồi lại truyền tay nhau, cũng không làm được việc lớn gì.”

Thập tam đưa tay day day thái dương, rồi ngẩng đầu lên cười nói: “Đang u mê, gặp người ta còn nhớ đầu hơn nữa.” Ta cười cười, do dự hồi lâu mới hỏi: “Có việc gì mà lại xảy ra chuyện Tra Tự Đình, Uông Cảnh Kỳ?” Thập tam nhướng mày, ngạc nhiên, nhìn ta hỏi: “Người cũng nghe nói?” Ta gật đầu.

Hắn thở dài, nâng ấm trà lên rót thêm, rồi ngả lưng dựa vào ghế nói: “Năm đó, Long Khoa Đa tiến cử Tra Tự Đình, mà Uông Cảnh Kỳ lại là mạc khách của Niên Canh Nghiêu. Cả hai người này đều là người Triết Giang, lập nên nhóm Triết Giang chính tục sử. Rất nhiều kẻ sĩ nói hoàng huynh vì đã kích Long, Niên mà giận chó đánh mèo, dựng chuyện Hồ Nam, đồn đãi khắp nơi. Rồi đến lượt Tăng Tĩnh làm văn chương phi báng, châm chích việc kế vị của hoàng huynh. Các thân vương cũng vì việc hoàng huynh nghiêm khắc trừng phạt bè đảng của Niên Long mà bất mãn.”

Lòng ta rối bời, thì ra bản thân mới biết được bề ngoài của sự việc, chứ thực chất nguyên nhân ta vẫn chưa hiểu rõ. Thầm cười khổ, giờ mới hiểu vì sao mấy hôm nay Dận Chân trong lúc lơ đãng về mặt lại hiện lên hận ý, Tăng Tĩnh lại động vào vết thương của hắn.

Mãi suy nghĩ, vẻ kinh ngạc của ta hiện rõ lên mặt, kiến Thập tam cau trán nhìn. Ta giật mình hoảng hồn, hắn cười nói: “Việc này từ nay đừng nên hỏi lại. Người chỉ cần điều dưỡng sức khỏe cho tốt, sinh thêm cho Hoàng Hân một đệ đệ, đó mới là việc chính.” Mặt ta nóng bừng, mắng hắn: “Người chỉ nên để ý tới tâm tình của Lục Vu thì tốt hơn, chớ quản việc nhà của ta.”

Thập tam cười lớn, nhưng giữa vẻ cười kia ta vẫn thấy một tia chua xót. Hắn nói: “Sau khi tiến cung lần trước, Thừa Hoan cũng thường xuyên đến thăm sóc Lục Vu. Nha đầu kia chẳng hiểu sao, hình như thoáng chốc đã trưởng thành. Trước mặt Lục Vu, nha đầu kia giữ lễ tiết giống hết các tiểu thư nhà khác.”

Ta bối rối, cúi đầu suy nghĩ hồi lâu rồi nhìn Thập tam dặn: “Mấy hôm nữa bảo Thừa Hoan đến gặp ta.” Thập tam than thở: “Cứ như vậy cũng không phải là biện pháp. Thừa Hoan vốn rất nghe lời người, do chính người giải thích, hắn sẽ hiểu được dụng tâm lương khổ của Lục Vu.”

Ta gật đầu, đột nhiên nhớ tới một chuyện, đắn đo hồi lâu mới hỏi: “Hiện tại, Quốc khố có được đầy đủ chưa?” Hắn ngẩn ra, ngưng thần nhìn ta, không nói. Ta đến trước mặt hắn, nghiêm túc hỏi: “Ta cần biết sự thực.”

Thập tam lại nhấp một ngụm trà, khẽ cười hỏi: “Người hỏi chuyện này để làm gì?” Ta bĩu môi: “Ta không đựng tới tiền bạc trong quốc khố, người không phải sợ. Ta đang có hơn mười vạn lượng bạc, người có cần không?”

Hắn nghe tới đây, chén trà trong tay rung động sánh cả ra ngoài, rót cả ra áo. Ta mỉm cười, đưa khăn cho hắn lau. Hắn nhận khăn, trừng mắt nghiêm mặt nói: “Người trong phủ Bát ca lại tới tìm người?”

Ta kinh ngạc, nhưng lại nghĩ Thập tam cũng biết rất nhiều chuyện. Việc này cũng không có tổn hại gì, huống hồ đây là hơn mười vạn lượng, hắn đương nhiên nghĩ ngay tới các cửa hiệu của Bát gia.

Ta nhận lại khăn, giặt vào vạt áo, nhìn Thập tam gật đầu. Thập tam yên lặng suy tư một hồi, nhíu mày nói: “Nếu hoàng huynh biết, những cửa hiệu này giao cho người... huynh ấy sẽ không nhận đâu.” Ta cười khổ, nói: “Ta biết hắn sẽ không nhận, nhưng một người sống trong thâm cung như ta, cầm nhiều bạc như vậy có lợi gì. Nếu hắn không nhận, ta sẽ cho người rải ở đường lớn trong kinh thành, như vậy chắc cũng giúp được một số người.”

Thập tam ngây người, lập tức cười nói: “Hoàng huynh dù có trách tội, ta cũng sẽ thu nhận.” Cười xong, hắn lại than thở: “Đại sự quốc gia, cần nhiều tiền lắm. Lúc Hoàng A mã trị vì, năm bốn mươi tám bộ Hộ còn dư hơn năm nghìn vạn lượng. Tới năm sau mười một, bộ Hộ chỉ còn dư hơn trăm vạn lượng. Quan lại tham ô thành phong trào. Theo quy chế cũ, tân hoàng đăng cơ sẽ ban ân xuống toàn thiên hạ, quan viên được thưởng. Nhưng hoàng huynh kế vị, quốc khố trống rỗng, không còn cánh nào khác, hoàng huynh vừa đăng cơ đã hạ chiếu bộ Hộ thanh tra thuế ruộng.”

Hắn lại cười khổ, rồi nói tiếp: “Trùng phạt nghiêm khắc quan lại tham ô, bắt họ nộp lại những tài sản này, vốn là khẩu dụ của Hoàng huynh. Thế nhưng, bạc nuốt vào rồi, làm sao bọn họ trả ra được? Không lấy từ dân, thì bạc ở đâu ra. Hoàng huynh sợ rằng những người này vì bổ khuyết thiếu hụt lại bóc lột dân gian, liền giao trọn trách giám sát cho ta. Vì thế, hoàng huynh bị gièm pha không ít.”

Thập tam sắc mặt giận giữ, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, hồi lâu vẫn không nói tiếp. Ta yên lặng suy nghĩ. Từ xưa, kẻ làm vua để lưu lại tiếng thơm, làm những việc nhân nhưng lại tạo thành hủ bại, dân chúng lầm than nhiều vô kể. Dận Chân nhân chính nhưng lại mang ác danh, thậm chí ba trăm năm sau vẫn cho rằng hắn là ‘bạo quân’, thật là có chút oan ức.

Hai người yên lặng hồi lâu, Thập tam đột nhiên nói: “Loại người như Tăng Tĩnh, giết không có gì đáng tiếc. Hắn là kẻ độc sách nhưng không chuyên tâm nghiên cứu học vấn, không hiểu rõ ước vọng của trăm họ, chỉ oán trách thiên tử.” Ta đỡ đầu nhìn hắn, run sợ khẽ nói: “Chúng ta là người Mãn, là dị tộc nhưng lại làm chủ Trung Nguyên. Trong quan niệm truyền thống của Hán tộc, chúng ta là ‘dị tộc xưng vương’, không phải là chính thống. Vì vậy, đám sĩ phu đối với chúng ta có lòng oán hận, đó cũng là lẽ thường. Tăng Tĩnh là một trong số đó, không hiểu nội tình nhưng lại phán xét việc triều đình, thực là tội không thể tha. Thế nhưng...”

Ta trầm nghĩ, Thập tam ơ Thập tam, ta sợ là hoàng huynh của người sẽ không giết hắn. Ta trầm nghĩ, giọng cười không nói tiếp.

Thập tam nhìn ta miên man suy nghĩ, cười nói: “Nhược Hi, người thay đổi rất nhiều. Trước đây, chúng ta không bao giờ đàm luận những việc này. Hiện tại, người nói chuyện như các vị đại thần trên triều vậy.” Ta búng tỉnh, trừng mắt cười nói: “Ý người nói, ta nói chuyện càng ngày càng không giống một nữ nhân?”

Thập tam sùng sốt, cười lên ha hả. Ta ngoài mặt tuy cười, nhưng trong lòng vẫn nghĩ. Trước đây ta luôn đợi đến ngày được xuất cung, luôn sống cẩn trọng, lời nói và việc làm có cân nhắc, chỉ e gây chuyện hại đến thân, làm sao dám nói thật suy nghĩ bản thân. Hiện tại, trái tim của ta đang ở đây, cũng không còn lo lắng đến an nguy bản thân, tự nhiên tâm tình bình thản hơn trước, cũng đã biết quý trọng bản thân và những người xung quanh, tất nhiên cũng sẽ lo lắng cho bọn họ. Bởi vậy, Thập tam nói ta đã thay đổi nhiều, đó là vì thực tế đã làm ta thay đổi.

Thất thần suy nghĩ, đột nhiên nghe Thập tam nói: “Thần đệ tham kiến hoàng huynh.” Ta hơi giật mình, mở mắt thấy Dận Chân và Cao Vô Dung đang đứng ở cửa. Dận Chân chăm chú nhìn ta, ta giương mắt trêu lại hắn, rồi từ từ đứng lên. Hắn đưa mắt nhìn Thập tam, vừa bước vào vừa hỏi: “Cùng Vương Quốc Đồng bàn luận ổn thỏa chưa?” Thập tam gật đầu, đợi Dận Chân ngồi xuống mới ngồi lại.

Cao Vô Dung khom lưng đứng ở cửa nhẹ giọng hỏi: “Hoàng thượng, bữa trưa dọn lên ở đây được không?” Hắn nâng trà nhấp một ngụm, rồi hỏi Thập tam: “Nếu không bận việc, chúng ta cùng dùng bữa.” Thập tam nghiêng đầu suy nghĩ, rồi mỉm cười nói: “Cũng không có chuyện gì khẩn cấp.”

Dận Chân nhìn Cao Vô Dung ra hiệu, Cao Vô Dung liền xoay người rời đi. Ba người tự theo đuôi suy nghĩ riêng, yên lặng không nói gì. Một lúc sau, Cao Vô Dung dẫn người mang bữa trưa tới, từng người bưng đồ ăn nối đuôi nhau đi vào. Ba người lúc này mới nhìn nhau bật cười, trở về với hiện thực.

Cao Vô Dung khẽ khẽ chỉ huy mọi người nhanh chóng dọn cơm, rồi lại lần lượt lui xuống. Dận Chân vui vẻ nói: “Mấy năm nay ít có cơ hội ở cùng một chỗ, thành ra xa cách hơn trước.” Thập tam gật đầu. Nhìn bím tóc hai người đã xuất hiện những sợi bạc, trong lòng ta thấy khó chịu, thăm thò dài.

Ta dùng xong trước tiên, yên lặng ngắm nhìn hai người trước mặt. Dận Chân cười hỏi: “Nàng dùng ít vậy sao?” Ta cười nói: “Ta ngồi một chỗ cả ngày, đầu đã đói.” Thập tam khẽ cười, liếc mắt nhìn ta, rồi lại cúi đầu dùng bữa.

Dận Chân uống canh xong, hỏi Thập tam: “Năm nay quốc khó thế nào?” Ta ngần ngại, nhìn Thập tam dò xét. Thập tam cũng nhìn ta, nói: “Hiện tại, còn dư hơn sáu nghìn vạn lạng.” Dận Chân nhướn mày, mỉm cười nói: “Rốt cuộc cũng đã đầy rồi.” Ta khẽ thờ phào một hơi, Thập Tam vẫn nhìn ta, đang định nói thêm thì Dận Chân đã nhướn mày, hẳn dù đang cười nhưng ánh mắt vẫn vô cùng sắc lạnh, nói: “Chuyện của Tây Tạng, cũng đã đến lúc phải giải quyết.”

Thập tam im lặng suy nghĩ, do dự hồi lâu, nhìn Dận Chân nói: “Hoàng huynh, thần đệ nghĩ thời cơ vẫn chưa thích hợp.” Dận Chân khẽ lắc đầu, nói: “Hiện tại, chính trị đã ổn định, tài lực sung túc, mà tại Chuẩn Cát Nhĩ, Cát Y Đan Sách vừa kế thừa Hãn vị, đây chính là thời cơ tốt nhất. Huống hồ, bình định xong Chuẩn Cát Nhĩ, bài toán Tây Tạng sẽ hoàn toàn yên ổn. Tây Tạng có được yên ổn, Thanh Hải, Mông Cổ cũng theo thế mà yên ổn.”

Cuối năm Ung Chính thứ năm, Cát Y Đan Sách mới kế thừa Hãn vị, quyền lực chưa nắm ổn định, nếu như thảo phạt, đúng là thời cơ tốt nhất.

Thập tam nhíu mày suy nghĩ, nói: “Tuy vài năm nay bọn họ không dám xâm phạm biên giới, nhưng việc này có ảnh hưởng trực tiếp tới sự an nguy xã tắc, ổn định dân sinh. Cần phải có lý do chính đáng để ra chiếu thảo phạt.” Thập tam mặc dù nói như vậy, nhưng ánh mắt vẫn trĩu nặng suy tư. Cô nhân vẫn nói, thuận theo nhân tâm, điều Thập tam lo lắng không phải là không có đạo lý.

Dận Chân nhàn nhạt nhìn Thập tam, nói rằng: “Người lo lắng đến việc nhân tâm ủng hộ hay phản đối. Đó cũng là một vấn đề.” Thập tam gật đầu, sắc mặt thả lỏng hơn trước.

Chuẩn Cát Nhĩ quấy nhiễu biên giới và việc thổ ty các nơi làm loạn vốn là hai sự kiện chính dưới triều Ung Chính. Ta ngồi nghe, lo lắng hỏi: “Chuẩn Cát Nhĩ vốn là bộ lạc du mục, bọn họ giỏi cưỡi ngựa, kỵ binh là thế mạnh, tốc chiến tốc thắng, hành động linh hoạt. Tây Vực là vùng đất xa xôi trông trải, có sa mạc ngăn trở, địa thế hiểm độc, lương thực làm sao để cung cấp?”

Dận Chân mỉm cười nhìn ta, đột nhiên đưa tay lên xoa xoa má của ta. Mặt ta nóng bừng, lên nhìn Thập tam, thấy hắn đang liếc mắt cười ta, trên mặt lộ vẻ châm chọc. Ta liền nhìn sang chỗ khác.

Mặt đỏ bừng, ta đứng dậy muốn bước đi. Dận Chân kéo ta ngồi xuống, cười nói với Thập tam: “Nàng đã lĩnh hội được điểm mấu chốt.” Thập Tam nhìn cười, nói: “Chỉ đâu không cần lo lắng. Năm ngoái, hoàng huynh đã lệnh cho đốc phủ ba tỉnh Đông Bắc, tuyển chọn hai nghìn người, không cần giỏi bắn cung cưỡi ngựa, chỉ cần sử dụng tốt súng bắn chim là được.”

Dận Chân nhìn ta, lắc đầu cười nói: “Chúng ta đã chế tạo ra một loại chiến xa đặc biệt, một người lái xe, bốn người bảo vệ. Một xe là năm người, năm xe là một nhóm, năm nhóm là một thừa, bốn thừa lập một đội, mười đội là một doanh. Hành quân thì vận tải lương thực, thuốc men. Đóng giữ thì bảo vệ doanh trại. Trên chiến trường thì anh dũng chiến đấu.”

Thập tam ngồi ngay ngắn, chăm chú lắng nghe. Nghe xong, hắn xoa cằm suy nghĩ hồi lâu, rồi đứng lên nói: “Thần đệ sẽ trở về tính toán số ngân lượng cần thiết.” Dận Chân nhìn ta, cười nói: “Cũng không cần gấp. Ta phái đệ ra ngoài một tháng, nàng oán hận ta một tháng. Chiều nay người trở về đoàn tụ cùng Lục Vu đã.”

Thập tam cười nhìn ta, ta trừng mắt nhìn hắn. Thập tam mỉm cười xin cáo lui, còn chưa quay người, Dận Chân đã nói: “Tình hình bộ Hộ như vậy, triều đình đối với người hết lòng ca ngợi. Cuối năm ngoái, ngân khố còn chưa được tới sáu nghìn vạn lạng. Vậy mà mới có vài tháng, quốc khố đã có hơn sáu nghìn vạn lạng, công của người không nhỏ.” Thập tam ngẩn ra, ngượng ngùng đưa mắt nhìn ta.

Ta nhìn hắn trêu chọc, cười cười ý bảo hắn đi trước. Hắn hơi lo lắng nhìn ta, rồi chậm rãi đi ra.

Dận Chân nhìn ta, hỏi: “Có chuyện gì chưa nói cho ta nghe?” Ta khẽ cắn môi, trong lòng âm thầm suy nghĩ. Chuyện này sớm muộn gì hắn cũng biết, để hắn nghe người khác nói, không bằng chính mình tự nói thì hơn. Ta ghé lại gần, ôm hắn trong tay, nhìn hắn nói: “Ta nói nhưng chàng không được tức giận. Chàng phải hứa thì ta mới nói”.

Hắn nhìn ta, hồi lâu vẫn không nói gì. Ta nhìn hắn, đáng cười cứng sượng lại. Hắn thở dài, cuối cùng đành đồng ý: “Ta hứa.”

Ta bước tới ngồi trước mặt hắn, yên lặng nhìn. Hắn vẫn nghiêng người, chăm chú đọc sách, dường như không vì có ta mà sao nhãng.

Ta khẽ thở dài, định quay lại giường ngủ, nhưng rồi dừng lại, quay đầu nhìn hắn một hồi, ta lại bước tới ngồi xuống như trước. Quan sát hắn hồi lâu, ta nhấc bút lên vẽ tranh.

Vẽ hồi lâu, đại ý bức tranh đã dần hiện rõ, ta chán nản buông bút, chống cằm mở to mắt nhìn hắn. Hắn vẫn giữ nguyên tư thế cũ, không hề thay đổi khiến ta bực tức, đưa tay gạt quyển sách ra khỏi tay hắn. Hắn ngẩng đầu lên nhìn ta. Viên mắt ta dần nóng lên, ngẩng mặt cố ngăn không cho nước mắt rơi xuống. Hắn khẽ thở dài, đứng dậy.

Hắn nắm tay, nhẹ lau nước mắt cho ta. Ta đẩy hắn ra, quay người sang hướng khác. Hắn lắc đầu, kéo ta lại, ôm vào lòng. Ta dựa vào ngực hắn, khẽ nói: “Chàng đã hứa là không tức giận mà.” Hắn vỗ nhẹ lưng ta, khẽ thở dài: “Ta đã đồng ý, nhưng trong lòng ta vẫn không thoải mái. Từ sau, nàng không nên vì những việc thế này mà xuất cung, nếu xảy ra chuyện thì ta phải làm sao?” Ta ngẩng đầu, bộ dạng giận dỗi biến mất, nhìn thẳng vào mắt hắn gạt đầu.

Mặt hắn liền lộ vẻ tươi cười, yên lặng nhìn ta. Ta xấu hổ, cúi đầu dựa sát vào ngực hắn. Hắn nâng nhẹ đầu ta lên, chậm rãi cúi xuống hôn say đắm.

Ta khẽ nghiêng người, hai người ôm chặt lấy nhau, rồi chậm rãi song song nằm xuống. Hắn lục lọi tìm cách cởi áo của ta, môi vẫn tiếp tục hôn một đường dài.

Hắn dừng lại ở trước ngực ta. Toàn thân ta rung lên, miệng thì trào yếu ớt: “Dận Chân... Dận Chân...” Hắn cũng khẽ rên lên một tiếng, xoay người bắt đầu...

Qua một lúc, chúng ta ôm chặt nhau nằm trên giường. Hắn vòng tay vuốt ve thắt lưng của ta, tay kia vuốt nhẹ lên tóc, nói: “Mấy hôm nay ta bận nhiều việc, tinh thần có chút không ổn định.” Ta ngẩng đầu nhìn hắn, thấy sắc mặt hắn mờ hồ lộ ra vẻ rủ rủ, mệt mỏi. Ta thầm đau xót, nhưng biết việc này không thể tránh được, chỉ nhẹ nhàng xoa lên ngực hắn mà nói: “Mỗi ngày đều làm việc tới tận canh ba, canh năm lại lên triều, thân thể dù bằng sắt cũng không chịu nổi.”

Hắn siết ta chặt hơn, khẽ thở dài: “Mấy ngày này không có cách nào nói chuyện được với nàng. Hôm nay, việc gì cũng không quan tâm, ta sẽ ở cùng nàng.” Ta mừng rỡ, lấy tay che mắt hắn, khẽ nói: “Chàng ngủ đi.” Hắn cười khẽ, đầu dựa sát vào ta.

“Tiểu thư, tiểu thư... tiểu A ca khóc tìm mẹ, nô tỳ đã bế tới đây.” Tiếng Xảo Tuệ vang lên bên ngoài, ta ‘uhm’ nhẹ một tiếng rồi khẽ ngồi dậy. Hắn cũng mở mắt, nhìn ta cười. Ta vội vàng mặc lại áo, rồi đi tới mở cửa phòng.

Xảo Tuệ nhìn bộ dạng của ta, mỉm cười rồi giao lại Hoàng Hãn, đóng cửa quay đi. Ta giặt mình, xấu hổ đỏ bừng mặt, bối rối.

Hoàng Hãn hai tay ôm chặt cổ ta, hướng ra cửa phòng, luôn miệng nói: “Ngạch nương... hoa... hoa trắng...” Ta vỗ nhẹ lưng hắn, nhẹ giọng dỗ: “Hắn nhi ngoan, Hãn nhi đừng làm ồn.” Tiểu tử kia nhất định không buông tay, nhìn ta rồi chỉ ra bên ngoài nói: “Hoa... xem hoa...”

Dận Chân đã mặc lại quần áo, đứng dậy bế lấy Hoàng Hãn, bước tới mở cửa sổ. Một luồng gió lạnh mang theo mấy bông tuyết nhỏ ập vào. Thì ra, tuyết đã rơi.

Hoàng Hãn hưng phấn, hai bàn tay nhỏ bé vỗ vào nhau, thích chí cười nói: “Hoa, hoa.” Ta và Dận Chân cùng nhìn nhau cười. Dận Chân cúi cười, đưa tay ra ngoài cửa sổ. Tiểu tử kia thấy vậy, cũng nhào người vươn tay ra ngoài. Mấy bông hoa tuyết rơi vào tay bọn họ, trong nháy mắt đã tan biến. Tiểu tử kia kinh ngạc, nhìn bàn tay nhỏ bé của mình, cái miệng nhỏ xiu chu ra, nói với Dận Chân: “A mã, hoa, hoa mất rồi!”

Dận Chân nín cười, đưa mắt nhìn ta, rồi nói với Hoàng Hãn: “Con trai, đây là hoa tuyết, hoa tuyết.” Hoàng Hãn đang trong giai đoạn học nói, nghe xong hai lần đã có thể nói theo: “Hoa tuyết, hoa tuyết.”

Dận Chân đóng cửa sổ, nhìn về mặt bất mãn của Hoàng Hãn, nói: “A mã, ngạch nương cùng Hãn nhi ra ngoài thưởng tuyết, được không?” Hoàng Hãn vừa nghe, liền nhào người về phía cửa, nói: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài.” Nghe vậy, Dận Chân tươi cười, nhìn ta cười nói: “Nàng sinh thêm mấy nhóc nữa, ta sẽ không chỉ chiều hắn như vậy.”

Ta lờm Dận Chân, rồi đưa tay ra muốn bế Hoàng Hãn, vừa nói: “Chàng cứ nghỉ thêm một lúc, ta dẫn Hãn nhi ra ngoài thôi cũng được.” Tiểu tử kia nhìn ta, rồi nhìn hắn, dường như hiểu chúng ta nói gì, cái miệng nhỏ xiu liền ngoác ra định khóc, hai tay vẫn ôm chặt lấy cổ Dận Chân. Dận Chân nhú mắt cười. Ta thở dài, đành đi lấy hai chiếc áo khoác.

Hắn chỉnh lại áo khoác cho ta. Ta xoay người đi tới trước gương, chải lại tóc. Hắn lại gần, cầm lấy chiếc lược đặt xuống bàn, cười nói: “Như vậy đẹp rồi.” Ta nhìn vào gương, tóc dài thẳng mượt, trong lòng thấy hoảng hốt. Nếu như không mặc trang phục kiểu này, cô gái trong gương kia giống hệt người hiện đại.

Ngây người một lúc, ta bật cười, đưa mắt nhìn hắn rồi tiện tay quấn tóc thành một búi sau đầu, lấy trăm vãi vào rồi kéo lại áo, vót tay lấy mũ. Thản nhiên cười nhìn hắn, hắn nhìn ta thật kỹ rồi đùa với Hoàng Hãn: “Hắn nhi, ngạch nương đẹp không?” Tiểu tử kia vỗ tay, nói theo: “Ngạch nương, đẹp. Ngạch

nuong, đẹp.” Hân khẽ cười, một tay ôm Hoàng Hân, một tay choàng qua vai ta, ba người cùng bước ra ngoài.

Chúng ta chậm rãi cùng bước, cả hai đều không nói một lời. Ta ôm lưng hân, lẳng lặng nhìn hoa tuyết đang bay lượn, trong lòng thoải mái, vui vẻ, cảm giác ‘bách niên giai lão’ là thế này đây.

Một trận cười ‘khách khách’ vang lên, Hoàng Hân vừa cười vừa giơ tay đón tuyết, toàn thân vuron cao.

Ta mỉm cười nh con. Dận Chân bỗng như rụng mảy, rên lên một tiếng đau đớn. Ta quay ra nhìn, che miệng cười, nói: “Chàng cũng bị đau sao?” Hân đưa mắt nhìn ta, hừ nhẹ một tiếng nói: “Thấy nhi từ thích như vậy, ta chịu đau một chút cũng đáng.” Ta đánh nhẹ vào vai hân, hân bật cười. Chúng ta lại chậm rãi đi tiếp.

“Hoàng A mã, Nhạc Chung Kỳ, Phó Nhân Đan cầu kiến.” Giọng Hoàng Lịch vang lên phía sau. Chúng ta xoay người. Hoàng Lịch thấy ta gượng cười, khom người thỉnh an: “Nhi thần tham kiến ngách nương.” Ta gật đầu, giơ tay đón Hoàng Hân.

Tiểu tử kia hôm nay bướng bỉnh, nhất định bám chặt Dận Chân không rời. Ta khẽ dỗ vài lần, tiểu tử kia vẫn ôm chặt không buông. Thấy mặt Dận Chân lộ vẻ lo lắng, ta liền nghiêm mặt, làm bộ lớn tiếng trách mắng: “Hân nhi”. Tiểu tử kia cũng thấy tình hình khác thường, liền vuron tay về phía ta.

Dận Chân làm như không nghe thấy thông báo, nhẹ nhàng nói: “Hân nhi ngoan, theo ngách nương. Xong việc A mã sẽ chơi với con.” Nói xong, quay sang ta nói: “Tuyệt rồi càng lúc càng nặng, chúng ta về thôi.” Ta lắc đầu, cười nói: “Lần đầu Hân nhi được thấy tuyết, cứ để con chơi thêm một lúc.”

Hân xoay người đi vài bước, lại quay lại nói: “Một lúc thôi rồi về ngay. Trời đông lạnh, ra ngoài lâu không tốt. Trẫm sẽ sai Cao Vô Dung tới đón các nàng.” Ta gật đầu, xoay lại nhìn, bắt gặp Hoàng Lịch dù đang cười nhưng ánh mắt vô định. Ta bước đi, suy nghĩ hồi lâu. Những gì nên làm, ta đều đã làm, đã nói. Đến hôm nay, thật không biết ta còn làm được gì hơn.

Đờ dãn bước đi. Hoàng Hân trong lòng đòi xuống đất. Ta đặt con xuống, hân tập tễnh đi bước rồi quay lại nhìn ta. Ta cười, cổ vũ hân ‘đi tiếp’. Tiểu tử kia nhếch miệng cười, chậm rãi bước tiếp về phía trước.

“Tiểu thư, sao lại để tiểu A ca ở dưới đất.” Vừa dứt lời, Xảo Tuệ chạy tới ôm ngang lưng Hoàng Hân nhấc lên, nhìn ta với ánh mắt khó hiểu. Ta đi tới, cười nói: “Để hân tự đứng lên mới tốt.” Xảo Tuệ kinh ngạc nhìn ta, chỉ vào vết bầm trên đùi Hoàng Hân, nói: “Còn bảo như vậy mới tốt.”

Ta cười cười, thuận miệng hỏi: “Hoàng thượng bảo người tới đây?” Nàng kéo lại áo choàng trên người Hoàng Hân, nói: “Vốn vạn tuế gia muốn sai Cao công công tới, nhưng người đang nghị sự tại Dưỡng Tâm điện, không để hân đi được nên mới sai ta đến.”

Hiện tại đã sắp tới tháng ba, cũng còn hơn nửa tháng nữa, Dận Chân sẽ sai Nội đại thần Phó Nhân Đan giữ chức Tịnh Biên đại tướng quân, thống lĩnh hơn ba mươi hai nghìn binh mã, đem quân theo hướng Bắc; lại phái Tổng đốc Thiêm Xuyên Nhạc Chung Kỳ làm Trữ Xa đại tướng quân, suất ba mươi sáu nghìn quân Ba Lý, đi theo hướng Tây, cùng thảo phạt Chuẩn Cát Nhĩ.

Năm nay mùa đông không lạnh, tuyết vừa rơi xuống đất liền tan thành nước. Trên đường, chỗ nào cũng ướt đầm nước. Ta vốn đã quen nhìn thấy cảnh tuyết trắng phủ đầy, băng phủ tuyết rơi mang hơi lạnh thấu xương. Thế nhưng, trước tình cảnh hiện nay, chẳng hiểu sao ta có cảm giác phiền muộn khó tả.

Lẳng lặng ngồi trên ghế tựa, dựa đầu vào tay, yên lặng nghe Hoàng Hân đọc: “Ta đồ tì, phong nương mặt...”

Ta cười khẽ một tiếng, chăm chú nhìn Hoàng Hân rồi nói với Xảo Tuệ: “Hân nhi mới hơn một tuổi, phát âm còn không chuẩn. ‘Tầm thổ tì, phong nương mặt; Nhân bất học, bất như vật’ (Tầm nhà to, Ong đường mặt; Người chẳng học, chẳng bằng vật) Một bài Tam tự kinh hay như vậy, bị Hân nhi niệm một h thành như vậy, thà đừng dạy, để hân ngủ thêm một hồi còn hơn.” Xảo Tuệ buông quyển sách trên tay, đặt lại trên bàn, nhìn ta kinh ngạc hỏi: “Tiểu thư, dạy tiểu A ca học sớm một chút, có gì là không được?”

Ta đứng dậy, cầm lấy quyển sách vừa rồi, đọc vài dòng, gượng cười nói: “Chờ Hân nhi lớn hơn một chút, lúc đó sẽ tùy theo khả năng mà dạy dỗ, không sợ là không kịp.” Xảo Tuệ giật mình, lúc sau gật đầu nói: “Đúng vậy, hoàng thượng chẳng đã nói, đợi tiểu A ca tròn hai tuổi sẽ lên thư phòng đọc sách.” Ta thăm thở dài, dựa người vào phía sau, yên lặng xuất thần.

Phàm Hoàng tử, đến tuổi sẽ đến thư phòng đọc sách. Đây là quy định của Thanh triều, dù bất kỳ ai cũng không thể thay đổi. Nhưng ta chính là không muốn Hoàng Hân ‘ngồi đối diện với sự phụ, sự phụ đọc một câu, hoàng tử đọc theo một câu, đọc nhiều lần như vậy đến khi thuộc lòng...’ Bởi vì, chính bản thân ta cũng không muốn hân học những quyền mưu, thuật trị quốc. Có thể đến một ngày, chúng ta sẽ rời khỏi hoàng cung. Tới lúc đó, những điều hân học được sẽ đều vô ích.

Mặt khác, ta cùng Hoàng Hân mặc dù không có nhập ngọc điệp của hoàng gia, nhưng không có tài liệu nào, dù là chính sử hay dã sử có nhắc đến. Đây chính là điểm không bình thường, cũng là điểm không thể hiểu rõ. Ta biết được kết cục của Dận Chân, nhưng không thể biết được Hoàng Hân sau này sẽ thế nào, hân sống tại đâu.

Tám tuổi, một hài tử tám tuổi sống trong cung về sau sẽ thế nào, ta không thể hiểu rõ. Nghĩ tới đây, tâm trí ta bị nhiễu loạn, hoảng hốt, cứ suy nghĩ làm sao bây giờ?

Ta nhắm mắt lại, hai bàn tay nắm chặt, trái tim như bị bóp nghẹt, không thể nào thở được, vô cùng khó chịu.

“Ngách nương, ngách nương.” Tiếng gọi sợ hãi của Hoàng Hân khiến ta giật mình, mở mắt ra liền thấy Hoàng Hân đang được Xảo Tuệ ôm chặt ngồi dưới chân ngự ngách nhìn ta, trên mặt lộ vẻ kinh sợ.

Xảo Tuệ nhủ mày nói: “Tiểu thư, người làm tiểu A ca hoảng sợ rồi.” Ta thờ dài, bé Hoàng Hân lên lòng, cúi đầu sát khuôn mặt nhỏ nhắn, không biết hẳn có hiểu được những lời ta đang nói: “Hân nhi, nếu một ngày kia ngạch nương ra đi, rồi xa con, con phải làm sao đây?”

Hắn dường như không nghe thấy, cổ sức gờ tay ta ra. Ta nói lỏng tay, tiểu tử kia ngẩng đầu nhìn quanh, chợt kêu ‘A mã’. Mắt ta nóng lên, nâng người Hân nhi, để hẳn đối mặt nhìn ta. Ta lại hỏi: “Nếu như A mã cũng đi, Hân nhi phải làm sao?”

Tiểu tử kia nhếch miệng cười, cúi đầu tiếp túc vùng vẫy. Ta lay mạnh người hắn, lớn tiếng nói: “Hân nhi, con phải làm sao đây?”

Hoàng Hân bị ta lay mạnh một hồi, nhìn ta rồi ‘oa’ lên khóc lớn. Nghe tiếng khóc, Xảo Tuệ chạy tới giằng Hoàng Hân ra khỏi ta. Ta giữ chặt lại, ôm hẳn vào trong lòng, thống khổ cắn môi, nước mắt chảy xuống ướt đầm quần áo của Hoàng Hân.

Hoàng Hân hoảng sợ, xé rách áo của ta, nhìn Xảo Tuệ khóc lớn. Xảo tuệ nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, hoàng thượng đang lúc khoẻ mạnh, người cũng còn trẻ, nói những lời này làm gì, trẻ con nghe không hiểu. Đừng nói tới hoàng thượng, đến lúc tiểu thư trăm tuổi, tiểu A ca cũng đã trưởng thành. Huống hồ, hoàng thượng yêu tiểu A ca như vậy, không chừng sau này là tiểu a ca...”

Trong lòng cả kinh, chưa kịp lau nước mắt ta đã quát ngăn lại: “Không được nói bậy.” Từ khi ta mang thân phận Hiếu Văn tới đây, chưa bao giờ nói nặng một lời với Xảo Tuệ. Lần này, Xảo Tuệ ngẩn ra, ngơ ngẩn đứng yên tại chỗ.

Ta lấy khăn lau nước mắt cho Hoàng Hân. Tiểu tử kia nhân cơ hội này vùng ra khỏi tay ta, bám chân bàn đứng lên, bước về phía Xảo Tuệ. Xảo Tuệ nhìn ta, ta gật đầu, Xảo Tuệ liền bế Hoàng Hân lên. Hoàng Hân quay đầu nhìn ta, đôi mắt ướt đầm, đôi môi bĩu ra đầy vẻ uỷ khuất. Trong một thoáng, hẳn úp mặt vào vai Xảo Tuệ, không thèm liếc mắt nhìn ta.

Trong lòng đau thương, toàn thân dường như không còn một chút sức lực. Về mặt sầu khổ, ta dặn Xảo Tuệ: “Sau này đừng nên nói những lời như vậy. Hoàng thượng yêu chiều Hoàng Hân như vậy, là do hẳn con nhỏ chứ không vì nguyên nhân đặc biệt nào khác.” Xảo Tuệ gật đầu, ôm Hoàng Hân quay đi.

Theo Ung Chính gần tám năm, ta cả ngày nghĩ tới đoạn kết của bọn họ. Thập tam mất đi, Lục Vu tất sẽ không sống một mình trên thế gian này. Dận Chân đi, ta tin rằng ta cũng không thể sống tiếp. Hoàng Hân sẽ phải làm sao đây, một đứa bé tám tuổi sẽ theo Thừa Hoan tới Mông Cổ, hay là giao cho Hoàng Lịch?

Ta ôm ngực, cả người gục trên ghế dài. Tại sao ta lại đến đây? Tại sao ta lại yêu người ở nơi này? Nếu như ta không biết kết cục của bọn họ, tin tưởng chúng ta sẽ đầu bạc răng long, hẳn là vui sướng, hạnh phúc. Nhưng hôm nay, rõ ràng ta vẫn không thể buông lỏng tâm sự. Vốn nghĩ được sống cùng hẳn một ngày là ta thoả nguyện một ngày, nhưng vốn ta luôn luôn nghĩ tới kết cục đã định sẵn.

Không biết phim truyền hình có hư cấu chuyện bị thương ở đầu mà bị mất trí nhớ. Có đôi khi ta xúc động, muốn thử một lần, nhưng lại sợ mất trí đến mức không nhận ra được Dận Chân và Hoàng Hân. Nếu vậy, ta phải làm sao bây giờ. Nghĩ tới nghĩ lui không ra giải pháp, ta càng trở nên rối loạn.

“Nhược Hi, Nhược Hi” Giọng nói tha thiết của Dận Chân khiến ta mở mắt. Bốn mắt nhìn nhau, thấy hẳn vẻ mặt lo lắng, nhìn ta thật lâu. Hân vén áo ngồi xuống, kéo ta vào lòng hẳn. Hai người ôm nhau hồi lâu, hẳn ôn nhu nói: “Có chuyện gì khiến Hoàng Hân kinh động, mà nàng cũng nước mắt đầm đìa vậy?”

Ta ngẩng đầu, nước mắt lại tuôn rơi, nhưng vẫn thản nhiên cười nói: “Không có gì, chỉ là trong lòng hơi khó chịu.” Hân nghe xong sùng sốt, lắc đầu cười khê: “Không có việc gì thì sao lại khó chịu?” Ta ôm lưng hẳn, dựa đầu vào vai hẳn, khê nói: “Trên đời này, ta sống chỉ vì chàng cùng Hân nhi, người nào cũng không biết, việc gì cũng không quan tâm thì tốt biết bao.”

Hắn nghe xong, im lặng một hồi, nắm tay của ta, ôn nhu nói: “Nếu đã có cái tâm này, vì sao còn tự làm khổ bản thân? Nàng không nên suy nghĩ nhiều như vậy. Trong lòng nếu có chuyện gì, hãy nói ra rồi cùng tìm biện pháp giải quyết. Nàng cứ giữ chặt trong lòng, rồi lại suy nghĩ vẩn vơ.” Hân ôm ta thật chặt, lại thủ thủ bên tai ta, nói: “Ta cùng Hân nhi đều muốn nàng sống thật hạnh phúc.”

Thực sự ta có thể sống hạnh phúc sao? Ta mỉm cười khổ. Bản thân ta hiểu rõ, không lâu sau Thập tam sẽ qua đời, thế nhưng ta không thể làm được gì. Nếu là một người xa lạ thì cũng được, đằng này hẳn lại là người bạn tốt nhất của ta ở đây.

Ta nắm chặt thất lung của Dận Chân, nghĩ như vậy sẽ khiến ta bình tâm lại. Hân khê cười một tiếng, ôn nhu xoa má ta nói: “Nàng cũng giống hệt Hân nhi của chúng ta, học được cách nịnh người.” Ta vẫn ôm chặt hẳn như trước, khê nói: “Chỉ có như vậy, ta mới có thể an tâm”

Hắn cúi đầu nhìn ta, chau mày lại hỏi: “Cuối cùng, là việc gì?” Ta lắc đầu, vờn tay mềm nhẹ xoa mặt hẳn, mắt lặng lẽ quan sát. Mày hẳn nhăn lại, nắm lấy tay ta hỏi: “Nhược Hi, nếu nàng có chuyện gì thì nói với ta, ta sẽ giúp nàng.” Ta sùng sốt, hẳn thờ dài nói: “Nàng đang lo lắng Thập tam đệ đột ngột xảy ra chuyện ngoài ý muốn”

Dáng tươi cười sượng lại trên mặt, ta ngẩn ngơ nhìn hẳn. Hân khê thờ dài: “Trong đầu nàng rốt cuộc đang nghĩ những gì, ta không biết sao.” Ta nhếch miệng muốn cười, nhưng không thể cười nổi, đành lảng sang chuyện khác: “Ta không muốn Hân nhi lên thư phòng nghe giảng bài, đọc sách. Ta sẽ tự mình dạy hẳn, được không?”

Hắn im lặng một hồi, đỡ ta ngồi lại, đứng dậy bước tới cửa sổ, lẳng lặng suy nghĩ rồi xoay người hỏi ta: “Nàng đang vẽ ta sao?” Ta đứng dậy, đi tới cạnh hẳn, nhận lấy bức tranh rồi giăng ra bên cạnh hẳn. Xem hẳn, nhìn bức tảnh, nhìn ra ngoài một hồi, không nghĩ mình lại vẽ hẳn. Vì vậy, đành gật đầu rồi đặt lại bức tranh xuống bàn.

Hắn quay lại nhìn kỹ thêm, trên mặt lộ vẻ cười, hỏi: “Mỗi ngày ở cùng nàng, ta mang về mặt này ư?” Tranh này là do hôm đó ta xuất cung có việc, hẳn

không hài lòng, trong lúc giận dữ ta đã vẽ bức tranh này. Nghe vậy, ta khẽ cười rồi gạt đầu.

Hắn cũng lắc đầu cười khẽ. Sau khi cười xong, nhìn ta một hồi, vẻ cười dần biến mất, nhàn nhạt hỏi: “Học vấn của nàng ta cũng hiểu, nhưng để nàng dạy thì không được. Hắn nhị này thông minh khác thường, sớm lên thư phòng nghe giảng bài, đối với hắn có lợi hơn nhiều.”

Nghe hắn nói, ta đương nhiên hiểu rõ, đó chính là thuật trị quốc. Trong lòng khó chịu, mắt lại nóng lên, nước mắt lại chảy xuống từng giọt, ngo ngắc nhìn hắn.

Hắn ôm ta vào lòng. Ta gục đầu vào ngực hắn, khóc nức nở. Hắn thở dài: “Đại Thanh chúng ta nhập quan đã gần trăm năm, ngôn ngữ từ lâu đã bị Hán hoá, những người thông thạo Mãn ngữ đã trở nên ít ỏi như sao buổi sớm. Hắn nhị dù sao cũng là một hoàng tử, không đi học thì sao được.”

Ta ngưng khóc, ngẩng đầu, nhủ thầm nói: “Cũng không nên hai tuổi đã phải học.” Hắn nhìn ta chăm chăm, cầm lấy khăn lụa, dịu dàng lau mặt cho ta, hoà nhã nói: “Không được nào loạn.”

Lòng ta tuy là vô cùng đau khổ, nhưng dù sao cũng đã mở miệng, đã đạt được mục đích của chính mình. Có thể cùng Hắn nhị vui vẻ sống thêm vài ngày cũng tốt. Ta nắm tay hắn, lắc qua lắc lại, nói: “Như vậy cũng giống như quy định, sáu tuổi.”

Ánh mắt hắn do dự, nhủ thầm nhìn ta. Ta nhìn lại hắn với vẻ khẩn thiết. Cuối cùng, hắn nói nhỏ xù: “Đợi lớn hơn đã.”

Ta hỏi tới cùng: “Chàng nói như vậy, là đồng ý hay không?” Hắn cười cười, đưa lại khăn cho ta, nói: “Đợi lớn hơn một chút, không chừng chính Hắn nhị lại muốn đi học.” Ta sững lại, chính ta cũng không nghĩ tới điểm này, lầm bầm nói: “Hải tử này chẳng biết giống ai, nhỏ như vậy mà mê muội với sách vở.”

Nghe vậy, hắn cười lớn, dịu ta ngồi xuống giường. Hai người ngồi cạnh nhau, hắn nói: “Đương nhiên là giống A mã của hắn rồi.” Nhìn hắn mặt mày hớn hơ, ta thở dài, dịu dàng cười khẽ.

Hai người nói cười một hồi, hắn đột nhiên gọi: “Nhược Hi”. Ta ngẩng đầu. Hắn lẳng lặng nhìn ta một lúc, rồi nói: “Tâm tư của nàng ta biết, nhưng làm hoàng tử, hắn đối với hạnh phúc trăm họ phải có trách nhiệm, đối với vận mệnh giang sơn cũng phải có trách nhiệm. Nhược Hi, sống trong triều viện, đối với sinh hoạt của hắn là không thực tế. Sao không bằng sớm cho hắn đi học, học được một chút bản lĩnh, tương lai vô cùng có lợi. Những lời này ta vốn không muốn nói với nàng, nhưng mấy ngày nay nàng lại vì thế mà chuốc khổ.”

Trong lòng ta thê lương. Hắn nói có thể không sai. Chính vì hiểu rõ lịch sử, nhưng Hoàng Hải dù sao cũng được sinh ra ở đây, trưởng thành làm hoàng tử, không thể vì ý nghĩ của mình mà áp đặt lên người hắn. Ta chỉ cần ở bên cạnh, dẫn dắt hắn thật tốt là được rồi.

Ta yên lặng nghĩ. Dận Chân đứng lên, nhìn ta, rồi đi tới cạnh bàn, nhìn lại bức tranh, đưa tay lên xoa cảm, cuối cùng hé miệng cười, đi ra phía cửa.

Đi tới cửa, hắn nhàn nhạt nói: “Ta còn vài tấu chương, nàng ở đây, tối ta sẽ lại tới.” Do dự một thoáng, hắn nói tiếp: “Nghĩ kỹ lời ta vừa nói.” Nói xong, hắn chậm rãi bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Thừa Hoan còn chưa vào cung, tin vườn Huy Viên bị cháy đã truyền tới. Ta khẩn cấp đi tìm Thập tam, thì được biết Thập tam sáng sớm đã vào cung, giờ đã trở về. Nghe Dận Chân nói, Lục Vu đang tự mình làm cơm cho Tả Đặc và Thừa Hoan thì căn bếp bốc hỏa, ngọn lửa rất mạnh. Tuy rằng Lục Vu đã được cứu ra kịp thời, nhưng hai bên hông bị bỏng nặng, da thịt cháy hết. Nha đầu canh lửa cũng đã chết trong đám cháy.

Ta giật mình, trầm suy nghĩ. Căn bếp dù có cháy mạnh đến đâu, cũng không thể ngay lập tức thiêu huỷ sạch sành sanh, không thể cứu như vậy được. Lễ nào chuyện ta lo lắng lâu nay rốt cuộc đã xảy ra. Thân phận Tả Đặc vô cùng tôn quý, mà quan hệ giữa Lục Vu và Thừa Hoan thì Thập tam phúc tấn vốn hiểu rất rõ.

Dận Chân nhìn dáng vẻ của ta, liên trấn an ta, nói Thập tam đã sai người vào cung đưa lời nhắn, đã điều tra rõ nguyên nhân, là do nha đầu canh lửa kia không cẩn thận mới xảy ra hỏa hoạn. Tuy là nói như vậy, nhưng về mặt Dận Chân có vẻ nghi ngờ, chắc cũng có cùng suy nghĩ với ta. Nhưng nếu quả thực như vậy, việc tranh giành tình cảm trong phủ, Thập tam nhất định sẽ không nói ra bên ngoài.

Dận Chân đã phải đi vài vị thái y tới phủ Thập tam. Ta cũng muốn Xảo Tuệ đi cùng, nhưng Cúc Hương vốn không phải là người cẩn thận tỉ mỉ. Đang không biết tính sao, đột nhiên ta nhớ ra một người, bèn sai Cúc Hương đi tìm Cao Vô Dung.

—

Ngồi trên ghế dựa đọc sách, nhưng quả thực ta chẳng đọc được chữ nào. Đã nhiều ngày, không biết Lục Vu đã đỡ hơn chưa. Thập tam mỗi lần vào triều, đều vội vội vàng vàng, cùng Dận Chân duyệt qua mấy quyển tấu chương rồi lại quay trở về.

Khẽ ‘a’ một tiếng, không biết những suy đoán của ta đúng hay sai, chỉ hy vọng đó không phải là nguyên nhân gây tổn hại cho Lục Vu.

“Nương nương, Tứ phúc tấn cầu kiến.” Lòng ta đang ảo não, tiếng người lạ bên ngoài truyền tới khiến ta giật mình, thì Khúc Linh đã ôm Hoàng Hân bước nhanh ra mở cửa. Phó Nhã mỉm cười bước vào, phía sau là một cung nữ đang bế tiểu cách cách.

Ta đứng dậy, cười nói: “Trời lạnh thế này, không sợ tiểu hài tử bị rét sao?” Phó Nhã đón đứa nhỏ từ trong tay cung nữ, lại gần, nói: “Ngạch nương, đứa trẻ này đã lớn hơn trước nhiều.” Ta sờ khẽ khuôn mặt nhỏ nhắn, cười nói: “Trẻ con mỗi ngày mỗi khác, quả thực lớn hơn rất nhiều.”

Ta đỡ lấy đứa nhỏ, đi tới ngồi xuống giường. Phó Nhã cũng đi theo, hai người cùng ngồi xuống. Khúc Linh đi tới nói: “Nương nương, nô tỳ đưa tiểu A ca, tiểu cách cách ra ngoài, không làm phiền chủ nhân nói chuyện.”

Ta gật đầu, đưa qua cho nàng. Nàng vừa bế đứa nhỏ trong tay, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Tiểu cách cách lớn lên thật xinh đẹp, có làn da trắng của ngạch nương, có đôi mắt to của a mã...” Phó Nhã vui vẻ, đưa mắt nhìn Khúc Linh, nói: “Ngạch nương, cung nữ ở đây đều lạnh lợi vậy sao?”

Ta cũng đưa mắt nhìn bóng lưng của Khúc Linh, khẽ cười: “Nếu con muốn, ta để nàng theo con cũng được.” Nàng cuống quýt lắc đầu, vội vàng nói: “Nhã nhi làm sao dám tranh người của ngạch nương. Nàng thông minh cẩn thận như vậy, vốn là người đáng trả bên cạnh hoàng a mã.”

Thấy ánh mắt Phó Nhã hoảng loạn, ta không đành, cười lớn: “Ta giong con thôi.” Ta nghĩ lại, lúc trước khi vào cung, Phó Nhã thường cài nam trang, dáng vẻ đơn thuần động lòng người. Hôm nay, mặc dù đang cười nhưng vẫn chứa nhiều sầu não. Một thiếu nữ mười mấy tuổi, ở thời hiện đại vẫn là một đứa trẻ vô tư lự, nhưng ở thời này, đã làm mẹ rồi.

Ngẫm lại, người con gái sống trong thời đại này chẳng phải đều như vậy sao. Ta không đành tiếp tục trêu ghẹo nàng.

Nàng đang ngồi lặng, bỗng nhiên hít thật sâu, đưa mắt nhìn lo hương, nghi hoặc hỏi: “Ngạch nương, hương liệu người dùng, dường như là mùi lan mùi xạ, thơm ngát sáng khoái, là gì vậy?” Ta cũng hít một hơi thật sâu, rồi nói: “Vào mùa thu, ta có sai người ra vườn hái một ít hoa, phơi nắng thật khô, rồi đem ra dùng. Nếu con thích, ta sẽ sai mang sang một ít.”

Nàng cười, khẽ gật đầu, lại nhìn quanh nói: “Ngạch nương, đồ trang trí trong phòng của người đã thay đổi?” Ta gật đầu, cười nói: “Ta ở trong cung chẳng có việc gì làm, chỉ biết ăn ăn ngủ ngủ. Vì thế, đôi lúc muốn vận động, trang trí lại cũng thấy vui.”

Phó Nhã nghe vậy sững sốt, nhìn ta một hồi, ánh mắt có cảm giác vô cùng cô đơn. Nàng gượng cười, nói: “Ngạch nương thật có phúc.” Ta nghĩ tới mối quan hệ như gần như xa của nàng và Hoàng Lịch liền cảm thấy đau xót, phiền muộn.

Hai người im lặng một hồi, ta cảm tay nàng đứng dậy, mỉm cười nói: “Chúng ta ra ngoài dạo một chút.” Phó Nhã nhìn ta, gật đầu.

Không biết tuyết rơi từ lúc nào, mặt đất đã phủ một lớp tuyết mỏng. Chúng ta bước đi, những bông tuyết bám vào chân bay lên, để lại những vết giày.

Hai người đi thẳng về phía trước. Đột nhiên, Phó Nhã dừng lại, hỏi: “Chúng ta đi thường mai sao?” Ta ngẩng đầu nhìn ba chữ ‘Lâm Thắng môn’ trước mặt, thì ra chúng ta đã tới Trữ Hoa viên.

Trong không khí mờ mờ phảng phất mùi hương nhàn nhạt của hoa mai. Ta gật đầu, hai người chậm rãi bước vào trong vườn, đứng trong hành lang. Sau này, Trữ Hoa viên mới được Cần Long xây dựng thêm rất nhiều nên hiện tại, khu vườn không phải quá rộng.

Bên cạnh hành lang là vài cây mai già hoa nở chi chít. Hai người ngẫm một hồi, Phó Nhã đột nhiên nói: “Ngạch nương, người thật sự rất có phúc. A mã yêu thương người đến vậy.” Nàng không nói là sủng ái, mà dùng từ thương yêu.

Ta nhìn nàng, thấy trong mắt nàng lộ vẻ chua xót, cam chịu, nhẫn nại... Ta quay ra nhìn mấy bông mai trên cành cao kia, yên lặng không nói.

Hai người lại im lặng một lúc, nàng lại đột nhiên gọi: “Ngạch nương.” Ta quay đầu lại, ánh mắt nàng long lanh, sắc mặt ửng đỏ. Không hiểu vì sao nàng lại như vậy, nhưng ánh mắt kia cho thấy nàng có chuyện rất khó mở lời.

Ta cười nhạt, nói: “Hỏi đi!” Phó Nhã im lặng thêm một lúc, rồi khẽ khàng: “Ngạch nương, vì sao người cùng hoàng a mã có thể ân ái đến vậy? Con nghe nói, người vào cung chỉ một thời gian ngắn rồi liền đi theo hoàng a mã.” Về mặt nàng ngượng ngùng, cúi mặt xuống nhìn đất.

Quá khứ mười năm của chúng ta ngay lập tức hiện về thật rõ ràng. Ta yên lặng suy tưởng hồi lâu mới nói: “Ta kể cho con nghe một câu chuyện.” Phó Nhã ngo ngắc nhìn ta. Ta gượng cười, bắt đầu kể: “Có một đôi nam nữ bắt đầu yêu nhau trong những ngày đông tuyết phủ. Hai người tình cờ gặp nhau trên đường. Khi đó, hân đưa tay nắm lấy bàn tay của nàng đang giấu trong tay áo. Hai bàn tay, mười ngón tay đan xiết vào nhau, hai người cho rằng có thể hạnh phúc như vậy đi đến vĩnh viễn.”

Phó Nhã chằm chằm nhìn ta, yên lặng lắng nghe. Ta lại cười, kể tiếp: “Thế nhưng thế sự không như mong muốn. Hân lại thích một cô gái yêu kiều bá mị khác. Đến đây, người hân đã đoán được kết cục.”

Phó Nhã gật đầu, vẻ mặt sầu não. Ta thở dài, kể tiếp: “Đến khi biệt ly rồi, rất lâu sau hân dần dần cảm thấy một nỗi nhớ, ở bên người con gái kia không có gì đặc biệt. Hân bắt đầu hoài niệm sự ấm áp, bình yên khi ở bên nàng. Thế nhưng, nàng giờ đã biến mất, không hình không bóng. Hân tìm rất lâu, cuối cùng mới biết nàng không còn sống trên dương thế. Từ đó, mỗi mùa đông, chỉ cần gió Bắc mang theo hơi lạnh thấu xương thổi tới, hơi ấm trong lòng bàn tay hân biến mất, toàn thân lạnh lẽo.”

Phó Nhã vẫn yên lặng nhìn ta, trầm ngâm tư lự. Một lúc sau, nàng cười thản nhiên, khẽ than thở: “Đến lúc mất đi rồi mới biết quý trọng.”

Một cơn gió thổi tới làm mấy cánh hoa mai rơi trông thật đẹp. Nhìn Phó Nhã đang phủi cánh hoa bám trên áo, ta thầm nghĩ một người con gái thông minh yêu kiều hiền thực đến vậy, vì sao Hoàng Lịch không động lòng. Tuy buồn bã, nhưng ta không biết nên nói gì thêm.

Phó Nhã giật tay áo của ta, nghi hoặc hỏi: “Người sẽ không bao giờ rời xa hoàng a mã chứ?” Ta nhìn nàng, cầm tay nàng, gật đầu. Ta cười cười nói: “Đi tới trước thôi.”

Hai người yên lặng đi dạo một hồi, Phó Nhã đột nhiên nói: “Con không có hy vọng hảo huyền chàng sẽ toàn tâm toàn ý với con. Chỉ cần chàng đối với con cũng giống như với Triết Du, quan tâm tới con cùng tiểu cách cách, con cũng đã mãn nguyện lắm rồi.” Nghe vậy, ta thậm chí khó chịu, nhưng vẫn gượng cười an ủi nàng: “Từ A ca đối với con cũng rất tốt.” Ánh mắt cô đơn của nàng nhìn ta, rồi lại cúi xuống, chậm rãi bước đi.

Mãi suy nghĩ, chúng ta không chú ý tới mấy bậc thang đóng băng phía trước.

Phó Nhã bị trượt chân, toàn thân lao đảo, ngã về phía sau. Ta vội vàng kéo tay nàng lại, nhưng mặt đất rất trơn, cuối cùng không đỡ được nàng, ta lại ngã theo xuống đất.

Vừa ngã xuống, ‘choang’ một tiếng, vòng ngọc trên tay đã vỡ thành ba mảnh. Ta loay hoay đứng dậy, cố gắng bám vào lan can gần nhất để vịn đứng lên. Chưa đứng vững, chân lại trượt đi, cả người lại ngã xuống đất, lòng bàn tay đau nhói.

Phó Nhã đã đứng dậy, nhìn thấy lòng bàn tay ta đỏ những máu, nàng hoảng hốt cúi xuống đỡ ta dậy.

Ta bám vào nàng, chậm rãi đứng lên, thấy lòng bàn tay trái tê tê đau đau. Phó Nhã cầm tay ta lên nhìn, sắc mặt tái nhợt.

Ta nhìn đau, cười an ủi nàng, lúc này mới phát hiện lòng bàn tay đã bị vòng ngọc vỡ cắt rách một đường dài, vết thương rất sâu vẫn đang còn chảy máu. Hai mắt Phó Nhã rơm rớm, tay run run, lấy khăn lụa ra định băng vết thương cho ta.

“Nương nương, đừng nô tỳ làm.” Hai người chúng ta đều tập trung nhìn vào vết thương, không biết Lâm Đông tới từ khi nào.

Ta giật mình, nghĩ Khôn Trữ cung cách vườn này khá xa, mà khu vườn này cảnh sắc cũng không bằng Ngự hoa viên ở Khôn Trữ Cung. Lâm Đông không nên một mình xuất hiện ở đây mới phải.

Thấy ta không lên tiếng trả lời, Lâm Đông ngẩng đầu nhìn ta, nói: “Hoàng hậu nương nương đang ở Lâm Khê đình phía trước thượng tuyết. Vừa lúc nghe được có tiếng người, nương nương sai nô tỳ đến xem xảy ra chuyện gì.

Ta gật đầu, nàng lại nói: “Nương nương, đừng nô tỳ xem vết thương của người.” Lâm Đông đỡ tay của ta, cúi đầu nhìn, lông mày nhíu lại, nâng tay ta cao hơn một chút, chăm chú quan sát. Nàng rút cây trâm trên đầu, nhẹ nhàng dùng đầu trâm kê ra một mảnh ngọc nhỏ găm sâu trong lòng bàn tay của ta.

Máu vẫn chảy liên tục, nước mắt của Phó Nhã cũng rơi đều. Lâm Đông vẫn bình tĩnh, lấy khăn buộc vết thương cho ta.

Ta yên lặng nhìn Lâm Đông thành thạo băng bó, trong lòng có chút cảm giác khó tả. Ta vẫn có lòng hoài nghi, bài xích nàng, nhưng vẫn không hiểu rõ lý do.

Ta không hề có cảm giác đau ở vết thương, vẫn yên lặng suy tư. Rốt cuộc, Lâm Đông này là ai, vì sao ta gặp nàng ở trước cửa Liêm thâm vương phủ? Nàng có thực một lòng muốn sống an phận trong hoàng cung? Nàng với cái chết của Phúc Huệ không có liên quan gì sao? Có lúc, trong lòng ta thầm suy đoán, giữa nàng và ta phải chăng có quan hệ nào khác chưa hiểu rõ.

Ta nhìn nàng chăm chăm, thấy sắc mặt nàng vẫn bình tĩnh như trước, đứng trước mặt ta thái độ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. Ta nhìn sang Phó Nhã, khẽ cười nói: “Không cần lo lắng, đều không sao rồi. Hoàng hậu nương nương đang ở tiểu đình trước mặt, con đến đó thỉnh an đi.” Phó Nhã nhìn xuống tay của ta, do dự rồi nói: “Hay con đưa ngạch nương trở về trước, ngày khác sẽ cùng thượng tuyết với nương nương.”

Nàng nhặt lên mấy mảnh vòng tay của ta, gói vào khăn lụa rồi đưa cho ta, nói: “Ngạch nương” Thấy nàng ngập ngừng, ta cười hỏi: “Muốn nói chuyện gì?” Nàng nhìn ta, khẽ nói: “Vòng tỳ này đối với nương nương nhất định có ý nghĩa đặc biệt, nếu không nương nương sẽ không vì nó mà dễ bị thương.”

Ta ngần ra, không ngờ ta lại có phản ứng như vậy, yêu quý vật kia giống như của mẹ ruột ta tặng cho vậy. Yên lặng một hồi, ta giật mình nhận ra, ta đã xem mẫu thân Nhược Hi giống như mẹ của mình, mới có thể quý trọng vòng tay kia đến vậy.

Thấy ta yên lặng không nói gì, Phó Nhã luống cuống, không biết đã nói sai ở đâu. Ta choàng tỉnh, dễ dàng nói ra câu trả lời: “Đây là kỷ vật ngạch nương đã tặng ta.” Phó Nhã nghe vậy, lại càng hoảng hốt hơn.

Ta khẽ lắc đầu, mỉm cười thoải mái nói: “Chỉ cần vật này ở cạnh ta, dù nó có hoàn hảo hay không, ngạch nương ta nhất định sẽ rất vui, mà ta cũng sẽ rất an tâm.” Nghe xong những lời này, Phó Nhã dần buông lỏng bản thân, mỉm cười cúi chào rồi bước đi về phía tiểu đình đằng trước.

Lâm Đông xoay người đi theo Phó Nhã được vài bước, rồi lại quay trở về, xem vòng ngọc đã vỡ trên tay ta, nói: “Nương nương, nô tỳ biết sửa đồ bằng ngọc, nương nương cứ yên tâm, nô tỳ sẽ sửa lại cho người.”

Ta hơi ngần ngại, nhưng nghĩ lại dù sao cũng chỉ là một ngọc đã vỡ, ba người sáu con mắt đều nhìn rõ. Dù nàng có định làm gì, tin rằng cũng sẽ không làm, ta chẳng nên suy nghĩ nhiều.

Vì vậy, ta cười đưa khăn lụa cho nàng. Nàng gói kỹ lại, rồi hạ người hành lễ, định rời đi. Ta khẽ rung động, đã hao tâm tổn trí để suy đoán nhiều như vậy, chỉ bằng nói chuyện thẳng thắn, không chừng sẽ hỏi ra được cái gì. Nếu như quả thực không có chuyện gì, từ nay cũng không cần phải lo lắng thêm. Tuy nhiên, nàng là một người điềm tĩnh bản lĩnh đến vậy, chưa chắc ta đã hỏi được chuyện gì.

Nhìn lên, thấy nàng đã xoay người đi vài bước. Ta nhìn chiếc khăn buộc ở tay, rồi gọi nàng dừng lại. Lam Đông có chút giật mình. Ta cười nói: “Cùng ta đi một lát.” Nàng ngần ngừ, dường như không ngờ ta như vậy, nhưng thoáng cái, ánh mắt nàng đã trở nên bình tĩnh như cũ. Nàng nói: “Nô tỳ tuân mệnh.”

Hai người đi về phía khu vườn vắng. Ta dừng lại, nhìn nàng hỏi: “Vì sao trước khi vào cung, ngươi lại đứng trước cửa Liêm thân vương phủ? Có phải có quan hệ với người trong phủ?” Nàng sững lại, nhìn ta chằm chằm, trả lời: “Nô tỳ cũng có chút quan hệ với Liêm thân vương phủ.” Ta nhìn thẳng vào mắt nàng, nhưng ánh mắt nàng vẫn bình tĩnh, không bộc lộ một chút tâm tình.

Ta cười không thành tiếng, trong lòng đau nói, khoảng thời gian dài run rẩy,坎 trọng sống qua ngày dường như đã trở nên đơn giản hơn nhiều.

Khẽ lắc đầu, ta tiếp tục đi về phía trước. Lam Đông lặng lẽ theo sau. Đi tới cạnh bồn hoa, Lam Đông dừng lại, hỏi: “Nương nương, người tới Khử Vân các làm gì vậy?” Ta giật mình, xoay người nhìn nàng. Nàng tươi cười nói: “Nương nương, thân thể người không thể so với nô tỳ. Dù sao, nô tỳ cũng học được một chút võ công, tuyệt rồi trên người không có gì đáng ngại. Nương nương vừa bị thương ở tay, vạn nhất xảy ra chuyện, nô tỳ sẽ mang tội.”

Ta nhìn dáng vẻ tươi cười của nàng, trong lòng đột nhiên hoảng hốt. Khi nàng cười, ánh mắt dường như rất giống một người. Ta ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng nhớ tới người đó. Ta hoảng hốt, cố bình tĩnh quan sát nàng. Nàng hơi kinh ngạc, nhưng vẫn giữ vẻ cười, nhìn ta không lên tiếng.

Thấy nàng như vậy, ta giấu đi ánh mắt dò xét, gạt đầu, xoay người đi về hướng Tây. Vừa đi, ta vừa giấu kín những suy nghĩ dưới vẻ mặt tươi cười. Mọi chuyện giống như mới xảy ra hôm qua. Ta sầu sả, lại quay người nhìn nàng, mong tìm ra vẻ quen thuộc trên gương mặt nàng. Ta lại thấy nàng đang nhíu mày, hơi cúi đầu, dường như rất đau thương.

Ta không khỏi sửng sốt, đứng nguyên tại chỗ. Lam Đông cũng phát hiện ta đột nhiên đứng lại, cả kinh, dừng bước, nét mặt cứng lại.

Ta yên lặng nhìn nàng, nàng lặng đi: “Nương nương, nếu không còn việc gì, nô tỳ xin trở lại bên hoàng hậu.” Ta cũng không thể nói rõ lý do của mình, mặt khác nàng sẽ không dễ dàng lộ ra chuyện gì đặc biệt. Ta đành gạt đầu đồng ý. Nàng khẽ chớp mắt, rồi khom người thi lễ.

Phủi tuyết bám trên tay áo, ta giấu bàn tay bị thương vào trong ống tay, để tuyết ẩm không làm ướt khăn lụa đang băng vết thương, thậm chí cầu khẩn để vết thương không bị nhiễm trùng.

Vừa ra khỏi Lâm Thắng môn, ta liền gặp Ô Lạt Na Lạp thị. Thì ra, nghe Phó Nhã nói tay của ta bị thương, nàng lo lắng, đang định tới Tây Nỗn phòng thăm hỏi, không ngờ lại gặp ở đây.

Ta đưa mắt nhìn Lam Đông, thấy nàng cũng không nhắc tới chuyện chúng ta vừa nói, thậm chí nàng quả không đơn giản. Hai người nhìn nhau, theo đuổi những suy nghĩ riêng, không hiểu làm thế nào mà ra khỏi vườn.

Tuy ta đã từ chối, nói vết thương không nguy hiểm, nhưng Ô Lạt Na Lạp thị vẫn kiên trì đưa ta trở về Tây Nỗn phòng, làm kinh động tới Dận Chân đang nghị sự. Đi cùng Dận Chân, có Thập tam cùng Hoàng Lịch.

Dận Chân, Ô Lạt Na Lạp thị, Thập tam ngồi trên ghế. Hoàng Lịch, Phó Nhã đứng ở phía sau. Bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, thái y trấn lắng tâm mô hỏi, cầm miếng bông tẩm mạnh chà chườm không dám lau vết thương.

Đây là phương pháp ta yêu cầu để sát trùng. Thái y vốn cho rằng làm như vậy sẽ buốt nhói thấu xương, khuyên ta không nên thử. Nhưng thời đại này, không hề có thuốc chống viêm, nếu thực sự nhiễm trùng, dùng đông y điều trị, sự khó chịu không chỉ trong một, hai ngày.

Ta thở dài: “Chính ta đã yêu cầu, cảm giác thế nào ta đã hiểu rõ.” Thái y nhìn Dận Chân như xin ý chỉ. Dận Chân từ lúc bước vào Tây Nỗn phòng, lòng mảy mủn chau lại. Lúc này, nghe thái y nói, sắc mặt hần buồn bã. Ta biết, nhất định hần sẽ mở miệng can ngăn thái y, vội đưa mắt ra hiệu cho hần. Hần nhìn ta, khẽ gạt đầu. Hần bước tới, cầm lấy miếng bông trong tay thái y. Thái y ngẩn ra, rồi khom người lui ra sau vài bước.

Hần nhẹ nhàng đỡ tay ta lên, nhìn ta rồi khẽ nói: “Cố chịu một chút.” Ta gạt đầu, khẽ nhắm hai mắt.

Một cơn đau buốt từ lòng bàn tay thoáng cái trào lên toàn thân, ta hét lên một tiếng đau đớn, cổ nén nước mắt, nhìn vào đôi mắt đầy vẻ lo lắng của Dận Chân. Ta cố nhịn đau, gượng cười. Dận Chân căng thẳng, quát khẽ: “Thái y.” Thái y đang đứng chờ bên cạnh, vội vàng rắc thuốc vào vết thương, cẩn thận băng lại cho ta.

Đội thái y lui ra, Khúc Linh liền dâng nước trà cho mọi người. Vết thương trên tay đã giảm bớt sự đau nhức, nét mặt ta cũng thả lỏng hơn trước.

Dận Chân nhấp một ngụm trà, hỏi: “Tại sao tay lại bị thương?” Ta mỉm cười: “Đang đi không may bị trượt chân, không cẩn thận nên làm tay bị thương.” Phó Nhã đứng phía sau liền nói: “Đầu tiên là do Nhã Nhi loạng choạng, nương nương vì đỡ Nhã Nhi nên trượt chân, làm vỡ nát vòng tay, mảnh vỡ làm tay nương nương bị thương.”

Dận Chân nhìn ta hỏi: “Vòng tay nào vậy?” Ta đưa mắt nhìn Lam Đông đang đứng phía sau Ô Lạt Na Lạp thị, chưa kịp tiếp lời, Lam Đông đã bước tới, mở khăn đặt lên bàn, xoay người hướng Dận Chân trả lời: “Nô tỳ thấy nương nương vô cùng quý trọng vòng tay này, vừa hay nô tỳ cũng biết sửa chữa đồ ngọc khí, liền xung phong nhận lấy.”

Dận Chân nhìn vòng tay, hơi giật mình, nhìn ta rồi quay sang dặn Cao Vô Dung: “Đưa cho Tôn Thiên Hữu.” Tôn Thiên Hữu vốn là tay chế tác ngọc khí

gối nhất hoàng cung, cây trâm và khuyên tai Dận Chân tặng ta cũng là do hấn làm. Cao Vô Dung vâng khê, khom người gói khăn tay lại, nhanh chóng rời đi. Lam Đông cũng yên lặng thi lễ, rồi bước về đứng phía sau Hoàng hậu.

Mọi người thấy Dận Chân trầm mặc suy nghĩ, không khí cũng trầm xuống. Ta liền hoảng hốt, len lén quan sát hấn. Dận Chân sắc mặt trầm lắng, vẻ hi nộ không hiện rõ. Ta khê thờ dài, sớm biết sẽ phát sinh chuyện này, ta sẽ không đi dạo giữa trời tuyết thế này. Quả thực, ta không ngờ sẽ đi đến đó, cũng không nghĩ sẽ gặp Hoàng hậu ở đó, lại không lường trước bị ngã, tạo thành động tĩnh lớn như vậy.

Tuy nhiên, Dận Chân vốn không hề biết lai lịch của vòng tay này. Nói cách khác, hấn không biết ta đã tới Thọ Hoàng điện. Ta lo lắng, thầm ân hận không nên giấu hấn chuyện này.

Trừ hoa viên vốn là nơi thái hoàng thái hậu, hoàng thái hậu cùng các vị thái phi du ngoạn và nghỉ ngơi. Nơi lễ Phật, hoa viên được sắp đặt tinh xảo. Những hồ ao, núi đá, hoa cỏ, cây cảnh trang điểm nét sinh động cho khu vườn. Nhưng từ lúc Thọ Hoàng thái hậu Ô Nhã thị qua đôn, Trừ hoa viên trở nên vắng vẻ, ít người lui tới. Vì vậy, thái giám cũng lười quét dọn, thành ra mới có tuyết đọng thành băng như thế.

Dận Chân nâng trà lên nhấp, nhân nhạ nhìn mọi người một lượt rồi khê nói: “Trầm mặc rồi, các người lui cả đi.” Ô Lạt Na Lạp thị gượng cười đứng lên vén áo thi lễ, chậm rãi bước ra khỏi phòng. Ta còn đang mãi suy nghĩ làm thế nào để giải thích cho hấn về lai lịch vòng tay này, cứ yên lặng ngồi nhìn Thập tam, Hoàng Lịch, Phó Nhã lần lượt rời đi.

Ta đột nhiên gọi Thập tam. Hấn đang ở ngưỡng cửa, nghe gọi giật mình quay lại, nhìn sắc mặt Dận Chân, hấn cố nén cười, xoa cằm hỏi: “Chị dâu gọi đệ có chuyện gì?” Ta khê thờ dài, ngạo ngễ nhìn hấn, hỏi: “Lục Vu sao rồi?”

Lúc này, Dận Chân vốn đang buồn bực với ta. Tuy nói là tay ta đang bị thương, hấn sẽ không quá tức giận, nhưng là do chính ta đã nói xạo, nên rất lo lắng phản ứng của hấn. Hấn đã từng nói ‘cho dù xấu xí cũng muốn nghe lời thực’.

Nhìn dáng vẻ Thập tam, hiển nhiên hấn hiểu rõ Dận Chân đang không hài lòng. Tuy không biết là chuyện gì, nhưng hoàn cảnh này, sáng suốt nhất là nhanh chóng rời khỏi đây.

Nghe ta hỏi chuyện Lục Vu, sắc mặt hấn trầm xuống, hơi cười nhìn ta nói: “Lục Vu đã đỡ hơn trước. Thần đệ còn phải gặp Trương Đình Ngọc bàn mấy việc, xin đi trước.” Nói xong, hấn rào bước đi ngay.

Ta thật khó xử, nhưng không có cách nào khác. Sớm biết như vậy, ra đã không vòng vo nhiều chuyện.

Im lặng một hồi, ta nhìn hấn chằm chằm. Hấn cũng im lặng nhìn ta. Ta ngượng ngùng bwoocs tới trước mặt hấn. Hấn giương mắt nhìn ta, lạnh lùng hỏi: “Vòng tay là ai tặng?”

Lần trước từ Thọ Hoàng điện trở về, hấn thấy ta cả ngày nhìn ngắm vòng tay, liền cười hỏi là do ai tặng ta. Ta cũng vui đùa nói là có người tặng. Lúc đó, hấn lắc đầu cười khê, không tin là có người lại tặng đồ cho ta. Ta cũng cười cho qua chuyện.

Ta suy nghĩ hồi lâu, tốt nhất vẫn nên nói thật. Vì thế, ta bước thêm vài bước, đến sát hấn, chiêm chiếp nói: “Đó là di vật của ngạch nương ta.” Ánh mắt hấn bàng bạc, nhìn ta chằm chằm. Ta có chút hoảng sợ, bất an, đứng hồi lâu hấn vẫn không nói tiếp.

Ta trấn tĩnh, cắn răng đắn đo rồi nói tiếp: “Lúc trước ta tới Thọ Hoàng điện. Thập tứ nghĩ ta là Nhượng Hi, bèn mang vòng tay do Bát A ca giữ đưa cho ta. Ta không nói cho chàng rõ là vì không muốn chàng lại suy nghĩ.”

Hấn nhếch miệng cười, khê lắc đầu, đẩy ta sang một bên, đứng dậy đi tới ngồi xuống bàn, tiện tay cầm sách lên đọc. Ta đứng trân trân nhìn hấn, nhưng hấn coi như ta không tồn tại.

Ta thầm kêu khổ, đi tới trước mặt hấn, vẫn kè sát hấn như trước, không nói thêm. Hấn thờ dài, ngẩng lên hỏi: “Tại sao nàng không sợ ta?” Ta ngẩn ra, lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu: “Chàng là phu quân của ta, tại sao ta phải sợ chàng?” Về mặt hấn giãn ra, nhưng vẫn trầm giọng như trước: “Chúng ta đã là phu thê, có chuyện gì cũng không nên gạt ta.”

Ta thả lỏng tâm tư, ngồi xuống dựa đầu lên vai hấn, hít thở một hơi thật sâu, cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì. Hấn đột nhiên nói: “Nàng phải nhớ, nàng là Hiêu Văn, vốn không có quan hệ gì với Nhượng Hi.” Ta bĩu môi, yên lặng không nói.

Qua vài hôm, Dận Chân vì chuyện xuất quân của hai lộ binh mã, ở li trong Dưỡng Tâm điện. Đã năm ngày rồi ta chưa được gặp hấn.

Hôm nay, ta đứng ở cửa Tây oán phòng, nhìn sang đại điện. Quan sát một hồi, ta phát hiện Thập tam và Trương Đình Ngọc không ở trong đó. Ta yên lặng, thầm suy nghĩ, dường như năm nay không xảy ra chuyện lớn nào.

Một trận gió lạnh thổi tới, ta khê rùng mình, liền đóng cửa lại, bước tới bàn viết. Đã mấy hôm, ta vẫn chưa hoàn thành bức hoạ Dận Chân. Nhắc bút suy nghĩ một hồi, vẫn chưa tìm ra điểm thiếu sót, bản khoản day dứt mãi.

Ngồi một lúc, thấy có chút lạnh, ta đứng dậy kêu than trong lò sưởi rồi mang tới cạnh bàn, hong tay sưởi ấm, yên lặng nhìn bức tranh. Sau một lúc, ta chợt tỉnh ngộ, bức tranh còn thiếu chính là thần vận. Ta nhoèn miệng cười, cầm bút lên vẽ tiếp, trong lòng chỉ nhớ tới hấn, mỉm cười thoả mãn.

Không biết qua bao lâu, tiếng Cúc Hương ở bên ngoài vang lên: “Nương nương, Di thân vương cầu kiến.” Lo lắng tình hình Lục Vu, lần trước chưa nói được gì với hấn, nhưng nhìn thần sắc của hấn có vẻ tình hình không tốt lắm. Ta liền mỉm cười, Thập tam cũng đang cười cười bước vào.

Hắn ngồi xuống ghế phía đối diện, nhìn bức tranh trên bàn, ánh mắt như ché nhạo, nói: “Hoàng huynh cùng chị dâu thật là ân ái, cả ngày ở cùng nhau vẫn nhìn không chán sao?” Ta cười cười, tâm tư chùng xuống. Ta đâu phải đang giết thời gian nhàn rỗi. Ta đây là vì giúp Hoàng Hân lưu lại ký ức về A mã của hắn.

Ta hạ bút, hỏi: “Sao ngươi lại có thời gian tới đây?” Thập tam khoát tay nói: “Hoàng huynh cùng Trương Đình Ngọc đang nghị sự, ta nhân lúc rảnh đến thăm ngươi một lát.” Ta cười, tâm sự trong bụng cũng biến mất. Hắn nghiêm túc nhìn ta, làm như vô ý hỏi: “Ngươi đã tới Thọ Hoàng điện?” Ta sững sờ, gật đầu, trong lòng có chút bất an, hỏi lại: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thập tam cười cười, nhìn ta nói: “Hai ngày trước, hoàng huynh đột nhiên dặn Hoàng Lịch từ nay không cần tới thăm Thập tứ đệ nữa.” Ta ngẩn ngơ. Dân Chân đương nhiên hiểu rõ, ta có thể tới Thọ Hoàng điện là do Hoàng Lịch dẫn đường. Ta cúi đầu cười cười, trong lòng than khổ, nếu ta không kim chế, sẽ còn rất nhiều người vì ta mà chịu khổ.

Ta ngẩng đầu, điềm đạm nói: “Ta sẽ không tới đó nữa.” Hắn nhìn ta, nói tiếp: “Mấy hôm trước, ta đã cho người quan sát Lam Đông gặp gỡ người thân của ả.” Ta khần trương, liền ngồi xuống cạnh hắn, nhìn Thập tam. Hắn lại nhiu mày, nói: “A mã, ngạch nương, vú em của ả đều tới. Ta không tiện tới đó, nhưng do thuộc hạ bẩm báo, tất cả đều rất bình thường. Lam Đông cùng cha mẹ tâm tình rất lâu.” Nghe vậy, ta trầm mặc suy nghĩ, lẽ nào là do ta đã suy nghĩ quá nhiều.

Thập tam thấy ta không nói gì, hắn lại nói: “Vốn định phòng xa, ta muốn đem ả đi nơi khác để ả không bao giờ được gặp hoàng tử, nương nương. Thế nhưng, hoàng hậu nương nương vô cùng sủng ái ả, ta đành phái một người tới Khôn Trữ cung giám sát.” Ta gật đầu, dựa vào tình hình hiện nay, chỉ có thể làm như vậy.

Thập tam tươi cười, đứng dậy nói: “Ta phải đi rồi.” Đột nhiên bừng tỉnh, ta nhìn Thập tam hỏi: “Lục Vu sao rồi?” Thập tam dừng bước, ánh mắt vui cười, sắc mặt âm áp nói: “Cũng sắp khỏi hẳn rồi. Tuy nói Lục Vu gặp nạn, nhưng cũng vì thế mà tâm nguyện của nàng đã được thành toàn.”

Ta vui vẻ hỏi: “Thừa Hoan đã nhận Lục Vu?” Thập tam cười: “Mấy ngày này Thừa Hoan không quản ngại vất vả, ngày đêm chăm sóc cho Lục Vu. Mặc dù không nói ra, nhưng Thừa Hoan hẳn đã hiểu rõ.” Ta thở phào một hơi, cười nói: “Trở về nói với Thừa Hoan, không cần tiến cung vội, để mẹ con bọn họ đoàn tụ bên nhau. Đợi khi nào trở lại vườn, ta sẽ tới thăm Lục Vu.” Thập tam khẽ gật đầu, nhanh chóng bước đi.

Sau khi đại quân xuất chinh tới Chuẩn Cát Nhĩ, ta cùng Dân Chân trở lại Viên Minh viên.

Xảo Tuệ cũng trở về từ Giao Huy viên. Mất Xảo Tuệ ngắn lẽ, vui mừng ôm Hoàng Hân vào lòng. Hoàng Hân cũng ôm chặt nàng không buông. Ta ngồi một chỗ nhìn bộ dạng của họ, tươi cười hỏi: “Trắc phúc tấn đã hoàn toàn bình phục rồi sao?”

Xảo Tuệ lau nước mắt, nói: “Đã khỏi hẳn, nhưng lại có tin mừng.” Ta cười lớn, Lục Vu lại có thai, Thừa Hoan sẽ có một đệ đệ hoặc một muội muội. Ta mừng rỡ hồi lâu, nhưng lại nghĩ, hiện giờ đã là tháng ba, hải tử kia vừa ra đời đã mất đi người thân như vậy...

Nghĩ đến đó, khuôn mặt đang tươi cười sững lại, ngây ngốc đứng lên. Xảo Tuệ thấy thần sắc ta như vậy, lặng lẽ ôm Hoàng Hân ra ngoài. Ta ngây ngốc hồi lâu, cũng đi ra phía ngoài.

Không hiểu có phải vì mùa đông vừa rồi không quá lạnh, nên khí trời cũng khác lạ. Giờ đã là tháng ba mà tiết trời vẫn se lạnh, sương giăng mịn mù. Vừa bước ra cửa, một cơn gió nhẹ thổi tới, trang phục ta tuy mỏng manh nhưng vẫn kéo lại áo bước nhanh về phía Càn Chính điện.

Ta bước đi vội vàng, bên người không có ai theo hầu, cứ thẳng bước tới khiến bọn cung nữ, thái giám ngạc nhiên đứng nhìn. Vẫn chưa tới nơi, ta nhìn thấy Tiểu Thuận Từ về mặt nghiêm trọng đang đứng bên ngoài.

Hắn nhìn thấy ta, hơi ngần ngại nhưng lập tức cúi đầu nói: “Nô tài tham kiến nương nương.” Hai vai hắn cứng còng, vẻ mặt đang lo lắng khiến ta giật mình, không biết chuyện gì đã xảy ra: “Trong đại điện có ai không?”

Tiểu Thuận Từ ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn ta, khẽ tắc lưỡi, mặt tái đi. Lần trước vì nói cho ta rõ chuyện của Tăng Tĩnh, hắn đã bị Cao Vô Dung phạt đánh hai mươi roi, hơn nửa tháng cũng không xuống giường được. Hiện tại, dù thế nào hắn cũng sẽ không mở miệng nói với ta điều gì. Ta thầm thở dài, phất tay cho phép hắn lui.

Suy nghĩ một hồi, ta hít một hơi thật sâu, tiếp tục bước về phía trước. Vừa đi hai bước, ta lại nghe tiếng bước chân dồn dập phía sau. Thì ra Tiểu Thuận Từ kia lại quay lại. Hắn đi tới nói: “Nương nương, hoàng thượng đang nghị sự, nương nương không nên vào trong. Nô tài đang phụng lệnh truyền Trương Đình Ngọc vào cung, nô tài phải đi ngay kẻo lỡ.”

Nói xong, hắn không đợi ta mở miệng, vội chạy đi. Ta ngẩn ngơ. Tiểu Thuận Từ kia đã hầu hạ trước mặt hoàng đế nhiều năm như vậy, hành vi cử chỉ vốn rất cẩn thận, ngày hôm nay lại nói năng bừa bãi. Hai lộ đại quân hẳn vẫn chưa tới đích, sẽ không có chuyện gì lớn. Rốt cuộc là có chuyện gì khiến Tiểu Thuận Từ quay lại nói những lời này. Tuy là trong lòng có chút hoài nghi, nhưng ta vẫn quay người trở về.

Cúi đầu chậm rãi vừa đi vừa suy nghĩ mông lung. Phía trước có tiếng bước chân gấp gáp, ta ngẩng đầu nhìn, thấy ba người đang lại gần. Tiểu Thuận Từ dẫn đầu, chạy chậm chậm. Trương Đình Ngọc chạy sau, tuổi cao nên thở hổn hển. Phía sau Trương Đình Ngọc còn có một người đang cúi đầu, ta không nhìn rõ được dung mạo. Dù không thấy rõ, nhưng ta vẫn thấy khiếp sợ. Những thần tử này xưa nay vốn Thái Sơn có sập cũng không đổi nét mặt, vậy mà hôm nay đáng vẻ lại như vậy.

Tim đang đập loạn thì ba người đã chạy tới trước mặt. Thở dốc một hồi, Trương Đình Ngọc khom mình hành lễ: “Lão thần tham kiến Quý phi nương nương.” Đây là trọng thần của triều đình, lúc này đang bận việc quan trọng, ta liền nói: “Hoàng thượng đang đợi ngài, mau đi thôi.”

Lúc ba người rời đi, người vẫn cúi đầu phía sau kia lên ngẩng đầu nhìn ta. Ta hơi giật mình, kinh ngạc nhìn ba người, lẽ nào chuyện này có liên quan tới người này.

Trong lòng ám ức, lo nghĩ trái phải, cố gắng kiềm chế suốt hai ngày, không đi Cần Chính điện, ngồi chờ Thập tam. Lòng thấp thỏm lo âu, ta không thể bình tĩnh lại.

Không biết đợi đã bao lâu, cuối cùng ta cũng thấy Thập tam bước ra khỏi cửa điện. Ta hít thở thật sâu, đứng đợi ven đường.

“Chờ ta sao?”- Thập tam đến trước mặt ta hỏi. Ta gật đầu, hỏi lại: “Đã xảy ra chuyện gì?” Thập tam nhìn ta, khẽ thở dài: “Nếu triều đình xảy ra chuyện, hoàng huynh đã tận lực không cho người biết, người đừng nên hỏi, cũng sẽ không phải mang hiềm nghi nữ nhân tham gia vào chính sự.”

Ta nhủ mảy, giọng cười nói: “Không cho ta biết, ta sẽ không lo lắng sao? Mỗi ngày trừ về, mặc dù nhìn vẻ mặt chàng rất bình tĩnh, nhưng vẫn uẩn trữ cố nén sự tức giận.” Không biết sẽ suy đoán, suy đoán càng nhiều càng không có cách nào bình tĩnh trở lại.

Thập tam trầm ngâm một hồi, nhủ mảy nói: “Mấy ngày trước hoàng huynh bỏ qua sự phản đối của triều thần, đã triệu kiến Tăng Tĩnh.” Ta ngẩn ngơ, người như bị mất hết sức lực, lâm lâm nói: “Thì ra mọi chuyện đã được định trước. Nếu làm như thế, người ngoài sẽ nghĩ là giấu đầu hở đuôi. Nếu như Tăng Tĩnh xảy ra chuyện gì không may, người ta lại nói là giết người diệt khẩu.”

Tuy ta biết Tăng Tĩnh sẽ không xảy ra chuyện gì không may, nhưng người khác có biết không? Dư luận dẫn dắt lòng dân, lòng dân liên quan tới sự ổn định của giang sơn. Ta hiểu ra người đi theo Trương Đình Ngọc hôm đó chính là Tăng Tĩnh. Nhớ lại ánh mắt của hắn hôm đó, ta thở dài, vô thức mỉm cười.

Thập tam nghiêng đầu nhìn ta, thắc mắc: “Chuyện gì đã được định trước?” Ta nhợt nhạt cười, trong lòng đều hiểu, mọi việc đều phát triển theo quỹ đạo vốn có của lịch sử, nhưng dù lo lắng đến đâu, chuyện cũng sẽ phát sinh, cũng giống như muối bỏ bể, chẳng có tác dụng gì. Đã như vậy, lo lắng mặc lo lắng, phiền não kệ phiền não. Dù hiểu rõ như vậy, nhưng ta vẫn không thể làm được.

Ta nói lảng: “Chúc mừng người.” Thập tam sững sờ, phản ứng hơi chậm, cười đùa nói: “Hôm qua Lục Vu có nói, nếu lại sinh nữ nhi sẽ để cho người chăm sóc. Chẳng phải người dậy Thừa Hoan rất tốt sao?” Ta nghe vậy trong lòng buồn bã, sống mũi cay cay.

Thập tam nhìn phản ứng của ta, nghiêm túc hỏi: “Nhược Hi, dạo gần đây vì sao người lại quan tâm tới chuyện triều đình như vậy, thật không giống người trước đây. Lúc trước người chỉ quan tâm đến chuyện của Bát ca, Thập tứ đệ. Nhưng hiện tại, Bát ca đã mất, Thập tứ đệ với hoàng huynh vốn là anh em cùng mẹ, Thập tứ đệ sẽ không xảy ra chuyện gì. Vậy người lo lắng chuyện gì?”

Hắn nhủ mảy ngừng một lát, lại nói tiếp: “Đó là sợ hãi. Rốt cuộc người sợ hãi điều gì? Người cùng Tứ ca vừa hoà hợp vui vẻ sống với nhau được mấy ngày, ta đã rất vui mừng. Ta còn nghĩ thật may là người đã trở nên lý trí. Thế nhưng hôm nay, người lại giống như trước đây. Người đã quên bệnh tình của người năm đó thế nào rồi sao? ‘Suy nghĩ nhiều năm’. Công việc triều đình bận rộn, thời gian chúng ta gặp nhau không nhiều, nhưng ta vẫn cảm nhận được sự thay đổi của người. Tứ ca và người sớm chiều ở chung, huynh ấy không cảm nhận được sao? Người muốn cho huynh ấy lo lắng việc triều đình, còn phải lo lắng vì người nữa sao?”

Ta giọng cười, thì ra, ta có thể nhìn ra vẻ nhăn nhó tức giận của hắn, hắn nhất định cũng cảm nhận được sự lo lắng của ta.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Ngày tháng qua mau, hiện tại đang là giữa hè. Mấy tháng nay, ta luôn cố gắng điều chỉnh tâm tính của mình, tuy rằng vẫn còn nhiều lo lắng nhưng biểu hiện đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Cả ngày, ta ở lại Chân Hi các xem Cúc Hương chỉ huy mấy tiểu cung nữ trồng lại hoa cỏ trong vườn. Bên trong Chân Hi các, khắp mặt đất phủ dày thảm cỏ xanh mướt, nhiều loại hoa đang nở rộ khiến không gian ngập tràn hương hoa, bay xa tràn đầy.

Thấy ta như vậy, hai mày của Dận Chân đã không còn cau lại, vẻ mặt hoà giãn. Chỉ có đôi lúc thất thần, ánh mắt hắn trở nên bàng bạc, ẩn chứa vẻ phản nộ. Còn ta, tuy nhìn có vẻ bình thản, nhưng trong lòng chất chứa sâu sâu, đau lòng khôn xiết.

Nằm trên ghế dài, ta tươi cười nhìn Cúc Hương đang ôm Hoàng Hân ngồi dây đu gần đó. Hoàng Hân nắm lấy dây đu, kéo tay nói với Cúc Hương: “Xuống dưới, người xuống đi.” Cúc Hương nhìn ta, ngại ngại nói: “Nuơng nuơng, tiểu A ca muốn một mình ngồi trên đu.”

Ta cười gật đầu, Cúc Hương kinh ngạc nhìn ta, rồi cũng bước ra khỏi đu, lui về bên cạnh. Xảo Tuệ đứng một bên cũng lo lắng nói: “Tiểu thư, tiểu A ca còn nhỏ, ngã xuống thì phải làm sao?” Ta đề xuống lo lắng, nói: “Đau một lần, sau sẽ không bị đau nữa.” Ta muốn Hoàng Hân trở nên kiên cường, độc lập ngay từ nhỏ. Lớn hơn chút nữa, hắn cần phải học việc gì nên làm, việc gì không nên làm.

Nghe ta nói vậy Xảo Tuệ giật mình, mấp máy môi nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ khẽ thở dài. Hoàng Hân dù sao vẫn còn nhỏ, ngồi cũng chưa vững nhưng cũng không biết sợ. Hắn ngồi đu, thân thể ngã nghiêng. Cúc Hương vừa lo lắng nhìn hắn, vừa quay sang nhìn biểu hiện của ta.

Chẳng bao lâu, Hoàng Hân đã ngã xuống đất. Cúc Hương vội vàng chạy tới bế hân lên. Ta thở dài, nói: “Để hân tự đứng lên, để hân tự biết đứng dậy mỗi khi vấp ngã.” Xảo Tuệ im lặng, vẫn đi tới ôm lấy Hoàng Hân, nói: “Tiểu thư, nô tỳ không hiểu được những đạo lý này. Trẻ con vẫn chỉ là trẻ con. Người xem, trán tiểu A ca sưng đỏ lên rồi!”

Ta vẫn có nhiều phiền muộn. Tầng Tĩnh đã vào vườn được nửa năm. Dân Chân tới đâu, hân tới đó, để hân chứng kiến người mà hân đã nhận xét là ‘tham tài, dã tâm, ỷa sùng nịnh’ rốt cuộc có đúng như vậy hay không.

Tuy là bọn cung nữ, thái giám trong Chân Hi các đều cẩn trọng lời nói, nhưng vẫn có vài chuyện lọt tới tai ta. Người bên ngoài cả ngày đều len lén thảo luận Hoàng thượng sẽ xử lý Tầng Tĩnh ra sao, liệu có dùng cực hình để giết hân, có tru di cửu tộc, còn cho rằng Hoàng thượng đã cho hân vào vườn, nhất định là có sắp đặt khác. Nói tóm lại, giả thiết nào cũng có. Dân Chân ngầm căn dặn Cao Vô Dung âm thầm trấn áp dư luận.

Ta tuy biết sự tình sẽ tới đâu, nhưng vẫn vô cùng lo lắng. Thập tứ nói đúng, chuyện như vậy, cường chế tuy không phải là hành vi của bậc minh quân, nhưng là biện pháp hữu hiệu nhất.

Mấy ngày trước, Dân Chân đã ban chỉ dụ ‘Tầng Tĩnh tội tuy lớn, nhưng có thể niệm tình’, ‘Tầng Tĩnh ngông cuồng nói xằng bậy, cũng không có ý phản loạn thực sự, cũng không có đồng mưu chứng đáng’, liền phán Tầng Tĩnh vô tội thả ra. Lúc đó, Tầng Tĩnh mừng đến rơi nước mắt, dập đầu hô lớn: “Hoàng thượng thánh minh”.

Tiếng cười khanh khách vang lên khiến ta bừng tỉnh. Hoàng Hân đã thôi khóc, đang cười đùa với Xảo Tuệ. Ta cười cười, ngả người dựa vào ghế, nhắm mắt, tiếp tục sa vào suy nghĩ mông lung.

Tầng Tĩnh vô tội, còn Lữ Lưu Lương? Ngay sau đây Dân Chân sẽ ban lệnh đốt sách. Nghĩ tới chuyện này, ta không khỏi rùng mình.

“Nurong nurong, người làm sao vậy?” Tiếng Phó Nhã nhẹ nhàng vang lên, ta mở choàng mắt. Hoàng Lịch và Phó Nhã không biết đã tới từ lúc nào, đang đứng trước mặt ta. Hoàng Lịch mặc dù vẻ mặt đậm mạch, nhưng ánh mắt ẩn chứa nhiều lo lắng. Phó Nhã nhìn ta hốt hoảng.

Ta đứng dậy, sai Cúc Hương mang ghế tới. Phó Nhã hồn nhiên cười nói: “Đã lâu không gặp Hoàng Hân, con đưa tiểu đệ ra ngoài chơi.” Ta hơi giật mình, gật đầu đồng ý. Phó Nhã quay sang nói chuyện cùng bọn Xảo Tuệ, rồi tất cả chậm rãi bước đi.

Hoàng Lịch vẫn đứng tại chỗ. Ta mỉm cười, nói: “Người không phải tới tìm ta sao?” Hân nhếch mép, nhân nhặt nói: “Trong lòng đang lo lắng chuyện gì vậy?” Ta ngăn người, tỏ vẻ không hiểu hàm ý của hân. Thấy vẻ mặt ta như vậy, hân nhìn ta nói tiếp: “Vài hôm trước, Thập tam thúc có nói với Hoàng A mã, bộ dạng người hiện tại rất giống dáng vẻ lúc Hoàng gia gia còn sống, lưu ý A mã đề ý người. A mã lại nói, người đã phát hiện ra từ lâu, nhưng dựa vào tính tình của người, không thể khuyên giải an ủi, chỉ có thể để tự người nghĩ thông suốt.”

Ta cười khô, trước mặt Dân Chân, ta giản đơn như một tờ giấy trắng, hân biết chỉ để ta tự thống suất thì những lo lắng kia mới có thể biến mất. Kim nén chưa xốt trong lòng, ta đứng lên, trầm ngâm suy nghĩ. Dân Chân dù hiểu rõ tính tình của ta, nhưng việc này làm sao ta có thể nghĩ thông?

Hoàng Lịch lại nói: “Nếu như người có việc khó nói, ta sẽ thay người nói với Hoàng A mã, nói những lo lắng sợ hãi của người là do người đến từ thời đại ba trăm năm sau.” Ta ngây người, không nghĩ tới có ngày hân lại bức ta như vậy, tuy biết là vì ý tốt, nhưng vẫn vô cùng chán nản.

Lạnh lẽo nhìn hân hồi lâu, ta nói: “A mã người xử lý việc Tầng Tĩnh có chút nóng vội.” Hân hơi lắc đầu, nhìn dây đu sau lưng ta, rồi nói: “Ta cũng không cho rằng có thể ngăn lời phi báng kia không lan khắp thiên hạ. Nếu như đã có thể làm sáng tỏ, lời đồn đãi sẽ tự diệt, mọi người sẽ chỉ nhớ lời đồn kia là chuyện nhầm mà quên đi lời đồn là thế nào.”

Nói xong, trán hân lại chau vào, nói: “Việc này tuy nói ảnh hưởng quá nhiều, nhưng không ảnh hưởng tới quyền lực của A mã, chỉ phá hoại hư danh A mã mà thôi. Ta cho rằng người sẽ không quan tâm đến việc này. Người đang lo lắng tới việc khác, rốt cuộc là gì?”

Ta trầm ngâm, chờ đến hồi rồi nói: “Nếu như người biết người thân bên cạnh sắp qua đời, người sẽ làm sao?” Hân cả kinh, đứng bật dậy, nhìn ta chăm chăm, tỏ vẻ kinh hoàng: “A mã làm sao...” Ta sùng sột, vội nói: “Không phải là A mã người.” Sắc mặt hân lập tức được buông lỏng, thờ phào nhẹ nhõm, nhưng chỉ trong nháy mắt, sắc mặt hân lại biến đổi, trầm giọng hỏi: “Là Thập tam thúc?”

Ta gật đầu, nước mắt lại chảy xuống. Hoàng Lịch đau khổ, lẩm bẩm nói: “Sao lại như vậy? Tuy nói là mười năm bị giam tại Dưỡng Phong Đường khiến sức khỏe của Thập tam thúc bị hao tổn. Nhưng mấy năm nay, A mã vẫn sai thái y tới vương phủ điều dưỡng, làm sao có thể...?”

Tuy là vô cùng đau khổ, nhưng ta không khóc được, nước mắt cứ lặng lẽ rơi như vậy. Hai tay Hoàng Lịch nắm chặt lại, vẫn lạnh lạnh hỏi ta: “Làm sao lại qua đời?” Ta nói: “Làm lưng vắt và quá độ.”

Hoàng Lịch im lặng, xoay người bước ra khỏi cổng vườn. Đi hai bước, hân quay người lớn tiếng nói: “Đừng cho A mã biết chuyện này.” Nói xong, hân bước thẳng ra ngoài.

Ta ngo ngác hồi lâu, đưa tay lau nước mắt trên mặt rồi đứng dậy bước vào phòng.

Ta buồn nã, đứng trước cửa sổ, yên lặng nhìn hoa sen trong ao nhỏ bên vườn, không nhúc nhích. Qua hồi lâu, hai chân tê dại. Ta thở dài, cười lớn một mình. Đang định quay người, một đôi tay vòng quanh hông giữ ta lại. Ta hơi động, rồi đặt tay lên hai bàn tay của Dân Chân, ngả đầu về phía sau, cọ cọ vào mặt hân, ôn nhu hỏi: “Đẹp không?” Hân cũng cọ cọ vào tai ta, tiếng nói u rử: “Toàn bộ sân vườn là do nàng sắp đặt, còn không đẹp sao?”

Bị nhột, ta cúi người thoát khỏi vòng tay hân, mỉm cười nói: “Đương nhiên rồi. Mỗi cành cây bông hoa đều ẩn chứa tấm lòng của ta. Chẳng xem, sen trong hồ đã nở rộ. Hân ôm chặt ta, thủ thi bên tai: “Rất đẹp, nhưng vẫn không đẹp bằng nàng.”

Ta ầm lòng, có đến nửa năm rồi hán không nói những lời này. Ta vỗ vào tay hán, mắng yêu: “Không đứng đấy.” Hán cười khẽ, dựa cằm vào vai ta, đứng im không nói.

Hai người lẳng lặng đứng hồi lâu. Dận Chân đột nhiên nói: “Vườn này sinh động tươi đẹp, khiến cả thể xác và tinh thần vui sướng, mỗi lần trở về ta chỉ muốn ở đây, không muốn ra ngoài.” Ta nhẹ nhàng cười nói: “Chàng có biết vì sao ta lại trồng sen trong hồ?” Hán dịu dàng ôm ta, chậm rãi nói: “Là nàng muốn nhớ lại kỷ niệm xưa.”

Ta lắc đầu, đối mặt hán, nhìn hán thật kỹ, rồi ngao mạn dựa vào lòng hán. Có lẽ bị thương, ta nói: “Không phải vì hoa sen rất đẹp mà bởi vì hạt sen có sức sống kinh người. Mỗi một hạt sen, không kể là bị vùi trong đầm nước hay cồn cát, bị rơi xuống vũng lầy hay hốc đá, mặc kệ bị gió bụi mưa đập, đập qua băng tuyết giá lạnh, cho dù là trăm năm hay nghìn năm, chỉ cần gặp phải hoàn cảnh thích hợp, nhất định sẽ mọc rễ nảy mầm”

Hán cúi đầu, mỉm cười, ánh mắt dịu dàng khiến ta ngây ngốc, tim đập mạnh và loạn nhịp. Hán hôn nhẹ lên mắt ta, cười nói: “Cũng giống như tình cảm của chúng ta.”

Mặt ta đỏ bừng, vỗ nhẹ lên má hán, giọng cười nói: “Dận Chân, chàng đồng ý với ta một việc được không?” Hán nhướn mày hỏi: “Nhược Hi, vì sao lại có biểu hiện này? Nàng muốn ta làm gì?” Ta nhợt nhạt cười, thì thầm nói: “Ta cần phải đi trước chàng, bởi vì ta không thể lại ném mùi vị sống không bằng chết. Chàng phải đồng ý với ta, không được đi trước ta.”

Hán nắm tay của ta, chăm chú quan sát, ánh mắt trở nên trầm thống nhưng vẫn không nói một câu. Hán khom người bế ta lên, đi tới giường, nhẹ nhàng đặt ta xuống. Hán nói: “Nhược Hi, đợt này ta bận nhiều việc, không có thời gian ở bên cạnh nàng, nàng đừng suy nghĩ bậy bạ. Nàng chẳng đã nói, hạt sen có một sức sống mãnh liệt hay sao? Ta cũng nói, điều này giống như tình cảm của chúng ta, nhất định chúng ta sẽ hạnh phúc mãi mãi.”

Nếu như không biết trước kết cục, nghe hán nói như vậy, ta nhất định sẽ vô cùng cảm động. Nhưng hiện tại, ta lại vô cùng đau khổ. Hán khẽ thờ dài, nét mặt tỏ vẻ bất lực. Thấy bộ dạng hán như vậy, ta càng đau xót, cắn chặt môi, thầm oán giận bản thân không thể tự mình chịu đựng, lại đem nỗi đau này chuyển sang hán. Mấy tháng này, không phải ta đã kim nén rất tốt sao, tất cả đã chôn sâu trong lòng rồi sao?

Ta hít thở thật sâu, muốn trấn tĩnh lại tâm tình, nhưng nước mắt vẫn không thể ngăn lại. Ta đành giọng cười nói: “Chúng ta sẽ ở bên nhau lâu dài, vĩnh viễn sẽ ở cùng nhau. Mấy hôm nay ta có chút phiền muộn, chắc sắp tới thời kỳ mãn kinh, chàng đừng bận tâm.”

Hán ngăn ra, nghi hoặc nhìn ta chằm chằm: “Thời kỳ gì?” Ta hoảng hốt, cười lảng tránh: “Người tới tuổi trung niên, cả ngày không làm được việc gì, tự mình chuốc lấy phiền não.” Hán nghe vậy lắc đầu, bật tiếng cười khẽ rồi ngồi xuống cạnh ta, đưa tay lên ôm mặt ta, ôn nhu nói: “Trong đầu ngươi những việc ngạc nhiên cổ quái nhiều lắm. Lại đây, chúng ta cùng đi Phúc Hải đình chơi thuyền.”

Ngắm lại ở Phúc Hải đình có giữ ấy thuyền lớn, ta ghé sát mặt hán nói: “Không đi đâu. Mỗi lần đi là tiền hô hậu ủng, nô tỳ đi theo hầu hạ hằng đàn, còn có đến mấy chục thái giám. Như vậy cảm hứng cũng chẳng còn.”

Hán cười lớn, búng mũi ta trách mắng: “Ta đã sai Cao Vô Dung chuẩn bị thuyền nhỏ, chỉ hai chúng ta thôi.”

Hồ Phúc Hải nước sâu hun hút, dù chỉ hai chúng ta đi thuyền nhỏ, nhưng chắc chắn cũng có rất nhiều người đi thuyền lớn giám sát, để không phát sinh việc ngoài ý muốn.

Ta bĩu môi, nói: “Thế cũng vẫn bị người ta nhìn chằm chằm” Hán gật đầu nói: “Đúng vậy”. Ngay sau đó, hán lại cười nói: “Có một chỗ rất tuyệt, sẽ không có ai nhìn chúng ta chằm chằm” Ta nóng bừng hai má, đánh nhẹ vào vai hán. Hán cười lớn, ôm ta vào lòng: “Chỉ có ở đây chúng ta mới không bị soi mói.” Nói xong, hán cắn nhẹ lên tai ta, chậm rãi cời áo của ta.

“Hoàng thượng, nô tài Cao Vô Dung có chuyện quan trọng bẩm báo.” Tiếng Cao Vô Dung vang lên từ bên ngoài vang lên, ta liền đẩy hán ra. Lúc này, Cao Vô Dung cầu kiến, nhất định đã xảy ra chuyện lớn. Hán thờ dài, đứng dậy, trầm giọng quát: “Chuyện gì?”

Cao Vô Dung đứng ngoài, cúi đầu, nói lớn: “Trắc phúc tấn của Di thân vương bị đâm, vết thương rất nặng. Nô tài đã tự ý truyền thái y tới Giao Huy viên.”

Ta hoảng sợ, vội hỏi: “Trắc phúc tấn nào?” Cao Vô Dung trả lời: “Là cháu ngoại của Trương đại nhân, Trương Tuệ Chi.” Ta choáng váng, ngồi phịch xuống giường.

Hán đứng dậy, chậm rãi mặc lại quần áo, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt trầm thống không gì sánh được. Ta lầm bầm: “Tại sao lại như vậy? Nàng chỉ là một nữ tử nhỏ bé, sao lại có người hạ thủ với nàng được?”

Hán nhìn ta, điềm đạm nói: “Thập tam đệ không ở trong vườn.” Ta cuống quýt đứng lên, nhanh chóng mặc lại quần áo, nói: “Đội ta cùng đi.” Hán gật đầu, nắm chặt tay ta cùng bước ra ngoài.

Trương Đình Ngọc di di ngón tay trên bàn đồ, Thập tam ngồi chống cằm nhìn, khẽ gật gù nói: “Hoàng thượng có khẩu dụ, ‘tướng quân ở ngoài có thể tự quyết định’, chúng ta chỉ là nên nhắc nhở Nhạc Chung Kỳ, còn việc chỉ huy điều khiển cụ thể thế nào, để tự hán quyết.”

Hai người rất chăm chú, không chú ý tới chúng ta đang đứng ở cửa. Ta đau lòng, nước mắt lại tuôn rơi, Dận Chân đứng bên cạnh ánh mắt trầm thống, khẽ lắc đầu với ta, khẽ bốp tay ta tỏ ý an ủi rồi đi tới trước hai người kia.

Hai người ngẩng đầu, cuống quýt hành lễ. Dận Chân nâng Thập tam đứng lên, nói: “Tuệ Chi đã có chuyện.” Trương Đình Ngọc ngăn ngo, nhìn Thập tam

Thập tam ngưng mắt nhìn Dận Chân, bỗng sắc mặt trắng bệch, sững sờ rồi vội vã chạy ra ngoài. Dận Chân quát lớn: “Cao Vô Dung, đi theo Di thân vương.” Cao Vô Dung đứng ngoài cửa vắng một tiếng, rồi cũng chạy theo. Trương Đình Ngọc khom người lui ra, hai chúng ta đứng yên tại chỗ, thật lâu cũng không nói gì.

Ta có dự cảm, Lục Vu sẽ không qua được cửa này. Lòng ta đau nhức, âm thầm khóc một lát rồi tiến lên ôm hân, dựa mặt vào lưng hân nói: “Ta cần phải tới Giao Huy viên. Ta lo lắng cho Thập tam.” Hân run rẩy một lát, trầm giọng nói: “Đề Tiểu Thuận Tử đi theo nàng.”

Ta nghẹn ngào gật đầu, xoay người bước ra cửa. Đứng ngoài cửa nhìn lại, hân vẫn cứng đờ đứng im tại chỗ. Hân hiểu rõ nếu Lục Vu ra đi, đối với Thập tam sẽ là một đả kích thật lớn. Lúc này, sự bi thống phần nộ trong lòng hân không thua gì Thập tam.

Im lặng nhìn hân, lòng ta quặn đau, khó chịu. Ta nhắm mắt lại, xoay người bước đi.

Giao Huy viên, Tĩnh Nguyệt tiểu trúc

Lục Vu nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, hai tròng mắt vô thần. Cạnh đó là thái y, sắc mặt nghiêm túc đang xem xét vết thương. Thập tam ngồi một bên nắm chặt tay Lục Vu, cau mày lo lắng nhìn nàng. Thừa Hoan cùng Tá Đặc đứng cạnh ta. Thừa Hoan mím chặt môi, hai mắt rung rung. Tá Đặc sắc mặt lo lắng, nghiêm trọng. Triệu Giai thị cùng các phúc tấn vây quanh giường, có người khẽ lau nước mắt, có kẻ sắc mặt thản nhiên.

Ta cố nén lòng, vỗ nhẹ vào vai Thập tam nói: “Tuệ Chi sẽ không sao đâu... Tuệ Chi sẽ không sao đâu...” Miệng dù nói như vậy, nhưng ta hoàn toàn hiểu rõ. Nhìn cây chùy thủ đâm sâu lút cán vào ngực Lục Vu, ta chỉ biết lấp bấp khuyên giải Thập tam như vậy.

Thừa Hoan túm mạnh tay áo của ta, mặt đầy nước mắt, môi dưới lộ ra sắc máu, chỉ biết nhìn ta. Tá Đặc cầm tay Thừa Hoan, khẽ nói: “Thừa Hoan, đừng như vậy, nàng làm thế Vương gia sẽ thêm khổ sở.” Thừa Hoan nhắm mắt, nước mắt nàng vẫn đưa nhau chảy xuống.

Thái y chuẩn mạch xong, trầm giọng hỏi Thập tam: “Vương gia, Phúc tấn bị mất máu quá nhiều. Hiện tại, nếu rút dao, thần sợ Phúc tấn có thể bị ngắt. Nếu Phúc tấn ngắt quá lâu, e là hải tử trong bụng không thể giữ được.”

Thập tam buông lỏng sắc mặt, lớn tiếng nói: “Giữ lại người lớn.” Lục Vu khẽ mở mắt, khoé miệng cười yếu ớt: “Gia, chàng không nên khổ sở như vậy, Tuệ Chi sẽ không sao.” Hai mắt nàng chăm chăm nhìn Thập tam, nhưng nói với Thái y: “Xin thái y nhất định phải bảo vệ được đứa nhỏ.”

Thừa Hoan nhìn Lục Vu, nức nở nói: “Ngạch nương, tuy rằng người đã có Thừa Hoan bên cạnh, nhưng vì đệ đệ hay muội muội, người nhất định phải vượt qua cửa này. Người có bình phục, đệ đệ muội muội mới có thể khoẻ mạnh sinh ra.” Lục Vu dầm nước mắt, vươn tay về phía Thừa Hoan: “Thừa Hoan, con kêu thêm một tiếng ngạch nương đi.”

Thừa Hoan liền quỳ xuống trước giường của Lục Vu, nắm chặt tay nàng gọi liên tục: “Ngạch nương, ngạch nương...” Lục Vu nắm tay Thừa Hoan đưa sang chỗ Thập tam, rồi nói: “Thái y, rút dao!”

Thập tam cho mọi người lui ra, cỡi y phục của Lục Vu. Thái y nắm chuôi dao, rút mạnh khiến máu tuôn xối xả. Ta đứng tại chỗ, ôm chặt Thừa Hoan đang kêu khóc: “Ngạch nương.” Lục Vu hé miệng mỉm cười rồi hôn mê bất tỉnh. Thái y cấp tốc băng bó vết thương, ngồi xuống ngưng thần chuẩn mạch.

Ta lo lắng hồi hộp, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh. Thừa Hoan quên khóc, cả ba người sáu con mắt nhìn chăm chăm thái y.

Thái y nhắm mắt, khẽ lắc đầu, lấy trong hòm thuốc một lọ nhỏ, khéo tay nhấn vào nhân trung của Lục Vu, rồi đưa bình nhỏ đó đặt trước mũi nàng.

Một lúc lâu sau, Lục Vu vẫn nắm chặt hai mắt. Thừa Hoan kéo áo Thập tam khóc: “A mã, chúng ta cùng gọi ngạch nương đi. Ngạch nương nghe được, người sẽ không rời bỏ chúng ta.” Thập tam nắm chặt tay Thừa Hoan, môi run run nói: “Ta đã đáp ứng với nàng, chúng ta đợi thêm ba năm nữa, tới năm Ung Chính thứ mười, chúng ta sẽ mang con nhỏ ân thân chốn giang hồ, tới Mông Cổ thăm Thừa Hoan, rồi ngao du sông núi Đại Thanh.”

Thái y lắc đầu, ta run rẩy, lẽ nào Lục Vu đúng là... Thái y quỳ xuống nói: “Lão thần đã làm hết cách nhưng Phúc tấn vẫn chưa tỉnh lại. Mặc dù có cho người uống thuốc, nhưng thuốc không trôi xuống được, lão thần cũng không có biện pháp nào.” Ta lau nước mắt, nói với thái y: “Còn không mau tìm cách khiến Phúc tấn tỉnh lại!” Thái y khẽ thở dài, cúi đầu đi xuống. Tuy biết đã làm khó thái y, nhưng trong lúc này, ta chẳng làm được gì hơn.

Im lặng một hồi, Thập tam vẫn ôn nhu nắm tay Lục Vu, Thừa Hoan nức nở khẽ gọi ‘ngạch nương’. Ta đau xóng, xoay người bước ra cửa. Cao Vô Dung lại gần: “Nương nương, người có gì cần dặn?” Ta bám vào cửa, cảm thấy người không còn chút sức lực, nói: “Vào trong vườn truyền gọi tất cả thái y tới đây.” Cao Vô Dung trả lời: “Nô tài đã sai người đi gọi, giờ chắc các thái y cũng đã tới, nô tài sẽ dẫn họ vào.” Ta gật đầu, hân nhanh chóng rời đi.

Ta vẫn đứng bên ngoài, Triệu Giai thị bước tới, thân thiết hỏi: “Nương nương, Tuệ Chi sao rồi?” Ta lắc đầu nói: “Vẫn chưa tỉnh lại. Các người ở lại đây cũng không giúp được gì, trở về đi!” Triệu Giai thị lau nước mắt, nói: “Vương gia thì sao?”

Ta vỗ nhẹ lên tay nàng, an ủi: “Hân không sao đâu.” Triệu Giai thị đau khổ nói: “Nếu như lần này Tuệ Chi xảy ra việc không may, chỉ sợ gia...”

Lòng ta trùng xuống, thân thể Triệu Giai thị lao đảo. Hai nô tỳ bên cạnh lập tức đỡ lấy nàng. Nàng rung rung nói: “Tình cảm của chúng ta với gia không thể so với Tuệ Chi muội muội. Gia bị giam cầm mười năm tại Dưỡng Phong đường, may mà có nàng một lòng chăm sóc gia, không kể danh phận tận tụy suốt mười năm trong khi chúng ta nhàn tản sống trong vương phủ. Đến lúc hoàng thượng đăng cơ, gia được phong vương, nàng lại lặng lẽ bỏ đi. Nhưng ông trời có mắt, nàng đã trở về cạnh gia. Gia có nàng chăm sóc, thần ý thoải mái nên có thể chuyên tâm lo chính sự. Rốt cuộc là kẻ nào muốn lấy tính mệnh Tuệ Chi?”

Ta vốn một lòng lo lắng cho Lục Vu, nghe xong những lời này đột nhiên cảm giác ón lạnh thấm sâu vào xương cốt. Ta dựa vào khung cửa, nhớ lại Hoàng Lịch đã nói: “Tuy rằng Thập tam thúc không điều tra ra việc gì, nhưng mục tiêu của chúng vẫn là Hoàng A mã... Một ngày còn chưa tra ra được, những người bên cạnh A mã nhất định phải cẩn thận.”

Đứng im suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy sợ, rốt cuộc Hoàng Lịch đã đứng. Có kẻ mượn việc này đã kích Thập tam, cũng chính là muốn xuống tay với những người bên cạnh Dân Chân. Kế hoạch của kẻ này quả thật phong phú, chuyển biến khôn lường khiến người ta khó đề phòng.

Triệu Giai thị tập tễnh rồi đi, ta tĩnh tâm suy nghĩ. Từ khi tới nơi này, ta mắt thấy tai nghe rất nhiều chuyện nữ nhân tranh giành tình cảm. Không kể là kẻ hồ ly hay hiền thực, đều muốn diệt trừ người được tướng công mình quan tâm sủng ái. Thế nhưng ra tay tàn khốc thế này, rốt cuộc lại không nhằm vào Lục Vu, mà muốn dùng chuyện này đã kích Thập tam, âm mưu lớn hơn nữa.

Nghĩ tới đây, chân ta mềm nhũn, vô cùng sợ hãi. Không biết kẻ giấu mặt này là ai, rốt cuộc có thù hận thế nào mà có thể xuống tay với một nữ tử thiện lương như Lục Vu.

Nghĩ lại chuyện này sẽ khiến Thập tam suy sụp, khiến hắn không còn tâm trạng đối mặt với mọi chuyện bên ngoài. Thời tiết đang oi bức vô cùng, nhưng ta vẫn run mình, cảm giác lạnh lẽo bao phủ toàn thân.

Hoa tuyết bay bay, lượn vòng giữa không trung rồi rơi xuống cành cây, tạo thành những đóa hoa trắng ngần mỹ lệ. Ta cùng Dân Chân đứng ở cửa sổ, yên lặng nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Lục Vu hôn mê đã bốn tháng, hải tử trong bụng cũng đã đủ chín tháng. Từ ngày đó, Thập tam như biến thành người khác. Hắn không mất lý trí như khi Lục Vu bỏ đi, cũng không mượn rượu giải sầu, thậm chí cũng không rơi một giọt lệ. Nhưng từ lúc đó, hắn không nói lời nào, giống như người si ngốc, cả ngày đều ở trong Tĩnh Nguyệt tiểu trúc.

Dân Chân cứ vài ngày lại tới Giao Huy viên thăm, nhưng Thập tam vẫn không khá hơn. Dân Chân ban chỉ, đại ý Di thân vương một lòng vì nước, làm lưng vất vả quá độ nên mắc bệnh nặng, dặn chung đại thần không nên quấy rối Vương gia tình duyên.

Gió lạnh thấu xương, đứng một hồi toàn thân như đông cứng.

Nghe tiếng thở dài khê như có như không của Dân Chân, lòng ta tràn ngập bi thương. Thập tam vốn là một hoàng tử đặc ý, ‘sinh bình tú chất, tính khí hơn người’, ‘thi văn Hán Mặc, giai công mẫn kiệt’, ‘cưỡi ngựa bắn cung, cung bạt là trúng, ngựa phi là bay’, đồng thời cũng là người được Khang Hi tha thiết yêu thương. Thế nhưng, hắn lại phải trải qua mười năm nghèo túng cô tịch giam cầm tại Dưỡng Phong Đường. Lúc này, Dân Chân đang tự trách chính mình, nỗi thống khổ khó ai hiểu được.

Gió lạnh tiếp tục thổi, thân thể đã không còn cảm giác lạnh, những cánh mũi ngứa ngáy, hắt-xi thật lớn.

Hắn ôm ta vào lòng, khẽ hỏi: “Lạnh sao?” Ta gật đầu, hắn đóng cửa sổ, đưa ta tới ngồi bên lò than, cúi đầu nói: “Thập tam vốn tự quản mình rất nghiêm. Mặc dù hắn hiện tại quyền khuynh thiên hạ, nhưng không bao giờ cao ngạo, làm ra những việc trái luân thường pháp luật. Chúng đại thần có người ca tụng hắn, có người nghiêng răng căm hận hắn. Nhưng ta hiểu rõ, hắn không để tâm tới những điều này. Nếu không phải vì hắn nghĩ cho ta, hắn không đành lòng để ta một mình đối mặt với mọi chuyện. Nếu không tất cả vì nghĩ cho ta, hắn đã từ lâu ân thân giang hồ.”

Ta gục đầu vào vai Dân Chân, cúi đầu nhìn ngọn lửa nhảy múa trong lò sưởi, lặng im một hồi nhàn nhạt nói: “Chàng có biết, vì sao ta kiên trì không muốn cho Hoàng Hân lên thư phòng nghe giảng không?” Ta đột nhiên nhắc tới một chuyện ngoài lề, hắn bất chợt không hiểu rõ ý của ta, nghĩ một lúc mới nói: “Trách nhiệm?” Ta giọng cười nói: “Có một câu chàng nói rất đúng, trách nhiệm của một hoàng tử vừa sinh ra đã có, không thể bỏ qua một bên là có thể sống thoải mái.”

Cánh tay hắn đang choàng qua vai ta siết chặt lại, thở dài nói: “Tuy là nói như vậy, nhưng ta vẫn thấy có lỗi với Thập tam đệ. Kẻ làm huynh trưởng như ta nợ hắn nhiều lắm. Hắn thiên tư cao vời, thông minh tuyệt đỉnh, từ lễ nhạc bắn cung văn chương toán học, mọi thứ đều tinh thông, huynh đệ chúng ta không ai sánh bằng. Bởi vậy, năm đó hắn vì ta mà mưu chính sự mà liên lụy, ta có cảm giác làm hắn bỏ lỡ nhiều chuyện.”

Ta ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn hắn nói: “Đứng trên lập trường khác, có thể Thập tam nghĩ chỉ có làm như vậy mới được yên tâm thoải mái. Hắn từ nhỏ đã mất đi ngách m Wong, tuy nói lúc nhỏ rất được Thánh tổ gia sủng ái, thậm chí năm mười sáu tuổi đã được tham dự lễ tế thiên tại Thái Sơn. Nhưng Thánh tổ gia yêu mến hắn như vậy, nhưng cũng sủng ái thái tử. Nếu hồi đó không có chàng, người khác hại hắn thật sự dễ như trở bàn tay.”

Sắc mặt hắn nhàn nhạt, nhưng ánh mắt nhu hòa cực điểm. Ánh mắt ta loé sáng, hạ mi thấp giọng nói: “Về việc Thập tam bị giam cầm mười năm, cũng chẳng nên trách chàng. Xét cho cùng, đều là tại ta.” Hắn kéo ta ngồi lên đùi hắn, cầm tay ta ôn nhu nói: “Không nói những lời này.”

Ta đau lòng, cúi đầu nhìn mười ngón tay, giọng cười nói: “Thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn quản lý tài chính, tinh thông trị thủy, vì nước tiến cử người hiền, thận trọng anh minh. Hắn đã đem hết tài năng của mình ra giúp chàng. Hắn sẽ không trách chàng. Tất cả đều là do hắn cam tâm tình nguyện. Hắn không muốn tất cả gánh nặng triều chính đặt lên vai chàng. Thập tam là kẻ chí tình chí nghĩa, hắn làm sao ném bỏ đi trách nhiệm của chính mình đây. Bộ dạng Thập tam như ngày hôm nay, chúng ta thấy mà đau lòng. Nhưng ta tin tưởng, Thập tam nhất định sẽ đứng lên được.” Dân Chân ôm ta thật chặt, khiến đầu ta dựa hẳn vào ngực hắn. Bị ôm chặt như vậy, ta có chút khó thở, nhưng hắn không phát hiện ra, vẫn nhẹ nhàng nói: “Hắn nhất định phải vượt qua được,... nhất định phải thể.” Ta cười thầm, nước mắt lại rơi xuống. Lúc Phúc Huệ mất, hắn cũng không bi thương đến vậy. Ta sợ hãi, Thập tam chỉ còn bốn tháng nữa. Tới lúc đó, hắn có thể bình tĩnh vượt qua không?

Tăng Tĩnh ra khỏi vườn từ tháng mười năm trước, đến giờ đã hơn ba tháng. Hắn ở trong vườn đã biên soạn một cuốn sách sám hối ‘đại nghĩa giác mê lục’, giờ lại xuất hiện thuyết pháp, ngoan cố ngu muội.

Hiệu quả tuy không như mong đợi, nhưng cũng khớp với dự đoán của Hoàng Lịch. Hai thầy trò Tăng Tĩnh làm đủ mọi chuyện, nhưng càng làm người đời thấy bọn hắn giấu đầu hở đuôi.

Đã nhiều ngày, Dận Chân luôn căng thẳng, trán chưa hề giãn ra. Cung nữ thái giám hầu hạ bên người cũng căng như hến, hành vi cử chỉ càng chú ý cẩn thận, lo sợ chọc giận thánh nhan mà mang họa sát thân. Ta một bước cũng không ra khỏi cung, nghĩ ngoại trừ nơi này, đâu đâu cũng là bầu không khí u ám, ngột thở.

Hoàng Hân ngồi trước bàn, tiếng nói non nớt đọc theo Xảo Tuệ: "Sanh diệc ngã sở dục dã, nghĩa diệc ngã sở dục dã, nhị giả bất khả đắc kiêm, xả sanh nhi thủ nghĩa giả dã".

Ta đang tập viết, nghe vậy bật cười. Xảo Tuệ nhìn ta hỏi: "Tiểu thư cười gì vậy?" Nàng còn chưa hỏi xong, Hoàng Hân đã hỏi: "Giải thích thế nào?" Xảo Tuệ ngẩn ngơ, nhìn ta cầu cứu: "Tiểu thư, tiểu A ca hỏi đó." Ta lại lắc đầu, đi tới bên bàn nói: "Đã như vậy, sao người còn dậm hần?"

Xảo Tuệ trừng mắt nhìn ta: "Tiểu A ca ngày thường luôn quán lấy tiểu thư đòi đọc sách, nhưng người lại luôn từ chối. Nô tỳ đọc cho A ca nghe, người lại chê cười." Ta ngồi bên cạnh Hoàng Hân, thầm thở dài. Ta biết trong lòng Xảo Tuệ vẫn mong Hoàng Hân leo được lên cái vị trí kia, nhưng ta cũng rõ điều này là không thể, dù có cơ hội nhưng ta cũng không cho phép xảy ra như vậy.

Đang muốn nói để Xảo Tuệ hiểu, nhưng lại nhìn Hoàng Hân ở bên cạnh. Hắn mới hai tuổi, nhưng ngồi ngay ngắn, dáng vẻ ngây thơ nhưng chắc chắn hần cũng có những ý nghĩ của chính mình. Ta đưa mắt nhìn Xảo Tuệ, cầm lấy quyển sách trong tay nàng, giảng giải cho Hoàng Hân: "Mạnh Tử nói: Sống là điều ta muốn chớ, nghĩa cũng là điều ta muốn chớ, nếu (gặp lúc) mà hai điều đó không thể gồm được, thì ta bỏ sống mà giữ nghĩa thôi."

Hoàng Hân nghe xong, cúi đầu lẳng lặng suy nghĩ, hồi lâu nói: "Sinh mệnh ta cần. Chính nghĩa ta cũng cần. Nếu như cả hai không thể cùng tồn tại, không thể làm gì khác hơn là liều mình bảo vệ chính nghĩa. Ngạch nương, Hân nhi nói đúng không?"

Hắn nói tuy không hoàn thiện, như ý tứ chính xác không hề sai. Ta chăm chú quan sát Hoàng Hân, trong lòng không vui. Hắn thông minh như vậy, theo quan niệm hiện đại đây chính là thời điểm giáo dục tốt nhất. Thế nhưng, ta hoảng sợ, không dám dạy hần quá sớm. Đứa nhỏ này hăng ngày luôn ở bên Dận Chân, cũng không để cho các vụ nuôi dưỡng, vốn đã tạo ra tiền lệ xấu. Nếu bây giờ ta lại mời sư phụ đến dạy, có khác nào tự gây sự chú ý. Hoàng cung lớn như vậy, có hàng vạn người mà mỗi người đều có mưu toan tính toán, đối với Hoàng Hân mà nói, tám năm nữa cũng không hề có nguy hiểm. Nhưng sau tám năm? Mặc dù có thể giao cho Hoàng Lịch, Hoàng Lịch không bạc đãi hần, nhưng còn phi tử trong hậu cung Hoàng Lịch sẽ đối đãi với hần thế nào đây? Dù sao, hần cùng với con gái Hoàng Lịch tuổi tác chênh lệch không lớn. Ta hồi hộp, không dám tiếp tục nghĩ đến.

Còn đang mãi suy nghĩ, Hoàng Hân túm tay áo của ta lắc lắc: "Ngạch nương, Hân nhi nói đúng không?" ta bừng tỉnh, khẽ gật đầu. Hoàng Hân vui vẻ cười rộ lên. Ta cúi đầu xoa xoa trán hần. Hoàng Hân đứng lên, ôm chặt cổ ta nói nhỏ: "Ngạch nương, mẹ chỉ biết đọc, không biết giảng giải."

Ta ngẩn ra, buồn cười nhìn Xảo Tuệ. Nàng nghi hoặc nhìn hai mẹ con ta, rồi khe khẽ lùi ra ngoài.

Ta gỡ tay Hoàng Hân, những tâm sự hoàn toàn biến mất, cười nói: "Hân nhi, con có hiểu cái gì gọi là lấy hay bỏ xấu không?" Hoàng Hân như hiểu như không, hoang mang lắc đầu. Ta thở dài, lấy hay bỏ, bỏ hay lấy, chỉ mong con sớm ngày hiểu được hàm nghĩa trong đó, biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, chỉ cần làm một người công chính hiền lương, không cần quyền lực địa vị. Như vậy, ta cũng an tâm.

Xoa hai má bầu bĩnh của con, ta nói: "Hân nhi, ngạch nương chỉ con cách tính nhảm nhí." Khuôn mặt nhỏ nhắn của con vẫn mang vẻ hoài nghi, nhưng nghe thấy ta sẽ dạy hần, hần mừng rỡ reo vang.

Trời càng lúc càng lạnh, ta càng không muốn ra khỏi viện, cả ngày chỉ ngồi đợi trong phòng.

Từ lúc Đại quân tiến đến Tây Bắc, Dận Chân bí mật thiết lập việc quân cơ phòng bị. Những thành viên nội các đều cẩn thận ghi chép, phòng khi có quân vụ khẩn cấp cần xử lý. Từ việc lớn đến việc nhỏ, trăm công nghìn việc đều cần lo lắng chu toàn khiến Dận Chân ở lại Cấn Chính điện càng lúc càng nhiều. Mặc dù ta rất muốn biết tin tức của Thập tam, nhưng vẫn không ra ngoài, chỉ ở trong phòng đợi.

Hoàng Hân ngồi cúi đầu rồi từ từ nhắm mắt. Ta ngồi đó, yên lặng xuất thần, nước mắt bỗng nhiên chảy ra.

Tiếng chân đạp tuyết 'lạo xạo' bên ngoài vang lên, Hoàng Hân vẫn hôn nhiên ngồi đó, làm như không hề nghe thấy. Ta cười thầm đánh giá đáng về của đứa trẻ hai tuổi này. Đứng dậy mở cửa, ta thấy Dận Chân cùng Thập tam song song bước đi, phía sau là Hoàng Lịch.

Sắc mặt Thập tam bơ phờ, bộ triều phục rộng thùng thình, ánh mắt u ám đau đớn, ta nhìn thấy mà đau xót, lạnh lẽo. Ta bám chặt tay vào khuôn cửa, dò dẫm nhìn ba người lại gần.

Dận Chân tiến tới, cầm tay ta. Ta khôi phục dáng vẻ thường ngày, mắt nhìn Thập tam buồn bã. Dận Chân bước vào, Thập tam nhoèn cười với ta, theo vào phía sau.

Ba người ngồi xung quanh bàn. Ta pha trà ngon, mời mỗi người một chén rồi ngồi xuống cạnh Hoàng Hân.

Ba người yên lặng thưởng trà. Một lát sau, Dận Chân nói: "Việc quân cơ phòng ngự, đệ không cần quan tâm quá nhiều, đợi Trương Đình Ngọc lên kế hoạch trước đã." Thập tam tiếp lời: "Hoàng huynh, việc quân cơ phòng ngự tuy là thiết lập vì Kế hoạch viễn chinh Tây bắc, nhưng thần đệ cho rằng hần không thể tùy ý mà cơ cấu, mà cần phải tính kế lâu dài, xóa bỏ sự ỷ lại, rườm rà vốn có của triều đình. Hơn nữa, cần thực hiện nhanh chóng, và chú ý tới việc bảo mật."

Dận Chân gật đầu, nói: "Trẫm vốn cũng lo lắng chuyện này. Thập tam đệ, sau này Hoàng Lịch sẽ đi theo trợ giúp đệ, có việc cứ căn dặn hần là được."

Thập tam gật đầu. Hoàng Lịch nghiêm mặt nói: “Thập tam thúc, có việc cứ sai bảo cháu.” Thập tam vẫn gật đầu nhưng không nói thêm, phút chốc không gian lại rơi vào sự yên tĩnh.

Sự yên lặng ngột ngạt khiến ta hít thở một hơi thật sâu. Ta đang muốn nói thì Hoàng Hân choàng mở mắt, reo lên: “Ngạch nương, Hân nhi tỉnh ra rồi.” Ba người ngẩng ra. Hoàng Lịch bước lại gần, ngồi cạnh hân, buồn cười hỏi: “Hân nhi, đệ vừa làm gì vậy?”

Hoàng Hân cười nói: “Đây là ngạch nương đang dạy đệ cách tính nhẩm. Đệ Hân nhi học xong, ta có thể tới phòng sổ sách, Hân nhi không cần bàn tính cũng có thể tính ra kết quả thật nhanh.” Hoàng Lịch ngẩn ngơ, Dân Chân cùng Thập tam sùng sốt, bật cười vì suy nghĩ của trẻ nhỏ.

Hoàng Hân nóng nảy, gạt Hoàng Lịch ra chạy đến trước mặt Dân Chân: “A mã, Hân nhi nói không sai. Ngạch nương nói, học tính nhẩm trước tiên là phải tập luyện não... Cần phải nhắm mắt, liên tưởng tới...” Hân dù sao vẫn còn nhỏ, lời ta nói hoàn toàn không nhớ rõ. Nói được vài câu đã gấp gấp đến mặt đỏ bừng, ưỡn khuỷu bấu môi nhìn ta.

Dân Chân khẽ cười: “A mã biết Hân nhi nói không sai.” Hoàng Hân nghe vậy, quay sang lè lưỡi trêu Hoàng Lịch rồi leo lên đùi Dân Chân ngồi. Ta bật cười, chịu thua đứa nhỏ này.

Thập tam đã khôi phục, chỉ ít là biểu hiện bên ngoài như vậy. Thoát cái đã đến Tết, Dân Chân quyết định lần đầu tiên đón tết trong vườn.

Triều thần có rất nhiều lập phủ đệ quanh vườn, bởi vậy nghe được tin này đều rất vui mừng. Các phi tần trong cung cũng theo Ô Lạt Na Lạp thị vào vườn, phân ra ở tại Lũ Nguyệt Khai Vân, Cửu Châu Thanh Yên. Chân Hi các không còn mấy ngày yên tĩnh, mỗi ngày đều có người tới đây. Tuy là chuyện không thích, nhưng ta chẳng còn cách nào.

Đêm qua tuyết rơi nhiều, sáng sớm mở cửa thấy khắp nơi phủ lớp tuyết dày ánh lên màu bạc. Ta sai Cúc Hương đi lấy bình. Cúc Hương nghe vậy rụt cổ, về mặt đau khổ. Ta khẽ lắc đầu, nói: “Đi lấy bình xong, ngươi có thể trở về phòng.”

Sắc mặt Cúc Hương vui vẻ hẳn lên, ngượng ngùng nhìn ta nói: “Nương nương, hay cứ căn dặn nha đầu Thu Ba làm thì được rồi. Tuyết vẫn đang rơi, không nên để toàn thân lạnh cóng.” Ta cười nói: “Sai bọn họ chỉ bằng sai ngươi, như vậy ta mới yên tâm.” Nàng có không đành, nhưng vẫn nói: “Nương nương về trước đi, cứ để nô tỳ làm.”

Ta mỉm cười: “Nhanh đi lấy bình đi, sau đó ngươi về phòng sưởi ấm. Ta muốn một mình hưởng thụ thế giới trắng bạc yên tĩnh này.” Nàng nghi hoặc nhìn sang, về mặt ngơ ngẩn.

Hoa tuyết như những cánh bạc rơi xuống, phiêu bay là lướt trong gió. Tuyết rơi xuống người mang lại cảm giác man mát nhẹ nhàng. Cúc Hương hít một hơi thật sâu, nói: “Nô tỳ thật không hiểu, băng giá tuyết rơi có gì hay mà nương nương hưởng thụ. Người nên đội mũ, mặc thêm áo, đừng để bị cảm lạnh.”

Nói xong, nàng đi tới phủ tuyết trên người ta rồi đội mũ lên cho ta. Ta khẽ thở dài, đang muốn nói thì nàng đã tiếp: “Xảo Tuệ cô cô đã dặn, nô tỳ phải tận tâm tận lực chăm sóc nương nương.”

Nghe nàng nói chuyện theo giọng điệu của Xảo Tuệ, ta cười mắng: “Theo Xảo Tuệ học được gì không học, ngày càng to gan, chẳng để ý gì tới quy củ.” Cúc Hương bật cười, xoay người rồi đi.

Đội nàng đi khuất, ta đưa tay vốc một nắm tuyết đang đọng trên giàn hoa. Nhiệt độ bàn tay cao, khiến tuyết lập tức tan chảy, thuận thế chảy vào trong tay áo.

Trong lòng đang nhiều tâm sự, ta không thể tập trung, thường ngơ ngẩn xuất thần, dăm chiêu không hiểu đang nghĩ tới chuyện gì. Đạo gần đây, hiện tượng này thường xuyên xảy ra.

Đứng yên hồi lâu, ta chợt bừng tỉnh, cúi đầu thấy tay áo đã ướt một mảng lớn. Ta gượng cười, lẩm bẩm: “Niên niên tuế tuế hoa tương tự. Tuế tuế niên niên nhân bất đồng” (Đại bi bạch đầu ông – Lưu Hy Di – Tháng tháng năm năm hoa về cũ, Năm năm tháng tháng người khác xưa) Ta chỉ mong có thể kiên cường sống cạnh hân thật tốt, không còn tự mình oán khổ.

“Cô cô!” Đang trầm tư, chợt nghe tiếng Thừa Hoan gọi phía sau, ta liền quay lại. Thừa Hoan mặc tấm áo choàng trắng, đứng ở trên tuyết khiến gương mặt càng thêm nhợt nhạt, hai mắt ứa lệ, nước mắt lưng tròng nhìn ta. Ta mở rộng tay. Thừa Hoan lập tức lao vào lòng ta, lớn tiếng khóc rống. Ta vỗ về lưng nàng, nước mắt cũng theo chảy xuống.

Thừa Hoan khóc một trận, nghẹn ngào nói: “Cô cô, Thừa Hoan thật là một nữ nhi bất hiếu, mãi đến lúc cuối cùng con mới nhìn nhận ngạch nương.” Ta ngẩn ngơ. Thì ra, từ lâu Thừa Hoan đã biết quan hệ với Lục Vụ, cũng đã hiểu rõ nỗi khổ tâm của nàng.

Ta vỗ nhẹ lưng Thừa Hoan, dịu dàng nói: “Khóc đi, khóc được là tốt. Ngạch nương con sẽ hiểu nỗi khổ tâm của con, sẽ không trách con đâu.”

Thừa Hoan ngẩng đầu, cười đau khổ: “Nương nương, càng lớn Thừa Hoan càng giống ngạch nương. Từ lâu, trong lòng con đã đoán được. Mặc dù con hiểu rõ, nhưng vẫn bức tức, hận người không chăm sóc cho con. Qua thời gian, con dần hiểu chuyện, nhưng sợ nếu nhận ngạch nương sẽ mang đến tai họa cho người. A mã mặc dù cũng nói để Thừa Hoan hiểu, ngạch nương không nhận con là có nỗi khổ bất đắc dĩ. A mã tuy là thân vương con không giải quyết được, hẳn chuyện này rất nghiêm trọng. Vì thế, Thừa Hoan không nhìn nhận ngạch nương. Cô cô, ngạch nương có thể hiểu cho con không?”

Nước mắt nàng như mưa tuôn chảy, ta đau đớn nói: “Người thông minh như Lục Vụ, làm sao lại không rõ được?”

Thừa Hoan đưa tay gạt nước mắt, nghi hoặc hỏi: “Cô cô, Thừa Hoan vẫn không rõ ngạch nương...”

Ta gật đầu, Thừa Hoan ngẩn ngơ, lẩm bẩm: “Ngạch nương của con rất đáng thương.” Thừa Hoan ngơ ngác, như người si ngốc, lặng im một lát, nước mắt lại chảy xuống: “Ngạch nương trong lòng có bao nhiêu nỗi khổ, vậy mà con cứ vô tư không lo nghĩ, vui vẻ sống trong cung.”

Ta im lặng nhìn nàng, lát sau nói: “Thừa Hoan, con có mong ngạch nương được vui vẻ không?” Thừa Hoan kinh ngạc, nhưng cũng gật đầu. Ta ôm nàng vào lòng, khẽ nói: “Con phải nhanh chóng vượt qua. Chuyện ngạch nương con mong muốn nhất chính là, con cùng a mã sống vui vẻ hạnh phúc.”

Hai người lặng lẽ đứng trong tuyết, không nhúc nhích. Rất lâu sau, nàng nói: “Thừa Hoan hiểu rõ. Thừa Hoan sẽ hầu hạ A mã thật tốt, để người vượt qua nỗi đau.”

Ta gật đầu. Thừa Hoan đứng thẳng, phôi tuyết trên người ta nói: “Cô cô, người về đi. Trời đông lạnh rất hại sức khỏe.” Hai người cùng bước đi, đột nhiên phát hiện Dận Chân cùng Thập tam đang đứng ở phía trước, Cao Vô Dung đứng phía sau, mang theo một cái bình.

Ta nhìn hai người, Thừa Hoan thoáng ngập ngừng rồi tới trước mặt bọn họ, khom người thi lễ rồi bước tới khoác tay Thập tam, thân nhiên cười nói: “A mã, di nương tới Cửu Châu Thanh Yên rồi. Con tới đây thăm cô cô một lúc.”

Thập tam khẽ gật đầu, vẻ mặt cô đơn thoáng hiện ra nét cười. Dận Chân trêu mếu nhìn ta, xoay người bước trở về. Thập tam, Thừa Hoan cũng lập tức theo sau. Ta đi sau cùng, không kìm được bèn thở dài. Cao Vô Dung đi tới, khom người cung kính nói: “Nương nương, việc thu thập tuyết nên dặn bọn nô tài làm. Trời đông lạnh thế này, đừng để ảnh hưởng tới sức khỏe.”

Ở bên ngoài đã lâu, thân thể cũng lạnh cóng, ta liền gật đầu cùng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Tết nguyên tiêu đã qua. Cửa Hiền Lương.

Ô Lạt Na Lạp thị cầm tay ta, điềm tĩnh cười nói:

- Muội muội trở về đi, xe ngựa đã đợi sẵn rồi.”

Ta cười gật đầu. Nàng nhìn áo choàng của ta, nói:

- Muội muội vẫn mặc áo choàng này sao? Nếu không phải hai năm trước là Mẫn Mẫn vương phi cho người mang áo tới, muội sẽ lại tặng cho mấy tỷ muội trong cung.

Ta nhột nhạt đáp:

- Muội vẫn còn giữ hai chiếc mới.

Ô Lạt Na Lạp thị gật đầu, cười cười, quay đầu căn dặn Lam Đông đứng phía sau:

- Cố gắng điều trị bệnh tình Vương gia cho thật tốt.

Ta giật mình, quay lại nhìn Lam Đông. Ánh mắt ả nhàn nhạt, nhìn ta như muốn chọc tức.

Ả cúi đầu, hướng về Hoàng hậu khẽ đáp:

- Nô tỳ sẽ tận tâm tận lực chăm sóc cho Vương gia, xin nương nương yên tâm.

Hoàng hậu khẽ gật đầu, sau đó nhìn ta cười. Ta mỉm cười chào, nàng liền quay người từ từ lên xe ngựa. Hi phi, Dụ phi cũng nhìn ta mỉm cười, rồi cũng lần lượt lên xe. Lam Đông dõi theo đoàn ngựa xe đi khuất, rồi cúi đầu đứng tại chỗ. Ta liếc mắt nhìn ả, thông thả bước trở về.

Cúc Hương đuổi theo ta, khẽ nói:

- Nương nương, Lam Đông cô nương vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Ta dừng bước, căn dặn Cúc Hương:

- Bảo ả đi theo ta!

Cúc Hương bấu môi, xoay người bước về phía Lam Đông.

Mãi mê suy nghĩ, ta chậm rãi bước về phía Càn Chính điện. Cao Vô Dung đứng bên ngoài điện, cười nói:

- Hoàng thượng đang nghị sự ở trong, nếu nương nương có việc, nô tài xin bẩm báo.

Trong đầu ta vẫn lớn vồn đủ thứ chuyện, tuy ý gât đầu hỏi:

- Trong điện có những ai?

- Có Di thân vương cùng Tứ A ca – Cao Vô Dung đáp

Ta gât đầu, bước vào trong, đột nhiên nhớ ra, quay lại dặn Cao Vô Dung:

- Cúc Hương cùng cung nữ của Khôn Trữ cung là Lam Đông đang ở phía sau. Bọn họ đến nói vào gian phòng trong hậu điện chờ ta.

Cao Vô Dung hơi do dự, nhưng cũng đáp ‘vâng’ rồi tiếp tục canh giữ lối vào.

Vừa bước vào cửa điện, ta đã nghe thấy Dận Chân đang nói:

- Việc quân cơ phòng bị không chỉ vì chiến sự ở Tây Bắc mà thiết lập. Mỗi bước thay đổi cần phải được thảo luận cùng chư vương đại thần. Công việc thay đổi này nếu có thể phải tuyển thêm người trong đám quân cơ đại thần, các đại học sỹ Mãn Hán, thượng thư thị lang các bộ.

Việc quân cơ phòng bị vừa mới ra chủ trương mới, chắc chắn có rất nhiều chuyện phải thương nghị quyết định. Ta ngừng lại, do dự nhìn chàng, định rời đi. Vừa đứng lúc chàng đảo mắt tới, gọi giật: “Hiểu Văn!” Ta bước qua đó. Hoàng Lịch vội đứng dậy hành lễ. Ta gượng cười, nói:

- Các người tiếp tục đàm luận đi, ta vào trong đợi. – Nói xong, ta đi thẳng vào phòng trong.

Ngồi xuống rồi mà tim ta vẫn đập loạn. Quả thực, mỗi khi nhìn thấy Lam Đông, ta luôn có cảm giác kỳ quái không biết từ đâu. Ta trầm nghĩ, chắc chắn ả có bí mật gì đó khiến ả mang dáng vẻ ẩn chứa vẻ ẩn nhẫn vắng lặng. Ta vẫn không muốn có thành kiến với ả như vậy, nhưng không hiểu nổi tại sao ả lại như thế. Ta đoán là, ả có bí mật và liên quan rất lớn đến ta.

Yên lặng suy nghĩ một hồi, ta dần bình tĩnh lại, phát hiện bên ngoài im ắng không một tiếng động.

Do dự một lát, ta đứng dậy bước ra. Dận Chân, Thập tam, Hoàng Lịch đang chăm chú nhìn bản đồ. Nghe tiếng bước chân, ba người ngẩng lên. Thập tam mỉm cười, đứng dậy nói: “Thần đệ xin cáo lui.” Hoàng Lịch nhìn ta, rồi theo Thập tam đứng dậy cùng bước đi.

- Thập tam đệ!

Ta gọi một tiếng, rồi không biết nên nói tiếp thế nào. Thập tam nghi hoặc, cười nhìn ta. Hoàng Lịch cũng yên lặng quan sát.

Ta nhìn Dận Chân, nói:

- Hoàng hậu nương nương đã hồi cung, có để lại một nha đầu. . .

Trán chàng liền giãn ra, ánh mắt mang vẻ cười, nói:

- Chút nữa quên mất việc này. Bên cạnh hoàng hậu có một cung nữ am hiểu dược lý. Thân thể đệ lâu ngày hao tổn, hoàng hậu đã xin ta để ả tới điều dưỡng cho đệ. Trẫm đã phê chuẩn.

Thập tam đưa mắt nhìn ta. Ta khẽ lắc đầu. Hắn suy nghĩ một lúc mới hỏi:

- Là cung nữ tên Lam Đông?

Dận Chân gât đầu. Thập tam lại đưa mắt nhìn ta, ta lo lắng nhìn lại. Thập tam đắn đo, rồi mỉm cười:

- Thần đệ cảm ơn hoàng huynh, hoàng tâu.

Ta vô cùng căng thẳng, đột nhiên nhớ tới câu nói của Hoàng Lịch ‘những người bên cạnh A mã phải hết sức cẩn thận’. Nghĩ vậy, ta buột miệng nói lớn:

- Không thể.

Trong nháy mắt, ba người đều nhìn ta chăm chăm. Dận Chân lại gần, ôn nhu hỏi:

- Vì sao?

Ta liếc xéo Thập tam. Thập tam chau mày khẽ lắc đầu. Ta hốt hoảng, đột nhiên hiểu ra ý định của Thập tam. Hắn vui vẻ đồng ý như vậy, là không muốn để Lam Đông ở trong cung.

Ta hơi khó chịu, nhưng vẫn nhìn Dận Chân lắc đầu, nhẹ nhàng giải thích:

- Hoàng hậu nương nương sức khỏe cũng không tốt lắm. Để ả đi theo Thập tam, làm sao chăm sóc cho hoàng hậu?

Chàng lẳng lặng quan sát ta một lúc. Ta đứng im nhìn chàng tươi cười, rồi bước ra khỏi điện.

Đi tới cạnh Thập tam, ta chậm lại, đầu xót cười với hắn. Sắc mặt hắn bình thản, khoẻ miệng như cười như không. Ta lướt qua, bắt gặp ánh mắt Hoàng Lịch đang đứng sau Thập tam. Hoàng Lịch sắc mặt trầm tĩnh, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ, gặp ánh mắt của ta, liền khẽ gật đầu rồi chuyển hướng nhìn thẳng ra trước.

Bước ra bên ngoài, Cao Vô Dung đơn đã nói:

- Nương nương, Cúc Hương, Lam Đông đang đợi ở hậu phòng, nô tài đi gọi bọn họ.

Ta đồ dẫn xua tay:

- Hoàng thượng đang nghị sự, người canh giữ ở đây, ta tự đi được rồi.

Gió xuân phát phơ, cành cây khô trụi ngày đông đang đâm chồi nảy lộc, bãi cỏ cũng dần hiện sắc xanh.

Lam Đông về Giao Huy viên đã hơn một tháng, không có sự việc kỳ lạ nào xảy ra, lo lắng trong lòng ta cũng dần biến mất.

Nhiều ngày nay, đèn đuốc trong Càn Chính điện luôn sáng. Ngoài cửa Hiền Lương đám vương công đại thần lo việc quân cơ ngày đêm ra vào tấp nập.

Chuyện là Cát Nhân Đan Sách Linh đã đổ tội xúi giục cho thuộc hạ là La Bạch Đan Tân, giết chết hắn rồi sai sứ tới kinh thành dâng biểu ‘Mong thiên triều đoái thương kẻ ngu muội bị La Bạch Đan Tân xúi giục mà tha tội’. Triều thần cho rằng sự tình đã chuyển biến, Cát Nhân Đan Sách Linh đã cúi đầu xưng thần, cũng không cần tiếp tục để hai lộ đại quân tiếp tục tấn công. Dận Chân lại cho rằng, đây vốn chỉ là kế hoãn binh, Cát Nhân Đan Sách Linh đang bí mật chuẩn bị.

Ta ngồi ở mạn thuyền, nhìn đám đại thần ở phía xa, dáng vẻ vội vàng. Ta bực mình, quay người bảo thái giám cho thuyền trở về Hạnh hoa xuân quán. Thái giám kia nhìn ta, dường như bị giọng điệu bực tức của ta làm cho hoảng sợ, hắn vội vàng vâng lời, cho thuyền quay lại.

Ta tuy thấy không ổn, nhưng thực sự không còn chút sức lực nói thêm một câu nào, chỉ đành vào khoảng ngồi dựa lưng dưỡng thần.

Tới bờ, ta đi vào trong quán rồi lững thững dạo bộ trong vườn. Qua lúc lâu, mặt trời dần lặn, ta vẫn lang thang trong rừng. Từ xa nghe tiếng gọi của Cúc Hương, ta hít một hơi thật sâu, rồi bước ra khỏi rừng.

- Nương nương, người đi đâu một mình này giờ khiến nô tỳ đi tìm suốt một canh giờ rồi. Không tìm thấy nô tài đành lớn tiếng gọi to, người khác nghe được thật chẳng còn thể thống gì – Cúc Hương chạy tới, còn thở hổn hển nhưng đã tuôn ra một tràng bực tức.

Trời xuân chạng vạng, gió mát lay động. Cúc Hương trán lấm tấm mồ hôi, xem chừng nàng đã chạy quanh oan uổng. Ta lấy khăn ra đưa cho nàng, trách mắng:

- Xem ra càng lúc quý cù càng tệ, nha đầu giờ lại giáo huấn chủ tử.

- Cúc Hương bĩu môi, nhìn ta nói Không có quý cù là do ai khởi xướng trước đây? Nào có chủ tử cả ngày một mình lên ra ngoài như thế này chứ? Xảo Tuệ cô cô nói, hầu hạ tiểu A ca cũng không tốn sức như vậy.

Ta bất đắc dĩ thở dài, cười hỏi:

- Thế có chuyện gì?

Nàng vỗ vào trán, như sức nhớ ra chuyện chính:

- Chỉ lo than vãn, chuyện chính suýt nữa quên mất. Khúc Linh cô nương đợi trong các này giờ rồi.

Ta giật mình, hỏi lại:

- Người đang nói ai?

Cúc Hương cười nói:

- Thì là Khúc Linh cô nương tại Càn Chính điện. Chắc chắn tối nay Vạn tuế gia sẽ về rồi.

Ta hừ một tiếng, nghiêm mặt nói:

- Mấy người thật to gan, dám để tâm tới hành tung của hoàng thượng.

Về cười sững lại, Cúc Hương quỳ xuống nói:

- Nô tỳ không dám nữa, nương nương xin thứ tội...

Ta nhin cười, đi vài bước rồi bật cười ha hả.

Cúc Hương ngẩn người, phát hiện ta đang trêu nàng. Nàng liền đứng dậy đuổi theo. Ta bước nhanh hơn, những đồ trang sức trên cung phục Mãn Thanh phát ra tiếng kêu 'leng keng'. Ta dừng bước, suy nghĩ một hồi rồi lại hỏi Cúc Hương:

- Hoàng thượng vắng mặt, trong các các người nhào nhào thế nào cũng được. Nhưng chuyện liên quan tới hoàng thượng, dù thế nào các người cũng không được phép bàn luận. Nhớ kỹ đây.

Cúc Hương sững sốt, gật đầu lia lịa.

Trong lòng đang có tâm sự, ta không muốn quần thúc đám nha đầu này. Xảo Tuệ tuổi cũng đã lớn, lại tập trung tất cả vào việc chăm sóc Hoàng Hân. Bọn Cúc Hương vì thế dần dần chẳng còn đề tâm đến quy củ gì nữa. Cứ thế này, có khi lại làm hại bọn họ, chỉ bằng ta sớm ngày cảnh tỉnh.

Thấy Cúc Hương lặng lẽ đi theo sau, ta khẽ lắc đầu, bước vào Chân Hi các, vào chính sảnh. Khúc Linh nghe được tiếng bước chân, liền ra cửa đón:

- Nô tỳ tham kiến nương nương.

Ta khoát tay cho nàng đứng dậy, ngồi xuống rồi hỏi:

- Hoàng thượng căn dặn việc gì?

Khúc Linh mỉm cười:

- Hoàng thượng sai nô tỳ mang cái này tới đây.

Nàng dâng lên một chiếc hộp. Ta nhận lấy, đặt lên bàn. Khúc Linh đứng trước mặt ta vẫn khéo léo, duyên dáng như cũ, khiến ta thấy cảm mến. Ta cười hỏi:

- Hoàng thượng mấy ngày nay ăn uống thế nào?

Khúc Linh cười đáp:

- Hoàng thượng thỉnh thoảng ăn một chút điểm tâm, mỗi bữa chỉ dùng rất ít.

Ta gật đầu. Cúc Hương tiến lại gần khom người thi lễ:

- Nương nương, trù phòng đến hỏi đồ ăn tối nay có cần chuẩn bị vài món đặc biệt không?

Nguyệt sự đã trễ hơn mười ngày, gần đây ăn uống không thấy ngon, mơ hồ cảm giác khó chịu, dường như ta lại mang thai.

Đã ba bốn lần ta muốn nói với Dận Chân, nhưng lần nào lời ra đến miệng cũng nuốt trở vào. Ta rất lo lắng. Nếu như không biết trước kết cục này, ta sẽ vô cùng mừng rỡ khi có thai. Thế nhưng, sinh ra mà không nuôi dưỡng, ta thật không xứng đáng làm mẹ, làm sao có mặt mũi sinh con đây. Thế nhưng hiện tại, dù muốn dù không, sinh hay không sinh ta đều không thể quyết định, căn bản là không có biện pháp nào khác.

Ngồi lặng yên ngây ngốc, nhìn lên thấy Cúc Hương đứng cúi đầu một bên. Khúc Linh bắn khoăn nhìn ta, hai ánh mắt gặp nhau. Nàng nhoèn cười nói:

- Nương nương, lúc ở nhà nô tỳ cũng biết làm vài món ngon. Nếu nương nương không chê, nô tỳ xin thử một lần.

Ta bật cười:

- Người mấy ngày nay đều trực trong đại điện, chưa được nghỉ ngơi. Người về trước đi. Cúc Hương, nói bọn họ làm mấy món thanh đạm thôi.

Cúc Hương, Khúc Linh thi lễ rồi lần lượt lui ra. Ta mở hộp, rút ra một tờ giấy, khe khẽ đọc:

“Hái sen súng, cắt mạnh áo đẹp,

Cắt phù dung may nếp xiêm dài.

Đời không biết đến mặc đời,

Tình ta vẫn hằn vện mùi thơm tho” (Trích Ly Tao – Khuất Nguyên)

Ta che miệng cười rộ, trong lòng vui vẻ, ấm áp. Bận rộn như vậy mà chàng vẫn còn tâm trí trêu ghẹo ta. Chắc chàng đã nhận được tin báo, ta dong

thuyền đi được nửa đường đã vội quay về. Bảo nãi phiến muộn trong lòng chỉ nhờ mấy câu thơ kia đã hoàn toàn tan biến. Ta cười rặng rờ, ôm lá thư vào ngực, đi về phía nội điện.

Cổng nội viện khép hờ khiến ta sững sốt. Lúc đi ra, hình như ta đã đóng cửa. Hậu viện này không phải kẻ nào cũng được phép ra vào. Xảo Tuệ biết ta không ở đó, chắc chắn sẽ không đưa Hoàng Hân vào đây. Lễ nào chàng đã trở về? Nghĩ tới đây, ta càng thêm mừng rỡ, nhưng nếu vậy sao chàng vẫn sai Khúc Linh đưa thơ tới. ...

Đẩy cửa bước vào, ta thấy một nữ nhân đang đứng trước bàn trang điểm, xoay lưng về phía ta. Nhìn bóng lưng, hình như là...

Ta vừa sững sốt, vừa kinh ngạc, lạnh lùng hỏi:

- Có việc gì mà ngươi lại tự ý vào đây?

Ả xoay người, vén áo dịu dàng thi lễ:

- Nô tỳ thất lễ. Thừa Hoan cách cách sai nô tỳ đến thông báo.

Ta nhìn ả chăm chăm, nhàn nhạt hỏi:

- Cách cách có chuyện gì?

Ả nhếch miệng cười:

- Cách cách nhân tiết xuân hoa rực rỡ, muốn mời nương nương tới Suồng Xuân viên cười ngựa.

Ta gật đầu, cười nói:

- Ta biết rồi. Ngươi trở về nói lại với cách cách, ta sẽ đến.

Vừa nói xong, ta nghi hoặc hỏi tiếp:

- Ngươi vào vườn chỉ vì chuyện này?

Ả nhìn ta, lại gần nói:

- Vương gia hai ngày nay đã khoẻ hơn nhiều. Nô tỳ đưa Vương gia vào vườn, nhân tiện tới chuyển lời cho cách cách.

Ánh mắt ả nhìn thẳng, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. Cảm giác kỳ lạ về con người này lại dâng lên, khiến ta không khỏi quan sát ả thật kỹ.

Sau một lúc, ta vẫn cảm thấy bất an, vừa đi vào trong vừa nói:

- Hoàng hậu nương nương dặn ngươi chăm sóc Vương gia thật tốt, đó là hết sức tín nhiệm ngươi, ngươi đừng nên phụ tấm lòng của người. Một nữ nhi, không nên một mình đi lại lung tung. Đợi Vương gia trở ra, ta sẽ dặn Tiểu Thuận Tử đưa hân về. Ngươi lui đi.

Nghe vậy, ả đang im lặng đột nhiên nói:

- Nếu còn một ngày bệnh tình Vương gia không khỏi, ngày đó nô tỳ vẫn còn phải ở lại vườn Giao Huy.

Giọng của ả ta đánh thép, cứng đờ khiến ta sững sốt, xoay người lại nhìn. Vẻ cười của ả vô cùng quý dị, ánh mắt sắc lạnh nhìn ta.

Ánh mắt này thật biết dọa người, bên trong ẩn chứa loại thù ận sâu sắc. ả đang oán hận đứng đó nhìn ta. Dáng vẻ ả hiện giờ lạnh lẽo dọa người, không giống dáng vẻ một nha đầu khúm núm biết nghe lời chủ nhân. Chưa bao giờ thấy bộ dạng của ả như vậy, ta bất giác kinh sợ, quát khẽ:

- Còn không lui ra!

Ả đưa mắt nhìn ta, miệng cười lớn, nói:

- Chẳng phải ngươi vẫn muốn biết vì sao ta đứng nhìn vào phủ Liêm thân vương ư? Ngươi chẳng phải vẫn nghi ngờ ta có liên quan tới cái chết của Thập lục A ca sao? Ngươi chẳng phải vẫn nghi kỵ ta sao?

Đúng là nàng có bí mật, ta cảm nhận không sai.

Cố gắng kìm nén những bất an trong lòng, ta chậm rãi ngồi xuống, rót trà rồi từ từ nâng lên uống. Đợi chừng như đã trấn tĩnh, ta ngẩng đầu cười nói:

- Ta đã nghe ngươi nói qua, ngươi không có quan hệ gì với Liêm thân vương phủ.

Nụ cười của ả biến mất, đi về trước, oán hận nhìn ta:

- Hiện tại không có, không có nghĩa trước đây không có.

Ta khiếp sợ, mặt tường một hồi. Khi còn ở trong phủ, ta chưa từng gặp ả, huống hồ, với tuổi tác của ả, cũng không thể có liên hệ gì với Bát gia được. Chẳng lẽ, ả có liên quan tới Bát phúc tấn Minh Tuệ?

Giọng ta trầm xuống, hơi run run:

- Người có quan hệ gì với Minh Tuệ?

Ả cười rộ:

- Là Bát phúc tấn?

Ta càng giật mình, nghe giọng ả chứa đầy oán hận, hình như cũng không có quan hệ gì với Minh Tuệ.

Ta ngưng thần suy nghĩ. Ả lại cười nói:

- Người rất thông minh, những gì người suy đoán đều chính xác. Hoàng hậu bị chứng đàm, Thập lục A ca chết đuối, thậm chí là cái chết của Di thân vương trác phúc tấn, tất cả đều liên quan tới ta.

Tay ta run lên, chén trà rơi xuống đất vỡ ta. Giật mình bừng tỉnh, ta đứng bật dậy, lớn tiếng hỏi:

- Vì sao? Bọn họ với người có thù oán gì? Hoàng hậu coi người không khác gì con gái ruột. Thập lục A ca chỉ là một đứa trẻ. Lục Vu với người lại càng không có liên quan gì. Rốt cuộc là vì sao người lại xuống tay với bọn họ?

Ả chậm rãi lắc đầu, từ từ bước đi:

- Người nói đúng, bọn họ đều không có liên quan gì tới ta, thậm chí ta đã phụ ân tình của hoàng hậu. Thế nhưng, bọn họ đều phải chết.

Ta nắm chặt bàn tay, quát:

- Vì sao? Dù sao người cũng phải có lý do?

Ả cười rộ, mặt lộ ra vẻ điên cuồng, hét lớn:

- Vì sao ả? Hoàng hậu chết, toàn bộ hậu cung sẽ náo loạn. Phúc Huệ chết đối với hân sẽ là nỗi đau thấu tim can. Thế nhưng, ta không ngờ rằng hân có thể vượt qua nỗi đau này nhanh như vậy. Kỳ thực, mục tiêu trong kế hoạch của ta vốn là người, chứ không phải là trác phúc tấn. Người có biết cái gì đã cứu người không?

Đứng đối mặt với ả, ta thấy ánh mắt cừu hận của ả bùng cháy như hỏa diễm sơn. Ta nhức nhối, chẳng e ngại gì, giang tay tát ả một cái thật mạnh. Dù sao ả cũng có võ công, tay ta vừa vung lên, ả đã đưa tay chặn lại. Ta lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống, cánh tay tê tại.

Ả nhìn ta chằm chằm:

- Thật sự người không muốn biết?

Những việc ả làm đều vì muốn đá kích Dận Chân. Bất giác nước mắt ta tuôn ra như mưa, trong đầu đầy hận ý nhưng không nói được một câu, chỉ biết oán hận nhìn ả. Thấy ta như vậy, ả vui mừng cười lớn:

- Chính là vật này đã cứu mạng người.

Ta đưa mắt nhìn vòng tay ả đang cầm, bất giác một ý nghĩ xuất hiện, bàng hoàng. Không thể như vậy, không thể là người đó. Nghĩ đến đây, người ta mềm nhũn, bước về sau hai bước. Ta ngây ngốc nhìn ả không chớp mắt, đột nhiên nói:

- Vì sao người có vòng tay của ta?

Ta xông tới, muốn đoạt lại chiếc vòng. Ả đẩy ta ra, cất đi rồi nói:

- Của người sao? Đây là vòng tay của Mã Nhi Thái Nhục Hi.

Ta lão đảo, kinh hãi hỏi:

- Rốt cuộc người là ai? Vì sao muốn lấy đi vòng tay của ngạch nương ta?

Ả nhìn ta giễu cợt, lạnh lùng:

- Ngạch nương người? Người xứng sao? Người dám thừa nhận người là Mã Nhi Thái Nhục Hi sao? Ngạch nương Nhục Hi mất sớm, chỉ còn mỗi tỷ tỷ dễ dàng dựa vào. Thế nhưng tỷ tỷ ra sao? Bị xoá tên khỏi hoàng tộc. Nàng còn A mã, một đại tướng quân nắm giữ binh quyền tại Tây Bắc bị giáng

chức làm một tiểu quan nhỏ. Còn tỷ phu của nàng? Huynh ấy đã bị các người dồn vào chỗ chết. Người còn dám nhận là Nhược Hi sao?

Móng tay ta cắm sâu vào da thịt, nhưng ta hoàn toàn không có cảm giác đau đớn. Ta cười thầm:

- Người là Nhược Hi?

À nhắm mắt, một chuỗi nước mắt theo đó rơi xuống:

- Nhược Hi. Đã hai mươi năm nay không ai gọi ta như vậy. Ta còn là Nhược Hi sao?

Ta vẫn nghĩ ả có liên quan gì rất lớn, nhưng vẫn bất ngờ. Ngực ta như bị đạo đâm, đau đớn ôm ngực nói:

- Dù vậy, người cũng không thể giết chết nhiều người như vậy. Hoàng thượng không hề làm sai điều gì.

À nghiêng đầu, oán hận nói:

- Tỷ tỷ, A mã có làm sai điều gì đâu. Tỷ phu, vì sao lại chết nhục nhã như vậy?

Ta như không còn chút sức lực nào, bám tay vào bàn, đau lòng hỏi:

- Người ở bên cạnh tỷ tỷ nhiều như vậy, người phải hiểu tâm tư tỷ tỷ có đặt ở trên người Bát gia hay không? Mặt khác, làm sao người biết A mã người không hài lòng? Thập lục A ca đáng chết sao? Lục Vu đáng chết sao? Đứa con chưa ra đời của Lục Vu đáng chết sao? Người là Nhược Hi à? Người có xứng là em gái của tỷ tỷ không? Vì sao người lại độc ác như rắn rết vậy?

Bị ta hỏi dồn dập, ả luống cuống, sắc mặt mờ mịt nhưng rất nhanh chóng bình tĩnh, lớn tiếng nói:

- Làm sao ta không hiểu rõ tâm tư của tỷ tỷ. Chuyện của tỷ tỷ cùng tỷ phu tuy có chút không đúng, nhưng cũng không liên quan tới hoàng thượng. Ta hoàn toàn có cơ hội đâm hấn một nhát dao lấy mạng, nhưng ta lại càng muốn hấn cảm nhận được cảm giác mất đi từng người thân. Ta muốn hấn cô độc mà chết, một mình hấn nhận lấy quả báo này. Về phần trách nhiệm, chỉ có thể trách ả là người Di thân vương yêu nhất. Chỉ có cái chết của ả mới khiến Di thân vương bị kích. Nếu như hoàng thượng biết Di thân vương mà hấn quý trọng nhất vì hấn thống khổ mà chết, người đoán xem hấn sẽ thế nào?

‘Thống khổ mà chết’ – vừa nghe tới đó, ta kinh hoàng, lẽ nào...

Ta lắc đầu, đau lòng không muốn hiểu, ai oán hỏi:

- Người đã hạ độc Vương gia?

À ngửa đầu, cười lớn:

- Hiện tại hấn vẫn chưa chết. Hấn sẽ đau đớn ba tháng, rồi sẽ đứt ruột mà chết.

Ta mềm nhũn, ngã xuống đất, tay bị những mảnh vỡ của chén trà đâm vào, nhưng ta không còn cảm nhận được sự đau đớn, bàn tay thoáng chốc đầm máu.

Ta ngơ ngác ngồi dưới đất. À ngồi xuống trước mặt ta, nhe răng cười:

- Cảm giác thế nào? Dễ chịu không? Người có biết một nữ nhân hơn mười tuổi, đột nhiên biến thành một đứa trẻ một tuổi thì thế nào không? Một đứa trẻ xuất khẩu thành tợ, cả ngày nói với người ta ‘Ta là muội muội của Bát A ca trách nhiệm’. Ta không phải là con gái người. Ta là Mã Nhi Thái Nhược Hi’ thì sẽ có kết quả gì không? Ta bị coi là yêu quái. A mã và ngạch nương vì ta mà bị người trong tộc đuổi đi, lưu lạc tha hương...

Ta ngơ ngác nghe, thì ra mọi chuyện là như vậy. Ta không ngờ. Ta đau khổ nói:

- Người nghĩ rằng ra sung sướng sao? Ta...

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng của Xảo Tuệ:

- Bảo hộ nương nương là quan trọng.

Mấy tên thị vệ rút dao đi vào, vây quanh chúng ta. À cười lớn, thân nhiên rút cây trâm trên đầu kẻ vào cổ ta, cười nói:

- Người biết ta đang để trâm ở đâu không? Là Nhâm mạch. Đâm vào đây rồi, tâm mạch toàn thân rung động, chảy máu đến chết.

Xảo Tuệ nghe vậy, nước mắt ràn rụa, nói:

- Lam Đông cô nương, nghìn vạn lần đừng tổn thương tiểu thư của ta. Người muốn gì, hoàng thượng nhất định sẽ đáp ứng.

Lam Đông nhấn cây trâm vào sát cổ ta hơn nữa, nhìn Xảo Tuệ, vẻ mặt đau xót lắm lắm: “Tiểu thư.” Nói rồi, ả nhìn ta, cười lạnh nói:

- Ta nên gọi ngươi là Hiểu Văn, hay là Nhượng Hi. Đến nha đầu thân cận của tỷ tỷ cũng quan tâm ngươi như vậy, ta rất hài lòng.

Thảo nào, lần đầu tiên ả nhìn thấy Xảo Tuệ đã làm đổ bát canh. Thảo nào ả luôn luôn mang lãnh ý đến vậy.

Tất cả mọi người vẫn đứng yên, không biết nên làm thế nào. Nhìn thấy Lam Đông thương cảm như vậy, ta cũng thấy ả không đáng trách.

Xảo Tuệ sừng sốt, đứng yên tại chỗ. Lam Đông đưa mắt nhìn mấy thị vệ, cuối cùng dừng lại ở Xảo Tuệ:

- Xảo Tuệ tốt, chuyện thế nào chỉ có mình ngươi biết. Ngươi đừng nên nói cho tỷ tỷ biết, ta cũng không nói... Xem như, phúc tấn ném chuột nhé.

Xảo Tuệ run rẩy, nghi hoặc nói:

- Ngươi là ai? Sao ngươi lại biết chuyện hồi nhỏ của tiểu thư?

Lam Đông nhợt nhạt nói:

- Xảo Tuệ, tỷ tỷ đối xử với ngươi tốt như vậy, vì sao lại 'giúp Trụ bạo ngược', hết lòng ở bên cạnh ả?

Thấy Xảo Tuệ rối bời, không hiểu, Lam Đông chỉ vào ta nói:

- ả giả mạo Nhượng Hi nhiều năm như vậy, ngươi không biết sao? Ta mới thực sự là Nhượng Hi!

Tất cả sai lầm đều phát sinh từ đây, dẫn đến một loạt án mạng thảm thương. Nếu như không phải vì Dận Chân cho phép tỷ tỷ cùng Thanh Sơn chết cùng huyết, thành toàn tâm nguyện cho tỷ tỷ, làm sao dẫn đến một chuỗi hiểu lầm như vậy.

Thập lục A ca, Lục Vu, chính ta đã hại hai người. Đau lòng nhức nhối, ta đưa tay lên ôm ngực thì thấy cổ họng nhói đau, một dòng nước nóng hổi chảy xuống. Cúi đầu nhìn, vạt áo lấm tẩm những vết máu hồng. Trước mắt ta dần trở nên mờ mịt, ý thức dần mất đi.

Xảo Tuệ quát lớn:

- Tiểu thư nhà ta đã mất từ năm Ung Chính thứ ba. Nương nương và tiểu thư đều thiện lương giống nhau. Ngươi thân là cung nữ thân cận cạnh hoàng hậu, lại phạm vào tội bất kính, không sợ chu di cửu tộc sao?

Ta kinh sợ, thoáng tỉnh lại, gượng nói:

- Thật không ngờ tỷ tỷ lại có em gái hung ác đến vậy.

Hai người đối mặt im lặng hồi lâu, ánh mắt ả đã trở nên cuồng loạn. Ta cũng hết sức, mắt lại tối sầm, tai còn nghe tiếng Xảo Tuệ hét lớn:

- Rắn! Phía sau có rắn!

Ngay sau đó, thân thể dường như bị ai đó xô đi, ta nghe tiếng 'a' khe khẽ.

Ta thấy có chút kỳ lạ. Tại sao đột nhiên lại có rắn? Tiếng kêu kia hình như là của Khúc Linh. Không phải nàng đã trở về Càn Chính điện rồi sao?...

Mặt ta dường như bị vật gì đó đâm vào, có cảm giác đau nhói. Ta khẽ run lên, tay lập tức bị ai đó cầm lên. Ta liền nghe được tiếng nói chuyện của chàng, đầy lo lắng: "Nhượng Hi!" Ta lại cảm nhận được một bàn tay nhỏ bé đang xoa lên má:

- Ngạch nương, Hân nhi rất ngoan, người đừng bỏ rơi Hân nhi!

Tiếng dỗ nựng non nớt khiến ta mở mắt, dùng hết lực toàn thân nhưng tiếng gọi vẫn yếu ớt:

- Hoàng thượng!

Đang không nhìn thấy ai xung quanh, một khuôn mặt nhỏ nhắn từ đâu lọt vào tầm mắt ta. Dận Chân sắc mặt tiêu tụy, ánh mắt nhu tình yên lặng, chăm chú nhìn ta. Hoàng Hân thấy ta không nhìn đến bé, bàn tay nhỏ bé quay mặt ta về phía bé, bấu môi phụng phịu nói:

- Ngạch nương, Hân nhi không tốt sao? Người vì sao lại ngủ lâu như vậy? không muốn chơi cùng Hân nhi sao?

Ta đang căng thẳng, đột nhiên câu nói 'đứt ruột mà chết' lại vang lên bên tai, ta liền xoay người định ngồi dậy nhưng toàn thân không còn chút sức lực nào, chỉ có thể xoay đầu qua một chút.

Dận Chân cau trán, khom lưng đỡ ta ngồi dậy dựa vào gối mềm, ôn nhu nói:

- Muốn làm gì, thì cứ sai đám nô tài làm là được.

Ta gắng gượng, tuy lo lắng nhưng không còn sức, thều thào nói:

- Ta muốn gặp Thập tam.

Chàng gật đầu, ngồi xuống cạnh ta rồi ra lệnh:

- Cao Vô Dung, tới Càn Chính điện mời Di thân vương tới đây.

Lúc này, ta phát hiện có rất nhiều thái y đứng trong phòng, còn có Xảo Tuệ. Cao Vô Dung vội vã nhận lệnh, rồi khẽ nói:

- Mấy ngày nay vương gia ở trong vườn. Dù không lên đại điện, nhưng vẫn gặp gỡ các đại thần nghị sự. Nô tài sẽ lập tức tuyên gọi.

Dận Chân khoát tay cho các thái y lui ra, Cao Vô Dung và Xảo Tuệ cũng rời đi. Lúc Xảo Tuệ bế Hoàng Hân đi, bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt tay ta, khóc lớn:

- Hân nhi không đi! Hân nhi muốn ở cùng ngách nương!

Xảo Tuệ dỗ dành mãi, Hoàng Hân vẫn không buông tay. Bé cúi xuống nhìn ta. Ta liền ôn tồn khuyên nhủ:

- Hân nhi ngoan, đợi ngách nương khoẻ lại, nhất định sẽ tiếp tục dạy Hoàng Hân tính nhảm.

Hoàng Hân nghi hoặc nhìn ta:

- Ngách nương phải giữ lời đấy.

Ta gượng cười, gật đầu. Hoàng Hân liền ngoan ngoãn theo Xảo Tuệ đi ra.

Thập tam ngồi xuống ghế nhỏ sát giường, nhìn Dận Chân rồi hỏi:

- Hoàng tẩu, nếu như đã bị tổn hại đến thân thể, nên ở trước mặt hoàng huynh nói rõ thì hơn.

Vừa tỉnh lại đã đòi gặp Thập tam, Dận Chân dù chưa hỏi nhưng vẫn nghi hoặc nhìn ta. Lúc này, nghe Thập tam nói như vậy, chàng liền thở dài:

- Các người đang giấu ta chuyện gì?

Ta chăm chú nhìn Thập tam. Mười năm bị giam cầm, rồi lại chết đi, mỗi một sự kiện đều có liên quan tới ta, làm sao ta không đau đớn? Khẽ cắn môi dưới, nhắm mắt suy nghĩ một hồi, ta cố nén cảm xúc, nói với Thập tam:

- Người đã bị trúng độc, là loại độc mãn tính. Hiện giờ, người lập tức đi tìm Trương Dục Chi, nói hắn đi tìm sư phụ hắn lấy thuốc giải. Nhất định phải thật nhanh, trong vòng ba tháng nhất định phải tìm được thuốc giải.

Nói liền một hơi, ta tức ngực cúi xuống ho sù sù. Thập tam khẽ mỉm cười, không lên tiếng trả lời. Sắc mặt Dận Chân trở nên căng thẳng, hai mày nhíu chặt, nhẹ xoa lưng cho ta. Đợi hơi thở ta trở nên điều hoà, chàng mới lại hỏi:

- Đã có chuyện gì?

Ta vẫn nhìn thẳng vào Thập tam, tiếp tục dặn dò:

- Sức khoẻ người không tốt, không thể bốn ba trên đường. Người cứ ở trong vườn, sai Trương Dục Chi đi là được.

Thập tam lắc đầu nói:

- Ta không có gì là không khoẻ, huống hồ thuốc của ả ta cũng đỡ đi vài lần.

Ta lắc đầu, hai mắt đỏ lên, ngán lệ. Dận Chân lập tức lớn tiếng gọi Cao Vô Dung:

- Lệnh cho Trương Đình Ngọc hồi phủ tìm Trương Dục Chi rồi tới đây. Mặt khác, cho người đến Cúc Xá tìm hân.

Cao Vô Dung nghe lệnh, vội vàng chạy đi. Dận Chân quay sang hỏi ta:

- Vẫn còn sức để nói sao?

Ta gật đầu, nói rõ mọi chuyện:

- Lam Đông chính là người trong phủ Bát gia. Lúc ta vào phủ thì ả đã rời đi, nên chúng ta chưa từng gặp mặt. Lần đó, ta bị người ta bắt ra khỏi cung, ta từng thấy ả bồi hồi đứng trước cửa vương phủ, nên vẫn hoài nghi. . .

Ta vừa nói xong toàn bộ câu chuyện, Hoàng Lịch cùng Trương Dục Chi đã vào đến cửa. Trương Dục Chi lập tức hành lễ, đứng ở phía xa. Nhìn Thập tam vẫn ngồi ngay ngắn, không chút lo lắng, ta vô cùng đau xót, nói với Trương Dục Chi:

- Sư phụ người hiện đang ở đâu?

Trương Dục Chi giật mình, đáp:

- Sư phụ tại hạ trước ở Thiên Sơn, nhưng từ lúc sư muội xuống núi, sư phụ đã vân du tứ phương, hiện tại không chắc người đang ở trên núi. – Im lặng một hồi, Trương Dục Chi nói tiếp – Lam Hi lại gây ra tai họa gì?

Nghe vậy, ta liền thất vọng, vẻ mặt buồn bã. Dận Chân nhìn qua Trương Dục Chi, rồi phất tay ra lệnh Cao Vô Dung lại gần. Chẳng nói nhỏ gì đó, Cao Vô Dung liền tục gật đầu, rồi dẫn Trương Dục Chi đi ra.

Dận Chân yên lặng suy nghĩ, không nói. Ta bối rối, không biết làm sao để giải thích rõ thân phận của Lam Đông. Mỗi người đều im lặng. Cuối cùng, Dận Chân hỏi:

- Vì sao ả lại hao tâm tổn trí mưu tính nhiều chuyện như vậy? Rốt cuộc ả vì sao lại hận trẫm, thậm chí hận cả nàng?

Ta đau khổ, thì thào nói:

- Vì sao ư? Vì ả hận bị mất đi sự che chở của người thân. ả hận vì mất đi cuộc sống êm ấm. ả hận nhất là ta đã chiếm...

Ta còn chưa nói xong, Hoàng Lịch cắt ngang:

- Hoàng A mã, nhi thần nghĩ Lam Đông đã hạ loại độc này, không biết có phải loại kỳ độc không thể chữa?

Sắc mặt Dận Chân trở nên u ám. Thập tam vẫn thản nhiên. Ta vừa đau khổ, vừa lo lắng. Không phải vì Thập tam đang trúng độc, hấn vốn không còn quan tâm tới chuyện sống chết. Chết với hấn, chính là sự giải thoát.

Đội chuẩn bị đầy đủ, Trương Dục Chi đem theo bức tranh chân dung của sư phụ rồi thúc ngựa chạy đi giao đến các địa phương. Ta thấy vậy nhưng không hề cảm thấy vui vẻ, còn mơ hồ khẳng định lần này Thập tam sẽ không vượt qua được.

Chăm chú nhìn ta, Thập tam nói:

- Hoàng tẩu không cần lo lắng đến vậy, còn những ba tháng nữa mà.

- Nhất định người phải trở về bình an. – Ta gật đầu nói

- May mà có tứ ca bên cạnh người, không thấy người cứ quyền uy thế này, người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ hiểu nhầm – Thập tam ngửa đầu cười ngặt.

Ta sững sờ, hấn vừa gọi là ‘tứ ca’ chứ không phải là ‘hoàng huynh’, mặc dù xung quanh đây còn có không ít thị vệ, cung nữ. Ta càng thêm lo lắng. Dận Chân cũng hơi giật mình, nhưng lại gằn cổ lên vai Thập tam:

- Tứ ca chờ đệ trở về.

Thập tam gật đầu, nhảy lên xe. Hai mắt cay cay, ta nói:

- Để chúng ta tiễn người thêm một đoạn.

Thập tam cười lớn, nói:

- Đã đưa ra khỏi cửa Hiền Lương rồi, các người định ra khỏi vườn luôn sao?

Xe ngựa từ từ lăn bánh. Ta chạy đuổi theo, lớn tiếng nói:

- Dẫn Tường, nhớ kỹ, Tứ ca cùng tứ tẩu chờ đệ trở về. Đệ còn phải chủ trì đại hôn của Thừa Hoan đó.

Dáng tươi cười của Thập tam sượng lại, nhưng lập tức biến mất. Hấn nói:

- Ta đi rồi, để Thừa Hoan vào vườn sống cùng Tứ tẩu.

Nói xong, hấn đóng rèm cửa lại. Xe ngựa thoáng chốc đã biến mất.

Thập tam lo âu bao ngày, cuối cùng cái ngày năm tháng năm năm Ung Chính thứ tám cũng tới.

Ta đứng trong tiểu đình, nhìn vàng dương đỏ ối đang từ từ hạ xuống. Ta mừng thầm, có lẽ may mắn đã tới, những điều ghi trong sách sử đã không xảy ra, Thập tam không qua đời. Hoặc ta đã nhớ nhầm, Thập tam không hề mất đi trong những năm Ung Chính. Đúng rồi, nhất định ta đã nhớ nhầm.

- Tiểu thư! Tiểu thư!

Đang đắm chìm trong suy nghĩ miên man, tiếng Xảo Tuệ gọi dồn dập lo lắng làm ta bừng tỉnh. Xảo Tuệ đang chạy tới, thân hình lao đảo. Ta vội đỡ lấy, nói:

- Tuổi đã cao, đi lại cần chú ý, lỡ té bị thương sẽ không dễ lành như lúc trẻ đâu.

Xảo Tuệ hồn hên nói:

- Tiểu thư, chuyện lớn rồi. Di thân vương...

Không đợi nàng nói hết, ta kinh hãi, toàn thân run lên, trong đầu trống rỗng. Tiếng Xảo Tuệ vẫn tiếp tục vang lên:

- ...đã qua đời. Hoàng thượng và cách cách đã tới Giao Huy viên.

Ta chạy vội đi. Xảo Tuệ chạy theo, lăm bằm:

- Tiểu thư, cẩn thận...

Lời nói còn chưa dứt, bước chân ta lú lú vấp vào nhau, ngã sòng soài xuống đất. Tai ù mắt hoa, ta như thấy cả một trời sao. Cố gắng đứng dậy, nhưng ‘a’ một tiếng rồi lại té xuống. Xảo Tuệ chạy tới, kéo vạt áo ta nhìn vào, rồi nghẹn ngào nói:

- Tiểu thư, chân của người...

Ta kéo tay Xảo Tuệ, bị thương nói:

- Giúp ta đứng lên. Nhanh!

Xảo Tuệ lắc đầu:

- Tiểu thư, chân của người đã bị thương, ảnh hưởng gân cốt, không thể cử động. Nô tỳ sẽ cho người mang kiệu đến đưa tiểu thư về.

Ta vẫn cầm tay nàng, nói:

- Ta nhất định phải tới Giao Huy viên.

Xảo Tuệ im lặng một hồi, nói:

- Tiểu thư, người có biết nhị tiểu thư sợ vật gì nhất không?

Ta không hiểu ý, lắc đầu. Xảo Tuệ khẽ nói:

- Rắn! Vừa nghe có rắn, tiểu thư nhất định sẽ nhảy dựng lên.

Ta cầm tay Xảo Tuệ, không buồn, cười khổ nói:

- Người muốn nói cái gì?

Xảo Tuệ vỗ lên vai ta, từ tốn nói:

- Nhị tiểu thư nhà ta đã qua đời, không ai có thể thay thế được người. Nhưng trong lòng ta, nương nương cũng là tiểu thư của ta, là tam tiểu thư. Hiện tại, người đang mang thai, lần trước đã bị hoảng sợ một lần. Hoàng thượng đã dặn, người không thể tới Giao Huy viên. Chân người đang bị thương, cho dù có đi, đám nô tài ở đây ai cũng sẽ bị phạt vì không thể cản người. Vì Lam Đông dễ dàng vào trong các, các...

Nói đến đây, Xảo Tuệ đột nhiên ngừng lại, nhìn ta hoảng sợ. Ta nhắm mắt, ngồi rạp trên mặt đất, cười rộ. Vài hôm trước, các thị vệ tại Chân Hi các đột nhiên thay đổi. Ta đã hỏi qua Dận Chân, hần giải thích qua loa ‘thị vệ trong vườn thành thạo cũng phải luân đổi’. Lời hần nói cũng hợp lý, ta không suy nghĩ đến, nhưng Xảo Tuệ đã nói như vậy, chẳng lẽ...

Ngồi dựa trên giường, chân trái bị quần băng dày, trên tay cầm quyển sách. Dù ta nhìn vào sách chăm chăm, nhưng đầu óc trống rỗng, không có một chút ý thức.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, nghe tiếng khẩu đầu, ta hoàn hồn, vội hỏi:

- Ai đấy?

Tiểu Thuận Từ nhẹ nhàng bước đến, cung kính nói:

- Hôm nay Hoàng thượng hạ chiếu khôi phục tục danh Dận Tường cho Vương gia, nhập hưởng Thái Miếu, phong thụy hào là Hiền, thêm tám chữ ”Trung kính thẳng trực cần thận liêm minh” (trung thành, kính trọng, thành thật, chính trực, cần mẫn, thận trọng, liêm khiết, sáng suốt) phía trước.

Ta cười buồn, lẩm bẩm:

- Chí công vô tư, xem quốc sự như gia sự; cẩn thận chu toàn, không mắc sai lầm; một lòng trung thành, không kiêu không ngạo; nói thẳng không giấu, trước sau như một; nỗ lực tận tụy, thức khuya dậy sớm; cử chỉ đường hoàng, lời nói nghiêm cẩn; phong tư thoát tục, không nhiễm bụi trần; thấu tình đạt lý, tinh tường thế sự; hiểu rõ lợi hại, cử hành trừ gian.

Tiểu Thuận Từ ngẩn ngơ:

- Làm sao nương nương biết Hoàng thượng đã nói như vậy?

Ta lắc đầu gương cười. Tiểu Thuận Từ hoài nghi, xoay người định bước đi, rồi như quên việc gì, quay lại nói:

- Thành Thân vương Dẫn Chi tại tang lễ của Vương gia luôn luôn tới muộn, về mặt không chút thương tiếc. Hoàng thượng đã sai giam vào Tông Nhân phủ.

Từ khi tể bị thượng, ta không thể đi đâu, liên tục cho người đến gặp Dận Chân. Hắn bắt đắ dĩ dành cho Tiểu Thuận Từ liên tục trở về thuật lại tin tức cho ta.

Ta yên lặng ngồi, nhưng hồn phiêu dạt tới chân trời. Nếu như ta không biết trước lịch sử, liệu Thập tam có bị giam cầm mười năm? Minh Tuệ chết thảm? Bát ca phải bỏ vợ? Không có những chuyện đó, cũng sẽ không có việc Lục A ca chết đuối, mẹ con Lục Vụ bị ám sát, Thập tam bị hạ độc, thậm chí là cả cái chết của các thị vệ...

Nghĩ tới nghĩ lui, mọi chuyện đều do chính ta tạo thành. Ta một lòng muốn thành toàn tâm nguyện của tỷ tỷ, nhưng không ngờ vì thế lại phát sinh một loạt hiểu lầm. Ta mới là hung thủ thực sự, không thể trách người khác. Mọi chuyện đều bắt nguồn từ ta.

Đầu đau như muốn nổ ra, ta nhắm chặt mắt đưa tay ôm đầu, cuộn tròn lại trên giường. Vết thương ở chân bị động, nhói đau giựt giựt, nhưng ta vẫn không cảm thấy, thậm chí còn thấy sáng khoái. Đau nhức một chút trên thân thể, thì ra có thể giúp vết thương lòng đỡ đau.

- Tiểu thư, người sao vậy?

Xảo Tuệ la thảm bên cạnh. Ta lắc đầu không nói. Nàng kéo tay ta, nắm lấy cẳng tay, nói:

- Tiểu thư, môi của người sắp chảy máu rồi!

Ta vẫn cắn chặt môi, thân thể khẽ rung lên.

- Nương nương, người làm tổn thương chính mình, là khiến kẻ thù của người vui mừng, người thân đau xót.

Cái gì gọi là thân, cái gì gọi là thù? Ắt ta là kẻ thù của ta sao? Ta miên man nghĩ một hồi, đột nhiên nghĩ ra người vừa nói không phải là Xảo Tuệ. Ta nhớ tiếng kinh hô hôm đó, liền chậm rãi mở mắt. Xảo Tuệ mang khăn đến lau vết máu trên môi cho ta. Ta cảm khăn tay, liền thấy Khúc Linh đang đứng cạnh Xảo Tuệ. Nàng khom người thi lễ, ta phát hiện cổ của nàng có vết thương, liền hỏi:

- Cổ người làm sao vậy?

Khúc Linh lấy tay xoa nhẹ, cười nói:

- Không có gì.

Xảo Tuệ đứng bên cạnh chen vào:

- Lúc đầu, Khúc Linh từ trong các trở về Càn Chính điện, thưa với Cao công công rằng nương nương không muốn ăn cái gì. Hoàng thượng liền sai Ngự trù làm mấy món ăn sáng cho nương nương, lệnh Khúc Linh đem tới. Nàng tới vừa đúng lúc Lam Đông đang lấy trăm đâm nương nương. Nô tỳ giả bộ có rần, Khúc Linh vội tới đánh ngất Lam Đông, bị cây trăm đâm đâm vào cổ. Lam Đông này thật ghê gớm, nếu như không có Tứ a ca, chúng ta đều không phải đối thủ của ả.

Ta giật mình, 'Tứ a ca', Hoàng Lịch cũng ở trong các? Hôm đó hắn chặn đứng câu chuyện, không cho ta nói tiếp, vốn dĩ là vì hắn hiểu rõ thân phận của Lam Đông.

Ta ngẩng đầu nhìn Khúc Linh:

- Vết thương đã khép miệng chưa?

Khúc Linh cười nói:

- Hoàng thượng đã sai thái y chữa trị cho nô tỳ, hiện tại đã gần khỏi, cũng có thể bỏ băng vải được rồi. Nương nương, Khúc Linh không biết những đạo lý to lớn, chỉ biết người mãi dẫn vật như vậy, khiến những người quan tâm yêu thương nương nương phải đau lòng, còn không có tác dụng nào khác.

Ta gật đầu, nhoen miệng cười:

- Nói ra những đạo lý này, ta thật cảm ơn ngươi.

Khúc Linh hoảng hốt, vội vàng quỳ xuống:

- Nương nương, đừng quá lời khiến nô tỳ hoảng sợ. Nô tỳ không dám nhận.

Ta thăm thờ dài, rồi lại ngây ngốc. Hai nàng thấy thế, Khúc Linh lặng lẽ bước lùi đi ta. Xảo Tuệ lại thay băng cho ta. Lúc lâu sau, Xảo Tuệ khẽ nói:

- Nô tỳ đã tới thăm Lam Đông. Cô nương nhờ nô tỳ nhắn với người, muốn gặp người một lần. Tứ A ca dặn nô tỳ, không nên để người biết. Nhưng nô tỳ nghĩ, gặp hay không, nên để người quyết định.

Ta im lặng suy nghĩ, trong lòng đau thương, nói:

- Đi chuẩn bị, đưa ta tới đó.

Ngồi trong kiệu, ta khẽ vén rèm lên nhìn cảnh vật xung quanh. Hoa hạnh nở rộ nhưng khắp nơi ba bước một người năm bước một trạm, bọn thị vệ nghiêm cẩn đứng gác.

Buông rèm, ta ngồi dựa lưng vào đệm, khẽ thở dài. Từ khi gặp chuyện không may, Ô Lạt Na Lạp thị bệnh nặng không dậy nổi, nhiều lần gượng đến thăm ta nhưng Dân Chân dặn ‘trước hết cần tự chăm sóc chính mình, mới là quan trọng’. Tuy thế, bệnh của nàng cũng càng lúc càng nặng. Người trong cung ai cũng hết lòng chăm sóc cho Hoàng hậu. Trong vườn thì ta và Thập tam lại xảy ra chuyện, bọn cung nữ thái giám lúc nào cũng vội vàng, căng thẳng. Liên tục xảy đến nhiều chuyện như vậy, có lẽ người từng trải cũng không thể coi là bình thường.

Chuyện không may vẫn cứ theo nhau mà đến, thật khiến người ta phải hoảng sợ. Tháng trước, Dân Chân phê chuẩn tấu chương của đại thần, ra lệnh cho đại quân tạm thời ngừng tiến công, còn sai người khác đến cầm quân để Phó Nhân Đan, Nhạc Trung Kỳ trở về kinh nghị sự. Cát Nhân Đan Sách Linh bất ngờ đánh lên đại quân. Lúc này, doanh trại không có chủ tướng, đám tổng binh, phó tướng chiến đấu suốt một ngày, tuy không đại bại nhưng vẫn tổn thất nghiêm trọng. Dân Chân tức giận, từ Giao Huy Viên trở về vườn.

Phía tây Viên Minh có 1 gian phòng, cửa gỗ mộc, song sắt.

Ở đây, mỗi mùa hè đều có bọn Thái giám tới dẫn nước suối vào bên trong, dùng sức nước để chuyển động cánh quạt, khiến nhiệt độ bên trong mát mẻ hơn nhiều. Bởi vậy, ba mùa còn lại, chỗ này luôn có một vài thái giám quét tước, bảo dưỡng dụng cụ, chăm sóc đình viện. Nhưng hôm nay, khắp nơi đều có thị vệ canh phòng, một con chim cũng khó lọt vào.

Kiệu dừng, ta vén rèm bước ra. Hoàng Lịch chạy lại, nhú mày hỏi:

- Thân thể chưa hồi phục, sao lại đến đây?

Ta buồn bã nói:

- Nếu như không tới, cả đời này ta sẽ không yên tâm. À thế nào?

Hắn nhìn vào bên trong, nói:

- Tự ngươi xem đi!

Ta tới gần cửa sổ, qua song nhìn vào. Lam Đông đứng giữa phòng, tay chân đều mang xích sắt, nhưng trông vẫn rất sạch sẽ, gọn gàng. Chúng ta nhìn nhau một lát, à mở miệng nói trước:

- Rốt cục ngươi đã tới!

Ta hít thở thật sâu, bình tĩnh hỏi:

- Ngươi muốn ta tới đây, rốt cuộc là vì chuyện gì?

À nhếch miệng cười:

- Chỉ là muốn ngươi hiểu rõ ràng hơn một chút.

Ta ngẩn ra, những cảm thông vừa có liền bị kích thích, vỡ ra từng mảnh nhỏ, lòng quặn đau:

- Đã khi nhiều người chết như vậy rồi, ngươi vẫn còn mang hận ư?

Hoàng Lịch đứng phía sau lạnh lùng nói:

- Chết đến nơi rồi vẫn không biết hối cải!

À cười lạnh:

- Các ngươi vì sao lại giam ta ở đây? Các ngươi sợ cái gì? Các ngươi sợ người khác biết à cũng là quái vật sao?

Hoàng Lịch căng thẳng, căn dặn thị vệ bên người:

- Lệnh xuống dưới, tất cả lùi ra xa mười bước, không ai được tới gần.

Cả đám thị vệ lập tức cùng lùi ra sau. Hoàng Lịch đi tới đứng cạnh ta. Lam Đông cười nhạt:

- Ta thật may mắn, tiền cung chưa lâu đã được phái tới Khôn Trữ Cung. Bởi vậy, đối tượng đầu tiên của ta là Hoàng hậu. Còn nhớ chứng đàm lần trước không? Kỳ thực, bệnh phát cũng không nặng. Đàm thái y kia chỉ biết kê đơn trừ đàm, nhưng lại không biết mỗi đồ hoàng hậu ăn đều khắc với được tính. Nói cách khác, hoàng hậu có uống thuốc cũng như không. Sự việc vốn rất thuận lợi, nhưng ta không ngờ sư huynh cũng vào cung. Hơn nữa, ngươi vẫn luôn hoài nghi ta.

- Ngươi vẫn không rõ, là hoàng hậu đối với ngươi rất tốt, ngươi không đành lòng xuống tay. – Ta lắc đầu cười khỏ.

À ngẩn ra, nhìn ta hồi hồi rồi gục đầu xuống, làm như chìm đắm vào tâm sự của chính mình. Đột nhiên, à ngừng đầu, nhìn ta nói tiếp:

- Đối tượng thứ hai của ta chính là ngươi, nhưng tiếc là thân phận ta hèn mọn, không có cách nào ở lại vườn, chỉ còn biết ngồi yên đợi cơ hội. Mặc dù mùa đông ngươi cũng hồi cung, nhưng ngươi chỉ ở trong Tây ninh phòng. Ta không có cơ hội hành động.

Nói đến đây, à ngửa mặt cười rộ:

- Về sau, ta phát hiện ra mục tiêu mới. Hoàng thượng mặc dù không thường tới Khôn Trữ Cung, nhưng hẳn cực kỳ yêu thương Lục A ca, cách mấy hôm lại sai Cao công công tới hỏi thăm việc ăn uống học tập thường ngày của A ca. Bởi vậy, ta chú ý tới sở thích của A ca. Có một hôm, tiểu A ca đi tới bên hồ ngắm cá, đây quả thật là cơ hội tốt để ra tay. Hoàn cảnh hôm đó vô cùng thuận lợi. Hoàng hậu nương nương miên man kể chuyện cho ta nghe, chính người sự sa vào tâm sự của mình. Lúc đó chỉ có ba người bọn ta, tất cả đều như kế hoạch ra dự tính. Kỳ thực, lúc nhảy xuống nước cứu tiểu A ca, ta rất mâu thuẫn, có chút không đành lòng. Lúc này, ngươi có biết ta nhớ tới cái gì không? Ta nhớ tỷ tỷ, tỷ phu, bởi vậy, ta quyết tâm ôm tiểu A ca cùng chìm xuống.

Ta hình dung ra cảnh Lục A ca giẫy dụa trong nước, tìm đâu nhói, ai chân mềm nhũn, toàn thân lão đảo. Hoàng Lịch đưa tay đỡ ta. Ta ôm ngực hỏi:

- Cá cũng là do ngươi chuẩn bị, phải không?

À cười đắc ý:

- Ta thả một chút được liệu xuống hồ nước, để cá không thể lặn sâu xuống đáy hồ. Chỉ khi nào bơi lội trên mặt nước, bầy cá kia mới có thể thở được.

Nước mắt tuôn rơi, chảy cả vào trong miệng. Ta đau khổ, gạt tay Hoàng Lịch ra, tiến lên nắm song cửa sổ, lắc đầu nói:

- Ta dự định sẽ không bao giờ nói chuyện này với bất kỳ ai, bởi vì chuyện này... liên quan tới danh dự của tỷ tỷ. Thế nhưng, hôm nay ta nói với ngươi, ngươi không xứng đáng làm muội muội của tỷ tỷ. Hai tỷ muội các ngươi nương tựa sống với nhau hơn mười năm, ngươi hẳn hiểu rõ người trong lòng tỷ tỷ thực sự là ai. Hẳn không phải là Bát gia. Tỷ tỷ luôn nhớ tới thuộc hạ của A mã là Thanh Sơn. Hoàng thượng sở dĩ sai Bát gia bỏ tỷ tỷ, là vì tỷ tỷ khẩn cầu. Tỷ tỷ nói đã không thể sống cùng với Thanh Sơn, thì muốn được chôn cùng huyết với chàng. Ngươi luôn miệng nói là gì tỷ tỷ, kỳ thực ngươi luôn vì chính mình. Từ nhỏ ngươi cãi nhau, đánh lộn với Minh Ngọc cách cách, là vì tỷ tỷ sao? Thực ra, ngươi đang đem lại phiền phức cho tỷ tỷ. Ngươi giết nhiều người như vậy, luôn miệng kêu là vì bất bình thay cho Bát gia cùng tỷ tỷ. Ngươi nói thật đi, ngươi là bị bọn họ sao? Không phải, ngươi chỉ vì ngươi. Ngươi trả thù chúng ta vì ngươi mất đi hơn chục năm kia. Nhưng ngươi có hiểu, ta là một nữ nhân hai mươi lăm tuổi bị biến thành tiểu cô nương mười tuổi, ta hài lòng lắm sao? Hơn hai mươi năm qua, ta ở trong cung như đứng trên tảng băng mỏng, lo sợ hoảng hốt suốt ngày, ngươi nghĩ ta muốn sao? Ta có thể thù hận ngươi sao?

Lam Đông nghe vậy, hoang mang ngờ ngác. Lúc lâu sau, Lam Đông lê lại gần ta, cùm xích dưới chân leng keng, nhìn chằm chằm ta nói:

- Là tỷ tỷ cầu xin thật sao?

Nước mắt tuôn rơi, ta gạt đầu:

- Nhiều năm như vậy, mặc dù A mã không còn nắm binh quyền nhưng vẫn có thể nhân nhượng, yên vui sống qua ngày. Không có khẩu dụ của hoàng thượng, có thể như vậy được sao? Ngươi học y thuật nhiều năm mà sao vẫn có thể làm những việc độc ác đến vậy?

Lam Đông biến sắc, cười thảm, chậm rãi lê bước về góc tường, hai tay ôm đầu, ngồi cuộn lại. Nước mắt cứ lặng lẽ rơi, ta dò dẫm nhìn bộ dạng của à.

Phía sau có người lại gần, ta quay lại. Cao Vô Dung cúi người hành lễ:

- Lão nô thỉnh an nương nương!

Ta khẽ gạt đầu, hỏi:

- Hoàng thượng muốn xử trí à như thế nào?

Cao Vô Dung đưa mắt nhìn Hoàng Lịch, vẻ mặt khó xử. Hoàng Lịch nhìn sang ta, khẽ thở dài:

- Công công cứ nói. Ở đây chỉ có mình ta nghe được, nương nương biết là do ta bẩm báo.

Cao Vô Dung quỳ sụp xuống, dập đầu:

- Lão nô cảm ơn Tứ A ca.

Hoàng Lịch nâng lão dậy, nói:

- Công công không cần như vậy.

Cao Vô Dung đứng dậy, rồi vỗ tay hai tiếng. Tiểu Thuận Tử liền nhanh chóng bưng một bầu rượu đi vào. Thấy ta cũng ở đây, hấn rụt cổ lại, đi thẳng tới chỗ Cao Vô Dung, nâng khay lên.

Cao Vô Dung nhận lấy, rồi hai người đi vào phòng giam. Cao Vô Dung nói:

- Nữ quan tại Khôn Trữ cung là Đông Giai Lam Đông, phạm thượng làm cản, tru di cửu tộc.

Bốn chữ ‘tru di cửu tộc’ đập vào tai, khiến ta lão đảo. Hoàng Lịch thấy vậy vội đưa tay ra đỡ. Ta nóng ruột, đẩy tay hắn ra, đi vào ngồi xuống trước mặt Lam Đông la lên:

- Lam Đông! A mã, Ngạch nương của ngươi rốt cuộc là ai? Không phải là người một mình lưu lạc tha hương sao? Người tên thực là Lam Hi, đúng không? Người đã mạo danh Đông Giai Lam Đông để tiến cung phải không? Người mau nói đi!

Lam Đông dường như không nghe thấy, vẫn úp mặt vào đùi, ngồi bất động. Ta kéo tay của ả, nói:

- Lẽ nào người vẫn còn muốn thấy máu phải đỏ nữa sao? Bọn họ vốn là kẻ vô tội, người còn tình người nữa không?

Lam Đông chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt mê man, kinh ngạc nhìn ta, khuôn mặt trắng bệch không còn sắc máu. Ta lại lay ả thật mạnh. ả cười mỉa máo:

- Từ nhỏ, ta là kẻ nghịch ngợm, hay gây sự, hay cùng mấy anh trai đánh nhau, nhưng tâm tính vẫn luôn tốt với kẻ trên người dưới. Thế nhưng, người biết không? Khi ta mở mắt ra, phát hiện ta đã mang hình hài của kẻ khác, người có biết ta đau khổ thế nào không? Lúc đó, ta luôn tìm cách trở về kinh thành...”

Lam Đông nói lan man, Hoàng Lịch vội vàng đuổi bọn Cao Vô Dung lui ra.

- ... một hài nhi, làm sao có thể trở về được đây. Người có biết ý nghĩa tên của ta hay không?

ả nói xong, nhìn ta thách đố. Ta giật mình. ‘Nhược Lan, Nhược Hi’, chính là ‘Lam HI’. ả nói tiếp:

- Đó là sự kết hợp giữa tên của tỷ tỷ và tên của ta.

Tâm tư trùng xuống, ta đứng yên không nói gì. Hoàng Lịch vẫn cúi đầu đứng yên, nghe chúng ta nói chuyện, đột nhiên hấn thốt lên:

- Bà vú Lâm Ngừ Yên!

Lam Đông ngẩng đầu, nhìn Hoàng Lịch, vẻ mặt kinh sợ. Một lúc lâu sau, dường như ả nhớ tới điều gì đó, liền gạt tay ta ra, kéo xiềng xích bước tới trước mặt Hoàng Lịch. Hoàng Lịch giật mình, bước lui về sau, ta hô lên sợ hãi. ả quỳ xuống trước mặt Hoàng Lịch, nói:

- Cầu Tứ A ca tha cho người một mạng.

Ta ngần ra, không hiểu. Hoàng Lịch im lặng nhìn ả, nói:

- Đừng kéo dài thời gian. Chỉ cần người nói thật với nương nương, ta sẽ tha mạng cho bà ấy.

Lam Đông đứng dậy, nhìn ta nói:

- Ta mạo danh Đông Giai Lam Đông tiến cung, vì bà vú trong phủ Đông Giai chính là mẹ ta. A Mã ta tên Lữ Bảo Trung.

Ta suy nghĩ một hồi, trong đầu loé lên cảm giác quen thuộc với cái tên này, vội nói:

- A mã người vốn là con trưởng của Lữ Lưu Lương. Người là...

Lam Đông mỉm cười, nhìn Hoàng Lịch:

- Tứ A ca không quên lời hứa với ta chứ?

Hoàng Lịch khẽ gật đầu. Ta vừa hoảng hốt vừa kinh sợ, ngây ngốc nhìn ả, lẩm bẩm:

- Người là Lữ Tứ Nương?

Lam Đông, không, Lữ Lam Hi ngạo nghễ nhìn ta:

- Ta không có nhũ danh, cũng không biết ai là Lữ Tứ Nương. Nhưng người nói đúng, là không xứng là em gái của tỷ tỷ, ta chỉ là Lữ Lam Hi, tại Sùng Châu, không có quan hệ gì với các người.

Nói xong, ả lấy một tấm khăn trong người ra đưa cho ta:

- Giúp ta chuyển lời xin lỗi tới Hoàng Hậu nương nương. Đây là khăn tay do đích thân ta thêu, tặng người làm quà tạ lỗi. Nếu như hoàng hậu nhận, người nói giúp ‘Lam Đông rất xin lỗi’. Nếu như Hoàng hậu không nhận, người hãy vứt đi. Còn nữa, người giữ cho kỹ vòng tay ngách nương để lại, để nó ở chỗ ta, sẽ làm nó vương bản.

Ta nhận lấy, trong lòng tuy bi thương nhưng cố ngăn xúc động. Ta không muốn ả chết, muốn ả có cơ hội sống trên thế gian này, vì ả là Nhược Hi, là em gái của tỷ tỷ. Thế nhưng, Lục A ca, Lục Vu, Thập tam cứ lần lượt hiện lên trước mắt ta. ‘Giết người đền mạng’ vốn rất công bằng, nhưng nếu không phát sinh chuyện lớn như thế, ả cũng không trở nên điên cuồng thế này. Ta ôm ngực, nhìn ả nâng chén rượu độc uống một hơi cạn sạch. Một lúc sau, một dòng máu đỏ chảy ra từ miệng ả. Ta che mặt, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Hoàng Lịch vội đỡ ta đứng dậy. Chân ta mềm nhũn, bước không nổi, đành dựa vào người hấn để hấn dìu ra ngoài.

Cao Vô Dung và Tiểu Thuận Tử thấy ta như vậy, sợ đến mặt cắt không còn hột máu. Hoàng Lịch đỡ ta ngồi vào trong kiệu, để ta dựa người thoải mái vào đệm. Toàn thân không còn chút sức lực nào, ta nghe tiếng Hoàng Lịch mơ hồ vang lên:

- Người biết Đông Giai Lam Đông từ lúc nào?

Ta kinh sợ không biết lại xảy ra chuyện gì. Ta gắng gượng nhồm dậy, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Hoàng Lịch nhìn ta chăm chăm, nói:

- Không có gì, nương nương nghỉ tạm một lúc đã.

Ta lắc đầu, cả giận nói:

- Tới lúc này còn muốn giấu ta nữa sao?

Hoàng Lịch cúi đầu, im lặng hồi lâu rồi nhìn ta chăm chú nói:

- Cao Vô Dung vốn đến phủ Đông Giai truyền chỉ trước, phục mệnh rồi hấn mới tới đây.

Ta đầu vầng mắt hoa, trước mắt tối sầm, đầu óc trống rỗng.

Ta lúc tỉnh lúc mê. Khi tỉnh, ta nhìn thấy Dận Chân, Thừa Hoan ở bên chăm sóc liên cảm thấy đau lòng, bất an, đầu đau muốn vỡ tung. Lúc mê, ta liên tục gặp ác mộng: hình ảnh Lục A ca giẫy giữa trong nước kêu ‘A Mã’; hình ảnh Lục Vu bồng đứa nhỏ trên tay, toàn thân đầy máu, ai oán nhìn ta; thậm chí, là vài gương mặt thị vệ không rõ ràng đuổi theo ta...

Trong cơn hỗn loạn, ta còn một tia ý thức. Ta liên tục nhắc nhở mình, đây chỉ là giấc mộng, là ảo giác, chỉ cần ta tỉnh lại, tất cả đều không tồn tại. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng ta vẫn không thể tỉnh lại.

- Ngách nương! Ngách nương!

Tiếng gọi non nớt vang lên bên tai, khiến toàn thân ta chấn động, từng bước đi theo tiếng gọi đó. Một nữ nhi váy trắng đang đứng giữa bụi hoa, trang sức lấp lánh, nụ cười tươi sáng, mềm mại gọi:

- Ngách nương! Ngách nương!

Ta ngạc nhiên nhìn quanh. Chỉ có ta ở đây. Ta bực mình hỏi:

- Ngách nương người là ai? Vì sao một mình người lại ở đây?

Nữ nhi nhỏ bé kia giang rộng tay, cười nói:

- Ngách unwong, người không nhận ra con sao? còn là Lan nhi đây!

Ta quan sát nàng thật kỹ, khuôn mặt kia thật giống Dận Chân. Ta hoảng hốt, chậm rãi bước tới gần nàng. Liền đó, hình ảnh nàng dần trở nên mờ nhạt. Ta cuống lên, lớn tiếng gọi ‘Lan nhi’. Khuôn mặt nàng cũng dần biến mất, nói:

- Ngạch nương, cứu Lan nhi! Ngạch nương!!!

Ta phóng tới, ôm nàng vào lòng nhưng trong lòng không có gì cả, hình ảnh của nàng cũng hoàn toàn biến mất. Ta đau đớn, khóc không ra nước mắt, chỉ biết kêu gào ‘Lan nhi, Lan nhi’.

- ... cứ như vậy, người lớn có thể cứu nhưng e là đứa trẻ sẽ mất! – Hà Thái y nói.

- Cơ thể nàng hoàn toàn bình thường, vì sao lại hôn mê nhiều ngày như vậy? – Giọng nói của hắn khiến ta càng thêm đau khổ, càng không muốn mở mắt.

- Nương nương có tâm bệnh. Mặc dù người hôn mê không tỉnh, nhưng vẫn có ý thức. Là nương nương không muốn tỉnh lại. Nương nương đã gặp phải đã kích rất lớn, không chịu đựng nổi nên muốn chạy trốn. Chỉ cần nương nương nghĩ thông suốt, là người sẽ tỉnh lại. Bất quá, nương nương đã để ý tới chuyện này, chỉ e...

Hà Thái y nói xong câu này, Dận Chân liền nôn nóng cướp lời:

- Nếu nàng nghĩ không xong, thì sẽ không bao giờ tỉnh?

Ta ngạo mạn mở mắt ta, liền thấy Hà thái y đang nhú mày nói:

- Điều này, nô tài cũng không dám chắc.

Dận Chân nhú mày nhìn ta. Ta quan sát hắn. Sắc mặt hắn liền trở nên vui vẻ, đứng một chỗ nhìn ta. Ta nhoen cười, muốn giơ tay lên nhưng không còn chút sức lực nào.

Ánh mắt Dận Chân trầm thống nhìn ta, từng bước lại gần. Hắn ngồi xuống giường, đỡ ta dậy rồi ôm vào lòng, khẽ vuốt tóc ta nói:

- Nàng tỉnh rồi! Nàng tỉnh rồi!

Đám cung nữ thái giám trong phòng thấy vậy liền lục đục kéo nhau ra ngoài. Ta dán mình vào ngực hắn, rất lâu không nói gì.

Dận Chân đưa mắt nhìn Hà thái y, nói:

- Thật đúng như lời Thái y đã nói.

Hà thái y khom người đáp tạ. Hắn kéo tay ta đặt xuống gối cho Hà thái y chuẩn mạch. Lúc sau, Hà thái y đứng dậy nói:

- Hoàng thượng, thân thể nương nương hư nhược, thai nhi sợ rằng không ổn. Nương nương cần nằm yên tĩnh dưỡng hai tháng, để thai nhi ổn định lại mới có thể xuống giường.

Dận Chân lập tức đỡ ta nằm xuống, rồi nắm chặt tay ta, ánh mắt hắn ấm áp vui vẻ nhìn ta. Tinh thần ta không tốt, ánh mắt lại trở nên mơ màng, dường như lại thấy nữ nhi váy trắng đang mỉm cười gọi ‘ngạch nương’. Ta vui mừng, mở rộng tay đón nàng nhưng một lần nữa, hình bóng nhỏ bé kia lại biến mất. Ta kinh hoàng ‘a’ lên một tiếng, tỉnh lại.

Dận Chân lo lắng nhìn ta. Ta gượng cười. Hắn lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

- Nghi ngơi cho tốt, ta sẽ dặn đám nô tài chăm sóc cho nàng.

Hắn đứng dậy bước đi, Hà thái y liền theo sau.

Từ lúc đó, ta ngoan ngoãn ở trong các tỉnh dưỡng. Cũng thật lạ, lúc thân thể khỏe mạnh hơn, nữ nhi kia lại xuất hiện. Ta tự hỏi, nữ nhi kia phải chăng chính là hài nhi trong bụng ta. Nghĩ tới khả năng này, ta bật cười tự giễu mình có phải là người ở thế kỷ hai mốt không đây.

Hôm đó, Dận Chân vẫn ở trong đại điện xử lý quân vụ ở Tây Bắc, qua bữa tối vẫn chưa về. Ta dùng bữa xong, ta cho mọi người lui ra. Ta trải giấy mài mực, suy ngẫm về lại hình dáng ‘Lan nhi’... Một tiểu cô nương xinh đẹp sôi nổi... Ta buông bút, yên lặng đứng trước bàn ngắm nhìn, khoe miệng nở nụ cười.

Một tiếng ‘hừ’ nhẹ phía sau khiến ta giật mình. Ta quay đầu lại, thấy Dận Chân lắc đầu nói:

- Ta phải làm sao với nàng bây giờ? Thái y bắt nàng nằm trên giường hai tháng, lúc này mới được nửa tháng mà nàng đã thế này.

Ta cười nói:

- Cả ngày nằm trên giường, toàn thân mỏi nhừ. Ta chỉ tập viết chữ, vẽ tranh, coi như vận động nhẹ một chút.

Dận Chân bước tới, ôm quanh lưng ta, cười nói:

- Nàng luôn có rất nhiều lý do. Nhưng cũng may, lần này nàng không về ta cầm vợt bắt cá.

Hắn đưa mắt nhìn bức tranh, nghi hoặc hỏi:

- Bé gái trong tranh da trắng như tuyết, giống như Lăng Ba tiên nữ không vương bụi trần, bước đi trong gió. Bé là ai? sao ta chưa bao giờ gặp qua?

Ta dựa đầu vào vai hắn:

- Chàng nhìn kỹ lại đi.

Hắn chăm chú quan sát, đặt tay lên bụng ta, cười nói:

- Nàng mong muốn sinh ra một tiểu cách cách!

Tuy hiểu rõ dù là do ta mong muốn, hay là hắn mong muốn, chúng ta cũng không thể làm chủ được, nhưng ta vẫn thấy vô cùng ấm áp, liền gật đầu.

Hắn dẫn ta đi tới giường, xếp lại gối rồi đỡ ta nằm xuống. Hắn cũng nằm cạnh ta. Ta cười trên hắn, nhích người gối lên vai hắn. Hai người yên lặng nằm. Một lúc lâu sau, không nghe thấy động tĩnh, ta quay đầu nhìn sang, thấy hắn đang nhìn thẳng lên màn, không biết nghĩ điều gì.

Ta bồi hồi, những ý nghĩ không vui lại ùa về. Hắn mở miệng nói:

- Nhược Hi, nàng có khúc mắc gì không thể nói với ta sao?

Ta bưng tỉnh. Ta có thể nói sao? Chính như Lữ Lam Hi đã nói, tại đây chúng ta đều là quái vật, hắn sẽ nhìn ta với ánh mắt nào đây? Ta cắn môi, không nói một lời. Dận Chân thở dài, xoay người nhìn ta, nói:

- Vết thương trên môi nàng vừa lành. Nàng không muốn nói thì thôi.

Ta nhắm mắt lại. Hắn nói tiếp:

- Nàng cũng biết, mỗi đêm ta nghe được tiếng thét hoảng sợ của nàng, ta khó chịu thế nào. Nàng rút cuộc gặp chuyện gì mà mỗi đêm đều gặp ác mộng.

Ta do dự hồi lâu, nhích lại gần hắn, áp má vào ngực hắn, không lên tiếng. Hắn lại thở dài:

- Mỗi lần ta hỏi việc này, nàng luôn im lặng.

Ta vẫn làm như không nghe thấy. Lúc lâu sau, hắn hỏi:

- Ngủ rồi sao?

Ta nhắm mắt, cố gắng hít thở thật đều. Hắn thấy vậy, thở dài, đưa tay ôm ta, không nói thêm.

Không biết đã qua bao lâu, thấy hắn đã ngủ say, ta nhẹ nhấc tay hắn, cẩn thận xoay người ngồi dựa lưng vào tường, yên lặng quan sát hắn.

Trong lúc ngủ, trán hắn vẫn không hề giãn ra. Ta đưa tay vuốt nhẹ trán hắn, nhưng đưa tay ra giữa chừng lại thu về. Chỉ cần vuốt lên là được sao? Vấn đề căn bản chưa được giải quyết, làm sao có thể biến mất, chỉ làm hắn thêm phiền não. Lúc này, ta thống khổ, nếu hắn biết đều có liên quan tới ta, hắn sẽ càng thêm hồ thẹn với Thập tam.

Gục mặt bó gối hồi lâu, ‘nói, không nói’ cứ xoay quanh trong đầu.

Một tiếng chim hót vang lên, ta ngẩng đầu, bên ngoài đã có ánh sáng. Ta khẽ khàng nằm xuống. Vừa lúc, Cao Vô Dung ở bên ngoài lên tiếng:

- Hoàng thượng, đã tới giờ lâm triều.

Có tiếng động rất khẽ phía sau, ta nhắm mắt lại. Hắn ngồi dậy, đem lại chăn cho ta, rồi khẽ mở cửa phòng. Cao Vô Dung bước vào, giúp hắn rửa mặt, mặc quần áo. Một lúc sau, cả hai rời đi.

Tiếng đóng cửa vừa vang lên, ta liền mở mắt, hoàn toàn tỉnh táo. Ta mở to hai mắt, nhìn chăm chăm lên màn, im lặng nằm trên giường.

Tiếng chim hót vui vẻ phá tan bầu không khí tĩnh lặng trong các, ánh mặt trời lọt qua song cửa chiếu vào. Ta đứng dậy, thấy Cúc Hương bưng chậu nước đi vào, giúp ta rửa mặt.

Một đêm không ngủ, nhưng ta lại hoàn toàn tỉnh táo. Ta chải đầu, thuận miệng hỏi Cúc Hương:

- Cách cách đã dậy chưa?

Cúc Hương mỉm cười:

- Nghe Hồng Ngọc nói, cách cách gần đây luôn dậy sớm tản bộ ngoài vườn.

Ta khẽ giật mình. Gần đây không khoẻ, đã quên mất đũa nhỏ này. A mã, ngạch nương lần lượt qua đòi, đũa kích này đâu để gì vượt qua. Nghe Dân Chân nói, Thừa Hoan sau lễ tang của Thập tam đã khá hơn rất nhiều, nhưng ta vẫn mơ hồ lo lắng. Đũa nhỏ này sau khi về phủ, đã thay đổi nhiều, ta không thể đoán được tâm tư nữa.

Nhanh chóng chải đầu, ta rời phòng bước đến phòng của Thừa Hoan. Cúc Hương vội la lên:

- Nương nương, người không thể ra ngoài.

- Ta chỉ tới phòng của cách cách, không đi xa đâu – Ta vừa đi vừa nói

- Để nô tỳ đi theo người – Cúc Hương đuổi theo.

Ta đi tới trước cửa phòng Thừa Hoan, đẩy cửa mà vào. Trên giường, chăn nệm gọn gàng, gương đồng không vương một hạt bụi. Trên bàn viết vẫn đang bày ra bức tranh, ta bước lại nhìn. Thì ra, đó là bức tranh vẽ Thập tam và Lục Vu.

Tranh vẽ Lục Vu đang gầy dần tranh, còn Thập tam thối sao. Hai người ngập tràn hạnh phúc và tình ý. Đây vốn là bức tranh được Thập tam treo trang trọng nhất trong thư phòng. Ta chăm chú nhìn, trong lòng lại hỗn độn những nỗi thống khổ.

- Nô tỳ tham kiến nương nương.

Hồng Ngọc cung kính thỉnh an. Tâm sự của ta liên biến mất, xoay người lại hỏi:

- Cách cách thường làm những gì?

Hồng Ngọc thê lương, tiến lên trả lời:

- Mấy ngày nay, cách cách không nói một câu, mỗi ngày đều ra ngoài tản bộ. Thời gian còn lại, cách cách ngắm bức tranh kia, có lúc đứng liền hai canh giờ.

Hồng Ngọc nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào nói tiếp:

- Mấy năm nay tuy cách cách ở trong phủ, nhưng ở cạnh phúc tấn chẳng được mấy ngày.

Ta căng thẳng, nhíu mày hỏi:

- Lục Vu ở trong phủ bị cô lập?

Hồng Ngọc gật đầu, nước mắt tuôn rơi:

- Nếu như chỉ là bị cô lập, vậy cũng rất tốt rồi.

Lòng ta run lên, Lục Vu vài lần gặp phải tai nạn, đều là cố ý ư? Thấy bộ dạng ta như vậy, Hồng Ngọc cười khổ:

- Cách cách thường xuyên ở trong cung, mà Vương gia thì bận việc Triều đình, căn bản không bận tâm đến chuyện trong phủ. Chủ tử lương thiện, mọi uỷ khuất đều một mình chịu đựng, dặn dò đám người xung quanh ‘nghìn vạn lần không được đề cập với Vương gia, nếu không nghe lời sẽ bị đuổi đi’.

Một nữ tử tài tình kiêu ngạo đến vậy, lại phải ăn nói khép nép, cam chịu sống trong phủ Thập tam. Ta run giọng hỏi:

- Đích phúc tấn không phải vẫn rất chăm sóc Lục Vu sao? Cách cách có biết việc này không?

Hồng Ngọc lau nước mắt, nói:

- Đích phúc tấn mặc dù đối với chủ tử rất tốt, nhưng trong phủ chuyện to chuyện nhỏ đều do người lo liệu. Ít khi tới Tĩnh Nguyệt tiểu trúc. Với tính tình của chủ tử, tất nhiên người sẽ không nói với đích phúc tấn những việc này. Cách cách sau khi trở về, những phúc tấn khác mặc dù càng thêm căm hận nhưng nô tỳ không ngờ họ lại nghĩ ra kế sách độc ác đến vậy. Lúc đầu, phúc tấn gặp hoạ loạn, bên hông cháy hết da thịt, nô tỳ nghĩ lại còn kinh sợ. Cách cách chính mắt nhìn thấy, làm sao không rõ việc này. Phúc tấn đã khốc lóc không cho Cách cách nói lại với Vương gia. Quả thật, Cách cách đã không nói với ai chuyện này, nhưng từ lúc đó, cách cách luôn ở bên không rời phúc tấn. Nô tỳ vui thầm trong lòng, nghĩ Phúc tấn khổ tận cam lai, không ngờ lại có kết quả này.

Thì ra lúc Lục Vu bị bỏng, Thừa Hoan luôn ở trong vườn, ta vẫn cho rằng là vì Thừa Hoan muốn chăm sóc Lục Vu thật tốt, không ngờ lại còn do nguyên nhân này.

Ta càng thêm lo lắng, vội hỏi:

- Cách cách thường đi dạo ở đâu?

Hồng Ngọc thấy ta lộ vẻ lo lắng, cũng vội vàng trả lời:

- Cách Cách đi thuyền trên hồ.

Ta ngần ra, nghi hoặc hỏi:

- Cách cách chỉ đi một mình?

Hồng Ngọc gật đầu:

- Từ sáng sớm, cách cách đã sai thái giám chèo thuyền ra hồ, một người một thuyền, đưa cách cách ra giữa hồ, đến bữa tối đi chèo về.

Ta bước ra ngoài, Cúc Hương lập tức bước lên định ngăn lại. Ta dứt khoát khoát tay cho nàng trở lại. Cúc Hương lộ vẻ khó xử, ta liền chau mày. Cuối cùng, Cúc Hương bĩu môi phụng phịu quay về. Ta quay người lại nói với Hồng Ngọc:

- Người cũng ở lại đây.

Hồng Ngọc gật đầu. Ta bước nhanh rời khỏi viện.

Ta đứng ở mũi thuyền, nhìn thấy hai chiếc thuyền ở phía xa. Một chiếc lờ lững trôi theo dòng nước, một chiếc chầm chậm theo phía sau, giữ khoảng cách nhất định. Trên mũi thuyền phía sau cũng có một bóng người, đang chăm chú quan sát thuyền phía trước.

Ta hơi giật mình, thuyền phía trước là Thừa Hoan, còn ai ở phía sau? Khoảng cách còn khá xa, ta không nhìn rõ lai ai, nhưng rõ ràng là rất lo lắng cho Thừa Hoan. Nghĩ vậy, ta an tâm hơn một chút, nhưng vẫn giục thái giám chèo nhanh tay một chút.

Người trên thuyền kia dường như đã thấy ta, liền cho thuyền đổi hướng lại gần. Ta đưa tay lên trán che nắng, nhưng vẫn không biết người đó là ai.

Đến khi hai thuyền sát vào nhau, người đó nhảy sang thuyền ta, đi tới trước mặt nói:

- Tá Đặc tham kiến cô cô.

Nghe giọng nói, ta mới biết là hần. Mắt nhìn thẳng vào mặt trời quá lâu khiến thị lực sút giảm, không nhìn rõ bóng người. Ta nhắm mắt một lát mới có thể nhìn rõ lại. Tá Đặc vẫn quỳ trước mặt, ta vội đỡ hần đứng lên.

Sắc mặt Tá Đặc vô cùng lo lắng, ánh mắt thâm tình, nhìn ra vẻ không đành lòng. Ta quan sát hần, trong lòng thầm mừng cho Thừa Hoan.

Hần mặc dù đang đứng trước mặt ta, nhưng vẫn hướng về người ở giữa hồ kia, liên tục ngoái nhìn. Ta khẽ cười, đi vào trong khoang. Tá Đặc nhìn ta, nhìn hình bóng ở giữa hồ kia, lưỡng lự một hồi rồi dãn thái giám:

- Người trông chừng cách cách, có chuyện phải gọi ta ngay.

Thái giám kia gật đầu, hần liền bước vào trong khoang. Ngồi xuống trước mặt ta, hần vội hỏi:

- Cô cô, chúng ta nên làm thế nào? Mẫu phi có gửi thư nói, cháu nên mau chóng mang Thừa Hoan về thảo nguyên. Thế nhưng, Thừa Hoan không chịu gặp mặt cháu.

Từ khi Tá Đặc vào Giao Huy viên, mỗi lần theo Thừa Hoan vào vườn thính an, đều cùng gọi 'cô cô'. Ta cũng rất thích cách xưng hô này, bởi vậy rất vui.

Mẫn Mẫn vô cùng lo lắng cho Thừa Hoan, sợ con trẻ không chịu được đả kích này, nên mới có quyết định như vậy. Ta suy nghĩ một hồi, nghiêm túc hỏi Tá Đặc:

- Cháu thật sự thích Thừa Hoan?

Tá Đặc ngần ra, không tin ta vừa hỏi hần như vậy. Tá Đặc nắm chặt tay, đi tới bên cửa sổ, sắc mặt đỏ bừng, tức giận nói:

- Người ngoài không hiểu, nhưng chẳng lẽ cô cô không nhận ra. Đời này, ngoại trừ Thừa Hoan, ai cháu cũng không cần. Cháu đã nói với mẫu phi, nếu như Thừa Hoan không theo cháu về Mông Cổ, cháu sẽ ở lại đây. Chỉ cần có thể ở cùng Thừa Hoan, cháu có thể bỏ qua tất cả.

Thấy sắc mặt kích động của hần, hơi thở hổn hển, ta thăm thò dài, mỉm cười nói:

- Vương phi còn có lựa chọn khác sao?

Tá Đặc giật mình, đột nhiên hiểu rõ không phải là ta nghi ngờ hần, liền thả lỏng, ngượng ngùng nói:

- Cô cô đừng nên trách cứ, là do cháu vội vàng, mới nói mà không nghĩ như vậy. Mẫu phi hoàn toàn ủng hộ chúng cháu, còn nói đợi người thu xếp chuyện ngoài biên ải ổn thỏa, sẽ đích thân tới đây đón Thừa Hoan.

Ta cười lớn, Mẫn Mẫn đã nghĩ như vậy, ta không còn lo lắng gì nữa. Thế nhưng, Thừa Hoan đang suy nghĩ thế nào, vì sao không chịu gặp mặt Tá Đặc?

Chân Hi các vốn không phải nơi lưu giữ Thừa Hoan. Thấy nàng bị thương đến vậy, giữ nàng không bằng để nàng sớm ngày rời đi. Thay đổi môi trường, thời gian dài là phương thuốc chữa lành vết thương.

Yên lặng suy nghĩ hồi lâu, thái giám bên ngoài bấm báo, đã áp sát thuyền của Thừa Hoan. Ta ngẩng đầu nhìn Tá Đặc, hắn đang thò đầu ra ngoài quan sát. Ta than khẽ, hắn quay vào, ngượng ngùng cười. Ta nói:

- Cháu trước hết cứ ở trong khoang thuyền đã, đừng nên ra ngoài.

Hắn gật đầu, ta bước ra mũi thuyền. Thừa Hoan đang ngồi trên mũi thuyền, chăm chú nhìn mặt hồ lay động, ánh mắt âm trầm bi thương.

Thái giám đỡ ta bước sang bên đó, rồi xoay người căn dặn thuyền kia lui lại phía sau một chút.

Ta vịn lan can, chậm rãi tới gần Thừa Hoan. Thừa Hoan vẫn như cũ, không hề phát hiện có người đứng bên cạnh. Ta ngồi xuống cạnh nàng, nàng đưa mắt nhìn ta rồi lại chăm chú nhìn mặt nước như trước. Hai người lặng lẽ ngồi. Ta cảm thấy Thừa Hoan, nói:

- Thừa Hoan, con rời khỏi đây, tới chỗ Mẫn Mẫn Vương phi nhé?

Thừa Hoan quay sang nhìn ta, cười âm trầm, nói:

- Cô cô, con rất sợ.

Ta khẽ thở dài. Thừa Hoan thều thào:

- Thừa Hoan suy nghĩ nhiều mệt lắm rồi.

Ta kéo đầu nàng dựa vào vai ta. Nàng vẫn nắm chặt tay ta, than vãn:

- Con không muốn sống như ngạch nương. Con sẽ không làm liên lụy tới cô cô, để Thừa Hoan bên cạnh hầu hạ người suốt quãng đời còn lại, được không?

Ta vỗ nhẹ lên tay nàng, nói:

- Tá Đặc có gì không tốt thì còn có Mẫn Mẫn Vương phi, người sẽ coi con như con ruột.

Thừa Hoan lắc đầu, cười khổ:

- Bọn họ đều tốt, nhưng A mã và ngạch nương không tốt sao? Trong mắt ngạch nương chỉ có A mã, nhưng kết quả thì thế nào. Con vẫn nghĩ, dường như A mã trước khi tới Thiên Sơn đã có quyết định sẵn, là sẽ trở về đoàn tụ cùng ngạch nương. Nếu thật như vậy, quả là yêu quá rồi bị tình yêu tổn thương. Thừa Hoan không muốn như vậy. Con muốn sống một mình.

Ta run lên, thì ra nàng nghĩ như vậy. Mấy hôm nay Thừa Hoan suy nghĩ chỉ là vì vấn đề này, chẳng trách nàng không muốn gặp Tá Đặc.

Ta đẩy Thừa Hoan ra, xoay nàng đối diện với ta, nhìn nàng nói:

- Chỉ có yêu thật lòng mới biết được là có xứng đáng hay không. Thừa Hoan, phải chăng con được yêu quá dễ dàng mà coi thường?

Thừa Hoan giật mình nhìn ta, ánh mắt mê man. Ta nhìn nàng, nàng không nói gì, liệu có thể nghĩ thông suốt hay không.

Một lúc lâu sau, Thừa Hoan rút từ trong cổ ra một miếng ngọc bội, yên lặng ngắm hồi lâu. Cuối cùng, Thừa Hoan ngẩng đầu nói:

- Cô cô, ta sẽ đi theo chàng, nhưng ta không muốn thành thân sớm.

Ta mừng đến rơi lệ, gật đầu nói:

- Ba năm sau, nếu như con vẫn không muốn lấy Tá Đặc làm chồng, cô cô sẽ đích thân đón con trở về.

Thừa Hoan nhếch miệng cười. Ta đứng lên, hướng về thuyền phía sau khoát tay ra hiệu. Hắn liền chộp mái chèo trong tay thái giám, chèo mạnh vài cái, nhưng thuyền không tiến lên phía trước mà xoay vòng. Tiểu thái giám kia yên lặng nhìn hắn, hắn liền ném chèo lại. Tiểu thái giám kia nhặt lên rồi nhẹ nhàng đẩy thuyền.

Tá Đặc bình tĩnh nhìn Thừa Hoan. Thừa Hoan đưa mắt nhìn hắn, rồi lại nhìn mặt hồ. Tá Đặc căng thẳng, sai bước nhảy sang, nắm chặt tay Thừa Hoan. Thừa Hoan run rẩy, không giãy ra nhưng ngượng ngùng nhìn ta.

Ta mỉm cười, nhìn đôi trẻ trong nắng sớm lòng vui mừng hạnh phúc, xoay người trở lại thuyền của mình.

Ta vừa bước vào khoang, Thừa Hoan nói lớn:

- Cô cô, trước khi đi, con muốn nhìn thấy hung thủ ám sát ngạch nương phải đền tội.

Bước chân ngập ngừng, toàn thân lão đảo khiến thái giám kinh hãi, chạy lại đỡ. Không hiểu thế nào, hần lại rơi xuống nước, còn ta thì ngã xuống đất.

Tả Đặc, Thừa Hoan sợ hãi, nhưng thái giám kia đã ngã xuống nước, hai thuyền thì bị tách rời càng lúc càng xa. Tiểu thái giám toàn thân ướt đầm, loay hoay bò lên thuyền, dập đầu tạ tội rồi chèo thuyền về phía Hạnh Hoa Xuân quán. Ta ngồi trong khoang, bản thân vắng vắng ‘muốn nhìn thấy hung thủ ám sát ngạch nương phải đền tội’.

Thăm cỏ trong Chân Hi các từ màu xanh đã ngả màu vàng úa. Bấm ngón tay nhắm tính, hơn hai trăm ngày đã trôi qua trong chớp mắt.

Trời vào đầu hè, không khí dần nóng bức nhưng ta vẫn luôn cảm thấy lạnh lẽo, cô độc. Lúc này, ta đang lững thững đi dạo giữa mấy bụi hoa trong các. Vài ngày trước, ta có nhận được thư gửi về từ Mông Cổ. Qua thư, ta cảm nhận được tình cảm sâu đậm Tả Đặc dành cho Thừa Hoan, cũng cảm nhận được tình thương yêu của Mẫn Mẫn đối với nàng. Cuối cùng, ta đã có thể hoàn toàn yên tâm, Thừa Hoan đã tìm được hạnh phúc của mình, Thập tam và Lục Vu chắc cũng sẽ yên lòng.

Mỗi lần nhận được thư của Thừa Hoan, ta lại nhớ tới câu nói ‘con muốn nhìn thấy hung thủ ám sát ngạch nương phải đền tội’ kia. Thừa Hoan cũng đã chạy đi hỏi Hoàng Lịch, không biết hần trả lời thế nào nhưng từ đó, Thừa Hoan không bao giờ nhắc lại chuyện này.

Ta mặc dù không hiểu, nhưng cũng không muốn khơi lại chuyện này. Ta đã không thể quản, cũng thể đi hỏi. Hoàng Lịch thấy ta như vậy, đương nhiên là cũng không chủ động nhắc đến. Vì thế, ta đành chôn chuyện này thật sâu trong lòng.

Tiếng bước chân quen thuộc từ phía sau vang lên, ta thăm thò dài.

Vẫn đi dạo bên bồn hoa, ta thông thả đi thẳng. Người phía sau liền cung kính nói:

- Nương nương, mời nương nương theo lão nô hồi cung. Từ mùa đông năm ngoái tới giờ, người một mình ở lại trong vườn, hoàng thượng vô cùng lo lắng. Hiện tại, tiểu cách cách đã đầy tháng, người cũng có thể chịu được sự xóc nảy của xe ngựa. Lần này, hoàng thượng đã hạ chỉ, nếu lão nô không mời được nương nương hồi cung, thân già này cũng không thể trở về.

Nghe xong những lời này, ta cười khẩy. Cao Vô Dung nhà người còn sống đến tận lúc Càn Long lên ngôi.

Cao Vô Dung phía sau tiếp tục khuyên bảo:

- Nương nương, hoàng thượng đối với người rất thật lòng. Người khác không biết nhưng lão nô có mắt nhìn, vẫn luôn thấy rõ.

Ta xoay người lại, nhàn nhạt nói:

- Hoàng thượng bận rộn việc triều đình, lại còn phải quan tâm đến những tú nữ như hoa như ngọc kia, làm sao còn thời gian nghĩ đến ta.

Mùa thu năm ngoái, hậu cung tuyển tú nữ. Ta biết được tin này, lập tức từ chối hồi cung, lấy lý do mang thai mệt nhọc, không chịu nổi xóc nảy. Dân Chân tuy là lo lắng, nhưng cũng không thể làm khác được. Từ sau khi Thập tam mất, hần thiếu đi một phụ tá đắc lực, đành thông qua việc tuyển tú đối sự ủng hộ của triều thần. Mặc dù biết đây chỉ là chiêu bài chính trị, nhưng ta vẫn không thể chấp nhận được. Người trong cung, ngoài cung đang đồn đãi, nói Lan quý phi ta ‘được sủng mà kiêu’... Người trong các, ngoại trừ Xảo Tuệ và Cúc Hương vẫn chăm sóc ta như bình thường, những kẻ khác có phần e dè. Dù sao một Quý phi nương nương như ta vẫn chỉ một thân một mình, không có thế lực nhà ngoại cựa nhờ.

Cao Vô Dung vẫn cúi đầu, chưa chịu bỏ đi:

- Nương nương, sắp đến lễ đầy tháng của tiểu cách cách, các nương nương trong cung đã thu xếp chu toàn...

Ta vung tay, giận dữ nói:

- Đầy tháng của con gái ta, liên quan gì tới bọn họ.

Cao Vô Dung thấy bộ dạng ta như vậy, quỳ sụp khấu đầu nói:

- Lão nô thỉnh nương nương thương cho.

Ta mềm lòng, nhắm mắt nói:

- Đến hôm đó, ta sẽ để Xảo Tuệ bế cách cách vào cung.

Cao Vô Dung mừng rỡ, khẽ cảm ơn rồi xoay người rời đi.

Vì chuyện này, ta cảm thấy không vui, liền quay về phòng, lấy giấy bút ra vẽ cho qua ngày. Chuyên tâm vẽ tranh, đến khi hoàn thành ta mới giật mình. Đèn trong cung đã thấp sáng từ bao giờ, Cúc Hương đang dựa người gà gật bên cửa.

Ta buông bút, khẽ thở dài. Cúc Hương bình tĩnh, chạy tới hỏi:

- Nương nương, nô tỳ truyền dọn cơm nhé.

Ta lắc đầu. Cúc Hương nhú mồm nói:

- Mấy ngày nay nương nương chẳng ăn uống gì, đã gầy hơn rất nhiều, cứ thế làm sao được. Nô tỳ đã sai nhà bếp chuẩn bị sẵn, người ăn một chút.

Ta khoát tay, ra hiệu cho nàng lui ra. Cúc Hương nhún mồm, không nói gì hơn, hậm hực bước ra ngoài.

Cất đi bức tranh vừa vẽ, ta cầm lên một quyển sách, nằm dựa lên ghế dài đọc.

“Trường Môn sự,

Chuẩn nghĩ giai kỳ hựu ngộ.

Nga mi tăng hữu nhân đồ.

Thiên kim tủng mãi Tương Như phú,

Mạch mạch thử tình thủy tổ?” trích Mô ngư nhi – Tần Khí Bất

“Truyện Trường Môn thuở nọ,

Dịp may e chừng đã lỡ.

Mây ngai thêm vương nợ.

Ngàn vàng mua lấy phú Tương Như,

Tình cảnh ấy cùng ai bày tỏ?”

Ta bật cười. Tác giả vốn có lòng cứu quốc, sớm ngày thống nhất non sông nhưng không thể thực hiện như ý nguyện, đành viết ra lời tâm sự, không dám nói thẳng nên mượn chuyện Trần A Kiêu. Đây vốn là chuyện đám văn nhân văn hay đùa bỡn văn chương.

Cười thầm một hồi, ta lại cảm thấy tự trào phúng bản thân. Ta vốn từ phủ Thập tam vào trong vườn. Thập tam vừa qua đời, hoàng thượng lên ở hân trong cung. Thậm chí, lúc ta sinh Lan nhi, hân cũng không tới thăm. Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp thị sức khỏe không tốt, không thể tới đây. Chỉ có Hi phi dẫn Phó Nhã cùng một trác phúc tấn mới nạp của Hoàng Lịch tới thăm, nói chuyện phiếm.

Từ khi xảy ra vụ án Tăng Tĩnh, Lữ Lưu Lương, tháng mười năm ngoái xảy ra chuyện dân chúng biểu tình kháng án cho đám tội phạm văn án kia. Vừa dẹp xong loạn đó, đến tháng ba năm nay lại xảy ra chuyện phản đối lệnh giao nộp lương thực. Chuyện này nối tiếp chuyện kia, đúng lúc đại quân chinh tây. Nội loạn nổi lên khiến Dân Chân đầu bù tóc rối, không có thời gian phân thân.

Nội tình như vậy, ít ai hiểu rõ, chỉ biết ta bị thờ ơ lạnh nhạt. Đám cung nữ mới nhập cung kia đều đã trở hết tài năng, mà thế lực đứng sau mỗi tú nữ đến hoàng thượng cũng phải nể vài phần. Nghĩ như vậy, ta liền trở thành Trần A Kiêu, mà Chân Hi các biến thành Trường Môn cung.

Tuy hiểu rõ không phải như vậy, nhưng ta vẫn có chút đau lòng, lắc đầu kim nén sầu khổ, tự nói với bản thân ‘là do người tự mình tìm lấy, không thể trách người khác’. Nếu như ta có thể nghĩ thoáng hơn một chút, không tỏ thái độ ngay khi vừa nghe đến chuyện tuyền tú, ngoan ngoãn cùng hoàng thượng vào cung thì giờ đâu phải ngồi đây hối hận. Đến hôm nay, ta muốn leo xuống mà đầu có thang chờ sẵn.

Yên lặng hồi lâu, ta mãi mê suy nghĩ, rồi dần thiếp ngủ.

Đang lúc chập chờn, ta nghe có tiếng động lạ, hoảng hốt lo sợ. Ban đêm không có lệnh gọi mà tự ý vào phòng, chỉ có một mình hân. Nhưng lúc này, hân đang ở trong cung, không thể đến đây được.

Suy nghĩ mông lung, cứ ngỡ ta đang nằm mơ chưa tỉnh, thì thấy có người ngồi xuống cạnh ta. Ta hoảng sợ, quay người vùng mạnh tay đánh hân. Chưa kịp đánh, toàn thân ta đã bị kéo đổ vào người hân, mùi hương quen thuộc giúp ta quên đi sợ hãi.

Những ủy khuất trong lòng lập tức có cơ hội phát ra ngoài. Ta cắn mạnh vào vai hân. Hân khẽ kêu đau một tiếng, rồi bế ta đi vào giường. Ta ôm chặt cổ hân, khóc rầm rức trong ngực hân, nước mắt dồn nén mấy hôm nay tuôn ra hết.

Hân đặt ta vào giường, rồi ngã lưng xuống cạnh ta. Hân đưa tay ôn lưng ta, cố xoay ta lại nhưng ta đưa tay lên che mắt, không nhìn hân. Hân cố gỡ tay ta xuống, cười khẽ:

- Giận ta đến mấy tháng rồi, vẫn chưa nguôi sao?

Ta đẩy ta hân ra, hân thừa dịp hôn trộm ta một cái, rồi thở dài:

- Thiếu Thập tam đệ hỗ trợ, ta đây mệt mỏi cả tinh thần lẫn thể xác. Mặc dù Hoàng Lịch đã đi theo học hỏi Thập tam được vài năm, nhưng nó vẫn còn rất ít kinh nghiệm, không thể như Thập tam suy nghĩ chu toàn.

Nghe nhắc tới Thập ta, ta ngây người, nằm yên không lên tiếng. Hắn lại thở dài, ôm ta vào lòng, vỗ nhẹ lưng ta, hồi lâu vẫn không nói gì.

Nghe hơi thở của hắn đều đều, ta nghĩ hắn đã ngủ say, liền nhẹ nhàng nhích ra xa hắn. Thế nhưng, vừa động hắn đã lôi ta lại. Nhìn về mặt mệt mỏi của hắn, ta cũng mềm lòng, không đành rời xa thêm.

Hắn hơi lui ra sau, nhìn thẳng mắt ta, nói:

- Ta vốn định đợi Lan tỷ đầy tháng, sẽ đưa mẹ con nàng hồi cung.

Ánh mắt hắn hiện ra một vẻ không đành, nhìn ta chăm chú. Ta liếc mắt nhìn hắn, khẽ nói:

- Ta vào cung làm gì? Chỉ gây chướng mắt cho người ta.

Nghe lời ta nói, mắt hắn lóe lên một tia vui mừng:

- Hơn nửa năm không nghe nàng nói chuyện, giọng nàng nghe thật hay. Từ nay, nàng phải nói với ta nhiều hơn mới được.

Ta ngẩn ra, hiểu rõ ý của hắn, đành trả lời:

- Nô tỳ tuân mệnh.

Dận Chân khẽ rên lên một tiếng, khiến ta cũng thấy đau xót, không nỡ cầu nhàu thêm. Tất cả không phải vì ta yêu hắn ư? Từ xưa tới giờ, tình yêu của thiên tử đều rất mong manh. Ta có thể bình tĩnh sống một mình tại Viên Minh viên ư? Cứ nghĩ bên cạnh hắn chỉ cần có một mình ta, liệu có đúng chăng? Hậu cung tuyền tú là quy định từ xưa tới nay, một mình ta làm sao thay đổi. Tuy rằng hiểu rõ như vậy, nhưng mỗi lần gặp phải chuyện này, ta đều đau khổ khó chịu.

Dận Chân đáp lại chần chừ cho ta, ôn nhu nói:

- Ngủ đi thôi.

Ta giữ chân thật chặt, nghiêm mặt nói:

- Ta vẫn trong kỳ hậu sản, chẳng vội cái gì chứ? nếu chẳng vội thì...

Dận Chân xốc lại chân, nhìn ta nói:

- Cả ngày bận rộn đến ăn không ngon, đâu còn thời gian mà nghĩ tới mấy chuyện khác.

Nghe hắn nói, ta hình như đã tự làm khổ mình. Sau nửa năm cách biệt, ta lo lắng nhất vẫn là chuyện này. Ta im lặng, khẽ xả ra tiếng cười. Thì ra, ta cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường.

Thấy ta im lặng không lên tiếng, Dận Chân cũng khẽ cười:

- Sau này, nàng đừng nghĩ quần rồi uống phải dấm chua.

Mặt ta nóng bừng, thì ra lâu nay, ta vẫn luôn muốn hắn trở về phòng như hôm nay.

Giữa đêm, Dận Chân vượt qua chướng đường hơn sáu dặm về đây với ta, đặt lưng xuống giường là ngủ say luôn. Ta tuy buồn ngủ rũ ra nhưng vẫn không ngủ được, chỉ im lặng ngắm nhìn hắn.

Bên ngoài cửa Hiền Lương, hai cỗ xe ngựa đang đợi sẵn.

Dận Chân, Hoàng Lịch, Trương Đình Ngọc, ba người vừa đi vừa nghị sự. Khi đến gần cỗ xe ngựa, Trương Đình Ngọc quay đầu lại nhìn ta, do dự hỏi:

- Vì thân cũng theo xe ngựa vào cung ư?

Dận Chân mỉm cười, đưa mắt nhìn ta rồi nói với Trương Đình Ngọc:

- Đình Ngọc, trên đường trăm còn có chuyện trao đổi với khanh.

Hoàng Lịch liền cúi đầu, đợi Dận Chân cùng Trương Đình Ngọc lên xe ngựa, hắn mới đi về cỗ xe thứ hai.

Xảo Tuệ dắt tay Hoàng Hãn bước về phía cỗ xe thứ ba vừa đến. Hoàng Hãn đưa mắt nhìn quanh, bỗng rút tay ra, nhíu mày nói:

- Ta cũng là một nam tử, làm sao có thể ngồi chung một xe với phụ nữ và trẻ em thế này được. Ta muốn ngồi chung xe với Tứ ca.

Lời Hoàng Hân vừa nói ta, những người có mặt đều giật mình, đứng yên tại chỗ. Xảo Tuệ lúc đầu còn ngượng ngùng, nhưng dường như nhớ ra điều gì, sắc mặt liền trở nên vui mừng tán thưởng, nhìn Hoàng Hân đi về phía Hoàng Lịch.

Trong phút chốc, ta không biết nên vui hay buồn, ngây ngốc đứng một chỗ.

- Vì thần chúc mừng Hoàng thượng!

Trương Đình Ngọc vừa nhìn Hoàng Hân leo lên xe, vừa ôm quyền nói với Dận Chân. Dận Chân đưa mắt nhìn ta, ánh mắt như cười rồi khẽ gật đầu với Trương Đình Ngọc.

Ánh trăng như dát bạc lên người. Ta ngồi uống trà thưởng trăng, vừa nghĩ lại chuyện Hoàng Hân lúc sáng.

Có tiếng bước chân bước vào phòng. Ta xoay người nhìn lại, thấy Cúc Hương đang hành lễ:

- Nương nương, đã rất muộn rồi, nô tỳ hầu hạ nương nương nghỉ ngơi.

- Người lui ra nghỉ trước đi – Ta nâng chung trà lên nhấp, lạnh lùng nói.

- Nương nương, muộn lắm rồi. Người nghỉ ngơi thôi. – Cúc Hương đỡ dĩa.

- Lui ra – Ta sảng giọng.

Cúc Hương do dự một thoáng rồi quay người bước ra khỏi phòng. Đi được vài bước, nàng quay lại hỏi:

- Nô tỳ thấp đèn nhé.

Ta thờ dãi. Cúc Hương đành bước đi.

Ta ngả người ra phía sau, ngơ ngác nhìn trăng...

Cửa phòng lại bị đẩy ta, Dận Chân chậm rãi bước vào, phía sau là Cao Vô Dung. Cao Vô Dung thấp sáng đèn trong phòng, rồi cúi đầu lui ra.

Dận Chân mỉm cười, đi tới kéo ta ngồi xuống đùi hắn, từ phía sau ôm thật chặt. Ta chậm rãi ngã vào người hắn, dụi trán xuống dưới cằm hắn. Hai người im lặng hồi lâu. Đột nhiên Dận Chân cười khẽ, xoa má ta, nói:

- Nàng đang đợi ta ư?

Vừa muốn giấu hắn, vừa nghĩ lại những lời hắn đã nói hôm trước, ta đành đáp ‘dạ’. Hắn hôn nhẹ lên tóc ta. Ta ngâng đầu nhìn hắn, khiến hắn sững sốt, theo đà hôn lên môi ta.

Sau một lúc lâu, hắn đứng thẳng dậy, bế ta lên giường. Dận Chân đứng nhìn ta một lúc, rồi cởi áo ngoài nằm xuống.

Dận Chân ôm ta vào lòng, nói khẽ bên tai ta:

- Mấy ngày nay ta rất nhớ chàng.

Nghe mấy lời này, ta lại nhớ tới việc mình bị bỏ rơi ở Viên Minh viên mấy tháng, liền sinh oán khí, đẩy hắn ra. Hắn than khẽ, vội hỏi:

- Là ta sai... nàng đừng nên tức giận.

Ta vẫn xoay mặt vào tường, hờ hững với hắn.

Qua một lúc, Dận Chân khẽ gọi:

- Nhục Hi!

Ta vẫn không nhúc nhích. Dận Chân lại thờ dãi:

- Nhục Hi!

Dận Chân ngao mạn xoay người ta lại. Ánh trăng sáng chiếu vào, bóng lưng huyền ảo. Dận Chân nhìn ta kiên định, ta liền đưa mắt nhìn sang hướng khác. Hắn thấy vậy, đưa ta vỗ nhẹ lưng ta:

- Nhục Hi, ta đồng ý với nàng, sẽ không để nàng sống đơn độc một mình nữa. Ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh nàng.

Ta nghe mà cảm động, ôm lấy Dận Chân mà khóc.

Ta đứng vẽ chăm chú bên bàn viết. Có tiếng động bên ngoài truyền đến, ta ngẩng lên nhìn. Hoàng Lịch đang đẩy cửa bước vào. Hoàng Lịch đi vào, thi lễ xong rồi ngồi xuống ghế, nói chuyện:

- Nhã Nhi hôm qua nói muốn đến thăm ngươi. Ta sợ hôm qua ngươi mới hồi cung, sợ thân thể mệt mỏi nên đã ngăn không cho nàng tới.

Ta ngồi đối diện hắn, nói:

- Không phải ngại. Ta cũng lâu rồi chưa gặp Nhã Nhi. Nếu ngày mai rảnh, ngươi đưa nàng tới đây.

Hoàng Lịch gật đầu, im lặng một lúc mới nói:

- Những cửa hàng cửa hiệu, Thập tam thức đã giao hết cho ta. Năm ngoái, lợi nhuận thu được hơn tám mươi vạn lượng, ta đã đem nộp vào quốc khố.

Ta gật đầu, suy nghĩ một hồi lại nói:

- Sau này, trọng trách của ngươi càng lúc càng nhiều, dù thế nào cũng nên dành thời gian cho mấy việc này một chút, đừng để bọn Lý Dục, già rồi không có bát cơm ăn.

Hoàng Lịch dường như có chút hoảng hốt, một lúc sau mới mở miệng đáp ứng:

- Đích thân ta sẽ an bài. Không còn việc gì khác, ta đi đây.

Nhiều ngày nay ta vẫn gặp phải ác mộng. Do dự một hồi, không kìm được ta đành hỏi:

- Ngạch nương của Lữ Lam Hi vẫn không tìm được ư?

- Ngươi vẫn gặp ác mộng mỗi đêm sao? – Hoàng Lịch ngẩn ra.

Ta gượng cười, gật đầu. Hắn nhíu mày, nói:

- Tại sao bất cứ chuyện gì ngươi cũng gánh trên người vậy? Có nhiều chuyện không phải là do ngươi. Lữ Lam Hi gặp chuyện không may, mặc kệ là A mã, ngạch nương của Lam Đông đối với ả không có huyết thống nhưng vẫn chịu nạn chu di cửu tộc. Những việc này, dù có nói rõ cũng không thể thay đổi được. Đám thị vệ lúc đầu bị xử chết, hoàn toàn không phải ý của Hoàng A mã, là quyết định của ta.

Ta kinh sợ, chăm chú nhìn hắn, có chút không tin. Hoàng Lịch gượng cười, yếu ớt nói:

- Chỉ cần là những người có quan hệ với Chân Hi các, Hoàng A mã sẽ không dễ dàng trừng phạt, hưởng hờ, người cũng không hiểu rõ tình huống lúc đó.

Ta ngơ ngác nhìn hắn thân nhiên nói tiếp:

- Sống trong cung không được phép nhân từ.

Ta dờ dẫm ngồi im. Hoàng Lịch nói tiếp:

- Người nhà của những thị vệ này, ta đều đã thu xếp ổn thỏa, bọn họ sẽ không phải lo lắng đến sinh hoạt hằng ngày.

Kinh ngạc nhìn Hoàng Lịch đứng dậy bước ra khỏi phòng, đến khi hắn ra đến ngoài sân, ta mới lấy lại tinh thần. Đây là Hoàng Lịch mà ta đã nhìn hắn trưởng thành đây sao?

Đang mông lung, đột nhiên ta nhớ tới Hoàng Hãn đã nói hôm qua, ngực đánh trống thỉnh thỉnh, khẽ rung mình. Liệu Hoàng Hãn cũng sẽ trở thành như vậy?

Khôn Trữ cung

Ô Lạt Na Lạp thị gò má hõm sâu, nét mặt âm đạm, quần áo trên người không che nổi vẻ gầy gò. Dù sao Lữ Lam Hi cũng là người của Khôn Trữ Cung, Dận Chân dù chưa đề cập tới nhưng từ lúc đó không hề đặt chân tới đây. Hoàng hậu đương nhiên vì thế mà đau khổ.

Hoàng hậu đỡ lấy Lan nhi ôm vào lòng, lấy tay xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn kia. Lan Nhi nhếch miệng cười khiến Hoàng hậu vui vẻ:

- Gương mặt giống hệt như Hoàng thượng, cũng phảng phất nét của muội muội. Lớn lên, Lan nhi nhất định sẽ trở thành đại mỹ nhân.

Ta cười nhợt nhạt, không tiếp lời. Hi phi ngồi phía sau ta cũng đứng lên bước lại gần, cúi đầu nhìn rồi cười nói:

- Thật rất đáng yêu, ai nhìn cũng thích.

Ô Lạt Na Lạp thị đưa Lan nhi lại cho Hi phi, nói:

- Ngươi mang theo tiểu cách cách và các muội muội ra ngoài chơi. Ta có chuyện muốn nói với Hiếu Văn.

Hi phi cười với ta, ôm Lan nhi ra ngoài, nói với chúng phi tần

- Chúng ta đưa tiểu cách cách ra ngoài một lúc.

Thập tam phúc tấn Triệu Giai thị đứng dậy nói:

- Lúc này, trăm hoa trong Ngự hoa viên đang nở rộ. Thật đúng lúc.

Một đám phi tần thấy vậy liền đứng lên theo ra ngoài.

Ta nâng trà lên uống, yên lặng đợi Ô Lạt Na Lạp thị. Hoàng hậu từ từ mở miệng nói:

- Hiểu Văn, muội còn nhớ lời ta đã nói chứ?

Ta giật mình, chớp chớp mắt, nhất thời không hiểu hoàng hậu đang nhắc tới việc gì. Thấy vẻ mặt hoàng hậu khẩn trương, ta rung động, tỉnh táo nhớ lại, gượng cười nói:

- Muội sẽ không quên.

Sắc mặt hoàng hậu được buông lỏng, cười gật đầu nói:

- Dù bất kỳ chuyện gì xảy ra, muội cũng không được rời bỏ hoàng thượng.

Ta im lặng ngồi, ánh mắt vô thức nhìn xuống mặt đất. Hoàng hậu khẽ thở dài, nói:

- Ta thật có mắt như không. Ta vẫn cho rằng nha đầu Lam Đông kia chỉ có vẻ ngoài lạnh lùng, nhưng trong sáng. Nếu như không phải do ta đề nghị, Thập tam đệ sẽ không xảy ra chuyện, muội sẽ không bị hoảng sợ. Hoàng thượng mặc dù không trách ta, đó là vì tình cảm phu thê mấy chục năm mà thôi. Ta thân thể càng lúc càng yếu. Ta cũng muốn hậu cung sau này giao lại cho muội quản lý, nhưng ta cũng hiểu muội chẳng thích để ý những việc này. Nghĩ đi nghĩ lại, hậu cung chỉ có Hi phi. Tính nết ôn hòa, hiểu rõ nhân tình thế thái, có nàng đứng ra gánh vác, ta cũng yên lòng nhiều. Ta không có yêu cầu gì khác, chỉ hi vọng hậu cung có chuyện muội sẽ đứng ra giúp một tay. Vì hoàng thượng góp sức, ta chỉ có thể làm được đến vậy.

Nói xong những lời này, hoàng hậu lấy khăn che miệng ho một hồi. Ta ngồi yên, đợi nàng phục hồi, rồi nói:

- Hoàng thượng từ lúc kế vị, hậu cung có quy củ rõ ràng, đều là do hoàng hậu. Người đứng nên lo lắng nhiều, nên tinh dưỡng thật tốt.

Hoàng hậu nhìn ta, muốn nói nhưng lại thôi, rồi thở dài, khẽ lắc đầu. Thấy biểu hiện của hoàng hậu như vậy, ta nghi hoặc hỏi:

- Có việc, hoàng hậu xin nói thẳng.

Hoàng hậu im lặng suy nghĩ, hồi lâu mới nói:

- Á bị giam cầm nhiều năm như vậy rồi, coi như đã trừng phạt đủ. Muội muội xin với hoàng thượng, thả ả ra. Mấy năm nay, chuyện ở Tây Tạng, Ngạc gi cũng có công không ít.

Việc này, mấy năm nay ta cũng đã quên. Ta vội vàng gật đầu, nói:

- Muội nhất định sẽ nói.

Hoàng hậu khẽ gật đầu. Ta thấy hoàng hậu chống tay muốn đứng lên, nhưng không thể bèn chạy lại đỡ nàng, nói:

- Người cứ nằm xuống nghỉ ngơi, có chuyện sau hãy nói.

Hoàng hậu chậm rãi bước về giường, nằm xuống, vô lực cười nói:

- Muội đi tìm các nàng đi, ta nghỉ một chút.

Ta gật đầu, xoay người bước ra ngoài.

Ra khỏi Khôn Trữ cung, ta bước tới ngự hoa viên. Chậm rãi đi, ta thở dài một hồi, thấy trong lòng khó chịu đành dừng bước, xoay trở về phòng. Cúc Hương đi theo hỏi:

- Nương nương, tiểu cách cách vẫn đang ở ngự hoa viên, chúng ta không tới đó sao?

Ta đi chậm lại, căn dặn Cúc Hương:

- Người đi bẩm với Hi phi một tiếng, ta trở về trước.

Buổi tiệc mừng đầy tháng cho Lan nhi đã kết thúc, lúc này ta trở về cũng không mất đi cấp bậc lễ nghi. Cúc Hương thấy vậy liền đáp dạ, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Ta ngồi uống trà trong sân, bên cạnh để quyển sách đang đọc dở. Xảo Tuệ ngồi đối diện, gật gù gật gù ngủ. Hai năm trở lại đây, Xảo Tuệ đã già hơn, tóc phân nửa đã bạc trắng. Ta nhiều lần đề cập, để một tiểu cung nữ đi theo chăm sóc cuộc sống hàng ngày của nàng, nhưng nàng không đồng ý. Không những thế, nàng còn tự tay chăm sóc Lan nhi. Nàng nói ‘bọn trẻ đâu có tí mĩ được như ta’. Vì thế, dù nói thế nào cũng không thể lay chuyển được nàng, đành thăm căn dặn bọn Cúc Hương chú ý tới nàng nhiều hơn.

Hương trà thơm ngát bốn phía. Ta nâng chén trà đưa lên đảo một vòng trước mũi, hít đủ hương thơm rồi mới chậm rãi uống một ngụm.

Đúng lúc, tiếng Tiểu Thuận Từ từ bên ngoài gọi vào:

- Nương nương! Nô tài Tiểu Thuận Từ cầu kiến!

Xảo Tuệ nghe tiếng giật mình tỉnh dậy, kinh hãi nhìn về phía Lan nhi. Thấy Lan nhi không tỉnh giấc, Xảo Tuệ liền nhanh chóng bước ra mở cửa. Tiểu Thuận Từ cúi đầu chào Xảo Tuệ, rồi mang theo một hộp nhỏ bước vào.

Tiểu Thuận Từ tới trước mặt ta, nhẹ nhàng đặt chiếc hộp kia lên bàn rồi lui lại vài bước, hành lễ nói:

- Nô tài tới chỗ đại sư phụ gồm trong cung. Sư phụ vừa mới nung xong, nô tài liền đem về để nương nương xem.

Ta nhếch miệng cười, mở hộp cầm ra hai chén gốm trong hộp quan sát. Lốp men xanh màu sắc tươi tắn bao phủ, hơi nghiêng thì thấy trơn nhẵn trong suốt. Ở giữa chén lõm hình cung, có hình một tiểu cô nương vô cùng sống động, là hình dáng Lan nhi ta đã gặp trong mộng.

Ta cười lớn, cầm lên chiếc chén còn lại. Chén này về hình dạng, màu sắc đều giống hệt cái trước. Đưa hai chén lên trước mặt, ta thấy Lan nhi, Hoàng Hân đang tươi cười với ta.

Mãi ngắm một hồi, ta thấy Tiểu Thuận Từ vẫn đứng một chỗ, tay cầm cuộn tranh. Ta mỉm cười đưa tay nhận lại, đặt lên bàn, cười khen hân:

- Thủ công làm thật tốt. Hình vẽ thật giống.

Tiểu Thuận Từ vui vẻ, sung sướng nói:

- Hình vẽ trên chén đều phong theo bức họa của hoàng thượng và nương nương, nô tài đâu dám qua loa. Mấy ngày nay, nô tài theo sát sư phụ, đề phòng xảy ra sai sót.

Ta gật đầu, cười trách mắng:

- Không cần quảng cáo rùm beng như vậy, ta biết ngươi làm việc luôn chu toàn.

Hắn cười nhăn cả mũi, cúi chào rồi xoay người rời đi.

Đặt đôi chén trong tay xuống, ta nhặt lên một đôi chén khác. Nghiêng chén nhìn, thấy hình Dận Chân mặc bộ áo màu xanh, sắc mặt buồn lòng, nhìn kỹ hơn sẽ thấy trong mắt hắn lóe lên tia giễu cợt. Trong cái chén khác, là hình vẽ của ta, sắc mặt hồng đỏ e thẹn, nhưng rất vui mừng.

Ta bật cười khanh khách. Xảo Tuệ lắc đầu cúi xuống đỡ Lan nhi. Thấy ta vẫn vui vẻ lật qua lật lại mấy cái chén, Xảo Tuệ cười lớn rồi bế Lan nhi đi vào phòng.

Một tràng gõ cửa rất nhỏ vang lên, ta liền cất hết chén vào trong hộp, lớn tiếng nói:

- Vào đi!

Ngạc đáp ứng mặc bộ y phục vàng nhạt bước vào. Vài năm không gặp, thân thể nàng héo hon đi nhiều, khoe mắt xuất hiện vài nếp nhăn.

Ngạc đáp ứng cúi người thi lễ, nói:

- Nô tỳ đến đây nói lời cảm tạ với nương nương.

Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, dù sao nàng cũng bị giam cầm vài năm, rốt cuộc cũng có liên quan tới ta. Ta có chút áy náy, nàng Ngạc đáp ứng lên, nói:

- Ngươi không cần cảm ơn ta.

Ngạc đáp ứng ngắn ra, vô cùng kinh ngạc, dường như không tin ta sẽ bình thản, khách khí đến vậy. Thấy nàng không có ý muốn đi, ta chỉ vào ghế đối diện, mỉm cười nói:

- Ngồi xuống đi!

Nhìn sắc mặt, ta đoán nàng cũng không phải là tình nguyện đến cảm ơn với ta. Ta im lặng chờ nàng nói trước.

Hai người yên lặng hồi lâu, Ngạc đáp ứng nói:

- Có chút lời, nô tỳ nói ra khẳng định nương nương sẽ không hài lòng. Nếu như không nói, cả đời này nô tỳ e rằng cũng không thanh thân sống được.

Ta nhắc chén trà lên uống một ngụm, nhợt nhạt nói:

- Có gì cứ nói, đừng ngại.

Ngạc đáp ứng trầm ngâm một hồi, nhìn mông lung về phía trước nói:

- Từ xưa tới nay, đàn ông đều ba vợ bốn nàng hầu. Hoàng thượng không phải là người đàn ông bình thường, thành ra Tam cung Lục viện cũng là lẽ thường. Nữ nhân trong cung vốn là đại diện cho các thế lực khắp nơi. Để cân đối, sử dụng những thế lực này, hoàng thượng liền đem con gái nhà quyền quý vào cung. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, mà ngoại lệ thì thường là người con gái được hoàng thượng yêu thương tha thiết.

- Lần trước vài tú nữ cùng được tuyển vào cung, chỉ có mình nô tỳ được hoàng thượng sủng hạnh. Vậy mà, nô tỳ chỉ được hưởng thụ duy nhất một đêm với hoàng thượng, rồi lập tức bị giam cầm nhiều năm như vậy. Điều này có ý nghĩa gì? Hoàng thượng không cần chúng nô tỳ, hoặc là có người không dung chúng nô tỳ. Kỳ thực, nếu không cần hoặc không thể bao dung, vậy đừng nên tuyển tú. Như vậy, chúng nô tỳ có lẽ sẽ tìm được đáng phu quân phò tá cả đời, có thể hưởng thụ cuộc sống phu thê ân ái, con cái ngoan hiền, mỹ mãn mà sống. Hiện tại, chúng nô tỳ chỉ có thể tịch mịch suốt đời trong cung.

Ta nghe vậy ngẩn ngơ nhìn, thấy viền mắt nàng ửng hồng, mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía trước. Thấy nàng như vậy, ta có chút khó chịu. Ngạc đáp ứng nói tiếp:

- Năm nay lại có các tú nữ mới vào cung. Các nàng chắc chắn sẽ giống như nô tỳ ngày đó, trong lòng áp ủ bao hi vọng, giấc mơ.

Ngạc đáp ứng nhìn sang ta, ánh mắt có vẻ giễu cợt:

- Nô tỳ không biết nên cảm ơn người, hay phải hận người.

Lòng ta vốn có một chút cảm giác áy náy, nhưng nghe nàng nói vậy, ta lại cảm giác không vui, im lặng rồi khẽ cười nói:

- Ngươi cảm ơn, hay ôm hận, đó là việc của ngươi. Bản thân ngươi đã nói, ta cũng nhắc nhở ngươi. Hoàng thượng sẽ không để cho bất kỳ ai tác động tới người, hay làm ảnh hưởng đến ta nên đừng nói là do ta không dung cho đám người dưới các ngươi. Hơn nữa, nếu không muốn trúng tuyển tú, biện pháp còn rất nhiều.

Tay Ngạc đáp ứng rung lên, nước trà sóng sánh ra ngoài. Nàng nhìn ta, buông chén, dịu dàng đứng lên, hờ hững thi lễ, nói:

- Mặc kệ là thế nào, nô tỳ cũng phải cảm tạ người đã thả nô tỳ.

Ta mỉm cười:

- Ngươi không cần cảm ơn ta. Nói cho cùng, ngươi bị giam cũng là vì ta.

Ngạc đáp ứng nhìn ta, khẽ thở dài:

- Đó là hậu quả nô tỳ phải gánh. Có một việc, nô tỳ nói để người rõ. Lần đó, hoàng hậu nhiễm bệnh, trong cung có lời đồn là do nương nương gây ra. Quả thực, nương nương đã trách nhảm, rải lời đồn không phải là nô tỳ.

Ta ngắn ra, nhìn khóe miệng nàng giật giật. Ngạc đáp ứng cố gượng cười, nói:

- Mặc dù không thể xác định rõ là ai, nhưng nô tỳ hoài nghi chính là Lam Đông cô nương ở Khôn Trữ cung.

Nghe nàng nói vậy, toàn bộ chuyện cũ lại hiện lên.

Năm đó, hoàng hậu từ Viên Minh viện trở về, lập tức mắc bệnh nặng. Tề phi, Ngạc đáp ứng cũng lần lượt gặp chuyện không may. Người có thể qua lại chỗ ở của hai người này, chỉ có thể là Lam Đông, cung nữ bên cạnh hoàng hậu.

Thật là kẻ sách nhất tiền hạ song điều. Hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp thị nếu như không hồi phục, người đầu sỏ gây nên chắc chắn là ta. Đến lúc đó, nghìn

người chỉ tội, chỉ có Dận Chân sẽ bảo vệ cho ta, nhưng lời đồn nhất định cũng sẽ làm ta bị tổn thương.

Sống trong cung, ai ai cũng tính toán, lập mưu bày kế. Thật không ngờ, kẻ nham hiểm nhất lại là ả, em gái của tỷ tỷ.

Đến khi ta bùng tỉnh, nhìn quanh thì không thấy ai, chắc Ngạc đáp ứng đã bỏ đi từ lâu. Nghĩ tới những lời Ngạc đáp ứng kia nói, tâm tình ta trở nên rối bời, không thể bình tĩnh được.

Mặt trăng đã mọc lên đỉnh ngọn tre, ta hít thở thật sâu, đứng dậy men theo hành lang trở về phòng.

Nếu như ở chỗ này, ta không sơ suất làm vỡ nát vòng tay, nếu như lúc đó Lam Đông không nhìn thấy, nếu như một loạt sự việc xảy ra trùng khớp, có lẽ không khiến ba mạng người phải chết oan uổng. Nếu chết, cũng chỉ nên để một mình ta chết mà thôi.

Nghĩ tới đây, ta cười khổ, cúi đầu nhìn cái bóng của chính mình, từng bước từng bước đi tới, càng lúc càng nặng nề.

Cuối cùng ta cũng đi được đến cửa Trữ hoa viên, muốn đi tiếp trở nhưng chân nặng trĩu, không thể lê bước. Nhìn ngõ dài trước mặt, một bên tường được ánh trăng chiếu sáng rõ như ban ngày, bên còn lại bị bóng tường cung đình che khuất, đen tối u ám. Đứng nhìn một lúc, chậm rãi ta bước đến cạnh tường, nép vào trong bóng tối, vịn tường từng bước từng bước rời đi.

- Nương nương, lão nô rút cuộc đã tìm thấy người!

Cao Vô Dung mừng rỡ reo lên ở phía trước, một tay vén áo, một tay cầm đèn chạy tới cạnh ta. Ta dừng chân, nói không ra hơi:

- Dìu ta trở về.

Cao Vô Dung bước đến, đỡ tay ta nói:

- Trước bữa tối, hoàng thượng sai nô tài đi tìm nương nương. Những chỗ người hay đến, nô tài đều đã đến tìm mấy lần mà không tìm thấy. Cuối cùng, nô tài nhớ tới Trữ hoa viên, không ngờ người thực sự đang ở đây.

Ta không còn sức để mở miệng, chỉ mặc hán đồ đi về Tây Noãn phòng.

Dận Chân đang đứng xem mấy chiếc chén hồi chiều, lật qua lật lại tập trung ngắm nghía. Cao Vô Dung đỡ ta bước vào, rồi cúi đầu lui ra ngoài. Dận Chân nghe tiếng đóng cửa, liền cẩn thận để mấy chiếc chén xuống, rồi quay lại nhìn.

Hắn vui vẻ, cười ngoác miệng nhìn ta.

Ta gượng cười, nhưng mép chỉ khẽ nhếch lên một chút, không ra nụ cười. Thấy thần sắc ta như vậy, Dận Chân sững lại, yên lặng nhìn ta.

Ta đưa tay về phía Dận Chân, nét mặt hắn liền giãn ra, ôn hòa trở lại. Dận Chân bước lại gần, ôm ta vào lòng. Dận Chân hỏi:

- Nhược Hi, đã xảy ra chuyện gì?

Ta úp mặt vào ngực hắn, khẽ nói:

- Không có chuyện gì, chỉ là mệt quá thôi!

Dận Chân buông tay, cầm lấy bàn tay của ta, nhíu mày, nhìn thẳng vào mắt ta nói:

- Nàng một ngày buồn một ngày sầu, nói cũng càng lúc càng ít. Nếu không ở trong Tây Noãn phòng, nàng lại một mình lang thang trong hoa viên. Nhược Hi, nàng như vậy làm sao ta có thể yên tâm.

Ta nhoen miệng cười, định nói vài câu trấn an thì hắn lại nói tiếp:

- Nàng xem, thân thể càng lúc càng yếu ớt, một trận gió mạnh thổi qua đứng cũng không vững. Ngày mai, ta sẽ truyền thái y đến chuẩn mạch cho nàng.

Ta lắc đầu, lúc lắc cánh tay của hắn, nói:

- Bản thân khỏe mạnh thế nào, ta hiểu rõ nhất. Chẳng không phải lo đâu,

Dận Chân nhíu mày:

- Người khác đã mặc y phục ngày xuân, nhưng nàng vẫn mặc đám quần áo dày cộp của mùa đông. Trời đã ấm rồi, nhưng nàng vẫn đóng chặt cửa sổ, không để gió lùa vào. Nếu quả thực nàng khỏe mạnh, thì nói cho ta rõ vì sao lại như vậy?

Ta cúi đầu, không biết nên nói thế nào. Chẳng lẽ nói trong ngực ta lạnh buốt, chỉ làm thế mới dễ chịu hơn một chút.

Dận Chân nhắm mắt, thở dài rồi nói:

- Từ khi Thập tam đệ gặp chuyện không may, nàng liền trở nên như vậy. Nàng cứ dằn vặt chính mình, lý do là gì?

Trong lòng hồ thẹn, ta không biết nói gì, đành tựa đầu lên vai hắn, khẽ nói:

- Chỉ là ngực rất đau thôi.

Dận Chân vỗ nhẹ lưng ta, ôn nhu nói:

- Về sau, đừng bày ra bộ dáng này nữa.

Nghe hắn nói dù rất dịu dàng, nhưng lại bộc lộ vẻ kiên định, không muốn tranh cãi. Ta đành gật đầu, không thêm nói lại.

Dận Chân đỡ ta tới ngồi xuống, nói:

- Ăn một chút đi.

Nhìn một bàn đồ ăn tinh tế tinh xảo, ta vẫn không có cảm giác đói. Nhìn bát canh có vẻ thanh đạm, ta múc một chén định uống. Uống một ngụm, ta ngẩng đầu hỏi:

- Có thể cho ta mượn lệnh bài không?

Dận Chân chậm rãi nuốt xuống miếng ăn, im lặng nghĩ rồi hỏi:

- Nàng muốn xuất cung?

Nghe khẩu khí nhàn nhạt của Dận Chân, nhưng tâm ý của hắn đã rõ, là không muốn cho mượn. Đây là chuyện mấy ngày nay ta mong muốn, làm sao có thể dễ dàng cho qua như vậy.

Hoàng Hãn càng lúc càng lớn, cuộc sống bên ngoài cung đình chưa từng được tiếp xúc. Cứ như vậy, so với các hoàng tử chân chính, không có sai biệt gì, sẽ trọng quyền lực mà không tôn trọng sinh mệnh của người khác.

Ta buông bát, tỏ rõ ý muốn, kiên định nói:

- Ở trong cung lâu ngày, ta muốn ra ngoài hít thở một chút không khí tự do.

Ánh mắt Dận Chân buồn bã, dường như có chút hờn giận, nhưng rất nhanh lại biến mất. Hắn cười nói:

- Để mai ta sai Cao Vô Dung mang một tấm đến cho nàng.

Ta nhìn hắn tươi cười. Dận Chân vẫn chăm chú nhìn ta, nói:

- Nếu có thời gian, ta sẽ đi cùng nàng.

Ta giật mình, tinh tế nhìn hắn không chớp mắt, hiểu rõ sự lo lắng của hắn. Ta rất cảm động, lấy khăn lau miệng, chưa kịp mở lời thì hắn đã hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Hình như có người dù vất vả nhưng cũng không muốn cho ta đi cùng.

Ta bật cười, xích ghế lại gần hắn, dựa vào vai hắn, ngẩng đầu nói:

- Tạ hoàng thượng thánh ân. Nô tỳ tự biết chăm sóc, không phiền hoàng thượng.

Dận Chân nắm tay ta, cười lớn:

- Không biết ai có phúc phận lớn đến vậy, được nương tử của ta hạ mình chiếu cố.

Chúng ta cười lớn một hồi. Ta giật mình, đây là ta sao? là hắn sao? Dận Chân thấy ta mê man, cũng ngưng cười, nhìn ta bất động.

Một hồi sau, ta giật mình, thấy hắn đang nhìn ta như vậy, khiến mặt nóng bừng, ngả người về sau. Dận Chân nhếch miệng cười hỏi:

- Là ai?

- Hãn nhi – ta đáp.

Hai mắt Dận Chân trong suốt, nhìn ta không hề ngạc nhiên, dường như đã tự đoán được. Ta cúi đầu, cầm tay Dận Chân, yên lặng vỗ về mấy ngón tay của hắn. Dận Chân bỗng mở miệng nói:

- Sự sợ hãi của nàng, cũng bao gồm cả Hãn nhi?

Ta ngẩng đầu, bình tĩnh đáp:

- Bao gồm

Dận Chân hít thở thật sâu, dường như có thở dài mà ta không rõ. Dận Chân lắc đầu, nhú mồm nói:

- Hãn nhi vốn rất thông minh, còn nhỏ tuổi như vậy mà với sự việc xung quanh đã biết phán đoán suy luận, tương lại ắt có thành tựu.

Ta hoảng hốt, quỳnh lên nói:

- Ta không cần Hãn nhi có thành tựu to lớn, ta chỉ cần con trở thành người chính trực ngay thẳng, tự làm tự sống, thế là tốt lắm rồi. Huống hồ, chàng đã từng đồng ý, miệng vàng đã nói, không được thay đổi.

Dận Chân bắt đầu nhìn ta chăm chăm, ta quắc mắt lên nhìn hắn. Hắn liền lắc đầu, đứng lên bước về giường. Ta đi theo quan sát.

Dận Chân nằm lên giường, gối đầu lên tay, nhìn đỉnh màn. Ta đứng cạnh giường, quan sát hắn.

Thật lâu sau, hắn nhìn sang ta, nói:

- Hãn nhi còn nhỏ, chúng ta không nên áp đặt suy nghĩ của mình lên con nhỏ. Đợi đến lúc con trưởng thành, nó sẽ biết nên làm thế nào.

Ta nghe hắn nói cũng hợp lý, vội vàng gật đầu đồng tình. Tuy Dận Chân vẫn chưa đáp ứng yêu cầu của ta, nhưng vẫn cho ta cơ hội giáo dục Hoàng Hãn.

Ta nằm xuống cạnh Dận Chân, yên lặng suy nghĩ. Phải làm thế nào để Hoàng Hãn sớm hiểu rõ ngoài hoàng cung, thế gian còn rất nhiều nơi tốt đẹp hơn.

Dận Chân xoay người, ánh mắt đen kịt nhưng rất ảm áp nói:

- Những người ở bên cạnh thiên tử đều mong muốn được nổi bật, nhưng nàng bao nhiêu năm nay vẫn vậy, không để tâm tới chuyện này, nhưng lại luôn khiến người ta không thể quên. Nàng có nhớ cái lần nàng dùng đĩa chén hình hoa các loại, đựng nước quả cho chúng ta uống không?

Trong đầu ta lập tức hiện lên tình hình ngày hôm đó, trong lòng thâm nuôi tiếng. Nhìn vẻ cười cứng đờ của Dận Chân, ta liền bật cười, che miệng cười rộ. Dận Chân liền giật mình, nhìn bộ dạng của ta có chút khó hiểu, hồ nghi nhìn ta. Ta cười nói:

- Ta nhớ nhất không phải là việc đó, mà là cái lần ta cho chàng ăn bánh muối.

Thấy ta cười không ngừng được, hắn thở dài, ôm ta nói:

- Đến bao giờ nướng tử của ta mới không khiến vị phù phải lo lắng đây?

Vẻ cười của ta liền cứng đờ. Những ký ức này không chỉ lưu lại kỷ niệm, mà còn là những hồi ức nhuộm máu. Ta buồn bã, dán mặt vào ngực Dận Chân, không nhúc nhích.

Trên đường phố kinh thành, Hoàng Hãn nhìn dòng người đông đúc qua lại như thoi đưa, lại nhìn sang hàng quán lụp nhụp hai bên đường, trong mắt dường như vô cùng kinh ngạc, nhưng nhìn về phía Hoàng Lịch, bắt chước dáng vẻ nhàn nhã khoan thai, chậm rãi bước đi. Phó Nhã thấy vậy, chỉ ta nhìn về phía huynh đệ bọn họ, cười lớn.

Ta cũng che miệng cười khê. Nghe tiếng cười, Hoàng Lịch quay đầu lại, nhìn ta cùng Phó Nhã, cười nói ;

- Nương... Cô cô, chúng ta cứ đi thế này sẽ khiến Hãn nhi mỏi chân.

Hoàng Hãn đứng bên cạnh, ngẩng đầu nhìn Hoàng Lịch, bắt mắt nói:

- Đệ không mỏi chân, Tử ca coi thường đệ.

Hoàng Lịch chớp mắt, mỉm cười rồi tiếp tục dẫn Hoàng Hãn đi. Đi dạo hồi lâu, ta vấp chân suýt ngã, Hoàng Hãn thấy vậy chạy lại đỡ. Chúng ta nhìn nhau bật cười. Hoàng Lịch chỉ quán trà trước mặt, nói:

- Chúng ta nghỉ tạm một lúc thôi.

Ta ngẩng lên, ba chữ 'Đỉnh Sương Lâu' đập vào mắt. Ta nghi hoặc, dường như trong trí nhớ của ta, Đỉnh Sương Lâu không phải ở đây. Có thể lâu lắm rồi không ra khỏi cung, nhiều việc thay đổi, ta nhớ nhầm phương hướng không chừng. Ta quay sang nhìn phía đối diện, không có cửa hàng ngọc ở đó.

Đứng ngơ ngẩn ở đó, Hoàng Lịch và Hoàng Hãn đã bước vào trong quán, đang quay lại ra hiệu cho chúng ta đi vào. Phó Nhã liền túm tay áo ta giật giật, nói:

- Cô cô, có gì không ổn sao?

Ta lấy lại tinh thần, lắc đầu với nàng rồi bước vào trong quán. Bốn người chúng ta ngồi trên lầu hai, sát cạnh cửa sổ trông xuống đường phố.

Tiểu Nhị từ nãy luôn đi theo phía sau, niềm nở hỏi Hoàng Lịch:

- Gia, người muốn ăn gì? Tiệm của chúng tôi có...

Hoàng Lịch đưa tay ngăn lại, thuận miệng nói ra vài món ăn. Tiểu Nhị kia chớp chớp mắt nói:

- Thì ra ngài là khách quan, tiểu nhân vừa tới nên không biết, mong gia thứ tội.

Nói xong, hắn chạy nhanh xuống lầu.

Hoàng Hân thấy tiểu nhị chạy đi, liền hỏi Hoàng Lịch:

- Từ ca, bình thường huynh hay tới đây sao?

Hoàng Lịch tươi cười, đang muốn trả lời thì ta đã chặn đứng câu chuyện, hỏi Hoàng Hân:

- Bên ngoài cung vui không?

Hoàng Hân gật đầu, nhưng vẫn tiếp tục nhìn Hoàng Lịch, dường như rất muốn nhận được câu trả lời. Hoàng Lịch thấy thế nói:

- Cũng không thể nói là thường xuyên, chỉ là làm việc đi ngang qua thì ghé vào.

Hoàng Hân liền gật đầu, nét mặt sung sướng vui mừng, nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ một hồi rồi lại hỏi Hoàng Lịch:

- Đệ lớn lên, cũng có thể ra ngoài làm việc chứ?

Hoàng Lịch khẽ gật đầu, Hoàng Hân càng vui vẻ. Ta mừng thầm, hỏi Hoàng Hân:

- Nếu có thích ở luôn bên ngoài thế này không?

Hoàng Hân suy nghĩ một hồi, rồi bữu môi từ chối:

- Không muốn.

Thật không ngờ tiểu gia hỏa này một mực từ chối, khiến mong muốn của ta bị thất bại. Ta ngẩn ngơ, về tươi cười biến mất, thở dài. Hoàng Hân thấy ta như vậy, chiêm chiếp hỏi:

- Hân nhi nói sai rồi sao?

Ta lắc đầu, không còn tâm tư mở miệng trả lời. Hoàng Lịch đưa mắt nhìn ta, ánh mắt nhàn nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ. Phó Nhã làm như không nghe chuyện, nhìn quanh xem xét. Ta biết Hoàng Hân sống trong cung từ nhỏ, nghĩ như vậy cũng không thể trách. Hoàng Hân nghĩ mình đã nói sai, hai mắt liền nhìn ta chằm chằm, nghiêm túc nói:

- Nếu như ngách nương, a mã và Hân nhi ở cùng nhau, đương nhiên Hân nhi bằng lòng ở ngoài cung.

Ta cười, xoa đầu của Hân nhi, thoải mái dịu dàng nói:

- Ngách nương không trách con.

Hoàng Hân lúc này mới nhoèn miệng cười, an tâm ngồi chơi.

Một trận cãi vã, hỗn loạn từ dưới lầu vang lên, còn lẫn cả tiếng một nữ nhi quát nhẹ trong mớ âm thanh ầm ĩ, như có như không. Hoàng Lịch nhíu mày, quay ra nhìn, cuối cùng không nhìn được bèn đứng dậy, bước xuống lầu. Hoàng Hân lập tức nhảy xuống, chạy theo sau.

Phó Nhã nhìn ta, vẻ mặt lo lắng:

- Cô Cô, Nhã Nhi đi theo Hân nhi, người đông, không nên để xảy ra chuyện.

Ta gật đầu, Phó Nhã liền đi theo sau Hoàng Hân. Đợi một lúc lâu, cả ba người họ đều không quay lại. Ta đứng lên lo lắng, bước xuống thang.

Đứng trên thang gỗ, quang cảnh cả tầng một ta đều quan sát được. Ở bàn giữa có bốn vị công tử mặc áo lụa ngồi. Cạnh bàn, một tiểu cô nương mười lăm, mười sáu tuổi ôm hồ cầm, đằng sau nàng một lão bà vẻ mặt rất kinh khủng. Lão bà này ôm trong tay một cô bé hai tuổi.

Cô nương đó vươn tay, lạnh lùng nói:

- Trả lại cho ta.

Vị công tử ngồi gần nhất lổ mồm cười nói:

- Gia rất thích nghe người gảy đàn, ca hát, cũng đặc biệt thích người hát. Khăn tay này là vật đính ước của ta và nàng, bản công tử tất nhiên là phải cất kỹ.

Vừa nói, hắn vừa đem khăn lụa cất vào trong áo. Cô nương kia quỳnh lên, loay hoay muốn đoạt lại khăn lụa. Chưa làm được gì, cô nương kia đã vị hắn kéo ngã vào lòng. Mọi người xung quanh. Lão bà sau lưng liền đặt đứa bé kia xuống, rút ra một cây roi, kêu lớn:

- Tiểu thư!

Nghe lão bà gọi như vậy, ta giật mình nhìn kỹ. Ba tên kia mặc dù hơi giật mình, nhưng bộ dáng tuyệt đối không chấp nhận buông tay. Ta đứng đó tức giận, không rõ tiểu thư nhà ai vừa ra khỏi cửa đã gặp phải con giận không đầu thế này.

Cô nương đó đẩy gã trai ra, bước về phía sau mắt bước, đón cây roi lão bà kia vừa tung tới. Tay giương lên, cuộn tròn roi lại rồi vung ra thật mạnh. Chiếc roi kia vung ra rồi bị gạt về, mang theo một mảnh áo của gã trai đó. Gã trai đó bị đau, lồng lộng đứng lên, miệng rú ầm ầm.

Cô nương đó đưa tay ra, nói:

- Trả cho ta!

Gã trai bị đau, không dám kinh nhìn, vội móc khăn lụa đưa ra trả. Cô nương đó đưa tay ra tiếp nhận, thấy tay hắn run bần bật, nhanh chóng lùi ra thật xa. Cô nương đem khăn lụa cất đi, xoay người lại nói với lão bà:

- Đi thôi!

Lão bà đáp dạ rồi xoay người về phía cô bé con. Nhưng lúc này, cô bé kia đã biến mất. Lão bà quynshh lên, xoay tròn tại chỗ nhìn tứ phía.

Ba bốn nam tử kia nháy mắt, rồi thất tha thất thểu đi ra ngoài. Bọn kia biết xảy ra chuyện không hay, nếu còn vẫn không đi, cô nương kia lại rat tay thì đâu có lợi.

Muốn tìm bọn Hoàng Lịch, ta quét mắt một vòng, thấy hắn đang đứng tại quầy nói chuyện với một nam tử. Nhìn trang phục, ta chắc rằng hắn chính là chủ của Đình Sương Lâu.

Phía sau Hoàng Lịch, bên trong quầy, Phó Nhã đang nắm tay Hoàng Hân, Hoàng Hân lại nắm tay cô bé kia. Chẳng biết có chuyện gì mà hai đứa nhóc vui vẻ mỉm cười.

Nhìn sang góc tường có hai rất khả nghi, ta liền bước nhanh xuống, giả bộ kêu lên vài tiếng. Ngoại trừ hai người này quay lại nhìn ta, còn những người khác không hề có tác động. Ta chen vào bên cạnh, kéo ty cô nương đó bước ra bên ngoài. Cô nương đó ngăn ra, nhưng nhìn xem ta không giống người xấu nên không vung roi lên. Thế nhưng, nàng không đi theo ta ra ngoài. Nhìn dáng vẻ nàng yếu điệu nhưng sức lực rất lớn. Ta buông tay nàng, xoay người lại nói:

- Người người đang tìm đang ở phía quầy hàng.

Sắc mặt nàng trùng xuống, theo ta bước ra ngoài đám đông.

Thấy vậy, đám đông tụ lại xem náo nhiệt dần dần ra. Lão bà đi phía sau chạy nhanh tới, kéo cô bé kia lại gần, ngồi xổm xuống dịu dàng hỏi:

- Nhị tiểu thư, người có bị thương không?

Cô bé lắc đầu, quay lại dắt tay Hoàng Hân nói:

- Đây là cô cô của muội, Tề Cát Đặc. Đó là tỷ tỷ của muội, Tăng Đan.

- Ta là... – Hoàng Hân ngập ngừng.

Trước khi xuất cung, ta đã từng dặn Hoàng Hân không thể nhắc tới mấy chữ hoàng cung, Ái Tân Giác La. Hoàng Hân do dự, dường như không muốn nói dối, liền ngẩng đầu nhìn ta. Ta khẽ lắc đầu. Hoàng Hân thất vọng, quay lại nói với cô bé:

- Ta là Kim Hân.

Ba người đó nói lời cảm ơn, rồi muốn đi ný. Hoàng Lịch nói:

- Cô nương, dừng bước!

- Công tử có gì cần dặn? – Cô nương kia xoay lại hỏi.

- Nếu như cô nương ở kinh thành không có chỗ dừng chân, ta có đề nghị thế này. Bọn của ta có mở một quán trà, hiện giờ đang cần người phụ việc. Cô

nuong nếu không chê, trước hết có thể đến đó, khi nào tìm được chỗ khác thì đi cũng không muộn. – Hoàng Lịch nhàn nhạt nói.

Cô nương đó quan sát chúng ta một hồi, sau đó gật đầu, thi lễ với Hoàng Lịch:

- Tạ ơn công tử.

Hoàng Lịch đưa mắt nhìn ông chủ Đình Sương Lâu. Hắn liền cuống quýt đưa tay, làm tư thế mời, nói:

- Cô nương, xin mời.

Đội bọn họ đi khỏi, Hoàng Lịch cười nói:

- Lăn lộn một phen, Hãn nhi chắc đói bụng rồi.

Hoàng Hãn vẫn ngóng ra cửa, dường như không nghe thấy gì. Phó Nhã lắc lắc tay, Hoàng Hãn mới quay sang hỏi ta:

- Ngạch nương, Lan nhi và nàng đều thật đẹp.

Chúng ta ngẩn ra, rồi bật lên cười rộ.

Ăn xong bữa trưa, Hoàng Lịch nhìn xuống dưới lầu. Ta theo ánh mắt của hắn nhìn xuống, thấy mấy người thị vệ mặc thường phục đang tản bộ xung quanh quán. Bộ dạng bọn họ nhìn như nhàn tản, nhưng thực ra là đang bao quanh quán.

Ta cười hỏi Hoàng Lịch:

- Nếu thật sự có việc cần làm, người cứ đi đi. Bọn họ đang ở đây, không có việc gì đâu.

Hoàng Lịch khẽ gật đầu, đứng lên chần chừ nói:

- Ta đợi thêm một lúc nữa.

Ta lắc đầu, nói:

- Sau này, thời gian rảnh của người cũng không còn nhiều đâu. Tranh thủ thôi.

Ngẩng đầu lên nhìn ánh mặt trời, ta lại nói:

- Lúc này cũng không thể đi ra ngoài. Chúng ta tới quán trà nghỉ tạm một hồi. Người xong việc thì đến đó tìm.

Hoàng Lịch nghe được hai chữ ‘quán trà’ thì ngẩn ra, yên lặng nhìn ta nói:

- Trương Dục Chi từ sau chuyện này, đã rời kinh thành. Nghe nói, hắn tới Thiên Sơn.

Ta vốn định hỏi Trương Dục Chi về chuyện của Thập tam, không ngờ hắn không ở đây. Hoàng Lịch lại nói:

- Cúc xá hiện tại cũng do người của Lý Dục quản lý. Cô nương vừa ấy được đưa đến đó.

Ta mỉm cười, trong lòng có chút không vui. Hoàng Hãn ở bên cạnh nhào về phía trước, nói:

- Ngạch nương, chúng ta đi uống trà thôi!

Ta cô đơn gật đầu. Hoàng Hãn chạy tới kéo áo của Hoàng Lịch, giục:

- Từ ca, đi thôi!

Hoàng Lịch nhìn ta, rồi cười với Hoàng Hãn:

- Từ ca còn muốn đến một nơi khác, đệ muốn đi không?

Hoàng Hãn do dự, rồi cũng bước theo Hoàng Lịch.

Phó Nhã ở một bên từ đầu, nếu không phải khẽ cười hay mở miệng đỡ Hoàng Hãn, thì dường như không quan tâm tới câu chuyện của chúng ta.

Ta thờ dãi, nói với Hoàng Lịch:

- Chúng ta cùng đi, đỡ lãng phí thời gian chạy qua chạy lại.

Hoàng Lịch gật đầu cười. Chúng ta chậm rãi đi xuống, ra khỏi quán. Mấy tên thị vệ về cái trang lập tức bước theo, không xa không gần, không nhanh

không chậm theo sát.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Ra khỏi cửa hàng bán ngọc được một lúc, Hoàng Lịch phân phó Lý Dục lấy ra giấy tờ, quay lại cười nói với Hoàng Hân “Hân nhi, em đối chiếu các khoảng thu chi này thử xem”. Nhìn chồng tập giấy dày cộm, sắc mặt Hoàng Hân vui vẻ, cầm lấy quyển phía trên cùng, đảo lại để xem, khuôn mặt nhỏ nhắn chăm chú và nghiêm túc.

Đứng bên cạnh Hoàng Lịch, Lý Dục có phần bất ngờ nhếch miệng, vẻ mặt kinh ngạc, nhưng nhìn qua khắp chúng ta, biểu cảm vừa rồi lập tức được thu lại. Hân nhẹ giọng “Tiểu thư, lâu rồi không đến”. Ta mỉm cười hơi gật đầu, đoạn nói với Hoàng Lịch “Cứ làm chuyện của các người đi, không cần quan tâm chúng ta”. Hoàng Lịch khoe miệng có tia cười hướng qua Phó Nhã nói “Chăm sóc ngạch nương, bọn ta sẽ quay lại ngay”. Phó Nhã đáp trả bằng giọng điệu ngọt ngào, Hoàng Lịch sắc mặt hồ hững xoay người vương giả bước ra cửa. Lý Dục thi lễ, nhanh chân bước theo.

Phó Nhã bung lên một ấm trà, rót ra hai cái chén cho bọn ta, rồi ngay ngắn ngồi vào đối diện, chậm rãi uống. Không hẳn là vì khát, mà là trong lòng có muộn phiền không muốn nói chuyện.

Ta lẳng lặng quan sát hồi lâu, Phó Nhã bèn sờ mặt mình cười hỏi “Ngạch nương sao lại nhìn con như vậy?” Ta cười xét đoán cầm chén trà lên nhấp một ngụm, hỏi thăm “Vẫn không có cơ hội hỏi sao, mấy ngày qua người khỏe chứ?”

Nét tươi cười của Phó Nhã thoáng sững lại, đáy mắt buồn bã. Nhưng lại rất nhanh vừa cười vừa gật đầu thừa nhận. Ta vẫn như thế chăm chú nhìn, hỏi thẳng “Từ a ca đối với người thế nào?”. Khóe miệng Phó Nhã có một chút tia cười mắc cỡ, sắc mặt hơi đỏ, cúi đầu, giọng nhẹ như cơn trùng “Còn hơn trước kia, Gia tốt hơn cả lúc trước, ở lại tiểu viện của con cũng nhiều”. Nhìn dáng vẻ thành thật ấy, lòng ta buông lỏng, mỉm cười không nói. Nhưng lại có chút không yên, chẳng phải vừa rồi Phó Nhã vụt qua ưu tư trong mắt, rốt cục là vì chuyện gì? Ta cười tùm tùm nhìn Phó Nhã “Người là đích phúc tấn, không phải lo thân phận, hãy để bản thân thoải mái, lúc nào muốn gặp thì có thể đi tìm hân, đừng tự kềm nén cảm xúc bản thân”.

Nghe xong, Phó Nhã im lặng một lúc, ngẩng đầu nói “Con không thể như vậy, Hoàng a mã ít con nói dối, hiện tại trong anh em cũng chẳng mấy ai thật sự giúp được người. Gia cũng có nhiều thế thiếp, con không thể yêu cầu Gia yêu mến mình con. Chỉ có thể để tự nhiên, Gia mới có được nhiều hài tử.”

Ta bất ngờ, có chút cảm động. Nhưng trong phúc chốc khó có thể chấp nhận. Trong lòng phảng phất khó chịu. Đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp Phó Nhã – là gái giả trai, nhưng lại rất tinh anh tuấn tú đang đi dạo trên đường phố kinh thành. So sánh với hiện tại, chỉ vài năm mà nàng ta đã thay đổi quá nhiều. Ta nhẹ giọng thở dài, cũng cười khổ hỏi “Là ngạch nương người dạy hay đây chính là suy nghĩ của người?”. Phó Nhã nhợt nhạt cười trả lời “Tuy là ngạch nương con đề cập trước, nhưng đây cũng là suy nghĩ thật lòng của con. Một khi đã gả cho Gia, đã nguyện yêu thương một lòng một dạ, thì trong lòng Gia có con hay không cũng không quan trọng, con đều phải suy nghĩ cho người, không được ích kỷ”.

Vừa dứt lời, Phó Nhã như chợt nhớ điều gì, liền giải thích “Nhã nhi không có ý gì khác”. Ta cười nói “Ta hiểu”.

Hai người lặng yên không nói, bên tai chỉ có tiếng Hoàng Hân lật giấy sột soạt từng tờ. Ta nhẹ nhàng thở dài “Ta chỉ sống theo suy tưởng bản thân, không muốn nghĩ đến những chuyện khác”. Phó Nhã lắc đầu nói “Đó không phải nương nương tương tượng, sự thật là vị trí của người trong lòng Hoàng a mã không ai có thể thay thế được”. Ta cười không nói, nàng đang muốn tiếp thì nghe bên ngoài có tiếng Lý Dục “Gia, sao ngài lại đứng ở cửa”.

Phó Nhã ngăn người, nét mặt hoảng hốt, vội đứng lên. Hoàng Lịch bước vào, vẻ mặt nhợt nhạt cười, trực tiếp hỏi Hoàng Hân “Hân nhi, được chứ?”. Hoàng Hân lật nốt tờ cuối cùng. Khép sổ lại giọng dứt khoát “Tám trăm hai mươi bốn ngàn sáu trăm lẻ ba mươi hai”. Lý Dục bất ngờ, sững sờ đứng tại chỗ. Hoàng Lịch gật gật đầu cười. Hoàng Hân lại tùy tay lấy thêm một quyển giờ ra xem, nói “Chỉ là sổ sách này lộn xộn hơi khó nhớ, cách ngạch nương dạy dễ dùng hơn”. Lý Dục bước lên gần Hoàng Hân, khom người nói “Tiểu thiếu gia, có thể chỉ giáo tiểu nhân làm cách nào để không dùng bàn tính vẫn tính được?” Hoàng Hân đắc ý ngẩng đầu “Cách này do ngạch nương ta dạy, không thể cho người biết. Nhưng, có thể hướng dẫn cho người.”

Mọi người nhin cười, Lý Dục lại nghiêm túc nhìn ngòai bút trong tay Hoàng Hân, tựa hồ như hình dung trong đầu ra, một nét lại một nét, không lâu sau vẽ ra một bảng kép rõ ràng. Từ đó về sau, cách mấy ngày ta lại đưa Hoàng Hân ra khỏi cung. Tuy Dận Chân chưa nói gì nhưng vẻ mặt không mấy hài lòng.

Thân thể hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp Thị ngày càng yếu dần, mỗi lúc lại thêm nghiêm trọng, ý thức thì lại mơ hồ. Mỗi ngày ta đều đến Khôn Trữ Cung thăm hỏi, Thái Y cũng đổi hết người này đến người khác. Cuối cùng, ngay cả Hà thái y cũng lắc đầu, không kê đơn được nữa.

Dù biết rõ lần này hoàng hậu không qua khỏi, nhưng lòng ta vẫn nóng như lửa đốt. Không chỉ hậu cung nặng nề, không khí ở Dưỡng Tâm Điện cũng khiến người ta hoảng sợ. Chuyện đánh dẹp Chuẩn Cát Nhĩ ở biên giới phía tây, Cát Nhĩ Đan Sách Linh dò được tin tức, điều ba mươi ngàn quân tấn công bắc lộ, mà chủ soái bắc lộ Phó Nhĩ Đan nhẹ dạ tin lời rằng phía địch chỉ có một ngàn quân. Đã vạch sai kế hoạch tác chiến, phái mười ngàn binh mã, bị địch dụ vào bẫy, đoàn quân mười ngàn người bị bao vây, cuối cùng thoát được chừng ba bốn ngàn người.

Tướng Nhạc Chung Kỳ dâng tờ xin lĩnh binh ra chiến trận, nhiệt thành mong chia rẽ quân địch. Dận Chân phê chuẩn, trong khi các đại thần người Mãn đòi phái người theo kèm cấp Nhạc Chung Kỳ phòng hấn tạo phản. Dận Chân hết sức tức giận, chất vấn đại thần, đề phòng quan trọng nhưng đoàn kết của Đại Thanh cũng quan trọng. Tiếp theo đó hân không để tâm sự phản đối mà đồng ý trao binh cho Nhạc Chung Kỳ. Vị tướng được tin cậy liền xuất

phát, vượt rừng vượt sông tiến đánh đối phương. Sau bao nhiêu phen mưu tính cuối cùng cũng giành được thắng lợi. Triều đình vừa trút được gánh nặng, ai nấy thở phào nhẹ nhõm thì hoàng hậu Ô Lạt Na Lạp Thị lặng lẽ ra đi.

Hoàn hậu nương nương qua đời. Nghi thức thật rườm rà. Cuối cùng cũng chu tất.

Mọi việc xong xuôi đã là hai tháng sau. Hi phi ngồi đối diện trước mặt ta dùng khăn tay lau khóe mắt. Nàng khó xử nói “Muội muội tuy tuổi nhỏ nhưng thân phận cao quý, nếu để ta quản hậu cung, sợ là nhiều người không phục”. Nhìn nàng mang chuỗi ngọc niệm phật trong tay, ta ngẫm thờ dài, biết mình từ chối là làm khó cho nàng. Nhưng sớm muộn gì cũng có ngày nàng làm chủ hậu cung. Huống hồ, nếu Hoàng Lịch đăng cơ, Phó Nhã tính tình mềm yếu, khó lòng trấn an được đám cung tần, không có nàng làm chỗ dựa, làm sao hậu cung có cuộc sống yên bình.

Ta im lặng hồi lâu, mang theo tia cười trong mắt nhìn nàng, nói “Tiếp nhận sớm, về sau đỡ phải luống cuống tay chân”. Sắc mặt nàng căng thẳng, chiếc khăn cầm trong tay cũng tuột rơi xuống. Ta chăm chú nhìn nàng, miệng vẫn mỉm cười, giây phút qua đi nàng liền cúi người nhặt lấy khăn tay “Tỷ có chút không hiểu ý muội muội?”. Ta nhẹ nhàng cười, hẳn trong lòng nàng đã hình dung ra, nhưng bộ dạng dường như không biết gì cả. Đã như vậy, ta liền dứt khoát nói rõ “Từ a ca và Hân nhi đều giống nhau, đều là con trẻ muội yêu mến. Muội không nghi kỵ gì cả, cũng không muốn đoán lòng người, tỷ tỷ bây giờ nắm vững hậu cung, coi như giúp Từ a ca sau này. Hơn nữa, Nhã nhi tính tình mềm yếu, đến lúc đó còn có tỷ phía sau chống lưng, để nàng ta không bị lấn lướt cô lập.”

Không gian lại rơi vào yên lặng, Hi phi im lặng trầm tư, một lúc lâu sau nàng đột nhiên đứng dậy, về mặt nghiêm túc hướng về phía ta thì lễ “Tỷ tỷ cảm tạ muội nghĩ chu đáo cho Hoàng Lịch, ta nhất định sẽ đảm nhận, cũng xem Nhã nhi như con ruột, sẽ không để nó chịu bất cứ oan ức nào”.

Ta liền đứng dậy kéo nàng ngồi xuống, nhoen cười nói “Tỷ tỷ đừng như vậy, muội cũng là giúp chính mình”. Hi phi ngồi xuống, khóe mắt ươn ướt nói “Dù tỷ là phật tử, nhưng phương diện này vẫn không bằng muội muội, muội mới là người không tư lợi”. Ta nhàn nhạt cười mình, bản thân ta không có tâm tư sao? Điều ta hy vọng là Hi phi nhớ đến sự nhường nhịn hôm nay, về sau đối xử từ tế với huynh muội Hoàng Hân.

Nóng lạnh luân phiên, thời gian thấm thoát. Trong chốc lát Hoàng Hân đã là đứa trẻ năm tuổi.

Hoàng Hân đẩy cửa sổ, từng bông tuyết xoay xoay vương vào phòng. Đóng cửa sổ lại rồi đến trước mặt ta Hoàng Hân năn nỉ “Ngạch nương, con để Tiểu thuận từ đi theo, còn có thị vệ phía sau, người không cần lo lắng quá”. Ta cẩn thận lau sạch chén trà, đặt lại chỗ cũ, quay lại thẳng thừng từ chối “Không được, đến sáu bảy dặm đường. Tuy con hay đi nhưng hôm nay tuyết rơi, xe ngựa không dễ gì đi được.” Nó trẻ vánh môi không hài lòng, im lặng một hồi rồi nói “Ngạch nương, vậy cho con đi vườn chỗ phía trước cửa hàng ngọc đi”. Đây là gian hàng bán ngọc mới được Lý Dục mở năm ngoái, khoảng cách tới vườn không xa lắm, ta gật đầu đồng ý, dặn “Để Tiểu thuận từ đi theo”. Hoàng Hân dạ vang vui vẻ, vén rèm chạy ra ngoài.

Sẵn căn nguyên từ trước, sau vài năm thăm tra kỹ lưỡng, vụ án Lữ Lư Hương cuối cùng cũng kết thúc. Vốn tưởng rằng chuyện này từ đây chấm dứt hẳn rồi. Cũng không nghĩ sẽ có người tiếp tục hành động theo con đường của Lữ Lư Hương, kích thích cho giới học giả bất bình, làm ảnh hưởng danh dự triều đình. Lễ đương nhiên, Dận Chân hết sức tức giận, nhiều ngày trôi qua, ánh nhìn vẫn lạnh băng, người khác không dám đến gần.

Đang say xua nghĩ, Xảo Tuệ dắt tay Lan Nhi vén rèm bước vào. Tóc Xảo Tuệ giờ đã bạc, mặt nhiều nếp nhăn. Ta bỏ khăn tay xuống, phàn nàn “Đã nói không biết bao nhiêu lần, để cho Cúc Hương giữ con bé”. Lan Nhi tới bên ta, ngẩng đầu nói “Con thích mama đi cùng, con cũng nghe lời mẹ, không để mama ốm, là con tự đi”.

Ta gật đầu, ngồi xổm xuống, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn “Ngạch nương biết con ngoan”. Lan Nhi chớp mắt, mỉm cười gọi “Ngạch nương”. Ta nhìn con, nhẹ giọng hỏi “Sao vậy?”. Tay ta được lay lay, giọng nói trong trẻo vang lên “Lan Nhi muốn a ma”. Ta đứng lên thờ dài nói “A ma công việc bề bộn, ngạch nương không tiện quấy rầy, đến giờ ăn tối, tự nhiên a ma sẽ về”. Lan Nhi hóp hóp miệng tủi thân nói “Ngạch nương nói dối, a ma đã ba ngày không về ăn cơm”. Xảo Tuệ kèm vào “Tiểu thư, tiểu cách cách nào loạn một hồi lâu, nô tỳ không ngăn được nên mới dẫn sang đây”. Ta gật đầu, nói “Ta biết tính nha đầu này, người đi nghỉ đi, để nó lại cho ta”. Xảo Tuệ gật đầu chậm rãi bước ra cửa. Ta nắm tay Lan Nhi thỏa thuận “Nếu a ma đang bàn việc với đại thần, phải ngoan ngoãn theo ngạch nương về, không được quấy nữa”. Lan Nhi gật đầu lia lịa giục “Con nhất định nghe lời, chúng ta đi mau đi”.

Cửa Càn chính điện, Cao Vô Dung đứng hầu bên ngoài. Chúng ta bước sắp tới, Cao Vô Dung ngẩn đầu lên vừa kịp thấy, liền bước lên hai bước, nói “Nô tài ra mắt nương nương, cách cách, hoàng thượng hiện đang phê duyệt tấu chương”. Ta xua tay, hơi quay đầu nhìn mắt Lan Nhi. Con gái không để ý, hỏi “Kia là hoàng a ma có một mình, còn các đại thần đâu?”. Cao Vô Dung khom người càng thấp nói “Là hoàng thượng một mình”. Lan Nhi buông ta ra, ngón tay đặt lên ngoài miệng, nói nhỏ “Không cho người đi truyền, ta sẽ dọa hoàng a ma”. Nói xong, cũng bước thấp thỏm hướng tới cửa đại điện. Cao Vô Dung quýnh lên, khó xử nhìn ta “Nương nương, ...”. Ta nhìn theo Lan Nhi, lắc đầu đành chịu, nói “Người lui xuống đi”. Cao Vô Dung vẫn giữ nguyên nét mặt khó xử, khiến ta ngẩn ra, phải chăng hiện giờ thật không thích hợp để vào, nhưng con gái đã đi tới cửa đại điện.

Ta liền bước nhanh mấy bước, tiến đến kéo Lan Nhi lại. Con gái về mặt không ưng, tránh ra mà bước tới, ta khom người ẵm hân lên, hướng quay lại mà đi.

Trong đại điện vang lên một tiếng ‘ba’, dường như là âm thanh tách trà rơi vỡ. Lòng ta liền căng thẳng, không biết đã xảy ra chuyện gì. Chần chờ một lát, vẫn còn bông Lan Nhi, ta bước vào. Dưới bậc thềm là Khúc Linh té ngã, xung quanh vuron vãi mảnh tách vỡ vụn. Phía trên bậc thềm, khuất sau chông tấu sớ, Dận Chân vẫn điềm nhiên viết viết gì đó. Lòng ta càng thêm nghi vấn, lâu như vậy sao Khúc Linh còn chưa đứng lên.

Ta thả Lan Nhi xuống, định bụng đến đỡ cô ta từ phía sau. Phía trên bàn, Dận Chân đột nhiên đứng dậy, bước xuống đỡ Khúc Linh lên, dìu lại ghế. Hân cũng rút khăn tay trên người cô đưa cho cô, hỏi “Có cần truyền thái y không?”. Khúc Linh nhận khăn, nhẹ nói “Không cần”.

Ta kinh hãi, chuyện này là... nhìn xuống bụng Khúc Linh, lòng ta thất lại, người lão đạo, bất giác lùi về sau hai bước. Con gái dường như bị nét mặt ta dọa cho, đứng ngơ ngác tại chỗ, hết nhìn ta lại quay sang Dận Chân, rồi sợ hãi kêu “Ngạch nương, người sao vậy?”. Vừa dứt lời, Dận Chân đã nhìn sang ra, ta được cánh cửa làm chỗ dựa, tựa người vào. Hân liền bước nhanh tới, đỡ cho ta đứng vững. Ta đẩy tay hân ra, khóe miệng thấp thoáng tự châm biếm cười “Không chỉ có một mình tôi trong Viên minh viên, đúng là tôi đã quá mơ mộng”. Nói xong yếu ớt cười, gọi con gái “Lan Nhi, chúng ta về thôi,

không nên ở lại đây làm ảnh hưởng đến hoàng a mã”. Con gái ngơ ngác tới bên nắm tay ta “Ngạch nương, con sẽ không đòi hoàng a mã nữa, người đừng giận”. Ta xoa mặt con, mềm mỏng nói “Ngạch nương chỉ có các con, ngạch nương không giận”. Ta loạng hoạng bước, chậm rãi hướng về phía cửa điện. Hắn gọi từ phía sau “Nhược Hi...”, ta không nói, chỉ đờm cười, cũng không quay đầu lại. Phía sau nổi lên tiếng bước chân, Khúc Linh vượt lên trước, mắt gắt gỏng “Nương nương, tất cả là lỗi của Khúc Linh, xin đừng trách hoàng thượng”. Ta cười trong thâm tâm, lách người tiến về phía trước, loại tình huống này, có phải là cái gạt tay?

Đi đến bên hồ, cơ thể không còn chút sức lực. Cao Vô Dung bám theo phía sau liền giúp ta lên thuyền. Vào trong khoang xong, hắn úp mặt quầy gối trước ta, nói “Nương nương, quả thật đây không phải là chủ ý của hoàng thượng. Chính hoàng hậu nương nương trước khi mất đã muốn như vậy, coi như giúp Tề phi chuộc lỗi”. Lan nhi ngồi cạnh, ôm tay áo ta, ta nhìn con rồi quay sang Cao Vô Dung “Hắn là hoàng thượng, hắn có quyền làm vậy. Người lui đi. Nhờ người chuyển hộ lời ta, từ nay về sau, Chân hi các là nhà của ba mẹ con ta, nếu hoàng thượng còn niệm tình, xin đừng làm khó người trong các”.

Cao Vô Dung tái mặt không đáp, liên tục dập đầu. Ta cười nhạt bảo “Lui xuống đi, người cũng không cần truyền lại những lời này, ta sẽ sai kẻ khác báo cho hoàng thượng”.

Cao công công quầy úp lui ra. Ta tự cười châm biếm, nước mắt không giữ được đua nhau rơi xuống. Con gái ngồi trong lòng, ngửa đầu vờn cánh tay nhỏ lên gạt nước mắt cho mẹ “Ngạch nương đừng cười khóc như vậy, con sợ”.

Tuyết trên bầu trời nghìn nghịt rơi rơi xuống. Bên trong các, ngoại trừ con đường, tất cả còn lại đều bị tuyết lấp, trắng xóa một màu. Ta ngồi bên trong cửa sổ, vô thức nhìn mãi phía bên ngoài. Phía trước, Cúc Hương đang vung vẩy lò sưởi, thỉnh thoảng liếc trộm ta. Ta hơi mỉm cười nhưng vẫn ngồi yên, lên tiếng “Có gì cứ nói”. Cúc Hương bỏ nốt phần than còn cầm trong tay, đi tới, nói “Cả ngày hoàng thượng đều phải nghỉ bên ngoài viện, chỉ ngăn cách bởi một bức tường, nương nương đừng kiên trì như vậy nữa”. Ta cười gượng gạo, yên lặng rà soát. Kể từ hôm đó, hắn đều nghỉ tạm ở phòng Hoảng Hân. Hoảng Hân không cách nào khác đành phải nhượng lại. Người hầu kẻ hạ đều như trước, mọi thứ đều như chưa bao giờ phát sinh chuyện gì. Người ngoài chỉ biết hắn mỗi ngày đều về Chân hi các. Chỉ người trong các mới biết rõ sự tình. Thấy ta không đáp, Cúc Hương rút cổ lại, nhẹ nhàng nói “Nương nương, nô tì không dám làm phiền nữa”. Ta cười cười, vẫn không mở miệng, cô ta cũng bước lui ra ngoài.

Ngồi như thế suốt đêm, bên ngoài dường như có tiếng người thở dài. Nhân lúc hắn chưa đến gần cửa sổ, ta liền đóng lại. Trong bóng tối, ta mở to hai mắt, không ngừng hỏi bản thân. Rốt cục mình giận cái gì? Vì hắn từng nói Viên minh viên vĩnh viên là thế giới riêng của hai người, có phải lời hứa không, ta không thể xác định. Nhưng lại phát hiện, ta đã thêu dệt nên mọi thứ, tất cả đều là tưởng tượng của bản thân.

Càng nghĩ càng loạn. Cừu phòng bị đẩy nhẹ, Cúc Hương mang chậu rửa mặt chậm rãi đi vào, để chậu xuống rồi bước tới vén rèm. Thấy ta tựa đầu trên đầu gối, mắt mờ to, Cúc Hương kinh hãi “Nương nương không ngủ cả đêm sao?”. Ta lắc đầu che mặt, nói “Không phải không ngủ, mà là dậy sớm, đừng ngạc nhiên”. Cúc Hương gật gật đầu, đỡ ta xuống giường rửa mặt.

Xong xuôi, nàng ta lấy áo choàng trắng cho ta, nói “Nương nương, dùng xong điểm tâm, người nên ra ngoài đi”. Ta cúi đầu nhìn hết áo choàng trên người, rồi ra, đưa trả nói “Không mặc cái này, đi lấy cái mà Vương phi tặng ấy”. Cúc Hương không tin, hỏi “Nương nương chẳng phải người thích cái này sao?”

Ta cười âm thầm, không nói gì, chỉ im lặng nghĩ đến người tặng áo. Khó trách Hoàng hậu cứ nặng nề, bảo ta về sau dù có phát sinh chuyện gì, đều không được rời Dận Chân. Nàng ta đã sắp đặt sẵn, chuyện xảy ra, nàng đã đoán trước được. Ta cười không nói nên lời, người phụ nữ này nhìn bề ngoài nhu mì thực nữ, nhưng trong lòng biết hết mọi điều. Nàng ta biết rõ tâm tư Dận Chân và ta. Nên bốn năm trước đã ấn định an bài Khúc Linh bên cạnh Dận Chân. Nhưng không có hiệu quả, liền trước khi chết, bắt Dận Chân phải nhận lời để hoàn thành tâm nguyện cho nàng. Ở điểm này, nàng rõ ràng nắm rõ Dận Chân hơn ta.

Cúc Hương mang áo choàng Mẫn mẫn tặng đến cho ta. Ra khỏi Chân hi các, con đường trước mặt đã được quét gọn, chỉ có một lớp tuyết nhẹ mới vờn. Ta đi chậm rãi về phía Hạnh hoa xuân quán. Không thấy bờ hồ, ta cũng không để ý mà bước đi thong thả, chợt nghe phía sau có âm thanh, ta ngẩng lên xem, vừa lúc đụng phải Khúc Linh đảo bước đi ngược lại. Ta cười, thu hồi ánh nhìn, vẫn không nhanh không chậm đi về phía trước. Trong lúc lướt qua, nàng liền gọi “Nương nương, hãy nghe nô tỳ giải thích, chỉ chút thời gian, không lâu đâu”. Ta lắc đầu, yếu ớt cười, nói “Người không cần giải thích, đó là chuyện của các người, không liên quan ta”. Khúc Linh đỡ bụng, đi mau liền mấy bước, dường hơi tron khiến Khúc Linh mất thăng bằng xém chút ngã. Ta dừng bước, hướng sang nàng “Vậy thì nói đi, người tì bị thương, ta không gánh nổi tì”.

Khúc Linh ánh mắt buồn bã “Lúc tôi tiến cung, Di tần vừa căn dặn phải báo đáp nương nương. Vào cung được một thời gian, tôi biết cô không cần lắm sự báo đáp. Hoàng thượng rất yêu thương cô, chuyện này ai cũng rõ. Cũng biết được, những người phụ nữ xung quanh khác, vĩnh viễn không thể đến gần hoàng thượng. Vì vậy, tôi đi xin Di, đi lại thỉnh cầu hoàng hậu nương nương. Tôi chỉ muốn làm một cung nữ bình thường, để không phải ở trong cung cả đời. Vấn đề này rất khó để hoàng hậu bằng lòng, cũng không dám nghĩ sẽ được, hơn nữa còn là vị trí ngự tiền phụ tụng”.

Khúc Linh cười cười nói tiếp “Định bụng lần tuyển tú này qua đi thì sẽ được thả ra khỏi cung. Nhưng hoàng hậu nương nương lại cất nhắc chỉ bảo nô tì, đến đây mới biết vì sao khi xưa hoàng hậu lại vui vẻ đồng ý.”

Ta ngăn ra, thì ra ngay từ đầu Khúc Linh cũng không biết, đoạn thời dài hỏi “Trong lòng cô có hoàng thượng chứ?” Khúc Linh hoảng hốt, về mặt hơi hơi ngại ngùng.

Ta lắc đầu, miệng miễn cưỡng cười bước tiếp, vừa nói “Không cần nói nữa, cũng đừng đi theo ta”. Khúc Linh phía sau lớn tiếng vói theo “Lúc đầu tôi chỉ đơn thuần nghĩ muốn sớm rời cung. Nhưng càng ngày càng không chắc chắn. Mỗi lần nhìn hoàng thượng dù đang phê tấu chương, cũng không kèm chế mà xoa xoa chiếc nhẫn trên tay, khiến tôi không thể rời mắt khỏi người, vì tôi biết, hoàng thượng đang nghĩ đến nương nương. Các người trong lúc đó làm tôi cảm động, tôi khát khao được như vậy. Người thân là hoàng thượng, nhưng nương nương và người trong giây phút đó, giống hệt đôi vợ chồng bình thường, không một ai có thể xen vào. Là vị vua ngồi ở ngôi cao, mà lại là người đàn ông chung tình, là trường hợp đầu tiên tôi thấy trong đời...”

Ta bước chậm lại, lòng hốt hoảng. Im lặng một lúc rồi bước nhanh về phía trước, không muốn nghe cũng không muốn ở lại thêm nữa, càng không muốn nhìn thấy ai trong bọn họ.

Khắp nơi đều là màu tuyết trắng chói mắt. Không biết đang là canh mấy, cũng không biết đã qua bao lâu rồi, ta vẫn bước chậm rãi bên hồ. Ngược nhìn xung quanh, đã không còn thấy hạnh hoa xuân quán. Cúi đầu cười khổ một mình, chợt trong đầu nhớ tới lời ca, thì ra rốt cục mình lại là Trần A Kiều, dù quá trình có bao nhiêu khác nhau, nhưng kết quả đều như nhau. Từ nay về sau, sẽ sống như thế sao?

Từ sau lưng, dường như có tiếng Hoàng Hân gọi “Ngạch nương”. Ta dừng bước, xoay người đi lại. Thấy Hoàng Lịch, Hoàng Hân, Phó Nhã đang bước đến. Nhìn thấy ta, Hoàng Lịch tựa như nhẹ nhàng thờ ra. Phó Nhã nhìn qua mắt Hoàng Lịch, mặt tối sầm lại. Nhưng lập tức mỉm cười nói “Hóa ra nương nương đang ở đây thật, vừa rồi gia nói nhất định người đang ở xung quanh hồ, Nhã nhi đã không tin”.

Ta bước tới phải đi tuyết bám trên đầu Hoàng Hân, cười nói “Cả ngày ở trong các, muốn đi bộ, liền đến đây”. Hoàng Lịch song song bước cùng ta phía trước, Phó Nhã và Hoàng Hân nói gì đó rồi rời đi đứng phía sau. Ta xoay người lại nhìn, tuy Phó Nhã đang nói chuyện với Hoàng Hân nhưng thường xuyên ngán đầu nhìn chúng ta. Ta khẽ thờ dài trong giọng, mỉm cười với Hoàng Lịch, nói “Hôm nay tìm ta có chuyện gì?”. Nghe ngữ khí khác thường, Hoàng Lịch xoay lại nhìn, nói “Không có chuyện gì quan trọng, Nhã nhi nói tâm tình nương nương không tốt, nhờ dẫn nàng đến đây xem xem”.

Lòng ta càng thêm bất an, quay đầu nhìn, bắt gặp Phó Nhã cũng đang nhìn mình, nàng chưa kịp giấu đi, nên có phần giật mình, liền cười ngại ngợt ngợt với ta. Ta nhìn sang Hoàng Lịch, nói “Kết thúc việc của cửa hàng đi”. Hoàng Lịch im lặng hồi lâu rồi nói “Cũng đang muốn nói với nương nương, hiện nay gần như ta không quản lý việc kinh doanh, đều là do Tang Vân lo liệu”.

Ta thuận tay phất đi bông tuyết vurun trên trán, nói “Buông tay đi, ngươi là hoàng tử, việc kinh doanh này với ngươi không tiện”. Hoàng Lịch ngửa đầu nhìn lên khoảng không, thần nhiên nói “Nương nương, Hoàng Hân và Lan nhi đều không nhập tông tịch. Người không tính toán cho mình, nhưng vì Hoàng hân và Lan nhi, không thể không trừ tính”. Lòng ta nhen nhóm hoảng sợ, nhẹ giọng hỏi “Sao ngươi biết được?”. Hoàng Lịch cười nhạt “Từ lúc Thập tam thúc gặp chuyện không may, phản ứng của nương nương làm ta sinh nghi, hẳn ngươi sợ hãi không chỉ vì chuyện đó. Ta đã kỹ lưỡng kiểm tra hết thấy những gì liên quan đến nương nương mới phát hiện ra bí mật này. Nhưng hãy yên tâm, chỉ mình ta biết, người khác không ai rõ”.

Ta thờ phào nhẹ nhõm, nói “Đã tra được gì về hai tỷ muội Văn Tang chưa?”. Nét mặt Hoàng Lịch hiện tia cười “Là con của một vị Vương gia thất thế, cha bị vu khống, hai tỷ muội ngàn dặm xa xôi tới kinh thành mong rời xa cuộc sống du mục, tìm nơi yên ổn định cư”.

Ta gật gù đầu, lòng thoáng do dự, còn không ngờ mình đáp lại Hoàng Lịch “Sau này không có việc quan trọng, nên hạn chế tìm ta. Phó Nhã là cô gái tốt, đừng phụ lòng nàng”. Sắc mặt Hoàng Lịch nghiêm lại, cúi đầu một hồi, nói “Mỗi lần ta đến, đều là vì Nhã nhi yêu cầu”. Lắc lắc đầu cau mày, ta nói “Ngươi thật sự không hiểu hay giả bộ không hiểu? Chẳng lẽ ngươi không hề có cảm giác gì sao, ý Phó Nhã đã rất rõ ràng. Hơn nữa, ta là vợ của a ma ngươi, điều này mãi mãi không thể thay đổi. Đã bao nhiêu năm ta không nói trực tiếp với ngươi, là muốn tự ngươi nghĩ thông suốt, có một số việc, khi sinh ra đã phải chấp nhận”.

Sắc mặt Hoàng Lịch trắng nhợt, nhẹ giọng nói “Nhi thần trong lòng đã hiểu, nếu không hiểu thì làm sao để mọi sự như bây giờ”. Ta thờ dài thật dài, chờ Phó Nhã và Hoàng Hân tới, nói “Ra ngoài đã lâu, giờ phải về rồi, phụ thể hai người cũng về đi thôi”. Phó Nhã thoáng chút giật mình, liếc nhanh sang nhìn chồng, Hoàng Lịch sắc mặt nhàn nhạt xoay người bước về hướng bãi neo thuyền, Phó Nhã vội vàng theo sau.

Mùa hạ đến, ánh mặt trời rất dịu, gió nhẹ thổi lay động cỏ cây. Ta thờ dài thườn thượt ngoay ngoay đầu xua tan âm thanh mà mình không muốn nghe, thứ thanh âm vì khàn rất cổ hony. Khúc Linh đã đau bụng sinh hai ngày nay nhưng vẫn chưa sinh được.

Cảm giác mỗi góc gác trong Viên minh viên đều vurun rãi tiếng kêu la của Khúc Linh, dù ta cũng thấy tội nghiệp cô ta, nhưng vẫn không thể chịu được, nên đã dẫn Xảo Tuệ đến Xưởng xuân viên.

Ngẩn đầu bàng quơ thả mắt vào không trung, liền nhận ra bầu trời xanh thẳm mà bấy lâu nay ta bỏ quên, khẽ thần mỉm cười, sao không cho mình chút vui về chứ, không nên phụ lòng trời xanh mây trắng, cảnh đẹp hữu tình này. Nước chảy róc rách qua cây cầu nhỏ, ta đến bên, thuận tay kéo chiếc thuyền nhỏ ra khỏi bóng khuất. Cần thận quan sát, hơi ngạc nhiên vì đây không phải chiếc thuyền lúc trước. Thận trọng bước lên thuyền, cảm đảm khẽ nhẹ, thuyền từ từ tiến đi. Sau một hồi, dù có cố gắng cách mấy thì chiếc thuyền vẫn không đi như ta mong muốn. Ta bỏ đảm ra, cứ ngồi nhìn về phía trước, “Ném dây qua đây”, là tiếng Dận Chân. Bực dọc lại nổi lên trong lòng, ta không lên tiếng cũng không quay đầu lại, thẳng người ngồi ngay ngắn.

Kê đứng trên bờ người ngồi trên thuyền, hai bên im lặng độ sức. Chợt nghe tiếng nước động, xoay người lại nhìn, thấy hẳn đứng trong nước, đang chuẩn bị đi tới. Nước đã lên đến đầu gối hẳn, ta vội kêu “Đừng bước tới”. Hẳn đứng đó nhìn thẳng sang đây, lòng có chút do dự song ta vẫn lấy dây trên thuyền ném về phía hẳn. Dây rơi đúng ngay trước tầm tay hẳn, bọt nước bắn lên làm cho ngực áo ướt một lỏm. Hẳn lắc đầu cầm lấy dây thừng, nhu hòa nói “Đừng kéo bằng tay, cột đầu kia vào thuyền đi”. Ta nghe lời quán dây lên thuyền thật chặt.

Khoảng cách giữa thuyền và hẳn từ từ gần lại, rồi hẳn cũng tự nhảy lên thuyền. Ta liếc nhẹ một cái, xoay người để mặc hẳn phía sau. Hẳn từ từ chèo thuyền đến giữa hồ, dừng lại từ phía sau ôm trộm eo ta, tựa đầu lên vai ta, ta cố gắng đẩy tay hẳn, hẳn càng thêm siết chặt, thì thào vào tai ta “Nhược Hi, không nên giận nữa, đợi nàng ta sinh xong, sẽ đưa trở lại vào cung”.

Tay ta đứng yên như bị đóng băng trong giây lát, tự cười giễu mình “Ta sẽ không mơ mộng hão huyền, nàng ta ở vườn hay trong cung đều không liên quan”. Hơi thờ hẳn nóng hổi bên gáy làm ta phấn tâm, giọng hơi kinh ngạc, hẳn cắn nhẹ vào vành tai ta, nói “Đây không phải là mơ, ta đã sai, đã xử sự không tốt. Là ta không cho nàng biết trước, lần sau tuyệt đối sẽ không có chuyện tương tự”.

Đây là câu nói bảo đảm hay lời thề, ta lặng im không nói, không biết nên trả lời hẳn thế nào. Sẽ là ‘ta cho chàng một cơ hội nữa’ hay ‘ta tin chàng thêm một lần’, sẽ như vậy sao? Ở thời hiện đại, ta sẽ không nói những điều này, còn bây giờ, làm sao ta có thể thoát ra ‘chàng không phải là của riêng thiếp’, thế nên ta càng không thể mở lời.

Khẽ thở dài, đây là con đường do tự ta đã chọn. Dù đường đi có thế nào, cũng phải tự bước, không ai bước thay được. Hắn là hoàng thượng ngồi trên ngôi cao, mà vẫn yêu thương chăm sóc ta như vậy, lúc nào cũng kề cận quan tâm, ta còn nói được lời nào. Từ từ tựa vào ngực hắn, hắn nắm chặt tay ta, hôn lên mặt ta. Ta xoay người lại, chăm chú nhìn Dận Chân, hắn chỉ lẳng lặng nhìn ta. Ta vươn người vòng tay ôm cổ Dận Chân, mặt kề mặt, hôn nhẹ lên môi hắn. Người chợt bị đè xuống, hắn hôn ta không giống như trước đây, người ta mềm nhũn không còn chút sức lực, chỉ biết ôm lấy cổ hắn, rơi vào vòng tay ấy.

Gió thổi loang loáng đến, phía trước chợt lạnh. Ta hốt hoảng cúi đầu liền thấy móc áo bị mở tung quá nửa. Ta buộc miệng hoảng hồn, đẩy hắn ra, hấp tấp cài lại móc áo, trách cứ “Đang ở ngoài đường”. Hắn thở dài rõ to oán “Nàng nhìn xem, ai mà thấy được hả?”. Ta liền nhìn khắp xung quanh, bọn ta đang ở giữa rừng sen rậm rạp, đúng là khó có người ngoài nhìn được.

Mặt ta giờ nóng lên, vùi vào ngực hắn không dám ngẩng đầu. Dận Chân có chút khúc khích cười, bắt đầu nói “Là nàng khởi đầu, cũng là người dập lửa”. Ta đẩy nhẹ hắn, không cho nói tiếp.

Khúc Linh đau bụng đến bốn ngày mới sinh, là một bé trai, mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, mẹ tròn con vuông. Dận Chân đặt tên đứa bé là Hoàng Chiêm, đến đủ mười lăm ngày sau sinh thì đưa mẹ con Khúc Linh vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Ngửa đầu nhìn lên giàn nho, đúng là xum xuê, chần được cả ánh sáng mặt trời chói mắt. Ta đang sai Nam Phù hái nho. Đây là cung nữ mới trong đợt tuyển tú lần này, mặt mày vui vẻ, tiếng nói trong trẻo, tự mình xin vào phục vụ trong các, ta thật có chút quý mến cô ta. Bước lên bệ ghế cắt lấy chùm nho, bỏ vào giỏ trong tay ta, Nam Phù thắc mắc “Nương nương, sao lại phải bỏ công làm những thứ này, còn mang cả hạt giống từ Tây Bắc về trồng, may là cây sống, nếu lỡ mà chết, Thuận công công không dám ngực dậm chân mới lạ. Nếu muốn ăn, chỉ cần phái kẻ dưới đi Tây Bắc mang về, chẳng phải có câu thơ “Quý phi mừng ngựa đường xa, chẳng ai hay biết mang quà vải tươi”(*)”

Nam Phù miệng mồm thẳng thẳng giống hệt Cúc Hương trước đây, ta lắc đầu cười “Nói năng không cẩn thận, thân thể sẽ chịu khổ”, dứt câu cũng làm bộ gợn tay đánh, Nam Phù lách người, to giọng “Nương nương, tha cho nô tỳ, tôi không cố ý”. Ta dừng tay, cười trách mắng “Còn không hái tiếp đi”, Nam Phù le lưỡi, tiếp tục cắt thêm một chùm.

Lần này ta có ý nhờ Tiểu Thuận từ đến Tây Bắc mang giống về. Tự trồng, chăm sóc tỷ mỉ, có lẽ cây có hiểu được lòng người, cây giống không chỉ phát triển tốt mà còn ra trái.

Nhìn nho trong giỏ, tự tìm tìm cười, tối về, hắn có thể ăn nho do ta trồng rồi. Nam Phù lên che miệng cười, định mắng nàng ta thì chợt nghe tiếng bước chân dồn dập sau lưng.

Xoay người lại, ta thấy Cúc Hương vừa lắp bắp vừa hôn hěn “Nương nương, Xảo Tuệ bác ấy...”. Chiếc giỏ trong tay rơi xuống, nho vương vãi rải đầy mặt đất. Ta ngẩng người một hồi, nhắm thẳng phía trước mà chạy. Cúc Hương từ sau lớn tiếng vọng tới “Bác dường như có lời muốn nói với nương nương, cứ nhìn mãi ra cửa phòng”, nước mắt ta bắt đầu rơi.

Xảo Tuệ nằm trên giường gương mặt xanh xao, thấy ta đến, ánh mắt xa xăm đôi môi mấp máy. Ta ngay lập tức khom người kề sát vào để nghe được giọng “Tiểu thư, sau khi tôi chết... hãy chôn tôi bên cạnh phu nhân ở Tây bắc. Tuy đại tiểu thư có phu quân bầu bạn, nhưng không ai hầu hạ, tôi nghĩ đến việc này lâu rồi .... chỉ là không bỏ được tiểu thư...”

Ta gật gật đầu, nước mắt nhỏ giọt lên má Xảo Tuệ, tay ta liền nhẹ nhàng lau đi, “Nhất định sẽ làm vậy”. Xảo Tuệ mỉm cười, nói “Tiểu thư, sau này hãy bỏ tính khí của người đi .... gần vua như gần cọp. Dù hoàng thượng yêu thương tiểu thư, nhưng cũng không thể dung túng tiểu thư làm rối loạn các quy tắc, điều tôi lo lắng nhất .... là cô”. Vừa dứt lời, bàn tay Xảo Tuệ vịn vào ta chợt rơi xuống, chỉ còn lại tay ta cô đơn, ngồi yên bên Xảo Tuệ, cảm thấy trong lòng là một khoảng trống không. Từ nhỏ ta đã biết nàng, dù là bộ dạng Nhục Hi hay hiện tại, đều được nàng chiếu cố chăm sóc như nhau. Xảo Tuệ là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của ta, giờ lại bỏ ta mà đi.

Thả lỏng bàn tay không có chút sức lực, ta vẫn ngồi nhìn Xảo Tuệ không nhúc nhích. Nghe tiếng hỏi han, rồi Dận Chân đỡ ta đứng dậy, dặn dò Cao Vô Dung sắp xếp hậu sự. Ta vô thức theo Dận Chân rời đi, về tới phòng mình, trạng thái vẫn còn thất thiếu. Hắn ôm vai ta, từ tốn dỗ dành “Nàng còn có ta, đừng buồn”.

Ta dờ dẫm gật đầu, lẩm nhẩm “Ta còn có chàng, cũng chỉ có mình chàng”. Dận Chân nhẹ nhàng “Chúng ta còn có các con, cả nhà đều ở đây”. Ta gật gật đầu. Tự tham gia đưa Xảo Tuệ ra khỏi Vườn, ta vẫn không tin, đến cả Xảo Tuệ cũng rời bỏ.

Ngồi trên ghế dài, đang ngẩn ngơ suy nghĩ, tiếng cười như chuông quen thuộc của Lan nhi thức tỉnh ta. Con gái ngồi trên đu dây, hai bên là cung nữ đang quạt cho nó. Ta quay sang hỏi Cúc Hương “Cung nữ kia là ai?”. Cúc Hương sững sờ nháy mắt lo lắng nói “Nương nương, người quên rồi à, đây là cung nữ do Cao công công mới bổ sung tới, có hỏi người, người đồng ý rồi, nàng tên Thúy Trúc”

“Thúy Trúc”, yên lặng suy nghĩ một lúc, nghe rất quen, nhìn kỹ lần nữa, ta hỏi lại “Cô ấy tên gì?”. Cúc Hương càng dăm lo, nói “Nàng tên Thúy Trúc,

nuong nuong, gọi thái y xem mạch thôi, mấy ngày nay người không nhớ gì cả, mà còn chuyện gì cũng lơ đãng”. Ta ‘a’ một tiếng lặp lại “Thúy Trúc”. Cúc Hương tới trước mặt, cau mày “Nuong nuong đừng dọa nó tí, người cứ như vậy hoài sao, Xảo Tuệ bác có đi cũng không yên lòng cho xem”. Cúc Hương vừa dứt lời, Lan nhi đã tới bên cạnh, đặt tay lên trán ta, nói “Ngạch nuong không bị bệnh, sao mặt cô lạ vậy?”. Cúc Hương cười gượng gạo đứng lên, nói với Lan nhi “Cách cách, nếu làm cho nuong nuong cười được, cách cách đòi gì ta cũng chịu”. Lan Nhi suy nghĩ rồi hỏi “Có thật con muốn gì cô cũng cho?”, Cúc Hương gật đầu liền mấy cái, Lan nhi nhìn hai a hoàn hai bên rồi ghé vào tai ta thì thào “Ca ca thích Tang Đan, con thấy trong phòng ca ca có bức họa chân dung Tang Đan”. Mấy năm gần đây, Hoảng Hoãn liên tục xuất cung, rất tập trung học hỏi tại các cửa hàng ngọc cùng Lý Dục, cũng là điều ta muốn.

Hôm nay nghe con gái nói, lòng ta không khỏi buông lỏng, miệng mỉm cười. Lan nhi đắc chí ngẩng đầu nói “Cô vào phòng ca ca lấy tranh ra đây đi”. Cúc Hương tối sầm mặt, khó xử “Tha cho tôi, tha cho tôi”. Lan nhi lắc đầu, Cúc hương hướng về mặt cầu xin sang ta. Ta cười hỏi Lan nhi “Sao con lại kêu cô đi lấy tranh của ca ca?”. Lan nhi chớp mắt nói “Tại vì con lấy không được, con mà lấy, ca ca sẽ không dẫn con ra khỏi Vườn. Nếu là người khác lấy, con sẽ dùng tranh trao đổi, biểu anh phải dẫn con đi”. Ta lắc đầu mỉm cười, về mặt Cúc Hương vẫn như trước, bất lực nhìn ta “Nuong nuong”. Ta ngồi thẳng dậy ôm Lan nhi, nói “Không cần đi lấy tranh của ca ca, ngạch nuong sẽ bảo nó dẫn con ra ngoài”. Mặt Cúc Hương giờ mới thả lỏng, Lan nhi thì nhảy lên hoan hô.

Trăng khuyết như lưỡi câu, ánh sáng cũng mờ nhạt hẳn so với lúc tròn giữa tháng. Ánh trăng bây giờ không tỏ mà lâm râm nền nã khiến lòng người thoải mái nhẹ nhàng.

Cửa sổ phòng Hoảng Hân mở rộng, ta từ ngoài nhìn vào bên trong, con trai đang cầm vật gì đó trong suốt kê vào đèn xem kỹ, dáng vẻ như người trưởng thành. Ta im lặng đứng ngắm rồi bước tới đẩy cửa phòng. Hoảng Hân xoay lại thấy người mờ cửa là ta, liền đứng dậy cười nói “Khuya rồi sao ngạch nuong còn chưa nghỉ”. Thấy tay Hoảng Hân vẫn cầm vật ấy không buông, ta ngồi xuống gập đầu, cười hỏi “Con nhìn gì chăm chú vậy?”. Con trai đưa cho ta, thì ra là một thanh dương chi bạch ngọc trong suốt tự nhiên chưa được chạm khắc, một thanh ngọc tinh khiết thượng phẩm. Nhưng ở giữa đường như có đóng dấu, màu vàng nhẹ. Những dấu li ti này khiến thanh ngọc hạ đi phẩm giá.

Trong lòng hơi chút khó hiểu, Hoảng Hoãn có thể nói là đã học được chút kiến thức về ngọc, sao lại có vẻ coi trọng mảnh ngọc này. Nhưng cũng lại nghĩ, đứa nhỏ này chỉ mới bảy tuổi, hẳn còn tâm lý chơi đùa.

Hoảng Hân thấy mẹ chăm chú xem ngọc, yên lặng đứng chờ bên cạnh. Ta âm thầm cân nhắc một lúc, cảm thấy mấy ngày nay vẫn luôn muốn làm rõ, thôi thì mở lời trao đổi trực tiếp với con.

Trả lại thanh ngọc, ta mỉm cười theo dõi “Con hài lòng với mọi thứ hiện nay chứ?”. Hoảng Hân thu lại vẻ cười, cau mày hỏi “Ngạch nuong vì sao hỏi vậy?”.

Đứa bé này trưởng thành hơn nhiều so với độ tuổi, lời nói việc làm chừng mực. Ta cười kéo con lại gần “Có còn nhớ trước đây, ngạch nuong hỏi con, có thể hiểu ‘lấy hay bỏ’?”. Con trai xoa xoa trán, suy nghĩ rồi nói “Ngư cùng hùng chường?”.

Ta cười hiền hòa, Hân nhi này cúi đầu nhìn ngọc trong tay, lại im lặng, hồi lâu ngẩng đầu kiên định nói “Hiểu được, con đã có quyết định riêng”.

Ta đau lòng nhẹ nhàng xoa trán con. Thật sự đã làm khó đứa trẻ này. Lại nói tiếp, dù Hoảng Hân lớn lên bên cạnh mẹ, nhưng những lúc ta tự tay chăm sóc nó không nhiều, là một điều đáng tiếc.

Hoảng Hân lại nhìn khối ngọc trong tay, đem để lại vào tay ta, rồi lặng lẽ theo dõi “Ngạch nuong, con muốn giao thanh ngọc này cho Tứ ca”. Đang nói đến ‘lấy hay bỏ’, Hoảng Hân lại đột nhiên đề cập chuyện này, ta có phần sững sốt, nghi hoặc đặt lại vật lên bàn.

Dưới ánh đèn, những dấu li ti hóa thành thân rồng xoay lượn trên khối ngọc trắng. Hóa ra mấy chấm vàng kia là do chạm khắc, nhìn kỹ còn có một bầu trời. Ta trong lòng ngạc nhiên, nhìn thẳng vào Hoảng Hoãn, không lên tiếng. Mặt con tai buồn rầu, lúng túng nhìn ta, nói “Ngạch nuong giận con?”.

Viên mặt hơi nóng lên, ta ôm con vào lòng, con trai không quen, liền khê kháng tránh, mặt còn hơi đỏ lên, nói “Ngũ ca tuy có lớn tuổi, nhưng cả ngày mê chơi, không hề nghĩ đến sẽ gánh lấy cơ nghiệp tổ tông. Thất đệ thì còn rất nhỏ, nên khi quyết định, con thấy thực có lỗi với Tứ ca. Xin được giải bày cùng ngạch nuong, con thích cuộc sống ngoài cung hơn, người không trách con chứ?”

Ta lắc đầu “Không trách, ngạch nuong từng hy vọng con có suy nghĩ như bây giờ”. Hoảng hân về mặt vui mừng, cầm thanh ngọc lên, cười nói “Ngày mai con sẽ mang nó sang tặng tứ ca”. Ta thầm cười, lòng hoàn toàn thả lỏng. Hoảng Hân cẩn thận cất ngọc vào hộp, lại nhìn ta nói “Nhưng thân là hoàng tử, không thể nào chỉ khoanh tay đứng nhìn trọng trách đặt hết lên vai tứ ca. Sau này con sẽ mở rộng buôn bán, lợi nhuận sẽ giao cho tứ ca vì dân tạo phúc.”

Ta gật đầu, kín đáo lau nước mắt, đứng dậy bước khỏi phòng. Tới cửa, chợt nhớ ra một chuyện, quay lại giao phó Hoảng Hân “Hôm khác ra ngoài, dẫn Lan nhi đi cùng”.

Hoảng Hoãn nhăn mày bất mãn “Ngạch nuong”. Ta liếc một cái, nói “Cho nó đi theo”. Đứa con này còn muốn mở miệng tranh luận, ta cũng mặc mà xoay người bỏ đi, phía sau còn với theo “Nó là em gái con sao, cả ngày luôn quậy ồn ào vương vãi, chẳng ra dáng con gái nhà quyền quý.....”

Vùng Tây bắc dù tình hình chiến sự kéo dài đã mấy năm, nhưng thực chất không có tiến triển. Dận Chân điều chỉnh các tướng chỉ huy, ra lệnh cho bộ binh thượng thư Ngạc Nhĩ Thái giám sát Thiểm Tam, mưu tính quân cơ.

Thế nhưng, bên này vừa điều chỉnh đội hình, phía địch Cát Nhĩ Đan liền dẫn đại quân từ phía Bắc tiến công xuống, lại dễ dàng đánh thủng một vùng, lại cướp phá nhất là bắt phụ nữ và gia súc. Sách Lăng Na chịu phải cảnh này thấy vô cùng nhục nhã, dẫn quân hòa vào buổi đêm bất ngờ tấn công Cát Nhĩ Đan Sách Linh. Cát Nhĩ Đan Sách Linh không hề phòng bị, hoảng hốt chạy trốn. Lần này chiến sự thắng lợi, coi như trận thắng lớn duy nhất trong hai năm.

Cát Nhĩ Đan Sách Linh đại bại, không còn khả năng phát động chiến tranh, đồng thời vì lo sợ giật bên kia biên giới không tha cho, đành phái sứ giả đến kinh thành cầu hòa.

Chiến tranh kéo dài ròng rã, Dân Chân cảm nhận được tiêu hao quá nhiều sức người sức của, đánh tiếp lại không giải quyết được gì, vì vậy đồng ý đàm phán. Nhưng dù là đối thoại vì mục tiêu hòa bình, cũng không mấy thuận lợi. Phải mất một khoảng thời gian dài mới thỏa thuận thành công, hai bên đồng ý lấy A Nhĩ Thái Sơn làm biên giới.

Chuẩn Cát Nhĩ không được để người di cư quá biên giới phía đông, và bên Ca Sách lãng không được vượt quá biên giới phía Tây, đôi bên cùng hứa.

Đang trong lúc tình hình dịu đi ai nấy thở phào, đôi mày Dân Chân cũng giãn ra, không ngờ những người ủng hộ triều đại trước lại làm dậy lên phong trào mới. Cuốn sách “Đại tiểu sơn nhân thi tập” bị tố cáo là có câu văn chống lại triều đình. Việc này vốn ảnh hưởng không lớn, Dân Chân thậm chí không coi nó là việc gì đáng kể. Nào ngờ, Đường Tôn Hạo lại nhân cơ hội này khơi mào dư luận.

Dân Chân không nhin được nữa, giận dữ hạ bút “Loại ngông cuồng như vậy, ra lệnh đối sát thân thành xú danh, chiều theo ý hân....Đem việc làm của hân bí mật xử gọn, đừng bảo vua từng nghe thấy tấu, đừng để thiên hạ biết có chuyện lạ, phạt trọng hình hoặc xử tử”. Chúng thần đều hoảng sợ, rối rít thống nhất, đại loại vu rằng tên này chỉ là một sách bình thường, không đáng chú ý nữa.

Vào lúc này, khó có thể Dân Chân tiếp thu ý kiến. Bất đắc dĩ, Hoàng Lịch đi tìm ta. Nhưng ta có thể nói gì đây? Ta chỉ muốn sống lặng yên tận hưởng khoảng thời gian còn lại này. Không muốn biết gì khác, cũng không muốn nghĩ, mà sống những ngày còn lại gần như đếm được này.

Trên bãi cỏ trong viện, ta tựa người lên lưng ghế. Nhấp một ngụm từ chén trà, bên kia là Hoàng Lịch vẫn tiếp tục “Chuyện của triều đình, nương nương không muốn xen, ta không miễn cưỡng. Nhưng chuyện của Lục đệ thì không thể không quản”.

Ta thờ dãi nhẹ nói “Hân nhi thích như vậy, người cũng biết, nó không có tên trong tông tịch, thế nên nó không nên ở lại cung”.

Hoàng Lịch im lặng được một chút, nói “Đây không phải vấn đề, nương nương ắt đã có tính toán, nhưng là không tin ta?”

Ta ngẩn ra, quay lại nhìn, trong chớp lát không hiểu được ý Hoàng Lịch.

Thấy ta như vậy, chân mày vừa nhíu lên của Hoàng Lịch dường như giãn ra. Nhìn Hoàng Lịch vẫn ngấm ngĩa thanh ngọc Hoàng Hân tặng, ta chợt thức tỉnh, trong lòng gã thanh niên này đã sớm có ý định, rằng bản thân sẽ kế thừa ngôi vua.

Ta thu lại biểu cảm ngẩn người vừa nãy, bật cười lên, quyết định của mình đã đúng, khiến Hoàng Hân sớm rút chân ra. Tuy ta chứng kiến Hoàng Lịch lớn lên, nhưng đây là đứa bé từ nhỏ đã nếm vị cuộc sống thay đổi bất ngờ, cũng chứng kiến sự chuyển đổi cực nhanh của quyền lực trong cung, ta im lặng một lúc, nói “Không phải như người nghĩ, là ta muốn anh em Lan nhi sớm tự lực cánh sinh, ta cũng an tâm”.

Lời nói ra môi, có hơi hối hận, ta liếc nhìn sang, Hoàng Lịch đứng dậy, ánh mắt bình tĩnh nhưng vẻ mặt biến sắc hướng về phía ta, giọng có chút run rẩy “Ý nương nương là, trước khi Hân nhi trưởng thành, Hoàng a ma sẽ...”. Hoàng Lịch bấu chặt tay vào thành ghế, hai mắt căng thẳng dán vào ta, ta mỉm cười, đứng dậy bước ra cửa phòng, sau lưng vẫn là giọng pha chút run rẩy của Hoàng Lịch “Nếu là sự thật, hy vọng nương nương kiên cường sống tiếp”. Ta vẫn bước đi, khóe miệng vẫn lóe tia cười, cố gắng giữ thăng bằng, đẩy cửa bước vào phòng.

Mùa xuân ấm áp, trăm hoa đua nở. Ngồi trong phòng, nghe thoang thoảng từng đợt hương hoa. Ta ngắm mình trong gương, có chút ngây ngô, cung nữ đang chải đầu sau lưng đắc chí cười nói “Nô tì trang điểm thật là quá đẹp”. Ta nhắm mắt, rồi lại mở to ra cười mắng “Dậy chút đi, vẫn còn tóc này, sao lại chải thành thế kia?”

Nam Phù ‘xích’ lại, cười “Nương nương, đây là kiểu tóc thịnh hành của các cô gái trẻ trong kinh thành đó, còn vì nương nương càng ngày càng không coi trọng ăn mặc bề ngoài, hôm nay nô tì trang điểm chọn trang phục cho người, nếu có ai nói không đẹp, người bắt nô tì làm gì cũng được”. Ta đành chịu thờ dãi, chưa kịp mở miệng thì nàng lại tiếp “Chỉ cần đừng kêu tôi đi lấy đồ của Hoàng thượng hoặc Lục a ca là được”

Cho đến khi chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, đã là nửa canh giờ sau. Nam Phù bước theo phía sau cười nói “Nương nương, là đi đâu mà mang toàn mấy trang sức người thích nhất... trong khi không có ai đi cùng, có ổn không?” Ta hơi lắc đầu, dừng bước xoay lại nói “Ta tới Càn Chính điện, người ở nhà cùng Cúc Hương trông nom cách cách đi”. Nam Phù liền dừng lại, lè lưỡi cười nói “Nô tì xin nghe lệnh nương nương, cùng với Cúc Hương chăm sóc tiểu cách cách. Còn nương nương, hãy cứ đến giúp Vạn tuế gia”, nói xong, xoay người lon ton chạy về.

A hoàn này lạnh chanh hiếu động, Cao Vô Dung sớm có ý điều đi nơi khác, nhưng có lẽ do thấy ta thích nàng nên chưa bao giờ đề cập đến, nhưng mỗi lần thấy Nam Phù đều không mặt lạnh quờ mắt thì cũng là dạn dỏ với dạn dỏ, kể từ đó, hễ thấy Cao công công thì Nam Phù liền trốn, cho nên, vừa nghe ta nói đến Càn chính điện, nàng ta liền bỏ chạy.

Vừa mới bước ra ngoài, Cao Vô Dung chạy chậm chậm tới trước mặt. Đến gần, liền cung kính “Nương nương, hoàng thượng sai nô tài đến thông báo, lùi lại một canh giờ sau mới ra ngoài”

Ta cười, hỏi “Xảy ra chuyện gì?”, liền nghe đáp “Quý châu, Cổ Châu, Đài Cùng, khu Miêu có phản loạn. Ta hoảng sợ, bình tâm lại căn dặn “Người bám lại với hoàng thượng, ngày khác hãy đi, việc nước quan trọng hơn”.

Vốn phân bổ lại đất đai, các thổ ty(**) không cam tâm chịu thiệt hại, luôn muốn đòi lại. Có một số binh sĩ địa phương tự ý làm càn cướp bóc. Mặt khác, quan mới nhậm chức quản lý yếu kém, lại tham lam hối lộ. Trong khi đó binh sĩ lại vừa bị điều động hỗ trợ nơi khác, khiến lực lượng quân đội địa phương trống trơn.

Từ đó khiến cho thủ lĩnh thổ ty có cơ phản loạn, vụ việc tạo cho họ cơ hội làm phản. Vì vậy, việc đổi đất hoàn thành 4 mất năm sau, hai khu người Miêu phát động làm phản. Nhóm người chống đối này lan rộng đến Đan Giang, Hoàng Bình, Khai Lý và một số địa phương. Còn nhớ, khoảng thời gian Dân Chân làm vua, dù coi trọng việc này, nhưng phạm vi phản loạn lan rộng, trấn áp không hiệu quả, cho đến sau khi Hoàng Lịch kế vị mới bình được loạn.

Thấy ta quay người muốn trở về, Cao Vô Dung vội thêm “Vạn tuế gia chút nữa đứng giờ sẽ dẫn nương nương ra vườn”. Lòng ta ảm áp lan tỏa, gật đầu, Cao công công liền xoay người trở lại bằng con đường vừa đến lúc nãy.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Bước trên những bậc thang, từ từ hướng lên đình nghỉ mát. Giờ đã là tháng ba, còn có bao nhiêu thời gian... ước chừng chưa tới hai trăm ngày. Ta mỉm cười nhìn rặng đỏ phía mặt trời ló dạng, băng lòng với quyết định của mình, bản thân đã không còn sợ hãi như những năm trước.

Hiện tại này, ta chỉ muốn mỗi phút mỗi giây đều sống thật ý nghĩa, đều chăm sóc cha con Dân Chân thật tốt. Đang yên lặng trầm tư, bỗng phảng phát mũi cỏ thơm, ta kín đáo dò tìm nơi phát ra. Là từ rừng cây phía trước, tựa như có người đang ngồi xõm trên đất, phía trước nàng ta là khối trắng mỏng lung. Ta bước khỏi đình, đến đứng phía sau lưng, lòng chợt ngẩn ra, hóa ra lại là nàng.

Người đang quỳ trên mặt đất, cổ nén giọng nghẹn ngào. Đây là nô tì tự xin vào các, nếu so với Nam Phù thì hoàn toàn trái ngược, ngoài những điều cần nói, gần như nàng ta không thốt ra câu dư thừa nào.

Tự châm biếm cười mình, vốn dĩ mỗi người đều có nỗi khổ riêng. Nàng ở chung phòng với người khác, không tiện biểu lộ cảm xúc mới tìm đến đây. Ta nhẹ nhàng quay người bỏ đi.

“Nương nương”, phía sau vang lên giọng gọi lo lắng, ta dừng bước “Lần sau có cứng bái, hãy tìm nơi kín đáo”. Nàng đứng yên sững sờ, im lặng nhìn ta, rồi nói “Nô tì tạ ơn nương nương”. Nhìn trên mặt đất, chỉ thấy một lư hương tinh xảo phía trên cấm Tam trụ hương, ngoài ra không có vật gì khác.

Ta hơi giật mình, nói là bái tế nhưng lại không có đồ cúng. Nếu không phải, ... lư hương là vật dùng cho việc bái tế. Ngoài ra, chiếc lư hương này cực kỳ tinh xảo, không phải đồ trong cung, mà là đồ nàng mang từ ngoài vào, người dùng loại hàng này, nhất định là kẻ giàu có.

Thúy Trúc nhặt lại lư hương, đi ra khỏi rừng. Ta im lặng, chớp mắt, hỏi “Người bái tế ai?”. Nàng dừng lại, xoay người, đến đứng trước ta, nói “Là cha mẹ nô tì, lúc họ ra đi nô tì không có mặt, cảm thấy có lỗi, nên mang theo lư hương vào cung để thường xuyên bái lạy. Từ khi vào cung, tôi đều ở cùng phòng với người khác, không tiện. Nên giờ tôi mới tới rừng, không ngờ lại gặp nương nương”. Từ lúc vào Chân hi các đến nay, lần đầu tiên nghe nàng nói nhiều như vậy. Ta gật đầu phát tay cho lui, Thúy Trúc xoay người rồi khỏi.

Ước chừng đã qua một canh giờ, ta rời Hạnh hoa xuân quán, đi ra phía bờ hồ. Thuyền của Dân Chân đã đậu sẵn. Cao Vô Dung đứng ở trên mũi, trông thấy ta, liền xuống thuyền đỡ ta lên, thấp giọng “Hoàng thượng đã đợi được một lúc”. Ta mỉm cười bước vào trong khoang, thấy hần nghiêng người tựa vào bàn con, nghe tiếng bước chân, hần sắc mặt khá thoải mái ngẩng đầu, nhìn thấy cách ta ăn mặc trang điểm, im lặng nhìn rồi cười cười không nói. Ta lên cần mồi dưới, thăm mắng Nam Phù. Ý cười trên mặt hần càng lộ rõ, ta cũng căn nhắc thanh mình “Thiếp như vậy là ‘trang điểm cho hợp’”. Hần không kềm được, lộ cả điệu cười ra mặt, làm cho ta có chút ân hận. Thấy thế, hần không cười nữa, gật gật đầu nói “Thưa nương nương, rất đẹp”. Ngồi đối diện với hần, mặt ta nóng lên oán trách “Chàng là khen hay châm biếm?”. Hần khẽ sát nắm tay ta, kéo về ngồi trong lòng hần, nhìn thẳng vào ta, nói “Đương nhiên là khen nàng, thường ngày nàng không quan tâm lắm việc ăn mặc chải chuốt”. Ta thở phào cười, tựa đầu lên vai hần, nói “Đề hôm khác đi ra ngoài cũng được”. Hần nhẹ thở dài “Chuyện này không phải một sớm một chiều mà xong”. Nghe giọng điệu phảng phất thân nhiên, ta ngẩn đầu nhìn, hần mím chặt môi, chân mày nhíu lại. Thầm than trong lòng, cầm chặt tay hần, ta nói “Hôm nay hãy bỏ hết công việc, không được nghĩ nhiều”. Hần cúi nhìn, ôm lấy vai ta, gật đầu cười.

Dân Chân làm vua hơn mười năm, thường xuyên đi lại giữa hoàng cung và Viên minh viên, cho nên quan lại, quý tộc và các thương nhân lớn tập trung xây phủ viện và mở ra buôn bán hai bên đường. Vì thế, quanh Viên minh viên bây giờ nhà cửa san sát, buôn bán phát triển, giống như là mọc thêm một ‘Hoàng thành’ nữa. Dân Chân quan sát các cửa hàng hai bên đường, chậm rãi tản bộ, ta sóng đôi bên cạnh hần, như đôi vợ chồng bình thường đi dạo. Nói chung, ta không cảm thấy quá đặc biệt vui mừng, cũng không có gì phiền lòng, trong lòng ôn hòa bình thản.

Lững thững dạo bước được một lúc, chợt thấy cửa hàng bên kia đường, có rất nhiều cô gái trẻ ra vào, mà bọn họ phần nhiều đi kiệu đến, hình như toàn là tiểu thư giàu có.

Ta có chút thắc mắc, cứ nhìn mãi. Hần đi bên cạnh, đột nhiên hỏi “Có phải muốn vào xem?” Ta mỉm cười lắc đầu, sắc mặt hần thân nhiên nhưng ánh mắt dè dặt. Cả hai vừa định bước đi, chợt một cô gái vừa bước ra khỏi cửa hàng nhìn ta chăm chú. Ta ngo sang trái rồi sang phải, xác định là cô ấy đang nhìn mình.

Ta ngẩn ra, người này bề ngoài xinh đẹp, thái độ nhã nhặn lịch sự, nhưng lại không biết cô ta là ai. Thấy ta như thế, cô gái liền tiến tới, cười hỏi “Xin hỏi cô nương, khuyên tai là mua ở đâu vậy?”. Nên nói sao đây, tự động sờ nhẹ khuyên tai, lòng dâng lên ảm áp, ta trả lời “Là phụ quân tôi sai thợ làm”. Thiếu nữ nhìn qua Dân Chân đang đứng cạnh ta, nét mặt lộ chút tò mò, ta kéo tay Dân Chân cười gật gật đầu. Nàng ta cũng mỉm miệng cười rồi gật đầu,

đang muốn bỏ đi thì bỗng dừng mắt trên chỗ tay ta đang nắm Dận Chân, nhẹ lóe lên ánh nhìn rồi thận trọng quan sát tay ta. Đoạn nàng ngẩng đầu, áy náy nói “Tôi biết mình mạo muội, nhưng lại rất muốn nhìn nhân của cô nương”. Ta nhìn sang Dận Chân, sắc mặt hần thần nhiên, nhưng trong mắt thấp thoáng cười tươi, vẫn đang quan sát phở xá. Ta mỉm cười, gờ tay lên cho nàng xem. Sau khi tỉnh té đánh giá, về mặt nàng đầy tán thưởng, nói “Đây cũng là món trang sức tự sai người làm?”. Ta gật đầu, trên mặt nàng lộ vẻ hơi thất vọng, nói “Xem chừng là một đôi, có dụng ý gì đặc biệt không?”. Ta cười nhìn theo Dận Chân đang chậm rãi đi trước trước mấy bước “Khi đã đeo vào, cả đôi không được tháo ra”. Nàng ngạc nhiên, ta nhìn nàng nhẹ cười rồi quay người rời đi. Chợt trong phở xá, bỗng có bóng người lướt qua, ta giật mình nhìn lại, đúng vậy, là hần, Trương Dục Chi.

Bọn ta đứng nhìn nhau, đoạn Trương Dục Chi xoay người bỏ đi. Ta đuổi theo, chạy tới nơi Trương Dục Chi đứng khi nãy, quan sát xung quanh, dòng người qua lại đã không còn hình bóng y.

Lặng lẽ đứng yên, lòng có chút khó chịu. Thập Tam từng nói, Lữ Lam Hi bỏ độc, hần uống không nhiều, vậy có thể nói Thập tam trúng độc không nặng lắm, tại sao lại phát độc mà chết? Dù ta biết rõ, thật ra Thập Tam cũng không có ý muốn sống, không ngờ lại trúng độc mà chết, giờ đây dù ta biết rõ được mọi việc, cũng không thể quay lại, không thay đổi được gì. Nhưng việc này lại luôn như tảng đá trước ngực, mỗi lần nhớ đến, lòng ta luôn phiền não khó chịu.

“Nhược Hi”, tiếng Dận Chân lo lắng bên tai, ta khôi phục lại trạng thái thần nhiên, nhìn sang hần mỉm cười, bước đi tiếp. Trên đường đi không ai nói gì, chẳng mấy chốc đến cuối con phố. Ở phía xa, hai bên con đường nhỏ là đất trống trọt, theo gió đưa, ruộng hoa màu phấp phồng cuộn sóng. Dận Chân mỉm cười, “Năm nay lại trúng mùa đó”.

Khi này nhìn thấy Trương Dục Chi, lòng ta hơi bồn chồn. Về mặt y vui vẻ, ngậy ra gật đầu cười, không nói. Dận Chân nhìn ta, nhẹ nhàng hỏi “Không vui sao?”. Ta lắc đầu “Trước đây nghĩ bên ngoài rất tốt, nên luôn muốn ra ngoài, giờ được tự do đi đứng, lại phát hiện nơi đây rất bình thường, không thấy hứng thú mấy”. Hần nhìn ta chăm chú một lúc, thờ dãi nói “Chúng ta quay về”. Ta gật đầu “Cho dù chẳng đi đâu, thiếp đều đi cùng chàng”. Hần lại nhìn ta chăm chú, hỏi “Nhược Hi, nàng sao vậy? Tính tình thay đổi rất nhiều, trước kia đâu có lời lẽ thẳng thắn như bây giờ”. Ta cười, nói “Không thích sao?”. Hần hơi lắc đầu đáp “Thích, nhưng là có cảm giác bất thường”.

Bất thường, đương nhiên là vậy rồi. Mỗi ngày tỉnh dậy, ta trong đầu liền muốn tính xem ‘hôm nay cần dạy Lan nhi những gì’, hoặc là ‘sai chi Hoàng Hân làm việc nào’, mỗi ngày đều bận rộn quay cuồng.

Mặt trời đã ngã về tây, nhưng không gian vẫn không đổi, có chút vượn vẩn buồn. Ta ngồi dưới tàng cây, luôn kim từng mũi may áo cho Lan nhi. Nam Phù đứng quạt sau lưng cười nói “Nương nương, cách cách đang lớn nhanh, thợ may trong vườn may giỏi hơn, sao người lại phải tự làm?”

Tại sao chứ? Tại sao ta phải tự tay may? Âm thầm cười khổ, là ta muốn chăm sóc con nhiều hết mức có thể, ta muốn Lan nhi có thêm kỷ niệm khi sau này nó nhớ về ngách nương. Để sau này lớn lên, Lan nhi tự tin vào bản thân mình, rằng ngách nương yêu nó, không hề vứt bỏ nó, ngách nương rất cần nó.

Ta khẽ sờ cười, tự mình đã sớm dạy Hoàng hần hiểu được câu ‘lấy hay bỏ’, còn Lan nhi, về sau, nó với Hoàng Hân sẽ là đứa bé lớn dần theo đứa bé nhỏ, hai anh em nương tựa vào nhau. Có thể giao cho Hoàng Lịch, hoặc phó thác chúng cho Thập tứ ở Thọ hoàng điện.

Đang tâm trạng lộn xộn, bị kim đâm liên hai nhát, nhẹ thờ dãi, ta để đồ xuống, nặn nặn đầu ngón tay. Nam Phù sau lưng bỗng la toáng có phần dọa nạt “Nương nương”, ta giật mình nhưng vẫn yên lặng không chú ý. Được một lúc, một tiếng ‘ba’ vang lên, cùng với giọng Thúy trúc “Nô tì đáng chết, nô tì đáng chết”. Ta giật mình, hoàn hồn. Hóa ra là Lan nhi chạy bỏ vào đụng ngay Thúy Trúc đang bưng trà, nhìn mảnh tách vỡ trên nền, Lan nhi lè lưỡi cười làm nũng “Con làm bể bộ tách ngách nương thích rồi”.

Thúy Trúc tiếp vào “Là lỗi của nô tì, đừng trách cách cách”. Ta nhìn mảnh vỡ trên nền, bình thần nói với Thúy Trúc “Không sao, chi là vật ngoài thân, vỡ sẽ vỡ, không cần quá bận tâm”. Thúy trúc liền cúi đầu nói “Cảm ơn nương nương”, vội vàng nhặt hết mảnh vỡ, cúi đầu lui đi.

Lan nhi cầm lên quần áo đang để ở đầu gối ta, nói “Ngách nương, con đâu có cao như vậy, người may dư quá”. Ta rút ra khăn tay lau mồ hôi trên trán con, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt, ta để lộ nụ cười nhưng trong lòng lại hoàn toàn trái ngược. Tự kềm xuống cảm xúc, hiền hòa nói “Chờ con lớn một chút, lấy ra mặc sẽ vừa”. Lan nhi khó hiểu, nói “Vậy ngách nương đợi tới lúc con lớn hãy may”. Ta thăm đầu lòng xoa mặt con, “Đúng rồi, sao ngách nương không nghĩ tới nh?”. Lan nhi tròn mắt cười to “Không phải ngách nương không nghĩ, là con ở chỗ người nhiều hơn ca ca, người thương con hơn nên mới vậy”. Ta cười gật gật đầu, Lan nhi càng thêm phấn khích. Đoạn để áo xuống cười nói “Con đi tìm ca ca đây, ca ca nói ngày mai dẫn con cùng ra ngoài”. Ta cười gật đầu, con gái nhanh chóng chạy vọt rời đi.

Nam Phù sau lưng nói nhỏ vừa nghe “Thúy Trúc gần đây, giống như ai theo đòi tiền, cả ngày không nói không cười, rất lạ”. Ta thuận miệng thần nhiên nói “Nàng ta như vậy ắt có lý do riêng, người thích nói, Thúy trúc thích yên lặng, chỉ cần bản thân thấy bình thường thì không sao cả”. Nam Phù cười khê đứng thẳng dậy, “Vậy đó, chứ người ngoài nhìn vào, cho rằng bọn nha đầu trong các ai cũng có tính cách riêng, họ hâm mộ chết được”.

Ta không chú ý lắm mỉm cười, nàng ta lại tiếp “Nương nương, tôi nghe các cô ấy nói ...”, lời buông được một nửa thì dừng. Ta ngồi tựa lưng vào ghế liếc nhìn sang hỏi “Họ nói gì?”. Nam Phù ngưng ngưng cười cười, không dám hé răng. Ta nhẹ cười dọa “Người có muốn tới Căn Chính Điện làm việc”. Nam Phù rút cổ lại, mặt khó xử “Người bên Căn chính điện nói, mấy ngày trước, Lý đáp ứng(1) dẫn theo Bát a ca đến cầu kiến hoàng thượng”.

Ta ngạc nhiên, Khúc Linh đến vườn sao. Nam Phù tiếp “Khi đó hoàng thượng đã không gặp nàng ta, chỉ dặn Cao công công bảo mẹ con họ về cung, nghe nói nàng khóc khi rời đi”.

Ta chợt thấy đau lòng, tưởng rằng tâm đã bình thì lại nổi sóng. Khúc Linh sai, hay ta sai, hay Ô Lạt Na Lạp Thị đã sai? Hoặc không ai sai cả, mỗi người bọn ta đều nhận lấy cái giá dành cho riêng mình. Ta cười lầm bầm “Nói sao đi nữa, con trẻ vẫn có quyền gặp a ma nó”. Nam Phù dừng quạt, nhích tới thăm dò ta, bùi môi “Không hần, hoàng thượng không phải người cha bình thường, dù có muốn gặp, cũng phải truyền lời lại, chờ hoàng thượng gọi vào. Mấy ngày nay nương nương làm sao vậy, tuy rằng bận rộn cả ngày, nô tì lại thấy người mỗi ngày càng thêm sa sút tinh thần”.

Ta cười, thờ dài, nhắm mắt tựa lưng vào ghế, im lặng hồi lâu, cũng nói “Ta ở đây nói đến là đến, vào Càn chính điện cũng không phải truyền, sau này người hãy nghe Cúc Hương nhiều một chút”. Nam Phù nhẹ giọng vâng lời, không nói thêm nữa.

Trăng sáng sao thưa, mặt trăng như chiếc bàn ngọc tròn đặt giữa trời. Luồng gió nhẹ thổi qua, mang theo mùi hoa quế thoảng thoảng. Ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng, ta nhẹ thờ dài, tiếp tục bước thật chậm về phía trước. Cúc Hương theo sau nhỏ nhẹ “Nương nương, Trước mặt có cây hoa quế, ta tới đó ngồi đi”. Ta gật đầu bước theo hướng phát ra mùi hoa quế.

Ngồi lên ghế đá, ngửa đầu nhìn ánh sao li ti trên bầu trời, ‘Lục vân tiền dấp, thấp độ hoàng khim ốc. Chiếm đoạn hoa trung danh dự, hương cùng vận, hai tay áo khiết’(2). Cúc Hương lấy ra một bầu rượu đặt lên bàn đá, nói “Đêm nay chúng ta mang theo rượu đúng là hợp cảnh”. Vừa bật nút bình, hương rượu và hương hoa quế quyện lại xông lên mũi, ta rót vào ly, nhấp một ngụm. Cúc Hương bái thức nhắm nói “Nương nương, đừng uống không như vậy, rượu hoa quế cũng là rượu, nên ăn trước chút đồ lót dạ thì hơn”.

Sau khi Xảo Tuệ qua đời, Cúc Hương như thay đổi tính nết, lời nói hành động chừng chạc hơn rất nhiều. Ta đáp lại nằng, cười gật đầu. Cúc Hương im lặng nhìn ta, đoạn hạ ánh nhìn, nói “Nương nương trong lòng không thoải mái, sao lại còn diện cố ốm không tham gia tiệc trung thu. Đây vốn là tiệc đoàn viên, nương nương lại ra đây một mình lạnh lẽo. Lại còn sai Nam Phù cùng Thúy Trúc bọn họ đưa Lục a ca với tiểu cách cách đến gia yến, tôi thật thấy lo. Mấy ngày nay, bọn nha đầu trong các cang ít tuân quy cũ, nương nương lại dung túng họ đi xuống, sớm muộn gì cũng loạn.”

Ta chỉ cười thờ dài, “Người chọn một ngày, rồi gọi họ lại chinh đồn”. Cúc Hương rót cho ta một ly, nói “Tôi bên này chinh đồn, nương nương bên kia dung túng, giống như tôi chỉ là đồ miệng lưỡi, kẻ miệng lưỡi này sẽ không ‘miệng lưỡi’ được việc gì”. Ta lắc đầu, mang theo ý cười nói “Sau này không như thế nữa”. Cúc Hương hoảng hốt vội nói “Nô tỳ không có ý khác”. Ta lắc đầu cười, “Biết người muốn tốt cho bọn họ”.

Trăng ngả về tây, tiếng loài chim nào đó kêu lên trên đường bay ngang qua bầu trời, không phải hướng vào rừng đen sâu thẳm kia. Ta ngẩng đầu, trăng tròn tỏa sáng rực một quần chung quanh nó, giống như hút hết ánh sáng xung quanh về đặt vào quần sáng ấy. Thăm nhủ đây là lần cuối cùng nhìn thấy, nên ta cứ chăm chú ngắm người mà ngắm, phải đến một lúc lâu bất động. Bầu rượu đã sớm cạn hơn phân nửa, Cúc Hương lo lắng nhìn ta, nói “Hoàng thượng chắc là sắp về, chúng ta cũng về thôi”. Ta gật đầu đứng dậy, chậm rãi rời khỏi.

Hai người đi đến cửa Chân hi các cũng vừa vặn gặp nhóm người Dận Chân. Hoàng Hân bước lên phía trước, nói “Ngạch nương đã đỡ hơn chưa?”. Ta cười, gật đầu, nhìn qua Thúy Trúc đang ôm Lan nhi trong lòng, hỏi “Lan nhi ngủ bao lâu rồi?”. Hoàng Hân cười nói “Trên đường về muội muội mới ngủ. Lúc còn ở chỗ tiệc, nó toàn cố gắng mở mắt lên nhìn, không hề buồn ngủ.”. Ta lắc đầu, hai đứa con này tính tình khác xa nhau. Ta có thể yên tâm về Hoàng Hân, nhưng còn Lan nhi... Thăm thờ dài, ta xoa má Hoàng Hân. Mím cười nhìn sang Dận Chân, hân đang chăm chú quan sát ta, thấy vậy hân mím cười, ta cũng đáp lại, cả hai cùng bước vào cửa, sau lưng nghe tiếng Cúc Hương dặn dò “Bé cách cách vào giường rồi về nghỉ ngơi đi, không được để ngày mai bê trễ”, tiếp theo là tiếng Nam Phù và Thúy Trúc nhẹ đáp lời.

Đến đại sảnh, Hoàng Hân cung kính nói “Con xin lui về nghỉ ngơi”. Dận Chân gật đầu. Ta đứng lại tiễn con rồi đi khuất bóng mới thu hồi ánh mắt. Quay lại thấy Dận Chân đang lặng yên quan sát, ta tươi cười bước đến kéo tay hân cùng đi vào nội viện. Cửa sổ mở rộng, trong phòng chưa thắp đèn vẫn có thể nhìn thấy mọi vật.

Hân nằm phía ngoài, chống trỏ tay lên gối chăm chú nhìn ta, ta đẩy nhẹ hân, nói “Đừng nhìn như vậy”. Hân vẫn không đổi tư thế, không đổi sắc mặt, vẫn như vậy nhìn ta, nói “Nhược Hi, nàng giống như đang thiếu thứ gì đó”. Ta bối rối khó hiểu, thắc mắc hỏi “Thiếu cái gì?”. Hân thoải mái vuốt ve lên mặt ta, vẫn duy trì ánh nhìn như thế, ánh mắt ấy dường như nhìn thấy đến những suy nghĩ thầm kín nhất, lại vào lúc tâm tư ta có chút hoảng loạn, hân nhẹ thờ dài, thản nhiên dời ánh mắt sang hướng khác, nói “Sống rất hết mình”. Lòng ta vừa ổn định, một câu hân nói đã trúng ngay trọng tâm. Cả hai im lặng một lúc, hân nói tiếp “Nàng đến với ta hơn hai mươi năm, chưa bao giờ đòi hỏi điều gì, mọi việc đều nghe theo sắp xếp. Sau khi Hoàng Thời đi, nàng sa sút tinh thần, không giống nàng của trước đây, ta cũng không can thiệp được.”

Lòng ta buồn lòng, nếu hân đã nghĩ vậy, thì hãy cứ để hân nghĩ thế, vì ta cũng không thể giải thích. Nhìn sang hân, ta oan ức nói “Mang nàng ta vào đây, trong khi đã hứa với ta trong vườn sẽ không có thêm một người nào khác”. Hân nhẹ thờ dài “Không muốn gặp nàng ta thì đừng tới”. Giờ đây, ngoài ba cha con hân, còn ai có thể ảnh hưởng đến ta. Thế nhưng...ta mím cười, gật đầu.

Hân thờ dài, nói “Ngoài chuyện này, thì ta không hiểu tại sao, đã mấy năm qua rồi, nàng vẫn chưa buông xuống”. Ta trở mình ngồi dậy, nhòm qua người hân bước xuống giường, đi tới đóng cửa sổ. Hân chống tay trên đầu, cười hướng ánh mắt theo ta.

Hân ngẩng đầu lên, khoe miệng khẽ cười, im lặng nhìn ta. Ta vừa đi vừa nói: “Từ nay về sau, ở bên cạnh chàng chỉ có thiếp thôi”. Về tới giường, ta cũng đã gạt hết suy nghĩ khỏi đầu, im lặng đứng, người cũng nóng lên, run thân hình, nhưng vẫn cứ giữ mình đứng thẳng, khẽ cắn môi như cũ. Hân chậm rãi ngồi dậy, một tia đau thương lan ra trong mắt, cuối cùng, dang tay ôm lấy ta, bế ta lên giường, nói: “Về sau, bên cạnh ta chỉ có một mình nàng”.

Suốt gần mấy tháng, mọi nỗi uất ức đều phải cố nín nhịn, kiềm chế. Đêm nay, chẳng còn chút e dè gì mà không buông thả bản thân, phóng thích chính mình.

Gió thổi phàn phật, mưa phùn ở ngoài cửa sổ hắt vào, ta mở tủ, lấy ra một cái túi đã rất lâu rồi không động đến. Đi đến bàn, đặt xuống, mở ra, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve, khoe miệng khẽ nở nụ cười. Tinh thể lúc đó rồi rã. Hân lại chủ động ôm ta một cách gắt gao, về mặt sờ, bây giờ nghĩ đến, nét mặt hốt hoảng ấy, vẫn rất rõ ràng. Hân đã hành động theo bản năng, khiến ta có thêm hy vọng, tiếp thêm sức mạnh để ta chống chọi, giúp ta vượt qua những ngày tháng gian khó đó.

Trong lòng thoáng chốc buồn nhưng lại vui vẻ trở lại, vuốt ve một hồi rồi, ta thông thả gói gém lại. Đứng lên, quan sát bài trí của bản thân trong căn phòng, ánh mắt dừng lại ở bộ chén trà. Liền tiến đến, cầm cả đôi chén lên. Đặt chúng trước mặt, tỉ mỉ quan sát. Ngoài cửa sổ đột nhiên lóe lên tia sáng, tiếng sấm vang lên, ta khẽ giật mình, chén trà rơi xuống đất vang lên âm thanh vỡ nát, trên chén ghi hai chữ “Dận Chân”.

Chương 32

Khuôn mặt tươi cười thoáng chốc vỡ tan trước mắt, ta thất thần, cả người lạnh cóng. Ngoài cửa sổ lóe lên tia chớp, tiếng sét rầm rầm vang dội, ta hoàn hồn chạy về hướng nhà chờ (1). Vừa tới cửa, đụng phải Nam Phù từ ngoài cấm đầu lao vào, va chạm mạnh làm ta thân bằng mắt té xuống nền. Thêm một tiếng ‘ba’ giòn tan vang lên, chiếc nhẫn trên tay cũng vỡ. Lòng như kim châm, ta dõng đứng lên trách cứ “Có chuyện quan trọng gì mà luống cuống vậy?”. Từ lúc vào các đến nay, chưa bao giờ Nam Phù thấy chủ nhân nổi cáu thế này, thoát đầu nghe giọng giận dữ, nằng sợ hãi nhìn chằm chằm chiếc nhẫn ngọc vỡ trên nền, sững sờ chớp mắt, lí nhí “Nghe tý tý cùng phòng nói, vừa rồi Lý đáp ứng lại tới Càn chính điện, nó tí nghỉ, nghỉ...”. Khúc Linh sao lại đến lúc này, ta sợ hãi, liền lách nhanh vượt qua Nam Phù chạy thẳng ra ngoài trời mưa.

Nam Phù chạy theo sau lưng, bám lấy tay áo ta sợ hãi hỏi “Nương nương, trời đang mưa rất lớn, người muốn đi đâu?”. Ta vụt khỏi tay Nam Phù, vẫn chạy, Nam Phù vẫn đuổi theo, ta tức giận quát “Trở về”. Nam Phù chậm lại vẫn còn đuổi theo, nhưng không dám nói thêm lời nào. Từng giọt mưa to cứ thế đập xuống mặt đất, vừa ra đến Hạnh hoa xuân quán, ta cuống chân đến té nhào xuống đất, Nam Phù liền đỡ chủ nhân dậy, ta cười luôn hả, chạy đến hướng chiếc thuyền đậu bên hồ. Nam Phù bị làm cho sợ, liền cầm theo hải giúp đỡ ta lên thuyền, song song đó nằng lại quát tiểu thái giám đục mưa trong khoang thuyền, nhanh chèo đi.

Tiểu thái giám nhìn bộ dạng cả hai, ngẩng ra rồi vâng lời nhanh chóng tới đầu thuyền. Nam Phù đứng kế bên ta người hơi run run, vén màn khoang thuyền. Ta đứng ở cửa khoang lòng như lửa đốt, hai tay nắm chặt nhìn sang bờ bên kia, nước mắt không ngừng dâng lên trong đáy mắt.

Càn chính điện, cửa điện không có người đứng hầu. Lòng ta buông lỏng, có lẽ...chút may mắn lóe lên trong đầu, có lẽ hẳn đang nghị sự, hai tay nắm tà áo, từng bước tiến tới cửa điện.

Đi vào đại điện, vài đại thần đứng tùm trước bàn, ta như bước hụt chân rơi xuống hố, Nam Phù kế bên liền ôm ta giữ lại, gọi “Nương nương”. Nghe tiếng Nam Phù, mọi người quay lại, Hoàng Lịch, Trương Đình Ngọc, Ngạc Nhi Thái, ...lòng ta lại tràn lên đau xót.

Vài lọn tóc ướt bết trên trán, cả người dính phải nước mưa, giò rở xuống, quần áo khít chặt di chuyển khó khăn, ta cố nhích lê từng bước. Hoàng Lịch sắc mặt đượm buồn bước lên đỡ ta, giọng thực trầm, nói “Không nên nhìn, về trước đi”. Ta trong đầu trống không, mờ mịt cười, tránh khỏi Hoàng Lịch, thân nhiên mà bước đến bàn giấy. Nơi xây ra vụ việc, cách không xa dưới bậc thang, một cung nữ đang nằm úp mặt trên nền điện, dưới chân là vùng máu đỏ tươi, theo đó rải dài loang lổ lốm đốm máu dẫn tới một vùng máu khác, nhưng không có người. Nhìn theo vết máu, mắt ta tối sầm lại vội với bám vào bàn giấy. Minh rỗng ngẩng dưới đất, chính là hân, đang nằm sấp, dưới bụng một vùng máu đỏ thẫm.

Ta dò dẫm nhìn, bao nhiêu đau thương luống cuống cũng tự tiêu tan, không có Lữ Tứ Nương, hân vẫn ra đi như vậy, kết quả rốt cục cũng vậy, không hề lệch lạc. Thần thờ tự cười, bản thân cũng không hiểu sao ta lại thế. Hoàng Lịch nhỏ nhẹ gọi “Nương nương”. Ta bưng tỉnh, không để ý lời hân, tự xuống bậc thềm, đi ra ngoài. Bước chân như đang giẫm lên mây, mông lung đi tới, sau lưng là tiếng Hoàng Lịch, “Đưa nương nương về”. Dọc đường đi ta cứ mỉm miệng cười cười, Nam Phù liên tục gọi “Nương nương, nương nương” như sợ không gọi, ta sẽ hồn phi phách tán.

Vào các, mặc cho Nam Phù thay trang phục, diu ta lên giường, rất lâu sau vài tia ý thức mới len lỏi trở lại trong đầu. Nhắc người ngồi dậy, Nam Phù liền tiến tới chèn gối mềm để ta tựa vào, cất lời hỏi “Nương nương có gì dặn dò?”. Ta thật nhẹ giọng “Gọi Hoàng Hân đến đây”. Nam Phù gật đầu, bộ dạng lo lắng quan sát ta thêm một lần nữa rồi rời đi.

Chạm vào ngón tay, xoa xoa lên vết trắng được tạo ra do đeo nhẫn, lẳng lặng nhìn khắp căn phòng, lòng ta quặn lại, vừa mới hôm qua đây hân vẫn còn, giờ đã mãi mãi không thể gặp lại.

Hoàng Hân ngồi cạnh giường, cầm lấy tay ta thật chặt, đặt câu hỏi “Ngạch nương, đã xảy ra chuyện gì?”. Lòng đau thắt, ta nói “Hoàng a ma con đã băng hà”. Mặt Hoàng Hân tái đi, ngẩn ra trong chớp mắt, liền đứng dậy tỏ vẻ không tin “Hôm qua a ma vẫn rất bình thường”.

Ta lắc đầu dẫn dò “Sau khi xong xuôi tang sự a ma, con hãy dẫn Lan nhi ra khỏi cung”. Hoàng Hân ngờ ngác gật gật đầu, hỏi “Con cùng Lan nhi rời đi, vậy còn người?”. Ta xoa xoa mặt con, nói “Ngạch nương tự có nơi ngạch nương muốn đến”. Hoàng Hân nhìn nhìn, khó hiểu hỏi “Là nơi nào?”. Ta im lặng một hồi lại tiếp “Ra khỏi cung, mang theo tất cả tranh họa ngạch nương”. Dẫn dò hết những gì cần thiết cho Hoàng Hân, trời cũng bắt đầu tối. Ta nhìn lại Hoàng Hân thật kỹ rồi dặn “Ngạch nương hơi mệt, con về đi”.

Hoàng Hân chau mày “Dội hân ngạch nương ngủ sâu con sẽ về”. Lòng chợt dâng lên ảm áp, ta lắc đầu mỉm cười “Hãy về đi, có vậy ngạch nương mới an tâm ngủ”. Hoàng Hân vâng lời bước chầm chậm ra cửa. Ta đứng dậy, chải lại tóc, lấy trong rổ may vá ra cây kéo, quay về giường nằm, cố gắng cắt lên cổ tay liền mấy vạch, máu bắt đầu tuôn...

Cơ thể càng lúc càng yếu, đầu óc bắt đầu mơ hồ. Ánh sáng trước mắt tối dần, dần dần, tia sáng cuối cùng cũng biến mất, lòng ta thì thầm câu nói cuối cùng “Ta đến đây, Dận Chân”.

Toàn thân nóng ran, cổ tay đau nhức. Cổ sức mờ mắt, đầu óc choáng váng, cảm giác như đang ở rất gần lò sưởi. Ta giơ tay lên, liền cảm thấy khó chịu. Chẳng lẽ cái chết với ta là hy vọng xa vời. Phó Nhã cầm khăn tay thấm ướt đi tới, thấy ta tỉnh lại, liền vui vẻ nói “Nương nương rốt cục đã tỉnh rồi”. Ta mỉm cười khổ sở, Phó Nhã thay khăn mới lên trán ta, viên mắt ửng đỏ “Nương nương đang tâm bỏ lại Hoàng Hân và Lan nhi sao?”. Ta mỉm cười “Còn

có các người, không lo lắng”. Nước mắt Phó Nhã rơi xuống, đang muốn nói tiếp thì cửa phòng bị đẩy ra, Hoàng Lịch bước nhanh vào, nhìn ta có vẻ giận dữ, trầm giọng “Chẳng lẽ trên đời này, không còn gì để nương nương lưu luyến, nỡ bỏ hết tất cả?”

Ta cười thờ dãi, nói “Hãy để Hoàng hân dẫn Lan nhi rời cung”. Hoàng Lịch im lặng nhắm mắt lại, đột nhiên mở mắt, nói “Thật sự không lưu luyến điều gì sao?”. Phó Nhã run rẩy, nhẹ giọng “Hoàng thượng, nô tì đi truyền thái ý”. Hoàng Lịch không nói lời nào, Phó Nhã yên lặng lui ra.

Ta thờ dãi, yếu ớt “Hân nhi là đứa bé hiểu chuyện, duy chỉ có Lan nhi khiến ta lo lắng. May mà bọn chúng ở kinh thành, nếu có gặp khó khăn, tin rằng người không khoanh tay đứng nhìn, ta rất yên tâm”. Hoàng Lịch hơi đổi tư thế, cười lên thành tiếng, qua hồi lâu, thần nhiên nói “Vậy chờ khi nào Lan nhi lớn, nương nương không còn lo lắng nữa, hãy nói những chuyện khác”.

Ta cười mang theo bi thương “Người cho rằng ta có thể sống tiếp sao?” Hoàng Lịch khom người, nhìn vào mắt ta, nói “Ta thật hối hận khi nhận lời trông coi hệ thống cửa hàng và quán xá. Dù là nhận lấy, cũng sẽ có ngày trao lại, càng hối hận đã tạo điều kiện cho Hân nhi xuất cung, để nó tự do ra vào cửa hàng ngọc. Ta càng hối hận... năm đó hoàng a ma không nhận ra người, vì sao ta không mở lời xin người trước, điều ta hối hận cuối cùng là... tại sao là một a ca, nhưng ta không thể làm mọi thứ theo ý mình”.

Ta thầm cười đau khổ, người có rất nhiều điều hối hận, ta không có sao. Năm đó, vì sao ta bỏ lại cha mẹ mà đi Thâm quyến, dù cho đến nơi này, tại sao ta không thể không chế được mình, tại sao lại đi yêu hân.

Hoàng Lịch đờm cười nơi khóe miệng, đứng dậy thu hồi nét mặt, lạnh nhạt nói “Có một số việc, hối hận cũng không giúp được gì, nhưng chuyện tương lai, thì có thể trừu tính trước. Ta sẽ để Phó Nhã mỗi ngày đến đây, Hân nhi có thể tự do ra vào cung và vườn, còn Lan nhi sẽ đưa về bên cạnh người”.

Ta không nói gì chỉ cười ảo não, Hoàng Lịch đã sắp đặt như vậy, nếu xảy ra chuyện, Phó Nhã tất nhiên sẽ chịu liên lụy.

Gió thu bắt đầu thổi. Vết thương trên cổ tay gờ lạnh hân. Hoàng Lịch quả nhiên sắp đặt Phó Nhã bên cạnh ta, cùng ăn một bàn, ngày ngày đêm đêm bầu bạn. Ta đứng bên cửa sổ, nhìn lá rụng rơi. Phó Nhã mang áo khoác phủ lên người ta, nói “Cơ thể nương nương còn yếu, không chịu được gió lạnh đâu”. Ta thờ dãi, quay lại bên cạnh bàn, lại yên lặng. Ở phía sau lưng, Phó Nhã cũng thờ dãi “Buổi ăn trưa, nương nương vẫn không dùng lấy một miếng, cơ thể sao mà chịu được”.

Cửa bị đẩy ầm một tiếng, Lan nhi chạy vọt vào. Phó Nhã liền ngăn lại, nhẹ giọng “Lan nhi, trưa nay nương nương lại không ăn gì”. Con gái tới nắm lấy tay áo ta, ngẩng mặt nói “Ngạch nương người cùng dùng bữa với con đi”, lòng đau xót, ta gật gật đầu. Phó Nhã vui vẻ truyền người dọn cơm.

Bản thân không thấy đói, cũng không cảm nhận được mùi vị. Lan nhi vừa chạy nhảy bên ngoài, có vẻ rất đói, nên ăn rất ngon miệng. Phó Nhã cười cười, ta chỉ lắc đầu. Cung nữ đi theo Phó Nhã đứng ở cửa, nhẹ giọng thưa vào, có ý gọi chủ nhân đi nơi khác, cả hai thờ thề gì đó, mặt Phó Nhã biến sắc, xoay người lại nhìn ta, cũng phát tay cho cung nữ lui đi, đoạn đến trước ta, cười nói “Nương nương, Nhã nhi ra ngoài một chút”.

Ta cười, gật đầu. Phó Nhã bước lên hai bước, chợt quay lại giao phó Lan nhi “Trước khi tỷ quay lại, Lan nhi phải ở cùng nương nương nghe chưa”. Lan nhi vừa ăn vừa gật đầu.

Phó Nhã bộ dạng hấp tấp cuối cùng cũng đi khỏi, ta im lặng ngắm nhìn con gái. Lan nhi như chợt nhớ ra, đang nhai liên tục, nhều mảy hỏi “Ngạch nương, sao mấy cung nữ đều nói, sớm muộn gì con cũng gọi hoàng huynh là a ma”. Ta ngẩng người, đã không nghĩ tới việc này, Hoàng Lịch giờ là chủ Đường tâm điện, ta lại ở Tây ninh phòng, thật không đúng lệ thường.

Ta đứng dậy chớm bước, Lan nhi cũng bỏ ghế chạy theo, ta nhỏ nhẹ dỗ “Lan nhi ngoan, con ăn cơm xong ngạch nương sẽ về”. Con gái gật đầu, ngồi xuống ghế tiếp tục ăn, ta ra khỏi phòng, đi về phía Đường tâm điện.

“...người Mãn chúng ta tuy có truyền thống anh chết, em thay anh gánh vác vợ con. Nhưng nàng không phải ai khác, mà là quý phi của a ma người, ngạch nương đã cho thời gian mấy tháng, người vẫn chưa nghĩ thông suốt sao? Lẽ nào người muốn ngạch nương cho nàng biết, kẻ hành thích hoàng thượng là nô tì Thủy Trúc của nàng, còn có tên gì ấy nhi... Qua Nhi Giai Lam Đông, người muốn cho nàng biết không?”, là giọng Hi phi.

Lòng chợt biến, hình ảnh ‘Thủy Trúc’, ‘Qua Nhi Giai Lam Đông’, luân phiên hiện lên trong đầu ta, bao nhiêu chuyện cũ tràn về. Không nghĩ Lam Đông lại vào cung, hơn nữa lại còn ở gần chúng ta, chẳng trách cô ta mang theo lư hương vào các, còn bảo cha mẹ qua đời khi cô không ở trong phủ, cô rất ít nói.

Hóa ra mọi việc đều có liên quan đến bản thân, ngăn ngại im lặng ta đứng nơi cửa điện. Bên trong, không nghe tiếng Hoàng Lịch đáp lại, Phó Nhã lại trả lời “Ngạch nương đừng hiểu lầm, hoàng thượng không có ý khác, cũng không giống như ngạch nương nghĩ đâu”.

“Hoàng hậu hiểu rõ tâm tư người, ta cũng không giấu diếm nữa. Năm đó, ngạch nương biết ý người, cũng từng có ý, mở lời xin hoàng thượng ban nàng cho người, nhưng, Hiếu Văn mặc dù nhìn như cung nữ bình thường, nhưng có phải thật bình thường không? Nàng vừa vào vườn, liền xảy ra sự vụ Thập tứ thúc người nhận lỗi. Sau đó hoàng hậu nương nương muốn đòi nàng về làm cung nữ. Ở Khôn trử cung được ít hôm, chỗ Hoàng a ma người liền thiếu đi chân phụng trà, có thấy a ma người tùy tiện dùng người bao giờ chưa? Nàng làm việc gì a ma người cũng đều bao dung, như thế làm sao ngạch nương mở miệng, ... ngạch nương biết người không hờ dộ, sẽ không lấy nàng, cũng thăm nghĩ để nàng sống trong cung với tư cách...”

Hi phi còn chưa dứt lời, Hoàng Lịch luôn giọng “Ngạch nương, người không cần nói thêm nữa”. Hi phi trút một hơi thờ dãi, nói “Người muốn để nàng sống thật tốt, nhưng trong lòng người cũng rõ, có khi sống còn khổ hơn là chết”.

‘Ba’ một tiếng từ trong đại điện vang lên, Phó Nhã hoảng sợ “Hoàng thượng, tay người chảy máu...”. Bên trong yên tĩnh, ta trong lòng bị thăm xoay người trở về.

Hi phi ngồi phía đối diện mặt buồn rầu, vẫn như trước đây, nở nụ cười hỏi “Muội muội đến tìm tỷ có việc gì?”. Ta đưa tờ giấy trong tay cho Hi phi, nhột nhột cười, cất lời “Tín rằng nó không khó tìm”. Hi phi cầm lấy, đọc xong mặt tái nhợt, nhìn ta chăm chăm “Người muốn...”. Ta gật đầu, “Nương nương từng nói ‘sống so với chết còn khó chịu hơn’”. Hi phi ngẩn ra, ta trao tiếp một phong thư, gửi gắm “Thư này là gửi cho hoàng thượng”.

Hi phi do dự, rồi cũng nhận lấy, đứng lên hướng sang ta thì lễ, “Tỷ tỷ cảm ơn muội nghĩ giúp”. Ta lắc đầu, nói “Là tỷ toại nguyện ta mới đứng. Đêm nay nhờ tỷ nghĩ cách giữ chân Phó Nhã”. Hi phi gật đầu, mặt ửng đỏ, xoay người rời đi. Ta yên lặng ngồi chờ thời gian gõ nhịp, trong lòng bình lặng lạ thường, còn lẩn lẩn vài tia thoải mái.

Tiếng gõ nhẹ vào cửa vang lên, ta mỉm cười, không nghĩ tốc độ làm việc của Hi phi lại nhanh như vậy. Đứng dậy, bước tới mở cửa, đứng trước cửa là Trương Dục Chi, ta sững sờ chân chân tại chỗ. Trương Dục Chi mặc trang phục thị vệ, nhìn ta thật kỹ rồi lách người vào trong phòng. Ta nhanh chóng lấy lại tinh thần, liền đóng cửa lại.

Trương Dục Chi nhìn tay ta, hỏi “Cổ tay giờ tốt không?” Ta sờ sờ vết sẹo, nghi ngờ hỏi “Sao người biết? Không phải là đang ngao du sơn thủy sao? Lại tự dưng xuất hiện ở đây, người ta gặp trên đường lần trước, có phải là người?”. Ánh mắt Trương Dục Chi buồn bã, nói “Không có nhiều thời gian, chỉ nói ngắn gọn. Quay về kinh thành, tôi liền vào cung làm thị vệ, do có chút võ công, nên được chọn để âm thầm bảo vệ hoàng thượng”. Trương Dục Chi lấy ra phong thư trong tay áo, đưa cho ta.

Ta ngơ ngợ giờ ra xem, nét chữ quen thuộc ập ngay vào mắt ‘Đi cùng hần’, ngày tháng được đề cũng là hôm nay. Ta run rẩy không tin, ngạc nhiên, vui mừng, sợ hãi trộn đều trong lòng, chăm chú xem, lại xem thêm lần nữa.

Trương Dục Chi giải thích “Hiện tại chúng tôi đã ra khỏi kinh thành”. Ta ngẩng đầu, nước mắt không kèm được, tuôn ra “Hần còn sống?”. Trương Dục Chi nhăn trán như có nỗi khổ, hướng nhìn ta, sau một lúc mới gật đầu. Ta khóc, nước mắt vui mừng tuôn ra, càng không kèm lại được. Ta hỏi “Người nằm trong đại điện là ai?”, Trương Dục Chi đáp “Là thị vệ, đáng người không khác hoàng thượng lắm, và đã bị hủy gương mặt”. “Vậy vũng máu ở giữa là của ai?”, “Là Lý đáp ứng, nếu không phải nàng ấy cầm một dao, chỉ sợ hoàng thượng...”. “Lý đáp ứng sao rồi?”, “Chết ngay tại chỗ”.

Ta đau xót, lại hỏi “Lúc Di thân vương đi, người có bên cạnh?”. Trương Dục Chi lắc đầu, “Khi vương gia đi, chỉ có sư phụ tôi ở đó, quan tài cũng là sư phụ tự tay đóng. Khi tôi về đến, quan tài đã được người của hoàng thượng mang đi. Bọn họ đều là thị vệ trong cung, trừ hoàng thượng ra, không ai thấy được. Ngoài ra, đội thị vệ âm thầm bảo vệ hoàng thượng là do vương gia tuyển tạo từ trước, tôi chỉ là gia nhập sau”.

Ta gật đầu, đang muốn nói tiếp thì bị ngắt lời, “Ra cung hãy tiếp, chúng ta...”. Cửa phòng có người gõ, Trương Dục Chi phi thân nấp mình lên xà nhà. Ta lau nước mắt, mở cửa, Hi phi bước vào, trên tay cầm theo bình nhỏ. Đến đặt lên mặt bàn, mặt đỏ ửng, nói “Muội muội, bao nhiêu năm nay, ta bội phục có hai người, trước đây có Nhược Hi cô nương, hiện tại là muội muội”.

Ta cười nhẹ nhàng, nói “Tỷ về trước đi thôi”. Hi phi có phần sợ hãi nhìn ta, ta vẫn nhàn nhạt cười. Hi phi nhìn lại chiếc lọ đặt trên bàn, rồi quay người đi ra cửa. Qua hồi lâu, đoán chừng người đã đi xa, ta đóng cửa lại, Trương Dục Chi nhẹ nhàng buông người xuống, tiến đến cầm chiếc lọ trên bàn, mở ra nhìn, vẻ mặt liền biến sắc, nhìn trần trần sang ta. Đoạn, lại đem lọ nhét vào ngực áo, trầm giọng “Đêm đã khuya, là thời cơ tốt để ra ngoài, nhất định những thứ cần mang, chúng ta đi ngay”.

Ta sờ lên đầu đã có trâm, bên tai là đôi hoa tai hần tặng, cầm lấy mũi tên trên bàn, cười nói “Không có thứ muốn mang theo, chỉ là cần bé theo tiêu cách cách”. Trương Dục Chi gật đầu, ta tới bên giường bế lên con gái đang ngủ say, đoàn người ba người dựa vào bóng đêm vội vã cẩn trọng hành trình.

Cần Long năm thứ nhất

Sóng lặng tẩn, thuyền ngoạn trôi chậm trên sông. Ta đứng cùng Dận Chân ở mũi thuyền, hần xoa xoa nhẵn trên tay ta, cất lời “Cả đời không hối tiếc”. Ta nhìn xuống ngón danh trên bàn tay mình, lòng chợt dâng lên tình cảm nồng nàn ấm áp, ngẩng lên nhìn hần, nhỏ nhẹ “Cả đời không hối tiếc”.

Hần nắm chặt lấy tay ta, nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn mặt hồ bao la, nói “Bích xanh nhạt hà, liễu mảnh như khói. Tô Đông Pha miêu tả thật không sai, ‘Tây hồ đầu kém Tây Thi, phấn son đậm nhạt dụ kỳ như nhau’(2)”. Nghe hần cố tình trầm giọng câu nói cuối cùng, ta hơi giật mình, chợt thắc mắc sao hần lại nói thế.

Mặt ta nóng ran, cười đầy hần. Phía đông dần sáng lên, vài tia nắng sớm nhỏ nhỏ ra. Ta ngã đầu vào vai hần, im lặng ngắm từng dải núi từng sườn hai bên bờ, thanh tao, yên tĩnh, khoan thai, kỳ ảo, trong lòng có chút mong lung, chúng ta thật sự sẽ trải qua những ngày tháng như mơ thế này sao.

Như trả lời cho nghi vấn trong lòng ta, hần thì thầm bên cạnh “Nhược Hi, từ đây về sau chúng ta có thể sống hoàn toàn theo ý mình”. Ta ngẩng đầu cười với hần, đáp lời “Không có lẽ nghi trối buộc, cũng không còn bất cứ quy tắc nào, chàng hỏi hận không?”. Hần lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ về ta, thò thè “Có giận ta mấy tháng qua để nàng ở lại chịu khổ một mình trong cung?”. Ánh mắt hần dịu dàng, ta lắc lắc đầu, cười đáp “Thiếp không phải tiêu cô nương không rành thế sự. Sao mà không biết, Hoàng Lịch mới đăng cơ, cung cấm càng thắt chặt an ninh. Trương Dục Chi lại là thị vệ mật, chưa bao giờ xuất hiện cho nhiều người biết, tuy hần ta có lệnh bài, nhưng không thể vào cung liền được. Hơn nữa, cánh tay chàng bị thương, hần ta không thể bỏ đi”.

Dận Chân nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ta, chậm rãi kề sát lại, ta khẽ kháng cự, hai mắt nhắm lại. Từ nay về sau, chúng ta ngao du thiên hạ, rồi xa suy tính âm mưu, rồi xa tranh đấu, cũng không còn gian dối lọc lừa, cả ngày đều thuộc về chúng ta, đều do chúng ta tự định đoạt.

“Ngạch nương, không phải hứa với con gọi con dậy xem mặt trời mọc sao?”. Phía sau đột nhiên vang lên tiếng Lan nhi, ta và Dận Chân liền xích nhau ra, hần có chút ngượng, hơi ngẩn đầu, nhìn về phía chân trời. Mặt ta cũng nóng ran, con gái thường ngày ngủ đến lúc mặt trời lên cao mới dậy, không ngờ sáng nay tự dưng thức sớm.

Ta nhìn con gái, chân trần đang đứng, dụi mắt, bím tóc rối tung...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Bộ Kinh Tâm 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.